

Giới thiệu Vương Phi Của Bạo Vương

Các bạn đang đọc truyện Vương Phi Của Bạo Vương của tác giả Nhượng Nhi Phi Phi ! Lee Sung Min có lòng tốt vì cứu người mà xuyên không vượt thời gian trở về vương triều Beakje thời xưa.

Sau khi xuyên không nhập vào xác của vị thiếu gia trong phủ tể tướng, trở trêu người đó chính là vật hiến thể để vương phi hồng thoát thân.

Đường đường là một chuyên gia đàm phán ở thế kỷ 21 lại bị các nữ nhân trong phủ ức hiếp? Cùng theo dõi sự thông minh của cậu ta trong hoàn cảnh này sẽ thể hiện như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: ĐÀM PHÁN

Tại tòa nhà của thành phố Seoul, một người con trai đứng trên lan can của đỉnh tòa nhà dõi theo các đội cảnh sát ngày càng tiến đến gần mình: “Các người đừng qua đây! Nếu các người tiến đến gần bước nữa là tôi nhảy xuống đó!”

Quần chúng bị dọa không dám tiến thêm bước nào vô vọng nhìn về phía cấp trên——đội trưởng.

Đội trưởng là một người tuổi ngoài ba mươi với nước da ngăm đen và cái bụng hơi to, phút chốc chỉ thấy trên mặt ông ấy toát lên vẻ uy nghiêm nhìn người trợ lý đứng cạnh mình và quát: “Lee Sung Min đâu rồi? Sao còn chưa đến?”

Cậu trợ lý trẻ vô có bị đội trưởng quát một hơi, sợ đến suýt chút nữa đứng không vững, thật không dễ để hoàn hồn, cậu ta nuốt vội nước bọt: “Đội trưởng, đã thông báo với sự ca rồi, chắc là hyung ấy đang trên đường đến.”

Đội trưởng không hài lòng hừ một tiếng, cúi nhìn chiếc đồng hồ trở kim cương của mình, lãnh đạm nói: “Còn mười phút, nếu cậu ta không đến tiền thưởng tháng này trừ hết!”

Giọng nói của đội trưởng vừa dứt, từ cầu thang của tòa nhà liền xuất hiện một bóng người nhỏ nhắn trong bộ trang phục thời thượng trên người với mái tóc bông bênh cùng gương mặt tuấn tú nhưng cũng vô cùng đáng yêu.

Cậu là chuyên gia đàm phán đỉnh đỉnh đại danh của thành phố Seoul, vừa mới hai mươi tuổi đã nổi tiếng khắp thành phố Seoul——Lee Sung Min.

Lee Sung Min liếc đội trưởng với ánh mắt tràn đầy hận ý, đôi môi đỏ thắm cong lên theo một đường quyền rũ: Tên bụng to chết tiệt! Ngươi tưởng rằng những lời nói lúc này ta không nghe thấy sao? Nói gì mà nếu tới trễ sẽ trừ tiền thưởng? Hừ, tiền của ông đây đây để trừ lắm à? Chắc là ngươi trừ đến thích rồi à?

Nghĩ đến tháng trước bị tên bụng to này trừ hết một nửa tiền thưởng, Lee Sung Min trong lòng tức đến mức muốn ói ra máu.

Lời thừa nói ít thôi, Lee Sung Min vuốt lại mấy lọn tóc xoắn, khuôn mặt tinh khôi hiện lên nụ cười chuyên nghiệp, mang đôi giày hàng hiệu cộp cộp cộp tiến đến gần người con trai đang đứng trên lan can của toàn nhà.

Người con trai đó thấy Lee Sung Min ngày càng bước đến gần thì ngay lập tức lớn giọng hét: “Cậu đừng qua đây, qua đây, tôi sẽ nhảy xuống ngay!”

Lee Sung Min cười nhếch mép, sao ai cũng vậy nhỉ? Nếu muốn chết sao không tìm một nơi thanh tịnh, hà tất cứ làm phiền người khác?

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cậu ấy cũng không dám nói ra, vì nếu vạn nhất tên thần kinh ấy nhảy thật thì chén cơm cũng bị đập bẻ mất.

Lee Sung Min thoát khỏi những ý nghĩ trong lòng trên mặt hiện lên một nụ cười vô hại nói với tên con trai thần kinh kia: “Này! Anh chàng đẹp trai sao anh lại nghĩ không thông như thế? Tôi không đến để ngăn cản đâu, nhưng có thể cho tôi biết nguyên nhân chứ?”

Tên thần kinh thấy khuôn mặt xinh đẹp của Lee Sung Min bất tri giác nuốt vội nước bọt: “Tôi bị thất tình.”

Lee Sung Min vừa nghe, lòng bùng lên ngọn lửa! Ôi trời! Đây là đạo lý gì vậy nè? Thất có một mối tình mà đòi sống đòi chết làm cho cả nhóm cảnh sát bận bịu vì họ, rốt cuộc có còn để người khác sống không hả?

Lee Sung Min cố kiềm chế cơn giận trong lòng vẫn dịu dàng hỏi: “Thất tình? Anh đẹp trai thế người nào không có mắt nhìn vậy? Nếu tôi có người bạn trai như anh còn mong gì hơn nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: VONG MẠNG DƯỚI TAY TÊN THẦN KINH

Ánh mắt của tên thần kinh chợt léo lên tia mê muội nhìn chăm chăm nụ cười trên khuôn mặt Lee Sung Min, một lần nữa nuốt nước bọt, nói:

“Cậu? Cậu thật sự đồng ý làm người yêu của tôi?”

“Tôi rất muốn làm người yêu của anh nhưng tiếc quá tôi đã có bạn trai rồi, không phải anh đã muốn tự vẫn rồi còn cần bạn gái làm gì?”

Tên thần kinh khi nghe thấy “Tôi rất muốn làm người yêu của anh” đôi mắt sáng hẳn nhưng “tôi đã có bạn trai” lại thất vọng tột cùng, hắn nhìn Lee Sung Min :

“Nếu cậu chịu làm người yêu của tôi, tôi sẽ không chết nữa!” Lee Sung Min nghe thấy lời tên thần kinh suýt chút nữa đứng không vững, từ sau lưng vọng lại vài tiếng cười của các đồng nghiệp.

Lee Sung Min tức giận quay lại liếc bọn đồng nghiệp đang cười lên sau lưng, đặc biệt là tên đội trưởng, Lee Sung Min liếc thêm vài cái chỉ mong là trên người hắn có thể thủng vài cái lỗ.

Nhưng tiếc thay, ông trời cho Lee Sung Min được như ý nguyện, tên bụng to ấy vẫn đứng đó cười đắc chí. “Tên bụng to đáng hận kia! Chỉ cần một ngày ta đây chưa chết người sẽ không xong với ta đâu.”

Lee Sung Min hừ một tiếng, từ từ tiến lại phía tên thần kinh, trên mặt xuất hiện nụ cười chết người:

” Anh nói thật sao?” Tên thần kinh nhìn Lee Sung Min đến mê muội thiếu chút nữa là chảy cả nước bọt, nhìn Lee Sung Min ngày càng đến gần mà không hề ngăn cản, chỉ cố hết sức gạt đầu.

Một bước, hai bước, ba bước, trong chớp lát đã đến gần tên thần kinh, trong lòng Lee Sung Min cười như nở hoa: mình biết mà, thành công, thành công rồi! Ha ha! Quá vui mừng, Lee Sung Min không hề nhận thấy ánh mắt của tên ấy xuất hiện tia hận ý, lúc Lee Sung Min vừa bước đến gần tên thần kinh thì sau lưng vọng lại tiếng của bụng to:

”Cẩn thận!”

Cẩn thận? Lee Sung Min có chút nghi hoặc quay lại nhìn bụng to, chỉ thấy tên bụng to giật dử trợn mắt nhìn người sau lưng mình, Lee Sung Min quay nhanh về phía bụng to nhìn, đối diện Lee Sung Min lúc ấy là đôi mắt tràn đầy oán hận!

Trong lòng thoáng xuất hiện linh cảm bất an, Lee Sung Min vội lùi lại, nhưng đã quá muộn, tên thần kinh ôm lấy Lee Sung Min, hét lên một cách điên rồ: “Lee Sung Min, cậu gạt tôi, cậu sẽ phải chết cùng tôi.”

Trong tiếng la hét của mọi người và vòng tay của tên thần kinh, lao xuống tòa nhà.

Lee Sung Min chỉ cảm nhận được gió đang vù vù thổi bên tai: cứu vớt, mình không muốn chết tí nào! Khi này chỉ trừ tên bụng to một câu thôi, ông trời có cần phải trừng phạt vậy không?

Trời xanh vô tình, không nghe thấy lời than của Lee Sung Min, chỉ nghe thấy một tiếng vang lớn, Lee Sung Min cảm thấy xung quanh tối om, mắt dần tri giác.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: NGƯỜI NAM NHÂN TRONG PHÒNG HOA CHỨC

Lee Sung Min cảm thấy đầu như bị xe đụng phải, đau đến mức muốn kêu gào. A! Cái tên thần kinh đáng ghét kia, ta quyết không tha cho người!

Lee Sung Min rửa thầm, cố gắng mở mắt ra. Đỏ, xung quanh toàn màu đỏ, màu đỏ, ngay cả tấm rèm dài rủ xuống đất, chiếc áo lông, và chữ hỷ màu đỏ đậm gai mắt dán khắp căn phòng. Và cách giường không xa là chiếc bàn tròn cổ sắc cổ hương (nói chung là đồ cô ý mà) bên trên để hai cây nến vừa to vừa đỏ!

Đây là nơi nào vậy? Không phải mình bị thương rồi sao? Rõ ràng là cùng tên thần kinh kia ngã xuống từ tòa nhà mà cho dù không chết cũng phải trong

bệnh viện chứ? Sao lại ở đây? Không lẽ bệnh viện bố trí phòng bệnh giống như phòng của cô nhân?

Khoan đã! Cô nhân! Từ ấy đột ngột xuất hiện trong đầu Lee Sung Min, mọi thứ ở đây xem ra đều rất cổ xưa, ngay cả ngôi nhà cũng dùng gỗ để xây nên. Rốt cuộc đây là chuyện vậy? Lee Sung Min cúi đầu suy tư, trước mắt cậu vẫn là màu đỏ, cậu đang mặc bộ trang phục màu đỏ, lúc trước, từng thấy trên tivi các tân nương xưa mặc bộ xiêm y như vậy. Một ý nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu Lee Sung Min: xuyên không!

Lee Sung Min tuy không phải là ngoan hiền như lời đồn của người khác, nhưng thỉnh thoảng cũng xem xuyên không, và chỉ luôn cười căn bản không tin cái gì xuyên không, cậu luôn cho rằng đều là do tác giả hư cấu mà thành.

Mà giờ đây, sự thật đã rõ ràng trước mắt, cậu thật sự khóc không ra nước mắt!

Vẫn chưa đủ thời gian để Lee Sung Min thích nghi với hoàn cảnh hiện tại, ngoài cửa đã vọng lại tiếng bước chân, tiếp đó, cửa đã bị đẩy ra.

“Yoo Ra, xin lỗi để nàng phải đợi lâu! Bồn vương đến rồi đây!” giọng nói mang chút vị say, theo hướng tiếng âm thanh vừa dứt, một người nam nhân trẻ với áo bào đỏ xuất hiện trước mắt Lee Sung Min.

Thấy có người, Lee Sung Min vội vàng rời khỏi giường bước đến trước mặt người nam nhân ấy, vừa định hỏi chuyện gì đang xảy ra thì chưa kịp định thần, áo đã bị tên nam nhân ấy túm chặt, âm thanh đầy phẫn nộ truyền lại: “Sao lại là tên ngu ngốc nhà ngươi? Yoo Ra đâu?”

Mở to đôi mắt nhìn người nam nhân trước mặt mình, trong ánh nền mờ ảo, cậu nhìn không rõ dung mạo của hắn nhưng lại cảm nhận được sự tức giận của hắn.

Vừa định mở lời, chưa kịp gì, Lee Sung Min đã cảm thấy mình như cánh điều bị đứt dây, giống búp bê rách bị người khác vứt đi không chút thương tiếc, sau đó đụng phải bức tường kiên cố và ngã xuống nền đất lạnh băng.

Căm phẫn nhìn người nam nhân trước mặt mình: “Ngươi làm gì vậy? Tên nam nhân không biết xấu hổ kia, sao ngươi có thể ra tay đánh người khác như vậy?”

“Người khác?” Tên nam nhân ấy vẫn không có chút lòng tự trách, mà ngược lại còn nhanh bước đến trước mặt Lee Sung Min, siết chặt lấy cổ Lee Sung Min, cười lãnh đạm: “Nhà ngươi hôm nay biết ăn nói nhĩ? Thường ngày không phải chỉ khóc thối sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: NHỤC MẠ (PART 1)

Lee Sung Min bị siết đến thở không nổi, đôi tay vô thức đánh mạnh người nam nhân trước mặt mình, căm phẫn uất ức: “Tên thối tha, ngươi mau thả ta ra, không lẽ ngươi định mưu sát ta, thả ra?”

“Chát” Chưa kịp nói hết lời, trên mặt đã bị một bàn tay tát mạnh, Lee Sung Min lúc này chỉ còn cảm thấy trên mặt rát – rất rát, vị máu đầm đìa dần xuất hiện nơi khóe miệng.

Tên đáng chết này dám đánh cậu? Ngay cả ba mẹ còn chưa đánh qua mình, không biết ở đâu xuất hiện tên nam nhân này và còn ngang nhiên đánh cậu.

Trừng trừng nhìn người nam nhân đang giấu mặt trong bóng tối, đôi mắt bùng lên tia nộ hỏa!

Cậu đột nhiên giương tay cao, dùng hết tốc độ vốn có của mình, lao về hướng tên nam nhân ấy.

Một âm thanh thanh thúy vang lên, bạt tay căm uất của Lee Sung Min giáng xuống mặt của tên nam nhân ấy chỉ thấy hắn đứng đấy bất động, dường như là thạch hóa.

Lee Sung Min bị cơn giận dữ làm cho loạn trí, cậu giương tay cao lần nữa, giáng về phía người vừa siết lấy cổ mình, cậu là Lee Sung Min, dám đánh cậu? Cậu sẽ cho hắn biết tay.

Tuy nhiên bạt tay của cậu còn chưa hạ lạc (chưa đánh trúng đó mà) đã bị bàn tay như gang thép giữ chặt, tiếp đó, Lee Sung Min chỉ cảm thấy bụng bị người khác tặng một cước thật mạnh, cả người bay về phía sau, trọng trọng đụng phải thành giường và bất lực ngã xuống đất.

Lee Sung Min vẫn chưa định thần sau cơn kinh hoàng, trên đầu đã truyền đến một trận đau, tên ác ma ấy đang túm lấy tóc cậu, kéo cậu từ dưới đất dậy, một âm thanh lạnh lẽo đến đáng sợ vọng bên tai: “Tên điên kia, ngươi dám đánh bồn vương? Bồn vương bây giờ sẽ giết ngươi!”

Cậu cảm thấy toàn thân mềm nhũn không còn chút sức lực, cước khí nãy của hắn đá ngay vào bụng của cậu, lực phủ ngũ tạng dường như dịch chuyển cả vị trí, “Oc” một tiếng, toàn bộ thức ăn trong bụng nôn hết lên người hắn.

“Á! Tên điên!” theo sau tiếng quát như sấm vang, Lee Sung Min một lần nữa lại bị hấn xem như rác vứt ra ngoài.

Lần này, Lee Sung Min trọng trọng đâm phải cách cửa rắn chắc, vang lên âm thanh vô cùng lớn, và rồi lần nữa bất lực trượt xuống nền đất lạnh băng.

Lee Sung Min cảm thấy như toàn thân như lửa ra, đau đớn vô cùng, khắp cả người đều đau đến khó tả. Cậu không còn chịu được nữa, xung quanh màn đen xuất hiện và ngất lịm đi trong sự la quát của ác ma.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: NHỤC MẠ (PART 2)

Mặc cho Lee Sung Min ngất lịm đi, hấn vẫn không nhìn cậu lấy một lần, bước nhanh đến mở mạnh cửa, hàn giọng nói với hai nha hoàn đứng hầu trước cửa: “Đi gánh thau nước lạnh lại đây.” (hồi xưa xài giếng nên phải gánh nước đó mà ^^)

Hai nha hoàn khi nãy đứng hầu trước tân phòng, sớm đã biết được động tĩnh trong ấy, nay nghe thấy lời phân phó của hấn họ liền đồng thanh kính cẩn đáp: “Vâng Thắt vương gia.”

Tên thắt vương gia khẽ hừ một tiếng, quay lại tân phòng, hấn thay chiếc áo bào khác và lẳng lặng ngồi trên ghế, dưới ánh sáng mờ ảo của hỷ nến, gương mặt ẩn trong âm ảnh toát lên vẻ phần nộ vô biên.

Rất nhanh, hai nha hoàn đã đem đến thau nước lạnh, dưới sự phân phó của tên nam nhân ấy toàn bộ đều được tạt cả lên người người con trai đang ngất lịm đi —— Lee Sung Min.

Lee Sung Min cảm thấy được con lạnh thấu xương, người cậu khẽ run lên vì lạnh, từ từ tỉnh lại trong cơn hôn mê, vừa đau vừa lạnh, mở dần đôi mắt, phải một lúc lâu cậu mới dần hoàn hồn, trong thời tiết giá lạnh này thậm chí hấn có thể cho người tạt nước lên người cậu!

Thấy Lee Sung Min hồi tỉnh, tên nam nhân ấy lộ ra nụ cười tựa hồ ác, hấn đột nhiên đứng dậy, bước đến bên Lee Sung Min, dùng sức nắm chặt lấy chiếc cằm bé nhỏ của cậu: “Bỏn vương hỏi ngươi lần nữa, Lee Yoo Ra giờ ở đâu, tại sao ngươi lại xuất hiện trong tân phòng của bỏn vương.”

Cậu nhìn thấy đôi mắt đen tựa như ác ma kia trong lòng không khỏi trời dậy nổi sợ hãi. Dù cơn đau từ chiếc cằm bé nhỏ càng ngày càng đau khiến cậu như muốn ngất đi lần nữa nhưng thiên bẩm không phục hàng, Lee Sung Min càng ra sức chống cự, đôi tay dùng sức đẩy hấn ra xa, cảm phần vô cùng:

“Ta căn bản không biết nói gì và không biết ngươi, ngươi mau thả ta ra.”

“Được lắm.”

Tên nam nhân ấy vừa nghe thấy lời Lee Sung Min thốt ra, đột ngột buông tay ra khỏi cằm cậu, siết chặt lấy cổ cậu, lạnh lùng nói: “Ngươi đừng nghĩ ngươi là con trai của Lee thừa tướng thì bỏn vương không dám giết ngươi. Bỏn vương cho ngươi biết, thứ bỏn vương không có chính là nại tâm (dịch qua tiếng việt mình là nhẫn nại), ngươi tốt nhất nói ra nơi Lee Yoo Ra đang ở, bằng không, bỏn vương sẽ giết ngươi ngay tức khắc.

”Cái gì mà bỏn vương? Rồi Lee Yoo Ra? Cậu vốn không quen biết, nhìn người nam nhân đang siết chặt lấy cổ mình Lee Sung Min như sắp điên tiết lên.

Đây rốt cuộc là chuyện gì? Ác ma đang siết lấy cổ cậu, ép hỏi một người mà cậu không biết kia hấn thật sự là ai? Tại sao sau khi tỉnh lại tất cả trở nên như vậy?

Nhìn bối cảnh ở đây và cách ăn mặc của họ, Lee Sung Min cảm thấy cậu điên thật rồi, không lẽ mọi việc đúng như cậu đã suy đoán, cậu xuyên không rồi ư? Nhưng vấn đề là cậu xuyên không đến nơi nào? Và tên nam nhân trước mặt cậu là ai?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: TRẬN KHẢO ĐÁNH VÔ TÌNH

Người nam nhân cơ hồ như ma đầu kia hầu như không cho Lee Sung Min thời gian suy nghĩ, cậu bỗng cảm thấy cơn đau dưới cằm lần nữa khiến cậu đau buốt, giọng nói hàn tựa băng lại lần nữa vọng bên tai: “Tên điên, bỏn vương đã nói rồi, ngươi đừng thách thức lòng nhẫn nại của bỏn vương! Nói, Lee Yoo Ra giờ đang ở đâu, sao ngươi lại xuất hiện trong phủ của bỏn vương.”

Lee Yoo Ra nào chứ, cậu vốn dĩ là không quen, thậm chí vì sao bản thân xuất hiện ở đây, Lee Sung Min còn không biết nữa thì làm sao mà trả lời?

Cậu cố hất bỏ đôi tay tựa như sắt thép đang siết lấy cổ cậu: “Tên nam nhân chết tiết kia, có phải ngươi có bệnh không? Ta vốn không quen biết cái người tên Lee Yoo Ra, bỏ ta ra ngay.”

“Được.” Hắn đột nhiên buông hẳn cậu ra, âm thanh như hàn khí vọng từ cõi âm ti, không một chút hơi ấm “Không chịu nói phải không? Để xem ngươi cứng miệng được bao lâu.”

Dứt lời, tên nam nhân ấy đứng dậy, trong tay từ lúc nào có đã có thêm sợi roi đen bóng. Dưới ánh sáng lập lóa của ánh nến toát về tàn khốc đáng sợ.

Hắn dùng sợi roi chỉ vào người đang ướt sũng toàn thân, khẽ run lên vì lạnh của Lee Sung Min, hỏi: “Ngươi nói hay không nói?”

Lee Sung Min mở to đôi mắt, toàn thân run bần bật vì tức giận, cậu tức giận nói: “Ngươi định làm gì? Ngươi định lạm dụng tư hình với ta sao? Việc này là phạm pháp.....ta sẽ tố cáo ngươi....lạm dụng tư hình.....”

Tên nam nhân ấy không thèm đợi Lee Sung Min nói hết lời, sợi roi như con rắn độc, tàn độc mà lao vào cơ thể nõn nà của cậu, một cơn đau xuyên tim khiến Lee Sung Min chịu không được kêu thành tiếng.

Hắn chỉ đứng đó lạnh lùng nhìn Lee Sung Min, trong mắt mang tia tàn nhẫn và lãnh khốc, sợi roi trong tay không chút nương tay lao vào người Lee Sung Min: “Nói hay không nói?”

Trên người truyền lại cơn đau tận xương tủy, đôi mắt cậu tràn ngập lệ, cơ thể không theo sự điều khiển run lên, bây giờ trong lòng cậu, tên nam nhân này quả thật đáng sợ đến tận cùng.

Nhưng, tính tình cậu trước giờ chịu mềm không chịu cứng, người khác càng áp đặt cậu, cậu càng không khuất phục, hơn nữa, cậu bản thân không biết hắn đang nói gì, do đó cậu nhẫn nhịn nỗi đau tận xương tủy, cắn giận nói: “Tên biến thái kia, ta đã nói, ta không biết..... á.....”

Theo sau tiếng kêu thảm thiết, sợi roi lần nữa lại lao xuống cơ thể Lee Sung Min, nhưng lần này, sợi roi vốn không cho cậu cơ hội nói thêm một lời, giáng xuống cơ thể cậu như mưa.

Chiếc áo tân nương vốn đã không dày, nay dưới sự tra khảo vô tình của tên ác ma, dần dần rách nát, lộ ra từng đường từng đường máu đỏ kinh hồn.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Lee Sung Min chỉ cảm thấy cơ thể dần không còn đau nữa, cơ thể cậu trở nên ma mị (dịch qua cách nói của chúng ta là chai rồi ấy mà ^^!), sức lực từng chút từng chút bị rút khỏi cơ thể, ngay cả đến rên rỉ cũng không còn sức, chỉ có thể nằm đấy không động đậy mặc cho cơn mưa roi giáng xuống vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: CẢM GIÁC KÌ LẠ

Giọt nước mắt oan ức từ khóe mắt Lee Sung Min lặng lẽ chảy thành dòng, đôi tay đầy những vằn roi máu ôm chặt lấy ngực, cơ thể bắt lực co lại, như thể không có cảm giác trước trận đánh tựa phong vũ kia.

Cậu cắn chặt lấy môi, cho đến khi đôi môi nõn nà xuất hiện những tia máu nho nhỏ, cậu vẫn không một tiếng than vãn.

Ý thức như thể dần dần thoát ly, ngay trong lúc cậu không còn chịu được nữa, đột nhiên một bóng người bay nhanh đến che chắn cho cậu, dùng cơ thể của mình đỡ những đòn roi vô tình, vừa khóc vừa nói: “Thất vương gia, xin người tha cho thiếu gia, nếu người tiếp tục đánh như vậy, thiếu gia sẽ bị người đánh chết mất.....”

Ý thức của Lee Sung Min bắt đầu mơ hồ dần, cậu chỉ cảm nhận được có người đang ôm chặt lấy mình, dùng thân thể của chính mình thay cậu đỡ lấy cơn mưa roi, và còn khóc thương tâm đến thế, người này là ai? Sao lại giúp mình?

Nhưng không còn chịu đựng được nữa, màn đen trước mắt xuất hiện, cậu ngất đi trong tiếng khóc thương tâm đó.

Trước khi ngất đi, một âm thanh lãnh khốc vọng bên tai cậu: “Đem tên điên này vứt ra vườn sau cho bọn vương.....”

Tiếng khóc thút thít vang bên tai Lee Sung Min, cậu cố gắng mở mắt, trước mắt là các gia dụng rách nát và bức tường cũ kỹ.

Ánh mắt cậu dừng lại ở người bên cạnh, trên người mặc bộ trang phục cũ nát, ngồi tựa vào giường khóc nức nở. Đôi ngài thanh tú tựa liễu son nhẹ nhàng nhũn lại, người này là ai? Sao lại ở đây khóc nức nở vậy?

Nghe thấy tiếng khóc bi ai ấy, Lee Sung Min bất chợt nhớ lại tiếng khóc của một nữ trước khi cậu ngất, không lẽ, là cô ta?

Cậu nhìn người nữ hài tử khóc trước giường mình, bất giác trong lòng dâng lên một nỗi tê tái, cậu cựa quậy, định ngồi dậy, ôm người nữ hài tử ấy vào lòng an ủi.

Nhưng, động tác này lại động đến các vết thương trên người, cơn đau điên khiến cậu không khỏi kêu lên, trong phút chốc đã kinh động đến người đang khóc.

Chỉ thấy nữ hài tử ấy vui mừng ngẩn cao đầu, nhìn Lee Sung Min, gương mặt thanh tú ấy hiển nhiên vẫn còn ngẩn lẹ, nhưng lại phảng phất tia vui mừng.

Nàng ta vội vàng từ dưới đất đứng dậy, vội vàng nói: “Thiếu gia, cuối cùng người cũng tỉnh lại rồi, đau lắm phải không? Nô tì thôi cho người. thôi rồi sẽ không đau nữa....”

Dứt lời, nàng ta nhẹ nhàng nắm lấy đôi tay còn vương vết máu của Lee Sung Min, nhẹ nhàng thổi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: THÂN THỂ (PART 1)

Nhưng mà thôi nhẹ trên vết thương thật sự không còn cảm thấy đau như trước nữa.

Toàn thân cậu giờ đây toàn thương tích, chỉ cần cử động nhẹ là đau vô cùng, vì thế cậu không cử động mặc cho nữ hài tử ấy tiếp tục thổi vết thương cho mình: “Đây là đâu? Cô là ai?”

Sau khi nghe thấy lời của Lee Sung Min nàng ta bất động hẳn, đôi mắt long lanh bỗng lệ châu tràn ngập, đột nhiên ôm lấy Lee Sung Min, lớn tiếng vừa khóc vừa mếu: “Thiếu gia, người sao vậy....sao ngay cả nô tì người cũng không nhận ra.....”

Như đứa trẻ nghịch ngợm trọng trọng ôm lấy cậu, Lee Sung Min phút chốc đau đến nước mắt suýt nữa chảy thành dòng.

Cậu không quan tâm đến vết thương trên tay, vội vàng đẩy nữ hài tử ấy ra, kêu lên trong cơn đau: “A...Đau chết tôi...”

Lúc này nữ hài tử đó mới sực nhớ ra, chỉ thấy nàng ta vội vàng rời khỏi cơ thể Lee Sung Min, lo lắng nói: “Thiếu gia, xin lỗi...xin lỗi...nô tì không cố ý....”

Khi thấy nàng ta bước dậy, Lee Sung Min thờ phào nhẹ nhõm, gương mặt cậu trắng bệch, miễn cưỡng nở nụ cười còn tệ hơn cả khóc: “Tôi không sao...chỉ là...xin cô đừng đề lên người của tôi nữa...như vậy khiến tôi đau chết đó.”

Nữ hài tử ấy sau khi nghe thấy lời Lee Sung Min lại lau vội nước mắt: “Là nô tì không tốt...thiếu gia, người còn đau không? Để nô tì thôi cho người...”

Lee Sung Min lườm nàng ta một cái và nói: “Đừng thôi nữa, tôi đâu phải con nít, cô hãy mau nói cho tôi biết đây là đâu đi.”

Ai ngờ đâu, lời của Lee Sung Min vừa ra khỏi miệng, nữ hài tử ấy càng mở to cả đôi mắt nhìn cậu chăm chăm như thể quái vật.

Cuối cùng Lee Sung Min phải giải thích cho người nữ hài tử đó rằng mình đã quên đi quá khứ, và nàng ta đã tin lời cậu và kể cho cậu thân phận bây giờ của cậu và những việc trước kia.

Lee Sung Min biết đây là điều mà người xuyên không như cậu nên biết, do đó cậu lắng nghe kĩ điều mà người nữ hài tử ấy nói.

Thì ra, đây là vương triều Beakje, là một thời đại không chút liên can với thế kỉ 21.

Thân phận ở đây của cậu là con trai của người tương đối có quyền lực ở vương triều Beakje—Thừa tướng, Lee Sung Min. Và người nữ hài tử này cũng là nha hoàn thân cận của cậu, Eun Jung.

Từ Eun Jung nàng biết được Lee Sung Min là con trai lớn của Lee thừa tướng, ông ta có hai đứa con, một người là Lee Sung Min, còn người kia, là muội muội của cậu, Lee Yoo Ra.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 9: THÂN THỂ (PART 2)

Vì con trọng bệnh lúc nhỏ, Lee Sung Min trở thành đứa ngốc, thần thức cũng dừng lại tại thời điểm năm tuổi, bao nhiêu năm trôi qua vẫn không bình phục.

Còn Lee Yoo Ra, muội muội của Lee Sung Min, là con gái của người thiếp thứ hai, nhưng vì mẫu thân Lee Sung Min mất sớm, trong bây giờ mọi việc đều do người thiếp ấy cai quản.

Mẫu thân của Lee Yoo Ra xinh đẹp như hoa nhưng đối với người khác lại kênh kiêu, từ khi thân mẫu của Lee Sung Min mất đi, bà ta bắt đầu hắt hủi Lee Sung Min, nếu không phải thấy cậu có phần tội nghiệp thì sớm đã đuổi khỏi phủ.

Dù vậy, những ngày tháng của Lee Sung Min không phải tốt đẹp gì, phụ thân của cậu là trọng thần, thường xuyên không ở trong phủ, mẫu thân của Lee Yoo Ra lại đánh mắng Lee Sung Min, thậm chí bắt cậu phải làm việc vất vả.

Vì vậy, trên người Lee Sung Min thường có mảng xanh mảng tím, và hạ nhân của mẫu thân Lee Sung Min cũng không dám nói gì. Tuy rằng họ đau lòng cho cậu nhưng lại không có cách nào giúp.

Vả lại Lee Sung Min là đứa ngốc, không biết tự nói, ngoài ăn ra chỉ biết cười, nói tầm xằng, khiến người khác khó hiểu.

Ngày tháng trôi qua, những hạ nhân trung thành hầu hạ Lee Sung Min, không bị mẫu thân của Lee Yoo Ra đuổi ra khỏi phủ thì bị phái đến vườn, sau cùng, người còn lại bên cạnh cậu chỉ còn lại người nữ nương nuôi Lee Sung Min từ nhỏ và Eun Jung, nữ nương đột ngột lâm bệnh qua đời, còn lại một mình Eun Jung.

Lee Sung Min vẫn ngốc ngốc nghếch nghếch, một hôm, cậu trong hoa viên của phủ thừa tướng, gặp được người tuần tú nhất, được hoàng thượng sủng ái nhất, Thất vương gia, từ đó, theo lời đồn thì cậu phải gả cho Thất vương gia.

Nhưng Thất vương gia sẽ thích một con ngốc sao? Người hấn thích là Lee Yoo Ra, Lee Yoo Ra này thừa hưởng nét đẹp của mẫu thân, và thậm chí còn đẹp hơn cả mẫu thân vài phần, là đệ nhất nữ nhân của vương triều Beakje, Lee Yoo Ra và tuần nữ Thất vương gia Jo Kyu Hyun, mới là trời sinh một cặp.

Vài ngày trước, Thất vương gia Jo Kyu Hyun và Đại hoàng tử Jo Kyu Jong đột ngột cùng đến thừa tướng phủ cầu thân, và hoàng thượng đều lạc ý tán thành hôn sự này.

Nhưng việc này lại làm khó Lee thừa tướng, không kể là Thất vương gia hay Đại hoàng tử, họ đều không thể đắc tội, ông ta tuy có hai đứa con, nhưng mà đứa con trai lớn lại là đứa ngốc, việc này làm thế nào cho tốt?

Hai vị hoàng tử đến cầu hôn đều biểu hiện rõ, ông ta không thể cự tuyệt, do thế, ông ta đã nghĩ ra một cách, chỉ mong là Đại thái tử nhân từ. Ông ta quyết định gả đứa con trai lớn cho Đại hoàng tử, dù cho đến lúc đó, đại hoàng tử biết mình lấy đứa ngốc thì cũng không làm khó Lee Sung Min.

Chỉ tính cách nóng nảy như Thất vương gia thì đứa con thứ hai có vẻ xứng hơn, Lee Yoo Ra phối với Thất vương gia chắc chắn không vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: THÂN THỂ (PART 3)

Nếu như sự việc thuận lợi thế thì đâu có việc gì xảy ra.

Trong lúc họ thành thân, ai cũng không ngờ, người vốn dĩ lên kiệu hoa của Đại hoàng tử, Lee Sung Min, lại không lên kiệu lại rước tân nương của Đại hoàng tử, lại bị người khác đánh ngất trong phòng.

Còn người vốn dĩ gả cho Thất vương gia Lee Yoo Ra lại bị rước đến chỗ của Đại hoàng tử.

Khi Lee thừa tướng phát hiện đã quá muộn, Lee Yoo Ra đã bị Đại hoàng tử rước đi, và không còn cách nào khác, ông ta đành đưa Lee Sung Min đang hôn mê lên kiệu hoa của Thất vương gia.

Về Eun Jung, vì Lee Sung Min bị phối gả mà theo đến Thất vương phủ.

Việc sau đó, Lee Sung Min đã biết, cuối cùng mọi việc là ở vương triều Beakje này Lee Sung Min không phải bị người khác đánh ngất đi mà là bị đánh chết queo, còn bản thân cậu, Lee Sung Min của thế kỉ 21, vừa đúng lúc chết, do đó mới xuyên không đến đây, trở thành Lee Sung Min xui xẻo kia.

Xui xẻo hơn nữa là, cậu xuyên không đến đây, ngay lúc tên Thất vương gia ác ma phát hiện cậu không phải là Lee Yoo Ra, và nghênh đón cậu bằng một trận đòn dã man.

Với thương tích khắp người này, còn bị đuổi đến nơi khi ho cò gáy này, nơi rách nát gấp gố là mưa này được gọi là, lãnh cung.

Nghe xong lời của Eun Jung, Lee Sung Min trong lòng nổi lên sự bi ai, cậu ở thế kỉ 21 đường đường là cảnh sát, nhìn nhận tương đối thoáng hơn mọi người, nhưng cậu cũng chịu không được tình cảnh này, và đặc biệt là thân phận hiện giờ của cậu.

Bất kể là âm dương sai lệch hay bị người khác hãm hại, cậu không thể trở thành vương phi của tên ác ma đó, dù cậu có ở lại trong lãnh cung khi ho cò gáy này thì tên Thất vương gia ấy cũng không bỏ qua cho cậu.

Việc này, là nguyên do khiến cậu cảm thấy bi ai.

Eun Jung thấy Lee Sung Min thần sắc trầm mặc, an ủi nói: “Thiếu gia, người đừng lo lắng, bây giờ người đã bình phục, nói không chừng Thất vương gia sẽ chấp nhận người mà!”

Lee Sung Min liếc xéo Eun Jung, cậu mới không cần sự chấp nhận của hắn, muốn cậu nam cảnh sát chuyên gia đàm phán xinh đẹp thông minh tuyệt đỉnh, đỉnh đỉnh đại danh ở thế kỉ 21 chung sống với tên ác ma ấy một đời, cậu thà chết còn hơn!

Bất kể thế nào, cậu nhất định phải rời khỏi đây, ở thời đại của khoảng không này, tạo ra một bầu trời của riêng mình! Hừ, cậu vốn là nữ nam thiên tài Lee Sung Min, làm sao có thể sống trọn đời với tên nam nhân thoả tay đánh kẻ yếu hơn mình chứ?

Khoan, sắc mặt của Lee Sung Min trầm xuống hẳn, cậu là ngã xuống lầu mà chết, nhưng cơ thể này lại không hề thiếu một mảnh nào, điều đó chứng minh, thể xác này không phải thân xác của cậu ở thế kỉ 21, mà là của Lee Sung Min ngọc nghêch kia!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: XẤU NHƯ YÊU QUÁI

Nghĩ tới đây, Lee Sung Min không kìm được toàn thân đầy thương tích, nói với Eun Jung: “Có gương không? Đi lấy cho ta cái gương lại đây!”

Eun Jung nhất thời lặng đứng, hỏi: “Thiếu gia người nói là gương đồng phải không? Có lẽ là có, thiếu gia đừng vội, nô tì sẽ đi tìm ngay.”

Nhìn theo bước chân của Eun Jung rời khỏi phòng, Lee Sung Min thở phào, dùng đôi tay đầy vết thương lau nhẹ trán, còn may, tên nam nhân đáng chết kia khi đánh cậu không đánh trúng mặt. Nếu không thì dù là đại nữ nhân cũng bị hấn hủ đi dung nhan!

Lee Sung Min cậu khi còn ở thế kỉ 21, vốn là trân trọng dung mạo bản thân nhất, nếu không cậu cũng không trở thành đại mỹ nhân nổi tiếng của thành phố Seoul.

Tên nam nhân kia! Ta quyết không tha cho ngươi, nhưng mà trước khi báo thù, ta phải nhanh chóng tịnh dưỡng, không thôi kéo một trận đòn nữa thì chắc ta đến chỗ Diêm Vương báo danh mất.

Eun Jung quay lại rất nhanh, trong tay cầm theo một thứ xem ra rất cũ, đi đến trước mặt cậu, đưa vật trong tay cho Lee Sung Min.

Lee Sung Min có chút bất ngờ nhận lấy món đồ từ tay Eun Jung: “Ta bảo ngươi đi lấy gương, ngươi đưa ta thứ này làm gì?”

Eun Jung ngờ hoặc nhìn Lee Sung Min, nói: “Thiếu gia, không phải người cần gương đồng? Chính là nó đấy!”

Dứt lời nàng ta cúi đầu khẽ nói: “Đây là lãnh cung, không có các gương đồng khác, tấm gương này nô tì khó khăn lắm mới tìm được đó.”

Lee Sung Min nhìn chăm chăm vật dính đầy màu xanh trong tay mình, vật rỉ sét này còn rọi được hình người nữa không?

Như thể hiểu được điều Lee Sung Min đang nghĩ, Eun Jung cười và nói: “Thiếu gia, người để ngược rồi, người xoay qua bên này, tuy là không rõ lắm nhưng vẫn thấy được!”

Lee Sung Min lật lại tấm gương đồng, quả nhiên là cậu để ngược rồi! Cậu ngại ngại cười nhẹ với Eun Jung, sau đó nhìn kĩ bóng người trong gương.

Tấm gương này tuy đã cũ lắm rồi nhưng vẫn còn có thể nhìn rõ được dung mạo của người trong gương.

Lee Sung Min nhìn vào, tấm gương trên tay cậu suýt nữa rơi xuống đất! Yêu quái gương kia là ai? Không phải là cậu đó chứ?

Lee Sung Min khóc không ra nước mắt, nam tử trong gương quá xấu! Hai quầng mắt đen xì, không biết thoa lên thứ gì, một đôi tay còn thô hơn cả các bà lão, gương mặt vốn nhìn không ra được màu da mà còn bị thoa lên lớp phấn trắng và má hồng. Ất hẳn vì bị tạt nước lạnh mà giờ đây đông một mảng đỏ tây một mảng trắng. Chỉ có mũi nhìn khá nhỏ và cao, nhưng bên dưới là đôi môi đỏ chót! Nhìn thật khủng khiếp!

Chương 12: PHẦN NỘ

Lee Sung Min nhìn gương mặt không ưa nhìn trong gương, con tức giận xông lên tận đầu, giọng tức giận hỏi: “Là ai làm cho ta thành ra như vậy?”

Eun Jung bị cậu dọa đến giật cả mình, vội vàng hỏi: “Thiếu gia, người sao thế? Đây không phải là người lúc thường ngày sao? Lúc trước, người luôn vẽ đến mặt mình đen thui, nhưng từ khi người gặp Thất vương gia, bởi vì ngài ấy bảo thiếu gia xấu xí nên thiếu gia đã theo nhị tiểu thư học trang điểm, lần này thành thân, thiếu gia than khóc không chịu cho nô tì trang điểm cho người, thiếu gia muốn tự làm...”

Nghe xong lời của Eun Jung, Lee Sung Min lặng thinh, qua một lúc lâu cậu mới hỏi: “Người nói bộ dạng như quý này là do ta tự làm?”

Eun Jung gật gù đầu, có chút oan ức nói: “Là thiếu gia một mực đòi làm vậy, thiếu gia không lẽ người không còn nhớ chút gì sao?”

Lee Sung Min bây giờ đâu phải là Lee Sung Min ngốc nghếch kia, làm sao cậu nhớ được việc tên ngốc kia đã làm chứ?

Không đúng! Đợi đã, Lee Sung Min đột nhiên nghĩ ra được một việc, có thể, gương mặt trở nên như vậy là do những người có tâm đồi gạt Lee Sung Min ngốc nghếch kia, nên cố ý làm thành bộ dạng cậu ta xấu xí thế này.

Còn về người đó là ai, hiển nhiên là đệ nhất nữ nhân Lee Yoo Ra rồi, không phải Eun Jung đã nói rằng, Lee Sung Min ngốc kia từng theo Lee Yoo Ra học trang điểm? Chắc hẳn là cố ý lừa tên ngốc đó tự vẽ mặt mình ra như vậy.

Nghĩ đến đây, Lee Sung Min cười lạnh một tiếng, cậu vô cố bị tên nam nhân kia đánh toi tã, Lee Yoo Ra không thoát khỏi liên can.

Vì theo như Eun Jung nói, vốn dĩ phụ thân của tên ngốc này định gả cậu cho Đại hoàng tử, trở thành thái tử phi, nhưng đến ngày thành thân, tên ngốc lại bị người khác đánh ngất trong phòng, Lee Yoo Ra định gả cho tên chết tiệt kia lại ngồi lên kiệu hoa của Đại thái tử.

Tất cả mọi việc này đều là có dự tính trước, với bộ óc thông minh của Lee Sung Min bây giờ, cậu không cần nghĩ cũng biết được đây là âm mưu của Lee Yoo Ra, à ta định làm thái tử phi nên mới đánh ngất Lee Sung Min, sau đó tự mình thay Lee Sung Min lên kiệu hoa.

Tân nương thì luôn đội khăn che đầu, đợi à ta lên kiệu hoa, phụ thân của Lee Sung Min ngốc nghếch kia có biết thì cũng không có cách nào thay đổi nữa! Chỉ còn cách gả tên ngốc này cho tên nam nhân tàn bạo kia.

Trong lòng Lee Sung Min bất giác dâng lên cơn phẫn nộ, tuy cậu không phải là tên ngốc kia, nhưng tên ngốc cũng là một mạng người.

Và Lee Yoo Ra là muội muội của tên ngốc, làm sao muội muội có thể đối xử với ca ca mình như thế? Vì đạt được mục đích, không ngại giết cả ca ca mình, nữ nhân này thật là quá nham hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: TRA VẤN

Hoàng cung.

Tại hoa viên thanh tịnh, bên cạnh hòn non bộ, có một vị nữ nhân xem chừng rất xinh đẹp yêu kiều đang lệ tràn châu chan, khóc không thành lời.

Mà người đối diện với nữ tử ấy là một vị bạch y tuấn mã thiếu niên, nay vị nam tử ấy đang phẫn nộ nhìn người nữ nhân đang khóc trước mặt mình, tức giận hỏi: “Tại sao vậy? Lee Yoo Ra, sao nàng lại lên kiệu hoa của đại hoàng huynh?”

Người nữ tử dung mạo như tiên đầy dích thị là muội muội cùng cha khác mẹ của Lee Sung Min, đệ nhất nữ nhân của vương triều Beakje, Lee Yoo Ra.

Và người đang tức giận hỏi nàng ta chính là người đã đánh Lee Sung Min sau đó đuổi cậu đến lãnh cung, được hoàng đế đương triều yêu quý nhất, nhỏ tuổi nhất và tuấn mã nhất— Thất vương gia Jo Kyu Hyun.

Nghe lời trách vấn đầy phẫn nộ của Jo Kyu Hyun, Lee Yoo Ra mím chặt lấy môi, uất ức nhìn hắn ta và nói: “Kyu Hyun, chàng phải tin thiếp, thiếp yêu chàng nhưng hôm ấy lên nhầm kiệu hoa, tất cả là do ca ca... ca ấy phát bệnh... thiếp mơ mơ hồ hồ bị người ta đưa lên kiệu hoa, việc này là thế nào, thiếp

thật sự không biết...”

Dứt lời, Lee Yoo Ra lại khẽ thút thít, gương mặt xinh đẹp kia đầy những giọt óng ánh khiến người khác không cầm được lòng.

Quả nhiên, Jo Kyu Hyun đang vô cùng tức giận nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ yếu mềm của nàng ta, cơn tức dịu đi hẳn, hắn bước đến gần ôm lấy người nữ tử đang khóc vào lòng.

Nhẹ nhàng an ủi: “Yoo Ra, đừng khóc nữa, ta sẽ đi bẩm báo với phụ vương, bảo người hạ chỉ đem tên điên ấy đến chỗ Đại hoàng huynh và đưa nàng về?”

Lee Yoo Ra cúi gầm mặt, khi nghe thấy lời của Jo Kyu Hyun thì trên mặt xuất hiện tia hoảng loạn, vội vàng đáp: “Kyu Hyun, tuyệt đối không nên.”

Ánh mắt Jo Kyu Hyun bỗng hiện tia hoài nghi, khẽ đẩy Lee Yoo Ra ra: “Yoo Ra, sao lại không nên? Không lẽ nàng không muốn trở về bên cạnh bốn vương? Không phải nàng nói là yêu bốn vương chứ không phải đại hoàng huynh? Chẳng lẽ vừa mới bước vào cửa của đại hoàng huynh nàng đã nuối tiếc rồi?”

Biểu hiện trên mặt Lee Yoo Ra là sự tổn thương, nàng ta đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy tay Jo Kyu Hyun, méo mồm: “Kyu Hyun, không lẽ chàng không tin thiếp? Việc đã đến nước này, bất kể khi ấy là lỗi của ai, trong mắt người khác thiếp giờ đã là thái tử phi, nếu chàng xin hoàng thượng ban thánh chỉ thì thiếp làm sao còn có thể làm người?”

“Thiếp đúng là yêu chàng và muốn trở về bên chàng, nhưng thái tử vốn dĩ là thái tử của một nước, tuy hoàng thượng yêu quý chàng, nhưng người làm sao có thể không quan tâm đến thể diện của thái tử? Thiếp...thiếp thật không đành lòng nhìn hai người vì thiếp mà trở mặt thành thù...”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: TÂM TƯ CỦA LEE YOO RA (PART 1)

Vừa nói nước mắt Lee Yoo Ra vừa tuôn rơi, cộng thêm dáng vẻ yếu đuối thật sự khiến người khác cảm thương, sỡ dĩ đang nộ hỏa dâng trào như Jo Kyu Hyun giờ đây cũng dịu dàng đi phần nào, hắn trầm mặc một lúc lâu: “Yoo Ra, nàng không muốn ta rước nàng về phủ, không lẽ bảo ta giương mắt nhìn nàng trở thành chính phi của đại hoàng huynh? Nàng hãy nói thật đi, giờ đây nàng là người của đại hoàng huynh?”

Cố tình lên nhăm kiêu hoa giả cho Đại hoàng tử, trở thành thái tử phi chính là tâm tư của Lee Yoo Ra, đêm động phòng hoa chúc đã trôi qua, nàng ta đương nhiên đã là người của Đại hoàng tử.

Nhưng đối diện với người tình cũ, nàng ta làm sao có thể thừa nhận? Khóe mắt chợt đỏ, khẽ nói: “Kyu Hyun, chàng nhất định phải tin thiếp, trong lòng thiếp chỉ có chàng, bây giờ thiếp là người của đại hoàng tử, bởi vì... bởi vì đêm đó, đại hoàng tử uống rất say, và vốn không có... không có làm gì thiếp...”

Nghe thấy lời nói của Lee Yoo Ra, trên mặt Jo Kyu Hyun lộ ra sự vui mừng, tâm trạng cũng vui đi phần nào.

Hắn là người cao ngạo, hơn nữa bất kể dung mạo hay năng lực, thứ nào cũng cực kì xuất sắc, trong tất cả các hoàng tử, hắn là người nổi bật nhất và cũng là người được sủng ái nhất.

Các nữ tử xinh đẹp hắn tiếp xúc qua không hề ít, và lại, trong phủ hắn đã có vài thị tẩm dung mạo như hoa, nhưng trong lòng hắn, cả vương triều Beakje này chỉ có đệ nhất nữ nhân Lee Yoo Ra là xứng làm chính phi của hắn.

Giờ đây Lee Yoo Ra đã trở thành phi tử của đại hoàng huynh, nhưng trong tiềm thức hắn vẫn mong Lee Yoo Ra có thể vì hắn mà thù thân như ngọc.

Lúc này biết được đại hoàng huynh vẫn chưa đụng đến Lee Yoo Ra, hắn đương nhiên là vui mừng, dịu dàng nói với Lee Yoo Ra: “Yoo Ra, nàng yên tâm, đây không phải là lỗi của nàng, ta nhất định sẽ đưa nàng trở về từ tay đại hoàng huynh.”

Jo Kyu Hyun vẫn còn tình thâm với nàng ta, Lee Yoo Ra trong lòng tự khắc vui thầm, tuy bản thân quyết định gả cho đại hoàng tử nhưng Jo Kyu Hyun rất cuộc vẫn là một nam nhân kiệt xuất, điều duy nhất đáng tiếc là hắn không thừa kế vương vị thái tử.

Vậy nên mặc dù trước kia Jo Kyu Hyun đối với nàng ta một mực tình thâm nhưng vì vinh hoa phú quý sau này, và vì thân phận cao cao tại thượng kia, nàng ta đã chọn đại hoàng tử.

Tuy là vậy nhưng tâm tư của nữ nhân quả là lạ, nàng ta đã chọn người khác nhưng vẫn mong trong lòng Jo Kyu Hyun chỉ yêu một mình nàng ta, không được yêu bất cứ nữ nhân nào khác.

Dù là rất mãn nguyện với thái độ của Jo Kyu Hyun nhưng Lee Yoo Ra rất sợ trong lúc kích động Jo Kyu Hyun sẽ bẩm báo lên hoàng thượng, rước nàng ta trở về Thất vương phủ của hắn, nếu như vậy thì tất cả khổ tâm của nàng ta đều sẽ bỏ phí!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: TÂM TƯ CỦA LEE YOO RA (PART 2)

Đôi mắt hồ ly ấy trong nháy mắt lại tràn đầy lệ, cơ thể nhẹ nhàng dựa lấy Jo Kyu Hyun, khe khẽ thút thít: “Kyu Hyun, chàng biết không? Khi lên nhằm kiệu hoa, thiếp đã từng phải người đến nói với phụ thân, nhưng phụ thân trong lòng chỉ có ca ca, đối với thiếp lại không hề quan tâm, chỉ sai người đến bảo nếu đã nhập môn của đại hoàng tử thì an phận ở chỗ ngai ấy, thiếp biết từ khi đại nương qua đời phụ thân hết mực yêu thương ca ca, nhưng lần này thiếp có đau lòng cũng không còn cách nào, Kyu Hyun ơi sao số thiếp khổ thế!”

Nói xong, Lee Yoo Ra đã nức nở không thành lời, như thể chịu phải uất ức kinh thiên không bằng.

Jo Kyu Hyun nghe xong lời của nàng ta, con tức giận lại dâng lên, hẳn ta vỗ nhẹ vai Lee Yoo Ra, tức giận nói: “Phụ thân nàng nếu đã không quan tâm đến ý nguyện của nàng, vì tên điên đó mà chia lìa chúng ta, Yoo Ra nàng yên tâm, ta tuyệt đối không để hẳn ta được như ý đâu.”

Ánh mắt Lee Yoo Ra bỗng chốc hiện tia đắc ý, nhưng rất nhanh lại thay đổi ngữ khí: “Kyu Hyun, việc này cũng không thể trách phụ thân, ca ca là người không được bình thường, vào lúc gặp chàng ca ấy đã yêu chàng rồi, phụ thân lại thương ca ca hơn.”

Nghe thấy Lee Yoo Ra nói đến Lee Sung Min, Jo Kyu Hyun cắn răng tức giận, đường đường là Thất vương gia, mĩ nam nổi tiếng của vương triều Beakje, lại đi cưới tên điên làm chính phi, đây quả là nỗi nhục nhã lớn nhất đời.

Hắn giận đến xanh cả mặt, đôi tay nắm chặt lấy nhau: “Tên điên ấy, ta tuyệt đối không bỏ qua cho đâu! Yoo Ra, những uất ức trước kia nàng phải chịu ta sẽ thay nàng trả gấp bội lên người tên điên kia! Hừ, nếu như cha nàng cho rằng đưa tên điên ấy nhét cho Thất vương phủ hẳn sẽ được như ý thì ông ta đã sai lầm rồi. Ta sẽ khiến tên đó ở trong Thất vương phủ này sống không bằng chết!”

Nghe được lời nói ấy của Jo Kyu Hyun, trong mắt Lee Yoo Ra lộ vẻ vui mừng nhưng không biểu hiện ra mặt, giả vờ lo lắng bảo: “Kyu Hyun chàng không thể bắt nạt ca ca, tuy rằng trước kia ca ấy thường đối xử không tốt với thiếp nhưng dù sao ca ấy cũng là người điên, hơn nữa nếu phụ thân biết sẽ không bỏ qua cho chàng đâu.”

Jo Kyu Hyun vỗ nhẹ vai Lee Yoo Ra, cười lạnh một tiếng, nói: “Yoo Ra, nàng yên tâm, ta sẽ không giết tên đó, ta nghi ngờ tên đó giả điên giả khùng, hừ, người tâm cơ thâm độc như tên đó, bốn vương nhất định sẽ khiến sống không bằng chết!”

Lời nói của Jo Kyu Hyun khiến Lee Yoo Ra khẽ giật mình, nhưng mà nàng ta rất nhanh định thần lại, lúc nhỏ Lee Sung Min bị nàng ta đẩy xuống hồ đầu đựng phải đá nên biến thành người khờ khạo thì giờ sao biết giả khờ? Nhưng Jo Kyu Hyun đã nói vậy nàng ta cũng không xen vào, bởi vì Lee Yoo Ra đích thực muốn mượn tay Jo Kyu Hyun khử đi Lee Sung Min.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: KIẾM CỐ GÂY SỰ

Thất vương phủ.

Tại ngôi vườn cũ nát, Lee Sung Min xoắn lên tay áo dài, lộ ra đôi tay trắng nõn, cùng Eun Jung dọn dẹp cỏ dại trong vườn.

Dù đây là mùa đông lạnh giá, nhưng vì lao động, trên trán Lee Sung Min đã lấm tấm lớp nước mỏng.

Vườn này vốn dĩ là hoang phế, và lại vật dụng trong nhà cũng đã hư hại gần hết, ngoài vườn lại còn mọc đầy cỏ dại.

Khu vườn này không biết để làm gì nữa, với lớp bụi dày và cỏ dại thì Lee Sung Min có thể kết luận khu vườn này đã hoang phế rất lâu, có thể đã hơn mười năm không có người ở.

Lee Sung Min căn bản là người cầu hoàn mĩ, bây giờ lại xuyên không đến nơi xa lạ này, bị đuổi đến nơi góc vườn hoang phế, nhưng nhìn xung quanh do bản cậu quả không thể chịu được, nên mới cùng Eun Jung dọn dẹp khu vườn tồi tàn này.

Nơi đây tuy cũ nát nhưng lại khá rộng, nếu như dọn bỏ cỏ dại đi thì còn tạm ổn.

Eun Jung đem xô cỏ dại đã dọn xong qua một bên, thở dốc: “Thiếu gia, người mệt không? Nếu người mệt thì nghỉ ngơi chút đi đừng làm quá sức!”

Đôi tay trắng nõn của Lee Sung Min giờ đây đã dính đầy bùn đất, cậu không mấy may để tâm đến việc đó mà đưa tay lên trán lau những giọt nước nhỏ nhỏ, đáp: “Ta không mệt, còn một chút là xong rồi, dọn xong hãy nghỉ ngơi.”

Dứt lời, Lee Sung Min không nói lời nào nữa tiếp tục công việc dọn dẹp cỏ dại trong vườn.

Nói là vậy, từ ngày Lee Sung Min bị đuổi đến đây đã hơn bảy tám ngày, qua mấy ngày nay tịnh dưỡng, những vết thương trên người cậu đã hồi phục rất nhiều, thật ra đó chỉ là vết thương ngoài da, chỉ cần vài ngày tịnh dưỡng thì không có trở ngại gì.

Vì vậy, hôm nay cậu mới cùng Eun Jung dọn dẹp nơi đây.

Kì thực, từ lúc cậu biết được tình cảnh của mình từ Eun Jung, cậu căn bản không dự định lưu lại nơi đây, cậu muốn rời khỏi đây vì vốn dĩ cậu không phải là tên ngốc đó, cậu là người vượt thời gian đến nơi cổ đại này, trong số tiểu thuyết xuyên không mà cậu từng xem lúc ở thế kỉ 21, tất cả các nhân vật chính đều tự tạo ra cho mình một bầu trời của bản thân.

Và đương nhiên cậu hy vọng mình cũng thế, nếu không sẽ rất mất mặt các nhân chủ xuyên không?

Nhưng cậu biết việc này bây giờ không thể gấp, bởi vì đây là thời cổ đại, thân phận bây giờ của cậu là vương phi của tên đáng chết kia, thêm nữa là trên người không có ngân lượng, muốn trốn thì còn khó hơn lên trời.

Do đó việc bây giờ cậu phải làm là cố rèn luyện tốt cơ thể suy yếu này, sau đó mới có sức lực mà đối kháng với tên nam nhân bạo ngược đó chứ?

Trong lúc Lee Sung Min đang chìm trong suy tư thì ngoài vườn vọng lại tiếng bước chân.

Rất nhanh sau một quản gia ma ma đem theo hai a hoàn bước vào, chỉ thấy bà ta lạnh lùng lướt qua khu vườn rồi tung kia, sau đó lại nhìn Lee Sung Min, khinh miệt nói: “Ồ? Đây không phải là vương phi của chúng ta sao? Sao lại thành ra thế này?”

Nghe thấy lời nói của ma ma, hai a hoàn theo sau cũng cười nhạo cậu, dùng ánh mắt xem thường nhìn người đang toàn thân lấm lem bùn dơ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: VƯƠNG PHI NGỐC NGHỊCH

Lee Sung Min thấy người ma ma đến đây vốn không có thiện ý, cậu đứng dậy, đưa tay lau mồ hôi còn đọng trên trán, không nói một lời lẳng lặng đánh giá ba người vừa đến.

Và Lee Sung Min không hề biết rằng, đôi tay vừa mới dọn cỏ trong vườn kia dính đầy bùn đất, lúc này cậu dùng tay lau đi mồ hôi vô tình làm cho khuôn mặt vốn đã dính đầy bụi kia càng thêm phần bụi bẩn, toàn thân vừa đen vừa dơ, đâu có chút đáng vẻ nào của một vương phi?

A ma ma ấy thấy bộ dạng này của Lee Sung Min trong lòng thêm bội phần khinh miệt.

Lúc trước bà ta đã từng nghe nói đại thiếu gia Lee Sung Min của Lee thừa tướng là tên ngốc, vốn bán tín bán nghi, trong lòng thầm nghĩ, một nam tử ưu tú như Thất vương gia sao lại cưới một tên ngốc làm vương phi?

Giờ đây chính mắt nhìn thấy cả người dơ bẩn của Lee Sung Min, khuôn mặt đen xì đầy bụi dơ đang nhìn mình chằm chằm, bà ta không thể không tin!

Hai a hoàn sau khi nhìn thấy bộ dạng của Lee Sung Min nhìn không được cười, một người trong số ấy còn lớn tiếng nói với người ma ma đó: “Ma ma, người xem, nô tì đã nói rồi, bây giờ người tin rồi chứ? Hừ, vương phi gì chứ? Chẳng qua chỉ là một tên ngốc!”

Eun Jung vốn dĩ nhất gan, giờ đây nhìn thấy ba người đến đây với ý không thiện, trong lòng có chút sợ hãi, nhưng thấy a hoàn cười nhạo Lee Sung Min, nàng ta liền đứng vội dậy, che lấy Lee Sung Min, lớn tiếng bảo: “Các người là người gì? Cả gan cười nhạo thiếu gia nhà ta? Lẽ nào các người không biết, thiếu gia nhà ta đường đường là Thất vương phi?”

Nhưng họ đã xác định cậu là đứa ngốc thì làm sao để trong mắt lời nói của Eun Jung?

Nghe thấy Eun Jung cả gan phản kích lại lời nói của mình, trong lòng không khỏi tức giận, bất kể có người đang ở đây, a ta bước vội về phía trước, giờ tay trọng trọng tát lấy Eun Jung, kinh bị nhìn Lee Sung Min nói: “Vương phi? Một đứa ngốc cũng xứng với vương gia? Còn nữa, tiện nhân như nhà ngươi, mau mau đem thiếu gia ngốc nghịch của ngươi cắt khỏi đây để khỏi phải mất mặt nơi này.”

Nhìn thấy a hoàn ấy bạo hành với Eun Jung, ma ma ấy cũng không hề ngăn cản, chỉ lãnh đạm nhìn a hoàn ấy nói: “Được rồi, Ara, muốn dạy dỗ tiện nhân ấy thì sau này còn thời gian, bây giờ không được quên việc vương gia đã giao phó.”

Ả a hoàn ấy nghe thấy lời của ma ma, trừng mắt với Eun Jung sau đó mới không can tâm tình nguyện đi trở về.

Eun Jung bị ả a hoàn tên là Ara đánh một bạt tay, mặt nóng cả lên, đưa tay che lấy mặt, nước mắt từ trong mắt trào ra, nhưng lại không thể làm gì. Còn Lee Sung Min trong lòng lại vô cùng phẫn nộ.

Nghĩ lại Lee Sung Min lúc còn ở thế kỉ 21, cậu chưa hề chịu qua nỗi uất ức như vậy? Nay xuyên không đến nơi này, bị tên cầu vương gia chết tiệt kia bạo đánh một trận, bây giờ lại bị hạ nhân của hắn ức hiếp, làm sao cậu nuốt trôi con giận này?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: VƯƠNG PHI NGỐC RA UY

Tức thời cậu nghĩ cũng không nghĩ, đi nhanh đến trước kéo Eun Jung về phía sau, nhìn ả a hoàn tên Ara ấy quát: “Đứng lại.”

Nghe thấy lời nói của Lee Sung Min, Ara khẽ giật mình, nhưng ả ta rất nhanh chuyển sang thái độ nhạo báng: “Tên ngốc, ngươi gọi gì chứ? Không lẽ, muốn ăn kẹo?”

Tên ngốc? Khóe môi Lee Sung Min chợt nhếch lên nụ cười lạnh: hôm nay ta sẽ cho các ngươi biết, thế nào là tên ngốc!

Cậu nhìn Ara, đột nhiên cười hì hì, nói: Đứng vậy, ngươi có kẹo không?”

Nói rồi, Lee Sung Min cười hì hì tiến đến trước mặt ả ta giơ tay ra, thái độ ấy như thể thật sự xin Ara kẹo.

Ara và ả a hoàn còn lại cười hả hê khinh miệt, nhưng chỉ nghe một tiếng “bốp” lớn, âm thanh thanh thúy ấy trong phút chốc ngất quãng đi tiếng cười của họ.

Bởi vì Lee Sung Min không những tát Ara một bạt tay mà còn tát với tốc độ khiến ả không kịp trở tay.

Hành động đột ngột của Lee Sung Min khiến cho ả ma ma kia chấn động, còn Ara che lấy khuôn mặt đang sưng đỏ lên, mở to mắt nhìn Lee Sung Min như thể đang nhìn thấy điều không thể tin nổi.

Lee Sung Min không đợi cho Ara kịp phản ứng, một lần nữa hắn hận tát vào má còn lại của Ara.

Cậu hất hất cái tay có chút tê kia, lạnh lùng nhìn Ara: “Ngươi đánh Eun Jung một bạt tay, ta trả lại ngươi hai bạt! Ngươi nghĩ ngươi là thứ gì chứ? Dám ở trước mặt ta dương oai điều võ?”

Ara che lấy gương mặt bông rât của mình, qua một lúc lâu mới phản ứng lại, ả ta giật bắn người dậy, tức giận chỉ về phía Lee Sung Min nói: “Ngươi dám đánh ta? Ngươi có biết ta là ai không hả? Ta là thị tằm a hoàn của vương gia, ngươi hãy đợi đấy, vương gia sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Tuy nhiên, Lee Sung Min không đợi ả ta nói hết lời, đột nhiên kéo chiếc váy lên cao, trọng trọng một cước đá Ara ngã xuống đất, cười lạnh bảo: “Thị tằm a hoàn? Đó chẳng qua chỉ là một tiện nhân, bốn cung đường đường là vương phi, không lẽ không thể dạy dỗ ngươi?”

Ara là thị tằm a hoàn thân cận của Jo Kyu Hyun, thật ra ả ta sớm đã là người của hắn, tuy là hạ nhân dưới trướng của ma ma nhưng thường ngày vì mối quan hệ với Jo Kyu Hyun, ma ma cũng cho ả ta vài phần hậu đãi, người nào gặp ả cũng đều cung kính, trước giờ nào có chịu qua sự đối đãi này,”

Đối với người bị đẩy vào lãnh cung như Lee Sung Min ả sớm không để vào mắt, vậy nên khi này ả mới không biết lựa lời mà phách lối với cậu.

Còn ma ma thấy Lee Sung Min ra tay đánh ả, sắc mặt cũng đại biến, vội vàng nói: “Vương phi, người định làm gì? Ara là người của vương gia đấy!”

Lee Sung Min không hề đoái hoài đến người nữ tử đang khóc nức nở dưới đất, mà lạnh lùng quay sang nhìn ma ma, lạnh đạm đáp: “Mang hạ nhân của ngươi cút đi, sau này nếu còn dám ức hiếp hạ nhân của ta thì đừng trách ta không khách khí.”

Ma ma bị ánh mắt lạnh lùng của Lee Sung Min dọa đến giật nảy mình, vốn nghĩ cậu là vương phi ngốc nghếch, nhưng không biết tại sao trong lòng ả giờ đây lại dâng lên cảm giác khiếp sợ, không dám nhiều lời, cùng a hoàn còn lại phục Ara dậy, vội vàng rời khỏi.

Ara dưới sự điều khiển của ả a hoàn kia, dùng đôi mắt tràn đầy oán hận nhìn Lee Sung Min, sau đó tức giận dậm chân một cái, và cực không cam tâm theo sau ma ma rời khỏi viện lạc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 19: TÍNH TRẺ CON CHƯA DỨT

Eun Jung đã bị sự việc trước mắt làm cho ngỡ ngàng, nàng ta thậm chí còn giặt cả mình, quên cả việc khóc, khóe mắt còn đọng lại giọt nước trong suốt, ngỡ ngàng nhìn Lee Sung Min.

Lee Sung Min tiêu sái cười, vỗ nhẹ đôi tay dính đầy bụi dơ, lớn tiếng nói: “Ồn rồi, mấy con ruồi phiền phức đã bị bồn thiếu gia đuổi đi rồi, Eun Jung ta tiếp tục công việc nào!”

Nói xong, Lee Sung Min bước đến góc tường, cúi xuống thu dọn cỏ dại.

Eun Jung sững sờ hồi lâu mới hồi phục tinh thần, nàng ta không quan tâm đến việc dọn vườn, nhanh chóng bước đến bên cạnh Lee Sung Min, lo lắng nói: “Thiếu gia, sao người còn quan tâm đến cái vườn này nữa chứ, khi này người đối với họ như thế, họ chắc chắn không bỏ qua dễ dàng đâu! Còn nữa, Ara đó là người của vương gia đây thiếu gia à!”

Lee Sung Min không để tâm đến đôi tay đen xì của mình, vỗ vỗ vai Eun Jung, cười bảo: “Eun Jung, người đừng lo, chỉ dựa vào họ thì làm gì được ta? Được rồi, đừng lo lắng, có gì còn có ta chống đỡ cho người, nếu như có ai ức hiếp người, người nhất định phải nói với ta, biết chưa?”

“Thiếu gia” nghe xong lời của cậu, Eun Jung cảm động đến đỏ cả mắt.

Trước kia, Lee Sung Min luôn ngốc ngốc nghếch nghếch, theo hầu cũng chịu không ít khổ cực, thường bị hạ nhân trong phủ bắt nạt, giờ đây, Lee Sung Min sau khi gả cho vương gia lại biến thành người thông minh vô cùng, nhìn đôi mắt sáng ngời của Lee Sung Min nàng ta không còn cảm thấy sợ hãi, nổi bất an cũng vơi đi không ít.

Eun Jung không nói tiếp lời nào, nàng ta đưa tay lau đi nước mắt còn lưu lại nơi khóe mắt, gương mặt thanh tú lộ vẻ vui mừng, nếu như lão gia biết thiếu gia bây giờ trở nên thông minh như vậy, nhất định sẽ rất vui? Nhưng nếu nhị nương và nhị tiểu thư biết được thì e là sẽ không bỏ qua cho thiếu gia mất.

Nghĩ đến đây, nụ cười của Eun Jung có chút cứng lại, thứ khác nàng ta không quan tâm, nhưng điều nàng ta quan tâm nhất là thiếu gia trên danh nghĩa là chính phi của vương gia nhưng người vương gia yêu là nhị tiểu thư, mà với tính cách của nhị tiểu thư thì dù ả ta có bày mưu ép thiếu gia gả cho Thất vương gia, cũng sẽ không để thiếu gia được yên ổn.

Lee Sung Min thấy nụ cười miễn cưỡng của Eun Jung, trong lòng vẫn tưởng nàng ta còn để tâm đến việc khi này, dùng tay nhéo lấy mũi của Eun Jung, để lại hai dấu tay đen sì, cười bảo Eun Jung: “Được rồi, không phải ta bảo không cần lo lắng sao? Người yêu tâm, thiếu gia nhà người bây giờ dễ dàng để người khác ức hiếp sao? Mà nếu có ức hiếp thì cũng là thiếu gia nhà người ức hiếp người khác!”

Eun Jung nhìn lấy đôi tay đen sì của Lee Sung Min, kinh ngạc hét lên, lui nhanh về sau một bước, giọng có chút giận dữ: “Thiếu gia!”

Lee Sung Min cười ha hả, bay nhanh về phía Eun Jung vỗ nhẹ thêm một cái, lưu lại thêm một dấu tay còn đen hơn khi này.

Tuy là hạ nhân nhưng nàng ta rất cực vẫn là đứa trẻ chưa lớn, thấy Lee Sung Min như vậy, đương nhiên cũng hét lớn một tiếng, gương cao đôi tay đen sì chạy theo Lee Sung Min.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: NGHI HOẶC NGOÀI Ý MUỐN

Tại thư phòng rộng rãi, sạch sẽ không một hạt bụi bẩn.

Jo Kyu Hyun nửa ngồi nửa nằm trên nhuyễn tháp được tu bổ gọn gàng (nhuyễn tháp là cái giường mà người xưa thường ngồi để uống trà đàm đạo), ngón tay thon dài đang cầm lấy ly rượu trắng ngọc, từ từ thưởng thức thượng đẳng trúc điệp trong ly.

Chỉ thấy đôi mâu tà mị hơi hơi nheo lại, chiếc áo bào trắng như tuyết không vậy chút bẩn hề mờ, lộ ra bộ ngực không cường tráng nhưng lại rắn chắc.

Mà đang trên người hần lúc này đang là một vị dung mạo xinh đẹp, trên người chỉ mặc duy nhất một chiếc áo, vị nữ tử này đích thực da trắng hơn tuyết, mềm mại như không xương, lẳng lẳng, ngoan dịu nằm trên người Jo Kyu Hyun.

Trên nhuyễn tháp, là ngọn lửa đang cháy rực, bên trên là hũ thượng đẳng trúc điệp thanh, lúc này trong phòng vô cùng ấm áp, hũ trúc điệp thanh ấy đang bốc khói nóng khiến cả gian phòng đầy hương thơm của rượu, làm người khác ngửi xong mê mẩn.

Nhưng mà rất nhanh sau đó, không khí ảm áp trong gian phòng bị tiếng bước chân ngắt quãng, thư phòng bị người ta từ từ mở ra, một nam tử áo đen thân hình cao lớn đi vào.

Chỉ thấy hần đối với Jo Kyu Hyun nằm trên nhuyễn tháp kia cung kính cúi chào, thần thái thành khẩn nói với Jo Kyu Hyun: “Vương gia, Lee ma ma về rồi.”

Jo Kyu Hyun nhẹ nhàng đặt chiếc ly trắng ngọc xuống chiếc ghế nệm tím bên cạnh, ngón tay thon dài nhẹ nhàng nghịch mái tóc đen của nữ tử trên người mình, lười nhác nói: “Việc làm xong chưa?”

Thiếu niên tuấn mĩ kia nhìn người nữ tử kia một lúc, thần thái có chút do dự, không vội trả lời Jo Kyu Hyun.

Gương mặt tuấn mĩ của Jo Kyu Hyun đột nhiên nở nụ cười tà mị, sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ vai người nữ nhân đang nằm trên người hần: “Tae Yeon, nàng lui xuống trước đi.”

Người tử nữ tên Tae Yeon ấy không chút cam tâm ngồi dậy từ người Jo Kyu Hyun, sau đó với lấy áo ngoài không chút ngưng ngừng mặc vào rồi cười với Jo Kyu Hyun nói: “Vương gia, người đồng ý với thiếp rồi đó, hôm nay phải để thiếp hầu người, người không được nuốt lời đấy!”

Jo Kyu Hyun cười một cách tà mị, nhẹ nhàng lướt qua đỉnh thượng, nói: “Việc bốn vương đáp ứng với nàng, có khi nào nuốt lời? Được rồi, nàng ngoan ngoan về phòng trước, một lát nữa bốn vương sẽ đi tìm nàng.”

Nhận được lời hứa, Tae Yeon cũng không bám víu nữa, nàng ta nhìn Jo Kyu Hyun rồi nở nụ cười phong tình vạn chủng, sau đó mới chịu quay đầu rời khỏi thư phòng.

Sau Tae Yeon rời khỏi, Jo Kyu Hyun từ nhuyễn tháp ngồi dậy, nói với người thiếu niên: “Lee Joon, nói đi.”

Người thiếu niên tên Lee Joon ấy trầm ngâm một hồi mới nói: “Vương gia, việc không làm xong, Lee ma ma nói, Are bị vương phi làm bị thương rồi.”

Nghe thấy lời của Lee Joon, Jo Kyu Hyun có chút ngoài ý muốn nhíu mày, nói: “Sao? Lee ma ma sao hồ đồ vậy? Chút việc ấy cũng làm không xong, còn để à diên ấy làm Ara bị thương.”

Lee Joon có chút nghi hoặc đáp: “Điểm này, thuộc hạ cảm thấy kì lạ, bởi vì vương phi rõ ràng thần trí không minh mẫn, làm sao lại làm Ara bị thương được? Vương gia, trong này nhất định có điều cô quái!”

Nghe xong lời của Lee Joon, Jo Kyu Hyun bất giác nhớ lại đêm hôm ấy, ánh mắt mà tên diên ấy nhìn hần, căn bản không phải của một người thần trí bất minh.

Nghĩ đến đây, Jo Kyu Hyun bất giác cười lạnh một tiếng, đứng dậy từ nhuyễn tháp, lạnh lùng nói: “Hừ, hần tưởng giả diên giả đại với bốn vương thì có thể thoát khỏi sự trừng phạt của bốn vương? Dám làm người của bốn vương bị thương, để bốn vương xem xem hần có thật là diên hay là giả diên! Bất kể thế nào, hần ta phá hoại việc của bốn vương, bốn vương quyết không tha cho hần!”

End chương 20.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: HÙNG SƯ VẤN TỘI

Jo Kyu Hyun và Lee Joon cùng bước khỏi thư phòng, vừa lúc gặp phải Ara và Lee ma ma, Ara gặp được Jo Kyu Hyun, lập tức khước mắt đỏ ngay, bộ dạng ủy khuất chạy nhào về phía Jo Kyu Hyun, nghẹn ngào nói: “Vương gia, người phải làm chủ cho nô tì!”

Jo Kyu Hyun dừng bước, ánh mắt dừng lại trên hai má sưng đỏ của Ara, mâu đen đầy tà khí chột lóc lên tia phẫn nộ, lạnh lùng nói: “Đây là do tên diên ấy làm?”

Ara nức nở nói: “Vương gia hần ta vốn không để vương gia trong mắt, biết nô tì là người của vương gia lại càng ra tay thâm độc như vậy, vương gia người nhất định phải làm chủ cho nô tì!”

Nhìn thấy Ara khóc như hoa lê mang mưa, Jo Kyu Hyun có chút không khiên nhẫn: “Được rồi! Phải xử trí thế nào, bốn vương tự biết, Lee ma ma, đưa Ara đi nghỉ ngơi đi, hôm nay, không cần hầu hạ bốn vương!”

Dứt lời, hần cũng không thèm quan tâm đến Ara, cùng Lee Joon quay người bước khỏi đại điện, đi về phía hậu viện.

Sau khi Jo Kyu Hyun rời khỏi, Ara ngừng hần thút thít, ánh mắt thoáng qua tia đắc ý, hừ nhẹ một tiếng, cùng Lee ma ma lui đi.

Jo Kyu Hyun mặt lạnh hân, cùng Lee Joon bước đến hậu viên, trong lòng bùng bùng nộ hỏa, tên điên đáng chết kia dám giả điên giả dại động đến người của hắn, hãy chờ đó mà xem hắn làm sao trừng trị cậu ta!

Từ xa, có thể nhìn thấy hậu viên tồi tàn, bỗng nhiên một trận cười thanh thúy vọng lại, thu hút sự chú ý của Jo Kyu Hyun, hắn ngẩng đầu nhìn theo nơi phát ra tiếng cười ấy, chỉ thấy bên ngoài khu vườn rách nát, hai kẻ đang đuổi bắt nhau, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười trong trẻo.

Nhìn thấy hai người kia đang vui đùa, khuôn mặt tuần mĩ nhất thời đen lại, tên điên ấy xem vương phủ của hắn là nơi nào? Bị đuổi đến lãnh cung còn dám to gan như vậy?

Lee Joon nhìn hai người kia đang vui cười, không chút quan tâm đến sự có mặt của họ, trong lòng thầm ngạc nhiên trước sự to gan của người vương phi mới này, cậu dám động đến người của vương gia, nay còn có thể vui đùa thế này? Không lẽ, cậu đúng là người như lời đồn đại của người khác, là một đứa ngốc?

Lee Sung Min đang nô đùa vui vẻ, căn bản không chú ý đến hai người nam nhân đứng cách đó không xa, cậu nắm lấy nắm cỏ khô, thỉnh thoảng cầm chạy đuổi lấy Eun Jung mà ném, miệng vẫn là giọng cười thanh thúy.

Eun Jung bị cậu ức hiếp như vậy, nàng ta cũng tức vô cùng nhặt lấy cỏ khô dưới đất ném vào Lee Sung Min.

Thấy đáng về hung ác của Eun Jung, Lee Sung Min “A” một tiếng và quay đầu chạy.

Nhưng mọi chú ý cậu đều hướng về Eun Jung, căn bản không chú ý đến sau lưng xuất hiện hai người nam nhân, cậu nhặt lấy cỏ khô ném mạnh về phía Eun Jung nhưng cơ thể chưa kịp phản ứng lại thì đã ngã vào trong lòng một người.

“Á” Lee Sung Min ngạc nhiên hét lên, đôi tay vô thức giữ chặt vật thể không rõ trước mặt mình, nhưng lại không biết rõ mình đã giữ lấy ai, bên tai đã vọng lại một tiếng hừ, sau đó cơ thể nhỏ bé của Lee Sung Min đã bị người nào đó đẩy mạnh ra, trọng trọng ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: YÊU NGHIỆT MĨ NAM

Lúc này đang là đông hàn, may là đêm hôm qua trời xuống trận tuyết lớn, Lee Sung Min ngã xuống nền đất dày ấy mới không có cảm giác đau, phản ứng đầu tiên của cậu là tròn xoe mắt, phần nộ nhìn về hướng người đẩy cậu ngã.

Đương nhiên, khi cậu nhìn rõ thì bất giác sững sốt hồi lâu, ngờ ngác nhìn người bạch y thiếu niên trước mắt, nhìn thấy dung mạo tuần mĩ của người thiếu niên ấy, chiếc miệng nhỏ khê há hốc, thậm chí điều mất mặt hơn nữa là từ khoe miệng chảy ra một sợi trắng trong suốt.

Việc này cũng không thể trách cậu, bởi vì, bạch y thiếu niên ấy đứng dưới ánh nắng quả thật trông rất yêu nghiệt. (tức là handsome ấy mà)

Đôi mày đẹp như tranh vẽ, người dài hẹp lấp lánh tựa như vì tinh tú, mũi cao thẳng đứng, đôi môi đỏ mọng mím lại với nhau, tuy rằng ngũ quan nhu mì, nhưng khuôn mặt lại góc cạnh phân minh, làm cho dung mạo của vị bạch y thiếu niên tăng thêm vài phần âm nhu, cộng với dáng người cao lớn, thật sự khiến người khác không khỏi động lòng. (Mĩ nam, mĩ nam o>.

Thấy được mĩ nam, tức khắc sự phẫn nộ trong lòng Lee Sung Min biến mất hẳn, chỉ thấy ánh mắt cậu ngờ ngác nhìn chăm chăm vị thiếu niên trước mặt mình, trong lòng than vãn với trời, may là yêu nghiệt trước mặt là nam nhân, nếu là nữ nhân, e rằng sẽ tức chết tất cả nữ nhân tại vương triều Beakje này mất!

Jo Kyu Hyun cúi đầu nhìn chiếc áo bào trắng của mình với hiện hai dấu tay đen sì trước ngực, nhất thời gương mặt anh tuần đen sầm tựa lôi công, dùng ánh mắt cực căm phẫn nhìn người nam nhân của hắn, lửa giận phút chốc dâng cao ba trượng.

Tên điên đáng chết này! Là hắn cố ý, nhất định hắn cố ý làm rơi áo bào của hắn, cố ý giả điên giả dại trước mặt hắn!

Theo cạnh Jo Kyu Hyun là Lee Joon của không khỏi ngạc nhiên nhìn người đang chảy nước miếng nằm thê thảm trườn dài dưới đất, lại nhìn hai dấu đen ngòm trên chiếc áo bào trắng khiết của Jo Kyu Hyun, một ý cười tràn đến, nếu không phải Lee Joon nhìn thấy khuôn mặt đằng đằng sát khí của Jo Kyu Hyun thì chắc đã cười một cách điên dại rồi.

Nhưng bất kể thế nào Lee Joon vẫn là thị vệ thân cận của Jo Kyu Hyun, định lực người thường không ai sánh bằng, nên cố nén cười nhưng việc đó suýt chút khiến cậu ta trọng thương.

Còn Eun Jung khi nhìn thấy Jo Kyu Hyun thì đã sợ đến ngẩn cả người, một lúc lâu sau, cơ thể nàng ta run rẩy quỳ phục xuống đất, âm thanh mang phần run sợ: “Nô tì khấu kiến vương gia”

Hắn nhìn lướt qua Eun Jung, đôi mắt tựa gươm sắc trùng trùng nhìn người nam nhân vẫn đang chảy nước bọt, tức giận nói: “Tên điên này!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: THÌ RA LÀ GÃ NAM NHÂN THỐI THA KIA

Nghe thấy âm thanh bạo vang tựa sấm của Jo Kyu Hyun, Lee Sung Min cuối cùng cũng hoàn hồn, nhưng cậu không nhìn Jo Kyu Hyun mà có chút ngờ hoặc quay đầu nhìn Eun Jung, cảm thấy kì lạ và hỏi Eun Jung: “Eun Jung, người quý ở đó làm gì?”

Nghe thấy lời của Lee Sung Min, Eun Jung càng khóc không thành tiếng, sao thiếu gia gặp vương gia là trở nên hồ đồ, trước kia ở phủ thừa tướng cũng như vậy, bây giờ cũng thế, không lẽ cậu không thấy sắc mặt vương gia đã đen đến thế kia rồi sao?

Eun Jung mếu máo nói với Lee Sung Min: “Thiếu gia nô tì nô tì đang hành lễ với vương gia”

“Vương gia?” Lee Sung Min ngờ hoặc quay lại nhìn Jo Kyu Hyun đang bùng bùng lửa giận, đột nhiên như hiểu được việc gì, chỉ thấy cậu nhanh chóng đứng dậy từ nền đất lạnh băng kia, mở to mắt hỏi Eun Jung: “Eun Jung, người nói người này là tên vương gia đáng ghét kia?”

Nghe thấy lời của Lee Sung Min, Eun Jung tức thời chỉ mong mình đập đầu vào tường chết đi, nhưng tiếc là bức tường cách nàng ta quá xa, nên nàng ta chỉ còn cách gật đầu, chỉ là gật đầu không trả lời cách nói của thiếu gia, vương gia chắc không trách tội nàng chứ?

Sau sự khẳng định của Eun Jung, Lee Sung Min lần nữa quay về phía người đang tối cả mặt, vương gia? Vậy cuối cùng, người nam nhân anh tuấn tựa yêu nghiệt này chính là người nam nhân độc ác đã ra tay đánh cậu?

Có được nhận thức này, Lee Sung Min cơ hồ tựa như bị người khác tát thau nước lạnh, thần trí cũng hồi tỉnh lại, gương mặt cậu cứ như đã biến sắc, khuôn mặt đã đen vì bụi dơ nay lại càng đen vì căm giận.

Uổng công cậu ngưỡng mộ và cảm thấy hắn rất đẹp trai, thì ra hắn chính là tên nam nhân chết tiệt kia, thật là khiến người khác ghê sợ và càng có lỗi với khuôn mặt tuấn tú tựa yêu nghiệt!

Hễ nghĩ đến đêm động phòng hôm ấy, Lee Sung Min càng cảm thấy ngọn lửa trong người cậu ngùn ngụt dâng lên tận đầu, cậu nhìn Jo Kyu Hyun với vẻ phẫn nộ, căm giận nói: “Tên nam nhân chết tiệt, người đến đây làm gì?”

Đối diện với biểu hiện của Lee Sung Min, Jo Kyu Hyun chỉ khẽ ngớ ngàng, nhưng rất nhanh, cơn giận trong lòng hắn lại lần nữa phun trào, hắn bước lớn bước đến cạnh Lee Sung Min, dùng ngón tay thon thả nắm chặt lấy chiếc cằm bé nhỏ của Lee Sung Min, lạnh lùng nói: “Lee Sung Min, người đang giả điên với bọn vương?”

Cậu phẫn nộ nhìn người nam nhân tuấn tú tựa yêu nghiệt kia, không chút khách khí, hất bỏ cánh tay đang giữ chặt lấy cằm cậu, thuận tiện trên áo bào trắng muốt của hắn lưu thông một dấu tay gai mắt, tức giận nói: “Nam nhân thối tha, cút đi!”

Thái độ của cậu thật sự chọc giận hắn, chỉ thấy sắc mặt hắn biến xanh, gân xanh trên trán nổi cả lên, mặc kệ đóm dơ trên áo, đưa tay siết chặt lấy chiếc cổ nhỏ nhắn của cậu: “Lee Sung Min, ngươi muốn chết sao? Ngươi đừng tưởng rằng ngươi giả điên, bọn vương sẽ không giết ngươi?”

Cảm nhận được sát khí trên người Jo Kyu Hyun, nỗi sợ trong lòng Lee Sung Min bất giác dâng lên, nhưng mà, trời sinh tính cách cậu ưa mềm không ưa cứng, dù rằng Jo Kyu Hyun có đáng sợ, cậu quyết không cam tâm chịu thua.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: CÚ NGÃ TUYỆT ĐẸP

Cơ thể cậu khẽ run lên, cố gắng nén cơn sợ trong lòng, đôi mắt nhìn chằm chằm Jo Kyu Hyun, lạnh nhạt: “Chỉ biết ức hiếp kẻ yếu, người căn bản không phải nam nhân!”

“Không phải nam nhân? Lee Sung Min, ngươi muốn bọn vương chứng minh cho ngươi biết có phải là nam nhân?” Jo Kyu Hyun vẫn siết chặt lấy cổ Lee Sung Min, ngữ khí không mang chút hơi ấm: “Đáng tiếc, ngươi tính toán sai lầm, bọn vương hễ nhìn thấy gương mặt xấu xí của ngươi đã muốn nôn rồi!”

Tên nam nhân chết tiệt này dám nói cậu xấu xí? Ở thế kỉ 21, cậu là nữ nữ trong mắt mọi người, bây giờ xuyên không đến đây, nhập vào thể xác của Lee

Sung Min ngốc nghếch kia, nhưng sau lau sạch những thứ đáng ghét kia, cậu phát hiện khuôn mặt của Lee Sung Min ngốc nghếch còn đẹp hơn khuôn mặt của cậu ở thế kỉ 21 không biết gấp bao nhiêu lần! Khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành mà hán dám nói là xấu xí?

Tên nam nhân này dám chọc đến cậu, cậu cả đời hận nhất người khác nói mình xấu xí, hán dám nói cậu xấu xí, thật không thể tha thứ!

Lee Sung Min mặt tái xanh lại, mím chặt lấy môi, đôi tay không biết lấy đâu ra sức lực, nắm chặt lấy cánh tay mà Jo Kyu Hyun đang siết chặt cổ cậu, sau đó với tốc độ nhanh chóng cúi người xuống, chỉ nghe “Rầm” một tiếng, Jo Kyu Hyun vốn đứng trước mặt cậu giờ đây bị cậu tặng một cú ngã qua vai đẹp mắt ngã xuống đất.

Trong nhất thời, Lee Sung Min cả mặt hiện vẻ đắc ý, Eun Jung và Lee Joon nhìn Jo Kyu Hyun thê thảm nằm dưới đất kia đều ngơ ngác!

Qua một hồi lâu, Eun Jung và Lee Joon mới hoàn hồn, hai người họ mỗi người một phản ứng khác nhau, Eun Jung hận không ngắt đi để không thấy cảnh ấy.

Còn Lee Joon lại khổ cực cố nén con cười kịch liệt lòng, nhin cười đến đỏ cả mặt bước nhanh đến bên Jo Kyu Hyun, khó khăn vô cùng để giữ vẻ nghiêm nghị như bình thường: “Vương gia, người không sao chứ?”

Còn thủ phạm lại tiêu điều phui phui tay, đắc ý nhìn Jo Kyu Hyun thê thảm không thể nào tả.

Nghĩ lại khi ấy, ở thế kỉ 21, lúc cậu học trong trường cảnh sát, cậu còn là á quân Taikondo của trường, ở thế kỉ 21, các nam nhân thông thường dù có hai ba người cũng không đến gần được cậu.

Tên nam nhân chết tiệt này dám cười nhạo cậu xấu xí, không cho hán ném mùi lợi hại, hán còn chưa biết cậu là người thế nào! Hán tưởng rằng hán trông yêu nghiệt (tức handsome) thì có thể tùy tiện hăm hại cậu sao?

Tên điên chết tiệt! Hán ta đúng là điên mà! Jo Kyu Hyun y phục tóc tai đều rối bù, thê thảm đứng dậy, tức giận đến mất cả lí trí chỉ thẳng Lee Sung Min hét rằng: “Tên điên kia! Hôm nay bản vương quyết không tha cho ngươi!”

Đối diện với con giận bùng bùng của Jo Kyu Hyun, Lee Sung Min không thêm để mắt đến, cậu chỉ theo thói quen hất mái tóc rũ trên vai, khuôn mặt do vì bụi bản hiện vẻ kinh ngạc, giều cợt nói: “Yêu nghiệt đáng chết, ngươi thẹn quá hóa giận rồi à?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: SÁT Ý CỦA JO KYU HYUN

Đối với ánh mắt kinh ngạc của Lee Sung Min, Jo Kyu Hyun càng tức giận bội phần, nghĩ lại hán đường đường là vương gia tuấn mã nhất vương triều Beakje, khi này lại bị một tên điên điên trò khi hất hán ngã xuống đất, nếu như truyền ra ngoài, hán còn đâu là thể diện?

Điều đáng ghét hơn là, theo hán được biết, tên điên này căn bản không biết võ công, vậy khi này sao lại làm được như thế?

Nhìn gương mặt dơ bẩn, nụ cười mang ý khinh rẻ của Lee Sung Min khiến Jo Kyu Hyun cảm thấy cực chướng mắt, không những thế, hán còn cảm nhận được tên điên này rất giống một người! Người mà hán cực kì quen thuộc!

Nhưng mà hôm nay hán tuyệt đối không tha cho tên điên này! Hán ta ngang nhiên dám xâm phạm đến uy quyền của hán thì bất kể tên điên thật hay chỉ giả vờ điên, hôm nay hán cũng không bỏ qua cho hán ta.

Ánh mắt của Jo Kyu Hyun mang đầy sát khí, lạnh lùng nhìn Lee Sung Min, đối với Lee Joon đang đứng bên cạnh hạ lệnh: “Lee Joon, giết tên điên này cho bản vương!”

Nghe thấy lệnh của Jo Kyu Hyun, Lee Joon khẽ ngẩn người, hán ta không nghĩ đến Jo Kyu Hyun ra một lệnh như thế này.

Bởi vì Lee Sung Min từ nhỏ ngốc nghếch, nên bất kể cậu ta làm gì đi nữa thì chẳng qua cũng là đứa ngốc.

Vả lại bây giờ cậu ấy là chính phi của vương gia, làm sao nói giết là giết được? Hơn nữa, nếu như hiết vương phi ngốc nghếch này thì phụ thân của cậu ta —Lee thừa tướng sẽ thế nào, nếu như người trong thiên hạ biết vương gia giết một đứa ngốc thì cũng không phải là việc tốt gì!

Còn Lee Sung Min lại bị lời nói của Jo Kyu Hyun dọa giật mình, trong sự phẫn nộ, cậu quên đi chính mình, tức giận bùng bùng hét lên với Jo Kyu Hyun: “Yêu nghiệt đáng chết! Trong mắt ngươi còn có vương pháp không? Ta sẽ tố cáo ngươi xem mạng người khác ớ... mạng ta như cỏ rác!”

Lee Joon nhanh chóng nói với Jo Kyu Hyun: “Vương gia, xin người cân nhắc, thần dân trong thiên hạ mà biết được vương gia hạ lệnh giết cậu ta, sợ rằng người sẽ mất phong độ.”

Jo Kyu Hyun nghe thấy lời của Lee Joon, trong lòng càng thêm tức giận, cái gì mà thần trí bất minh? Vốn dĩ là hán giả điên! Hán ta có thể nhẹ nhàng hạ gục được hán, người được xếp vào hàng cao thủ của vương triều Beakje mà là người thần trí bất minh?

Nhưng mà nam nhân này toàn nói điều khó hiểu, cũng không giống người bình thường, nhưng bất kể thế nào hán nhất định không tha cho cậu ta!

Nghĩ tới việc này, Jo Kyu Hyun liếc xéo Lee Joon một cái, sau đó lạnh lùng nói: “Lee Joon, ngươi không dám động thủ với người nam nhân này? Được! Nếu vậy, bốn vương không làm khó ngươi! Ngươi không giết, bốn vương đích thân giết! Đúng lúc báo thù cho Yoo Ra!”

Dứt lời, sát khí trong mắt Jo Kyu Hyun tăng thêm bội phần, hán bắt đầu từng bước từng bước đi về phía Lee Sung Min.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: GIẢ ĐIÊN GIẢ DẠI (PART 1)

Nhìn thấy Jo Kyu Hyun không thêm che giấu sát ý, Lee Sung Min lúc này mới biết sợ, cậu sợ hãi lùi sau một bước, nuốt vội nước bọt, run sợ nói: “Yêu nghiệt đáng chết, ngươi định làm gì?”

Và lúc này, Eun Jung một mực quỳ run rẩy dưới đất kia lại bò dậy, xông qua ngăn Jo Kyu Hyun lại, “Bộp” một tiếng, Eun Jung lại lần nữa quỳ dưới đất, âm thanh run rẩy nói với Jo Kyu Hyun: “Vương gia xin người bớt giận, thiếu gia không cố ý mạo phạm người, thiếu gia vốn thần trí bất minh mà, xin vương gia tha cho thiếu gia!”

Thần trí bất minh? Nghe xong lời của Eun Jung, trong lòng cậu mừng thầm, còn may là Eun Jung nhắc nhở cậu, sao cậu lại không nghĩ ra chứ? Lee Sung Min này trước kia không phải là đứa ngốc? Nếu đã là ngốc, vậy thì cậu có làm gì cũng không có ai cảm thấy kì lạ, không phải sao?

Quá tốt rồi, tuy rằng cậu cực kì ghét tên yêu nghiệt kia, nhưng vì tính mạng của mình, đại trượng phu có tiến có thoái, hôm nay cậu sẽ làm đứa ngốc một lần.

Vì không dễ dàng gì cậu mới sống lại, và lại còn xuyên không nữa, trước khi lập được tí thành tích nào, cậu tuyệt đối muốn mơ mơ hồ hồ mà chết ở đây, như vậy không phải sẽ rất mất mặt các tiền bối đã từng xuyên không?

Trong lúc Lee Sung Min đang bày kế, Jo Kyu Hyun không chút nhần nại đá vào người đang quỳ dưới đất cản đường hán, tức giận nói: “Ngươi cút ngay, nếu còn dám cản đường bốn vương, bốn vương sẽ lấy mạng của ngươi!”

Eun Jung thảm hết một tiếng, đôi tay ôm lấy cái mông bị đá một phát, nước mắt ứa khuất chảy ra, tội nghiệp vô cùng nhìn sang phía Lee Sung Min đang đứng ngăn ra, ý như muốn nói, thiếu gia, người tự cầu phúc đi, nó thì đã tận lực rồi!

Nhìn thấy bước chân của Jo Kyu Hyun ngày càng đến gần, Lee Sung Min không quan tâm đến Eun Jung đang khóc dưới đất, mâu đen liếc vội xung quanh, bỗng nhiên miệng cong lên, “Oa” một tiếng, âm thanh chói tai nhất thời làm tất cả những người còn lại giật mình.

Khi tất cả đã hoàn hồn thì chỉ thấy Lee Sung Min cứng rần khi này đầu mắt, cả người cậu giờ đây nằm vạ dưới đất, lớn tiếng khóc inh ỏi, cứ như là đứa trẻ đang nhõng nhẽo, thỉnh thoảng còn lăn qua lăn lại.

Jo Kyu Hyun nhìn thấy người nam nhân đang nằm vạ dưới đất lăn qua lăn lại, bất giác ngăn người, hán lớn lên trong hoàng cung, cộng thêm hán là đứa con được hoàng thượng yêu nhất, có bao giờ thấy người nào nhõng nhẽo giống trẻ con như vậy?

Dáng vẻ của Lee Sung Min như chịu phải ủy khuất kinh thiên, quấy khóc không ngừng, hán phất chốc ngó hán, thậm chí quên hán khi này hán còn muốn giết cậu.

Lee Sung Min tuy bề ngoài khóc rất thương tâm, nước mắt cũng chảy không ít, nhưng mà, thật ra trong lòng cậu lại tươi cười như hoa, cậu nheo mắt lại, một bên tiếp tục diễn kịch, một bên liếc nhìn Jo Kyu Hyun, thấy hán ngờ ngác đứng một bên, cứ như không biết phải làm gì, trong lòng thầm mừng, tên yêu nghiệt này đã bị cậu lừa đến sợ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: GIẢ ĐIÊN GIẢ DẠI (PART 2)

Sau khi trong lòng cười thầm, đột nhiên đứng dậy xông thẳng về phía Jo Kyu Hyun đang đứng ngơ ngác, lớn tiếng khóc: “Ta muốn ăn kẹo, ta muốn ăn kẹo, oa oa”

Cơ thể nhỏ bé của cậu giữ chặt lấy cánh tay của Jo Kyu Hyun, lắc qua lắc lại, đầu tay đen thui đen thui không chút khách khí để lại dấu vết trên áo bào trắng muốt, sau đó, cậu đưa cả gương mặt dính đầy bụi dơ dui vào áo của hắn. Dùng chiếc áo bào trắng của hắn lau khô nước mắt, sau đó lưu lại trên áo hắn một mảng đen lớn.

Thân hình cao lớn của Jo Kyu Hyun nhất thời hóa đá, một hồi lâu sau, hắn mới thanh tỉnh lại.

Cúi đầu nhìn chiếc áo bào đã bị Lee Sung Min làm cho nhăn nhó không thể ta, lại nhìn gương mặt dơ đến nỗi nhìn không ra nguyên dạng đang lấp lánh từng sợi từng sợi nước mũi của cậu, mặt hắn đột ngột đen xị lại!

Chỉ thấy Jo Kyu Hyun nhăn mày, đẩy mạnh người đang ôm lấy người mình như gặp phải quỷ, lớn tiếng hét: “Tên điên này! Cút ngay cho bọn vương!”

Lee Sung Min bị hắn đẩy ngã xuống đất, phút chốc lại khóc òa lần nữa: “Oa, người là người xấu, người ức hiếp ta, ta sẽ méc ba ta khục khục phụ thân ta”

Tiếng khóc chấn động màn nhĩ của Lee Sung Min nhanh chóng truyền khắp hậu viện, thân người nhỏ bé ấy lăn qua lăn lại trên nền tuyết dày, giống như là đứa trẻ không được điều mình muốn rồi nhõng nhẽo vậy.

Jo Kyu Hyun thảm hại đứng một bên, nhìn cậu lăn qua lăn lại trên mặt đất, tức đến mặt hết xanh rồi lại trắng, hắn cơ hồ không dám tin rằng người đang nhõng nhẽo dưới đất kia là người vừa hạ gục hắn khi nãy, tên điên này, trước sau biến hóa cũng quá lớn rồi!

Nhưng mà nhìn thấy hành động bây giờ của Lee Sung Min, kì thực không giống việc người bình thường có thể làm ra, không lẽ, hắn ta đúng là đứa điên?

Thế nhưng, hễ nghĩ đến ánh mắt của hắn đêm tân hôn và thái độ khi nãy, căn bản không giống biểu hiện mà người điên có thể làm, một người thần trí bất minh biết lộ ra nụ cười kinh miệt và nhạo báng?

Nghĩ đến đây, trong lòng Jo Kyu Hyun càng nghi hoặc, hắn đột nhiên cảm thấy, hắn dường như có hứng thú đối với tên điên này, hắn đột nhiên không muốn giết cậu ta nhanh thế bởi vì hắn muốn biết, tên điên này hao phí tâm kế để tiếp cận hắn mục đích chính là gì, và có thật là người nam nhân này thần trí bất minh, hay chỉ là giả vờ!

Đương nhiên trong lòng hy vọng người nam nhân này vốn không phải thần trí bất minh, chỉ có thể, hắn mới có thể tiếp tục hành hạ cậu ta!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: AI THÔNG MINH

Hành động điên loạn đột ngột của Lee Sung Min, thực sự dọa cả Eun Jung và Lee Joon.

Eun Jung bị dọa bởi nàng ta sợ Lee Sung Min bệnh lại tái phát biến thành ngốc nghếch, còn Lee Joon bị dọa bởi hắn chính mắt xác định điều hắn đang nghĩ: đúng vậy rồi, vương phi quả thực là người thần trí bất minh!

Qua một lúc lâu, Eun Jung và Lee Joon mới hoàn hồn lại, bất nhẫn nhìn về phía Jo Kyu Hyun—người bị Lee Sung Min làm cho áo bào nhăn nhó tột cùng, nhìn không phát ra tiếng cười, làm bộ dạng bình thường nói: “Vương gia, người xem, bây giờ có nên về thay bộ y phục khác trước không?”

Dưới sự nhắc nhở của Lee Joon, Jo Kyu Hyun lần nữa cầm phần nhìn mảng đen trên áo bào của mình, lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu phủ tay áo rồi khỏi hậu viện.

Thấy Jo Kyu Hyun quay lưng rời khỏi, Lee Joon thở phào nhẹ nhõm, nhìn lại Lee Sung Min đang nhõng nhẽo dưới đất, ánh mắt thoảng qua tia đồng cảm, nhanh bước theo bóng người Jo Kyu Hyun cùng rời khỏi.

Sau khi xác định Jo Kyu Hyun đã đi khỏi, Eun Jung vội vàng bò trên người Lee Sung Min, vừa khóc vừa nói: “Thiếu gia sao người lại phát bệnh nữa rồi oa oa”

Nghe thấy tiếng khóc của Eun Jung, Lee Sung Min bắt lực trừng mắt nhìn Eun Jung: “Eun Jung, người có biết người rất mập không? Còn tiếp tục đè nữa, ta không ngốc cũng bị người đè thành ngốc đó!”

Eun Jung nghe được tiếng của Lee Sung Min, bất giác “a” một tiếng, buông cậu ra, kinh hỷ mà nói: “Thiếu gia, người không sao? Nô tì còn tưởng người phát bệnh lại nữa chứ!”

Lee Sung Min đưa tay đẩy Eun Jung ra, sau đó vỗ vỗ bông tuyết dính trên người mình, khuôn mặt dính bụi dơ hiện lên nụ cười giảo quyệt, đắc ý nói: “Ta mà không như thế, liệu tên yêu nghiệt đó có tha cho ta? Sao nào? Eun Jung, thiếu gia nhà người thông minh chứ?”

Eun Jung nhìn dáng bộ đắc ý của Lee Sung Min, đột nhiên lắc lắc đầu, nói: “Thiếu gia, nếu người thông minh, khi này nên bám lấy vương gia về Vô Trần điện, như vậy chúng ta không cần phải sống ở nơi quỷ quái này! Hơn nữa, ở Vô Trần điện, vật quý giá rất nhiều, sinh lễ của thiếu gia cũng ở đây, chỉ cần về đến đó, cuộc sống của chúng ta không phải sẽ tốt hơn sao? Y da, đúng là tiếc quá tiếc quá!”

Dứt lời, Eun Jung không thèm quan tâm đến Lee Sung Min, lắc đầu, bắt lực từ dưới đất đứng dậy, vỗ vỗ bông tuyết trên váy, sau đó đi về lại khu vườn.

Lee Sung Min ngơ ngác nhìn theo bóng dáng của Eun Jung, lòng hồi hận muốn đâm đầu vào tường! Đúng vậy, nếu như khi này cậu giả điên giả dại bám theo hẳn về Vô Trần điện thì không phải cậu có thể lập tức rời khỏi đây, có thể ăn ngon mặc đẹp, tạo ra một bầu trời của người xuyên không?

Giờ đây, tốt rồi, cơ hội tốt đã bị cậu bỏ qua, bây giờ hồi hận thì chỉ có thể tát mình vài bạt tay!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: THÔ SÚ A HOÀN

Thất vương phủ, thư phòng

Jo Kyu Hyun nguyên mặt phần nộ ngồi sau án thư, đôi mắt tức giận nhìn trừng trừng Lee Joon đang lén cười, lạnh lùng nói: Lee Joon, có phải ngươi cả người ngửa ngáy rồi phải không?”

Nghe được trong giọng của Jo Kyu Hyun đầy ý cảnh cáo, Lee Joon lập tức thu lại nụ cười trên mặt, tỏ vẻ bình thường nói: “Vương gia, thuộc hạ chỉ đang cười vương phi, vốn không có chút ý bất kính với người! Xin vương gia minh giám!”

Jo Kyu Hyun “hừ” một tiếng, đập mạnh tay xuống án thư, phát ra âm thanh rất lớn, Lee Joon không nhắc đến Lee Sung Min còn tốt hể nhắc đến tên điên ấy, hẳn tức anh ách cả bụng!

Hắn đường đường là vương triều Beakje Thất vương gia, vương gia tuần mã thông minh nhất trong mắt mọi người, nào có phải chịu cảnh thảm bại này?

Vậy mà hôm nay, hắn lại bị tên điên ấy làm cho thảm hại thế này, giống như chạy bạt mạng rồi khỏi nơi quỷ quái ấy, trên đường đi, hắn còn bị hạ nhân trong phủ nhìn thấy bộ dạng ghê tởm của hắn, đúng là tức chết mà!

Điều đáng hận hơn nữa là khi hắn lại mềm lòng với tên điên ấy, không hạ nổi quyết tâm giết cậu ta, hẳn quả là điên rồi!

Nghĩ tới đây, Jo Kyu Hyun càng tức, hắn hận hận liếc Lee Joon, đột nhiên tức giận nói: “Lee Joon, bây giờ ngươi đi trói tên điên ấy lại, áp giải đến địa lao! Hừ, bọn vương không tin, bọn vương trị không được một tên điên!”

Lee Joon nghe thấy lời phân phó của Jo Kyu Hyun, bất giác lạnh người đi, một hồi sau mới thanh tỉnh, có chút úp úp mở mở nói: “Vương gia, như vậy không tốt lắm! Cậu ấy rốt cuộc vẫn là vương phi, nếu như không có căn cứ bắt cậu ấy vào địa lao, e rằng nếu như lão già Lee thừa tướng biết được, sẽ không chịu dễ yên.”

Nghe thấy lời nói của Lee Joon, kiếm mi của Jo Kyu Hyun khẽ nhíu lại, hẳn hiểu ý của Lee Joon, quan hệ giữa hắn và đại hoàng huynh vốn không tốt, tuy không có biểu hiện xung đột nhưng hắn biết, quan hệ giữa hắn và đại hoàng huynh bây giờ thật chất là thủy hỏa bất dung.

Hơn nữa, hắn còn phải đem Lee Yoo Ra cướp về, nếu như bây giờ trở mặt với lão già Lee thừa tướng, khó đảm bảo lão ta không đứng về phía đại hoàng huynh, đối với hắn mà nói không phải là việc tốt gì.

Nhưng mà, nếu như dễ dàng bỏ qua cho tên điên ấy, hẳn quả thật không cam tâm! Mặc kệ cậu ta có điên thật hay không, nếu đã cả gan mạo phạm đến hắn, hắn sẽ tuyệt đối không cho cậu ta sống yên!

Nghĩ tới đó, Jo Kyu Hyun đột nhiên “hừ” một tiếng, nói với Lee Joon: “Được, bọn vương bây giờ không giết cậu ta, để cho cậu ta sống thêm vài ngày! Lee Joon, ngươi giám sát tên điên đó cho ta, bọn vương nghi ngờ rằng cậu ta không điên thật, mà chỉ giả vờ! Hừ, cậu ta tốt nhất đừng để bọn vương nắm được điểm yếu, nếu không, bọn vương sẽ cho cậu ta biết, cái gì gọi là sống không bằng chết!”

Lee Joon Ừ một tiếng, sau đó nghi hoặc nhìn Jo Kyu Hyun một lượt, nói: “Vương gia nghi ngờ vương phi giả điên? Nếu đã như thế, vương gia sao không điều vương phi về Vô Trần điện? Như vậy, nhất cử nhất động của vương phi, không phải vương gia đều có thể thấy hết?”

Jo Kyu Hyun nghe xong lời của Lee Joon, ánh mắt chợt lóe lên, đột nhiên cười một tiếng, nói: “Về Vô Trần điện? Dựa vào cậu ta mà cũng xứng về Vô Trần điện? Nhưng mà lời nói của ngươi đã thức tỉnh bọn vương, bọn vương sẽ để cho cậu ta làm thô sứ a hoàn thấp kém nhất phủ! Để bọn vương xem cậu ta chịu được đến khi nào!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: CẦU TRƯỞNG NHÂN LỰC (PART 1)

Sáng sớm.

Hơi ẩm của làn sương sớm mỏng manh còn chưa tan hẳn, bầu trời âm u đang dần nhô lên ánh bình minh, tỏa ra vài tia nắng sớm của ngày mới, xuyên qua tầng mây, chiếu sáng vạn vật. Và trong màn sương mỏng ấy tạo nên tia sáng bảy sắc, khiến người ta nhìn không chán mắt.

Tại vườn lạc hèo lạnh, Lee Sung Min đang cánh tay thon dài, vươn cái lưng lười nhác.

Cậu từ trong chăn chui ra, nhìn ngắm sắc trời bên ngoài, thở một hơi dài, lại chui trở lại vào chăn, một lần nữa nhắm mắt lại.

Đến đây đã bao nhiêu ngày, cậu cuối cùng cũng phát hiện ra điểm tốt ở nơi đây, đó là, bất kể có phải là ngày nghỉ hay không, cậu đều không cần như ở thế kỉ 21, mỗi lần nghe tiếng đồng hồ báo thức thì cứ như phải phóng nhanh ra khỏi chăn ấm vội vàng đi làm!

Cậu giờ đây không cần phải đi làm, mỗi ngày thích ngủ bao lâu cứ ngủ, cảm giác vậy thật là sướng khoái!

Tuy nhiên, Lee Sung Min chìm trong mộng đẹp chưa bao lâu đã bị tiếng chân gấp rút đánh thức.

Rất nhanh, tấm phòng (phòng ngủ) đã bị người ta đẩy ra, âm thanh kinh hãi của Eun Jung được truyền lại: “Thiếu gia, thiếu gia, không xong rồi!”

Lee Sung Min lại đau khổ chui đầu ra, cậu lần đầu tiên phát hiện âm thanh của Eun Jung lại khó nghe đến thế, cứ như tiếng kêu của quạ!

Nhưng mà Eun Jung hoàn toàn không có ý bỏ cuộc, nằng ta thấy Lee Sung Min lại chui vào chăn, liền không chút lưu tình hất lấy chăn của Lee Sung Min lên.

Khi đã không còn chăn, Lee Sung Min lạnh đến giật cả mình, đôi tay ôm lấy người, cơ thể nhỏ bé co lại, bất mãn nói: “Eun Jung, ngươi làm gì? Ngươi có biết vậy lạnh lắm không?”

Eun Jung vốn không để ý đến cậu mà chỉ cầm tấm chăn trong tay quăng đi, thần sắc khản trương nói với Lee Sung Min: “Thiếu gia, không xong rồi, Lee ma ma của phủ lại đến nữa rồi!”

Lee ma ma? Lee Sung Min nhú nhú mày, nói: “Bà ta lại đến làm gì?”

Đối diện với câu hỏi của Lee Sung Min, Eun Jung chỉ cúi đầu, do dự một lúc sau mới trả lời: “Là vương gia ra lệnh, gián thiếu gia làm thô sứ a hoàn, từ nay về sau, mỗi ngày sáu giờ phải ra ngoài vườn.”

Thô sứ a hoàn? Tên yêu nghiệt chết tiệt kia, cậu biết mà, hắn sẽ không để cho cậu yên thân mà!

Ánh mắt Lee Sung Min thoáng qua tia phẫn nộ, người sống dưới mái nhà của người khác, không thể không cúi đầu, được, tên nghiệt chết tiệt, hôm nay ta nhìn ngươi, rồi sẽ có ngày, Lee Sung Min ta sẽ khiến ngươi hối hận về việc làm của ngươi!

Sắc mặt cậu phút chốc trầm xuống, nói với Eun Jung: “Eun Jung, đưa y phục cho ta!”

Tiếng của cậu vừa dứt, cánh cửa tấm phòng đã bị người khác mở ra, giọng nói của Lee ma ma vang lại: “Vương phi, người đừng có tốn công nữa, vương gia đã phân phó, người bị gián làm thô sứ a hoàn thấp kém nhất phủ, số y phục người mang đến đã không thể mặc được, người chỉ có thể mặc cái này!”

Dứt lời, Lee ma ma cũng không đợi Lee Sung Min kịp trả lời, bèn chỉ thị a hoàn theo sau đem bộ y phục ném lên người Lee Sung Min.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: CẦU TRƯỞNG NHÂN LỰC (PART 2)

Lee Sung Min dùng tay cảm bộ y phục được thả trên người cậu, không nói đến thủ công thô sơ, nó còn mỏng cực kì, điều đáng chết hơn nữa là lại là vải cắt dán mà thành, trong thời tiết hàn lạnh này, mặc cái này căn bản là không thể chống lạnh!

Lee ma ma thấy bộ dạng ngờ ra của Lee Sung Min, trong lòng càng đắc ý, lạnh lùng nhìn Lee Sung Min một cái, nói: “Vương phi còn không mau mặc vào? Theo quy định của phủ, thô sứ a hoàn nhất định phải trước sáu giờ có mặt ngoài vườn báo danh, nếu không, trưa không được dùng ăn cơm! Nếu như vương phi không muốn bị đói bụng thì nhanh lên.”

Lee Sung Min ném mạnh bộ áo trên tay xuống đất, cười lạnh: “Hắn dựa vào gì mà bắt ta làm thô sứ a hoàn?”

Cứ như dự bị trước được phản ứng của cậu, Lee ma ma cười nhẹ một tiếng, khinh bỉ nhìn Lee Sung Min mà nói: “Trong Thất vương phủ, vương gia là trời, lời của ngài ấy, dù người là vương phi cũng không thể làm trái! Nếu không, đừng trách lão nô không khách khí!”

Dứt lời, Lee ma ma vỗ tay nhẹ, chỉ thấy sau khi tiếng vỗ tay của bà ta vang lên, ngoài cửa tẩm phòng lại xuất hiện hai thị vệ mặc y phục thị vệ.

Eun Jung thấy ngoài cửa bỗng xuất hiện hai nam nhân, bất giác thất sắc, nhanh chóng bước đến phía trước, che lấy Lee Sung Min giờ chỉ mặc nội y (không phải như mọi người nghĩ đâu, thời xưa người ta mặc hai ba lớp áo lặn ^^), tức giận nói với Lee ma ma: “Lee ma ma, sao bà có thể đưa nam nhân đây? Đây là tẩm phòng của vương phi đây!”

Lee ma ma không chút nương tình tát mạnh Eun Jung một bạt tay, khiến nàng ta ngã nhào xuống đất, “hừ” một tiếng, nói: “Người là thứ gì? Việc của bốn ma ma, đến phiên người nhiều chuyện? Người đâu, đem ả tiện nhân này lôi xuống đánh cho ta!”

Theo sau âm vang của Lee ma ma, hai a hoàn đứng cạnh bà ta bắt đầu bước đến gần Eun Jung.

Lee Sung Min tức giận nhảy từ trên giường xuống, cậu vốn không mang giày, chỉ đi chân không trên nền đất lạnh băng ấy, đôi chân vừa chạm đất, trong chốc lát cái lạnh thấu xương truyền vào cơ thể cậu, nhưng cậu bất kể cái lạnh, bước nhanh đến cản trước người của Eun Jung, chặn hai a hoàn ấy lại, nộ khí nói: “Người dám? Lão yêu quái, người đừng quá đáng!”

Lee ma ma thấy Lee Sung Min đột ngột nhảy từ trên giường xuống bất giác bị dọa một trận, nhưng nhìn thị vệ đứng sau lưng, bà ta rất nhanh định thần lại, cười lạnh và nhạo báng bảo: “Vương phi, người tốt nhất đừng phản kháng, người tưởng rằng bây giờ người còn có thể cứu được ả tiện nhân này sao?”

Nói xong, Lee ma ma liếc hai thị vệ sau lưng.

Thấy ánh nhìn của Lee ma ma, hai thị vệ không chút biểu cảm bước về phía Lee Sung Min.

Lee Sung Min thấy hai người ấy đang đến gần, trước tiên là khẽ giật mình, sau đó lại hiểu ra, thảo nào lão yêu quái hôm nay kiêu căng như vậy, thì ra có trợ thủ.

Nhìn thấy hai a hoàn lôi Eun Jung đi, lòng cậu nóng như lửa đốt, Eun Jung là người bạn duy nhất cậu xuyên không đến đây gặp được, cậu làm sao có thể mở to mắt nhìn thấy nàng ta bị tổn thương?

Nhưng mà với tình hình trước mắt, dựa vào một mình cậu, thì có thể nào cũng không thể cứu được Eun Jung, rốt cuộc cậu phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: CÁCH BIỆT TỰA CHẾT

Tiếng khóc uất ức của Eun Jung ngắt đi dòng suy nghĩ của Lee Sung Min, cậu quay qua nhìn thấy hai a hoàn đang kéo lấy vai của Eun Jung lôi ra ngoài tẩm phòng, Eun Jung chống cự nhưng sức lực không bằng hai a hoàn ấy, vùng vẫy không thoát.

Chỉ thấy gương mặt nàng ta đầy lệ uất ức và kinh sợ.

Lee Sung Min nhìn thấy cảnh ấy đôi tay siết chặt lấy nhau, cậu vốn là cảnh sát, làm sao có thể mở to mắt nhìn Eun Jung bị họ dùng hình? Không, cậu tuyệt đối không cho phép!

Tiếng khóc bất lực của Eun Jung càng làm cho lòng Lee Sung Min thêm loạn, cậu bước đến chặn hai a hoàn ấy lại, tức giận nói: “Các người thả nàng ta ra.”

Hai a hoàn bị Lee Sung Min chặn lối đi, đành phải dừng lại, nhưng mà đôi tay vẫn nắm chặt lấy vai Eun Jung, có chút do dự nhìn Lee ma ma đứng cạnh.

Lee ma ma thấy Lee Sung Min không biết điều thế, sắc mặt trầm hẳn, lạnh lùng nhìn cậu, thâm trầm đáp: “Vương phi, lão nô khuyên người đừng lo việc người khác, bây giờ người tự mình còn không thể lo cho mình, không lẽ, người còn hoang tưởng đi cứu một tiện tử?”

Lee Sung Min cười lạnh một tiếng đột nhiên lớn bước đi đến bàn trang điểm, tiện tay lấy chiếc trâm cài, hướng đầu nhọn vào chiếc cổ nhỏ nhắn của mình, lạnh lùng nói: “Lão yêu bà, tuy rằng hôm nay vương phi ta bị đẩy vào lãnh cung, và còn bị gán làm a hoàn thấp kém nhất trong phủ, nhưng mà, ta có thể nào vẫn là vương phi, hôm nay nếu người dám động đến người của ta, ta sẽ tự sát! Ta nghĩ, bức tử vương phi ta, lão nô nhà người cũng khó thoát tội?”

Đến khi ấy, không những người chạy không thoát, mà tất cả người ở đây cũng không thể thoát, nói không chừng, đến cả gia đình các người cũng thế! Có nhiều người chết cùng tên điên như ta, người thử nói xem ta có may mắn không?”

Nghe thấy lời của cậu, sắc mặt Lee ma ma cuối cùng cũng biến sắc, bà ta vốn định nhân cơ hội này cho tên vương phi điên điên khùng khùng này một bài học, bà ta nghĩ tuy rằng không thể động đến cậu nhưng nếu động đến người bên cạnh của cậu cũng như nhau!

Nhưng bà ta không ngờ rằng, Lee Sung Min điên đến mức đem tính mạng mình ra đánh liều chỉ để cứu một nô tì thấp hèn.

Vốn dĩ nếu Lee Sung Min bị vương gia ban chết, bà ta vui mừng còn không kịp, nhưng bây giờ vương gia căn bản không nói muốn lấy mạng cậu, chỉ nói là bắt cậu làm thô sứ a hoàn, trên thực tế, thân phận cậu vẫn là vương phi, nếu bức tử vương phi, đó là tội chu vi cửu tộc!

Mấy thị vệ và a hoàn theo sau Lee ma ma nghe được lời của Lee Sung Min sắc mặt đều đại biến, kể cả hai a hoàn đang lời Eun Jung cũng kinh sợ nhìn Lee ma ma.

Sắc mặt bà ta hết đỏ rồi lại trắng, hiện rõ tức giận cực độ, đột nhiên bà ta hất tay áo, lạnh lùng nhìn hai a hoàn nói: “Các người không nghe thấy lời nói của vương phi? Còn không mau thả người!”

Dứt lời, bà ta căm giận nhìn Lee Sung Min một cái, cười lạnh: “Không ngờ rằng, vương phi người xấu như quỷ, lại có công tâm kẻ như vậy, hôm nay, xem như lão nô đã lĩnh giáo!” nói xong, Lee ma ma không thêm quay đầu lại bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: CHE GIẤU DUNG NHAN

Thấy thân ảnh Lee ma ma đã rời khỏi, hai a hoàn lời Eun Jung cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ vì mệnh lệnh của Lee ma ma hai a hoàn ấy mới không dám không động đến Eun Jung, nhưng mà họ không muốn vì nguyên nhân vậy mà cả nhà bị mất mạng.

Vậy nên khi họ thấy Lee ma ma rời đi, liền thả ngay Eun Jung ra theo sau Lee ma ma rời khỏi tầm phòng.

Eun Jung được tự do, nhanh chóng bò đến bên Lee Sung Min, khóc nói: “Thiếu gia.”

Lee Sung Min vỗ nhẹ vai nàng ta, an ủi nói: “Ồn rồi, ồn rồi, đừng khóc nữa, không phải không có việc gì rồi sao?”

Nói vậy, cậu không an ủi còn tốt, hễ an ủi, Eun Jung càng òa khóc, uất ức khóc lớn hơn, nức nở nói: “Thiếu gia, người sao có thể khinh suất như thế? Bất kể là nô tì đắc tội với Lee ma ma, người cũng không nên coi nhẹ mạng mình, người là vương phi mà, là thiên kim chi thể, nô tì nô tì không đáng để người làm như vậy.”

Lee Sung Min thở nhẹ một tiếng, đôi tay lướt qua mái tóc của Eun Jung, nói: “Eun Jung, người tuy là nô tì, nhưng cũng là người, sao lại không đáng? Người xem, ngoài người ra, bên cạnh ta còn có ai? Ai không khinh thường vương phi ngốc như ta?”

Eun Jung thút thít nói: “Thiếu gia không ngốc, nô tì biết, thiếu gia bây giờ đã khỏi rồi.”

Lee Sung Min khẽ mỉm cười, vỗ nhẹ vai Eun Jung, nói: “Được rồi, bây giờ ngay thay áo cho ta đi, ta sắp bị lạnh chết rồi đây! Hôm nay, thiếu gia và người như nhau rồi, có lẽ còn thấp hèn hơn người một bậc nữa, bây giờ ta đã là thô sứ a hoàn rồi!”

Eun Jung “a” một tiếng, nhanh chóng lui rời lòng Lee Sung Min, lau vội nước mắt, tay chân bấn loạn lấy y phục cho cậu.

Qua một hồi lâu, Eun Jung quái lạ nhìn Lee Sung Min, nói: “Thiếu gia, nô tì đi lấy nước cho người rửa mặt.”

Lee Sung Min sờ sờ mặt mình mới nhớ là vì lãnh cung không có nước nóng, cho nên, hôm qua vì lạnh nên cậu chỉ lau sơ mặt rồi ngủ, nhớ lại những vết dơ trên mặt còn chưa lau, khó trách lão yêu bà nói cậu xấu xí!

Rất nhanh, Eun Jung đã đem đến thau nước sạch, Lee Sung Min vừa định đưa tay lấy khăn lông rửa mặt thì đột nhiên dừng lại.

Eun Jung thấy cậu đột nhiên khựng lại, bất giác có chút nghi hoặc: “Thiếu gia, người sao vậy?”

Cậu buông khăn xuống và nói: “Ta không rửa, cứ như thế này được rồi.”

Eun Jung nhìn khuôn mặt đầy bụi dơ của Lee Sung Min, bất giác cảm thấy kì lạ hỏi: “Thiếu gia, bộ dạng người như vậy ra ngoài sẽ bị người ta cười đấy!”

Lee Sung Min cười nói: “Nếu như ta như vậy, Eun Jung, người nghĩ xem, tên yêu nghiệt quý vương gia ấy trong phủ ngoài vương phi như ta, hẳn còn bao nhiêu nữ nhân nữa? Bây giờ thất sủng, nếu bị họ biết thiếu gia người xinh đẹp như vậy, họ sẽ thế nào?”

Eun Jung sững sốt: “Thiếu gia, việc này nô tì chưa nghĩ qua.”

Cậu cười nhẹ, vỗ vai Eun Jung, nói: “Vậy người từ từ nghĩ đi nhé! Được rồi, ta phải đi thôi, nếu không lão yêu bà ấy không phải sẽ có cơ hội để phát uy nữa.”

Dứt lời, Lee Sung Min không để tâm đến Eun Jung đang lặng người tại chỗ, quay người bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: CỐ Ý LÀM KHÓ (PART 1)

Khuôn viên.

Khi Lee Sung Min theo Lee ma ma đến khuôn viên, đã có năm sáu thô sứ a hoàn thân mặc vải thô ráp đứng đợi tại đó.

Trong đó có một nữ nhân trông như quản sự ma ma, khi thấy Lee ma ma liền vội vàng nghênh đón, trước là liếc Lee Sung Min một cái, ánh mắt thoáng qua tia khinh bỉ, sau đó tươi cười nói với Lee ma ma: “Y da, Lee quản gia, việc đưa người mới đến sao có thể làm phiền người? Chỉ cần người nói một tiếng, lão nô tự đi là được.”

Lee ma ma mặt cười nhưng lòng không cười gật đầu nói: “quản sự ma ma, người mới này giao cho người!”

Nói xong bà ta lạnh lùng quay lại nhìn Lee Sung Min, ánh mắt tràn đầy mưu mô, nhưng tiếc là, Lee Sung Min giờ đây đang hưng phấn dò xét xung quanh, vốn không thấy ánh mắt của Lee ma ma.

Lee ma ma thấy Lee Sung Min vốn không lưu tâm đến bà ta, liền nói với quản sự ma ma kia: “Người mới không biết quy củ, người hãy dạy dỗ cẩn thận biết chưa?”

Quản sự ma ma trên mặt lộ ra thần sắc đã biết rồi, gật gật đầu.

Lee ma ma thấy quản sự ma ma đã hiểu ý bà ta, cũng không thềm ở lại lâu, nhìn cũng không nhìn Lee Sung Min quay người bước khỏi khuôn viên.

Còn Lee Sung Min hồn nhiên không biết mình đã bị rơi vào mưu kế của Lee ma ma, cậu hưng phấn dò xét cảnh sắc xung quanh, đặc biệt là mảng hoa sắc đó ở không xa.

Nhanh chóng, một tiếng “hừ” tức giận ngắt quãng hứng thú thưởng hoa của cậu: “Người mới đến kia, còn không qua đến đây?”

Lee Sung Min quay người lại, nhìn người phụ nữ (hồi xưa phụ nữ là chỉ ngài đã có chồng) có chút nghi hoặc hỏi: “Việc gì? Người đang gọi ta sao?”

Nghe thấy lời của Lee Sung Min, các thô sứ a hoàn đứng cạnh nhìn không được che miệng cười, còn quản sự ma ma kia tức đến cơ thể căng thịt run lên, bởi vì, bà ta quản lý khuôn viên này bao năm, trước giờ chưa từng có thô sứ a hoàn nào dám không để bà ta trong mắt.

Giờ đây, mặt bà ta trầm xuống: “Ta bất kể người có thân phận gì, chỉ cần người đã đến khuôn viên này thì phải ngoan ngoãn mà làm việc, nếu không, người đừng mong yên thân!”

Nói xong, quản sự ma ma không đợi Lee Sung Min nói gì, cười lạnh một tiếng, phân phó: “Ji Yeon, hôm nay người và cậu ta phụ trách mảng này, còn những người khác phải làm gì thì cứ làm đó.”

Lee Sung Min nhìn người thô sứ a hoàn cúi đầu tên Ji Yeon kia, lời của quản sự ma ma, cậu nghe không hiểu ý, nhưng nhìn những a hoàn vẻ mặt thoát nạn xung quanh, trong lòng bất giác dâng lên cảm giác bất an, chắc chắn đó không phải là việc tốt gì.

Quả nhiên, quản sự ma ma cười lạnh, nói: “Trước trưa hôm nay, nếu như các người không tưới hết mảng Liên Đường này, các người không được ăn cơm trưa.”

Dứt lời, quản sự ma ma không đợi Lee Sung Min phản ứng lại, liền quay thân hình béo ịch rời khỏi.

Sau khi quản sự ma ma rời đi, các thô sứ a hoàn khác cũng nối tiếp rời khỏi, chỉ còn lại thô sứ a hoàn tên Ji Yeon và Lee Sung Min.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: CỐ Ý LÀM KHÓ (PART 2)

Lee Sung Min ngược nhìn mảng hoa đỏ chói ấy, cảm giác bất an trong lòng càng trở dậy kịch liệt, cậu dùng tay nhẹ nhàng nắm tay áo của Ji Yeon, trong lòng thấp thoáng hy vọng, hỏi: “Này, lão bà mập mạp đó không phải nói mảng lớn này chứ?”

Lời nói của Ji Yeon đánh vỡ tia hy vọng cuối cùng của cậu, chỉ thấy Ji Yeon ngược đầu, sắc thái mai mực trả lời: “Đúng là mảng này, người tốt nhất nhanh lên nếu không không được ăn trưa thì chiều nay càng không có sức lực đấy!”

Dứt lời, Ji Yeon không thèm để ý đến Lee Sung Min, quay người đi về hướng mảng hoa đỏ chói.

Lee Sung Min mở to mắt nhìn mảnh lớn không thấy được đỉnh của biển hoa kia, một khu lớn như vậy, chỉ hai người họ đứng nói là tới trưa, dù tới ngày mai cũng chưa xong, mẹ yêu bà chết tiệt kia, rõ ràng là mượn tay mẹ mập kia hãm hại mình mà.

Thấy Ji Yeon đã bước khá xa, Lee Sung Min vội đuổi theo, kéo lấy tay áo Ji Yeon, lớn tiếng nói: “Mỗi ngày người đều làm như thế sao?”

Ánh mắt Ji Yeon thoáng tia đau khổ, bi thống cười một tiếng, nói: “Ta vốn là a hoàn thân cận của Kim thị nhân, bởi vì đắc tội với Kim thị nhân, cho nên bị đuổi đến đây, trở thành thô sứ a hoàn, quản sự ma ma nhận được ích lợi từ Kim thị nhân, đương nhiên không để ta yên ổn, trong khuôn viên, lời nói của quản sự ma ma là thánh chỉ, nếu như không nghe theo, bà ta càng khiến người khác khó sống, ta không như vậy còn biết làm sao?”

Nói đến đây, Ji Yeon giắt tay áo mình khỏi tay Lee Sung Min, mặt không chút cảm xúc nói với cậu: Ta khuyên người hãy mau mà làm việc, không thôi khi đến giờ, quản sự ma ma nhất định sẽ làm khó người!”

Lời của Ji Yeon khiến lòng Lee Sung Min càng phẫn nộ, đây căn bản không phải là làm việc, quản sự ma ma kia làm vậy không phải là bức chết người.

Không, cậu tuyệt đối không chịu khuất phục, còn nữa, cơ thể yếu đuối này của cậu căn bản chịu không nổi, và lại, từ nhỏ đến lớn, nửa thùng nước cậu còn chưa từng khiêng qua, bây giờ bắt cậu gánh nước? Đùa gì chứ!

Nghĩ vậy, Lee Sung Min lần nữa đưa tay kéo Ji Yeon lại, nói: “Đừng đi! Mẹ mập ấy căn bản là đang làm khó chúng ta, hừ, hôm nay chúng ta không tưới xem mẹ ta làm gì được chúng ta?”

Ji Yeon nghe thấy lời nói của cậu bất giác cười nhạo nói: “Ta khuyên người đừng phí sức lực, khi ta mới đến đây cũng như người, nhưng người biết kết cục như thế nào không?”

Dứt lời, Ji Yeon đột nhiên kéo tay áo lên, lộ ra cánh tay đầy thương tích, chỉ thấy cánh tay trắng đầy những vết thương rõ ràng là bị vật nóng phỏng phải. Hôn nữa đã lưu lại vết sẹo mãi không thể phai.

Lee Sung Min còn chưa kịp lộ vẻ kinh ngạc thì bên tai truyền lại một âm thanh nghiêm nghị: “Các người ở đây làm gì? Còn không mau làm việc?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: PHẢN NỘ

Lee Sung Min và Ji Yeon bị tiếng nói này dọa giật mình, cùng quay đầu lại, chỉ thấy quản sự ma ma đem theo hai thô sứ a hoàn, đang đứng cách đó không xa, cả mặt tràn đầy phẫn nộ nhìn cậu và Ji Yeon.

Ji Yeon dường như rất sợ quản sự ma ma, khi thấy mẹ ta đến, vội đẩy Lee Sung Min ra, cúi đầu bước đến bên chiếc thùng gỗ.

Lee Sung Min đầu để nàng ta đi, chỉ thấy nàng ta mới đi một bước, cậu liền nắm lấy y phục Ji Yeon, lớn tiếng nói: “Đừng đi! Việc này vốn là mọi người cùng làm, nhưng chỉ phân công cho hai chúng ta? Mẹ ta ức hiếp người quá đáng!”

Ji Yeon nghe thấy Lee Sung Min nói thế, ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn cậu cứ như là thấy quái vật, nhất thời quên cả đẩy cậu ra.

Còn quản sự ma ma nghe thấy lời cậu, tức đến run cả người, phẫn nộ chỉ vào cậu mà hét: “Tiểu thối tử, người giỏi lắm! Lão nương hôm nay không cho người biết tay, người còn xem thường? Hôm nay, lão nương sẽ cho người biết thế nào là ức hiếp người quá đáng!”

Ji Yeon bị dọa đến giật cả mình, chân mềm nhũn, “thình thịch” quỳ dưới đất, cầu xin quản sự ma ma: “Ma ma, cậu ta là người mới, không biết quy tắc, người đại lượng hải hà tha cho cậu ấy đi, nếu không hôm nay nô tì thay cậu ấy tưới hết chỗ Liên Đường này.”

Đối diện với cầu xin của Ji Yeon, quân sự ma ma căn bản không quan tâm, mụ ta nhìn người đang quỳ dưới đất cười lạnh một tiếng, không đợi Ji Yeon nói hết đã nói: “Ngươi im miệng cho ta! Ngươi là thứ gì? Ở đây đến phiên ngươi nói chuyện?”

Ji Yeon thấy cầu tình không thành, vội lén lén kéo góc áo Lee Sung Min, sợ hãi nói: “Ngươi mau xin lỗi ma ma đi, nhanh lên!”

Tuy nhiên, Lee Sung Min không thêm để ý hành động của Ji Yeon, mắt trừng trừng tức giận nhìn quân sự ma ma, cười lạnh một tiếng: “Xin lỗi? Mụ ta là cái thá gì? Muốn ta xin lỗi mụ? Ta sợ ta quỳ xuống, mụ ta không dám nhận, sẽ tổn thọ mụ ta đấy!”

Cậu vốn là một cảnh sát tính tình bộc trực, thường ngày xem thường nhất loại hồ giả uy hờ, tiểu nhân kiêu căng ác độc, hôm nay, quân sự ma ma gây khó dễ cho cậu như vậy và còn định dùng tư hình với cậu, nếu cậu không cho mụ ta biết mặt thì còn đâu là thiên lý nữa!

Nghĩ tới các vết đánh ngang dọc lằn lộn, khiến người khác kinh sợ của Ji Yeon, lòng cậu như bị con lửa nóng thiêu đốt.

Quân sự ma ma thấy Lee Sung Min mặt không chút sợ hãi, trong lòng không khỏi ngạc nhiên, nhưng mụ ta rất nhanh định tâm lại, Lee Sung Min là người Lee ma ma bảo mụ ta xử lý, chắc chắn không có bối cảnh gì, chẳng qua chỉ là một a hoàn không sợ chết thôi!

Nghĩ vậy, quân sự ma ma cười lạnh một tiếng, lớn bước đi đến trước mặt Lee Sung Min, giơ tay lên cao giáng xuống mặt cậu.

Ji Yeon che mặt không nỡ nhìn thấy cảnh ấy, nếu như thái độ của Lee Sung Min cứng đầu như vậy, nhất định sẽ bị Lee ma ma đánh một trận như tử như nạng ta lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: A HOÀN CŨNG KHÔNG DỄ ỨC HIẾP (PART 1)

Tuy nhiên, tiếng tát mà Ji Yeon suy đoán lại không vang lên mà ngược lại đột nhiên vang lên tiếng thét như giết heo của quân sự ma ma.

Ji Yeon có chút nghi ngờ ngẩng đầu lên, chỉ thấy Lee Sung Min vốn sẽ bị đánh thần sắc cực kì bình thản đứng tại chỗ, còn quân sự ma ma khi này hung hăng đánh người gò lại nằm dưới đất đau khổ than vãn.

Thấy cảnh ấy, Ji Yeon ngẩn cả người, nàng ta không biết sự việc sao lại như vậy nhưng mà nàng ta biết nhất định là có liên quan đến a hoàn mới đến.

Nàng ta vốn là người tâm tư khép kín, khi này vì Lee Sung Min cầu xin thật sự không phải bị cậu thuyết phục mà là vì nàng ta hiểu rõ con người quân sự ma ma, càng càng cầu xin cho Lee Sung Min, quân sự ma ma sẽ càng làm khó Lee Sung Min, như vậy sẽ không thêm quan tâm đến nàng ta.

Việc này không thể trách nàng ta ít ki, chỉ vì hôm nay nàng ta mới quen biết Lee Sung Min, thậm chí ngay cả tên còn không biết thì làm sao nàng ta vì Lee Sung Min mà cầu xin? Hơn nữa trước khi Lee Sung Min đến đây, người duy nhất bị quân sự ma ma làm khó là nàng ta, nếu như Lee Sung Min đến đây, nếu như có thể chuyển toàn bộ sự chú ý của quân sự ma ma lên người Lee Sung Min thì ngày tháng sau này của nàng ta không phải sẽ tốt đẹp hơn?

Nhưng mà nàng ta lại không hề nghĩ tới, thô sứ a hoàn mới đến Lee Sung Min này quả không đơn giản, cậu dưới quyền của quân sự ma ma nhưng lại dám phản kháng lại, một a hoàn bình thường tuyệt đối không có gan này, nhìn cậu không chút hoang mang, khí chất như vậy tuyệt nhiên không phải là một a hoàn bình thường.

Quân sự ma ma nhìn Lee Sung Min với ánh mắt oán độc, giận đùng đùng nói với hai thô sứ a hoàn đang đứng ngăn người: “Phản rồi phản rồi! Các người đều chết hết rồi sao? Còn không mau đến điu ta đây?”

Hai thô sứ a hoàn giờ mới hoàn hồn, vội vàng bước lên trước điu mụ ta đây.

Còn Lee Sung Min thần thái vẫn ung dung, chỉ dựa vào chút võ công của lão bà a hoàn ấy mà muốn xử lý cậu? Hừ! Đúng là nằm mơ!

Mụ ta nhìn thấy thần sắc điềm đạm ung dung của Lee Sung Min, tức đến nổi huyết nữa ói ra máu, mụ ta trở thành ma ma bao lâu nay, trước nay chỉ có mụ ta ức hiếp người khác, nào có ai dám ức hiếp mụ? Hôm nay, mụ không những bị người ta vô cớ đánh ngã xuống đất, mà người làm việc vậy chỉ là một a hoàn, con giận này sao mụ nuốt trôi được?

Lập tức, mụ đẩy mạnh hai a hoàn điu mình ra, hét: “Bắt tên tiện nhân này lại cho ta! Lão nương không tin, hôm nay cậu ta có thể thoát khỏi tay lão nương?”

Hai a hoàn sau khi nghe thấy lời của quân sự ma ma, bốn mắt nhìn nhau, khẽ do dự một lúc, sau đó lao về phía Lee Sung Min.

Cậu sau khi nghe thấy lời của mụ ta, trên mặt bất giác lộ ra nụ cười khinh bỉ, cậu đợi hai a hoàn ấy đến gần, đột nhiên đưa cao chân, đá ngã một a hoàn trong số ấy với tốc độ nhanh nhất, sau đó một cước đá sau đẹp mắt, ả a hoàn còn lại cũng bị cậu xử lý.

Chương 38: A HOÀN CŨNG KHÔNG DỄ ỨC HIẾP (PART 2)

Khi đã hoàn tất mọi việc, Lee Sung Min phúi phúi tay, đi về phía mộ quản sự ma ma đã bị dọa đến ngẩn cả người.

Quản sự ma ma sợ đến cơ thể không ngừng run rẩy, thấy cậu bước tới gần, giọng run bảo: “Người định làm gì? Ta nói cho người biết, ta...ta là quản sự ma ma ở đây, nếu người dám làm gì với ta, vương gia nhất định không tha cho người!”

Nghe thấy lời quản sự ma ma vừa nói, Lee Sung Min lộ ra nụ cười tựa ác ma, bước đến gần mộ, dùng tay nắm lấy cằm của mộ, lạnh lùng nói: “Người yên tâm, ta bây giờ không giết người, nhưng nếu người lần sau còn dám ức hiếp người thì đừng trách ta ác độc!”

Những lời này của cậu chỉ là dọa mộ quản sự ma ma thôi, cậu thân là cảnh sát, sao lại có thể giết người? Cậu nói vậy chẳng qua vì mộ ta đối xử với người khác tàn nhẫn, nếu không dọa như thế thì có hiệu quả nhất!

Quả nhiên, quản sự ma ma bị dọa đến mặt trắng bệch, run rẩy nói: “Ta không dám nữa, sau này không dám nữa!”

Thấy bộ dạng sợ sệt của quản sự ma ma, cậu thỏa mãn cười nhẹ, lãnh đạm nhìn mộ ta một cái, nói: “Vậy hôm nay ta có cần tưới chỗ hoa ấy không?”

Quản sự ma ma vội vàng đáp: “Không cần, không cần, người mới đến đây, hãy làm quen trước, hôm nay người không cần làm gì cả!”

Cậu cười nhẹ một tiếng: “Tốt lắm, vậy hôm nay để Ji Yeon bồi ta ‘làm quen’ hoàn cảnh mới nhé!”

Mộ ta đâu có dám nói không chứ? Vội vàng gật đầu nói: “Được được, cứ để à bồi người!”

Khuôn mặt và chiếc miệng của quản sự ma ma thật sự khiến cậu cảm thấy kinh tởm, nay mục đích đã đạt được thì cậu không cần phải tiếp tục nhìn nữa, liền nói: “Được rồi! Người rút được rồi! Nhưng mà, người đừng hòng giờ trò sau lưng ta, nếu không, ta sẽ giết người!”

Mộ ta bây giờ hận đến mức muốn lập tức rời khỏi, nào có dám nói thêm lời nào? Sau khi nghe thấy lời của Lee Sung Min lập tức chạy như lấy mạng, cùng với hai a hoàn nhanh chóng rời khỏi.

Lúc đầu trong lòng mộ còn oán Lee ma ma không nên đem tên hung thần này đến khuôn viên.

Nhưng đột nhiên nghĩ ra Lee ma ma là quản gia của vương phủ, bà ta muốn hại một người thì còn dễ hơn quản sự ma ma của khuôn viên này nhiều, vậy thì hà tất mượn tay mộ xử lí một thô sứ a hoàn? Bà ta làm vậy nhất định có nguyên nhân, nhất định thô sứ a hoàn ấy không đơn giản như ngoài mặt, ngay cả bà ta cũng quản không được tên này nên mới muốn mượn tay mộ xử lí cậu ta!

Nghĩ tới đây, mộ càng oán hận Lee ma ma thêm vài phần, tự mình mộ không dám đắc tội với người khác, nếu muốn mộ đắc tội vậy không phải là hại mộ sao?

Thấy dáng vẻ khân trương rời khỏi của mộ quản sự ma ma, Lee Sung Min cười đắc ý, nói với Ji Yeon vẫn đang ngẩn ngơ quỳ dưới đất kia: “Ôn rồi! Đứng dậy đi! Sau này có ta đây không ai dám bắt nạt người nữa đâu!”

Dứt lời, Lee Sung Min kéo Ji Yeon dậy, sau đó kéo nàng ta đi về phía biển hoa mộng mơ, ruộng phiến phức đã bị đuổi đi, cảnh sắc ở đây đẹp như vậy, sao cậu có thể bỏ qua được?”

Tuy nhiên, Lee Sung Min không hề biết rằng, hành động khi nãy của cậu, đã hoàn toàn lọt vào mắt của một người, người ấy ẩn thân trong âm ảnh, dõi theo hình bóng dần đi xa của Lee Sung Min, lộ ra vẻ trầm ngâm suy ngẫm.

Chương 39: MẠC Y NHÂN

Phủ thái tử

Thư phòng được sự bố trí giản dị thanh lịch, nhưng lại cực trang nhã khiến người khác có cảm giác thoải mái, một vị nam nhân trẻ tuổi mặc áo bào màu

đen thân người cao lớn đang đứng bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Một trận tiếng bước chân nhẹ truyền lại, một người thanh niên mặc áo bào xám đậm bước vào, chỉ nhìn người nam nhân đang đứng bên cửa sổ ôm quyền cúi chào, thần thái cung kính nói: “Thuộc hạ khấu kiến thái tử gia”

Vị mặc y nhân ấy vốn không quay đầu lại, vẫn tiếp tục ngắm cảnh sắc bên ngoài, lãnh đạm nói: “Sao rồi?”

Vị thanh niên mặc y phục màu xám đáp: “Thuộc hạ theo sự phân phó của thái tử gia quan sát Tân Thất vương phi một thời gian, thuộc hạ phát hiện, Thất vương phi ấy tuy hành sự có chút điên cuồng nhưng thuộc hạ cho rằng, cậu ấy không phải là thần trí bất minh!”

Nghe thấy lời nói ấy của người nam nhân áo xám, vị mặc y nhân cuối cùng cũng quay người lại, chỉ thấy nhãn mày tựa họa, tuấn mỹ phi thường nhưng ngũ quan khắc sâu, kém hơn Jo Kyu Hyun về đẹp âm nhu, nhưng lại thêm phần lạnh lùng và phiêu diêu.

Đôi mắt mặc y ngưng lại trên người vị thanh niên áo xám, nhú nhú mày, hỏi: “Sao lại nói thế?”

Người áo xám nói: “Thất vương phi mà thuộc hạ đã gặp qua phủ thừa tướng và Thất vương phi bây giờ căn bản là hai người khác nhau, khi thái tử gia cầu thân với phủ thừa tướng, thuộc hạ từng ba lần đột nhập vào phủ thừa tướng, nhưng mà khi ấy Thất vương phi trong mắt thuộc hạ thật sự là một người thần trí bất minh, nhưng thuộc hạ cảm thấy kỳ lạ, từ khi thành thân với Thất vương gia, Thất vương phi như biến thành một người khác hẳn căn bản không phải là người thần trí bất minh, và lại cậu ấy dường như là cao thủ không lộ diện, cậu ấy thậm chí có thể trong một chiêu khiến cao thủ có danh như Thất vương gia ngã xuống đất. Hơn nữa võ công của cậu ấy rất lạ, ngay cả thuộc hạ cũng không nhìn ra được. Và không biết có phải thuộc hạ nhìn nhầm không, thuộc hạ cảm thấy, Thất vương phi này không giống với lời đồn bên ngoài là yếu Thất vương gia sâu đậm, thuộc hạ nhìn thấy ánh mắt của Thất vương phi đối với Thất vương gia là khinh miệt và nhạo báng.”

Nghe thấy lời của vị nam nhân áo xám, mặc y nhân có chút ngạc nhiên nhú nhú mày, trầm giọng: “Người chắc chắn người không nhìn nhầm chứ? Cậu ta thật sự là cao thủ không lộ diện?”

Vị nam nhân áo xám gật gật đầu, trả lời: “Thuộc hạ không nhìn nhầm, hơn nữa cậu ấy có thể một chiêu hạ gục đứng trong mười vị cao thủ của Beakje hoàng triều như Thất vương gia, điểm này ngay cả thuộc hạ còn làm không được, như vậy nói rõ, võ công của Thất vương phi còn cao hơn cả thuộc hạ.”

Mặc y nhân khẽ gật đầu, trầm tư một lúc, hoài nghi nói: “Vậy thì lạ thật, như bốn thái tử biết, Thất vương phi này từ nhỏ đã bị bạo bệnh trở nên thần trí bất minh, mà nay lại như biến thành một người khác, không lẽ, bao năm nay, cậu ấy luôn giấu kín bản thân? Sao cậu ta phải làm vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: LÀ AI TỰ NGÁNG CHÂN MÌNH

Nghe thấy lời của vị mặc y nhân, vị thanh niên áo xám trầm tư một lúc, đột nhiên đáp: “Thái tử gia, có lẽ tất cả việc này có liên can đến mẫu tử thái tử phi? Như thuộc hạ biết, mẫu thân của Thất vương phi là trần khi Thất vương phi còn nhỏ, còn mẫu thân của thái tử phi là một người cực kỳ hà khắc so đo, có lẽ Thất vương phi khi ấy tuổi nhỏ không thể không giả điên để bảo vệ bản thân!”

Mặc y nhân khẽ gật đầu, ý là nhận thấy sự việc giống như vị nam nhân áo xám, nói: “Nếu như là vậy thì mọi việc còn có vẻ ổn. Lee Yoo Ra tâm địa thâm sâu, ngay cả thân ca ca cũng tính toán, mẫu thân à ta thiết nghĩ cũng là người tâm địa thâm sâu, nếu như không giả điên thì e rằng sống không đến hôm nay! Được rồi, G.O, người hãy nói cho bốn thái tử nghe những gì người thấy và nghe trong Thất vương phủ mấy ngày nay đi.”

“Vâng.” G.O gật gật đầu, sau đó bắt đầu kể cho mặc y nhân nghe những gì mình thấy và nghe trong Thất vương phủ.

Khi nghe hết tất cả những gì G.O kể, mặc y nhân bất giác có chút bất ngờ, đôi môi lạnh lùng khẽ cong lên mang vị đùa cợt, nói: “Xem ra, Thất vương phi này quả là thú vị, một tiểu tử kiên cường như vậy, ở vương triều Beskje này rất ít gặp, khi ấy nếu như cưới cậu ấy, ắt hẳn bây giờ rất thú vị rồi.”

Nghe đến vẻ ngoài điên cuồng nhưng thật chất là thiếu nam cực kỳ thông minh, gương mặt không chút cảm xúc của G.O lộ ra nụ cười, nói: “Thái tử gia, người hồi hận khi ấy không lật tẩy âm mưu của thái tử phi?”

Mặc y nhân cười nhẹ, nói: “Hối hận thì không cần thiết, Lee Sung Min này tuy thú vị hơn mười mươi của cậu ấy nhiều nhưng bốn thái tử nghe nói, cậu ta diện mạo xấu xí, còn Lee Yoo Ra tuy rằng tâm địa thâm sâu, có tâm kế nhưng lại xinh đẹp như hoa, là đệ nhất mỹ nữ của vương triều Beakje, tuy rằng bốn thái tử không coi trọng diện mạo, nhưng nếu có một thái tử phi diện mạo xấu xí, như vậy không phải sẽ bị thiên hạ chê cười?”

Nghe thấy mặc y nhân nói thế, G.O khẽ do dự, tuy định nói cho vị mặc y nhân này biết Lee Sung Min thật sự dung mạo nghiêng thành nhưng không biết tại sao, G.O ngập ngừng một lúc, cuối cùng không nói ra, bây giờ Lee Sung Min trở thành Thất vương phi còn về cậu ấy có diện mạo thể nào, đối với thái tử gia, đã không quan trọng nữa.

Thần thái do dự đó của G.O vốn không thoát khỏi cặp mắt của mặc y nhân, mặc y nhân lãnh đạm nhìn G.O, nói: “G.O, người có gì muốn nói sao?”

G.O khẽ sững sốt, sau đó rất nhanh đáp: “Thái tử gia, mấy ngày trước, thuộc hạ nhìn thấy thái tử phi và Thất vương gia tại nơi thanh vắng của ngự hoa viên tương ngộ, Thất vương gia đối với việc thái tử phi lên nhằm kiệu hoa rất phần nộ, nhưng mà sau đó ngài ấy tin lời của thái tử phi, thiết nghĩ ngày tháng sau này của Thất vương phi sẽ không tốt đẹp rồi!”

Mạc y nhân khẽ cười, nói: “Thất vương phi ấy không phải là người hiền lành, cậu ấy đủ thông minh để bảo vệ chính mình, còn Kyeu Hyung bọn thái tử rất hiểu hắn, bọn thái tử không cho rằng hắn sẽ giết một người hiền thú vị vậy! Được rồi, G.O, người lui ra trước đi, hãy tiếp tục giám sát nhất cử nhất động của Lee Sung Min cho bọn thái tử, bọn thái tử sẽ đợi xem kịch hay!”

Nói đến đây, vị mạc y nhân ngập ngừng, sau đó cười nhẹ: “Nghĩ lại khi ấy Jo Kyeu Hyun bày kế để bọn thái tử cưới một tên gốc làm phi tử, hẳn nhất định không ngờ rằng, hắn khiêng đá nhưng lại tự ngán chân mình nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: THÁI TỬ JO KYU JONG

G.O nghe thấy lời của mạc y nhân, khẽ sững sốt nhưng lại không nói gì, sâu thẳm trong thâm tâm lại tiếc thay cho mạc y nhân, nếu như thái tử gia biết được Thất vương phi ấy không những thông minh, mà còn có dung mạo xinh đẹp hơn Lee Yoo Ra, ngài ấy sẽ thế nào?

Ngài ấy có hối hận khi thành thân không lật tẩy âm mưu của Lee Yoo Ra, và đem Thất vương phi thông minh xinh đẹp đẩy vào lòng Thất vương gia không?

Không biết tại sao, trong lòng G.O bỗng cảm thấy thái tử gia sau này nhất định sẽ vì sai lầm khi ấy mà hối hận, bởi vì, trong mắt G.O, Thất vương phi ấy không những dung mạo xinh đẹp hơn Lee Yoo Ra mà còn thông minh hoạt bát, là một nam nhân khiến cho người khác không nhận nổi muốn nâng niu trong tay mà sùng nịnh.

G.O nghĩ tới đó, bất giác trong tâm thở dài một tiếng, sau đó nói với vị mạc y nhân: “Thái tử gia, thuộc hạ cáo từ trước!”

Kề môi vị mạc y nhân mang theo nụ cười lãnh đạm, quơ quơ tay, xem là đồng ý yêu cầu của G.O.

Sau khi G.O rời khỏi, mạc y nhân đột nhiên hô to: “Người đâu.”

Rất mau, sau tiếng hô của mạc y nhân, một vị thái giám từ ngoài cửa bước vào, hành lễ với mạc y nhân, nói: “Thái tử có gì phân phó?”

Mạc y nhân lãnh đạm nói: “Đi gọi thái tử phi đến đây, cứ nói bọn thái tử có lời muốn nói với nàng ta!”

Rất nhanh, tiểu thái giám lại tuân mệnh lui xuống.

Không lâu sau, một trận bước chân nhẹ truyền lại, cửa thư phòng bị người ta từ từ mở ra, một nữ tử mỹ lệ kiều nhu bước vào, nàng ta chính là muội muội của Lee Sung Min, đương kim thái tử phi, Lee Yoo Ra.

Gương mặt mỹ lệ của Lee Yoo Ra mang theo nụ cười kiều nhu, bước nhẹ nhàng đến bên cạnh vị mạc y nhân, dịu dàng nói: “Kyeu Jong, chàng gọi thiếp đến có việc gì?”

Mạc y nhân chính là Đại hoàng tử của vương triều Beakje, cũng là đương kim thái tử Jo Kyeu Jong. Người này dung mạo tuấn mỹ, tính cách lãnh đạm nhưng ôn nhu, đối xử với người khác ôn văn hữu lễ, tuy không tuấn mỹ như đệ đệ cùng cha khác mẹ Jo Kyeu Hyun, nhưng mà vì tính cách ôn hòa và là đương kim thái tử cho nên Jo Kyeu Jong cơ hồ là người tình trong mộng của các nữ tử vị hôn của vương triều Beakje.

Jo Kyeu Jong nhìn Lee Yoo Ra, cười mỉm nói: “Yoo Ra, nàng đến rồi à, đến đây, ngồi xuống nào!”

Dứt lời, hắn ta đứng dậy, ôn nhu kéo lấy tay Lee Yoo Ra, đưa nàng ta đến một bên của chiếc ghế nệm ngồi xuống.

Lee Yoo Ra nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú góc cạnh phân minh của Jo Kyeu Jong, trong phút chốc như bị hấp hồn, người nam nhân này, tuy không tuấn mỹ như Jo Kyeu Hyun nhưng hắn ta lại thu hút nàng ta hơn Jo Kyeu Hyun, bởi vì hắn ta là một nam nhân thuần thực, và hắn ta và Jo Kyeu Hyun không giống nhau ở chỗ, sự ôn nhu và đa tình của hắn là thứ mà Jo Kyeu Hyun không có.

Jo Kyeu Hyun quả thật tuấn mỹ không ai sánh bằng nhưng mà tính cách hắn nóng nảy, không biết phong tình, cứ như một thiếu niên chưa thuần thực, còn Jo Kyeu Jong lại đối đãi người ôn nhu, và biết làm cho nữ nhân vui lòng, hắn ta là một nam nhân thuần thực thực sự!

Nghĩ vậy, Lee Yoo Ra bỗng vô cùng may mắn khi ấy sai người đánh ngắt tên gốc Lee Sung Min, sau đó thay hắn ngồi vào kiệu hoa của nam nhân này, nếu không, nàng ta không những mất đi vinh hoa phú quý và thân phận cao quý cao cao tại thượng sau này, mà còn mất đi sự dịu dàng của người nam nhân này!

Chương 42: KIẾN NGHỊ CÓ DỤNG TÂM KHÁC

Jo Kyu Jong không bỏ sót bất kì biểu cảm nào của Lee Yoo Ra, khuôn mặt tuần tú thoáng qua tia cười nhạo, nhưng rất nhanh phục hồi sự ôn nhu dịu dàng, quan tâm hỏi: “Yoo Ra, nàng sao thế?”

Nghe thấy lời của Jo Kyu Jong, Lee Yoo Ra cười kiêu nhu, dịu dàng đáp: “Kyu Jong, chàng có lời muốn nói với thiếp?”

Ánh mắt Jo Kyu Jong chợt thoáng qua tia đùa cợt, nói: “Yoo Ra, bây giờ cách ngày đại hôn của chúng ta đã khá nhiều ngày rồi nhỉ?”

Lee Yoo Ra khẽ sùng sốt, vốn không hiểu tại sao Jo Kyu Jong lại đột nhiên nhắc vấn đề này, nàng ta gật gật đầu, đáp: “Vâng, sao thế?”

Jo Kyu Jong đột ngột cười mỉm, nhìn Lee Yoo Ra nói: “Huynh muội hai người cùng một ngày xuất giá, nàng gả cho bốn thái tử trở thành thái tử phi, ca ca nàng cũng trở thành chính phi của thất hoàng đệ, cũng sắp đến sinh khắc (tức sinh nhật) của nàng, hay là làm một buổi tiệc, mời thất hoàng đệ và ca ca nàng cùng quây quần bên nhau!”

Nghe thấy lời nói của Jo Kyu Jong, ánh mắt Lee Yoo Ra thoáng qua tia hoang mang, nhưng nàng ta rất nhanh định thần lại, dịu dàng nói với Jo Kyu Jong: “Bây giờ ca ca và thất hoàng đệ đang tân hôn, thiếp là muội muội, làm sao dám làm đến phiền hạnh phúc của ca ca? Hơn nữa sinh khắc của thiếp cũng không cần phải kinh động đến người khác!”

Nhưng Jo Kyu Jong không đợi Lee Yoo Ra nói hết, đã ngắt lời nàng ta, nói: “Yoo Ra, điều nàng nói, bốn thái tử đều biết, nhưng nàng là thái tử phi của bốn thái tử, qua sinh khắc sao có thể làm qua loa? Buổi tiệc sinh khắc nhất định phải làm, nàng và ca ca nàng huynh muội tình thâm, sao có thể không mời cậu ấy đến chúc mừng nàng? Được rồi, việc này cứ quyết định như vậy! Ta sẽ phái người đưa thư mời đến cho thất hoàng đệ.”

Lee Yoo Ra nghe lời nói của Jo Kyu Jong trong lòng càng bất an, nàng ta không muốn nhanh chóng như vậy gặp mặt Jo Kyu Hyun, vì buổi tiệc này là dưới sự quan sát của Jo Kyu Jong, tính cách mạnh động như Jo Kyu Hyun, nàng ta sợ đến lúc đó sẽ bị Jo Kyu Jong nhìn ra mối quan hệ giữa nàng ta và Jo Kyu Hyun.

Nghĩ tới đây, Lee Yoo Ra chỉ còn cách mặt dày nói: “Kyu Jong, ca ca thiếp từ nhỏ thần trí bất minh, thiếp sợ...”

Jo Kyu Jong không đợi nàng ta nói hết, đột nhiên dang tay ôm Lee Yoo Ra vào lòng, nói: “Yoo Ra, việc của ca ca nàng, ta cũng đã nghe qua, nhưng có thất hoàng đệ ở đó thì không có việc gì đâu! Được rồi, Yoo Ra, việc này cứ như vậy đừng nói gì nữa nhé!”

Trong lòng Lee Yoo Ra có vạn phần không tình nguyện nhưng lại không nói được gì, nếu như nàng ta tiếp tục khước từ nhất định Jo Kyu Jong sẽ sinh nghi.

Nàng ta trầm tư một lúc, đột nhiên ngán đầu nói: “Kyu Jong, đến lúc ấy, chàng có thể để thiếp đơn độc nói chuyện cùng ca ca chứ?”

Jo Kyu Jong tự khắc biết được tâm tư của Lee Yoo Ra, Lee Yoo Ra muốn thừa cơ rời khỏi không muốn gặp mặt Jo Kyu Hyun, nếu như hấn ta đồng ý, như vậy, vở kịch ấy sẽ vô vị rồi?

Nghĩ vậy, Jo Kyu Jong khẽ mỉm cười nói: “Việc này đến lúc ấy nói tiếp! Được rồi, Yoo Ra, hôm nay bốn thái tử có chút sự vụ trong triều phải xử lí, nàng lui xuống trước đi.”

Lee Yoo Ra tuy tâm biết nhưng lại không thể tiếp tục nói gì, cho nên đành không chút cam tâm lui xuống.

Chương 43: TÂM TƯ CỦA KIM TAE YEON

Kim viện.

Trong đại sảnh Kim viện được bố trí tinh xảo, Kim Tae Yeon đang ưu nhã ngồi sau cổ cầm, nhẹ nhàng chơi cổ cầm, âm thanh ấy tựa nước chảy từ trên ao xuống, khiến người nghe tâm thần thoải mái.

Jo Kyu Hyun lúc này đang nằm trên nhuyễn tháp, trong tay cầm một ly Diệp thanh thơm nồng, đang nhũu nửa mắt thưởng thức âm thanh tuyệt vời ấy.

Cuối cùng, dư âm oong oong cũng kết thúc, một khúc ca đã tận.

Jo Kyu Hyun mở mắt, đặt ly rượu xuống, nhẹ nhàng vỗ tay, khen: “Tae Yeon, cảm nghệ của nàng lại tiến bộ nữa rồi, quả không hổ sanh là đệ nhất tài nữ Kim Tae Yeon!”

Kim Tae Yeon cười một tiếng, sau đó đứng dậy, bước đến bên Jo Kyu Hyun, dựa người vào lòng Jo Kyu Hyun, kiều giọng đáp: “Cám ơn vương gia đã khen ngợi, chỉ cần vương gia thích là được.”

Khóe môi Jo Kyu Hyun khẽ cong lên nụ cười tà mị, dùng tay nhẹ nhàng nâng cằm Kim Tae Yeon lên, nói: “Bỏn vương phát giác, bỏn vương ngày càng thích nàng rồi!”

Kim Tae Yeon mặt cười như hoa, ánh mắt thoáng qua ánh nhìn không dễ nhận ra, đột nhiên nói: “Vương gia, hay là chúng ta đi dạo trong phủ nhé?”

Jo Kyu Hyun điềm nhẹ mũi Kim Tae Yeon, nói: “Được, nàng nói xem muốn đi dạo ở đâu?”

Kim Tae Yeon đột ngột cười đáp: “Tae Yeon sáng nay nghe hạ nhân trong phủ nói, Liên Đường khuôn viên đã nở, vương gia, hay là người bồi thiếp đi xem Liên đường được không?”

Nghe thấy lời đề nghị của Kim Tae Yeon, Jo Kyu Hyun bắt giác khẽ nhũu nhũu mảy, tên điền ấy bị hấn đầy đến khuôn viên trở thành thô sứ a hoàn đã mấy ngày rồi, hấn một mực không màng đến, cũng tốt, nhân cơ hội này, đi xem xem tên điền ấy như thế nào rồi!

Không biết bây giờ cậu ta nhìn thấy ta, có đau khổ than khóc, xin bỏn vương tha cho không?

Nghĩ đến đây, Jo Kyu Hyun cơ hồ nhĩn không nổi cười thành tiếng, không biết tại sao, hễ nghĩ đến tình cảnh tên điền ấy than khóc cầu xin hấn xin tha, hấn liền nhĩn không được cười, cảm thấy trong lòng cực kì thoải mái!

Nghĩ thế, Jo Kyu Hyun một khắc cũng ngồi không yên, hấn đứng nhanh từ nhuyễn tháp dậy, sau đó vỗ vỗ vai Kim Tae Yeon, nói: “Vậy chúng ta đến khuôn viên nào!”

Dứt lời, hấn không thèm quan tâm đến Kim Tae Yeon, bước lớn bước ra ngoài cửa. Hấn bây giờ nóng lòng muốn trông thấy bộ dạng tên điền ấy đau khổ kêu khóc!

Thấy bộ dạng nóng lòng của Jo Kyu Hyun, Kim Tae Yeon bắt giác sùng sốt.

Ả ta vì biết được vương phi gốc bị Jo Kyu Hyun đầy đến khuôn viên trở thành thô sứ a hoàn, nên mới có ý đề nghị với Jo Kyu Hyun việc đến khuôn viên thưởng hoa, mượn cơ hội sĩ nhục và ức hiếp vương phi gốc kia.

Ả ta vốn sợ rằng Jo Kyu Hyun sẽ không đáp ứng, nhưng không liệu đến Jo Kyu Hyun không những rất đơn giản đồng ý mà hấn còn thể hiện bộ dạng nóng lòng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: THIÊN THẦN TRÊN XÍCH ĐU

Khuôn viên.

Từng mảng từng mảng Liên Đường đang nở rộ, mảng Liên Đường phảng phất nhìn không thấy biên tựa như ngọn lửa đang rạo rực, theo từng cơn gió thổi nhẹ, vũ điệu vũ động lòng người.

Trong không khí càng tràn ngập hương thơm nồng của hoa.

Cách mảng Liên Đường đỏ không xa, dưới một gốc cây mai nở đầy hoa mai, bất khắc truyền lại từng tiếng cười thanh thúy.

Chỉ thấy cây mai nở đầy hoa kia buộc một bộ xích đu, một thiếu nam ưu tựa tình linh tức thời đang ngồi trên xích đu, bị một thiếu nữ đẩy lên cao, tiếng cười thanh thúy ấy đích thị phát ra từ vị thiếu nam đang ngồi trên xích đu.

Đúng lúc Jo Kyu Hyun đang cùng Kim Tae Yeon đi đến khuôn viên, nhìn thấy tình cảnh ấy, Jo Kyu Hyun cơ hồ bị tiếng cười thanh thúy của vị thiếu nam ấy cuốn hút, hấn dừng bước chân, nhìn về hướng vị thiếu nam đang đu đưa trên xích đu, tuy chỉ nhìn từ xa nhưng trong chớp mắt Jo Kyu Hyun lại có cảm giác như chạm phải điện, lạnh cả người.

Chỉ thấy vị thiếu nam ấy mày mực tựa họa, mực tựa thu thủy, mày tựa viễn sơn, làn da trắng nõn dưới ánh sáng mặt trời cơ hồ như phát tán ra ánh hào quang, còn nụ cười thuần khiết trên mặt cậu có phần nghịch ngợm tựa như tinh linh, cậu lúc này ngồi trên xích đu giống như một thiên thần khiến người ta động lòng.

Jo Kyu Hyun qua hồi lâu, mới không dám tin mà dụi dụi mắt mình, khẳng định lần nữa mình không nằm mơ, trong lòng bất giác dâng lên hoài nghi.

Hạ nhân trong phủ tuy hẳn không biết hoàn toàn, nhưng cũng gặp không ít, nhưng mà hẳn khẳng định, hẳn tuyệt đối chưa hề gặp qua vị thiếu nam ngồi trên xích đu kia, nhìn thấy y phục thô sù a hoàn trên người cậu, hiển nhiên cậu là một thô sù a hoàn trong khuôn viên, nhưng một thô sù a hoàn vào lúc này đúng đưa xích đu? Quân sự ma ma này làm việc kiểu gì thế?

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của vị thiếu nam ấy, đâu có giống một thô sù a hoàn? Một thô sù a hoàn có gan chơi đùa vào lúc này sao?

Còn Kim Tae Yeon đi bên cạnh Jo Kyu Hyun nhìn thấy hẳn ngẩn ngơ xuất thần nhìn đứa a hoàn trên xích đu, trong lòng bỗng nhiên có chút không vui, sau khi à ta nhìn thấy dung mạo của vị thiếu nam trên xích đu, cảm giác bất an và đổ kị bỗng dâng lên.

Bởi vì vị thiếu nam đang đứng đưa trên xích đu ấy quá xinh đẹp, nụ cười trên mặt cậu ta thuần khiết tựa như thiên thần, khiến a hồ thẹn trước cậu ta.

Vị thiếu nam ngồi trên xích đu ấy chính là Lee Sung Min, bây giờ cậu đang rất vui, cho nên không phát hiện sự xuất hiện của Jo Kyu Hyun, cậu nhìn Ji Yeon, cao hứng nói: “Ji Yeon, người đây mạnh chút nào!”

Ji Yeon đang định nói chuyện, bỗng nhìn thấy hình bóng Jo Kyu Hyun và Kim Tae Yeon, bị dọa đến khựng cả chân, suýt chút ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: BỎ CHẠY

Lee Sung Min vốn không nhìn thấy Jo Kyu Hyun, cho nên thấy Ji Yeon không tiếp tục đẩy xích đu, cảm thấy kì lạ, liền hoài nghi mà hỏi: “Ji Yeon, người sao thế?”

Ji Yeon sắc mặt trắng bệch, nàng ta không biết lấy đâu ra sức lực, đột nhiên giữ lấy chiếc xích đu của Lee Sung Min, run rẩy nói: “Sung Min, vương... vương gia và Kim thị nhân đến rồi”

Vương gia? Lee Sung Min nghe thấy lời nói của Ji Yeon bất giác bị dọa đến giật cả mình, cậu nhanh chóng nhảy từ trên xích đu xuống, giữ chặt lấy tay áo Ji Yeon, gấp gấp hỏi: “Hắn ở đâu?”

Ji Yeon run rẩy, chỉ tay về hướng sau lưng Lee Sung Min.

Trong lòng Lee Sung Min dự thấy sự việc không ổn, cậu quay lại quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Jo Kyu Hyun và nữ nhân đang tức đến đen của mặt đang bước vào cửa của khuôn viên, lúc này họ đang nhìn cậu chằm chằm.

Nhìn thấy Jo Kyu Hyun, Lee Sung Min bị dọa đến hồn siêu phách lạc, cậu nghĩ cũng không nghĩ lập tức kéo lấy áo Ji Yeon, vội vàng nói: “Chạy mau, người còn đứng đó làm gì?”

Phản ứng của Lee Sung Min nằm ngoài dự đoán của Ji Yeon, nàng ta cho rằng, Lee Sung Min cả gan kiêu ngạo trước mặt quân sự ma ma, nhất định có quan hệ gì với vương gia, nhưng mà, nàng ta không ngờ rằng, Lee Sung Min hề thấy vương gia như thấy quỷ vậy, lập tức kéo lấy nàng ta chạy.

Trong lòng nàng ta tuy hoài nghi, nhưng lại không tự chủ mà chạy theo Lee Sung Min.

Khắp khuôn viên đều là Liên Đường cao hơn nửa người, và còn lại từng mảng từng mảng lớn, cho nên, Lee Sung Min nhanh trí kéo lấy Ji Yeon chui vào biển Liên Đường, cộng thêm dáng người họ vốn nhỏ bé, rất nhanh, hình bóng của họ đã biến mất trong biển hoa đỏ rực ấy.

Jo Kyu Hyun không ngờ rằng, vị thiếu nam nữ miều tựa tinh linh ấy khi nhìn thấy mình, một lời cũng không nói đã chạy mất tiêu.

Và lại, biểu hiện khi thấy hẳn cứ như nhìn thấy ma, hẳn đường đường là thất vương gia tuần mi nhất vương triều Beakje, bộ hẳn trông đáng sợ thế sao?

Nhìn theo hình bóng hai người kia biến mất trong biển hoa, không biết tại sao, Jo Kyu Hyun trong lòng đại nộ, hẳn tức giận nhìn theo hướng Lee Sung Min biến mất, đột nhiên nói với Lee Joon đang đứng cạnh mình: “Đi gọi quân sự ma ma của khuôn viên đến cho bản vương!”

Thấy Jo Kyu Hyun đột nhiên đại nộ, Kim Tae Yeon trong lòng bất giác có chút không vui, vốn định cùng Jo Kyu Hyun đến đây thưởng hoa, nhưng lại thấy hẳn tức giận vì mộ a hoàn không rõ lai lịch.

Nghĩ đến vị thô sù a hoàn có dung mạo xinh đẹp kia, Kim Tae Yeon trong lòng cảm thấy hối hận, biết trước trong khuôn viên có một nam tử xinh đẹp

như vậy, à ta sẽ không bảo Jo Kyu Hyun tới đây.

Ngồi tới đây, Kim Tae Yeon vội vàng kéo lấy tay áo Jo Kyu Hyun, nhõng nhẽo: “Vương gia, Tae Yeon cảm thấy trong người không khỏe, vương gia có thể bồi Tae Yeon về phòng không?”

Trong lòng Jo Kyu Hyun giờ đây đang tràn ngập hình ảnh của người thô sứ a hoàn không rõ lai lịch kia, làm gì rảnh mà nghe Kim Tae Yeon nói, bất giác hần không nhẫn nại nói: “Được rồi, nàng không khỏe thì về nghỉ ngơi trước đi!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: CẬU ẤY TÊN LÀ LEE SUNG MIN

Kim Tae Yeon nghe thấy lời của Jo Kyu Hyun, suýt chút nữa là tức đến thở không nổi, vốn là à ta bảo Jo Kyu Hyun đến khuôn viên với à, nay à sao cam tâm về như vậy?

Cơ thể à mềm mại dựa vào người Jo Kyu Hyun, giọng ủy khuất nói: “Vương gia, người không phải đã đồng ý với thiếp, hôm nay người sẽ bồi thiếp mà?”

Giờ đây Jo Kyu Hyun đang bị thô sứ a hoàn bắt tri danh kia làm cho nộ hỏa đầy cả bụng, làm gì còn nghĩ tới thương hương tiếc ngọc? Hần không chút lưu tình đẩy mạnh Kim Tae Yeon ra, không hài lòng nói: “Được rồi, nàng về phòng trước đi! Lát bổn vương sẽ đi tìm nàng!”

Lúc này Kim Tae Yeon thật sự vô cùng hối hận, biết trước như vậy, à sẽ không nhiều chuyện bảo Jo Kyu Hyun cùng đến khuôn viên, bây giờ thì tốt rồi, tâm tư Jo Kyu Hyun giờ đã bị hồ ly tinh vô danh câu dẫn, đúng là tức chết mà!

Nhưng mà Kim Tae Yeon tuy trong lòng rất tức giận và không cam tâm nhưng à lại không dám làm trái mệnh lệnh Jo Kyu Hyun, chỉ còn biết cách giẫm chân không cam tâm quay người bước ra khuôn viên.

Trước khi rời khỏi, à cắn hận liếc về phía Lee Sung Min biến mất: Là tại đũa thô sứ a hoàn kia hại cả, à nhất định không bỏ qua cho cậu ta!

Sau khi Kim Tae Yeon rời đi, rất nhanh sau đó Lee Joon đã dẫn quân sự ma ma của khuôn viên đến trước mặt Jo Kyu Hyun.

Quân sự ma ma không biết phát sinh chuyện gì, mục nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Jo Kyu Hyun, bất giác bị dọa đến nhũn cả chân, quỳ xuống đất, run run nói: “Lão...lão nô tham kiến vương...vương gia.”

Jo Kyu Hyun lạnh lẽo nhìn quân sự ma ma một cái, lạnh lùng hỏi: “Nam tử khi nãy trên xích đu là ai?”

Quân sự ma ma nghe thấy lời của Jo Kyu Hyun, khẽ sửng sốt, nhưng mục phản ứng lại rất nhanh, đáp: “Vương gia hỏi người nam tử trên xích đu sao?”

Jo Kyu Hyun không vui liếc nhìn quân sự ma ma, lạnh lẽo nói: “Bổn vương có hỏi người chuyện khác sao?”

Quân sự ma ma bị ánh mặt hàn lạnh của Jo Kyu Hyun dọa giật mình, cúi đầu run rẩy đáp: “Hồi vương gia lão nô cũng không biết cậu ta là ai?”

Jo Kyu Hyun nghe xong lời của quân sự ma ma, bất giác nhíu nhíu kiếm mi, lạnh lùng hỏi: “Cậu ta là thô sứ a hoàn trong khuôn viên, sao người lại không biết? Xem ra, quân sự ma ma người không muốn làm nữa rồi?”

Quân sự ma ma nghe thấy Jo Kyu Hyun nói vậy, lập tức lớn tiếng kêu oan: “Vương gia minh giám, lão nô thật sự không biết cậu ta là ai, cậu ta là mấy ngày trước quân gia Lee ma ma đưa đến, Lee ma ma căn bản không nói tên cậu ta, và lại, cậu ta rất hung dữ, còn đánh cả lão nô.”

Jo Kyu Hyun không kiên nhẫn ngắt lời quân sự ma ma, lạnh lùng hỏi: “Người nói là Lee ma ma đưa đến? Cậu ta tên gì?”

Quân sự ma ma nhìn thấy sắc mặt ngày càng âm trầm của Jo Kyu Hyun, nuốt vội nước bọt, nói: “Hồi vương gia lão nô thật sự không biết cậu ta tên gì?”

Quân sự ma ma vốn không nói dối, bởi vì, từ khi mục bị Lee Sung Min đánh một trận xong, mục đã không dám đến gần cậu nửa bước, cho nên, mục đương nhiên không biết tên của Lee Sung Min.

Nhìn thấy thần sắc Jo Kyu Hyun bất thiện, một a hoàn cùng đến với quân sự ma ma vội đáp: “Vương gia, hình như nô tì nghe nói, cậu ta tên là Sung Min.”

Sung Min? Lee Sung Min? Là tên điên đó sao? Jo Kyu Hyun nghe xong lời của a hoàn đó, sắc mặt phút chốc đen lại.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: SỰ PHẢN NỘ CỦA JO KYU HYUN

“Bốp!” không còn không chế được cơn giận, Jo Kyu Hyun đột nhiên đánh đổ một cây mai cách đó không xa, sau đó tức giận nói với quản sự ma ma: “Tìm nam nhân ấy ra đây cho bốn vương!”

Đôi tay hắn nắm chặt lại với nhau, gân xanh bạo phát, trong lòng cực kì phản nộ, nếu như không phải đích thân nghe thấy thô sứ a hoàn kia nói ra Sung Min, hắn cơ hồ không dám tin, vị thiếu nam trên xích đu kia chính là tên điên mặt đỏ bản xấu xí như ác ma—Lee Sung Min.

Thì ra, bản thân bị nam nhân giả điên giả dại ấy đùa giỡn mà không hề hay biết!

Hay một Lee Sung Min kia, hắn tuyệt đối không bỏ qua cho cậu! Lúc này Jo Kyu Hyun cơ hồ không biết phải làm sao hình dung cơn nộ hỏa trong lòng hắn, nếu như Lee Sung Min lúc này đứng trước mặt hắn, hắn nhất định không không chế nổi bản thân, một chưởng đánh chết cậu!

Quản sự ma ma bị dọa đến gần như bò không dậy nổi, ngày tháng mụ làm việc trong vương phủ không phải là ít, nhưng mà, đây là lần đầu tiên mụ thấy vương gia nổi trận lôi đình như vậy, và lại, còn vì một thô sứ a hoàn.

Nhưng, sợ hãi vẫn là sợ hãi, vẫn là lồm cồm bò dậy, vội vàng đem người đi tìm Lee Sung Min.

Nhưng khuôn viên của thất vương phủ cực kì rộng lớn, trong khuôn viên còn trồng đầy Liên Đường cao hơn nửa người, nhân thủ không đủ, muốn tìm một người có dễ đâu chứ?

Cho nên, dù rằng quản sự ma ma đem theo nhiều thô sứ a hoàn cùng tìm kiếm, nhưng nhất thời tam khắc (tức trong thời gian ngắn) vẫn không tìm thấy hình bóng của Lee Sung Min.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, sắc mặt Jo Kyu Hyun đã biến thành xanh ngắt, đôi mắt phun ra lửa nhìn chăm chăm mảng Liên Đường rậm rạp, không động đậy.

Quản sự ma ma tìm bao lâu rồi nhưng vẫn không thấy hình bóng của Lee Sung Min, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra từ khuôn mặt béo tròn của mụ.

Qua hồi lâu, vẫn không tìm thấy, mụ chỉ còn cách lững thững bước đến trước mặt Jo Kyu Hyun, run rẩy nói: “Bẩm báo vương gia, Lee Sung Min có lẽ đã không còn ở khuôn viên nữa.”

Jo Kyu Hyun lúc này tựa một con sư tử tràn đầy bạo nộ, Lee Sung Min cố tình che giấu đi dung mạo của mình và từng lần từng lần một thách thức hắn, điều đó đã khiến hắn kích nộ, mất đi sự bình tĩnh vốn có.

Giờ đây nghe thấy quản sự ma ma bảo không tìm thấy người, hắn bất giác phản nộ hét: “Bốn vương chính mắt nhìn thấy cậu ta chạy vào trong mảng Liên Đường này, không lẽ, bốn vương hoa mắt rồi? Hôm nay nếu các người tìm không thấy tên điên ấy thì chuẩn bị rơi đầu đi!”

Lời của Jo Kyu Hyun vừa dứt, quản sự ma ma và những thô sứ a hoàn kia bất giác bị dọa đến sắc mặt không còn chút máu, toàn bộ nằm dài dưới đất, lớn tiếng xin tha.

khi nghe thấy lời của Jo Kyu Hyun, Lee Joon cũng kinh ngạc, hắn ta theo Jo Kyu Hyun không phải là ngày một ngày hai, nhưng thấy Jo Kyu Hyun nổi trận lôi đình như vậy, quả là lần đầu tiên, lần trước Jo Kyu Hyun biết Lee Yoo Ra lên nhảm kiểu hoa, trở thành thái tử phi hắn cũng không hề phản nộ như vậy.

Nghĩ tới đây, Lee Joon trong lòng bỗng lo âu thay cho Lee Sung Min, tuy rằng Lee Joon rất phục Lee Sung Min việc giả điên giả dại chọc giận vương gia, nhưng, vương gia không phải là người dễ động đến, bây giờ hắn phản nộ như vậy, nếu như Lee Sung Min bị hắn tìm được, thì dù là con trai của Lee thừa tướng, e rằng cũng khó bảo toàn tánh mạng!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: CÓ CHƠI CŨNG KHÔNG CHƠI NGƯỜI

Kì thật, quần chúng không phải không biết, lúc này Lee Sung Min đang ở ngay trước mắt họ, cậu kéo theo Ji Yeon, nhưng mà cậu đã lợi dụng mảng Liên Đường này để chơi trò trốn tìm với mọi người.

Cho nên, lời của Jo Kyu Hyun và quản sự ma ma, cậu nghe được rất rõ, cậu vốn đối với quản sự ma ma và lũ a hoàn kia không chút thiện cảm, nhưng cậu thân là cảnh sát thế kỉ 21, không nhẫn tâm giương mắt nhìn họ vì cậu mà bị tên bạo quân kia hại mất mạng.

Hon nữa, cậu cũng biết, trong khuôn viên này, cậu trốn được sự tìm kiếm của quân sự ma ma và những thô sứ a hoàn kia nhưng không thể trốn được các thị vệ võ công cao cường kia, cứ tiếp tục như vậy, cậu sớm muộn cũng sẽ bị tên nam nhân kia tìm thấy, cậu hà tất phải vì bản thân mà liên lụy đến tính mạng người khác?

Nghe thấy tiếng kêu khóc động trời ngoài kia, Lee Sung Min bất giác cảm hận chửi Jo Kyu Hyun một tiếng vô si! Sau đó đành kéo theo Ji Yeon sớm đã run rẩy cả người, chậm chậm bước ra khỏi mảng Liên Đường rậm rạp kia.

Vừa bước ra khỏi mảng Liên Đường, Lee Sung Min bỗng cảm thấy tay mình trầm hẳn, “bộp” một tiếng, Ji Yeon đã mềm nhũn cả đôi chân, nằm dài dưới đất.

Lee Sung Min nhìn Ji Yeon nằm bệt dưới đất, sau đó lại nhìn đã quỳ thành một đám quân sự ma ma và các a hoàn, sau đó mới quay lại nhìn Jo Kyu Hyun giờ đây đã đen cả mặt, ưỡn thẳng người, nhìn Jo Kyu Hyun, lớn tiếng nói: “Không liên quan đến họ, có gì cứ nhắm Lee Sung Min ta mà xử trí.”

Quần chúng bị sự xuất hiện đột ngột Lee Sung Min dọa giật mình, nhưng rất nhanh quân sự ma ma đã thờ phào nhẹ nhõm, mụ len lén nhìn Jo Kyu Hyun, người vương gia muốn tìm đã xuất hiện, họ coi như không cảm phải chết rồi.

Thấy Lee Sung Min bước ra từ mảng Liên Đường, khoe miệng Jo Kyu Hyun câu lên nụ cười lạnh khốc tựa ác ma, đột nhiên quơ tay, ra lệnh: “Cút xuống hết cho bốn vương!”

Quần sự ma ma và những người khác nghe thấy câu nói này của Jo Kyu Hyun, cứ như thoát ly đại nạn, nhanh chóng bò dậy, đi về hướng của khuôn viên.

Còn Lee Sung Min cúi gằm đầu, nửa khom lưng, từng chút từng chút hòa vào dòng người đang chuyển động.

Tuy nhiên, trước mắt là cửa khuôn viên, Lee Sung Min cảm thấy áo mình bị nắm chặt, cả người bị người khác nhắc bổng lên.

Lần lôi kéo này, suýt nữa khiến Lee Sung Min thở không nổi, cậu quơ tay, đôi mắt mở tròn, nhìn chăm chăm kẻ tội đồ đang nắm lấy áo cậu, phần nộ nói: “Tên nam nhân bạo lực kia, người thả ta ra.”

Thấy bộ dạng Lee Sung Min giương nanh nhe vuốt, khoe môi Jo Kyu Hyun khẽ co giật, qua một lúc sau, mới ném cậu xuống đất, lạnh lùng nói: “Lee Sung Min, người to gan lắm! Người dám chơi khăm bốn vương?”

Chơi khăm? Lee Sung Min sờ sờ cái mõng bị ngã thành hai cái của mình, gương mặt nhỏ nhắn phớt đen lại, phần nộ đáp: “Nam nhân thôi, người đừng ăn nói bậy bạ, ta và người là thanh thanh bạch bạch, một thiếu niên ngoan như ta, sao lại đi chơi nam nhân chứ? Mà có chơi đi nữa, cũng phải lựa chọn kĩ, sao lại là người một tên đáng chết...”

Thấy mặt Jo Kyu Hyun ngày càng đen hơn trước, Lee Sung Min cuối cùng cũng nuốt ba chữ nam nhân tòi vào lại.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: BÚT HẾT GAI CỦA NGƯỜI

“Được, được lắm!” Jo Kyu Hyun cắn răng nghiêng lợi, cơ hồ như nói ra hai câu ấy từ kẽ răng, hần bước đến phía trước vài bước, trước mặt Lee Sung Min nửa cúi thân hình cao to xuống, đưa tay nắm lấy chiếc cằm mõng manh của Lee Sung Min, lạnh lùng nói: “Bốn vương còn tưởng người là đứa điên, không ngờ rằng, người căn bản không điên! Đúng là tốt thật! Lee Sung Min, bốn vương sẽ cho người biết, kết cục chọc giận bốn vương là thế nào!”

Nhìn thấy ánh mắt hàn ý của Jo Kyu Hyun, Lee Sung Min không nhịn được rung mình, trong lòng cậu rất sợ hãi, không biết tên nam nhân biến thái này sẽ làm sao chinh cậu, nhưng cậu vẫn cố ra vẻ kiên cường ngẩng cao đầu, dùng âm thanh khẽ run run nói: “Người... người định làm gì? Ta... ta nói cho người biết, giết người là phạm pháp đấy!”

Thấy ánh mắt sáng trong của Lee Sung Min thoáng qua tia hoảng loạn, khoe miệng Jo Kyu Hyun câu lên nụ cười lạnh lẽo, nói: “Người yên tâm, bốn vương bây giờ không giết người, bởi vì bốn vương muốn hành hạ người! Người nghe đấy, từ hôm nay trở đi, người là a hoàn thân cận của bốn vương, bốn vương sẽ từng cọng từng cọng nhổ hết gai trên người người!”

“Ta không muốn!” Lee Sung Min nghĩ cũng không nghĩ, hất bỏ tay Jo Kyu Hyun, quay đầu lập tức cự tuyệt.

“Không muốn?” sắc mặt Jo Kyu Hyun âm trầm, hần đột ngột đưa tay ra, siết chặt lấy cổ Lee Sung Min, lạnh lùng nói: “Việc này không do người quyết định! Nếu người đã vào thất vương phủ của bốn vương, người phải ngoan ngoãn làm theo những gì bốn vương nói, nếu không, bốn vương sẽ khiến người sống không bằng chết!”

Dứt lời, Jo Kyu Hyun mạnh bạo đẩy Lee Sung Min ngã xuống đất, lạnh lùng nói với Lee Joon nhìn cười đứng cạnh bên: “Lôi cậu ta đến Vô Trần điện, giao cho Lee ma ma, từ hôm nay bắt đầu, cậu là nô tì thân cận của bốn vương!”

Nói xong, Jo Kyu Hyun không thèm quan tâm đến kháng nghị của Lee Sung Min, mặt đen xạm, quay người bước ra khuôn viên.

Còn Lee Joon có chút ngại nhìn Lee Sung Min nằm vạ dưới đất, sau đó lễ độ nói với cậu: “Vương phi, xin mời!”

Lee Sung Min tức giận nhìn theo hình bóng của Jo Kyu Hyun, đến khi hình bóng hẳn biến mất tại cửa ngoài khuôn viên, cậu mới thu lại ánh nhìn, cắn giận liếc Lee Joon, phẫn nộ nói: “Ta nói không đi là không đi.”

Dứt lời, Lee Sung Min ôm lấy khúc cây mai bị Jo Kyu Hyun một chưởng đánh gãy, nằm vạ không thèm dậy.

Lee Joon nhìn sự buồn cười trong lòng, ra vẻ bình thường nói: “Nếu vương phi không theo thuộc hạ đi, vậy thuộc hạ chỉ còn cách đắc tội rồi!”

Dứt lời, Lee Joon không đợi Lee Sung Min nói gì, đột nhiên dang tay, nắm lấy áo Lee Sung Min, kéo cậu từ dưới đất dậy, sau đó lớn bước bước ra khỏi khuôn viên.

Lee Sung Min bị nắm áo đến đỏ cả mặt, lơ lửng giữa không trung cố gắng vùng vẫy “Biến thái chết tiệt, mau thả ta xuống! Ta không tha cho ngươi đâu!”

Trên đường về Vô Trần điện, Lee Sung Min tức giận la hét âm ỉ cả thất vương phủ.

Lee Joon nhíu nhíu mày, đột nhiên ra tay như gió, trên người Lee Sung Min điểm ở nơi nào đó, sau đó, cả thất vương phủ lại hồi phục sự thanh tịnh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: CỐ Ý GÂY KHÓ

Kim viện.

Trong thị phòng rộng lớn được trang trí hào hoa, Jo Kyu Hyun đang nửa dựa vào ghế nệm tím, nhắm nửa mắt, bộ dạng cứ như đang hưởng thụ.

Còn Kim Tae Yeon y phục nửa cởi, đang nằm trong lòng Jo Kyu Hyun, thỉnh thoảng giúp Jo Kyu Hyun rót thêm rượu.

Trong phòng lò lửa đang cháy rực, xuân ý nồng nặc, quả thật ấm áp.

Còn sau lưng Jo Kyu Hyun, Lee Sung Min đang khắp mặt hiện rõ buồn ngủ đứng đó, chỉ thấy cậu nhắm nửa mắt, cơ thể nhỏ bé bất giác lắc lư, biểu hiện đã quá buồn ngủ rồi.

Nhưng có người lại không để cậu yên ổn, Kim Tae Yeon giờ cao hũ rượu nhỏ, kiều giọng nói với Jo Kyu Hyun: “Vương gia, hết rượu rồi!”

Jo Kyu Hyun đôi tay giữ lấy bầu ngực phong mẫn của Kim Tae Yeon, không thèm ngăn đầu nói: “Sai người đi lấy được rồi!”

Kim Tae Yeon nhìn Lee Sung Min đang ngáp kia một cái, nhăn châu quay lại, nói: “Vương gia, bây giờ đã rất khuya, bởi vì vương gia muốn ở lại Kim viện, cho nên thiếp đã phân phó hạ nhân không được làm phiền, lúc này, các hạ nhân có lẽ đang nghỉ ngơi rồi!”

Jo Kyu Hyun đôi mắt khẽ mở, đột nhiên quay đầu nói với Lee Sung Min: “Lee Sung Min, ngươi đi lấy rượu đến cho bọn vương!”

Lee Sung Min đã buồn ngủ đến đỉnh điểm, nếu như không phải đang đứng, cậu sớm đã ngủ rồi, lúc này giấc mơ đẹp bị phá, trong mơ hồ, bất giác lòng dâng lên cơn giận, nộ thanh nói: “Nửa đêm nửa hôm, ngươi không ngủ người khác còn phải ngủ? Còn có để người khác sống không hả?”

Dứt lời, không thèm lo Jo Kyu Hyun tiếp tục nhắm mắt ngáp.

Jo Kyu Hyun mặt không biến sắc, khoe miệng câu lên nụ cười ác ma, hắn đột nhiên cầm lấy ấm trà trên bàn, thử nhiệt độ trong ấm, sau đó mở ấm trà, hắt tất cả nước lạnh trong ấm lên người Lee Sung Min.

Lee Sung Min cảm thấy toàn thân lạnh thấu xương, nhìn không nổi kêu lên một tiếng.

Bị hắt nước trà lạnh, con sâu ngủ trong người cậu không biết chạy đâu mất, đôi mắt mở to, phẫn nộ nhìn Jo Kyu Hyun đang cười gian trá, tức giận hét: “Tên nam nhân chết tiệt! Ngươi làm gì vậy?”

Nụ cười trên mặt Jo Kyu Hyun không biến, hắn đột nhiên nhìn Lee Sung Min với bộ dạng thảm hại, ngữ khí lạnh lẽo đầy ý cảnh cáo: “Lee Sung Min, nếu ngươi không muốn đứng bên ngoài chịu lạnh nguyên một đêm, tốt nhất ngoan ngoãn đi lấy rượu cho bọn vương, nếu không, bọn vương không ngại quăng ngươi ra ngoài trời tuyết kia!”

Lee Sung Min nghe thấy lời của Jo Kyu Hyun, cơ hồ tức đến mất lý trí, cầm lấy bình bông bự bên cạnh nhắm mặt Jo Kyu Hyun mà ném.

Nhưng cậu không thể làm vậy, bởi vì, cậu không muốn cả đêm đứng trong tuyết, như vậy sẽ bị lạnh chết, bây giờ cậu còn chưa muốn chết đâu!

Không biết tại sao, nhìn thấy bộ dạng phần nộ của Lee Sung Min, tâm trạng Jo Kyu Hyun cực kì tốt, cứ như có ý gây sự, hần lại nói: “Bỏn vương có chút đói, người tiện thể đem chút đồ bỏ đến đây, và đem chút điểm tâm cho Tae Yeon nữa.”

Đồ bỏ? Lee Sung Min trừng mắt nhìn Jo Kyu Hyun, trong lòng không vui rửa thẳm: Ngày ngày cứ như giống ngựa, uống nhiều đồ bỏ cũng vô dụng!

Kim Tae Yeon dương dương tự đắc nhìn Lee Sung Min, đột nhiên hét: “Không nghe thấy phân phó của vương gia sao? Còn không mau đi?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: GẶP ĐƯỢC TIỂU ĐỂ THƯƠNG

Lee Sung Min trừng mắt nhìn Kim Tae Yeon, không thèm quan tâm à ta, da cười nhưng thịt không cười nhìn Jo Kyu Hyun, hỏi: “Vương gia cần đồ bỏ gì? Là canh ngưu tiên? Hay là canh hồ tiên? Hay là canh ngưu hổ thập toàn đại bổ?”

Nghe thấy lời nói của Lee Sung Min, Jo Kyu Hyun bất giác khẽ nhủ mày, nam nhân này, sao mà thô tục thế? Lập tức có chút không vui nói: “Người của thiện phòng biết bỏn vương muốn dùng gì, người cứ đi lấy, sao mà nhiều lời vậy?”

Lee Sung Min hừ một tiếng, sau đó quay người bước ra ngoài.

Kim viện cách thiện phòng vốn không xa, nhưng mà, vấn đề là Lee Sung Min căn bản không biết đường.

Cậu chạy ra Kim viện, bị hàn phong thổi, cả người co lại ngay lập tức, trời cực kì lạnh, cơn gió bông tuyết lạnh thấu xương rơi trên người cậu, cộng thêm chiếc áo đơn mỏng sớm đã bị nước trà tạt ướt hết một nửa, giờ đây càng cảm thấy lạnh vô cùng.

Đôi tay cậu ôm lấy người, nhìn lấy cái lạnh thấu xương, dưới trời tuyết đảo một vòng, nhưng lại phát hiện bản thân vốn không tìm thấy đường đến thiện phòng, mà tệ hơn nữa, ngay cả đường về Kim viện cậu cũng quên luôn!

Dưới trời tuyết đảo hồi lâu, Lee Sung Min cảm thấy lạnh không chịu nổi, cố cử động đôi chân có chút ma mụ, sau đó chọn nhanh một hướng, chạy đi.

Đột nhiên, cậu phát hiện căn nhà phía trước càng sáng ánh lửa, không thèm nghĩ ngợi gì, tăng nhanh bước chân đi về phía căn nhà, cửa cũng không gõ, đẩy mạnh cánh cửa nhỏ, xông vào.

Chính giữa căn nhà đang đặt một chiếc thùng gỗ lớn, thùng gỗ đang dâng làn khí nóng, trên mặt nước còn rải một số cánh hoa.

Cách thùng gỗ đó không xa, một vị thiếu niên đang khỏa thân nửa người đứng đó, tay vị thiếu niên ấy đang cầm lấy chiếc áo bào rộng lớn, đã mặc được một nửa, tức khắc thái độ có phần kinh ngạc vì Lee Sung Min đột nhiên xông vào.

Lee Sung Min bị lạnh đến cả người sắp hóa đá, cậu không kịp dò xét vị thiếu niên ấy, đôi mắt nhanh chóng quan sát một lượt trong phòng, sau đó, ánh mắt rơi trên chiếc y phục duy nhất trong nhà, cũng chính là chiếc áo bào đã bị vị thiếu niên mặc được một nửa.

Nhìn thấy chiếc áo bào, ánh mắt Lee Sung Min phát sáng, đột nhiên xông nhanh về phía trước, dùng tay kéo lấy một nửa áo bào vị thiếu niên chưa kịp mặc quần lấy cơ thể đã sớm bị lạnh đến run rẩy, run cầm cập nói: “Lạnh chết ta rồi, lạnh chết ta rồi!”

Cậu chỉ cố quần lấy cơ thể mình, không hề phát hiện, cơ thể cậu và vị thiếu niên kia đã dựa chặt vào nhau, và lại cả người cậu, xem ra rất giống đang dính chặt vào người vị thiếu niên đó.

Cơ thể vị thiếu niên phút chốc hóa đá, nhưng rất nhanh lộ ra tia cười đùa cợt, đột nhiên dang tay ra, ôm chặt lấy người Lee Sung Min, cười nói: “Người là món quà mà Thất hoàng đệ tặng bỏn vương?”

Lee Sung Min cảm thấy cơ thể không còn lạnh nữa, lúc này mới quay lại nhìn về hướng vị thiếu niên, cái nhìn này, chỉ thấy cậu ánh mắt nhìn chăm chăm, cả người lạng lạng!

Vị thiếu niên trước mắt có chút quen, nhưng cậu tuyệt nhiên chưa gặp qua tên này, nhưng mà, điều này không quan trọng, quan trọng nhất là, vị thiếu niên này quả nhiên tuổi nữ không ai bì kịp, dưới ánh nến, làn da của tên này còn mềm mại hơn da nữ nhân, đôi mắt to tròn, lông mi vừa dài vừa cong, tên này có một khuôn mặt búp bê cực kì dễ thương! Hần, tuyệt đối là một cực phẩm thiếu chính thái! (nghĩa là baby cực dễ thương)

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: JO KYU SIK ANH TRAI TÊN KHỐN KIẾP

Thấy bộ dạng ngờ ngẩn của Lee Sung Min, khoe môi thiếu niên khê cong lên, nụ cười mang ý vị đùa cợt càng thêm nồng, nói: “Đúng là một lễ vật thú vị, người định cứ nhìn bốn vương như vậy sao?”

Nhìn thấy nụ cười mang ý vị xấu xa kia, chuông cảm giác trong lòng Lee Sung Min rung lên báo động, tên này tuyệt đối không phải là tên vô hại, hẳn ta nhất định là một con sói đội lốt cừu non!

Lúc này, cậu cuối cùng cũng không bị mỹ sắc trước mặt làm cho ngất đi, nhanh chóng đẩy mạnh cánh tay mà vị thiếu niên đang ôm chặt lấy cậu, cảm hận nhìn tên ấy hỏi: “Người là ai?”

Thiếu niên nhìn Lee Sung Min cười, nói: “Cậu này, người không cảm thấy bốn vương nên hỏi người sao? Người không biết bốn vương là ai, sao người thăm dạ (đêm khuya) xông vào phòng ngủ của bốn vương?”

Nghe thấy lời nói của vị thiếu niên, Lee Sung Min có chút ngại ngùng cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: “Ta vốn định đến thiện phòng, nhưng ta bị lạc đường.” Nói nửa chừng, Lee Sung Min buông nhanh chiếc áo bào đang quấn quanh người, nhảy sang một bên, dùng ánh mắt không dám tin nhìn vị thiếu niên, nói: “Người vừa nói gì? Bốn vương? Đây là Thất vương phủ, người rốt cuộc là ai?”

Thiếu niên mỉm cười, đáp: “Bốn vương tên là Jo Kyu Sik, người nói bốn vương là ai?”

Jo Kyu Sik? Tên vương gia khốn kiếp kia tên là Jo Kyu Hyun, như vậy, tên Jo Kyu Sik này không phải là... , Lee Sung Min nhìn chằm chằm Jo Kyu Sik, buộc miệng hỏi: “Người là đệ đệ của tên khốn kiếp kia?”

Khốn kiếp? Nếu như Thất hoàng đệ mà biết có người hình dung hắn như vậy, e rằng sẽ giết người mất!

Jo Kyu Sik nhìn Lee Sung Min một cái, bắt giác trong giắt mình, hay cho một nam tử xinh đẹp!

Nhưng đột nhiên nhìn thấy trên người cậu mặc y phục của a hoàn trong phủ, bắt giác cảm thấy có chút nghi hoặc, trong phủ Thất hoàng đệ, lúc nào có một a hoàn thú vị như vậy?

Đối diện với ánh mắt dò xét của Jo Kyu Sik, Lee Sung Min cảm thấy mặt có chút nóng, cậu không tự nhiên quay đầu đi, hỏi: “Hỏi người sao người không trả lời?”

Jo Kyu Sik thu hồi ánh mắt, cười nhẹ một tiếng, đùa cợt nói với Lee Sung Min: “Bốn vương là ca ca của tên khốn kiếp kia, không phải đệ đệ của tên khốn kiếp.”

“Cái... cái gì?” Lee Sung Min quay mạnh đầu lại, nhìn Jo Kyu Sik, đưa tay đang khê run run, chỉ vào Jo Kyu Sik không dám tin hỏi: “Người là ca ca của hắn? Sao có thể như vậy?”

Lee Sung Min kì thực không dám tin, bởi vì, nam nhân trước mắt dù có nhìn thế nào cũng giống đệ đệ của tên khốn kiếp kia.”

Jo Kyu Sik không thèm quan tâm đến ngờ hoặc của Lee Sung Min, mà cười nhẹ một tiếng, nói: “Người thú vị lắm, ngày mai bốn vương sẽ bảo Thất hoàng đệ tặng người cho ta, thế nào?”

Lee Sung Min nghe thấy, mặt bỗng đen lại: Máy lời này nghe sao mà chói tai thế? Cái gì mà tặng cậu cho hắn? Lee Sung Min cậu đâu phải là một món đồ?

Nghĩ đến đây, Lee Sung Min bắt giác không vui trừng mắt nhìn Jo Kyu Sik, nói: “Ta không phải là món đồ, cái gì mà tặng với không tặng?”

Lời của Lee Sung Min khiến Jo Kyu Sik khê chấn động, hắn ta tuy không tuấn mĩ như Jo Kyu Hyun, nhưng mà trước giờ rất có duyên với người đẹp, ở bên ngoài, không biết có bao nhiêu người đẹp vì muốn được nụ cười của hắn ta mà tranh phong giáp khốc, tranh giành kịch liệt, mà giờ đây hắn ta lần đầu tiên muốn giữ một người đẹp bên cạnh lại bị nam nhân này không chút do dự cự tuyệt! Hôn nữa nam nhân này lại là một a hoàn nho nhỏ!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: CÔI Y PHỤC NGƯỜI RA

Nghĩ đến đó, Jo Kyu Sik bắt giác có chút không vui hỏi: “Ngươi không thích bốn vương sao? Bốn vương trước giờ rất biết thương hương tiếc ngọc, ngươi theo bốn vương, bốn vương tuyệt đối không nhẫn tâm ngươi bị người khác hù dọa như một nô tỳ.”

Lee Sung Min khinh bỉ nhìn tên ấy một cái, không vui đáp: “Dù ngươi có bộ mặt búp bê vô hại, ngươi nghĩ ta sẽ ngốc đến nỗi cho rằng ngươi thật lòng với ta? Ngươi không để ta làm nô tỳ, có phải định thu nhận ta thành một thị nhân trong phủ ngươi? Bốn thiếu gia nói cho ngươi biết, bốn thiếu gia đối với việc trở thành nam nhân của bất kì nam nhân nào cũng không có hứng thú, bốn thiếu gia chỉ thích làm việc mình thích làm thôi.”

Nói xong, Lee Sung Min nhìn cũng không nhìn Jo Kyu Sik, quay đầu bước ra cửa.

Lee Sung Min cậu là người gì chứ? Là nhân loại trí thức của thế kỉ 21, trong lòng tên nam nhân này nghĩ gì, cậu biết rõ tất cả, bộ dạng búp bê của hắn tuy rất bắt mắt, nhưng mà, Lee Sung Min cậu chỉ dùng để ngắm, người cậu thích là nam nhân thành thực, ôn nhu, có thể cho cậu cảm giác an toàn!

Đội dã! Vừa bước chân ra khỏi cửa, Lee Sung Min nhanh chóng thu lại bước chân, quay người đi vào lại.

Jo Kyu Sik bị Lee Sung Min không chút do dự cự tuyệt trong lòng có chút tức giận, nhưng mà khi hắn ta thấy Lee Sung Min quay vào lại, bắt giác trong lòng vui mừng, nói: “Sao nào, ngươi nghĩ kĩ rồi phải không? Theo bốn vương, ngươi có thể cùng bốn vương hưởng thụ vinh hoa phú quý, mà không phải là một nô tỳ nhỏ nhoi, tuy bốn vương không thể lập ngươi làm chính phi, nhưng bốn vương sẽ yêu thương ngươi.”

Lee Sung Min lạnh lùng nhìn tên ấy, cuối cùng nhìn không nổi đành ngắt lời hắn, nói: “Ngươi nói đủ chưa? Đủ rồi thì cời áo ra!”(#o#)

Jo Kyu Sik bị chấn động hẳn, qua một lúc lâu, mới khàn giọng hỏi: “Ngươi bảo bốn vương cời y phục? Ngươi có biết ngươi đang nói gì không?”

Lee Sung Min hừ nhẹ một tiếng, nói: “Bảo ngươi cời thì cứ cời đi, sao mà lảm nhảm thế?”

Jo Kyu Sik sùng sốt hồi lâu, mới từ từ nói: “Cái này là ngươi nói đấy, tới khi đó, đừng trách bốn vương!”

Dứt lời, Jo Kyu Sik cời bỏ chiếc áo bào trên người xuống, ném xuống đất, sau đó ánh mắt nhìn chằm chằm dung mạo nghiêng thành của Lee Sung Min, màu đen sâu không thấy đáy thoáng qua tia hỏa hoa!

Tiếp thay, Lee Sung Min vốn không thèm để ý hắn, bước đến phía trước vài bước, cúi người, nhặt chiếc áo bào ở dưới đất lên, quần chặt lấy cơ thể nhỏ bé của mình, cười nhẹ một tiếng, nói với Jo Kyu Sik: “Cám ơn nhé! Được rồi, ta đi đây!”(hahaha...)

Nói xong, cậu đầu cũng không quay lại hướng cửa mà đi, khi đến trước cửa, cậu đột nhiên dừng bước chân, quay đầu lại, tươi cười như hoa nói với Jo Kyu Sik: “Phải rồi, thiện phòng của Thất vương phủ ở đâu?”

Jo Kyu Sik lẳng lặng nhìn khuôn mặt nở nụ cười sáng chói kia, vô tri đáp: “Ra cửa đi theo hướng tây, không xa sẽ thấy.”

“Cám ơn nha!” nụ cười trên mặt Lee Sung Min không đổi, lần này, cậu không dừng bước chân, lớn bước đi ra ngoài.

Cho đến khi thân ảnh Lee Sung Min biến mất trong phòng ngủ, một cơn gió lạnh từ ngoài thổi vào, Jo Kyu Sik bị lạnh đến run một cái.

Hắn ta mới hiểu ra, bản thân đã vô tri vô giác bị một nô tỳ đùa giỡn!

Nhất thời khuôn mặt tuấn mỹ tức đến lúc xanh lúc trắng, cuối cùng, nhìn không được rửa mặt tiếng, một chân đá mạnh làm ngã chiếc thùng gỗ đặt giữa phòng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: PHỤ LIỆU CANH ĐẠI BỒ

Ra khỏi phòng ngủ của Jo Kyu Sik, Lee Sung Min đi theo hướng mà tên ấy nói, quả nhiên đi không bao xa, đã thấy thiện phòng với ánh lửa sáng.

Cậu nắm lấy vạt áo dài, bước nhanh qua đấy, một vị lão bá ở thiện phòng rất nhanh đã đưa đến món đồ mà cậu cần.

Lee Sung Min bây giờ học thông minh rồi, cậu hỏi rõ lão bá ấy hướng về Kim viện, mới rời khỏi thiện phòng, hướng Kim viện mà đi, mới đi vài bước, cậu đột nhiên quay người đi trở lại thiện phòng, cả mặt tươi cười hỏi vị lão bá: “Đại thúc, có bột ớt không? Cho ta một bình nhỏ.”

Vị lão bá ấy có chút ngạc nhiên nhìn Lee Sung Min, nói: “Ngươi không phải đem đồ bỏ đi cho vương gia sao? Lão nô nhớ là vương gia trước giờ không ăn cay mà.”

Lee Sung Min vẫn tươi cười nói với vị lão bá: “Đại thúc, hôm nay là vương gia đặc biệt phân phó nô tỳ đem cho người một bình, càng cay càng tốt.”

Thiện phòng lão bá tuy có chút nghi hoặc, nhưng mà ông ta vẫn lấy từ trên giá xuống một bình nhỏ đưa cho Lee Sung Min, vừa lắc đầu vừa nói: “Không lẽ, vương gia thay đổi khẩu vị rồi? Ngài ấy trước giờ ghét nhất ăn cay mà?”

Lee Sung Min nhận lấy bột ớt từ tay thiện phòng lão bá, sau đó rời khỏi rất nhanh.

Theo hướng ấy đi được một quãng, Lee Sung Min dừng lại, nhìn xung quanh xem có ai không, cậu mới đặt khay trên tay xuống đất, sau đó mới bỏ toàn bộ bột ớt vào trong canh đại bổ của Jo Kyu Hyun, nghĩ đi nghĩ lại, cậu lại bóc lấy một nắm tuyết trên đất, sau đó lấy một nắm sinh rải vào trong canh.

Làm xong mọi việc, Lee Sung Min mới cầm lại khay, từ tốn đi về phía Kim viện, gương mặt nhỏ tràn đầy nụ cười quái dị: Jo Kyu Hyun, người đề ta đường đường một vương phi làm một a hoàn thấp kém? Vậy ta sẽ để ngươi thưởng thức mùi vị món canh đại bổ này!

Rất nhanh, Lee Sung Min về đến Kim viện, cậu đẩy cánh cửa đang khép hờ, bước vào trong, và cậu phát hiện, hai người trong phòng ngủ căn bản không phát hiện ra cậu đã vào, vẫn tiếp tục diễn vở hương đằm kịch tình như không ai bên cạnh.

Trên chiếc ghế nệm rộng lớn, Kim Tae Yeon đang y phục nửa cởi nằm trong lòng Jo Kyu Hyun, y phục trước ngực nàng ta toàn bộ đã tã ra, lộ ra vùng da trắng như tuyết, chiếc áo yếm màu đỏ bên trong cơ hồ không còn che được cao phong của ả ta.

Lúc này đây, hai người đang nồng nàn hôn nhau, Kim Tae Yeon sắc mặt ửng hồng, thỉnh thoảng phát ra âm thanh ưm ưm rộn rượi, có lẽ, đã động tình rồi. Còn Jo Kyu Hyun, vẫn là bộ mặt đen tựa người chết, không có chút cảm xúc gì.

Lee Sung Min tuy rất muốn thưởng thức màn biểu diễn kịch tình miễn phí, nhưng mà thứ trước mắt khiến cậu cảm thấy ghê tởm, cho nên cậu từ từ đi đến bên bàn, sau đó “bộp” một tiếng, đặt mạnh chiếc khay trên tay xuống bàn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: ĐỐI CHỐI GAY GẮT

Chiếc khay bị đặt mạnh xuống bàn phát ra tiếng vang lớn, cuối cùng cũng kinh động đến hai người đang hôn nồng nhiệt.

Lee Sung Min cười lạnh nói: “Món canh thập toàn đại bổ mà người cần đây, xong rồi, các ngươi tiếp tục, ta không hầu!”

Dứt lời, Lee Sung Min nhìn cũng không nhìn hai người đang ôm ấp nhau kia, quay người bước đi.

Jo Kyu Hyun nhìn theo dáng người nhỏ nhỏ của Lee Sung Min, lúc hắn thấy chiếc áo bào mà cậu quần quanh người, sắc mặt lập tức trầm xuống, nộ thanh hét: “Dừng lại!”

Lee Sung Min lười nhác dừng lại bước chân, quay đầu nhạo báng nhìn Jo Kyu Hyun, nói: “Sao nào? Ngươi định giữ ta lại để thưởng thức màn kịch kịch tình sao? Tiếc là bản thiếu gia không có hứng thú! Bởi vì bản thiếu gia sợ sẽ nhiễm bản tâm hồn thuần khiết của bản thiếu gia!”

Kim Tae Yeon căm hận nhìn Lee Sung Min, sau đó không hài nói với Jo Kyu Hyun: “Vương gia, người xem cậu ta, đây là thái độ của một nô tì sao? Vương gia người còn ở đây, cậu ta đã kiêu căng vậy rồi, nếu như vương gia không ở đây, có lẽ cậu ta sẽ giết thiếp mất.”

Jo Kyu Hyun trầm mặt, đôi mắt nhìn chằm chằm chiếc áo bào màu mơ nhạt trên người Lee Sung Min, khàn giọng hỏi: “Ngươi vừa đi đâu?”

Lee Sung Min nhìn theo ánh mắt của Jo Kyu Hyun, mới phát hiện trên người vẫn mặc chiếc áo bào của Jo Kyu Sik, trong lòng bất giác có chút hối hận, chết thật, sao cậu lại quên việc này? Jo Kyu Sik là ca ca của tên khốn kiếp này, áo bào của tên kia, đương nhiên hắn nhìn cái là nhận ra, cậu thật là quá sơ ý!

Nhưng mà, Lee Sung Min tuy lòng có hối hận, sắc mặt vẫn bình thản vô sự nhìn Jo Kyu Hyun, nói: “Vương gia mau quên thật? Khi này không phải bảo ta đi thiện phòng sao?”

“Bộp” Jo Kyu Hyun đột nhiên vỗ mạnh vào chiếc bàn, đẩy Kim Tae Yeon ra, đứng nhanh dậy, lạnh lẽo nhìn Lee Sung Min, lạnh lùng nói: “Lee Sung Min, ngươi đừng có giả hồ đồ với bản vương! Nếu như ngươi đi thiện phòng, trên người sao lại mặc áo bào của Lục hoàng huynh? Nói! Ngươi vừa đi đâu?”

Kim Tae Yeon vừa đỏ kị, vừa không mang ý tốt lành gì nhìn Lee Sung Min, đột nhiên kêu giọng nói: “Vương gia, quan hệ giữa nô tì này và Lục vương gia quả không tệ! Thiếp nghe nói, Lục vương gia rất biết thương hương tiếc ngọc, hôm nay thời tiết lạnh vậy, Lục vương gia sao nỡ để một nô tì xinh đẹp như vậy chịu lạnh được?”

Lee Sung Min căm hận nhìn Kim Tae Yeon một cái, đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói: “Xem ra, Kim thị nhân rất hiểu Lục vương gia, nếu không làm sao biết được Lục vương gia rất biết thương hương tiếc ngọc? Nghĩ lại, thường ngày, lục vương gia đối với Kim thị nhân chắc bách phần quan tâm nhỉ?”

“Ngươi!” Nghe thấy lời của Lee Sung Min, Kim Tae Yeon tức đến mặt hết đỏ rồi lại trắng, ả vốn định chọc giận cậu, khiến Jo Kyu Hyun trừng phạt Lee

Sung Min, nhưng mà không ngờ rằng, Lee Sung Min phản lại nói à ta! Việc này sao à không tức được? Lúc này à cảm hận nhìn Lee Sung Min, kiêu giọng hét: “Người chỉ là một nô tì nhỏ nhỏ, cả gan dám vô lễ với ta?”

Nô tì? Lee Sung Min lạnh lùng nhìn Kim Tae Yeon, từng câu từng chữ nói: “Còn người là cái thá gì?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: GIẬN DỐI

“Người!” Sắc mặt Kim Tae Yeon đại biến, bởi vì câu nói này của Lee Sung Min, dưới cái nghe của à, đụng vào ngay nỗi đau của à.

Trước khi à ta trở thành thị nhân của Jo Kyu Hyun, à ở thanh lâu bán nghệ không bán thân, sau này, là Jo Kyu Hyun chuộc à ra khỏi thanh lâu, à trở thành thị nhân của y, à ta vốn cho rằng, dựa vào tài mao của à, dù không thể trở thành chính phi, cũng có thể trở thành thứ phi, bởi vì, trong tất cả các thị nhân của Jo Kyu Hyun, à là đẹp nhất, cũng là người xuất sắc nhất.

Nhưng mà, một mực cho đến ngày đại hôn của Jo Kyu Hyun, vẫn không lập à thành thứ phi, à trong Thất vương phủ, vẫn chỉ là một thị nhân nhỏ nhỏ, tuy dưới cách nhìn của người ngoài, à là người được Jo Kyu Hyun sủng ái nhất trong đám thị nhân, nhưng mà luận thân phận và địa vị, à vẫn giống như các thị nhân khác.

Điều khiến à tức giận hơn nữa, Jo Kyu Hyun cưới một tên điền làm chính phi, à ngay cả một tên điền cũng không bằng! Nay, lại bị một nô tì nhỏ nhỏ cười nhạo, trong lòng à sao không phần hận được?

Còn việc Kim Tae Yeon không biết là, nô tì nhỏ nhỏ Lee Sung Min trước mắt à, chính là vương phi ngốc trong miệng mọi người!

Bởi vì Jo Kyu Hyun cảm thấy cưới một vương phi thần trí bất minh sẽ mất thể diện, cho nên, hạ lệnh tất cả hạ nhân trong phủ không được tiết lộ thân phận của Lee Sung Min, vậy nên, Kim Tae Yeon chẳng qua chỉ biết trong Thất vương phủ có một a hoàn tên Lee Sung Min mà thôi.

Kim Tae Yeon thấy Lee Sung Min khinh miệt mình như vậy, và cậu còn là a hoàn thân cận của Jo Kyu Hyun, theo quy định trong phủ, à là một thị nhân, không thể trách phạt người thân cận của vương gia, cho nên, à chỉ có cách tức giận quay đầu sang Jo Kyu Hyun ủy khuất nói: “Vương gia, thiếp là người của người, nô tì này dám vô lễ như vậy, không phải là ngay cả vương gia người cũng không để trong mắt?”

Sắc mặt Jo Kyu Hyun thập phần khó coi, hân lạnh lùng nhìn Lee Sung Min, hân giọng nói: “Lee Sung Min, người đừng quá đáng, bản vương nói cho người biết, đừng chọc giận bản vương, nếu không, bản vương sẽ cho người biết, thế nào là sống không bằng chết! Nói, người và Lục hoàng huynh có quan hệ gì? Sao trên người người lại mặc áo bào của Lục hoàng huynh?”

Nhìn ánh mắt mang đầy ánh lạnh lẽo của Jo Kyu Hyun, Lee Sung Min chỉ cảm thấy rợn cả người, con kinh hãi bỗng dâng lên, cậu biết, nếu như cậu chọc giận tên nam nhân này, tuyệt đối không có quả tốt mà ăn, nhưng không biết tại sao, nhìn thấy bộ mặt của Kim Tae Yeon thoáng qua tia cười đắc ý, con giận trong lòng Lee Sung Min lại bốc lên lần nữa.

Cậu tỏ vẻ kiên cường ngẩng cao đầu, cũng lạnh lùng nhìn Jo Kyu Hyun, giận dữ đáp: “Người muốn biết quan hệ giữa ta và tên ấy, sao người không tự đi hỏi tên ấy?”

Câu nói này của Lee Sung Min, vô cớ tự thừa nhận là mình có quan hệ với Jo Kyu Sik, chỉ ít dưới cách nghe của Jo Kyu Hyun là thế.

Quả nhiên, Jo Kyu Hyun nghe thấy lời nói của Lee Sung Min, ánh mắt thoáng qua tia phẫn nộ, hân nhanh chóng đứng dậy từ ghế, lớn bước đi đến trước mặt Lee Sung Min, đưa tay, siết chặt lấy cổ cậu, trên mặt không chút cảm xúc nhìn Lee Sung Min, lạnh lùng nói: “Nô! Người và Lục hoàng huynh có quan hệ gì?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: TÔN HẠI

Lee Sung Min cắn chặt môi, cậu rất muốn lớn tiếng nói với Jo Kyu Hyun rằng, cậu và Lục hoàng huynh gì đó của hân không có chút quan hệ gì, nhưng lòng tự tôn của cậu lại không cho phép.

Cảm giác được sự phản kháng của Lee Sung Min, Jo Kyu Hyun trong lòng phẫn nộ, đột nhiên giương cao tay, một bạt tay mạnh bạo rơi trên khuôn mặt

tỏ vẻ kiên cường của Lee Sung Min, chỉ thấy “chát” một tiếng, gương mặt nõn nà của Lee Sung Min hiện lên đầu tay vừa đỏ vừa sưng.

Trên mặt cậu đau đến rát, một mùi tanh phứt chốc từ khoe môi cậu từ từ chảy ra, bị đánh xước môi, một dòng máu tươi chậm chậm chảy ra.

Tên nam nhân này lại đánh cậu! Lee Sung Min cảm thấy máu xông lên tận đầu, lúc này không thể nào hình dung được con phần nộ trong lòng cậu, cảm hận nhìn người nam nhân đang siết chặt lấy cổ mình, một chân nhắm ngay hông Jo Kyu Hyun mà đá.

Jo Kyu Hyun không ngờ đến phản kháng của Lee Sung Min, không phòng bị, bị Lee Sung Min đá mạnh một cước, may là cơ thể hắn khẽ nghiêng một bên, cho nên Lee Sung Min không đá trúng cái hại của hắn, chỉ đá trúng đùi hắn.

Lee Sung Min công nhiên phản kháng, càng khiến nộ hỏa trong lòng Jo Kyu Hyun càng dâng cao, hắn nộ gầm một tiếng, hất mạnh Lee Sung Min đi.

Lee Sung Min chỉ cảm thấy cổ truyền lại cơn đau, cơ thể như chiếc điều đứt dây, bị quăng đi, sau đó tông mạnh vào bức tường rắn rỏi, bắt lực trượt xuống nền nhà.

Vì cổ đau nhức và đầu bị đụng mạnh vào tường, đôi mắt Lee Sung Min hiện đầy ngôi sao, huyết khí xông lên trước ngực, suýt chút nữa là bị tông đến thổ huyết tại trận.

Kim Tae Yeon thấy sắc mặt âm trầm của Jo Kyu Hyun, lại nhìn tựa búp bê rách rưới nằm dưới đất—Lee Sung Min, đột nhiên bước về trước., nắm lấy mái tóc dài của Lee Sung Min, kéo Lee Sung Min từ dưới đất dậy, sau đó giơ cao tay, cầm hận tát Lee Sung Min một bạt tay, kiêu căng hét: “Tiện tì đáng chết, dám vô lễ với vương gia?”

Không biết có phải Kim Tae Yeon cố ý không, móng tay dài của ả trên khuôn mặt sưng đỏ của Lee Sung Min vẽ ra vài đường máu tươi, nhưng ả không có ý định bỏ qua cho cậu, ánh mắt thoáng qua tia cười lạnh lùng âm hận, giơ cánh tay cao đầy gai móng gà.

Lee Sung Min tuy bị tông vào tường không nhẹ, nhưng cậu chưa mất đi thần trí, khi bị Kim Tae Yeon đánh một bạt tay, ý thức cậu đã muốn phản kháng, nhưng mà cơ thể cứ như bị rã vậy, không một chút sức lực, chỉ có thể nằm dưới đất, mặc cho Kim Tae Yeon đánh mắng.

Phát giác được Lee Sung Min đã mất đi sức phản kháng, ánh mắt Kim Tae Yeon lóe lên tia cười đắc ý, tay cầm hận hướng về phía Lee Sung Min mà giáng xuống, nhưng mà, lần này, ả không như ý, tay của ả, đã bị một cánh tay to lớn khác giữ chặt lấy.

Kim Tae Yeon có chút kinh hoảng quay đầu lại, chỉ thấy Jo Kyu Hyun mặt âm trầm đang đứng sau lưng ả, lạnh lùng nhìn ả, âm thanh không chút hơi ấm nói: “Đủ rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: OÁN HẬN

Thấy Jo Kyu Hyun, ánh mắt Kim Tae Yeon thoáng qua tia kinh hoảng, nhưng ả rất nhanh đã định thần lại, cắn nhẹ môi, nói: “vương gia, tiện tì này quá đáng ghét, thiếp chỉ định thay vương gia dạy dỗ cậu ta chút thôi.”

Jo Kyu Hyun lạnh lẽo nhìn Kim Tae Yeon, thần nhiên nói: “Kim Tae Yeon, ngươi tưởng bốn vương không biết ngươi đang nghĩ gì? Ngươi đang đồ kị với cậu ta, cho nên, ngươi định thừa cơ hủy đi dung mạo của cậu ấy? Kim Tae Yeon, ngươi theo bốn vương lâu như vậy, không lẽ, còn không biết luật của bốn vương?”

Sắc mặt Kim Tae Yeon bỗng trở nên trắng bệch, chân nhũn cả, quỳ mạnh xuống đất, thần sắc kinh hoảng nói: “Vương gia thứ tội, thiếp biết sai rồi, xin vương gia thứ tội.”

Jo Kyu Hyun nhìn Lee Sung Min sắc mặt trắng bệch, nằm dưới đất, khắp mặt đầy máu tươi, ánh mắt thoáng qua thần sắc phức tạp, sau đó lạnh lùng ra lệnh Kim Tae Yeon: “Cút ra ngoài cho bốn vương!”

“Vâng” Kim Tae Yeon cắn răng, ánh mắt thoáng tia oán hận, sau đó đứng dậy, quay người bước về hướng cửa, nhưng đi được vài bước, lại dừng lại, đột nhiên quay đầu lại, có chút không cam tâm nói với Jo Kyu Hyun: “Vương gia, đây là phòng ngủ của thiếp.”

Nghe lời nói của Kim Tae Yeon, Jo Kyu Hyun khẽ sững sốt, nhưng mà hắn rất nhanh quay người đi về phía Lee Sung Min, sau đó bế Lee Sung Min dậy, nhìn cũng không nhìn Kim Tae Yeon, đầu cũng không quay lại bước ra ngoài.

Kim Tae Yeon nhìn theo hình bóng của Jo Kyu Hyun, ánh mắt tràn đầy đồ kị và oán hận, cho đến khi hình bóng của Jo Kyu Hyun biến mất trong đêm tối, ả mới tức giận quét tất cả các thứ trên bàn xuống đất.

Nhìn nền đất bừa bộn, Kim Tae Yeon hận đến cắn chặt răng: Lee Sung Min, nam nhân này, ả nhất định không bỏ qua cho cậu!

Con lạnh thấu xương truyền lại, thần trí mơ hồ của Lee Sung Min có chút thanh tỉnh, cậu cố nhìn con đau trên người, động đậy nhẹ, nhưng lại phát hiện mình đang bị một nam nhân ôm trong lòng. Lúc này, con giận vốn đã bình yên nay lại dâng lên.

Tên nam nhân đáng chết này! Hắn xem Lee Sung Min cậu là gì? Sao có thể bị ỏi thừa cơ như vậy! Thật không thể tha thứ!

Lee Sung Min nghĩ cũng không nghĩ, giờ cao tay, sau đó nhắm hướng Jo Kyu Hyun mà quơ tới!

Chỉ nghe “chát” một tiếng, mặt Jo Kyu Hyun lãnh một cái tát mạnh, âm thanh ấy, trong đêm thanh tịnh, càng vang vọng hơn.

Không hề phòng bị lãnh một cái tát, thân hình cao to của Jo Kyu Hyun nhất thời đông cứng, nhưng, rất nhanh, hắn phản nộ ném Lee Sung Min xuống nền đất tuyết, nộ khí hét: “Nam nhân đáng chết! Ngươi đang làm gì vậy?”

Lee Sung Min bật chấp con đau trên người, từ dưới nền đất tuyết nhặt một cục đá nhỏ, ném mạnh về phía Jo Kyu Hyun, phản nộ trừng mắt với hắn, hét: “Tên nam nhân thối tha bị ỏi! Đừng động vào ta!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: TUYỆT ĐỐI KHÔNG KHUẤT PHỤC

Người Jo Kyu Hyun khẽ nghiêng qua, tránh viên đá mà Lee Sung Min ném lại, cười lạnh một tiếng, lạnh lẽo nhìn Lee Sung Min nói: “Lee Sung Min, nếu ngươi bị lạnh chết trong tuyết, bốn vương không hề ngại đâu!”

Dứt lời, hắn quay người đi về phía trước, đi được vài bước, đột nhiên dừng lại, quay đầu lại nhìn Lee Sung Min giọng cười nhạo: “Lee Sung Min, ngươi cho rằng bốn vương đối với một tên điên như ngươi có hứng thú sao? Bốn vương nói cho ngươi biết, bốn vương đối với ngươi không có chút hứng thú! Nếu không phải vì Đại hoàng huynh đưa đến thiệp mời, bảo bốn vương đến tham gia sinh khắc của Yoo Ra (tức sinh nhật), bốn vương căn bản không quan tâm ngươi sống hay chết!”

Nói tới đây, Jo Kyu Hyun ngáp ngừng, lại lạnh lùng nói: “Nhưng mà, Lee Sung Min, ngươi tốt nhất đừng quên, thân phận bây giờ của ngươi là vương phi của bốn vương, nếu ngươi phản bội bốn vương, bốn vương sẽ cho ngươi biết thế nào là sống không bằng chết!”

Dứt lời, hắn không thêm lo cho Lee Sung Min, lớn bước đi về phía trước.

Lee Sung Min nghiêng chặt răng, khó khăn bò từ dưới đất tuyết dậy, cảm hận nhìn hình bóng của Jo Kyu Hyun, quát: “Jo Kyu Hyun, ngươi đừng đắc ý! Sẽ có một ngày, Lee Sung Min ta trả lại toàn bộ tất cả mọi thứ của hôm nay cho ngươi!”

Bước chân của Jo Kyu Hyun vì lời nói của Lee Sung Min lần nữa dừng lại, hắn quay đầu cười nhạo nhìn Lee Sung Min với bộ dạng thảm hại, ngữ khí không chút cảm xúc nói: “Được, bốn vương sẽ đợi ngày ấy đến, nhưng mà, tên điên, ngươi đừng nói bốn vương không nhắc nhở ngươi, trước khi ngày đó đến, ngươi tốt nhất phải qua cho được đêm nay đừng có mà bị chết còng ở đây!”

Tay Lee Sung Min siết chặt lại nhau, cậu khó khăn từng chút từng chút bò từ dưới nền đất tuyết dậy, trên người đau đớn khiến cậu cảm thấy mỗi động tác đều rất khó khăn, nhưng cậu tự nói với mình, cậu không được thua, không được thua tên nam nhân tựa ác ma kia!

Xem thường cậu phải không? Vậy thì, cậu sẽ cho hắn biết, cậu tuyệt đối không khuất phục!

Cậu là cảnh sát, cậu là Lee Sung Min thế kỉ 21, cậu là cô đại đập không chết! Jo Kyu Hyun, ta tuyệt đối không thua ngươi! Ngươi đợi đấy, những gì ngươi nhục mạ ta, sẽ có ngày, ta trả lại ngươi tất cả!

Trên người truyền lại cơn đau đớn tột cùng, trên trán cậu đầy một lớp mồ hôi lạnh, nhưng cậu vẫn cắn răng chịu đựng, dưới ánh mắt chế giễu của Jo Kyu Hyun, từ dưới đất tuyết dậy bò dậy, sau đó từng bước từng bước vô cùng gian nan đi về phía trước, mỗi bước đi, cậu đều cảm thấy như bị cơn đau đớn xé toạc ra, nhưng cậu cứ như mất đi nhận thức, cố gắng đi về phía trước.

Trên đường đi, Lee Sung Min không biết đã ngã bao nhiêu lần, nhưng mà, mỗi lần, cậu đều cắn răng nói với chính mình, cậu không thể ngã gục, cậu không được thua, cho đến khi cậu kiên trì không nổi nữa, màn đen xuất hiện trước mắt, một lần nữa ngã quỵ xuống đất, cơ thể cậu như ma mị, không còn sức lực đứng dậy nữa.

Nhưng mà, phút chốc trước khi mất tri giác, đôi tay cậu vẫn cố vùng vẫy dưới tuyết, trong đầu cậu vẫn ghi nhớ, Jo Kyu Hyun, sẽ có ngày ta trả lại ngươi tất cả những gì ngươi gây ra cho ta, ngươi hãy đợi đấy!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: ẤM ÁP TRONG CƠN MƠ

Thấy Lee Sung Min nằm dưới nền đất tuyết cơ thể nhỏ bé không động đậy, Jo Kyu Hyun cười lạnh một tiếng, nói: “Đúng là một nam nhân cố chấp, nhưng mà như vậy cũng tốt, chỉ ít, trước khi Yoo Ra về bên cạnh bốn vương, như vậy mới không vô vị phải không nào?”

Dứt lời, Jo Kyu Hyun đột nhiên quay đầu lại, lớn tiếng nói: “Lee Joon, ném tên điên này ra hậu viện cho bốn vương.”

Theo sau tiếng của Jo Kyu Hyun, Lee Joon tựa quý mị xuất hiện từ nơi tối.

Lee Joon dùng ánh mắt đồng tình nhìn Lee Sung Min đang hôn mê dưới đất, sau đó nói với Jo Kyu Hyun: “Vương gia, xem ra vương phi bị thương không nhẹ, cần gọi đại phu đến không?”

Sắc mặt Jo Kyu Hyun âm trầm, lạnh lẽo nhìn Lee Joon, lạnh lùng nói: “Lee Joon, ngươi từ lúc nào mà quan tâm vương phi của bốn vương như vậy?”

Lee Joon cảm thấy oan uổng, sao vương gia hề động đến việc của vương phi, đều không nói lý thế này? Hắn ta thân là cận vệ của Jo Kyu Hyun, còn Lee Sung Min là vương phi của Jo Kyu Hyun, tuy Lee Joon thừa nhận, Lee Sung Min đích thực có chút không giống với nam tử bình thường, và lại còn rất xinh đẹp, nhưng mà hắn ta chỉ đơn thuần ngắm nhìn, đối với một nam nhân cường bạo như Lee Sung Min, hắn ta không dám có nửa chút phi phàn.

Hơn nữa, cấp trên của hắn ta là một vương gia tính tình nóng nảy, hắn đâu phải chán sống chứ!

Lúc này, Lee Joon chỉ đành vô nại (chán nản) nói: “Vương gia, vương phi thân mang trọng thương, còn bị lạnh nữa, nếu như không chữa trị, e rằng tình hình không tốt, hơn nữa, vương gia không phải nhận được thư mời của đại hoàng tử đưa vương phi đến phủ thái tử dự yến tiệc? Thuộc hạ e là đến lúc đó, vương phi trong người không khỏe, sẽ làm hỏng đại sự của vương gia.”

Jo Kyu Hyun cười lạnh một tiếng, ngữ khí không chút ôn độ nói: “Tên điên này luôn đối đầu với bốn vương, bốn vương đã từng nói qua, bốn vương sẽ từng cọng từng cọng bứt hết gai trên người cậu ta, hôm nay, bốn vương sẽ cho cậu ta nếm mùi khổ ải, nếu như cậu ta chết, may ra khỏi hao tổn tâm tư của bốn vương!”

Dứt lời, Jo Kyu Hyun quay đầu rời khỏi.

Lee Joon nhìn theo bóng dáng Jo Kyu Hyun biến mất trong đêm tối, lắc đầu chịu thua, sau đó đi đến bên Lee Sung Min, khom lưng, bế lấy cơ thể nhỏ bé của Lee Sung Min từ nền tuyết lên.

Khi hắn ta bế Lee Sung Min lên, đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, bởi vì, cơ thể của Lee Sung Min nằm dưới đất tuyết băng hàn nhưng lại nóng như vậy, việc hắn ta lo nhất đã xảy ra, vương phi quả nhiên bị cảm lạnh rồi, hơn nữa, xem ra tình hình thập phần nghiêm trọng.

Lee Joon mượn ánh tuyết yếu ớt, thấy Lee Sung Min đôi mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, khe khẽ rên, sau đó thân ảnh tựa ma mị, hướng về phía hậu viện bay đi, rất nhanh, thân ảnh hắn ta đã biến mất trong đêm tối.

Lạnh, lạnh quá. Lee Sung Min cảm thấy mình như bị ném vào tủ đá, hàn ý vây chặt lấy người cậu, cậu ý thức cử động cơ thể, nhưng dù có thế nào, cơn lạnh vẫn cứ vây lấy cậu.

Đột nhiên, tay cậu chạm được một vật ấm áp, cậu vô thức dựa người vào vật ấm áp kia, đôi tay ôm chặt lấy vật ấy, khiến cậu cảm thấy ấm áp.

Cơ thể Jo Kyu Jong bị hành động của Lee Sung Min làm cho hóa đá, khi ánh mắt của hắn rơi xuống khuôn mặt của cậu, ánh mắt bất giác thoáng qua tia kinh ngạc.

Hắn đêm khuya lên vào Thất vương phủ, sau đó vô tình thấy thị vệ thân cận của Jo Kyu Hyun bế một nam tử đến hậu viện vắng lặng này, và hắn biết, hậu viện này hoang phế đã lâu, cho nên, trong lòng hiếu kỳ, mới đợi lúc Lee Joon rời đi, nhẹ nhàng lên vào.

Và việc hắn không ngờ là, người nam nhân mà Lee Joon bế, lại là một a hoàn! Và điều kinh ngạc hơn nữa, a hoàn này lại có một dung nhan nghiêng thành, thậm chí, còn đẹp hơn Lee Yoo Ra mấy phần, tuy nhiên, mặt cậu ta tuy có vài vết cào còn đọng máu, nhưng mà không hủy đi dung mạo xinh đẹp của cậu ta.

Không biết tại sao, Jo Kyu Jong nhìn thấy vết thương ấy, trong lòng bỗng đau nhói, ánh mắt thoáng qua tia phẫn nộ, là ai tàn nhẫn vậy tổn hại cậu ta? Là Lee Joon? Hay là Jo Kyu Hyun?

Lee Sung Min tức thời đang hôn mê, cậu căn bản không biết mình đang ôm chặt lấy một vị nam tử lạ mặt, và dựa người chặt vào thân hình vạm vỡ của hắn, có thể là do cảm thấy ấm áp, Lee Sung Min tựa như một con mèo nhỏ, dựa mặt vào lòng Jo Kyu Jong, nói trong hôn mê: “Đừng rời khỏi, ta lạnh lắm!”

Jo Kyu Jong nhìn Lee Sung Min đôi mắt nhắm nghiền, hắc mâu thâm trầm thoáng qua tia sáng, nam nhân này, là cố ý thách thức hắn ta sao? Cậu ta có biết mình đang nói gì không?

Còn Lee Sung Min đâu có biết mình đang làm gì? Cậu chỉ cảm thấy bây giờ rất lạnh, cậu muốn được ấm hơn, cho nên, người cậu vẫn dựa chặt vào người Jo Kyu Jong, thậm chí, đôi tay còn vô ý thức ôm chặt lấy eo rắn chắc của Jo Kyu Jong.

Nhìn thấy trên mặt Lee Sung Min lộ ra nụ cười nhạt, hắc mâu thâm trầm của Jo Kyu Jong thoáng qua tia cười không thể phát giác, nhỏ nhẹ giọng nói: “Nam nhân, bốn vương bất kể ngươi là ai, nhưng mà, ngươi hãy nhớ, là ngươi chọc bốn vương trước!”

Dứt lời, Jo Kyu Jong lấy từ trong áo ra một viên đơn dược màu đỏ nhạt, vứt cho Lee Sung Min, sau đó hôn nhẹ lên trán Lee Sung Min, mới đặt đôi tay Lee Sung Min đang ôm chặt lấy hắn, sau đó thân ảnh một chớp, biến mất trong đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: ĐIỀU KHÓ KHĂN CỦA LEE JOON

Tuyết lớn rồi hết vài ngày, cuối cùng cũng dừng lại, thái dương không lộ diện hai hôm nay cuối cùng cũng tươi cười lộ mặt (thái dương= mặt trời), ánh sáng sáng chói soi rọi khắp mặt đất, khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Trong căn phòng cũ nát, Lee Sung Min vờn cái lưng lười, sau đó từ từ mở mắt, giấc ngủ này, cậu cảm thấy rất thoải mái, và đây cũng là giấc ngủ an lành đầu tiên sau khi cậu xuyên không đến đây.

Tuy rằng trên người vẫn còn đau âm ỉ, nhưng mà, ngủ một giấc, cậu cảm thấy tinh thần thoải mái nhiều.

Một trận khóc nho nhỏ thu hút sự chú ý của Lee Sung Min, cậu nhú nhú mày, mới sáng sớm, là ai đang khóc?

Lee Sung Min kéo chăn ra, bước xuống giường, một con hàn lạnh ập đến, khiến cậu chịu không nổi khẽ run lên, cậu đột nhiên nhớ lại, đêm hôm qua cậu bị tên nam nhân đáng chết kia ném xuống nền đất tuyết, sau đó, trên đường cậu về phòng thì bị ngắt đi, vậy thì, là ai đưa cậu về đây?

Không lẽ là tên thối tha ấy? Hắn làm sao có lòng tốt như thế? Nghĩ tới thái độ hàn băng vô tình của Jo Kyu Hyun, Lee Sung Min rất nhanh đã phủ định suy đoán, tên nam nhân ích kỉ ấy hận một nỗi không thể hành hạ chết cậu, làm sao có lòng tốt đưa cậu về đây? E là, đêm qua thấy cậu ngắt đi, hắn còn cười thầm nữa!

Nhưng mà, nếu như không phải hắn, thì là ai chứ? Đêm hôm qua, không phải chỉ có tên nam nhân thối tha ấy ở đó?

Lee Sung Min ảo não lắc lắc đầu, nói chung bất kể hắn là ai, cậu cũng không tha thứ cho tên nam nhân thối tha kia! Hừ, người nam nhân như hắn, căn bản không xứng được tha thứ!

Lee Sung Min trước nay tính tình thẳng thắn, đối với việc cậu xuyên không đến đây và bị Jo Kyu Hyun đánh vài lần, cậu đã ghi nhớ trong lòng, nếu như có thể, cậu rất muốn giết chết Jo Kyu Hyun tên ác ma chỉ biết ức hiếp kẻ yếu này!

Đột nhiên, ánh mắt Lee Sung Min rơi tại đầu giường, cả người ngẩn ngơ, bởi vì, bên cạnh chiếc gối ở đầu giường, để một mảnh vải nhỏ màu xám nhạt, trên đó không biết dùng gì viết một số chữ.

Lee Sung Min nhú nhú mày, đưa tay cầm lấy tấm vải nhỏ, chăm chú nhìn, đối với cổ văn, Lee Sung Min cũng biết được không nhiều, lúc cậu còn ở trường cảnh sát, đã từng theo người cha thích khảo cổ đi khảo qua vài lần, bởi thế, cậu cũng biết được chút ít.

May thay, ngôn ngữ ở đây không những giống hệt thế kỉ 21, mà ngay cả chữ cũng tương đối giống cổ văn của thế kỉ 21, cậu có thể miễn cưỡng đọc được chữ trên tấm vải.

Chỉ thấy trên tấm vải nhỏ viết rằng: Mỹ nhân, mạng của cậu là do ta cứu, hãy nhớ lời hứa của cậu.

Lee Sung Min nhú nhú mày, người này khẩu khí lớn quá, cậu không thích chút nào, dù là mạng cậu là do hắn cứu thì sao nào? Cậu đâu hề đồng ý với hắn việc gì!

Lee Sung Min cầm hận ném tấm vải qua cửa sổ, lớn tiếng hét: “Đi chết đi, nam nhân đáng chết!”

Ném xong tấm vải, Lee Sung Min mới đi ra ngoài, đột nhiên, âm thanh tựa hư tựa vô lại lần nữa truyền đến tai cậu, nghe thấy tiếng khóc, Lee Sung Min do xét khu vườn tĩnh lặng, bất giác rợn người, âm thanh ấy bị bi thiết thiết, phảng phất phiêu diêu trong khu vườn vắng lặng, khiến người khác sồn gai óc.

Lee Sung Min nuốt vội nước bọt, cổ nhin con hoảng sợ trong lòng, đi về hướng góc vườn.

Tuy nhiên, khi cậu sắp đến góc vườn, tiếng khóc ấy bỗng nhiên dừng lại, như thế, con hoảng sợ trong lòng Lee Sung Min đã lên đến đỉnh điểm, cậu không xui xẻo đến thế chứ, gặp phải ma sao?

Trong lúc Lee Sung Min hoảng sợ cực độ, đột nhiên bị người ta vỗ mạnh một cái, một âm thanh truyền lại: “Vương phi, người khỏe hơn chưa?”

Sự đột ngột này, dọa Lee Sung Min hét lên một tiếng, đợi khi cậu hoàn hồn, mới phát hiện, đứng trước mặt cậu vốn không phải ma mà là thị vệ thân cận của tên nam nhân chết tiết kia, Lee Joon.

Trong tay Lee Joon đang bung một thứ đen sì, tức thời đang có chút ngờ hoặc nhìn Lee Sung Min, nghi ngờ hỏi: “Vương phi, người sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Thấy người đến là Lee Joon, Lee Sung Min mới thở phào, sau đó nhìn Lee Joon với thần sắc đầy phòng bị, nói: “Người đến đây làm gì?”

Nhìn thấy thần sắc phòng bị của Lee Sung Min, Lee Joon không chút để tâm, mà còn để chén đen sì trên tay xuống bàn, nói: “Vương phi, Lee Joon biết đêm qua người bị cảm lạnh, cho nên bảo thiện phòng nấu ít thuốc giải phong hàn, người nhân lúc còn nóng uống đi!”

Thuốc? Thì ra, tên Lee Joon này mang thuốc cho mình, Lee Sung Min trước giờ là người ân oán phân minh, cậu tuy rất ghét Jo Kyu Hyun, nhưng Lee Joon vì cậu mà đem thuốc đến, thái độ khi này làm cậu cảm thấy có chút áy náy.

Cúi đầu, có chút ngại ngùng nói: “Xin lỗi, ta không biết người đưa thuốc đến cho ta, ta đã đỡ nhiều rồi, không cần uống thuốc đâu!”

Đỡ nhiều rồi? Nghe thấy lời của Lee Sung Min, Lee Joon bất giác cảm thấy kì lạ, hẳn ta tuy không phải là đại phu, nhưng mà, lại biết chút ít y thuật, đêm hôm qua, hẳn ta rõ ràng thấy Lee Sung Min bị nhiễm phong hàn, và lại còn rất nghiêm trọng, mới qua một đêm, làm sao không sao?

Nghĩ tới đây, Lee Joon bất giác đưa cánh tay thon dài, hướng phía trán Lee Sung Min.

Tuy nhiên, Lee Sung Min khẽ né, tránh sự tiếp xúc của Lee Joon, cậu tuy không ghét Lee Joon, nhưng không có nghĩa là cậu chấp nhận để hắn ta động đến mình.

Còn Lee Joon vì hành động vô thức của mình làm cho sừng sốt, tay hắn ta hóa thạch ở không trung, trên mặt vô cớ nóng lên, hẳn vậy là sao? Sao lại có thể vô lễ như vậy với vương phi?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: ỨC HIẾP NGƯỜI QUÁ ĐÁNG

Trong phút chốc Lee Joon lặng đi, âm thanh ấy lại lần nữa vang lên, lần này, vì tĩnh lặng, cho nên, không những Lee Sung Min mà ngay cả Lee Joon cũng nghe rõ.

Nghe thấy tiếng khóc, sắc mặt Lee Sung Min trong chốc lát trắng bệch, nói ra thật mất mặt, Lee Sung Min cậu là người không sợ trời không sợ đất, nhưng lại sợ những quái vật kì lạ, ở thế kỉ 21, thậm chí vì coi phim kinh dị mà cả đêm không dám chợp mắt, thức trắng đến trời sáng! Nhưng mà, đối với cậu những thứ ấy biết bao là đáng sợ!

Thấy ánh mắt Lee Sung Min thoáng qua tia sợ hãi, Lee Joon mỉm cười một cái, nói: “Vương phi không cần sợ, đó là người, không phải quái vật gì đâu.”

Lee Sung Min bị nhìn thấu tâm sự, bất giác có chút tức giận, hẳn nghĩ là bọn thiếu gia sợ sao? Hừ!

Dứt lời, Lee Sung Min lấy hết can đảm, nhấc cao đôi chân khẽ run vì sợ, từ từ đi về phía góc vườn nơi phát ra tiếng khóc.

Tiếng khóc ngày càng thanh thúy, thì ra là từ cánh cửa căn phòng đựng tạp vật truyền ra. (thời nay kêu là nhà kho)

Đứng trước cửa căn phòng đựng tạp vật, đôi chân Lee Sung Min run vô cùng, tuy miệng cậu nói không sợ, kì thực trong lòng cậu rất sợ, chỉ là, cậu không muốn bị Lee Joon nhìn ra, cho nên mới tỏ vẻ như vậy.

Lee Joon là người thông minh, hẳn ta nhìn thái độ của Lee Sung Min là biết cậu đang sợ, cho nên, hẳn ta cũng không lật tẩy, mà chỉ bước đến trước, ngăn Lee Sung Min lại, nói: “Vương phi, hay là để thuộc hạ vào trước, vạn nhất vương phi bị tổn hại gì, tội của thuộc hạ sẽ rất lớn!”

Nghe thấy Lee Joon nói muốn vào trước, Lee Sung Min có cầu cũng không được, nhanh chóng lui sau một bước, nói: “Nếu như người đã muốn vào trước, vậy người vào trước đi.”

Lee Joon cười nhẹ, không nói gì nữa, trực tiếp đẩy cánh cửa phòng tạp vật ra, bước vào trong.

Lee Sung Min nghe thấy tiếng cười của Lee Joon, bất giác mặt đỏ ửng lên.

Tuy nhiên, không đến lượt Lee Sung Min nghĩ nhiều, trong phòng tạp vật truyền ra âm thanh của Lee Joon: “Sao lại là người?”

Lee Sung Min vội vàng vào trong, nhìn một lượt Lee Joon đang đứng bên cạnh, sau đó ánh mắt rơi tại một thân ảnh nhỏ bé trong góc phòng.

Khi cậu thấy rõ người trong góc phòng, bắt giác nghi hoặc hỏi: “Eun Jung? Ngươi sao vậy? Sao ngươi lại trốn ở đây?”

Eun Jung ngẩn người nhìn Lee Sung Min, sau đó oa một tiếng, sa vào lòng Lee Sung Min, khóc không thành tiếng: “Thiếu gia, người cuối cùng cũng về rồi!”

Nghe thấy tiếng khóc đứt ruột của Eun Jung, Lee Sung Min cảm thấy sống mũi cay cay, cậu vỗ nhẹ vai Eun Jung, sau đó đầy nhẹ nhàng ta ra, dịu dàng hỏi: “Ôn rồi, ta không phải về rồi sao? Eun Jung, việc này là thế nào? Sao một mình ngươi trốn ở đây khóc? Ai ức hiếp ngươi?”

Nghe thấy lời nói của Lee Sung Min, sắc mặt Eun Jung bỗng trở nên trắng bệch, nàng mở to đôi mắt nhìn Lee Sung Min, kinh sợ nói: “Thiếu gia người cứu cứu nô tì, nô tì không muốn bị bán đến thanh lâu, không muốn đâu.”

Lee Sung Min nghe thấy Eun Jung nói vậy, bắt giác nhủ mảy, nói: “Eun Jung, ngươi nói gì vậy? Ngươi là a hoàn thân cận của ta, ai bán ngươi đến thanh lâu?”

Thái độ Eun Jung kinh hoàng, qua một lúc lâu, nàng ta mới bình tĩnh lại, sau đó vẫn khóc, thút thít nói: “Thiếu gia, từ khi người bị vương gia đẩy đến khuôn viên, Lee ma ma điều nô tì đến phòng giấc đồ (ko biết từ cổ là gì, xài đại từ hiện đại ^^), hôm trước trước nữa nô tì vô tình làm rách cái áo của Kim thị nhân, cho nên Kim thị nhân nói muốn bán nô tì đến thanh lâu, oa oa”

Nói đến đây, Eun Jung không nhịn được lớn tiếng khóc.

Lee Sung Min nghe xong lời kể của Eun Jung, trong lòng bỗng phẫn nộ, không phải chỉ làm rách một cái váy thôi sao? Vì chuyện nhỏ nhặt này mà muốn đẩy một nữ tử thanh thanh bạch bạch vào lò lửa? Kim Tae Yeon kia quả là ức hiếp người quá đáng!

Nghe thấy lời của Eun Jung, Lee Joon cũng khẽ nhủ mảy, hẳn ta biết Kim Tae Yeon trước giờ được sủng quá nên kiêu căng, thường đánh mắng tì nữ, nhưng không ngờ rằng, Kim Tae Yeon lại to gan đến vậy, lại cùng Lee ma ma liên thủ bán a hoàn thân cận của vương phi đến thanh lâu.

Trong lòng Lee Sung Min cực kì phẫn nộ, cậu kéo lấy Eun Jung, tức giận nói: “Ngươi là người của bôn thiếu gia, bôn thiếu gia muốn coi coi, có ai cả gan dám bán người của bôn thiếu gia đến thanh lâu!”

Tuy nhiên, lời của Lee Sung Min mới dứt, ngoài cửa truyền lại tiếng chói tai: “Eun Jung, tên tiện tì nhà ngươi, còn không mau cút ra đây cho lão nương? Ngươi cho rằng tiện tì ngươi trốn ở đây, lão nương sẽ không có cách tìm được ngươi sao? Lọc soát cho lão nương!”

Theo sau am thanh ấy, ngoài cửa đã vang dậy tiếng bước chân.

Đối với Lee Sung Min mà nói, tựa như thêm dầu vào lửa, tính khí cậu trước giờ rất tốt, nhưng lúc này làm sao nhịn được? Bỗng một chân đá vật cản dưới chân, lớn bước đi ra ngoài, tức giận hét: “Dừng tay!”

Những người vốn định vào nhà, nhìn thấy sự xuất hiện đột ngột của Lee Sung Min, bắt giác dừng lại toàn bộ bước chân, quay đầu lại nghi hoặc nhìn Lee ma ma đứng ở khu vườn.

Lee ma ma thấy Lee Sung Min, khẽ giật mình, nhưng mà, bà ta rất nhanh cười lạnh một tiếng, nói: “Lee Sung Min, ngươi bay giờ không phải vương phi, không lẽ, ngươi còn muốn nhiều chuyện? Ngươi cho rằng ngươi ở đây thì có thể bảo vệ một tiện tì? Tiện tì đó đắc tội Kim thị nhân, đừng nói ngươi là đã không còn là vương phi, dù ngươi có là vương phi, ngươi cũng không thể bảo vệ a ta!”

Dứt lời, Lee ma ma không thèm quan tâm đến Lee Sung Min, quay đầu ra lệnh với các a hoàn bà ta dẫn đến: “Lọc soát cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: THIẾT LẬP UY TÍN

Các a hoàn và bọn tiểu tốt (ôsin nam) nghe thấy lời của Lee ma ma, lập tức không quan tâm đến Lee Sung Min, tiếp tục tiến vào nhà.

Lee Sung Min tức giận vô cùng, cậu phẫn nộ nhìn Lee ma ma, đang định nói gì, bỗng sau lưng truyền lại âm thanh lạnh lùng: “Lee ma ma, là ai cho ngươi to gan như vậy cả gan dám tự tiện lọc soát viện lạc của vương phi?”

Lee ma ma vốn dĩ khí thế kiêu căng, bởi vì hôm nay bà ta đem theo rất nhiều người đến đây, và bà ta vốn không e sợ người vương phi đã thất sủng này, nhưng, khi thấy Lee Joon diu Eun Jung xuất hiện sau lưng Lee Sung Min, khuôn mặt kiên định cuối cùng cũng biến sắc.

Ánh mắt Lee ma ma thoáng qua tia hoảng sợ, cơ hồ như thay đổi cả sắc mặt, trên mặt lộ ra nụ cười khó coi, nói: “Là Lee Joon thị vệ ả, sao ngươi lại ở

đây?”

Lee Joon cười lạnh, bỏ Eun Jung ra, lớn bước đi đến trước mặt Lee ma ma, lạnh lùng nói: “Lee ma ma, người thân là quản gia của thất vương phi, sao lại không biết quy tắc như vậy? Vương phi dù có thể nào cũng là chủ tử, đây là thái độ người đối với chủ tử sao?”

Nghe thấy lời nói của Lee Joon, Lee ma ma tức đến nổi mặt hết đỏ rồi lại trắng, nhưng mà, bà ta lại không thể cãi lại lời của Lee Joon, bởi vì, Lee Joon không chỉ là thị vệ thân cận của Jo Kyu Hyun mà còn là tâm phúc của hắn, địa vị trong thất vương phi, vượt qua một ma ma như bà ta nhiều.

Cho nên, dù trong lòng bà ta thập phần bất mãn, cũng không thể không cười, đáp: “Joon thị vệ hiểu lầm rồi, lão nô vốn không có bất kính với vương phi, chỉ là tiện tì kia, làm sai việc, trừng phạt à ta là trách nhiệm của lão nương, mong Joon thị vệ đừng làm khó lão nương.”

Nghe thấy lời của Lee ma ma, Lee Sung Min cười lạnh một tiếng, nói: “Người không ý bất kính với bốn vương phi? Lão yêu bà, người rõ ràng biết Eun Jung là người của ta, nhưng lại vì muốn lấy lòng Kim Tae Yeon mà bán Eun Jung đến thanh lâu, tâm tư người thật hiểm độc! Người còn để vương phi ta trong mắt sao?”

Lee ma ma hận đến cắn chặt răng, bà ta đương nhiên không để một vương phi thất sủng trong mắt, thái độ bà ta bây giờ mềm xuống, chẳng qua chỉ vì kính sợ Lee Joon!

Nhưng, bây giờ bà ta lại không thể cãi lại Lee Sung Min, cho nên chỉ có thể không cam tâm mà nói: “Vương phi hiểu lầm lão nô rồi, lão nô vốn không có ý này!”

Lee Sung Min hừ một tiếng, khinh bỉ nhìn Lee ma ma, lớn tiếng nói: “Lee ma ma, người về nói với Kim Tae Yeon, bảo ả có gì cứ tìm bốn vương phi, đừng có đánh chú ý đến Eun Jung (kiếm chuyện với Eun Jung), nếu không, bốn vương phi tuyệt đối không để ả sống yên ổn.”

“Việc này?” Trong mắt Lí ma ma thoáng qua tia không cam, nói: “Vương phi, Eun Jung làm rách chiếc váy mà vương gia tặng cho Kim thị nhân, nếu như lão nô không trách phạt, lão nô không có cách nào giao phó với Kim thị nhân! Xin vương phi đừng làm khó lão nô.”

Đây rõ ràng là mượn lí do, lão yêu bà này, hôm nay rõ ràng là muốn mượn việc của Eun Jung mà làm khó cậu, Lee Sung Min trong lòng phẫn nộ, cậu bước lên trước một bước, cười lạnh nói: “Lee ma ma, người sợ Kim Tae Yeon, không lẽ không sợ bốn vương phi? Hay là, người căn bản không để bốn vương phi trong mắt?”

Nói đến đây, Lee Sung Min lại ngừng lại, trừng mắt nhìn Lee ma ma, lại lạnh lùng hét: “Lão nô tài tư lợi các người! Có phải bởi vì bốn vương phi thất sủng, thì từng người từng người không để bốn vương phi trong mắt? Có phải trong lòng nghĩ, đắc tội một vương phi thất sủng vốn không có gì to tát, bởi vì, bốn vương phi sẽ không làm gì các người? Còn đắc tội Kim Tae Yeon, các người sẽ có rất ít ích lợi? Tiếc là, Lee ma ma, người nghĩ sai rồi!”

Dứt lời, Lee Sung Min bỗng giơ mạnh tay lên cao, với tốc độ cực nhanh tát Lee ma ma một bạt tay, sau đó tức giận quát: “Nói cho các người biết, bốn vương phi không dễ động vào đâu! Nếu như lần sau, còn dám động đến một cọng lông của Eun Jung, bốn vương phi tuyệt đối sẽ cho các người biết, thế nào là sống không bằng chết!”

Câu phía sau là Lee Sung Min học từ Jo Kyu Hyun, nhưng mà xem ra, hiệu quả không tồi, bởi vì, các a hoàn và tiểu tốt mà Lee ma ma đem đến đều bị dọa đến mặt trắng bệch.

Lee ma ma che lấy khuôn mặt sưng đỏ, không dám tin mà nhìn Lee Sung Min, tức quá hóa giận mà hét: “Người dám đánh ta?”

Trong mắt Lee Sung Min thoáng qua tia cười lạnh lẽo, nhìn Lee ma ma, cười nhạo nói: “Sao? Bốn vương phi không đánh được người sao? Người thân là quản sự của vương phi, nhưng lại không phận nô tài, dám đem người tự tiện lục soát viện lạc của bốn vương phi, bốn vương phi đánh người một bạt tay, không lẽ là sai?”

Lee ma ma trong lòng căm hận cực đỉnh, bà ta oán hận nhìn Lee Sung Min, căm hận nói: “Hay, hay cho một vương phi bị thất sủng như người!”

Nói xong, Lee ma ma dẫn theo cả bọn người quay lưng đi ra.

“Chờ đã!” Lee Sung Min nhanh chóng chặn Lee ma ma lại, lạnh lùng cười: “Lee ma ma, đây là thái độ người đối với chủ tử sao?”

Lee Sung Min hôm nay quyết định thiết lập uy tín trước bọn hạ nhân này, làm sao để dằn dể Lee ma ma rời khỏi?

Nghe thấy lời của cậu, sắc mặt Lee ma ma nhất thời trắng bệch, ánh mắt đầy oán hận, bà ta cắn răng, cực kì không cam tâm hành lễ với Lee Sung Min, nghiêng răng nói: “Lão nô cáo lui.”

Khóe môi Lee Sung Min giương lên nụ cười, sau đó quát: “Cút đi!”

Lee ma ma oán hận nhìn Lee Sung Min, sau đó mặt tức xanh, một lời cũng không nói quay người rời khỏi.

Lee Sung Min khinh miệt cười nhẹ, sau đó đến bên Eun Jung, cười nói: “Ồn rồi, Eun Jung, sau này không ai dám bắt nạt người nữa đâu! Mấy bọn tư lợi ấy nếu lại ức hiếp người, người cứ nói với ta.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: UÙ MUỘN CỦA LEE JOON

Còn Lee Joon đứng cạnh quan sát sự tình từ đầu đến cuối lại không lạc quan như vậy, ánh mắt hắn ta thoáng qua tia do dự, Lee ma ma làm người, tuy hắn không rõ lắm nhưng mà bình thường, với trình độ đôi nhân độc ác như bà ta, bà ta cực kì nhỏ nhen và thủ dai, khi này Lee Sung Min nhục mạ bà ta, e là sau này khó yên ổn, suy cho cùng, Lee Sung Min tuy là vương phi, nhưng lại không được vương gia yêu thương, nếu như một sớm một chiều Lee Sung Min mất đi quyền lực, khi đó, Lee ma ma tuyệt đối không bỏ qua cơ hội báo thù.

Tục ngữ nói, thù đắc tội quân tử, còn hơn đắc tội tiểu nhân, bởi vì tiểu nhân dùng mưu kế khó lòng mà phòng bị! Còn con người Lee ma ma này, nếu Lee Joon không nhìn nhầm, bà ta nhất định là một tiểu nhân.

Nghĩ tới đây, Lee Joon bất giác thở dài một tiếng, nói: “Vương phi, người vừa rồi không nên làm như vậy!”

Lee Sung Min hừ một tiếng, có chút không vui nói: “Không lẽ người cảm thấy ta làm vậy là sai? Họ ức hiếp ta, ta không sợ họ, cái ta sợ là họ nhân lúc ta không có ở đây thừa cơ ức hiếp Eun Jung. Eun Jung và ta không giống nhau, ta dù có thất sủng tới đâu đi nữa, ta cũng là một vương phi, dù họ có muốn hại ta, cũng phải có vài phần do dự, còn Eun Jung chỉ là một nô tì nhỏ nhỏ, họ căn bản không quan tâm sự sống chết của Eun Jung! Hừ, đừng tưởng ta không biết, những nhà đại hộ các người, có chết một hai nô tì là chuyện bình thường, nhưng mà Eun Jung đối với ta không phải là một nô tì, mà là bằng hữu của ta, là bằng hữu duy nhất kể từ khi ta đến đây!”

Lời của Lee Sung Min, Lee Joon đương nhiên là không hiểu, nhưng mà trong lòng hắn, lại chấn động vì lời nói của cậu, luận thân phận, thân phận của Lee Sung Min Lee Joon biết rõ, bởi vì, Lee Sung Min là con cưng của thừa tướng, còn thế lực trong triều đình của Lee thừa tướng to như trời, thậm chí còn được hoàng thượng tin sùng, và bây giờ, còn là một phần tử của vương gia. (tức gia đình tên Jo Kyu Hyun)

Dù rằng cậu không được vương gia sủng ái, nhưng mà, thân phận vẫn cao quý không ai sánh bằng, một vị thiếu gia lại quan tâm đến một nô tì thấp kém, quả là một chuyện hiếm có ở vương triều Beakje, và trở thành bằng hữu với một nô tì, càng là việc không thể nào.

Còn Lee Joon đâu hề nghĩ tới, Lee Sung Min căn bản không phải là Lee Sung Min trước kia, cậu chỉ là linh hồn xuyên không đến từ thế kỉ 21, đối với Lee Joon là chuyện kinh ngạc, đối với cậu, chẳng qua là bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn.

Việc cậu xem Eun Jung là bằng hữu, chỉ bởi vì cậu xuyên không đến đây, Eun Jung là người duy nhất quan tâm cậu, cho nên cậu mới xem Eun Jung là bằng hữu, và làm bằng hữu thì đương nhiên phải quan tâm Eun Jung.

Và Eun Jung cũng bị lời nói của Lee Sung Min làm cho cảm động, chỉ thấy khóe mắt nàng ta đỏ đi, sà nhanh vào lòng cậu, thút thút nói: “Thiếu gia.”

Lee Sung Min vỗ nhẹ vai Eun Jung, nói: “Ồn rồi, không việc gì đâu, sau này không có người ức hiếp người đâu!”

Dứt lời, Lee Sung Min đẩy nhẹ Eun Jung ra, nhìn cũng không nhìn Lee Joon, kéo Eun Jung đi vào nhà.

Lee Joon nhìn theo dáng người nhỏ bé của Lee Sung Min, đột nhiên trong lòng dâng lên cảm giác kì lạ, hắn ta đột nhiên cảm thấy, vương phi trong mắt người khác có vẻ điên điên khùng khùng kia, cũng không hẳn như lời đồn—thần trí bất minh.

Mà ngược lại là một người cực kì thông minh, nếu như là người khác, nhất định không so đo với Lee ma ma, bởi vì, dù cậu là vương phi, nhưng là một vương phi không được sủng ái, đắc tội quân gia trong phủ, đối với cậu, vốn không phải là việc tốt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: THÌ RA CÓ NGƯỜI THẦN BÍ

Nghĩ tới đây, Lee Sung Min trong lòng bất giác lạnh thêm vài phần, trong lòng càng căng ghét Jo Kyu Hyun, đương nhiên cũng không có hảo khí nói với Lee Joon: “Người về nói lại với tên nam nhân chết tiệt kia, nói là, bọn thiếu gia đối với yến tiệc không có chút hứng thú, hắn muốn cùng người tình cũ tương hội, việc này không liên can đến bọn thiếu gia.”

Hừ, tên nam nhân thối tha, hắn muốn đi tư hội người tình (gặp lại người tình), không lẽ còn muốn lợi dụng cậu để che đậy cho hắn? Lee Sung Min cậu không rảnh làm những việc như việc! Hơn nữa, người nữ nhân đã hại đến xác thị này cậu, cậu không có chút hứng thú, càng không cần nói đến tham gia sinh khắc (sinh nhật) của ả.

Nghe lời của Lee Sung Min, trên mặt Lee Joon bất giác thoáng qua sắc khó coi, hắn ta trầm ngâm một lúc, khuyên: “Vương phi, hay là người nghe lời

phân phó của vương gia đi, lần này, là đích thân thái tử gia phái người đem đến, nói là để huynh muội thái tử phi tương hợp, cho nên, vương gia không có cách cự tuyệt!”

Huynh muội tương hợp? Tên thái tử ấy là một đứa ngốc sao? Dù hắn không biết âm mưu của Lee Yoo Ra, không lẽ thân là thái tử, hắn không biết chuyện của Jo Kyu Hyun và nữ nhân kia? Hắn quả là rộng lượng, chủ động để người vợ mình và người tình tương kiến (gặp mặt)!

Và hơn nữa, bây giờ người người đều biết Lee Sung Min là một đứa ngốc, Lee Yoo Ra và ca ca ngốc của mình khác nhau một trời một vực, ả ta sẽ vui mừng khi gặp người ca ca ngốc này? Thật nực cười!

Hay là bây giờ ả ta trở thành thái tử phi cao cao tại thượng, muốn khoe khoang trước tên ngốc này, vậy thì, cậu không thể không hoài nghi trong đầu Lee Yoo Ra có bệnh, bởi vì, đối với một tên ngốc có gì mà khoe khoang? Tên ngốc này biết thái tử phi gì chứ? Thật là quá nực cười!

Nghĩ tới đây, Lee Sung Min bắt gác trở mặt, lạnh lùng nói: “Hắn có thể cự tuyệt hay không, có liên can gì ta? Hắn định làm gì, là việc của hắn! Hắn đã không quan tâm sự sống chết của ta, ta hà tất lo việc của hắn!”

Lee Joon nhìn Lee Sung Min với thái độ quật cường (không khuất phục ai kia), bắt gác thờ dài, nói: “Vương phi, kì thực vương gia rất quan tâm người, đêm hôm qua, vương phi ngủ trong tuyết, là vương gia phân phó thuộc hạ đưa vương phi về đây, có thể thấy vương gia...”

Ý của Lee Joon là muốn nói cho Lee Sung Min biết, Jo Kyu Hyun đối với cậu vẫn có vài phần tình ý, nhưng mà, những lời này khi lọt vào tai Lee Sung Min, lại câu lên cơn nộ hỏa của cậu, cậu không đợi Lee Joon nói xong, đã tức giận ngắt lời Lee Joon: “Ngươi đừng nhắc tên khốn kiếp ấy! Đêm hôm qua ngươi đưa ta về đây, có liên can gì hắn? Nếu như không phải tên khốn kiếp ấy đánh ta trọng thương, ta sẽ ngắt đi sao? Hừ, không lẽ, hắn còn tưởng ta sẽ khóc lóc thảm thiết đi cảm kích hắn sao?”

Lee Joon không nêu việc hôm qua còn tốt, lẽ nên là Lee Sung Min lại tức đến lục phủ ngũ tạng sắp bùng nổ, nếu như không phải tên nam nhân chết tiệt kia siết cổ cậu, ném mạnh cậu tông vào tường, cậu có bị thương? Cậu có bị Kim Tae Yeon độc ác kia đánh một bạt tay? Tên nam nhân chết tiệt, tất cả đều là lỗi của hắn! Bây giờ muốn cậu cảm kích hắn sao? Đừng hòng!

“Vương phi.” Lee Joon muốn giải thích nhưng lại bị Lee Sung Min ngắt lời lần nữa: “Đêm hôm qua là hắn bảo người đưa ta về đây?”

Lee Joon gật gật đầu, nói: “Là thuộc hạ đưa vương phi về đây, nhưng là do vương gia căn dặn.”

“Đủ rồi!” Lee Sung Min lạnh lùng nói: “Ta muốn biết, đêm hôm qua, mảnh vải nhỏ kia có phải là do ngươi để lại?”

Lee Joon có chút ngờ hoặc: “Mảnh vải nhỏ? Xin vương phi thứ tội thuộc hạ ngu muội, thuộc hạ không hiểu ý của vương phi.”

Nghe thấy đáp án của Lee Joon, Lee Sung Min khẽ sùng sốt, mảnh vải đó không phải là Lee Joon để lại, vậy đó là ai? Tên khốn kia còn không muốn đến đây, hắn chỉ bảo Lee Joon đưa mình về, vậy, người để lại mảnh vải nhất định không phải là hắn, không lẽ, mảnh vải đó là do một người khác để lại?

Chỉ là, trên miếng vải nói, hắn ta cứu cậu một mạng, đây rốt cuộc là việc gì?

Nghĩ tới đây, Lee Sung Min bắt gác hỏi Lee Joon: “Đêm hôm qua người đưa ta về đây, có phải ta gặp phải chuyện gì? Sao sáng sớm hôm nay người đưa thuốc đến?”

Lee Joon cúi đầu, nói: “Thuộc hạ không dám giấu gì vương phi, đêm hôm qua, thuộc hạ được sự ủy thác của vương gia, đưa vương phi về hậu viện, nhưng mà, vì đêm đã khuya, thuộc hạ lại có việc quan trọng, cho nên không thể mời đại phu cho người, vậy nên mới sáng sớm mới đem thuốc đến.”

Dứt lời, Lee Joon trong lòng có chút áy náy, bởi vì Jo Kyu Hyun, hắn vốn không mời đại phu cho Lee Sung Min, nhưng mà may là vương phi không sao, nếu như vương phi mà có bề gì, hắn sẽ phải tự trách.

Nghe thấy lời của Lee Joon. Trong lòng Lee Sung Min căn bản đã hiểu, thì ra, đêm hôm qua cậu nhiễm phong hàn, còn Lee Joon sau khi đưa cậu về đây thì đã rời khỏi, còn người cứu cậu chắc là người để lại tấm vải đó.

Nghĩ tới đây, Lee Sung Min cười lạnh một tiếng, nói: “E rằng, không phải vì đêm khuya mời không được đại phu chứ? Mà chắc là tên khốn ấy không cho người mời phải không? Ta nói mà, tên khốn ấy có tốt bụng thế sao? Trong lòng hắn, còn mong ta chết quách đi ấy chứ!”

Lee Joon cúi gầm đầu, nói: “Việc này không liên quan đến vương gia, đều là lỗi của Lee Joon, mong vương phi bớt giận.”

Tên nam nhân đáng chết kia, cậu với hắn chưa xong đâu! Lee Sung Min trong lòng căm hận vô cùng, tức giận nói: “Được rồi! Ngươi không cần nói nữa, muốn ta bồi tên khốn ấy đến tham dự yến tiệc của tình nhân của hắn, nằm mơ đi.”

Nhưng lời của Lee Sung Min vừa dứt, ngoài vườn truyền lại một âm thanh lạnh lẽo: “Lee Sung Min, bọn vương nói rồi, ngươi đừng chọc tức bọn vương xem ra, ngươi còn chưa học ngoan nhỉ? Đêm hôm qua, ngươi chưa chết công trong tuyết, hay là đêm hôm nay thử lại lần nữa?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: CẢM GIÁC ĐÁNG GHÉT

Lee Sung Min quay đầu lại, chỉ thấy Jo Kyu Hyun toàn thân bạch y, đang dựa vào cửa của viện lạc, đôi mắt sâu đen đang nhìn cậu, môi mỏng khẽ cong lên, lộ ra nụ cười lạnh lùng tựa hư tựa vô.

Thấy Jo Kyu Hyun, trong lòng Lee Sung Min bỗng dâng lên cơn nộ hỏa, cậu tựa như cơn sư tử đang tức giận, trừng mắt nhìn Jo Kyu Hyun, cảm giận nói: “Là ngươi? Tên nam nhân chết tiệt, ngươi đến đây làm gì? Cút ra ngoài ngay cho bọn thiếu gia!”

Ánh mắt Jo Kyu Hyun thoáng qua tia kính bỉ, lạnh lùng nói: “Lee Sung Min, hình như ngươi quên thân phận của ngươi rồi! Đây là Thất vương phủ của bốn vương, mọi thứ đều là của bốn vương, ngươi chỉ là một người vợ bị ta ruồng bỏ, ngươi có tư cách gì bảo bốn vương cút ra ngoài?”

“Ngươi!” Người vợ bị ngươi ruồng bỏ? Lee Sung Min tức quá hóa cười, cậu chỉ vào Jo Kyu Hyun, nói: “Một người vợ bị ngươi ruồng bỏ sao? Jo Kyu Hyun, ngươi cho rằng bọn thiếu gia thích ăn vạ ở nơi quái quỷ này của ngươi sao? Hưu thư (tức là giấy ly hôn thời nay) đưa đây, từ nay về sau bọn thiếu gia và ngươi, không ai nợ ai!”

Không ai nợ ai? Thâm mưu của Jo Kyu Hyun thoáng qua tia phản nộ, hần lạnh lùng nhìn Lee Sung Min, âm thanh lạnh lẽo: “Tiện nhân, ngươi muốn bốn vương từ ngươi để ngươi có thể sà vào lòng Lục hoàng huynh? Bốn vương nói cho ngươi biết, trước khi Yoo Ra chưa về bên bốn vương, ngươi muốn bốn vương từ ngươi, đừng nằm mơ, tuy rằng bốn vương không muốn ngươi, nhưng bốn vương lại thích từ từ hành hạ ngươi, ngươi cứ chờ mà xem!”

“Ngươi! Vô sỉ!” Lee Sung Min tức giận cực độ, cời bỏ chiếc giấy thù hoa, cảm hận ném về phía Jo Kyu Hyun.

Ánh mắt Jo Kyu Hyun thoáng qua tia nguy hiểm, khẽ nghiêng người, sau đó tiện tay chộp lấy chiếc giấy mà Lee Sung Min ném qua, cười nhẹ một tiếng, nói: “Nếu như vương phi của bốn vương thích đi chân không trên đất tuyết, vậy thì, bốn vương sẽ chu toàn cho ngươi!”

Nói xong, Jo Kyu Hyun không chút nương tình ném chiếc giấy nhỏ trong tay ra ngoài viện lạc.

Kì thực, khi Lee Sung Min kích động cời giấy ném Jo Kyu Hyun, trong lòng đã hối hận rồi.

Bởi vì, cậu phát hiện, cậu đi chân không trên đất thực sự rất lạnh, cái lạnh ấy khiến người ta khó chịu vô cùng!

Bây giờ, cậu mở to mắt nhìn Jo Kyu Hyun ném giấy mình ra khỏi hậu viện, quả thật hối hận khi ấy không nên hành động như vậy!

Nhưng mà, nếu đã như vậy, cậu càng không chịu thua tên nam cuồng ngạo tự đại kia.

Cậu co cái chân ném mất giấy kia, sau đó chỉ thẳng vào Jo Kyu Hyun, tức giận nói: “Tên nam nhân vô sỉ hạ lưu, không có phong độ kia, trả giấy ta lại đây!”

Đối diện với bộ dạng bạo nộ của Lee Sung Min, Jo Kyu Hyun biểu hiện vô cùng thanh thản.

Hần nhìn cậu, âm sắc lạnh lẽo: “Đa tạ vương phi đã khen bốn vương! Nhưng mà, giấy bốn vương đã vứt, nếu vương phi muốn tìm giấy của mình thì tự đi mà tìm! Nhưng mà, bốn vương nhớ là vương phi là người quật cường lắm, đối với việc mình làm không hề hối hận, không phải giờ đã hối hận rồi chứ!”

Nói tới đây, Jo Kyu Hyun lộ ra nụ cười tựa ác ma, kinh miệt nhìn Lee Sung Min, lại nói: “Vương phi, bốn vương nói đúng không?”

“Ngươi! Tên nam nhân chết tiệt!” Lee Sung Min phản nộ rủa thầm một tiếng, sau đó quay người nhảy theo hướng vào trong nhà, chẳng qua là một chiếc giấy thôi mà? Trong nhà cậu còn có, tiếc chi chứ!

Sau đó, câu nói của Jo Kyu Hyun lại khiến Lee Sung Min dừng lại hành động của mình: “Lee Joon, đem toàn bộ giấy trong nhà của vương phi vứt hết! Vương phi đã thích đi chân không, đã vậy bốn vương sẽ chu toàn cho cậu ta!”

Lee Joon có chút đồng cảm nhìn Lee Sung Min, sau đó không nói không rằng, thật sự đi vào trong nhà.

Lee Sung Min vốn dĩ tính khí đang không tốt, nay cơn giận bốc lên tận đầu, trong cơn giận dữ cậu bắt kẻ con lạnh, bước nhanh đến trước mặt Jo Kyu Hyun, chỉ vào hắn, tức giận chất vấn: “Tên nam nhân bỉ ổi kia, ngươi dựa vào gì mà vứt bỏ đồ của bọn thiếu gia?”

Ánh mắt Jo Kyu Hyun lướt qua tia cười lạnh, sau đó đột nhiên đưa tay ra, siết chặt lấy tay Lee Sung Min, lạnh lùng nói: “Tiểu tử, ngươi đừng dùng ngón tay ngươi chỉ vào bốn vương! Nếu không, bốn vương không ngại hủy nó đi đâu! Còn nữa, ngươi hình như quên một việc, bốn vương có nói qua, ở đây là thất vương phủ, tất cả mọi thứ trong phủ đều là của bốn vương, bao gồm cả ngươi!”

Dứt lời, tay mà Jo Kyu Hyun đang siết lấy tay Lee Sung Min khẽ dùng lực.

Một cơn đau xuyên tim từ cổ tay truyền lại, Lee Sung Min đau đến mức suýt nữa thất thanh hét lên, dung mạo tuyệt mỹ của cậu vì đau mà khẽ nhăn lại, vô thức vùng vẫy: “Bỏ ta ra!”

Nhưng Jo Kyu Hyun không thèm quan tâm đến sự vùng vẫy của Lee Sung Min, hắn đưa tay còn lại ra, ôm chặt cậu vào lòng hắn, cúi người sát tai cậu,

với tư thế hết sức thân mật nói: “Lee Sung Min, người bây giờ biết sai chưa? Bỏn vương đã từng nói qua, người đừng có thử thách tính nhẫn nại của bỏn vương!”

Hơi thở âm âm nhẹ nhàng phả vào tai Lee Sung Min, khiến toàn thân cậu khẽ run lên, khuôn mặt bắt gặp đỏ lên.

Cậu thậm chí nghe được tiếng nhảy kịch liệt của con tim! Trong lòng Lee Sung Min hồ thẹn vô cùng, cậu sao lại có cảm giác ngại ngùng với tên nam nhân cuồng ngạo tự cao kia? Sao hẳn tiếp cận cậu, cơ thể cậu lại run rẩy? Cậu không muốn, cậu không muốn có cảm giác như vậy, cậu ghét cảm giác này!

Trong cơn thẹn nộ (vừa xấu hổ vừa tức giận), Lee Sung Min ra sức vùng vẫy, hét: “Bỏ ta ra! tên sắc lang, người mau bỏ ta ra!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bỏn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: NỮ NHÂN HIỂM ĐỘC

“Thả người ra?” Jo Kyu Hyun đột nhiên kéo lấy tay Lee Sung Min siết chặt sau lưng hắn, để cơ thể nhỏ bé ấy nép sát vào cơ thể cao to vạm vỡ của mình, cúi đầu dùng mặt nhẹ nhàng ma sát khuôn mặt ửng hồng của cậu, âm thanh cực kì gợi tình: “Lee Sung Min, người đừng động đây, nếu không, bỏn vương không ngại tại đây ăn người!”

Lee Sung Min tuy ở thế kỉ 21 không có bạn trai, nhưng cậu không phải là ngốc, bây giờ, cậu thậm chí có thể cảm nhận được, bộ phận nào đó của Jo Kyu Hyun, đang nép sát vào bụng cậu, hơn nữa, vật ấy đang biến hóa với tốc độ kinh người.

Cậu biết đó là gì, và cũng biết đó có ý nghĩa gì!

Dù là thế kỉ 21 hay cổ đại, cậu đều là lần đầu tiên với tư thế thân mật một nam tử như vậy, đối diện với việc như vậy, Lee Sung Min cảm thấy trong lòng cậu rất hoảng loạn, không biết phải làm gì.

Vừa tức vừa thẹn, vừa gấp vừa ảo não, cậu lần đầu tiên trước mặt Jo Kyu Hyun rơi lệ ủy khuất, cậu vùng vẫy, nức nở nói: “Tên nam nhân đáng chết kia, mau buông ta ra buông ta ra đừng có động vào ta.”

Jo Kyu Hyun thấy Lee Sung Min lệ hoa đãi vũ (ý là khóc thảm thiết) trong ánh mắt thoáng qua một cảm giác phức tạp, mặt hắn âm trầm, lạnh lùng nói: “Lee Sung Min, người là vương phi của bỏn vương, không lẽ, bỏn vương đụng đến người, khiến người khó chịu vậy sao? Hay là, trong lòng người chỉ thích Lục hoàng huynh?”

Lee Sung Min lần đầu tiên cảm thấy mình vô dụng như vậy, cậu ghét cảm giác kì lạ trong lòng, bây giờ cậu chỉ muốn rời khỏi Jo Kyu Hyun, rời khỏi nơi đây. Đôi tay cậu đánh vào Jo Kyu Hyun, thút thít: “Ta không biết người đang nói gì, buông ta ra, người buông ra mau.”

Sắc mặt Jo Kyu Hyun càng âm trầm, đột nhiên đẩy mạnh Lee Sung Min ngã xuống đất, sau đó lạnh lùng nói: “Lee Sung Min, người muốn rời khỏi bỏn vương vậy sao? Được! Chỉ cần người bồi bỏn vương đến dự sinh khắc (sinh nhật) của Yoo Ra, trong yến tiệc, trước mặt đại hoàng huynh nói rõ việc người đã hãm hại Yoo Ra lên nhằm kiêu hoa, như vậy, bỏn vương sẽ cho người hưu thư, để người rời khỏi Thất vương phủ!”

Nghe thấy lời nói của Jo Kyu Hyun, Lee Sung Min khẽ sùng sốt, cậu cũng không thêm bò đây, tức giận chỉ vào Jo Kyu Hyun: “Người như vậy là ý gì? Người cho rằng lên nhằm kiêu hoa là do ta cố ý? Người cho rằng, Lee Yoo Ra kia là do ta hại sao? Là ta sống chết cũng muốn gả cho người, cho nên mới hãm hại à ta lên nhằm kiêu hoa?”

Jo Kyu Hyun lạnh lẽo nhìn Lee Sung Min, ánh mắt không chút tình cảm, nói: “Lee Sung Min! Nam nhân giáo quyệt, không lẽ, bây giờ người còn chối? Yoo Ra từng nói với ta, nàng ấy nói người phát bệnh, cho nên trong lúc hoảng loạn lên nhằm kiêu hoa của đại hoàng huynh! Hơn nữa mấy ngày nay bỏn vương quan sát người, phát hiện người căn bản không hề có chút bộ dạng gì là điên đại cả, việc người phát bệnh, căn bản là người cố tình giả vờ! Bởi vì người biết, bỏn vương yêu Yoo Ra, cho nên người cố tình chia rẽ bỏn vương và Yoo Ra, bỏn vương nói đúng chứ?”

Lee Sung Min cảm thấy bản thân ngày càng trầm xuống, trong lòng cậu, thật sự cảm thấy không đáng thay cho tên ngốc kia, sao cậu ta lại có một muội muội tâm địa hiểm độc như vậy? Tất cả mọi việc, rõ ràng là do Lee Yoo Ra tham địa vị thái tử phi, cho nên mới cố ý lên kế hoạch, và Lee Sung Min kia mới vong mạng, mà giờ đây, Lee Yoo Ra lại đẩy tất cả lên người cậu ta! Thật khiến người ta căm giận!

Nội tâm Lee Sung Min phẫn nộ đến đỉnh điểm, đôi tay nắm chặt lại với nhau, tựa như sư tử đang phẫn nộ, trừng mắt nhìn Jo Kyu Hyun, lớn tiếng quát: “Người đúng là mù rồi! Sao người lại đi tin tưởng nữ nhân kia? Là à ta hại chết Lee Sung Min? Đây tất cả đều là âm mưu của à!”

Ánh mắt Jo Kyu Hyun thoáng qua tia khinh bỉ, lạnh lùng nói: “Yoo Ra hại chết người? Lee Sung Min, người muốn giả điên với bỏn vương? Người bây giờ không phải đang đứng ở đây sao? Nếu như người chết, vậy bây giờ người là ai? Lee Sung Min, người không cảm thấy lí do của người quá tệ sao? Còn nữa, Yoo Ra và bỏn vương tâm đầu ý hợp, nàng làm sao cố tình sắp đặt bản thân mình gả cho đại hoàng huynh?”

Lee Sung Min chỉ cảm thấy toàn thân lạnh đi, cậu tức đến run cả người, rõ ràng cậu nói sự thật, nhưng mà, nghe ra không có chút đáng tin.

Nhưng mà Lee Sung Min kia thật sự bị Lee Yoo Ra hại chết, chính bởi vì thế, cậu mới xuyên không đến đây, linh hồn nhập vào cơ thể Lee Sung Min kia, nhưng mà tất cả mọi việc, cậu lại nói không ra lời, mà dù cậu có nói, tên nam nhân trước mắt cũng không tin cậu!

Đừng nói là tên này, dù cho tất cả mọi người thì họ cũng chỉ nghĩ cậu điên rồi, nếu không phải là cậu trải nghiệm việc này ngay cả cậu cũng không tin!

Bây giờ tên nam nhân này trong lòng chỉ có Lee Yoo Ra hiểm độc kia, hấn căn bản không tin cậu!

Vốn dĩ, tên nam nhân chết tiết này yêu ai không có nửa chút liên quan gì đến cậu, nhưng mà, nếu cậu đã nhập vào thể xác của Lee Sung Min gốc kia, thì không thể để cậu ta chết oan uổng như vậy, cậu nhất định sẽ lật tẩy bộ mặt thật của nữ nhân thâm độc Lee Yoo Ra kia, báo thù cho Lee Sung Min gốc nghèo!

Nghĩ tới đây, Lee Sung Min nhìn con giận, cười lạnh lẽo, cắn răng mà nói: “Ngươi tin nữ nhân hiểm độc ấy sao? Ngươi lại thích nữ nhân hiểm độc ngay cả ca ca của mình cũng giết hại! Jo Kyu Hyun, ngươi và nữ nhân kia quả là trời sinh một cặp!”

Tuy nhiên, lời của Lee Sung Min vừa dứt, cổ lại bị Jo Kyu Hyun siết chặt, chỉ thấy sắc mặt hấn âm trầm, ánh mắt hung dữ nhìn Lee Sung Min, lạnh lẽo nói: “Lee Sung Min! Bỏ vương cảnh cáo ngươi, đừng nhục mạ Yoo Ra, nếu không bỏ vương sẽ giết ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: ĐEM GIÁ TRẠNG TRẢ CHO TA

Đối diện với sự uy hiếp của Jo Kyu Hyun, Lee Sung Min lần đầu tiên bình tĩnh như vậy, trong lòng cậu thậm chí không có chút cảm giác hoảng sợ, cậu chỉ lạnh lùng, khinh bỉ nhìn Jo Kyu Hyun, sau đó lãnh đạm nói: “Jo Kyu Hyun, ngươi không cần uy hiếp ta! Đừng nói là ngươi không thích bỏ thiếu gia, bỏ thiếu gia đối với ngươi cũng không có chút cảm giác gì? Lee Sung Min ta chỉ muốn biết, có phải ngày mai ta bồi ngươi đi tham dự yến tiệc của nữ nhân kia, trước mặt mọi người nói ra sự thật của việc lên nhầm kiệu hoa, ngươi sẽ cho ta hưu thư, rồi khỏi đây?”

Thấy dung mạo bình tĩnh lãnh đạm của Lee Sung Min, không biết tại sao, Jo Kyu Hyun cảm thấy trong lòng rất khó chịu, tay siết chặt lấy Lee Sung Min vì lời nói này mà khẽ bắt động, qua một lúc lâu, mới xanh mặt, lạnh lùng nói: “Lời bỏ vương đã nói, đương nhiên giữ lời, nhưng mà, tốt nhất ngươi đừng giờ trò trước mặt bỏ vương, nếu như ngươi dám tổn hại Lee Yoo Ra, bỏ vương tuyệt đối không tha cho ngươi!”

Lee Sung Min hất bỏ tay của Jo Kyu Hyun, lạnh lùng cười, nói: “Ngươi yên tâm, bỏ thiếu gia đến khi ấy nói ra sự thật, ngươi chỉ cần đưa ta hưu thư là được, đối với nữ nhân kia của ngươi, bỏ thiếu gia không thêm nhìn à một cái! Bởi vì, à khiến ta ghê tởm!”

Lee Sung Min lạnh lẽo nhìn Jo Kyu Hyun, trong lòng cười lạnh, đợi khi hưu thư đến tay, cậu tuyệt đối không quay đầu lại, nhưng mà trước khi rời khỏi đây, cậu sẽ cho tất cả mọi người biết bộ mặt thật của Lee Yoo Ra!

Nhìn thấy nụ cười lãnh đạm trên môi Lee Sung Min, cảm giác không vui trong lòng Jo Kyu Hyun càng mãnh liệt, mặt hấn trầm lại, bỏ mạnh Lee Sung Min ra, lạnh lùng nói: “Lee Sung Min, ngươi tốt nhất nhớ lời hứa với bỏ vương!”

Lee Sung Min hừ nhẹ một tiếng, nói: “Jo Kyu Hyun, ngươi yên tâm, đến lúc đó bỏ thiếu gia tuyệt đối không bảm ngươi không buông, ảnh hưởng đến ngươi và nữ nhân kia chàng chàng thiếp thiếp, nhưng mà, tới lúc đó, ngươi phải trả lại giá trang cho bỏ thiếu gia! Từ nay về sau, ngươi và bỏ thiếu gia không ai nợ ai!”

Trên mặt Jo Kyu Hyun lộ ra tia cười miệt thị, chế nhạo: “Quả nhiên là một tên tham tài! Bị bỏ vương từ rồi còn không quên lấy đi giá trang!”

Lee Sung Min vói về mặt không chịu thua, cãi lại: “Ngươi đã từ bỏ thiếu gia, đã mất đi tư cách có giá trang phong mãn của bỏ thiếu gia! Bỏ thiếu gia lấy đi đồ của mình, có gì là sai? Ngươi đường đường là thất vương gia, chắc không để mất đến chút giá trang đó của bỏ thiếu gia chứ?”

Mặt Jo Kyu Hyun lạnh lại, lạnh lẽo nói: “Như ý ngươi! Đến lúc đó, đừng cầu xin bỏ vương thu hồi hưu thư!”

Nói đến đây, Jo Kyu Hyun ngập ngừng, lại lạnh lùng nói vọng vào một góc vườn: “Lee Joon, chúng ta đi!”

Dứt lời, hấn nhìn cũng không nhìn Lee Sung Min, phẩy tay áo, khuôn mặt lạnh lẽo, bước khỏi viện lạc.

Lee Sung Min hừ nhẹ một tiếng, nhìn theo hình bóng Jo Kyu Hyun dần khuất đi, khóe môi cong lên nụ cười, chỉ cần qua ngày mai, cậu có thể tự do rồi, có thể rời khỏi nơi quái quỷ này, giống như các tiên bối xuyên không trước, tạo ra một khoảng trời riêng cho mình!

Nghĩ tới ngày tháng tốt đẹp sau này, nghĩ tới việc không cần phải đối mặt với khuôn mặt vừa đen vừa thú của Jo Kyu Hyun, trong lòng Lee Sung Min nháy cẳng lên, trước mắt là một mảng sáng!

Thất vương phủ, trong hoa viên.

Jo Kyu Hyun sắc mặt âm trầm, ngồi trong đình của mai lâm hoa viên, buồn bực không vui uống rượu sầu.

Lee Joon lẳng lẳng đứng bên cạnh, âm thầm nhìn Jo Kyu Hyun, không nói bất cứ gì.

Jo Kyu Hyun cầm hân uống lấy ly rượu, ném mạnh ly rượu bạch ngọc xuống đất, sau đó lãnh lũng nhìn Lee Joon, lạnh lẽo nói: “Lee Joon, ngươi còn chưa nói cho bốn vương biết, hôm nay sao ngươi lại có mặt ở viện lạc của nam nhân đó!”

Lee Joon khẽ sùng sốt, cúi vội đầu, nói: “Hồi vương gia, Lee Joon vì biết hôm qua vương phi bị nhiễm phong hàn, cho nên mới đem chút thảo dược cho vương phi.”

“Vậy sao?” sắc mặt Jo Kyu Hyun cực kì khó coi, lãnh lũng nhìn Lee Joon, nói: “Sao bốn vương không biết, thị vệ thân cận của bốn vương không biết từ lúc nào lại quan tâm vương phi của bốn vương như vậy?”

Lee Joon đột nhiên quỳ xuống, nói: “Là thuộc hạ nông nổi, mong vương gia thứ tội!”

Jo Kyu Hyun trầm mặc một lúc, mới hít một hơi thật sâu, lãnh đạm nói: “Thôi vậy! Bốn vương không lâu nữa sẽ từ nam nhân đó, đến khi đó, cậu ta không còn là vương phi, ngươi muốn làm sao tùy ngươi! Nhưng mà, trước khi bốn vương từ cậu ta, bốn vương không hy vọng thấy ngươi xuất hiện tại viện lạc của cậu ta! Lee Joon, ngươi có lẽ đã hiểu ý của bốn vương!”

Lee Joon cúi đầu, khiến người ta không nhìn rõ biểu cảm trên mặt hắn ta: “Thuộc hạ đã rõ.”

Jo Kyu Hyun tự rót ly rượu, sau đó nói với Lee Joon: “Ngươi lui xuống trước đi, bốn vương muốn yên tĩnh!”

“Vâng.” Lee Joon không nói gì nữa, quay người lẳng lẽ rời khỏi, thân ảnh rất nhanh biến mất trong mảng mai lâm đỏ chói.

Jo Kyu Hyun nắm chặt ly rượu, đột nhiên dùng lực, chiếc ly rượu bạch ngọc điêu khắc kia hóa thành bụi tro, rơi xuống trong cánh tay dùng lực của hắn.

Mượn cơ hội này từ Lee Sung Min, đây căn bản là kế hoạch của hắn, bởi vì như vậy, hắn mới không phải có trách nhiệm với phụ hoàng và sự chỉ trích của lão già Lee thừa tướng, nhưng mà, không biết tại sao, khi hắn nhìn thấy nam nhân ấy biết hắn từ cậu ta, trên mặt lại có bộ dạng như nhẹ nhõm, khiến hắn trong lòng phảng phất như có chiếc gai, cảm giác ấy, cực kì không thoải mái!

Nam nhân tâm cơ thâm trầm kia rốt cuộc đang nghĩ gì? Rốt cuộc vì sao lại cậu ta hao tổn tâm tư gả cho hắn?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: THÌ RA CẬU TA KHÔNG PHẢI LỄ VẬT

Hắn từng hoài nghi Lee Sung Min giả điên giả dại chỉ vì muốn gả cho hắn, trở thành vương phi của hắn, cho nên mới hao tổn tâm cơ chia rẽ hắn và Lee Yoo Ra.

Nhưng nay, khi hắn chính miệng nói muốn thôi cậu ta, cậu ta lại không chút thương tâm, mà còn như rất vui mừng, không lẽ, hắn thôi cậu ta khiến cậu ta vui đến thế?

Nếu đã như vậy, tại sao cậu ta phải hao tổn tâm cơ nhất quyết phải gả cho hắn? Thậm chí, bất chấp tất cả bày mưu để Yoo Ra lên nhằm kiêu hoa của đại hoàng huynh.

Nghĩ tới đây, trong lòng Jo Kyu Hyun càng phiền muộn, không phải hắn rất ghét tên điên ấy sao? Bây giờ hà tất vì cậu ta mà hao tâm tổn trí? Bất kể cậu ta có âm mưu gì, chỉ cần từ cậu ta, không phải mọi việc sẽ ổn?

Nhưng mà, tại sao nghĩ tới việc tên điên ấy bị từ khỏi thất vương phủ, trong lòng hắn phảng phất như có thứ gì đó thất lại, cực kì khó chịu.

Nghĩ thế, Jo Kyu Hyun bất giác cầm lấy hũ rượu trên chiếc bàn bằng đá, uống nhanh một ngụm.

Đúng lúc đó, một âm thanh truyền lại: “Thất hoàng đệ, sao một mình ở đây uống rượu sầu vậy? Đệ uống rượu trước giờ không phải đều thích có mỹ nhân bên cạnh sao?”

Jo Kyu Hyun không thèm nhìn người đang đến, vẫn tiếp tục uống rượu, đặt mạnh hũ rượu xuống bàn đá, lãnh lũng nói: “Lục hoàng huynh, ngươi nên về Lục vương phủ rồi!”

Người đến chính là vương triều Beakje Lục hoàng tử Jo Kyu Sik, đối diện với thái độ lãnh lũng đuổi khách của Jo Kyu Hyun, Jo Kyu Sik không chút đề

tâm, hấn chỉ tự mình ngồi xuống bên cạnh Jo Kyu Hyun, sau đó tự rót rượu, nhấp một ngụm, mới tiêu điều nói: “Thất hoàng đệ hà tất như vậy? Dù sao, chúng ta cũng là huynh đệ cùng một máu thân, không lẽ, huynh sẽ ăn vạ ở thất vương phủ của đệ không đi sao?”

Jo Kyu Hyun quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Jo Kyu Sik, cười nhạt nói: “Thần đệ thật sự sợ Lục hoàng huynh không đi! Lục hoàng huynh, huynh đừng nói thần đệ không nói trước với huynh, hôm qua phụ hoàng đã biết Lục hoàng huynh ở trong phủ của thần đệ, e rằng, không cần đến mai, phụ hoàng tự nhiên sẽ đến đây!”

“Cái gì?” Nghe thấy lời của Jo Kyu Hyun, Jo Kyu Sik không còn ngồi yên được nữa, nhanh chóng nhảy mạnh lên, phẫn nộ nhìn Jo Kyu Hyun, tức giận nói: “Thất hoàng đệ, đệ bán đứng ta?”

Jo Kyu Hyun hừ nhẹ một tiếng, lạnh lẽo nói: “Bốn vương không làm việc vô vị như vậy! Người đừng quên, người đến chỗ của bốn vương, đại hoàng huynh cũng biết! Cho dù đại hoàng huynh không nói, tất cả mọi việc sao mà thoát khỏi tầm mắt của phụ hoàng!”

Jo Kyu Sik thần sắc thảm bại ngồi xuống lại ghế, giờ cao ly rượu trong tay, uống ngụm rượu, mếu máo: “Đến bao giờ phụ hoàng mới tha cho ta đây?”

Jo Kyu Hyun cười kinh nhạt, đáp: “Lục hoàng huynh, thần đệ nghe nói, công chúa Tử Việt quốc kia tài mạo song toàn, nếu như thần đệ có được một giai nhân như vậy, thật là cầu còn không được, Lục hoàng huynh hà tất từ chối ý tốt của phụ hoàng?”

Jo Kyu Sik không chút vui vẻ nhìn Jo Kyu Hyun, hừ lạnh một tiếng: “Người bị phụ hoàng ép hôn đâu phải là Thất hoàng đệ, đệ đương nhiên nói dễ nghe như vậy! Nếu như Thất hoàng đệ thích vị công chúa Tử Việt quốc kia, vậy thì huynh đây sẽ bảo hộ phụ hoàng, nhường nàng ta cho đệ!”

Jo Kyu Hyun trầm mặt lại, lạnh lùng nói: “Ý tốt của Lục hoàng huynh, thần đệ sợ là không có phúc khí! Lục hoàng huynh đừng quên, thần đệ đã cười chính phi!”

Jo Kyu Sik không thèm quan tâm Jo Kyu Hyun, ngữ điệu nhạt cười nói: “E là vị chính phi kia, cũng là Thất hoàng đệ không cam tâm mà cười?”

Bộp! Lời của Jo Kyu Sik mới dứt, Jo Kyu Hyun vỗ mạnh chiếc bàn đá, đứng phắt dậy, tức giận nói: “Lục hoàng huynh, người đang cười nhạt bốn vương?”

Jo Kyu Sik chỉ khẽ cười mỉm, đáp: “Thất hoàng đệ sao lại tức giận thế? Việc này, nếu như là huynh, huynh nhất định không cam tâm, Lee Yoo Ra mỹ mạo vô song, tuyệt sắc giai nhân, ai lại cam tâm hai tay nhường cho người khác? Nhưng mà, huynh đây thật sự hiểu kĩ, với tính cách của Thất hoàng đệ, biết mình cười nhầm người, sao không tự cật ta?”

Sắc mặt Jo Kyu Hyun âm trầm, trán nổi gân xanh, nội tâm cực kì phẫn nộ, hấn nhìn Jo Kyu Sik, qua một lúc lâu, mới lạnh lùng nói: “Việc của thần đệ, không cần phiền Lục hoàng huynh lao tâm, lục hoàng huynh hãy tự lo việc của mình đi!”

Jo Kyu Sik cười nhẹ một tiếng, nói: “Việc của Thất hoàng đệ, thật sự không cần huynh lao tâm, hôm nay huynh đến đây, chỉ là muốn lấy lại món lễ vật từ Thất hoàng đệ thôi!”

Jo Kyu Hyun khẽ nhủ nhủ mày, có chút nghi hoặc hỏi: “Lễ vật gì?”

Jo Kyu Sik thần sắc bất biến, lạnh đạm nói: “Thất hoàng đệ thật là hay quên, việc đánh cược tặng huynh một mỹ nhân là lễ vật? Nhưng mà, lần này Thất hoàng đệ thật là rộng lượng, đối với món quà đó, huynh rất vừa ý!”

Nghe thấy lời nói của Jo Kyu Sik, Jo Kyu Hyun khẽ chấn động, bởi vì việc của Lee Sung Min, hấn quên bồng mất việc săn bắn và thua Jo Kyu Sik, hấn vốn không tặng Jo Kyu Sik mỹ nhân gì, nhưng mà nghe khẩu khí của Jo Kyu Sik, hình như đã gặp người hấn tặng, đây rốt cuộc là việc gì?”

Không lẽ..... nghĩ tới đây, Jo Kyu Hyun bất giác nghĩ lại đêm hôm trước, trên người Lee Sung Min khoác áo bào của Jo Kyu Sik, sắc mặt lập tức đen lại, lạnh lùng nói: “Lục hoàng huynh có ý gì? Thần đệ hình như không nhớ có tặng mỹ nhân gì cho Lục hoàng huynh!”

Nghe thấy lời của Jo Kyu Hyun, Jo Kyu Sik bất giác sùng sốt, Jo Kyu Hyun không đưa người đến, vậy thì, tiểu tử hung dữ kia là ai? Lễ nào cậu ta chỉ là một a hoàn bình thường của Thất vương phủ?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: YÊU CẦU CỦA JO KYU SIK

Nghĩ tới đây, Jo Kyu Sik bất giác khẽ lắc đầu, phủ định ý nghĩ trong lòng.

Hắn ta tự phụ không có tài cán gì, nhưng mà, nhìn người tuyệt đối không sai, như là a hoàn xảo quyết đêm qua, tuy trên người cậu ta mặc y phục a hoàn của Thất vương phủ, nhưng thân phận tuyệt đối không phải là một a hoàn bình thường.

Bởi vì, không a hoàn nào dám to gan, ngay cả một Lục vương gia như hần ta mà còn dám trêu chọc, mà còn khi đã biết thân phận của hần ta.

Nghĩ đến tối qua, khuôn mặt tuần mi của Jo Kyu Sik bắt gặp lộ tia cười, tuy rằng a đầu ấy trêu chọc hần ta, nhưng mà không biết tại sao, hần ta không chút không vui mà ngược lại trong lòng còn có một cảm giác vui vẻ.

Nghĩ thế, Jo Kyu Sik bắt gặp cười nhẹ nói: “Ồ? Thì ra cậu ta không phải là mĩ nhân mà Thất hoàng đệ tặng cho huynh, nhưng mà nếu đã như vậy, Thất hoàng đệ sẽ mất một mĩ nhân! Thất hoàng đệ, món lễ vật ấy, huynh không cần nữa, huynh chỉ cần một người, không biết đệ có đồng ý?”

Jo Kyu Hyun sắc mặt âm trầm, lạnh lùng đáp: “Trong phủ của thần đệ có người mà Lục hoàng huynh muốn? Lục hoàng huynh đang đùa phải không?”

Jo Kyu Sik vẫn trầm luân trong tình cảnh gặp gỡ với Lee Sung Min đêm hôm qua, không nhìn thấy thái độ lạnh như băng tuyết của Jo Kyu Hyun, buộc miệng nói: “Đệ yên tâm, huynh không đòi mĩ nhân của đệ chỉ muốn lấy một người từ đệ, cậu ta chẳng qua chỉ là một a hoàn nhỏ trong phủ của đệ thôi!”

A hoàn? Nghe thấy câu này, mặt của Jo Kyu Hyun càng đen hơn, nếu như cậu ta đúng là a hoàn, vậy thì hần không chút do dự mà tặng cho Jo Kyu Sik, nhưng mà, vấn đề là, tên điên ấy là chính phi của hần!

Hần còn chưa từ cậu ta, làm sao có thể tặng cậu ta cho Jo Kyu Sik? Và điều khiến hần bất mãn nhất là, thân ca ca của mình lại yêu thích tên điên ấy! Còn muốn đưa cậu ta đi!

Nghĩ tới đây, trong lòng Jo Kyu Hyun càng phẫn nộ, hần lạnh lùng nói: “Chẳng qua chỉ là một a hoàn, Lục hoàng huynh hà tất để trong lòng? Trong phủ của thần đệ có nhiều mĩ nhân, tùy Lục hoàng huynh lựa chọn! Còn về a hoàn đó, Lục hoàng huynh đừng nhắc nữa!”

Việc Jo Kyu Hyun cự tuyệt, nằm ngoài ý nghĩ của Jo Kyu Sik.

Bởi vì, Jo Kyu Hyun thường ngày tuy rằng lãnh ngạo (kiêu căng), tính khí nóng nảy, nhưng mà tuyệt đối không ích kỉ, ngay cả mĩ nhân giấu trong phủ còn có thể tùy tiện tặng, lần này hà tất vì một a hoàn nhỏ mà cự tuyệt hần ta?

Không lẽ, ngay cả Thất hoàng đệ cũng thích a đầu đó?

Nghĩ tới đây, lòng Jo Kyu Sik bắt gặp trầm xuống, nếu đã như vậy, hần ta muốn lấy a hoàn ấy từ tay Jo Kyu Hyun, lại càng khó hơn!

Nghĩ vậy, Jo Kyu Sik bắt gặp nói: “Thất hoàng đệ, huynh thập phần ưa thích a hoàn đó, mong Thất hoàng đệ có thể suy nghĩ lại! Nếu Thất hoàng đệ có thể tặng cậu ta cho huynh, huynh sẽ đưa hai mươi a hoàn mĩ mạo lạnh lợi để làm hồi lễ, thế nào?”

Trong lòng Jo Kyu Hyun phẫn nộ đến đỉnh điểm, tên điên đó, quả nhiên là người có tâm cơ thâm sâu, không biết liêm sỉ, mới một đêm mà có thể khiến Lục hoàng huynh vì cậu ta mà không tiếc dùng hai mươi a hoàn đổi lấy!

Jo Kyu Sik là huynh trưởng của hần, tính cách của hần ta đương nhiên hần hiểu rõ, Jo Kyu Sik là người phong lưu, mĩ mạo thị nhân trong phủ nhiều vô kể, thậm chí, ngay cả a hoàn trong phủ cũng là nữ nhân trăm người chọn một, lần này, có thể khiến hần ta chịu dùng hai mươi mĩ nhân để trao đổi, không thể không nói rằng, hần ta thật sự muốn có được Lee Sung Min!

Nghĩ tới đây, lòng Jo Kyu Hyun càng tức giận, không biết tại sao, hần không muốn nghĩ tới việc Jo Kyu Sik biết được người hần ta gặp đêm hôm ấy là chính phi của hần, hần càng không muốn để Jo Kyu Sik biết rằng qua ngày mai, hần sẽ từ nam nhân ấy!

Nhìn thấy Jo Kyu Hyun vốn không trả lời mình, trong lòng Jo Kyu Sik càng hoài nghi, theo lí mà nói, a hoàn đêm hôm qua quả là dung mạo không ai sánh bằng, nhưng mà, hần ta dùng hai mươi a hoàn để đổi, như vậy đã rộng lượng lắm rồi, dù sao đi nữa, a hoàn ấy dù có đẹp thế nào, cũng chỉ là xuất thân một a hoàn, hần có cần suy nghĩ lâu vậy không?

Nghĩ vậy, Jo Kyu Sik bắt gặp lại nói: “Thất hoàng đệ, không lẽ dù như vậy, đệ cũng không chịu tặng a hoàn kia cho huynh? Theo như huynh biết, a hoàn trong phủ đệ không thiếu, Thất hoàng đệ hà tất vì một a hoàn mà đề ý như thế?”

Jo Kyu Hyun cười lạnh một tiếng, nói: “Vậy Lục hoàng huynh hà tất để ý cậu ta như vậy? Nếu như Lục hoàng huynh biết a hoàn trong phủ thần đệ không thiếu, vậy thì thần đệ hà tất dùng cậu ta để trao đổi với Lục hoàng huynh?”

Câu nói này của Jo Kyu Hyun khiến Jo Kyu Sik á khẩu, kì thực, hần ta cũng không biết bản thân vì sao lại chỉ gặp qua a hoàn ấy một lần mà đã có hứng thú như vậy, hần ta đối với Lee Sung Min không thể nói là thích, bởi vì, dù gì thì cũng chỉ gặp có một lần, hơn nữa, hần ta còn bị cậu trêu một trận, nhưng mà, không biết tại sao, trong lòng hần đối với cậu lại có hứng thú sâu đậm như vậy, cho nên, hần ta mới đề ra yêu cầu này đối với Jo Kyu Hyun.

Jo Kyu Hyun thấy Jo Kyu Sik không còn nhắc đến việc trao đổi nữa, sắc mặt dần dịu xuống, trầm giọng nói: “Lục hoàng huynh, việc này sau này đừng nhắc nữa, Lục hoàng huynh hãy tự lo cho mình trước đi! Có lẽ, không cần đến mai, người của phụ hoàng sẽ đến phủ của thần đệ!”

Jo Kyu Sik trầm tư một lúc, đột nhiên ngừng đầu, nói với Jo Kyu Hyun: “Nếu như thất hoàng đệ không chịu tặng huynh, vậy thì, huynh cũng không miễn cưỡng, nhưng mà, huynh muốn trước khi rời khỏi, gặp a đầu ấy một lần, yêu cầu này Thất hoàng đệ sẽ không cự tuyệt huynh chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: LEE SUNG MIN XUI XẢO

Sắc mặt Jo Kyu Hyun lúc này gần như là khó coi đến cực điểm! Hắn cố gắng nén cơn giận vô cớ, lạnh lùng nhìn Jo Kyu Sik, đáp: “Nếu như thần đệ cự tuyệt thì sao?”

Jo Kyu Hyun mấy lần cự tuyệt và địch ý vô cớ khiến Jo Kyu Sik có mơ hồ, hắn ta cảm thấy có chút không đúng.

Trong tất cả các hoàng tử trong cung, chỉ có hắn ta và Jo Kyu Hyun là cùng một mẫu thân, vì khi nhỏ mẫu thân đã lâm bệnh qua đời, cho nên, hai huynh đệ dựa nhau mà sống, và bởi vì hắn ta và Jo Kyu Hyun là nhỏ tuổi nhất trong số các hoàng tử, cộng thêm, Jo Kyu Hyun từ nhỏ thông minh hơn người, tướng mạo lại vượt trội hơn các hoàng tử khác, vì vậy, phụ hoàng yêu thương hai huynh đệ nhất.

Còn Jo Kyu Hyun và hắn ta tình cảm rất tốt, hắn ta đối với quyền lực không hề quan tâm, cho nên khi Jo Kyu Hyun biết được chỉ khuyên hắn ta vài câu rồi thôi, nhưng mà, từ đó về sau, Jo Kyu Hyun cơ hồ không hề cự tuyệt bất cứ yêu cầu nào của hắn ta.

Vì tính khí thân mạn (không màng danh lợi), phụ hoàng giận vô cùng, cho nên khi hắn ta trưởng thành, lãnh đạm với hắn khá nhiều, và các huynh trưởng cũng xem thường hắn ta.

Chỉ có Jo Kyu Hyun, trước giờ chưa hề xem thường hắn ta, và lại, đối với yêu cầu quái lạ của hắn ta, chưa bao giờ cự tuyệt.

Chỉ có lần này, người đệ đệ trước giờ chưa hề cự tuyệt hắn ta lại chỉ vì một a hoàn mà liên tục cự tuyệt hắn ta mấy lần, vốn dĩ hắn ta muốn Lee Sung Min chỉ vì cảm thấy có thú vị. Nhưng mà, Jo Kyu Hyun ba lần bốn lượt cự tuyệt khiến hắn ta hiểu kì.

Không lẽ, thật sự như là suy đoán của hắn ta, người đệ đệ thông minh tuyệt đỉnh, tuần mĩ vô song của hắn ta và một a hoàn nhỏ nhọ kia lại có quan hệ không thể nói với người khác? Ngay cả người thân ca ca này cũng không gặp a hoàn ấy một lần?

Nghĩ tới đây, Jo Kyu Sik bất giác cảm thấy kì lạ, hỏi: “Thất hoàng đệ, đệ và cậu ta có phải có việc gì giấu huynh?”

Nghe thấy lời nói của Jo Kyu Sik, sắc mặt Jo Kyu Hyun trầm lại, lạnh lùng đáp: “Đây là việc của thần đệ, không liên quan đến Lục hoàng huynh chứ?”

Thái độ của Jo Kyu Hyun càng lạnh lùng, lòng hiếu kì của Jo Kyu Sik càng mãnh liệt, hắn đang định hỏi cho rõ ràng thì trong lúc này, đột nhiên một âm thanh lãnh đạm truyền tới: “Lục hoàng đệ, Thất hoàng đệ không chịu nói với đệ bởi vì người a hoàn mà đệ muốn gặp chính là đương kim chính phi của Thất hoàng đệ, cũng chính là em chồng của đệ, Lee Sung Min!”

Jo Kyu Hyun và Jo Kyu Sik nghe thấy tiếng nói liền cùng nhau quay đầu lại, phát hiện không biết từ lúc nào, đương kim thái tử Jo Kyu Jong đã đứng cách đó không xa, lúc này, trên mặt đang nở nụ cười lãnh đạm, nhìn bọn họ.

Jo Kyu Hyun khi nhìn thấy Jo Kyu Jong, sắc mặt càng khó coi vô cùng, hắn cười lạnh một tiếng, ngữ khí không chút tình cảm: “Xem ra, đối với việc nhà của thần đệ đại hoàng huynh biết được không ít!”

Đối diện với sự nhạo báng của Jo Kyu Hyun, Jo Kyu Jong chỉ cười nhẹ, lãnh đạm nói: “Đối với việc nhà của bốn thái tử, Thất hoàng đệ cũng biết được không ít mới đúng, phải rồi, bốn thái tử còn phải cảm tạ Thất hoàng đệ đã hết mực quan tâm đến thái tử phi của bốn thái tử!”

“Người! Hừ!” Nghe thấy Jo Kyu Jong nhắc đến Lee Yoo Ra, Jo Kyu Hyun bất giác biến sắc, hắn lạnh lùng nhìn Jo Kyu Jong, hàn giọng nói: “Đại hoàng huynh, đây là việc của đệ và huynh, không liên quan đến Yoo Ra, xin đừng kéo nàng ấy vào!”

“Yoo Ra?” Jo Kyu Jong cười kinh miệt, cũng lạnh lùng nhìn Jo Kyu Hyun nói: “Thất hoàng đệ, hình như đệ quên rồi, bây giờ thân phận của nàng là chính phi của bốn thái tử, đệ nên gọi một tiếng hoàng tâu!”

Lời của Jo Kyu Jong, khiến Jo Kyu Hyun đại nộ, hắn đang tức giận thì bỗng từ trong mai lâm truyền lại một trận bước chân, tiếng một nam tử đang kêu hét vang lại: “Cứu mạng... con chó đáng chết kia, đừng có đuổi theo ta...”

Tiếp theo đó là một bóng người màu hồng đã nhanh chóng chạy ra khỏi mai lâm, và sau lưng thân ảnh ấy lại là một con chó to hung dữ.

Khi ba người nam nhân còn chưa kịp hiểu gì thì thân ảnh nhỏ màu hồng kia, đã nhảy lên người Jo Kyu Jong, và lại còn cực kì thô thiển, chỉ thấy đôi tay cậu ôm chặt lấy cổ Jo Kyu Jong, hơn nữa đôi chân siết chặt lấy hông của Jo Kyu Jong, cả người hoàn toàn treo trên thân hình cao lớn của Jo Kyu Jong.

Khi Jo Kyu Hyun nhìn rõ người treo trên người Jo Kyu Jong, khuôn mặt tuần mĩ càng đen hẳn, tiếp đó, tức giận hét: “Lee Sung Min! Người lại làm cái quỷ gì vậy?”

Lee Sung Min kinh hoàng mặc định, cậu vẫn bám lấy Jo Kyu Jong không buông, quay đầu nhìn con chó to lớn vẫn đang ở dưới đất sủa cậu, lại nhìn về phía Jo Kyu Hyun.

Thấy hần mặt đen kịt, tràn đầy phẫn nộ, và thái độ sấm sét kinh ngạc nói không ra lời của Jo Kyu Sik, quay đầu lại nhìn người nam nhân xa lạ vì hành động đột ngột của cậu mà bất động, Lee Sung Min chỉ cảm thấy mình thật xui xẻo.

Cậu biết mình rất nhanh sẽ bị Jo Kyu Hyun quét ra cửa, cho nên hôm nay mới lén lén ra đây, làm quen với hoàn cảnh xung quanh, nhưng mà cậu không ngờ rằng, khi cậu nghe lời của Eun Jung, lén lén chuồn đến phía sau hoa viên, lại gặp phải con chết đáng chết đang định về phủ kia.

Và hai vị cậu huynh kia, nhìn nhau một lúc, không chút khách khí nhảy xông vào cậu, đối diện với vật cứng lớn như vậy, Lee Sung Min đương nhiên là chỉ còn cách chạy.

Nhưng mà, cậu không nghĩ rằng, vị cậu huynh này lại có tinh thần sung mãn như vậy, một mực đuổi theo cậu không buông, hai cậu chạy không nhìn đường, chạy miết đến đây, cậu vì muốn thoát khỏi con chó đáng chết kia, chủ động sà vào lòng người nam nhân xa lạ, màn kịch này, không may lại bị tên nam nhân chết tiệt kia nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: CẬU TA LÀ VƯƠNG PHI

Jo Kyu Sik còn chưa kịp phản ứng sau lời nói của Jo Kyu Jong, tiếp theo là nhìn thấy màn kịch này quả thật khiến hắn ta ngẩn ngơ hẳn, không dễ gì mới hoàn hồn, nhìn khuôn mặt đen của Jo Kyu Hyun, lại nhìn Lee Sung Min bám lấy đại hoàng huynh không chịu buông kia, qua một hồi lâu, mới nhỏ tiếng nói: “Thì ra cậu ấy thật sự không phải a hoàn.”

Còn Jo Kyu Hyun đang sắc mặt đen thui kia, trừng mắt xem lời nói của hắn ta là gió thổi bên tai, nhìn chằm chằm Lee Sung Min ôm chặt lấy Jo Kyu Jong, lần nữa tức giận quát: “Lee Sung Min! Ngươi đang giờ thù đoạn gì vậy? Còn không mau buông tay?”

Lee Sung Min bị dọa giật mình, cậu vô thức buông lỏng tay, đang muốn nhảy từ người Jo Kyu Jong xuống, nhưng khi chân cậu mới chạm đất, lại truyền lại một trận sấm sét ớn lạnh.

Dọa đến mức cậu nhanh chóng co cái chân vừa mới chạm đất lại, đôi mắt nhắm chặt, lớn tiếng nói: “Ta không cố ý, các ngươi mau đuổi con chó đáng chết kia đi mau!”

Những lời này của Lee Sung Min không phải giả, cậu từ nhỏ thông minh hơn người, cái gì cũng không sợ, chỉ vì lúc nhỏ, bị một con chó hoang cắn phải, tục ngữ nói, một khi bị rắn cắn, mười năm sợ dây giăng (dây kéo để quay gầu múc nước lên) cho nên cậu trời không sợ đất không sợ, lại sợ chó!

Thấy bộ dạng sợ hãi của Lee Sung Min, Jo Kyu Hyun kì thực rất muốn cười nhưng mà thấy cậu ôm chặt Jo Kyu Jong thì lại cười không nổi!

Đây là gì chứ? Vương phi của mình, ngay trước mặt mình lại không biết liêm sỉ ôm người đại ca cùng cha khác mẹ của mình, việc này là gì chứ?

Nhưng mà giờ đây trước mặt huynh đệ, hắn không thể chỉ trích Lee Sung Min không biết liêm sỉ, không giữ phụ đạo chỉ có thể nhìn con giận, huyết sào một tiếng với con chó kia.

Con chó ấy nghe thấy tiếng huyết sào của Jo Kyu Hyun, không cam tâm nhìn Lee Sung Min, sau đó quay đầu lác lác đuôi rồi đi.

Đợi khi con chó kia rời khỏi, Lee Sung Min mới thở một hơi nhẹ nhõm, cậu thông thả nhảy từ người Jo Kyu Jong xuống, sau đó ngai ngừng nhìn ba người nam nhân nói: “Thật ngại quá, làm phiền rồi!”

Dứt lời, Lee Sung Min nhanh chóng quay người, định rời khỏi, tuy nhiên cậu còn chưa đi được mấy bước, sau lưng đã truyền đến tiếng của Jo Kyu Hyun: “Đứng lại!”

Lòng Lee Sung Min trầm xuống, cậu biết mà, tên nam nhân chết tiệt kia không dễ dàng bỏ qua cho cậu như vậy!

Do đó, Lee Sung Min chỉ còn cách quay người lại, nhìn Jo Kyu Hyun nói: “Vương gia có cần dặn gì?”

Jo Kyu Hyun thấy bộ dạng không chút để tâm của Lee Sung Min, trong lòng càng phẫn nộ, nam nhân đáng chết này, cậu ta vừa rồi trước mặt hắn, có hành động không biết liêm sỉ như vậy với đại hoàng huynh, không lẽ cậu ta không cảm thấy có nửa chút hổ thẹn? Còn dám tựa như không có việc gì xảy ra mà nhìn hắn?

Hắn tức giận nhìn Lee Sung Min, giọng nói tràn đầy tức giận: “Ai cho phép ngươi xuất hiện ở đây?”

Lee Sung Min có chút không còn gì để nói nhìn Jo Kyu Hyun, nam nhân này có bệnh sao? Người có mắt cũng đều thấy, cậu căn bản không tự nguyện xuất hiện ở đây, cậu chỉ bị con chó kia đuổi theo mà chạy tới đây, và lại, cậu không cố ý làm phiền họ, tất cả mọi việc đều là trùng hợp!

Thái độ của Jo Kyu Hyun khiến Lee Sung Min không vui, nhưng trước khi lấy được hưu thư, cậu không chút nguyện ý cùng hắn lòi thôi gì, bởi vì, cậu

biết, bây giờ cậu còn trong tay tên nam nhân này, nếu như chọc giận hắn, cậu nhất định không yên thân mà ra đi.

Cho nên, Lee Sung Min ngoan ngoãn cúi đầu, đáp: “Vâng, vương gia đã không thích ta xuất hiện ở đây, vậy thì ta lập tức đi ngay.”

Dứt lời, Lee Sung Min quay đầu đi, nhưng lại không ngờ rằng, đường đi sớm đã bị người chặn lại, cái quay đầu này, đụng ngay vào người của người đó, người đó không phải là ai khác chính là người nam nhân xa lạ vừa rồi bị cậu xem như cái cây đề thoát nạn.

Nhìn ánh mắt chứa nụ cười tựa ẩn tựa hiện của vị nam nhân kia, Lee Sung Min bất giác có chút tức giận quát: “Tránh ra!”

Đối diện với thái độ ác liệt của Lee Sung Min, Jo Kyu Jong chỉ cười lãnh đạm, hắn vốn không nhìn Lee Sung Min, mà quay đầu nhìn người đang đen mặt Jo Kyu Hyun nói: “Thất hoàng đệ, trong phủ đệ từ khi nào có một a hoàn thủ vị như vậy? Sao? Không giới thiệu chút sao?”

Kì thực, khi Lee Sung Min sà vào lòng hắn ta, hắn ta đã nhận ra, người nam nhân tự sà vào lòng mình là người nam nhân hôn mê ôm lấy hắn đêm đó, tuy nhiên, điều khiến hắn ngạc nhiên hơn nữa là quan hệ của cậu và Jo Kyu Hyun không hề bình thường, bởi vì, thái độ của cậu đối với Jo Kyu Hyun, không giống như một a hoàn đối với chủ tử.

Và Jo Kyu Jong nào có biết, người trước mặt không những là người nam tử ôm lấy hắn đêm đó, và lại còn lại Thất vương phi trong miệng mọi người.

Tuy rằng từ miệng của G.O biết được, Lục hoàng tử trốn tại Thất vương phủ, ngoại trừ trốn tránh phụ hoàng ép hôn ra, còn vì tìm một a hoàn, và a hoàn ấy chính là Thất vương phi giả điên giả dại.

Cho nên, hắn ta tuy biết Jo Kyu Sik muốn tìm người tên là Lee Sung Min, nhưng hắn không biết rằng, người mà hắn đang tìm cũng chính là Lee Sung Min.

Jo Kyu Hyun tức đến xanh cả mặt, tuy hắn rất muốn phủ nhận thân phận vương phi của Lee Sung Min, nhưng mà trước mặt Jo Kyu Jong hắn không thể phủ nhận, vì đến ngày mai, Jo Kyu Jong sớm muộn rồi cũng sẽ biết.

Nghĩ tới đây, Jo Kyu Hyun trừng mắt nhìn Lee Sung Min, lạnh lùng nói: “Cậu ta là vương phi của bốn vương!”

Vương phi? Nghe thấy lời nói của Jo Kyu Hyun, trong lòng Jo Kyu Jong trầm xuống, hắn làm sao cũng không ngờ rằng, a hoàn khiến hắn chú ý đến chính là Thất vương phi điên điên khùng khùng trong miệng mọi người, và cũng là người suýt chút nữa trở thành thái tử phi của hắn ta— Lee Sung Min!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: MỖI NGƯỜI MỘT TÂM TƯ

Còn Jo Kyu Sik nghiêng người ngẩn ngơ nhìn Lee Sung Min, tuy rằng hắn ta vừa mới từ Jo Kyu Jong biết được a hoàn trên chọc hắn ta là vương phi của Thất hoàng đệ, nhưng mà, khi nghe thấy Jo Kyu Hyun chính miệng nói ra, thật sự vẫn kinh ngạc vô cùng.

Bởi vì tuy hắn ta chưa gặp qua Lee Sung Min, nhưng mà lại nghe được không ít chuyện liên quan đến cậu, đặc biệt là cậu từ nhỏ ngốc nghếch, dung mạo xấu xí không cần phải nói.

Khi hắn ta biết được Jo Kyu Hyun hại đại hoàng huynh không thành, ngược lại tự mình cưới vương phi điên, trong lòng thật sự có vài phần đồng tình với Jo Kyu Hyun.

Nhưng mà, hắn ta làm thế nào cũng không ngờ tới, Lee Sung Min trong lời đồn đại trước kia là giả, Lee Sung Min thật sự dung mạo tuyệt mỹ, thậm chí thông minh đáng yêu nữa.

Thấy khuôn mặt nghiêng thành của Lee Sung Min, Jo Kyu Sik trong lòng bất giác hối hận, nếu biết trước tên điên trong lời đồn của người người kia là một mỹ nhân, hắn sớm đã xin ý chỉ của phụ hoàng, để Lee Sung Min trở thành chính phi của mình, như vậy, bây giờ hắn ta không cần bị phụ hoàng ép hôn nữa.

Còn Jo Kyu Jong cũng không khá hơn Jo Kyu Sik, khi Jo Kyu Hyun bày mưu hắn, khi hắn biết được, có ý tương kế tựu kế, để Lee Yoo Ra lên nhằm kiêu hoa, và để Jo Kyu Hyun ăn quả đắng, tự mình cưới vương phi điên.

Nhưng, hắn ta không ngờ rằng, trên thực tế không phải như vậy, vương phi điên không hề điên, và lại còn mỹ mạo vô song, thậm chí còn đẹp hơn muội muội Lee Yoo Ra vài phần.

Và đêm hôm qua, trong lòng hắn đã hoài nghi, trong Thất vương phủ từ lúc nào có một a hoàn mỹ mạo như vậy, bây giờ tất cả đã rõ, bởi vì cậu căn bản không phải a hoàn, mà là vương phi của Jo Kyu Hyun.

Và bây giờ cuối cùng hắn cũng hiểu tại sao thị vệ thân cận của Jo Kyu Hyun lại đích thân đưa một a hoàn về phòng.

Bây giờ, lòng Jo Kyu Jong đang tràn ngập một ý vị nói không nên lời, chỉ cảm thấy trong lòng buồn phiền, cực kì không thoải mái.

Còn Lee Sung Min khi nghe thấy lời nói của Jo Kyu Hyun, bất giác khẽ chấn động, cậu không ngờ rằng, Jo Kyu Hyun sẽ trước mặt người khác mà thừa nhận cậu là vương phi của hắn, nhưng mà, khi cậu nhìn thấy bộ mặt ác ôn của hắn, bất giác cười nhẹ, nói: “Các người đừng hiểu lầm, bản thiếu gia rất nhanh sẽ trở thành người vợ bị bỏ! Bởi vì, Thất vương gia trong lòng đã có người, bản thiếu gia đương nhiên sẽ không thể lưu lại Thất vương phủ làm chướng mắt Thất vương gia.”

Lee Sung Min đâu phải ngu ngốc, cậu tự nhiên nghe được ý của Jo Kyu Hyun trong câu nói, nếu đã như vậy, cậu sẽ nói ra việc Jo Kyu Hyun từ cậu, đến lúc đó, có thêm hai nhân chứng, tránh cho Jo Kyu Hyun thay đổi chủ ý, không đưa hưu thư cho cậu mà giữ cậu ở lại Thất vương phủ tiếp tục chịu hành hạ!

Khi nghe thấy lời của Lee Sung Min, mỗi người một ý nghĩ.

Jo Kyu Hyun đen mặt lại, đôi mắt căm hận nhìn Lee Sung Min, trong lòng hắn đang phẫn nộ, nhưng lại không thể cãi lại lời của Lee Sung Min.

Còn Jo Kyu Jong khẽ chấn động, nhưng lại lộ ra nụ cười đầy ý vị: Việc này có sự xuất hiện của cậu ta đã trở nên ngày càng thú vị rồi.

Jo Kyu Sik là kinh ngạc nhìn Jo Kyu Hyun, nói: “Thất hoàng đệ, đệ muốn từ cậu ta?”

Jo Kyu Hyun còn chưa kịp trả lời, Lee Sung Min đã nói: “Đây là đương nhiên, ta và hắn đã giao kèo với nhau, qua ngày mai, hắn sẽ đưa hưu thư cho ta, từ nay về sau, hắn và ta không ai liên can đến ai...”

Lời của Lee Sung Min còn chưa dứt, đã bị Jo Kyu Hyun một tiếng quát ngắt đi: “Lee Sung Min! Người nói đủ chưa? Nói đủ rồi thì rút ngay cho bản vương!”

Khỏe miệng Lee Sung Min lộ ra nụ cười lạnh, Jo Kyu Hyun, người thẹn quá hóa giận rồi sao? Hay lắm, ngày mai, còn có một màn kịch hay nữa! Bản thiếu gia là linh hồn trí thức của thế kỉ 21, dễ dàng bị người quét khỏi cửa vậy sao? Dù có đi, bản thiếu gia sẽ đi trong vinh quang! Tuyệt đối không để người dễ dàng như vậy! Hừ, Jo Kyu Hyun, người hãy đợi mà tiếp chiêu đi! Bản thiếu gia đã từng nói qua, ta sẽ đem tất cả những gì người gây ra trên người bản thiếu gia, trả hết cho người!

Lee Sung Min không nói gì nữa, chỉ chế giễu nhìn Jo Kyu Hyun, sau đó quay người lớn bước rời khỏi mai lâm.

Tuy nhiên, ngay lúc thân ảnh Lee Sung Min sắp biến mất vào mai lâm, đột nhiên Jo Kyu Jong nói với hình bóng cậu: “Tiểu tử, hãy nhớ lời hứa của mình!”

Nghe thấy lời của Jo Kyu Jong, bước chân Lee Sung Min khẽ nghiêng, suýt chút nữa ngã xuống đất, cậu nhớ câu này là câu nói của người thần bí ghi trên tấm vải nhỏ, người nam nhân này sao biết được? Không lẽ, hắn ta chính là người thần bí cứu cậu đêm hôm qua?

Nhưng mà, Lee Sung Min tuy có hoài nghi, bước chân vẫn không dừng lại, bởi vì, Jo Kyu Hyun còn ở đây, cậu không muốn để Jo Kyu Hyun biết được việc của người thần bí, bởi vì không muốn thêm chuyện thị phi, cho nên thân ảnh Lee Sung Min khẽ lạng đi, sau đó nhanh chóng rời khỏi.

Nhìn theo hình bóng Lee Sung Min biến mất trong mai lâm, nụ cười ý vị trên mặt Jo Kyu Jong càng nồng.

Còn Jo Kyu Hyun khi thấy việc này, cảm thấy gai mắt, hắn lạnh lùng nhìn Jo Kyu Jong, nói: “Đại hoàng huynh khi nào có lời hứa với vương phi của bản vương? Sao bản vương không biết?”

Jo Kyu Jong chỉ cười nhạt, nói: “Thất hoàng đệ, hình như bản thái tử cũng không hỏi qua việc Thất hoàng đệ và thái tử phi chứ?”

“Người!” Jo Kyu Hyun đại nộ, căm giận nói: “Đại hoàng huynh đừng quên cậu ta bây giờ vẫn còn là vương phi của bản vương!”

Jo Kyu Jong mặt không cảm xúc nhìn Jo Kyu Hyun đáp: “Vậy thì bản thái tử cũng mong Thất hoàng đệ đừng quên thân phận bây giờ của Lee Yoo Ra! Nếu không, bản thái tử không chút do dự để nàng ta như Thất vương phi, trở thành người vợ bị bản thái tử bỏ!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: NGƯỜI KHÔNG ĐỦ TƯ CÁCH

Thấy hai người đương đầu không ai nhường ai, Jo Kyu Sik cảm thấy bản thân hết cách, hắn ta sợ hai người lại có hành động xung đột gì, nhanh chóng nói với Jo Kyu Jong: “Đại hoàng huynh hôm nay sao lại đến phủ của Thất hoàng đệ?”

Jo Kyu Jong cười nhẹ một tiếng, đáp: “Lục hoàng đệ biết rồi còn vờ hỏi, hôm nay bản thái tử tới đây là tìm Lục hoàng đệ về, phụ hoàng nói, vài ngày nữa công chúa Từ Việt quốc sẽ đến, hy vọng lục hoàng đệ sớm ngày về cung, chuẩn bị nghênh đón công chúa Từ Việt quốc.”

Nghe lời nói của Jo Kyu Jong, Jo Kyu Sik bất giác cười khổ một cái, xem ra, phụ hoàng căn bản không định bỏ qua cho hắn ta, công chúa Từ Việt quốc

này, hẳn thật sự không muốn cưới mà, phải làm sao đây?

Jo Kyu Sik có chút khổ não nhìn Jo Kyu Hyun, bỗng nhiên mắt sáng lên, hắn bước đến gần Jo Kyu Hyun, kéo tay Jo Kyu Hyun, nói: “Thất hoàng đệ, không phải đệ sắp từ Lee Sung Min sao? Vậy đệ xin ý chỉ của phụ hoàng, đệ công chúa Tử Việt quốc kia trở thành chính phi của đệ được không?”

Dung mạo tuấn mĩ của Jo Kyu Hyun khẽ co giật, giận dữ đẩy Jo Kyu Sik ra, lạnh lùng nói: “Cút về Lục vương phủ của huynh đi!”

Bị Jo Kyu Hyun vô tình cự tuyệt, Jo Kyu Sik chỉ còn cách đi về phía Jo Kyu Jong, mặt nhăn nhó nói: “Đại hoàng huynh, huynh không thể bỏ qua cho đệ sao? Huynh rõ ràng biết, đệ không muốn cưới công chúa Tử Việt quốc kia.”

Jo Kyu Jong cũng bản mặt vô tình nhìn Jo Kyu Sik, lãnh đạm nói: “Lục hoàng đệ, đây là ý chỉ của phụ hoàng, bôn thái tử không thể giúp được, Lục hoàng đệ hãy ngoan ngoãn theo bôn thái tử về cung gặp phụ hoàng đi!”

Jo Kyu Sik biết mình không thể thoát khỏi tay đại hoàng huynh, chỉ còn cách đi đến bên cạnh Jo Kyu Jong.

Còn Jo Kyu Jong chỉ cười nhẹ một tiếng, đột nhiên nói với Jo Kyu Hyun: “Thất hoàng đệ, ngày mai bôn thái tử hoan nghênh thất hoàng đệ và Thất vương phi đại giá! Cáo từ!”

Dứt lời, Jo Kyu Jong không quay đầu đưa Jo Kyu Sik rời khỏi.

Nhìn theo hình bóng của Jo Kyu Jong và Jo Kyu Sik, Jo Kyu Hyun đột nhiên quét hết tất cả mọi thứ trên bàn xuống đất.

Chỉ thấy sắc mặt hần trầm, hắc mâu phóng ra tia lửa, cắn răng nói: “Lee Sung Min! Nam nhân đáng chết! Ngươi hãy đợi đấy, bôn vương tuyệt đối không bỏ qua cho ngươi!”

Sắc mặt Jo Kyu Hyun tái xanh, đôi tay nắm chặt với nhau, hề hần nghĩ tới việc khi nãy ánh mắt dịu dàng của Jo Kyu Jong nhìn Lee Sung Min, là hần tức đến mức muốn giết người! Nam nhân đó, ngang nhiên dám trước mặt hần vượt tường, không những câu dẫn Lục hoàng huynh, mà còn dính liú đến Đại hoàng huynh, thậm chí còn không biết liêm sỉ sà vào lòng đại hoàng huynh ngay trước mặt hần.

Hon nữa cậu ta còn nôn nóng trước mặt Đại hoàng huynh nói ra việc hần muốn từ cậu ta, chắc là muốn sau khi từ cậu ta, cậu ta lại tiếp tục leo lên đến nơi Đại hoàng huynh?

Hừ, đúng là một tiện nhân không biết liêm sỉ!

Jo Kyu Hyun lúc này tựa như là con sư tử đang bạo nộ, ngay cả chính hần cũng không hiểu bản thân tại sao nam nhân khác dễ tâm đến Lee Sung Min hần lại tức giận.

Người đang trong cơn phẫn nộ như hần, thậm chí không phát hiện, biểu hiện của hần rất dễ tâm đến Lee Sung Min, khi thấy Jo Kyu Jong có cử chỉ dịu dàng với cậu thì hần mới phẫn nộ như vậy.

Lee Sung Min vui vẻ trở về viện lạc, và nụ cười của cậu hóa đá ngay.

Bởi vì, cậu thấy Kim Tae Yeon và mấy a hoàn đang đứng trong viện lạc, còn Eun Jung, đang quỳ dưới đất, một a hoàn hung dữ đang không ngừng tát nàng ta.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Lee Sung Min nổi cơn giận, cậu lớn bước đi về phía trước, đẩy mạnh a hoàn kia ra, sau đó kéo Eun Jung từ dưới đất dậy, tức giận nói với Kim Tae Yeon: “Ngươi đang làm gì vậy? Dựa vào gì mà đánh người?”

Thấy sự xuất hiện của Lee Sung Min, Kim Tae Yeon trước tiên là khẽ sửng sốt, nhưng mà ả ta rất nhanh đã kiêu căng ngẩng cao đầu, chế giễu nhìn Lee Sung Min, nói: “Ta còn tưởng là ai nữa chứ thì ra là tiểu tử thói nhà ngươi! Bôn thị nhân đang định tìm ngươi tính sổ, không ngờ ngươi tự tìm tới! Xem ra, bôn thị nhân hôm nay vận khí không tệ đây!”

Lee Sung Min kéo Eun Jung ra sau lưng mình, lạnh lùng nhìn Kim Tae Yeon, hàn giọng nói: “Kim Tae Yeon, bôn thiếu gia tính khí không tốt lắm, ngươi tốt nhất co đuôi lên cút ra khỏi viện lạc! Nếu không, đừng trách bôn thiếu gia không khách sáo!”

Trong mắt của Kim Tae Yeon, Lee Sung Min chỉ là một là nô tỳ nhỏ, ả ta làm sao dễ Lee Sung Min trong mắt chứ? Cho nên, khi ả nghe thấy lời lẽ không chút khách sáo của Lee Sung Min, cả người bất giác giật run, chỉ thẳng vào Lee Sung Min, hét: “Ngươi chẳng qua chỉ là một tiện tỳ, cả gan dám gọi tên bôn thị nhân? Ngươi đâu, dạy dỗ tiện tỳ không biết trời cao đất dày này cho bôn thị nhân!”

Thấy hai a hoàn đang tiến tới, ánh mắt Sung Min thoáng qua tia khinh bỉ, nhìn Kim Tae Yeon, cười nhạt nói: “Kim Tae Yeon, ngươi chẳng qua chỉ là công cụ làm ấm giường của Jo Kyu Hyun, ngươi còn tưởng ngươi là Thất vương phi sao?”

Ngữ khí nhạo báng của Lee Sung Min, khiến Kim Tae Yeon tức vô cùng tức giận, ả tuy rằng thân là thị nhân, nhưng lại được Jo Kyu Hyun cực kì sủng ái, trong phủ, không một hạ nhân nào gặp ả mà không cung kính kính? Nay bị một a hoàn cười nhạo như vậy, ả làm sao nhịn được cơn giận?

Chỉ thấy ả đi về trước một bước, giơ cao tay, sau đó giáng mạnh xuống Lee Sung Min.

Nhưng Lee Sung Min nào để ả như ý, cậu nhanh tay lẹ mắt, nắm lấy tay mà Kim Tae Yeon định tát mình, sau đó nhẹ nhàng đẩy một cái, Kim Tae Yeon ngã nhào xuống đất, cười lạnh một tiếng nói: “Kim Tae Yeon, ngươi muốn đánh ta? Ngươi còn chưa đủ tư cách!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: TA THÔNG MINH HƠN NGƯỜI

Kim Tae Yeon tuy là người có tâm cơ nhiều và thâm sâu, nhưng mà, dù sao ả cũng chỉ là một nữ lưu không biết võ công, bị Lee Sung Min một người từng luyện qua Taikondo đẩy như vậy, đương nhiên mất cân bằng, ngã mạnh xuống đất.

Kim Tae Yeon tuy xuất thân lầu xanh, nhưng là người từ nhỏ được hầu hạ, tự cho rằng xinh đẹp hơn người, sau khi bị bán đến thanh lâu, trở thành hoa khôi được mụ ma ma chăm sóc chu đáo, ả làm gì có chịu qua cảnh như vậy?

Khi mặt tường cứng chà xát qua da của ả, toàn thân truyền đến đau đớn, khiến ả chịu không nổi lớn tiếng kêu lên.

Lee Sung Min chỉ ngoáy ngoáy tai, sắc mặt không đổi, nhìn Kim Tae Yeon thảm bại té dưới đất, lạnh lùng cười nhạo: “Kim Tae Yeon, đây là do ngươi tự chuốc lấy, ngươi chẳng qua chỉ là một thị nhân nho nhỏ, còn dám đến viện lạc ta ngang tàn? Sao không nghe ngóng thử ta Lee Sung Min là người thế nào?”

Thấy Kim Tae Yeon bị Lee Sung Min đẩy ngã, hai a hoàn theo Kim Tae Yeon bị dọa đến kinh hoàng, cũng không dám tiếp tục bắt lấy Lee Sung Min, nhanh chóng quay đầu lại diu Kim Tae Yeon dậy.

Một trong số ấy tức giận chỉ vào mặt Lee Sung Min, la lớn: “Tên tiện tì, ngươi chẳng qua chỉ là một tiện tì, cả gan dám đẩy ngã tiểu thư nhà ta? Ngươi dám làm tổn hại tiểu thư nhà ta, vương gia sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!”

“Vậy sao?” Đối với uy hiếp của a hoàn đó, Lee Sung Min căn bản không để trong mắt, bởi vì, chỉ cần qua ngày mai, cậu sẽ không còn dây dưa gì với Jo Kyu Hyun! Chỉ cần lấy được hưu thư, cậu còn sợ tên vương gia quý quái kia?

Hơn nữa, tuy rằng giờ cậu chưa có hưu thư trong tay, nhưng thân phận của cậu cũng là Thất vương phi, Kim Tae Yeon chẳng qua chỉ là một thị nhân nho nhỏ, dám đến viện lạc cậu ngang tàn, nói về lý, Lee Sung Min cũng có lý hơn.

Mặt Kim Tae Yeon co lại một đồng, tức giận hét lên: “Viện lạc của ngươi? Lee Sung Min, ngươi chẳng qua chỉ là một tiện tì! Ngươi cho rằng ta không biết sao? Đây là khuôn viên của vương phi ngốc nghếch kia!”

Lee Sung Min cười kinh bỉ, lạnh lùng nhìn Kim Tae Yeon, nói: “Vậy sao? Kim Tae Yeon, ngại quá, ta chính là vương phi ngốc nghếch mà ngươi nói đây! Sao nào? Hôm nay ngươi đến đây ắt là muốn như những người khác, đến dạy dỗ vương phi ngốc nghếch ta?”

Nhìn thấy hoa dung của Kim Tae Yeon từ từ biến sắc, Lee Sung Min dừng lại, và lại tiếp tục nói mang đầy ác ý: “Tiếc là, ngươi có chủ ý sai rồi, vương phi ngốc nghếch ta không dễ ức hiếp như trong tưởng tượng của ngươi!”

Sắc mặt Kim Tae Yeon trắng bệch, ả không dám tin nhìn nụ cười của Lee Sung Min, hét: “Ngươi...ngươi...sao có thể như vậy? Ngươi sao lại là vương phi ngốc nghếch?”

Lee Sung Min nhàn nhã nhìn Kim Tae Yeon một cái, giễu cợt nói: “Ta đương nhiên không phải là vương phi ngốc nghếch kia, bởi vì, ta thông minh hơn ngươi!”

Bị Lee Sung Min sỉ nhục như vậy, Kim Tae Yeon tức nói không nên lời, tay siết chặt lại với nhau, móng tay nhọn ấn sâu vào lòng bàn tay ả, nhưng mà ả không cảm thấy đau, lúc này ả đang trừng mắt nhìn Lee Sung Min, hận không thể giết chết cậu!

Hôm nay ả tới đây, vì Eun Jung giặt rách chiếc váy của ả, mà ả nghe nói, Eun Jung là a hoàn thân cận của vương phi ngốc nghếch, cho nên, ả mới cố ý đến đây gây sự, nhưng không ngờ rằng lại gặp người ả cực kì căm ghét ở đây.

Thấy Lee Sung Min xuất hiện giải nguy cho Eun Jung, ả không để Lee Sung Min trong mắt, ngược lại còn âm thầm tính kế trừng trị nô tì không biết trời cao đất dày kia!

Nhưng mà, ả không ngờ, mấy ngày nay, nô tì ngày ngày xuất hiện bên cạnh Jo Kyu Hyun, chính là vương phi ngốc nghếch, hơn nữa, cậu ta không những không ngốc, mà còn rất hung dữ, thậm chí hình như còn biết võ công!

Nghĩ tới đây, Kim Tae Yeon cắn lấy răng, căm hận nhìn Lee Sung Min, uất hận nói: “Ngươi là vương phi thì sao? Ngươi không ngốc thì sao? Cho dù vậy, ngươi không phải bị vương gia đuổi đến lãnh cung, đây làm a hoàn? Lee Sung Min, ngươi đừng quên, ta là người được vương gia sủng ái nhất, ngươi dám động đến ta, vương gia tuyệt đối không tha cho ngươi!”

Đối diện với một nữ nhân có dáng không nỡ kia, Lee Sung Min thật sự không muốn lo nhiều, sao trong Thất vương phủ này, ai cũng đều thích tên nam nhân đáng chết thích uy hiếp người đó? Ara kia cũng vậy, Lee ma ma cũng thế, bây giờ ngay cả Kim Tae Yeon cũng như vậy!

Lee Sung Min nghe đến phiền, mấy người này, thích hồ ly giả hồ ly sao? Không thể đòi cái gì mới mẻ hơn sao?

Do đó cậu chỉ còn cách lười nhác nói: “Kim Tae Yeon, nếu như ngươi còn đứng đến người của ta, ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi! Cửa bên kia, cút mau!”

Kim Tae Yeon tức đến mặt hết xanh rồi lại đỏ, khóe miệng thoáng qua tia cười oán độc, sau đó phẩy tay áo, dẫn hai a hoàn phần hận rồi đi.

Nhìn theo bóng dáng Kim Tae Yeon, Lee Sung Min khẽ nheo mắt, sâu thẳm nội tâm bỗng xuất hiện nỗi bất an.

Bởi vì, khi này cậu không bỏ lỡ nụ cười oán độc của Kim Tae Yeon, nữ nhân đó, xem ra tuy vẻ ngoài yếu đuối, nhưng mà tâm tuyệt đối đủ ác, hơn nữa, ả không phải Lee ma ma, e là không dễ xử lý như vậy!

Một mực cho đến khi hình bóng Kim Tae Yeon biến mất trong lạc viện, Lee Sung Min mới thu lại ánh mắt, lòng thầm nghĩ: Xem ra, lưu lại đây hai ngày, cậu nên cẩn thận một chút, không biết người nữ nhân Kim Tae Yeon kia sẽ giở thủ đoạn gì? Nếu như nhầm cậu mà công kích thì cậu lại không sợ, nhưng cậu sợ là Kim Tae Yeon sẽ âm thầm gây khó dễ cho Eun Jung.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: TƯ TƯỞNG PHONG KIẾN

Eun Jung thấy Lee Sung Min ngăn người, bắt giác lo lắng kéo tay áo Lee Sung Min: “Thiếu gia, kì thực người không cần vì nô tì mà đắc tội Kim thị nhân, Kim thị nhân này vốn là hoa khôi của thanh lâu, thủ đoạn rất lợi hại, bây giờ thiếu gia vì nô tì mà đắc tội ả, e rằng ả không thôi đâu. Nô tì thật sự rất lo lắng, ả ta sẽ bày kế hại thiếu gia.”

Lời mà Eun Jung nói chính là điều mà Lee Sung Min đang nghĩ, làm sao cậu không biết chứ?

Kim Tae Yeon này tuyệt đối là loại nữ nhân nhỏ nhen, lúc trước, ở khuôn viên a hoàn tên Ji Yeon kia vốn là a hoàn thân cận của ả, sau này chỉ vì một việc nhỏ mà đắc tội ả, thì đã bị ả đẩy đến khuôn viên, hơn nữa, còn không hà dạ, bắt tay cùng quân sự ma ma của khuôn viên, gây khó dễ với Ji Yeon.

Người như vậy, hôm nay ả chịu thiệt, đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua, bây giờ ả biết thân phận của cậu, với tính cách của Kim Tae Yeon, tuyệt đối không quang minh chính đại mà hại cậu, ả chỉ hại cậu trong bóng tối.

Và Eun Jung không biết là, Lee Sung Min căn bản không lo lắng gì mà chỉ lo ngày mai cậu cùng Jo Kyu Hyun đi tham dự yến tiệc, khi ấy, một mình Eun Jung ở đây, không biết Kim Tae Yeon và Lee ma ma sẽ làm khó Eun Jung như thế nào.

Nghĩ tới đây, Lee Sung Min khẽ nhíu mày, đột nhiên, mắt sáng lên, ngày mai cậu cùng Jo Kyu Hyun đi tham sự yến tiệc, như vậy, ngày mai cậu sẽ khôi phục thân phận vương phi? Nếu là vương phi, sẽ cần a hoàn thân cận hầu hạ? Đến lúc đó cậu đưa Eun Jung đi, không phải sẽ ổn sao?

Nghĩ thế, Lee Sung Min nhẹ nhàng thả lỏng đôi mày, nở nụ cười tươi.

Chỉ cần Eun Jung bên cạnh cậu, đợi qua ngày mai, dù Kim Tae Yeon có mưu kế gì, cậu cũng không sợ, bởi vì, Jo Kyu Hyun đã hứa, chỉ cần cậu đem việc lên nhầm kiểu hoa đêm đó nói ra trước mặt quần chúng, hẳn sẽ cho cậu hưu thư, để cậu rời khỏi đây, chỉ cần rời khỏi đây, cậu cũng không thèm bận tâm đến một Kim Tae Yeon gì kia?

Thấy Lee Sung Min nở nụ cười tươi, Eun Jung bắt giác có chút hoài nghi, nói: “Thiếu gia, không lẽ người một chút cũng không lo lắng sao? Kim thị nhân kia.....”

Lee Sung Min không đợi Eun Jung nói hết, đã vỗ vỗ vai nàng ta, nói: “Eun Jung, nếu như ta rời khỏi đây, ngươi sẽ đi theo ta chứ?”

“Rời khỏi?” Eun Jung nghe thấy lời của Lee Sung Min, bắt giác nghi hoặc hỏi: “Thiếu gia, người là Thất vương phi, sao có thể rời khỏi đây? Nếu như tự mình rời đi, vương gia sẽ không vui đâu, hơn nữa, trong tay chúng ta không có ngân lượng, chúng ta có thể đi đâu chứ?”

Trên mặt Lee Sung Min lộ ra nụ cười tuyệt mỹ, lãnh đạm nói: “Hắn đã đồng ý, qua ngày mai, hắn sẽ cho ta hưu thư, đến lúc đó, chúng ta có thể đem theo giá trang rời khỏi đây!”

Eun Jung nghe thấy lời của Lee Sung Min, bắt giác mở to mắt, tức giận nói: “Hưu thư? Vương gia sao có thể làm vậy? Ngài ấy làm sao có thể từ thiếu gia? Ngài ấy từ thiếu gia rồi, sau này thiếu gia phải làm sao?”

Lee Sung Min không ngờ rằng, khi Eun Jung nghe thấy Jo Kyu Hyun muốn từ cậu, lại có phản ứng mạnh như vậy, bất giác nghi ngờ hỏi Eun Jung: “Eun Jung, hẳn không thích ta, từ ta không phải tốt lắm sao? Hơn nữa, rời khỏi đây, tốt hơn là sống ở đây chịu khổ!”

Lee Sung Min là linh hồn ở thế kỉ 21 xuyên không đến đây, cậu làm sao biết trong lòng Eun Jung nghĩ gì?

Ở thời phong kiến cổ đại này, luôn trọng nam kinh nữ, (trọng công khinh thụ!) ở đây, cơ hồ đều coi nam nhân (là công ý...) là trời, tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, dù bị gả đến nhà chồng chịu sự lạnh nhạt của chồng, cũng không thể tự tiện về nhà mẹ, dù chồng có nạp thiếp, bản thân chỉ có thể cố mỉm cười, còn phải vì chồng chăm lo việc của người thiếp.

Dù thân là vợ chính, phản đối việc chồng nạp thiếp thì nhẹ sẽ bị người khác chê cười, nặng sẽ bị gán vào tội danh đồ kị, bị chồng liệt vào bảy bảy lí do, và bị từ!

Và những người bị chồng từ là thảm nhất, bị từ bỏ, không thể về nhà mẹ đẻ, bởi vì, như vậy sẽ mất mặt nhà mẹ, trong thời đại này, những người bị chồng từ chỉ có hai con đường, một là tự vẫn, con đường khác là xuất giá, tự giữ đèn riêng. (tức tìm người khác mà gả)

Chính vì những lí do này, cho nên Eun Jung biết được Lee Sung Min bị Jo Kyu Hyun từ mới khẩn trương như vậy.

Nghe thấy lời của Lee Sung Min, Eun Jung bất giác khẩn trương, mắt nàng ta đỏ lên, thút thít nói: “Thiếu gia, nếu như người bị vương gia từ rồi, vậy phải làm sao?”

Lee Sung Min nào có biết những việc đó? Cậu nhìn bộ dạng tựa như giặc đang đuổi đến của Eun Jung, trong lòng càng mơ hồ, kì lạ mà hỏi: “Eun Jung, ta còn sống sờ sờ mà, người khóc gì chứ? Hắn từ ta, ta vẫn ổn, có bị sao đâu chứ?”

Eun Jung nhìn bộ dạng thanh thần của Lee Sung Min, trong lòng càng cay đắng, nàng đột nhiên ôm lấy Lee Sung Min, khóc mà nói: “Thiếu gia, người hồ đồ thật hay giả hồ đồ vậy? Nếu thiếu gia bị vương gia từ rồi, sau này còn có ai dám cưới thiếu gia nữa? Ngày tháng sau này của thiếu gia làm sao mà sống?”

Nghe xong lời than khóc của Eun Jung, Lee Sung Min mới phản ứng lại, chết thật, cậu sao lại quên đi việc đây là phong kiến cổ đại? Eun Jung là cô nhân, tư tưởng đương nhiên là bảo thủ, trong mắt nàng ta, người bị từ khỏi của là không giữ đạo làm vợ, hơn nữa sẽ không có ai dám cưới, bởi vì, trong mắt các nam nhân chết tiết kia, cậu không còn trinh bạch!

Ở cổ đại, một nữ nhân (hay thụ...) không trinh bạch, ai sẽ cưới chứ? Nhưng mà, cậu là Lee Sung Min, là linh hồn thế kỉ 21, cậu mới không thèm lo mấy cái đó! Người ngoài làm sao nhìn thì có gì phải bận tâm? Và lại, cậu gả cho Jo Kyu Hyun nhiều ngày như vậy, Jo Kyu Hyun căn bản không hề động qua cậu! Cậu sợ gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: TÊN SẮC LANG ĐÁNG CHẾT

Sớm tinh mơ, màn sương bao phủ không gian, mờ mờ lung lung phủ lên vạn vật.

Một tia sáng mặt trời xuyên qua màn sương mỏng, soi rọi lên cây nở đầy hoa mai, trên cánh hoa còn đọng vài giọt sương, tạo nên màu bảy sắc, làm cho người ta không khỏi kinh ngạc trước mỹ cảnh bình minh.

Lee Sung Min vươn thân lười nhác, mở đôi mắt còn chút mơ hồ, nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó lại tiếp tục nhắm mắt lại, chui đầu vào chiếc chăn dày.

Một trận tiếng bước chân truyền lại, đôi mắt Eun Jung đỏ mọng từ ngoài đi vào, nàng ta nhanh bước đến bên giường Lee Sung Min, nhẹ nhàng đẩy đẩy cậu, nhỏ nhẹ nói: “Thiếu gia, vương gia cho người gọi thiếu gia đến Vô Trần điện!”

Lee Sung Min xoay người, không thèm quan tâm Eun Jung, tiếp tục chui đầu sâu vào chăn.

Nhìn thấy hành động trẻ con của Lee Sung Min, Eun Jung bất nhẫn kéo chăn ra, dựa sát vào tai Lee Sung Min nói: “Thiếu gia, mau dậy đi!”

Lee Sung Min cực kì không cam tâm mở mắt ra, nhìn Eun Jung, nói: “Eun Jung, người đề ta ngủ thêm chút nữa được không? Mới sáng sớm mà ồn muốn chết!”

Eun Jung nhìn về hướng cửa, nói: “Thiếu gia, người mau dậy đi, vương gia còn đang đợi bên ngoài!”

Lee Sung Min vì tối qua an ủi Eun Jung mà rất trễ mới ngủ, bây giờ cậu rất buồn ngủ, nào có nghe được lời nói của Eun Jung, chỉ thấy cậu đưa tay gạt lại chiếc chăn mà Eun Jung kéo ra, sau đó chui đầu ngủ tiếp.

Tuy nhiên, ngay lúc này, một thân hình cao lớn từ ngoài cửa bước vào, trên tay người vừa vào cầm một thau nước, “ào” một tiếng, cả thau nước bị dội lên

người Lee Sung Min.

Bị dội nước lạnh thấu xương, Lee Sung Min lửa giận trong cậu lập tức dâng lên, bật mạnh từ trên giường dậy, phần nộ quát: “Chết tiệt, ai dám dội nước ta? Eun Jung, người chán sống rồi hả?”

Lee Sung Min hất mái tóc ướt sũng, chiếc nội y màu trắng của cậu ướt một mảng lớn, lúc này cậu như một con sư tử đang nổi giận, trừng mắt nhìn Eun Jung.

Thấy Lee Sung Min giận dữ, Eun Jung sợ hãi lui về phía sau một bước, nói: “Không phải nô tì, thiếu gia, là vương gia.”

Nói xong, Eun Jung không dám lưu lại trong nhà, quay người chạy nhanh ra ngoài.

Lee Sung Min giờ mới phát hiện, trong nhà không biết từ lúc nào đã có thêm một bóng người cao lớn, mà chủ nhân của bóng người này đang đứng cạnh giường, lạnh lùng nhìn cậu.

Tính khí Lee Sung Min vốn không tốt, đang ngủ ngon trong chăn thì bị người khác hắt một thau nước lạnh, tâm trạng cậu có thể hình dung là ác liệt lại hình dung, cộng thêm thù phạm là người cậu ghét nhất, cậu nghĩ cũng không nghĩ, tức giận hét: “Jo Kyu Hyun, tên chết tiệt nhà người, người làm gì vậy?”

Jo Kyu Hyun ném bỏ chiếc thau trên tay, lạnh lùng nhìn Lee Sung Min nói: “Lee Sung Min, người tốt nhất cút dậy cho bản vương, nếu không bản vương sẽ dỡ bỏ cái ổ chó này của người!”

“Người! Tên nam nhân thôi tha!” Lee Sung Min phần nộ ném chiếc chăn trên người về phía Jo Kyu Hyun.

Jo Kyu Hyun khẽ nghiêng người, tránh chiếc chăn mà Lee Sung Min ném tới, đồng thời hấn bị hành động của Lee Sung Min mà kích động, phần nộ quay người lao về phía cậu, đột nhiên, ánh mắt hấn dừng lại trên người cậu, màu đen thâm trầm thoáng qua một tia rạo rực, bước chân hấn vì vậy mà khẽ ngừng lại.

Lee Sung Min đang tức đầy bụng, cậu cũng đang định tiếp tục nói, nhưng đột nhiên cảm thấy có gì không đúng, cậu nhìn theo ánh mắt của Jo Kyu Hyun, bất giác kêu lên.

Thì ra, chiếc áo mỏng của cậu khi nãy bị thau nước ấy làm cho ướt sũng, mà chiếc áo ấy lại là màu trắng, cho nên chiếc áo mỏng đâu có thể che được phong quang trước ngực cậu, mà việc này, sớm đã bị Jo Kyu Hyun nhìn thấy.

Chấn đã bị Lee Sung Min ném xuống đất, cậu chỉ còn cách dùng tay che, hoang mang nhìn Jo Kyu Hyun đang đi về phía cậu: “Tên sắc lang (dê xòm, 35) chết tiệt, người nhìn gì? Mau cút ra ngoài!”

Jo Kyu Hyun lúc đầu là khẽ lạng người, sau đó rất nhanh nở nụ cười kinh nhạt, nói: “Nam nhân như người, bản vương không hề hứng thú!”

Nói đến đây, Jo Kyu Hyun khẽ ngừng lại, lại nói: “Nhưng mà, nếu người đã câu- dẫn bản vương, vậy thì, bản vương sẽ miễn cưỡng thỏa mãn người một chút vậy!”

Dứt lời, Jo Kyu Hyun tiếp tục tiến về phía Lee Sung Min.

Lee Sung Min dùng tay che trước người, thần sắc kinh hoàng lui về sau, nhưng mà, cậu quên rằng cậu lúc này đang đứng trên giường, cái lui này đúng đúng đúng ngay cạnh giường, nhất thời mất thăng bằng, ngã về phía Jo Kyu Hyun.

Jo Kyu Hyun không ngờ tới việc Lee Sung Min ngã về phía hấn, nhất thời không để ý, hấn và cậu ngã xuống chiếc chăn bị ném xuống đất kia.

Lee Sung Min vừa đứng nằm trên người Jo Kyu Hyun, môi cậu đang chạm chiếc mũi cao thẳng của hấn, đôi tay chạm ngực hấn, muốn tư thế nóng ấm bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Biến cố đột ngột này khiến Jo Kyu Hyun khẽ sửng sốt, nhưng mà hấn rất nhanh phản ứng lại, môi nở nụ cười tà mị, đột nhiên đôi tay ôm lấy Lee Sung Min, xoay người một cái, đè Lee Sung Min còn chưa hoàn hồn xuống đất, môi gần sát tai cậu, khàn giọng nói: “Tiểu tử, đây là thủ đoạn người quyền rũ bản vương?”

Bên tai truyền lại hơi nóng khiến Lee Sung Min khẽ run người, cậu cố gắng để trái tim đang nhảy loạn lên của mình bình tĩnh lại, nhưng vẫn nhịn không được, hoang mang hét lên: “A, tên nam nhân đáng chết, người mau thả ta ra!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: ĐÂY LÀ VINH HẠNH CỦA NGƯỜI

Jo Kyu Hyun trước nay tính cách nóng nảy, lúc này lại không hề nổi giận, hần nhìn Lee Sung Min đỏ cả mặt kia, khuôn mặt tuấn mỹ nở nụ cười tà mị, một lần nữa áp sát khuôn mặt có chút nóng lên của Lee Sung Min, nói: “Tiểu tử, ngươi đang khơi dậy dục vọng của bốn vương?”

Hơi thở nóng ấy phả vào mặt Lee Sung Min, khiến mặt cậu có chút nhột nhột, trong người bỗng dâng lên một trận tê dại.

Mặt cậu càng đỏ hơn nữa, đôi tay chắn trước ngực Jo Kyu Hyun, cố gắng tạo khoảng cách giữa cậu và hắn, nhưng, cậu lại phát hiện, cậu làm như vậy căn bản không có tác dụng, bởi vì, bây giờ cậu không có chút sức lực nào, tay chân vô có mềm nhũn.

Nhìn khoảng cách giữa cậu và Jo Kyu Hyun ngày càng gần, sắp sửa hôn lên khuôn mặt anh tuấn của hắn, Lee Sung Min bất giác nhắm chặt mắt, la lên: “Đừng!”

Còn Jo Kyu Hyun nhìn bộ dạng sợ hãi của Lee Sung Min, trong lòng cảm thấy vui mừng khôn xiết.

Tên diên này trước giờ hung hăng dữ tợn, cứ như một bà vợ chanh chua, không ngờ thân hình cậu ta cũng không tệ, thường ngày hung dữ vậy, hắn còn tưởng thân hình cậu ta căn bản không ra gì, thật không ngờ, thân hình tuy nhỏ nhắn nhưng lại cực kì quyến rũ, đặc biệt là.....

Nghĩ tới đây, Jo Kyu Hyun nhìn Lee Sung Min đang áp sát trước người mình, phát ra tiếng cười, sau đó áp lên đôi môi đỏ mọng đang run rẩy.

“Ừm...” Cảm thấy một đôi môi nóng ẩm đang áp lên môi mình, Lee Sung Min chỉ cảm thấy “bùng” một tiếng, trong đầu hoàn toàn trắng xóa.

Lúc này, cậu thậm chí còn quên cả vùng vẫy.

Cảm thấy được Lee Sung Min đang hoảng loạn, nụ cười trong mắt Jo Kyu Hyun càng nồng, hắn một tay ôm chặt lấy Lee Sung Min, một tay nhẹ nhàng chạm lên hai chấm đỏ của cậu, còn lưỡi càng thâm sâu vào quyến luyến vị ngọt trong miệng cậu.

Trước ngực truyền lại cơn lạnh khiến Lee Sung Min run cả người, đồng thời cũng khiến cậu thanh tỉnh lại.

Sau cảm nhận được Jo Kyu Hyun làm gì với mình, cậu nghĩ cũng không nghĩ, giờ tay, tát mạnh Jo Kyu Hyun một bạt tay, sau đó co chân đá mạnh hắn ra!

Jo Kyu Hyun đang trầm luân trong tình—dục, căn bản không phòng bị đối với Lee Sung Min, càng không nghĩ rằng, Lee Sung Min đột nhiên phản kháng, Lee Sung Min không những tặng hắn một bạt tay mà còn bị cậu đá một cái, và vì thế mà lăn khỏi người Lee Sung Min.

Jo Kyu Hyun tựa như bị người ta dội thau nước lạnh, bao nhiêu dục vọng phút chốc biến mất, hắn phần nộ nhìn Lee Sung Min, tức giận quát: “Tên diên này, ngươi làm gì vậy?”

Lee Sung Min thảm bại bò từ dưới đất lên, dùng tay lau mạnh môi mình, thái độ bạo nộ quát Jo Kyu Hyun: “Tên sắc lang, Đẳng Đồ Tử (một nhân vật cực kì háo sắc bên trung quốc thời cổ đại), sắc thái, tiện nam hạ lưu! Ngươi làm gì với ta!”

Lee Sung Min nghĩ tới nụ hôn đầu mà cậu để dành hai mươi năm bị tên nam nhân tệ hại này cướp đi, khóe mắt bắt giác đỏ lên, nước mắt bỗng dung chảy ra.

Cậu căm hận nhìn Jo Kyu Hyun, cứ như hận đến muốn giết chết hắn!

Đây là nụ hôn đầu của cậu, cậu để dành cho người mà cậu yêu, nhưng mà, lại bị một nam nhân ngựa giống thối tha này cướp đi, việc này cậu làm sao bình tĩnh lại được chứ?

Jo Kyu Hyun bị Lee Sung Min đá một cước, trong lòng vốn dĩ rất phần nộ, nhưng mà, không biết tại sao, khi hắn thấy khuôn mặt đầy lệ, khóc đến hoa lệ mang vũ, cơn phần nộ trong lòng đã yên tiêu vân tán. (tức biến mất không còn tăm hơi => ý là không còn giận nữa)

Hắn nhìn Lee Sung Min, sau đó đứng dậy, nói: “Được rồi, thay đồ một lát đến Vô Trần điện!”

Lee Sung Min thuận tay cầm lấy chiếc giày ở dưới đất, căm hận ném về hướng của Jo Kyu Hyun, hét: “Tên nam nhân đáng chết, ngươi trả nụ hôn đầu lại cho ta, trả nụ hôn đầu cho ta!”

Nụ hôn đầu? Jo Kyu Hyun có chút ngờ hoặc nhìn Lee Sung Min, nhưng mà, rất nhanh lộ ra nụ cười quỷ mị, nhìn Lee Sung Min lãnh đạm nói: “Ngươi là vương phi của bốn vương, bốn vương hôn ngươi, đáng ra là vinh hạnh của ngươi đấy! Lee Sung Min, một nam nhân dung mạo xấu xí, muốn thân hình cũng không có như ngươi, bốn vương chịu hạ mình mà động đến ngươi, ngươi lẽ ra phải cảm thấy vui mới đúng!”

“ta thêm cái vinh hạnh chết tiệt của ngươi!” Lee Sung Min ném chiếc giày còn lại về phía Jo Kyu Hyun, quát: “Jo Kyu Hyun, cho dù nam nhân trong thiên hạ có chết hết, Lee Sung Min ta cũng không thêm quan tâm ngươi! Ngươi để dành cái vinh hạnh chết tiệt của ngươi cho mấy nữ nhân ngọc đới chờ ngươi gieo giống đi! Tên nam nhân ngựa giống!”

“Ngươi!” Jo Kyu Hyun khẽ nghiêng người tránh chiếc giày, trong tâm bất giác bão nộ, hắn lạnh lùng nhìn Lee Sung Min, tức giận nói: “Nam nhân chết tiệt, với bộ dạng này của ngươi, bốn vương mới không thèm! Không lẽ, khi này không phải ngươi đang câu—dẫn bốn vương? Lee Sung Min, nếu đây là thủ đoạn ngươi muốn bốn vương không từ ngươi, thì thật là quá tệ!”

Dứt lời, Jo Kyu Hyun sửa sang lại áo bào có chút xộc xệch của mình, sau đó đầu cũng không quay lại bước nhanh về phía cửa.

Lúc đi đến cửa, hắn lại dừng bước chân, quay đầu lại lạnh lùng nhìn Lee Sung Min nói: “Lee Sung Min, bốn vương tử chắc ngươi rồi! Ngươi đừng mong sau này bốn vương nhìn ngươi thêm một lần! Biết điều thì ngoan ngoãn theo bốn vương đến dự yến tiệc của Yoo Ra, nếu không, bốn vương sẽ đem bản nô tì bên cạnh ngươi đến thanh lâu!”

Lee Sung Min căm hận nhìn Jo Kyu Hyun, kéo chiếc chăn từ dưới đất lên, ném về phía hắn, tức giận vô cùng hét: “Cút, ngươi cút ngay cho ta!”

Jo Kyu Hyun khẽ tránh, hừ nhẹ một tiếng, sau đó quay đầu đi biến mất trước cửa phòng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: NGƯỜI GHEN SAO????!

Xe ngựa hào hoa chậm chậm dừng lại trước cửa phủ thái tử.

Jo Kyu Hyun bước xuống xe trước, mặt hắn trầm lại, không thèm đợi Lee Sung Min còn chưa xuống ngựa, trực tiếp bước vào trong phủ thái tử.

Lee Sung Min cũng trầm mặt, bước từ trên xe ngựa xuống, cậu nhìn Eun Jung bên cạnh mình, sau đó mặt không biểu cảm tiến về hướng cửa phủ thái tử.

Từ sau việc sáng sớm ở phòng ngủ, Jo Kyu Hyun đứng là không thèm nhìn cậu một cái, và cậu cũng tức giận, không thèm quan tâm đến hắn, nếu như không vì lấy hưu thư và lật tẩy bộ mặt thật của người nữ nhân tên Lee Yoo Ra báo thù thay cho Lee Sung Min ngốc nghếch bị chết oan kia, cậu căn bản không bởi hắn đến tham dự yến tiệc này!

Hề nghĩ tới nọ hôn đầu của mình bị hủy trong tay tên nam nhân thối kia, Lee Sung Min tức đến muốn giết người!

Cậu vốn là cảnh sát, công việc của cậu là một chuyên gia đàm phán trí thức, cho nên, tính cách cậu tuy hoạt bát, nhưng gặp việc gì vẫn luôn bình tĩnh, nhưng mà, từ khi đến đây gặp phải Jo Kyu Hyun cậu đã hoàn toàn thay đổi, mỗi lần gặp hắn, cậu đều chịu không nổi mà phát điên lên!

Tên nam nhân chết tiệt, hắn đúng là khắc tinh của cậu mà!

Lee Sung Min hít một hơi sâu, cậu phải bình tĩnh, hôm nay, cậu cần phải tặng cho đôi câu nam nữ kia một phần lễ vật hậu hĩnh, cậu không nên vì việc sáng nay mà đánh mất đi bình tĩnh vốn có của cậu!

Lee Sung Min nghĩ vậy, khỏe mới xuất hiện nụ cười lạnh, và cậu chỉ mãi suy nghĩ mà không phát hiện, thân hình cao to đi phía trước bỗng dừng lại, vì cậu không chú ý nên đâm phải lưng của người đó, nếu như không phải Eun Jung kịp thời đỡ lấy cậu, cậu suýt chút nữa là ngã nhào xuống đất!

Nếu như thế, cậu sẽ rất mất mặt, bởi vì, cậu bây giờ là đang đứng trước phủ thái tử nơi đông người qua lại!

Jo Kyu Hyun bị Lee Sung Min đụng phải một cái, nhưng lại tựa như không có cảm giác, đầu cũng không quay lại, đi theo tên tiểu tốt dẫn đường tiếp tục đi vào trong.

Lee Sung Min tự sờ nhẹ cái mũi của mình, hừ nhẹ một tiếng, cũng không chịu yếu thế theo sau đi vào.

Rất nhanh, họ đã đến cửa đại đường nơi mở yến tiệc, trước cửa đại đường, đã có không ít người đã đến trước, đang nói cười ồn ào đi vào, nhìn thấy Jo Kyu Hyun đến, những người quen biết định tiến lên trước chào hỏi Jo Kyu Hyun.

Nhưng khi họ thấy người theo sau Jo Kyu Hyun—Lee Sung Min, bất giác mắt sáng lên, tuy rằng họ hiểu kì đối với thân phận Lee Sung Min, nhưng khi thấy sắc mặt âm trầm của Jo Kyu Hyun, đều lần lượt lui đi.

Tuy nhiên, lại có người không biết điều, rõ ràng thấy khuôn mặt đen thui âm trầm của Jo Kyu Hyun, vẫn tiến tới, người này không phải là ai khác, chính là người hôm đó bị Đại hoàng tử bắt ép rời khỏi thất vương phủ—Jo Kyu Sik.

Chỉ thấy hắn ta làm lơ Jo Kyu Hyun, nhìn Lee Sung Min mà khen: “Hôm nay cậu đẹp lắm, áo váy này quả là hợp với cậu!”

Lee Sung Min vốn không thích Jo Kyu Sik, nhưng mà người khác khen mình, cậu tự nhiên ngại trở mặt, cho nên cũng mỉm cười, nói: “Đa tạ Lục hoàng tử đã khen, Lục hoàng tử quả là người ôn nhu!”

Nhìn nụ cười trên mặt Lee Sung Min, Jo Kyu Sik bất giác ngán cả người.

Hôm nay Lee Sung Min mặc một chiếc váy dài màu lam nhạt, mái tóc đen bóng dùng một chiếc buộc tóc màu xanh buộc lên, tuy không có quá nhiều trang sức hoa lệ, nhưng mà lại thấp phần mê người, hơn nữa, cách trang điểm nhẹ nhàng này, cực kì phù hợp cậu, phẳng phất cứ như vì cậu mà tạo nên vậy.

Còn Jo Kyu Hyun đứng cạnh thì trong lòng không vui, đặc biệt khi thấy ánh mắt ngờ ngác của Jo Kyu Sik nhìn cậu, trong lòng hẳn càng không vui, hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói: “Lục hoàng huynh, huynh đừng quên, cậu ta là vương phi của ta, là đệ phụ (em dâu) của huynh, là vương phi của bốn vương!”

Lee Sung Min cười lạnh một cái, sau đó nở một nụ cười mê hoặc lòng người với Jo Kyu Sik, nhẹ nhàng nói: “Rất nhanh không phải rồi, đệ đệ người đang chuẩn bị từ ta đây!”

Jo Kyu Sik bị nụ cười mê người của Lee Sung Min mê hoặc, hẳn làm gì nghe thấy những gì Jo Kyu Hyun nói, hẳn chỉ ngẩn người nhìn nụ cười nghiêng thành của Lee Sung Min, thất thần đưa tay chạm vào dung mạo tuyệt mỹ của Lee Sung Min.

Nhìn thấy Jo Kyu Sik đưa tay đến, Lee Sung Min vốn không có ý tránh né, ngược lại nụ cười trên mặt lại càng chói lọi.

Tuy nhiên, chát một tiếng, tay của Jo Kyu Sik còn chưa chạm đến mặt của Lee Sung Min, đã bị người ta hất bỏ, còn Lee Sung Min cũng ngã vào lòng một người.

Jo Kyu Hyun kéo Lee Sung Min vào lòng mình, lạnh lùng nhìn Jo Kyu Sik với khuôn mặt mờ hồ, lạnh lẽo nói: “Lục hoàng huynh, huynh vượt quá quy định rồi!”

Cái đánh này khiến Jo Kyu Sik hoàn hồn, hẳn ta có chút nuối tiếc nhìn Lee Sung Min đang bị Jo Kyu Hyun kéo vào lòng kia, sau đó thu lại tay, ngại ngùng nói: “Thất hoàng đệ, huynh không cố ý....”

Lee Sung Min không đợi hẳn ta nói hết, lại nở nụ cười ngọt ngào, nói: “Không sao, ta không ngại tí nào!”

Jo Kyu Sik trong lòng vui cực độ, nhưng khi hắn thấy khuôn mặt đen đến mức không còn có thể đen hơn nữa của Jo Kyu Hyun, tựa như bị tạt một chậu nước lạnh, chỉ còn cách cười nhẹ một cái, nói: “Thất hoàng đệ, huynh nhớ ra còn có đồ trên xe ngựa, huynh đi lấy trước đây!”

Dứt lời, Jo Kyu Sik nhanh chóng chạy đi.

Còn Jo Kyu Hyun lại mặt không cảm xúc áp sát tai Lee Sung Min, nghiêng răng nghiêng lợi trầm giọng nói: “Nam nhân người không biết liêm sỉ! Hôm nay người tốt nhất hãy an phận cho bốn vương, nếu không, bốn vương tuyệt đối không tha cho người!”

Lee Sung Min không chút sợ hãi nhìn vào mắt hắn, sau đó cố ý làm cho khoảng cách giữa họ thêm gần, đưa tay ôm lấy cổ Jo Kyu Hyun, phả khí bên tai hắn: “Sao? Thất vương gia, ngại ghen sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: TÍNH TOÁN SAI LẦM

Hương thơm tựa hoa lan, cộng thêm hương thơm nhàn nhạt trên người Lee Sung Min, khiến tim Jo Kyu Hyun loạn nhịp, lòng dâng lên một cảm giác rạo rực, từ bụng từ từ dâng lên, làm cho cánh tay ôm chặt cậu bắt nhịp khẽ thu chặt hơn.

Cảm giác được phản ứng của Jo Kyu Hyun, nụ cười trên mặt Lee Sung Min càng đậm, cậu nhón gót chân, nhẹ nhàng phả hơi vào tai Jo Kyu Hyun, dùng ngữ khí đùa cợt nói: “Sao nào? Vương gia, có phải thoải mái lắm không? Có muốn nhiều hơn nữa?”

Cảm giác được nhiệt nóng từ vùng bụng truyền lại, cơ thể Jo Kyu Hyun nhảy dựng lên.

Chết tiệt, hẳn lại có cảm giác với tên điên này! Rõ ràng cậu ta cố ý!

Nghĩ tới đây, Jo Kyu Hyun bất giác siết chặt lấy cơ thể nhỏ nhắn của Lee Sung Min kéo sâu vào lòng, cắn răng nói: “Nam nhân đáng chết, người cố ý phải không? Người lại định giờ trò quỷ quái gì?”

Lee Sung Min không vùng vẫy, trong lòng cậu chỉ hừ lạnh một tiếng, mặt tươi cười như hoa, tay ôm lấy eo của Jo Kyu Hyun, nụ cười trên mặt tựa như một con hổ ly nhỏ, cậu cắn lấy tai Jo Kyu Hyun, hạ giọng từ từ nói: “Ngựa giống vẫn là ngựa giống, nhanh vậy đã có phản ứng rồi, thật là khâm phục đấy!”

Tuy nhiên, Lee Sung Min chỉ mãi lo trêu chọc Jo Kyu Hyun, căn bản không biết rằng, bây giờ họ đã trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, nhìn hai người quần quýt nhau trước cửa đại đường, làm cho tất cả mọi người tròn mắt ngạc nhiên!

Cho đến khi một âm thanh chế giễu truyền lại, mới kinh động đến hai người đang ôm nhau: “Xem ra, Thất hoàng đệ và Thất vương phi thật là tình sâu như biển, ân ái không gì sánh bằng!”

Nghe thấy âm thanh này, Jo Kyu Hyun và Lee Sung Min cùng quay đầu lại, chỉ thấy thái tử Jo Kyu Jong và một vị nữ tử nhìn rất mỹ lệ yếu đuối đứng cách đó không xa, nhìn họ.

Và người nữ tử đó, chính là thái tử phi, Lee Yoo Ra.

Thấy Lee Yoo Ra, Jo Kyu Hyun như bị điện giật, nhanh chóng đẩy mạnh Lee Sung Min ra.

Còn Lee Sung Min sớm đã chuẩn bị, bị Jo Kyu Hyun đẩy ra, chỉ lùi sau vài bước, và cậu rất nhanh chóng đứng vững, chăm chú xem xét vị nữ tử kia.

Chỉ thấy vị nữ tử đứng cạnh Jo Kyu Jong, dung mạo kiều nữ, da dẻ mịn màng, khiến người khác không khỏi trầm trồ tán thưởng, Lee Sung Min không thể không thừa nhận, người nữ tử này thực sự đẹp hơn cậu khi còn ở thế kỉ 21, nhưng mà, so với dung mạo bây giờ của cậu thì bất phân cao thấp.

Đáng tiếc thay, một đại nữ nhân sắc mặt lúc này lại không tốt, bất giác khiến người khác cảm thấy tiếc rẻ.

Tuy nhiên, trong lúc Lee Sung Min đang quan sát Lee Yoo Ra, Lee Yoo Ra cũng đang dò kị cảm hận nhìn Lee Sung Min, à ta có làm sao cũng không ngờ rằng, tên điên mà trước giờ à ta không để trong mắt, giờ đây lại trang điểm xinh đẹp như vậy, thậm chí còn đẹp hơn à!

Hề nghĩ tới khi này cậu ta và Jo Kyu Hyun ôm nhau, trong lòng Lee Yoo Ra càng dò kị cảm hận! Bởi vì, dù à không cần Jo Kyu Hyun, nhưng cũng không cho phép Jo Kyu Hyun yêu người khác! Đặc biệt là tên điên mà à ta ghét nhất!

Tia hận ý thoáng qua trên mặt Lee Yoo Ra không thoát khỏi cặp mắt của Jo Kyu Jong, ánh mắt hân hoan thoáng qua tia khinh bỉ, sau đó kéo Lee Yoo Ra vào lòng mình: “Yoo Ra, sao vậy? Nhìn thấy ca ca, nàng không vui sao?”

Cơ thể Lee Yoo Ra khẽ lặng đi, à nhìn sắc mặt cực kì khó coi của Jo Kyu Hyun, miễn cưỡng nở nụ cười cứng nhắc, đáp: “Thiếp thấy ca ca đương nhiên là rất vui, sao lại không vui chứ? Chỉ là ca ca hình như không nhận ra thiếp rồi.”

Jo Kyu Jong khẽ mỉm cười, đột nhiên bỏ Lee Yoo Ra ra, nói: “Vậy sao? Hôm nay khó khăn hai huynh muội mới sung hợp, lát nữa, nàng phải chăm sóc ca ca mình đây!”

Dứt lời, Jo Kyu Jong dừng lại, sau đó lại tiếp tục: “Được rồi, hôm nay là sinh khắc của thái tử phi, bây giờ không còn sớm nữa, mọi người nhập tiệc thôi!”

Theo sau tiếng nói của Jo Kyu Jong, tất cả mọi người lần lượt bước vào đại đường (tức là phòng khách cỡ bự).

Vị trí ngồi của Jo Kyu Hyun và Lee Sung Min được sắp xếp bên cạnh Jo Kyu Jong, sau khi mọi người an vị, Jo Kyu Jong tuyên bố xong mới ngồi xuống, nhìn Lee Sung Min nói: “Thất vương phi, đệ hình như có tâm sự? Hôm nay là ngày huynh muội hai người sung hợp, lại là sinh khắc của muội muội, không lẽ đệ không vui?”

Lee Sung Min nhìn Jo Kyu Hyun sắc mặt âm trầm, lại nhìn khuôn mặt không có ý tốt của Jo Kyu Jong, dạ cười mà lòng không cười hừ nhẹ một tiếng, không nói gì.

Còn Lee Yoo Ra nhìn Lee Sung Min một cái, đột nhiên nói với Jo Kyu Jong: “Thái tử gia, chàng hà tất làm khó ca ca? Chàng biết là ca ca.... ca ấy ở đây có chút không minh mẫn....”

Vừa nói, Lee Yoo Ra vừa chỉ tay ở đầu của mình.

Lee Yoo Ra nói rất lớn tiếng, cho nên câu nói này của à, mọi người trong đại đường đều nghe rõ ràng, và đây cũng là do à cố ý muốn cho tất cả mọi người biết Lee Sung Min là một tên ngốc!

Một số nhân vật khá lớn trong đại đường, đối với việc Lee Sung Min là một tên ngốc sớm đã có nghe, lúc này nghe thấy Lee Yoo Ra nói vị thiếu nam nữ mạo ngồi cạnh thất vương gia là vị vương phi ngốc kia, bất giác lộ ra ánh mắt tiếc nuối, một nam tử dung mạo như tiên lại là một đứa ngốc, sao không đáng tiếc chứ?

Và lời của Lee Yoo Ra mới dứt, huynh đệ họ ba người sắc mặt đại biến, Jo Kyu Sik lo lắng nhìn Lee Sung Min.

Lee Sung Min trong lòng cười lạnh, nữ nhân này, tưởng cậu là Lee Sung Min ngốc nghếch trước kia? À tính toán sai lầm rồi!

Nghĩ vậy, Lee Sung Min bất động thanh sắc đứng dậy, đột nhiên nở nụ cười tươi, nhìn Jo Kyu Jong nói: “Sung Min trước kia quả thực có chút thần trí mơ hồ, nhưng mà, sau ngày đại hôn cùng Thất vương gia, bởi vì Thất vương gia hết mực chăm sóc Sung Min, bây giờ Sung Min đã khôi phục hoàn toàn! Nói ra, việc này còn phải cảm ơn công lao của muội muội!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: VÌ NỮ NHÂN KIA.

Nhìn nụ cười hạnh phúc của Lee Sung Min, Jo Kyu Hyun nuốt chút nữa là cắn trúng lưỡi, nếu như hẳn chính là Thất vương gia trong miệng cậu, hẳn còn tưởng điều cậu nói là thật!

Nhưng mà, dù vậy, hẳn vẫn bị nụ cười nghiêng thành của cậu hớp hồn, thấy nụ cười ngọt ngào của cậu, lòng hẳn thầm dâng lên cảm giác muốn giữ cậu bên người và bảo vệ cậu!

Nghe thấy lời của Lee Sung Min, sắc mặt Lee Yoo Ra phút chốc biến sắc.

Cộng thêm ả thấy Jo Kyu Hyun không quan tâm đến cảm giác của ả, chỉ ngăn người nhìn Lee Sung Min, trong lòng bất giác tăng thêm vài phần căm hận đối với Lee Sung Min.

Ả cắn chặt môi, miễn cưỡng nở nụ cười, nói: “Vậy sao? Chúc mừng ca ca! Xem ra, Thất vương gia đối với ca ca thật sự là rất ân cần chu đáo, nếu như không phải vậy, ca ca làm sao khỏi nhanh thế? Người làm mọi người đây còn phải cảm tạ Thất vương gia ấy chứ!”

Jo Kyu Hyun nghe thấy lời của Lee Yoo Ra, phút chốc thanh tỉnh.

Hắn thu lại ánh mắt, thông thả uống ngụm rượu, trong lòng thầm ảo não, hẳn làm sao trước mặt Yoo Ra mà bị nụ cười của tên điên kia mê hoặc? Không lẽ, gần đây do hơi bận nên ít gần sắc?

Lee Sung Min cười thầm nhìn Jo Kyu Hyun, đột nhiên nói với Lee Yoo Ra: “Mọi người hà tất khách khí như vậy? Thất vương gia chiều cố Sung Min như vậy, cũng là vì phần tình của mọi người thôi!”

Nói đến đây, Lee Sung Min khẽ ngáp ngừng, đột nhiên quay sang nhìn Jo Kyu Jong, nói: “Thái tử gia, hôm nay Sung Min đến đây, ngoài chúc mừng sinh nhật của mọi người, còn được sự nhờ vả của Thất vương gia, hy vọng có thể giải thích rõ sự việc hôm đại hôn, không biết thái tử gia có cho Sung Min cơ hội giải thích?”

Lời của Lee Sung Min vừa xuất, sắc mặt Lee Yoo Ra đại biến, ánh mắt ả thoáng qua tia hoảng loạn, không đợi Jo Kyu Jong nói gì, lập tức chen vào: “Thái tử gia, thiệp và ca ca không gặp rất lâu, bây giờ ca ca đã bình phục, thiệp có lời muốn nói cùng ca ca, có thể để thiệp và ca ca nói vài lời tận lòng với nhau?”

Lee Sung Min giấu cột nhìn Lee Yoo Ra, nói: “Lời nói tận lòng của mọi người, người ca ca ta đương nhiên muốn nghe, nhưng mà, hôm nay Sung Min được sự nhờ vả của Thất vương gia, tuyệt đối không thể phụ lòng ngài ấy, hơn nữa, vương gia trị khỏi bệnh cho Sung Min, cũng tính là ân nhân của Sung Min, Sung Min làm sao có thể phụ sự ủy thác của Thất vương gia? Cho nên lời nói tận lòng của mọi người, hãy để lát nữa mới nói nhé!”

Jo Kyu Jong nhìn Lee Sung Min, ánh mắt thoáng qua tia đùa cợt.

Đối với việc ngày đại hôn, hẳn ta cũng rất hiếu kì Lee Sung Min sẽ nói thế nào, cho nên: “Được, nếu như là do Thất hoàng đệ ủy thác, vậy đệ cứ nói đi!”

Thấy Jo Kyu Jong đồng ý, sắc mặt Lee Yoo Ra trở nên trắng bệch, ả muốn ngăn cản Lee Sung Min, nhưng lại nói không ra lời để ngăn cậu.

Hơn nữa, trước ánh mắt tò mò của mọi người, nếu như ả còn tiếp tục nhất định sẽ khiến Jo Kyu Jong sinh nghi, cho nên, dù ả tuy vô cùng sốt ruột, nhưng chỉ còn cách im lặng.

Lee Sung Min cười nhẹ một tiếng, đang chuẩn bị nói thì đột nhiên Jo Kyu Hyun ngồi bên cạnh bỗng đứng dậy, trước mặt mọi người hắn ôm lấy Lee Sung Min, nói: “Minnie, là bốn vương làm khó em, nhưng mà, bây giờ bốn vương đã đổi chủ ý, việc hôm ấy đã trôi qua, không nhắc cũng không sao, hôm nay là sinh nhật của thái tử phi, bốn vương làm sao có thể nhắc đến việc gây mất hứng ấy chứ?”

Lời nói của Jo Kyu Hyun khiến cho những lời mà Lee Sung Min chuẩn bị nói bị trôi hết xuống cổ họng.

Nhưng dưới ánh mắt của mọi người, Lee Sung Min không thể đẩy hắn ra, chỉ có thể căm hận ghé sát tai Jo Kyu Hyun hạ giọng nói: “Tên nam nhân chết tiệt, người lại làm cái quỷ gì nữa? Đây không phải là điều người muốn sao?”

Jo Kyu Hyun ôm chặt lấy cậu, mặt nhẹ nhàng áp sát mặt cậu, nở nụ cười tà mị, đáp: “Bốn vương đột nhiên không có hứng thú với việc hôm đó!”

Lee Sung Min nhìn khuôn mặt tuấn mĩ đang phóng to dần, cơ hồ hận không thể xé hắn thành trăm mảnh, nhưng mà dưới cặp mắt nhiều người, cậu lại không thể làm gì, chỉ có thể căm hận quát nhỏ: “Người có bệnh sao? Làm việc sao lại tùy hứng vậy?”

Đối diện với phần nộ của Lee Sung Min, Jo Kyu Hyun lại không động âm sắc, chỉ lãnh đạm nói: “Bởi vì bốn vương thấy, Yoo Ra không hy vọng người nói ra chân tướng chuyện hôm ấy, cho nên, vì Yoo Ra, bốn vương đành miễn cưỡng ngăn cản người!”

Kì thực, đúng là Jo Kyu Hyun nhìn ra Lee Yoo Ra không muốn nói ra sự thực câu chuyện, nhưng, hẳn ngăn cản Lee Sung Min lại không phải là lí do không muốn làm khó Lee Yoo Ra như hắn nói.

Thực ra, ngay cả bản thân hắn cũng không biết rõ, hẳn tại sao lại đột nhiên ngăn cản Lee Sung Min, nói tóm lại hẳn không muốn cậu nói ra chân tướng sự việc.

Bởi vì, hẳn bỗng nhiên cảm thấy, có một nam nhân như Lee Sung Min làm vương phi cũng không tệ, trước khi hắn không còn hứng thú với cậu, hẳn không muốn để cậu rời đi.

Nhưng, đường đường là Thất vương gia, sao lại thất tín? Cho nên, hần chỉ còn cách ngăn Lee Sung Min nói ra chân tướng câu chuyện. Chỉ cần cậu không nói, vậy hần không cần đưa hưu thư cho cậu.

Lee Sung Min nghe thấy lời của Jo Kyu Hyun, tưởng là thật, nhìn không được con giận, dùng tay khuất sau ánh mắt của mọi người néo mạnh hông của Jo Kyu Hyun, tức giận quát nhỏ: “Ngươi...thì ra đều vì nữ nhân đó, ngươi đi chết đi!”

Từ hông truyền lại con đau khiến Jo Kyu Hyun chau mày, tiểu tử đáng chết này, sao lại cứ bạo lực thế?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: TÌNH HUÝ GIẢ

Mọi người xung quanh căn bản không biết cuộc đấu khẩu giữa hai người, nhìn bọn họ ôm nhau còn thêm phần ngưỡng mộ, cảm thấy Thất vương gia và Thất vương phi quả là phu phụ tình thâm

Và Jo Kyu Sik ngồi cách Jo Kyu Hyun và Lee Sung Min không xa, nhìn thấy hành động này suýt chút nữa phun hết rượu trong miệng ra.

Lee Yoo Ra thấy Jo Kyu Hyun ra tay ngăn cản Lee Sung Min, bất giác thờ phào nhẹ nhõm, nhưng khi ả thấy Jo Kyu Hyun và Lee Sung Min ôm chặt lấy nhau, sắc mặt ả lại trầm xuống.

Jo Kyu Hyun từng là người nam nhân mà ả ngưỡng mộ, sao có thể ôm ấp kẻ khác? Hơn nữa, kẻ đó còn là tên điên mà ả ghét nhất!

Tay Lee Yoo Ra siết chặt lại với nhau, đồ kị nhìn Lee Sung Min, giọng chua chất nói: “Xem ra Thất vương gia và Thất vương phi ân ái không gì sánh bằng, ca ca có một tướng công yếu mình như vậy, người muội muội đây yên tâm rồi!”

Jo Kyu Jong nhìn hai người đang ôm ấp nhau, ánh mắt thoáng qua tia không vui, nhưng mà hần ta rất nhanh đã mỉm cười, nói: “Được rồi, nếu như Thất hoàng đệ đã nói vậy, vậy thì Thất vương phi cũng không cần kiên trì nữa!”

Dứt lời, Jo Kyu Jong đứng dậy, giơ cao ly rượu trong tay, nói với Jo Kyu Hyun: “Thất hoàng đệ, bôn thái tử kính người một ly, xem như chúc mừng Thất vương phi hoàn toàn bình phục.”

Jo Kyu Hyun vốn không nhìn Lee Yoo Ra, khẽ mỉm cười, buông Lee Sung Min ra, thuận tay cầm lấy ly rượu trên bàn uống một hơi.

Quần chúng đều cười hướng Jo Kyu Jong mà kính rượu, yến tiệc bỗng trở nên náo nhiệt.

Lee Sung Min sắc mặt cực khó coi, cậu ngồi không động đậy, trong lòng tức giận Jo Kyu Hyun, lúc đầu là do hần đề ra việc này, nay lại không muốn cậu nói ra sự thật, không lẽ, hần biết cậu chuẩn bị trước mọi người lật tẩy bộ mặt thật của Lee Yoo Ra, cho nên mới ngăn cản cậu?

Nhưng, vậy cũng không đúng, Jo Kyu Hyun yêu Lee Yoo Ra sâu đậm, hần căn bản không biết việc lên nhằm kiêu hoa là âm mưu của Lee Yoo Ra, đáng ra không nên ngăn cản cậu nói ra chân tướng mới đúng, nhưng hần lại ngăn cậu, việc này rốt cuộc là sao?

Lee Sung Min đang trầm bệ nghĩ không thông, đột nhiên một bóng người màu hồng xuất hiện trước mặt cậu, âm thanh nũng nịu truyền lại, gián đoạn sự trầm tư của cậu: “Ca ca , huynh muội ta lâu ngày không gặp, muội muội đặc biệt nhớ người, có rất nhiều chuyện muốn nói cùng ca, không biết ca ca có thể bồi muội đi dạo một chút?”

Lee Sung Min ngẩng đầu, không biết từ lúc nào, Lee Yoo Ra đã đứng trước mặt cậu, đang nhìn cậu mỉm cười.

Lee Yoo Ra tuy mỉm cười nhưng Lee Sung Min lại thấy trong mắt ả chứa tia hận ý.

Tia hận ý này khiến Lee Sung Min khẽ chấn động, theo lí mà nói, Lee Sung Min từ nhỏ gốc gác, không có mẫu thân, đáng ra không đắc tội gì Lee Yoo Ra, vậy thì hận ý trong mắt Lee Yoo Ra là sao?

Nếu như vì Jo Kyu Hyun thì cũng không đúng, bởi vì gã cho thái tử, trở thành thái tử phi là kế hoạch của ả, là tự ả không cần Jo Kyu Hyun, ả đáng lẽ không vì Jo Kyu Hyun mà hận tên gốc, nhưng mà nếu như không phải vì những thứ này thì sao ả lại đối xử với tên gốc như vậy?

Nghĩ tới đây, Lee Sung Min bỗng cảm thấy hiếu kì đối với quá khứ của Lee Sung Min gốc gác, và muốn biết được Lee Yoo Ra sao lại hận cậu ta, cách tốt nhất là cùng ả rời khỏi đây.

Nghĩ vậy, Lee Sung Min cũng không cự tuyệt, còn nở nụ cười thân thiết, đáp: “Được thôi, vậy ta sẽ cùng muội muội đi dạo chút!”

Dứt lời, Lee Sung Min đang định đứng dậy thì đột nhiên bị người kéo lại, chỉ nghe tiếng nói lãnh đạm của Jo Kyu Hyun: “Minnie, em không phải nói em

đôi rồi sao? Sắp khai tiệc rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: BỊ SẮP ĐẶT

Lee Yoo Ra cực kì thân thiết kéo tay Lee Sung Min, chậm chậm bước khỏi đại đường, sau đó hai người hướng về phía hoa viên sau phủ mà đi, trong ánh mắt của những người không biết gì, họ nhìn rất giống huynh muội tình thâm.

Chỉ có Lee Sung Min tự mình biết, người nữ nhân kéo tay cậu trong thâm tâm đang có chủ ý xấu.

Rất nhanh hai người đã đến hoa viên, bởi vì phủ thái tử đang mở yến tiệc, cho nên, hoa viên rất tĩnh mịch, hạ nhân trong phủ lưu lại nơi đây cũng ít đi.

Diễn kịch là điểm mạnh của một chuyên gia đàm phán như Lee Sung Min, nhưng mà cậu bây giờ không có tâm trạng diễn kịch trước mặt nữ nhân này, hơn nữa, cậu lại không phải là Lee Sung Min ngốc nghếch, càng không cần nghe người nữ nhân thâm độc này nói tình cảm huynh muội gì!

Một người ngay cả ca ca mình cũng giết hại thì còn tình cảm huynh muội?

Cho nên, đến nơi không người, Lee Sung Min liền hất bỏ tay Lee Yoo Ra, nói: “Được rồi, ngươi có gì cứ nói! Đừng tiếp tục nói gì tình cảm huynh muội với ta!”

Đối diện với phản ứng của Lee Sung Min, Lee Yoo Ra trước tiên là khẽ sùng sốt, sau đó lại giả vờ không hiểu nhìn Lee Sung Min nói: “Ca ca, người nói gì vậy? Muội muội chỉ vì nhớ ca nên muốn cùng ca ra đây hàn huyên thôi mà!”

Lee Sung Min cười lạnh một tiếng, không chút để tâm lật tẩy lời nói dối của Lee Yoo Ra, giễu cợt nói: “Ngươi nhớ ta? Ngươi chắc là đang nghĩ, sao ta vẫn chưa chết? Một nữ nhân vì địa vị và quyền lực, ngay cả thân ca ca của mình cũng hạ độc thủ, ngươi nói ngươi nhớ ta, quan tâm ta, ngươi cho rằng ta sẽ tin sao? Hay là ngươi bây giờ còn tưởng ta còn là tên ngốc kia?”

Bị Lee Sung Min lật tẩy, Lee Yoo Ra cũng không tiếp tục giả vờ, ả cười lạnh một tiếng, nhìn Lee Sung Min nói: “Xem ra, ta không thể không tin, ngươi đúng là đã khò! Nếu không, tên ngốc trước kia, làm sao lại nói ra được những lời này? Lee Sung Min, quả là ta đã xem thường ngươi!”

Lee Sung Min cười nhẹ, đôi mắt nhìn chăm chăm Lee Yoo Ra, nói: “Ngươi ngay cả một tên ngốc cũng không bỏ qua, tâm ngươi thật là hiểm độc!”

Ánh mắt Lee Yoo Ra thoáng qua tia hận ý, đột nhiên cười nói: “Hiểm độc? Lee Sung Min, là ngươi ép ta, ngươi không thể trách ai được! Nếu như không phải ngươi giả điên giả dại, phụ thân sao lại phớt ngươi cho thái tử gia? Một con ngốc như ngươi, dựa vào gì mà trở thành một thái tử phi cao cao tại thượng? Vị trí thái tử phi, vốn dĩ là của Lee Yoo Ra ta! Phụ thân thiên vị cho nên mới đoạt đi tất cả của ta!”

Nói tới đây, Lee Yoo Ra ngừng lại, đột nhiên khuôn mặt nhẵn lại, ánh mắt lộ tia oán hận nói không nên lời, hét: “Ta vốn nghĩ ngươi là tên ngốc, khi ấy không giết ngươi, giờ ngươi sao lại hồi phục chứ?”

Lee Sung Min mở to mắt, không dám tin Lee Yoo Ra đầy mặt oán hận, nếu không phải là tận mắt nhìn thấy, cậu thật không dám tin, trên thế gian lại có nữ nhân thâm độc như vậy, vì muốn đạt được quyền lợi, không tiếc giết hại thân ca ca của mình, thậm chí còn hỏi tội ca ca mình sao không tiếp tục điên dại.

Lee Sung Min không có cách nào hình dung con giận trong người, cậu phẫn nộ nhìn Lee Yoo Ra, tức giận nói: “Cậu ta là ca ca của ngươi, sao ngươi có thể nói ra những lời như vậy? Con người ngươi quả là vô nhân tính!”

Lee Sung Min trong con phẫn nộ, Lee Sung Min quên mất thân phận bây giờ của mình, cậu chỉ muốn đòi lại công đạo thay cho Lee Sung Min bị chết oan kia.

May thay, Lee Yoo Ra đang cực kì đồ kị, không lưu tâm đến Lee Sung Min nói chữ ‘cậu ta’ chứ không ‘ta’.

Á đối với sự phẫn nộ tri vẩn của Lee Sung Min, căn bản không để trong mắt, ả chỉ cười lạnh, nói: “Ca ca? Trước giờ ta không xem một đứa ngốc như ngươi là ca ca của ta! Ngươi chỉ là nghiệt chủng của mụ đàn bà kia! Bởi vì ngươi, phụ thân luôn bảo vệ ngươi, cái gì tốt cũng đều cho ngươi, còn ta? Bao năm nay, ta được cái gì? Ngươi chỉ là một con ngốc, dựa vào gì mà hơn ta? Mẫu thân nói không sai, hôm đại hôn, ta đáng ra nên để ngươi giết chết ngươi! Giữ lại mạng của ngươi, thật đúng là tai họa!”

Lee Sung Min không còn nhịn được nữa, đi nhanh một bước về trước, giờ tay tát Lee Yoo Ra một bạt tay, tức giận nói: “Nữ nhân thâm độc ích kỉ như ngươi căn bản không đáng làm huynh muội với người khác!”

Lee Sung Min còn tưởng Lee Yoo Ra sẽ đánh trả, nhưng không ngờ, Lee Yoo Ra chỉ hét lên một tiếng, tông mạnh về phía hòn non bộ, sau đó ngã xuống đất.

Bởi vì trán đụng phải hòn non bộ, bị rách da, nên vài tia máu nhỏ chảy ra.

Lee Sung Min nhìn Lee Yoo Ra cả mặt đầy máu khế sừng sốt, cậu chỉ tát ả một bạt tay, vốn không dùng toàn lực, cũng không đẩy ngã ả, mà cho dù cậu có đẩy, ả cũng không thể ngã về hướng hòn non bộ?

Tuy nhiên, Lee Sung Min chưa kịp suy nghĩ gì, sau lưng đã truyền lại một âm thanh phần nộ: “Lee Sung Min, ngươi làm gì vậy?”

Tiếp đó, Lee Sung Min chỉ cảm thấy có một bóng người thoáng qua, trên mặt bị tát một bạt tay, và cậu vì đứng không vững, đầu đụng phải hòn non bộ.

Lee Sung Min cố gắng chịu đựng nỗi đau trên trán truyền lại, mở to mắt, nhìn thấy Lee Yoo Ra bị một bạch y thân ảnh ôm lấy, bắt đầu từng chút từng chút mất dần ý thức.

Và người ôm lấy Lee Yoo Ra không phải là ai khác chính là Jo Kyu Hyun, sau khi Lee Yoo Ra và Lee Sung Min rời khỏi, hắn không an tâm, bởi vì hắn biết Lee Sung Min biết chút võ công, cho nên, hắn mượn lí do ra ngoài, nhưng không ngờ, đến đây lại thấy cảnh Lee Sung Min đánh Lee Yoo Ra.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: CHÂN TƯỚNG (PART 1)

Jo Kyu Hyun bỗng Lee Yoo Ra dậy, tỉ mỉ xem xét vết thương trên trán ả, dịu dàng hỏi: “Yoo Ra, nàng sao rồi? Vẫn ổn chứ? Tất cả đều là lỗi tại ta, ta không nên dẫn tên điên ấy đến đây!”

Kì thực Lee Yoo Ra bị thương không nặng, bởi vì, ả chỉ cố ý, khi thấy Jo Kyu Hyun xuất hiện cách đó không xa, cho nên mới giả vờ kích nộ Lee Sung Min, sau đó Lee Sung Min động thủ với ả, ả giả vờ đụng phải hòn non bộ.

Nhưng mà, ả lại giả vờ suy yếu, nhìn Jo Kyu Hyun, khí yếu nói: “Kyu Hyun, thiếp không sao.... Chẳng hãy mau đi xem ca ca đi....”

Sau khi xác định Lee Yoo Ra không sao, Jo Kyu Hyun thở phào, nghe thấy Lee Yoo Ra nhắc đến Lee Sung Min, ánh mắt thoáng qua tia nộ khí, hắn bỗng lấy Lee Yoo Ra, quay mạnh người, tức giận nói: “Tiện nhân đó! Cậu ta dám làm hại nàng, bản vương tuyệt đối không bỏ qua cho cậu ta....”

Tuy nhiên, khi Jo Kyu Hyun thấy Lee Sung Min khuôn mặt đầy máu, lời định nói đều bị nghẹn lại.

Bởi vì, Lee Sung Min lúc này đang nhắm mắt, ngã dưới đất không động đậy, chỉ thấy sắc mặt cậu trắng bệch, phảng phất như đã không còn hơi thở, vết thương do đụng phải hòn non bộ trên trán không ngừng chảy máu, máu tươi theo khuôn mặt cậu mà chảy xuống, làm cho chiếc váy màu lam nhạt trên người cậu nhuộm một mảng đỏ, hơn nữa, còn rơi xuống từng giọt từng giọt nhỏ xuống đất.

Trên nền đất trải thạch ngọc (đá hoa cương), máu tươi đỏ chót ấy tựa như là bông hoa đang nở rộ, khiến người khác kinh ngạc.

Jo Kyu Hyun thấy bộ dạng suy yếu của Lee Sung Min, lòng bỗng thất lại, ánh mắt thoáng qua tia hoảng loạn, trong phút chốc, hắn cơ hồ như muốn tiến về phía trước ôm cậu vào lòng.

Nhưng chính tại lúc này, Lee Yoo Ra trong lòng hắn khẽ động đậy, dùng âm thanh cực kì đau khổ nói: “Kyu Hyun, đầu thiếp đau....á.... ca ca bị thương rồi.... Kyu Hyun, đừng lo cho thiếp.... Mau đi xem ca ca thể nào....”

Nghe thấy lời của Lee Yoo Ra, Jo Kyu Hyun khẽ do dự một lúc, hắn cúi đầu nhìn Lee Yoo Ra đang đau đớn, không nhận được con hoảng loạn trong lòng, lạnh lùng nói: “Bản vương vốn không nặng tay với cậu ta, hơn nữa, cậu ta vốn dĩ biết võ công, cậu ta như vậy, chẳng qua là muốn giở thủ đoạn với bản vương thôi!”

Nghe thấy Jo Kyu Hyun nói thế, Lee Yoo Ra cúi đầu vào ngực Jo Kyu Hyun cười thầm, sau đó nhìn Jo Kyu Hyun với ánh mắt do dự, nói: “Nhưng mà ca ca.... ca ấy bị thương nặng như vậy.....”

Jo Kyu Hyun hừ nhẹ một tiếng, nhìn Lee Sung Min một cái, ép buộc bản thân hạ quyết tâm, lạnh lùng đáp: “Mạng cậu ta còn lớn, không chết đâu, nàng cứ yên tâm!”

Dứt lời, Jo Kyu Hyun bế Lee Yoo Ra quay lưng rời khỏi.

Lee Sung Min tuy rằng nhắm mắt, nhưng thần trí cậu vẫn còn tỉnh táo, lời nói của Jo Kyu Hyun và Lee Yoo Ra, cậu nghe rõ mồn một, cậu cố gắng mở to mắt, lớn tiếng nói với Jo Kyu Hyun, cậu căn bản không thêm sự quan tâm của hắn, nhưng mà, đầu lại rất đau, khiến cậu không thể cử động, cậu chỉ cảm thấy mơ mơ hồ hồ, tựa như bị người ta ném vào hồ nước đá, cơ thể không ngừng chìm xuống, cảm giác rất lạnh rất lạnh.

Tuy nhiên, lúc Jo Kyu Hyun đang chuẩn bị rời khỏi, đột nhiên một âm thanh lạnh lùng truyền lại: “Xem ra Thất hoàng đệ đối với bản thái tử phi tình cũ chưa dứt nhì! Chính phi của mình bị thương, không thêm quan tâm, ngược lại lại hết sức quan tâm đến thái tử phi của bản thái tử, Thất hoàng đệ, bản thái

tử có nên cảm tạ hậu ái của người đời với thái tử phi?”

Theo sau là bóng người của Jo Kyu Jong và Jo Kyu Sik xuất hiện.

Jo Kyu Hyun quay đầu lại, nhìn người đến là Jo Kyu Jong, cơ thể bất giác khẽ bất động.

Còn Lee Yoo Ra, khi nghe thấy tiếng của Jo Kyu Jong, trên mặt thoáng qua tia hoảng loạn, vội vàng vùng vẫy muốn thoát khỏi vòng tay của Jo Kyu Hyun.

Nhưng mà, Jo Kyu Hyun lại không buông tay, vẫn ôm chặt lấy Lee Yoo Ra, đôi mắt nhìn Jo Kyu Jong, lớn tiếng nói: “Đại hoàng huynh, thần đệ và Yoo Ra cả hai tâm đầu ý hợp, hôm đại hôn, thần đệ vốn dĩ cưới Yoo Ra, nhưng bởi vì tên điên kia bày kế, kết quả khiến Yoo Ra trong cơn hoảng loạn, lên nhầm kiệu hoa của đại hoàng huynh! Đây tất cả đều là sai lầm của tên điên đó!”

Nói tới đây, Jo Kyu Hyun ngừng chút, lại nhìn sắc mặt âm trầm của Jo Kyu Jong nói: “Yoo Ra trở thành thái tử phi của đại hoàng huynh, vốn dĩ thần đệ không thể mong nàng trở về bên thần đệ, cho nên khi này trên yến tiệc, thần đệ mới ngăn cản tên điên ấy nói ra chân tướng! Nhưng mà, Yoo Ra yêu thần đệ. Nàng ấy lưu lại bên cạnh đại hoàng huynh vốn không hạnh phúc, cho nên, thần đệ quyết định, vì Yoo Ra, nói ra chân tướng sự thật! Mong đại hoàng huynh thành toàn cho thần đệ và Yoo Ra!”

Nghe những lời này, mặt Lee Yoo Ra trở nên trắng bệch, ả làm sao cũng không ngờ rằng, Jo Kyu Hyun nói những lời này trước mặt Jo Kyu Jong.

Và việc ngoài ý muốn hơn nữa là Jo Kyu Jong nghe xong lời của Jo Kyu Hyun lại không nổi giận, chỉ cười nhẹ một tiếng, giễu cợt nhìn Jo Kyu Hyun nói: “Vậy sao? Thất hoàng đệ chắc chắn thái tử phi và thất hoàng đệ tâm đầu ý hợp? Nếu đã như vậy, muốn bốn thái tử thành toàn các người không phải không thể, nhưng, Thất hoàng đệ có thể để thái tử phi chính miệng nói với bốn thái tử?”

Jo Kyu Hyun nhìn ánh mắt giễu cợt của Jo Kyu Jong, không biết tại sao, trong lòng dâng lên cơn hoang mang, đang định nói gì với Lee Yoo Ra, nhưng ả lại đột nhiên vùng vẫy, thoát khỏi vòng tay của Jo Kyu Hyun, và đẩy hẳn ra, mặt đầy nước mắt về mặt đáng thương nhìn Jo Kyu Jong nói: “Thất vương gia, ta yêu thái tử gia, mong Thất vương gia đừng làm khó ta...ta và Thất vương gia...đã là quá khứ rồi.....”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: CHÂN TUỞNG (PART 2)

Nghe thấy những lời này của Lee Yoo Ra, Jo Kyu Hyun chỉ cảm thấy như bị dội thau nước lạnh từ đầu xuống, mặt hấn tái xanh nhìn Lee Yoo Ra, không dám tin hỏi: “Yoo Ra, nàng nói gì vậy? Nàng không phải nói, ngày đại hôn, nàng bị Lee Sung Min hãm hại, cho nên bị ép gả cho đại hoàng huynh sao?”

Lee Yoo Ra lúc này cũng không lo đến Jo Kyu Hyun, ả chỉ sợ mất đi địa vị thái tử phi! Cho nên, đối diện với sự trì vấn (hỏi tội) của Jo Kyu Hyun, ả thảm cẩn rằng, tỏ thái độ đáng thương: “Thất vương gia hiểu lầm ý của ta rồi, ngày đại hôn thật sự là ta bị ca ả bày mưu lên nhầm kiệu hoa, nhưng mà, ta từ khi gả cho thái tử gia, đã yêu thái tử gia...Thất vương gia, kì thực....kì thực ta và người....không phải giống như người nghĩ....”

Dứt lời, Lee Yoo Ra không lo Jo Kyu Hyun, sà vào lòng Jo Kyu Jong, khóc lóc thương tâm, phảng phất như chịu ủy khuất lớn.

Còn Jo Kyu Jong không thèm quan tâm đến Lee Yoo Ra, chỉ nhìn Jo Kyu Hyun cười nhạt: “Thất hoàng đệ nghe rồi chứ? Thái tử phi của bốn thái tử yêu bốn thái tử, không phải là người!”

Còn Jo Kyu Hyun giờ đây sắc mặt tái xanh, trán nổi gân xanh, đôi tay nắm chặt với nhau, cơ thể hóa đá, không động đậy, lời nói của Lee Yoo Ra đối với hẳn là một đả kích lớn, hẳn một mực cho rằng, Lee Yoo Ra yêu hẳn, gả cho đại hoàng huynh chẳng qua là do Lee Sung Min hãm hại, nhưng lời khi này của Lee Yoo Ra khiến hẳn như là tên hề làm trò cười cho mọi người!

Tuy vậy, Jo Kyu Jong vốn không có ý định bỏ qua cho hẳn, hẳn đẩy nhẹ Lee Yoo Ra ra, lãnh đạm nhìn Jo Kyu Hyun, nói: “Thế nào? Thất hoàng đệ không lẽ không tin thái tử phi yêu bốn thái tử? Nếu vậy, bốn thái tử sẽ nói cho Thất hoàng đệ nghe một chuyện! Như bốn thái tử biết thì chân tướng lên nhầm kiệu hoa hôm đại hôn, lại hoàn toàn trái ngược với lời thái tử phi nói!”

Biểu cảm trên mặt Jo Kyu Hyun lặn đi, nhìn Jo Kyu Jong, trầm giọng nói: “Đại hoàng huynh nói vậy là có ý gì?”

Còn Lee Yoo Ra vì lời của Jo Kyu Jong mà giật thót, ả hoảng loạn cúi gầm mặt.

Jo Kyu Jong cười nhẹ, nhìn Lee Yoo Ra, lãnh đạm nói: “Đây có lẽ là ý tốt của thái tử phi đối với Thất hoàng đệ, nhưng mà, vì để Thất hoàng đệ từ bỏ, cho nên bốn thái tử sẽ nói ra chân tướng sự thật!”

Nói tới đây, Jo Kyu Jong khẽ ngập ngừng, nói với Lee Yoo Ra: “Thái tử phi, bây giờ nói ra chân tướng, đối với Thất hoàng đệ không phải là tốt hơn sao?”

Sắc mặt Lee Yoo Ra trắng bệch, ả cúi đầu, hạ giọng nói: “Thiếp ngu muội, không hiểu ý của thái tử gia, thiếp có chút khó chịu, thái tử gia, thiếp về phòng nghỉ ngơi trước!”

Jo Kyu Jong nào để ả ta rời khỏi? Chỉ thấy hần tay đưa tay ra, kéo lấy Lee Yoo Ra, cười nói: “Thái tử phi gấp gì? Không lẽ thái tử phi đối với Thất hoàng đệ còn tình cũ chưa dứt?”

Lee Yoo Ra cắn chặt môi, sau đó nói: “Thái tử gia hà tất sỉ nhục thiếp? Thái tử gia rõ ràng biết, thiếp chỉ yêu thái tử gia người.”

“Haha! Vậy thì tốt!” Nghe thấy lời của Lee Yoo Ra, Jo Kyu Jong bỗng cười lớn, sau đó nói với Jo Kyu Hyun: “Thất hoàng đệ, người một mực cho rằng thái tử phi yêu người, là người ca ca như ta đoạt người yêu của người sao? Vậy thì, bây giờ ta nói người biết, hôm đại hôn, vốn dĩ không phát sinh việc lên nhằm kiệu hoa, Thất vương phi cũng không phát bệnh! Việc lên nhằm kiệu hoa, là bởi vì có người trước khi kiệu hoa của bọn thái tử đến trước phủ, đã cố ý đánh ngất Thất vương phi, sau đó tự mình lên kiệu hoa của bọn thái tử! Cho nên, khi Lee thừa tướng phát hiện tân nương lên nhằm kiệu hoa đã trễ, chỉ còn cách đưa Thất vương phi vẫn còn hôn mê lên kiệu hoa của người! Đây chính là chân tướng thật sự của việc nhằm kiệu hoa!”

Dứt lời, Jo Kyu Jong nhìn khuôn mặt trắng bệch của Lee Yoo Ra mỉm cười chế giễu: “Bọn thái tử nói đúng không? Thái tử phi?”

Lee Yoo Ra sắc mặt trắng bệch, cơ thể khẽ run lên, ả không nói được câu gì, trong lòng cực kì hoang mang lo sợ, ả không biết Jo Kyu Jong sao lại biết tất cả việc này, ả rõ ràng không có sai sót gì, hần ta làm sao biết được?

Jo Kyu Hyun nghe hết lời nói của Jo Kyu Jong, chỉ cảm thấy đầu bùng một tiếng, hần đứng không vững lùi sau vài bước, không dám tin nhìn Lee Yoo Ra, run rẩy nói: “Thì ra...đây đều căn bản... không phải là do ca ca nằng hăm hại nằng, mà là nằng hăm hại ca ca mình! Lee Yoo Ra, sao nằng có thể dối gạt ta như vậy!”

Lee Yoo Ra không dám nhìn Jo Kyu Hyun, ả sợ hãi lùi sau một bước, nói: “Thất vương gia, ta...ta trước giờ không yêu ngài....người ta yêu là thái tử gia....”

Không đợi Lee Yoo Ra nói hết, Jo Kyu Jong lạnh lùng ngắt lời ả, nói: “Lee Yoo Ra, e rằng người không yêu bọn thái tử? Nếu như bọn thái tử không nhìn lầm, người chỉ yêu địa vị của bọn thái tử, và thân phận thái tử phi này thôi! Nếu như bọn thái tử không có những thứ này, người sao lại hao phí tâm cơ, không tiếc hăm hại ca ca mình mà gả cho bọn thái tử?”

Lee Yoo Ra không dám tin nhìn Jo Kyu Jong, hần ta không yêu ả sao? Hần sao lại nói những lời lạnh lùng như vậy? Lee Yoo Ra mở to mắt, bộ dạng đáng thương nhìn Jo Kyu Jong, thút thít: “Thái tử gia...không phải vậy....người thật sự hiểu lầm thiếp rồi....thiếp thực sự yêu người mà....”

Jo Kyu Jong khoé môi cong lên nụ cười chế nhạo, đang định nói gì, đột nhiên bị âm thanh gấp gáp của Jo Kyu Sik truyền đến làm dừng lại: “Đại hoàng huynh, Thất vương phi sắp không chịu đựng nổi nữa rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: VÔ CỐ ĐAU LÒNG

Nghe thấy lời của Jo Kyu Sik, Jo Kyu Jong và Jo Kyu Hyun sắc mặt cùng biến, quay nhanh qua, chỉ thấy không biết từ bao giờ, Jo Kyu Sik đã bế Lee Sung Min dậy, đang lúng túng đứng đó không biết phải làm gì.

Áo bào trên người Jo Kyu Sik đã bị máu tươi của Lee Sung Min nhuộm màu đỏ chói, tuy nhiên, máu vẫn không ngừng dọc theo khuôn mặt và mái tóc Lee Sung Min chảy xuống đất.

Jo Kyu Hyun mặt trắng nhợt, đang định bước qua thì lại lần nữa bất động, bởi vì, Jo Kyu Jong đã trước hần một bước, đón lấy Lee Sung Min đang hôn mê từ tay Jo Kyu Sik, sau đó nhẹ nhàng đặt xuống đất.

Phút chốc, sắc mặt Jo Kyu Jong đột nhiên trầm trọng, nói với Jo Kyu Sik: “Lục hoàng đệ, cậu ấy bị đá cửa phải động mạch ở cổ, cho nên máu không ngừng chảy, bây giờ cậu ấy không được di chuyển, nếu không sẽ ảnh hưởng đến vết thương, người mau đi gọi ngự y trong phủ lại đây!”

Nhìn sắc mặt trầm trọng của Jo Kyu Jong, trong lòng Jo Kyu Sik cũng biết sự việc nghiêm trọng, hần ta nhanh chóng đứng dậy, không nói câu gì, bước ra khỏi hoa viên.

Còn Jo Kyu Hyun vì lời nói của Jo Kyu Jong mà lặng đi, hần không ngờ vì cái bạt tay của hần mà khiến cậu bị thương nặng như vậy, nhìn hơi thở yếu ớt, sắc mặt trắng bệch không còn chút máu của cậu, và còn vết máu đọng, lòng hần ta đột nhiên co thắt lại.

Đôi tay hần siết chặt lại, trong lòng đau nhói, hần rốt cuộc đã làm gì cậu vậy nè? Cậu là vương phi của hần, cậu bị trọng thương, người vốn dĩ trị thương cho cậu là hần, nhưng mà, bây giờ hần lại không làm được gì, chỉ có thể đứng nhìn người nam nhân khác vì cậu mà lo lắng. Cứ như hần và cậu căn bản không có quan hệ gì với nhau!

Hắn đối với cậu chỉ là một người bằng quan xa lạ.

Lee Yoo Ra đổ kị nhìn cảnh đang diễn ra, trong lòng ả cực oán hận, khiến cho dung mạo mỹ miều của ả càng trở nên xấu xí, sao lại như vậy? Sao lại như vậy được? Tên điên đó, sao lại được nhiều người quan tâm vậy?

Ả mới là thái tử phi, ả mới phải! Jo Kyu Jong sao lại có thể trước mặt ả mà quan tâm kẻ khác? Sao lại có thể?

Con hận trong lòng Lee Yoo Ra đối với Lee Sung Min lên đến cực điểm, đôi mắt ả nhìn chăm chăm Lee Sung Min giờ đây không còn ý thức đang nằm trong lòng Jo Kyu Jong, ánh mắt lộ ra tia oán độc trước giờ chưa có, ả lúc này hận là Lee Sung Min không lập tức chết đi.

Jo Kyu Jong căn bản không thèm quan lo Lee Yoo Ra, vết thương của Lee Sung Min không ngừng phun ra máu tươi, máu ấy sớm đã nhuộm đỏ mắt hắn ta, Jo Kyu Jong dùng tay điểm huyết của cậu, nhưng căn bản không có tác dụng gì, màu máu tươi chói mắt ấy vẫn không ngừng phun ra từ vết thương.

Hắn ta dùng tay thử hơi thở của Lee Sung Min, phát hiện theo từ giọt máu chảy xuống, hơi thở của Lee Sung Min càng yếu, hắn ta cơ hồ không còn cảm nhận được hơi thở của cậu.

Tuy nhiên, Jo Kyu Sik đi gọi ngự y vẫn chưa trở về, dưới tình huống cấp bách, Jo Kyu Jong không còn có thể quan tâm đến việc Lee Sung Min không thể di chuyển, hắn cần trọng đỡ lấy Lee Sung Min, sau đó bế cậu dậy, nhanh chân rời khỏi.

Jo Kyu Hyun thấy Jo Kyu Jong đột nhiên bế lấy Lee Sung Min, khẽ sùng sốt, sau đó nhanh chóng ngăn Jo Kyu Jong lại, lạnh lùng nói: “Bỏ cậu ta xuống!”

Đối diện với sự ngăn cản của Jo Kyu Hyun, Jo Kyu Jong không hề động đậy, hắn lạnh lùng nhìn Jo Kyu Hyun, mặt không biểu cảm nói: “Tránh ra!”

Sắc mặt Jo Kyu Hyun cực kì khó coi, hắn nhìn Jo Kyu Jong, tức giận nói: “Cậu ta là vương phi của bản vương, làm sao cứu cậu ta, là chuyện của bản vương, không liên quan đến ngươi!”

Jo Kyu Jong cười lạnh một tiếng, nói: “Vậy sao? Jo Kyu Hyun, ngươi lúc nào xem cậu ấy là vương phi của ngươi? Người làm cậu ấy bị thương là ngươi, ngươi không yêu cậu ấy! Và hơn nữa, cậu ấy vốn dĩ là thái tử phi của bản thái tử, bây giờ sự việc đã rõ ràng, Lee Yoo Ra mới là vương phi của ngươi!”

Dứt lời, Jo Kyu Jong bồng Lee Sung Min lớn bước rời khỏi.

Đề lại Jo Kyu Hyun cả mặt đau khổ bất động tại chỗ.

Lee Yoo Ra không dám tin nhưng gì ả nghe được, qua một lúc lâu, ả mới hét lớn, sau đó chạy nhanh theo hướng Jo Kyu Jong bước đi, la hét trong hoảng loạn: “Jo Kyu Jong, sao chàng lại có thể đối xử với thiếp như vậy? Thiếp đã là người của chàng, thiếp mới phải thái tử phi....thiếp mới phải....”

Jo Kyu Hyun nhìn theo hình bóng Jo Kyu Jong ôm lấy Lee Sung Min rời đi, chỉ cảm thấy máu trong người đông lại, hắn cứ ngẩn người như vậy nhìn theo bóng dáng của Jo Kyu Jong và Lee Sung Min biến mất trong hoa viên.

Trong lòng hắn trống không, phảng phất như mất đi một thứ gì đó quan trọng.

Cậu ta đáng ra là thái tử phi của đại hoàng huynh? Ý của đại hoàng huynh là gì? Hắn ta nhường Lee Yoo Ra cho hắn sao?

Nhưng mà lúc này, trong lòng Jo Kyu Hyun không có chút cảm giác vui vẻ nào, hắn đột nhiên phát giác, hắn có lẽ không yêu Lee Yoo Ra như tưởng tượng của mình, khi biết Lee Yoo Ra phản bội hắn, hắn tuy phẫn nộ, nhưng lại không đau lòng.

Nhưng sao lúc hắn thấy bộ dạng nhợt nhạt suy yếu của tên điên ấy, trong lòng lại vô cớ có co thắt lại! Không lẽ, hắn thật sự yêu tên điên ấy sao?

Không, làm sao hắn có thể yêu tên điên ấy chứ? Hắn không yêu, tuyệt đối không, có lẽ chỉ bởi vì cậu ta là vương phi của hắn! Cậu ấy chỉ thuộc về hắn, cho nên, dù hắn không yêu cậu ta, cũng tuyệt đối không nhường cậu ta cho đại hoàng huynh!

Jo Kyu Hyun tay siết chặt nhau, móng tay đâm sâu vào thịt, nhưng mà hắn lại không cảm thấy đau, hắn chỉ ngẩn người mắt hờn đứng nhìn Jo Kyu Jong và Lee Sung Min rời khỏi.

Hắn không yêu tên điên ấy, hắn không yêu, nhưng tại sao khi thấy khuôn mặt trắng bệch của cậu, lòng hắn lại đau đớn vô cùng? Tại sao khi thấy đại hoàng huynh ôm lấy cậu, lòng hắn lại khó chịu như vậy?

Qua một hồi lâu, Jo Kyu Hyun mới hít một hơi thật sâu, nhìn lại vết máu đọng trên đất, sau đó lớn bước biến mất theo hướng mà khi nãy Jo Kyu Jong rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: CUỘC CHIẾN TRONG ÂM THÂM

Lee Sung Min chỉ cảm thấy như bị cơn bạo bệnh, cơ thể mềm nhũn, không có tí sức lực, cậu cố gắng mở mắt ra, nhưng đôi mắt lại cứ dán chặt vào nhau, nặng nề vô cùng.

Cậu cảm thấy cổ họng khô khan, cứ như đang bốc khói, cậu chớp mấy đôi môi, định nói chuyện, mới phát hiện bản thân căn bản nói không ra tiếng.

Phát hiện này khiến cậu kinh hoàng, cậu bị sao vậy? Cậu chết rồi sao? Không lẽ, đây là cảm giác khi chết?

Ngay lúc Lee Sung Min đang hoảng loạn, đột nhiên môi cậu thấy mát rượi, cậu vô thức tham lam hóp lấy ngậm mát rượi ấy.

Không biết bao lâu sau, cậu đột nhiên cảm thấy mình có chút sức lực, khẽ động đây, sau đó từ từ mở mắt ra.

Trước tiên đập vào mắt cậu là một khuôn mặt tuấn mã, lúc này, người ấy đang cầm một chén sứ thanh hoa, còn tay còn lại đang cầm một chén canh, ngậm mát rượi khi này là do người này cho cậu uống.

Và người này Lee Sung Min không phải không biết, bởi vì, hẳn chính là thái tử gia mà cậu gặp mặt hai lần, Jo Kyu Jong.

Thấy Lee Sung Min tỉnh lại, Jo Kyu Jong không hề ngạc nhiên, hẳn ta nhẹ nhàng đặt chén canh xuống bàn, mỉm cười, nói: “Thất vương phi, cậu tỉnh rồi sao?”

Ánh mắt Lee Sung Min thoáng qua tia nghi hoặc, rất nhanh cậu đã nhớ lại chuyện trước khi hôn mê, cậu hình như bị Jo Kyu Hyun tát một bạt tay, đùng phải hôn non bộ, bây giờ sao cậu lại ở đây? Hơn nữa, việc khiến cậu nghi hoặc nhất là sao Jo Kyu Jong lại ở đây?

Nghĩ tới đây, Lee Sung Min bất giác hỏi: “Người...sao lại ở đây....?”

Lời nói ra, Lee Sung Min mới phát hiện tiếng của mình nghe ra rất suy yếu và không có sức, không những âm thanh nhỏ mà còn khàn khàn khó nghe.

Jo Kyu Jong mỉm cười, hẳn không trả lời Lee Sung Min, mà còn đột nhiên áp sát tai Lee Sung Min, dùng âm thanh cực kì ôn nhu nói: “Mỹ nhân, cậu đừng quên, cậu lại thiếu ta một mạng nữa!”

Mạng? Lee Sung Min phản ứng lại, bất giác khẽ chấn động, đang định hỏi rõ ràng thì đột nhiên bên tai truyền lại tiếng bước chân, một âm thanh gấp rút truyền tới: “Đại hoàng huynh, cậu ấy tỉnh chưa?”

Nghe thấy tiếng có người đến, Jo Kyu Jong sớm đã rời khỏi người Lee Sung Min, đáp: “Thất vương phi đã không còn gì đáng ngại nữa rồi!”

Theo sau tiếng nói của Jo Kyu Jong, bóng dáng thon dài của Jo Kyu Sik xuất hiện trong phòng, hẳn nhìn Lee Sung Min đã tỉnh, trên mặt lộ ra thái độ vui mừng, nhanh chóng bước tới trước mặt Lee Sung Min, vui mừng nói: “Cậu tỉnh rồi sao?”

Lee Sung Min lúc này toàn thân không có chút sức lực, định nói lại nói không ra hơi, chỉ có thể gật gật đầu, xem như trả lời Jo Kyu Sik.

Còn Jo Kyu Jong mặt không biểu cảm nhìn Jo Kyu Sik cả mặt mừng rỡ, đột nhiên lãnh đạm nói: “Xem ra, Lục hoàng đệ rất quan tâm Thất vương phi? Chỉ là, Lục hoàng đệ, hy vọng người đừng quên việc phụ vương đã giao.”

Nghe thấy lời của Jo Kyu Jong, nụ cười trên mặt Jo Kyu Sik khẽ khựng lại, nhưng mà, rất nhanh lại nở nụ cười sao cũng được, nói: “Đa tạ đại hoàng huynh đã quan tâm, chỉ là Kyu Sik trước nay không được phụ hoàng yêu thương, dù Kyu Sik có làm trái ý phụ hoàng, phụ hoàng nhiều nhất cũng chỉ tức giận Kyu Sik thôi, chứ không vì Kyu Sik mà thương tâm! Đại hoàng huynh thân là thái tử, bây giờ với thái tử phi nào loạn như vậy, e là, đêm hôm nay đại hoàng huynh phải giải thích đáng hoàng với thái tử phi rồi!”

Nghe thấy lời của Jo Kyu Sik, sắc mặt Jo Kyu Jong khẽ thay đổi, nhưng hẳn rất nhanh lộ ra nụ cười không cảm xúc, lãnh đạm nói với Jo Kyu Sik: “Đây là việc nhà của bọn thái tử, không cần phiền Lục hoàng đệ phí tâm!”

Và tiếng của Jo Kyu Jong vừa dứt, một tiếng nói băng giá khác truyền đến: “Vậy vương phi của bọn vương cũng không cần phiền đại hoàng huynh phí tâm!”

Âm thanh vừa dứt, Jo Kyu Hyun một thân bạch y từ ngoài cửa sắc mặt âm trầm bước vào, ánh mắt hẳn lãnh đạm nhìn Lee Sung Min sắc mặt trắng bệch vì bị mất nhiều máu, ánh mắt thoáng qua tia phức tạp.

Nhìn thấy Jo Kyu Hyun xuất hiện, cảm xúc trên mặt Jo Kyu Jong không hề thay đổi, hẳn ta cười nhẹ một tiếng, điềm đạm nói: “Thất hoàng đệ tới đúng lúc lắm, bọn thái tử đang có lời muốn nói với Thất hoàng đệ. Thất hoàng đệ nói không sai, vương phi của thất hoàng đệ, bọn thái tử sao lại phí tâm? Người có thể khiến bọn thái tử phí tâm, chỉ có thái tử phi của bọn thái tử thôi.”

Nghe thấy lời của Jo Kyu Jong, Jo Kyu Hyun và Jo Kyu Sik cùng biến đổi cảm xúc, Jo Kyu Hyun càng trầm mặt, nhìn Jo Kyu Jong, trầm giọng nói: “Lời của đại hoàng huynh là có ý gì?”

Nụ cười trên mặt Jo Kyu Jong không thay đổi, lãnh đạm nhìn Jo Kyu Hyun một cái, nói: “Ý của bọn thái tử, tin rằng thất hoàng đệ trong lòng đã rõ.”

Jo Kyu Hyun hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nhìn Jo Kyu Jong, hàn giọng nói: “Đại hoàng huynh có gì cứ nói thẳng, hà tất vòng vo như vậy?”

Jo Kyu Jong hai mắt nhìn thẳng Jo Kyu Hyun, nói: “Thất hoàng đệ, ngươi là người thông minh, sao lại không hiểu ý của bọn thái tử? Không phải ngươi muốn bọn thái tử thành toàn ngươi và Lee Yoo Ra sao? Vậy thì, bọn thái tử thành toàn ngươi! Về phần phụ hoàng và Lee thừa tướng, bọn thái tử tự biết giải thích rõ ràng!”

Jo Kyu Hyun sắc mặt cực kì khó coi, hần đột nhiên cười lạnh, nói: “Đại hoàng huynh tính toán hay thật! Yoo Ra đã là người của đại hoàng huynh, không lẽ đại hoàng huynh muốn gán có thần đệ tội danh đoạt thê?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: TỰ DO CỦA TA, TA TỰ LAM CHỦ

“Đoạt thê?” Jo Kyu Jong nghe thấy lời của Jo Kyu Hyun không hề tức giận, mà ngược lại mỉm cười, liếc nhìn Lee Sung Min đầy thái độ nghi hoặc, sau đó mới nói với Jo Kyu Hyun: “Bọn thái tử chỉ thành toàn Thất hoàng đệ thôi! Hon nữa, Thất hoàng đệ và Thất vương phi thành thân đã lâu, không lẽ không phát sinh quan hệ gì? Điểm này, Thất hoàng đệ không cần bọn thái tử nói, chắc cũng hiểu ý của bọn thái tử?”

Ý của Jo Kyu Jong, Jo Kyu Hyun tự nhiên hiểu rõ, ý của hần ta là hần và Lee Sung Min thành thân lâu vậy, Lee Sung Min và hần đương nhiên có nguyên phòng, cho nên, Lee Yoo Ra tuy là người của đại hoàng huynh, nhưng Lee Sung Min cũng không nguyên vẹn, họ xem như bình đẳng, không ai nợ ai.

Nhưng vấn đề là, từ khi hần và Lee Sung Min thành hôn, hần đã đuổi Lee Sung Min đến hậu viện, căn bản không động đến cậu, Lee Sung Min còn nguyên vẹn, còn Lee Yoo Ra lại không còn!

Nếu như hần thật sự yêu Lee Yoo Ra, vậy thì hần sẽ không để ý đến việc này, nhưng mà khi hần biết Lee Yoo Ra không yêu hần, mà là Jo Kyu Jong, chút tình yêu mà trong lòng hần dành Lee Yoo Ra đã biến mất không còn tăm hơi.

Hon nữa, Lee Sung Min và hần thành thân bao lâu nay, mà vẫn còn nguyên vẹn, nếu như bị người khác biết được, không phải là sẽ tổn hại uy danh của hần?

Lí do này tuy tệ hại, nhưng mà Jo Kyu Hyun vẫn kiên trì dùng lí do này thuyết phục bản thân không buông tay Lee Sung Min ra.

Nghĩ vậy, Jo Kyu Hyun hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nhìn Jo Kyu Jong: “E rằng, thần đệ phải phụ ý tốt của đại hoàng huynh, bởi vì, thần đệ đối với người mà đại hoàng huynh đã dùng qua, không có hứng thú!”

Nghe thấy Jo Kyu Hyun nói vậy, sắc mặt Jo Kyu Jong chợt thay đổi, hần đang định nói gì, đột nhiên giọng nói có chút khàn khàn của Lee Sung Min truyền lại: “Đủ rồi! Các ngươi xem ta là cái gì?”

Nghe thấy cuộc nói chuyện giữa hai huynh đệ họ, Lee Sung Min dù có ngu ngốc đến mấy cũng hiểu ý của họ, cậu tuy không quan tâm Jo Kyu Jong đem Lee Yoo Ra nhường cho Jo Kyu Hyun, nhưng mà cậu tuyệt đối không cho phép người khác quyết định cuộc sống của cậu!

Jo Kyu Jong tuy là thái tử, lại từng cứu qua cậu, nhưng mà không có nghĩa là cậu sẽ yêu hần, và càng không có nghĩa, cậu sẽ mặc cho hần sắp đặt cuộc sống của cậu!

Cậu là cảnh sát. Là linh hồn thế kỉ 21, cuộc sống của cậu do cậu tự quyết định, dù đây là thời phong kiến cổ đại, cậu cũng tuyệt đối không cam phận!

Còn Jo Kyu Hyun, cậu càng không ngoan ngoãn ở lại Thất vương phủ, đừng nói Jo Kyu Hyun không yêu cậu, dù cho hần yêu cậu, cũng không có nghĩa là hần có tư cách có được cậu! Cậu đường đường là một người của thế kỉ 21, sao lại mặc cho một lũ nam nhân tự đại hoang cao, không đáng một xu lại khống chế tự do của cậu?

Lee Sung Min từ từ đứng từ giường dậy, bởi vì cậu mất quá nhiều máu, cộng thêm vừa mới tỉnh dậy, cho nên cơ thể suy yếu còn chút chóng mặt. Cậu lắc nhẹ đầu, định lắc đi sự chóng mặt, sau đó bắm lấy vật cạnh đó, từ từ bước lại bên Jo Kyu Hyun, ngừng đầu, đôi mắt khiên định nhìn Jo Kyu Hyun, nói: “Thất vương gia, bây giờ yến tiệc đã kết thúc, lời ngươi hứa với ta, bây giờ nên thực hiện rồi chứ?”

Jo Kyu Hyun nhìn khuôn mặt trắng bệch trước mặt, còn có đôi mắt sáng đầy khí chất, lòng bất giác khẽ rung động, hần vô thức hỏi: “Ngươi nói gì?”

Trong đầu truyền lại từng cơn quay cuồng khiến Lee Sung Min cảm thấy cực kì khó chịu, trán trắng bệch của cậu xuất hiện một lớp mồ hôi, nhưng mà cậu vẫn kiên cường đứng vững, nhìn Jo Kyu Hyun, nói: “Thất vương gia, ngươi đã hứa với ta, khi yến tiệc kết thúc, ngươi sẽ cho ta hưu thư, để ta rời khỏi đây, những lời này, Thất vương gia không quên chứ?”

Lòng Jo Kyu Hyun trầm xuống, một tia phẫn nộ thoáng qua đôi mắt đen âm trầm của hần, hần lạnh lẽo nhìn Lee Sung Min, lạnh lùng nói: “Ngươi muốn rời khỏi bọn vương đến thế sao?”

Từng con từng con chóng mặt ngày càng dữ dội, Lee Sung Min đứng không vững, nhưng mà cậu biết, bây giờ cậu không thể ngất đi, bởi vì, đây là cơ hội tốt nhất để cậu rời khỏi Jo Kyu Hyun, hơn nữa, Đại thái tử Jo Kyu Jong cũng ở đây, bởi vì cậu biết nếu như Jo Kyu Jong biết giao ước trước kia của cậu và Jo Kyu Hyun, hẳn nhất định sẽ giúp cậu.

Cho nên, cậu đưa tay ra, bám lấy chiếc ghế gỗ bên cạnh, giữ vững lấy cơ thể mình, sau đó mỉm cười với Jo Kyu Hyun, nói: “Thất vương gia, đây không phải là những gì ngươi muốn sao? Hôm nay ta chỉ thuận theo ý ngươi thôi!”

Quả nhiên, Jo Kyu Jong nghe thấy lời của Lee Sung Min thì đột nhiên cười nhẹ, dùng ngữ khí bồn cọt nhìn Jo Kyu Hyun, nói: “Thì ra Thất hoàng đệ và Thất vương phi đã có giao ước, xem ra, đây đều trong kế hoạch của Thất hoàng đệ, hôm nay là do bồn thái tử nhiều chuyện rồi!”

Sắc mặt Jo Kyu Hyun tái xanh, trán nổi gân xanh, mâu đen sắc bén nhìn chăm chăm Lee Sung Min, mâu đen như chú ra tia lửa giận, qua một lúc lâu, mới lạnh lùng nói: “Lời bồn vương đã hứa, bồn vương đương nhiên sẽ không quên, nhưng mà, Lee Sung Min, ngươi đừng quên, ngươi vốn không hoàn thành việc của ngươi!”

Giọt mồ hôi lớn như hạt đậu từ từ chảy xuống dọc theo khuôn mặt của Lee Sung Min, cậu cố gắng giữ cho mình tỉnh táo, âm thanh cực kì suy yếu nhìn Jo Kyu Hyun nói: “Thất vương gia, là ngươi tự mình không tuân thủ giao ước...việc đó không thể...trách...ta...!”

Lee Sung Min chưa nói hết lời, đột nhiên mền đen xuất hiện trước mắt, cơ thể mềm nhũn ngã xuống đất.

Thấy Lee Sung Min đột nhiên ngã xuống đất, Jo Kyu Jong liền đưa tay ra định đỡ lấy cậu, nhưng mà hần cảm thấy thoáng có một bóng người trước mặt, Lee Sung Min đã ngã vào lòng của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: BÍ MẬT CỦA JO KYU JONG (PART 1)

Jo Kyu Jong trầm mặt, nhìn Jo Kyu Hyun, nói: “Thất hoàng đệ, bây giờ cơ thể cậu ta đang rất yếu, không phải là lúc ngươi đấu khí!”

Jo Kyu Sik cũng lo lắng nhìn Lee Sung Min hôn mê kia, nói: “Thất hoàng đệ, có việc gì đợi khi cậu ấy tỉnh lại hãy nói, đệ bây giờ như vậy sẽ làm cậu ấy bị thương đây!”

Jo Kyu Hyun không vì thế mà xiêu lòng, hần cẩn thận ôm lấy Lee Sung Min, lạnh lùng nhìn Jo Kyu Sik một cái, nói: “Lục hoàng huynh hãy tự lo việc của mình và công chúa Từ Việt quốc đi!”

Nói tới đây, Jo Kyu Hyun lại dừng lại, sau đó lạnh lẽo nói với Jo Kyu Jong: “Đại hoàng huynh, đệ ta huynh đã mời, cáo từ!”

Dứt lời, Jo Kyu Hyun bế Lee Sung Min, quay người rời khỏi.

Nhìn theo hình bóng của Jo Kyu Hyun, Jo Kyu Sik định nói gì nhưng hần mở miệng rồi lại không nói được gì, chỉ thấy khuôn mặt tuấn mã không gì sánh bằng lộ ra vẻ cô tịch.

Còn Jo Kyu Jong không ngăn cản Jo Kyu Hyun đưa Lee Sung Min rời khỏi, hần ta chỉ trầm mặt, nhìn chăm chăm bóng dáng của Jo Kyu Hyun, ánh mắt thoáng qua tia nguy hiểm.

Qua một hồi lâu, Jo Kyu Jong mới thu lại ánh mắt, lạnh lùng nhìn Jo Kyu Sik, nói: “Lục hoàng đệ, ngươi nên về cung đi! Đoàn người tiễn thân (đưa tiễn cô dâu) của Từ Việt quốc không lâu sau sẽ đến, hôn sự lần này liên quan đến quan hệ giữa Beakje và Từ Việt quốc, sự nghiêm trọng trong việc này, bồn thái tử tin Lục hoàng đệ cũng hiểu! Chỉ mong Lục hoàng đệ lấy đại cuộc làm trọng, đừng tự ý rời cung! Để trách chọc giận phụ hoàng, nếu không đến lúc đó, không ai cứu được ngươi đâu!”

Jo Kyu Sik cô độc cười nhẹ, đột nhiên quay lại nhìn chăm chăm Jo Kyu Jong, nói: “Đại hoàng huynh, kì thực, sự việc lên nhằm kiệu hoa, ngay từ đầu huynh đã biết? Nếu như đệ đoán không lầm, tuy đây là chủ ý của Lee Yoo Ra, nhưng cũng là đại hoàng huynh cố ý, đúng không?”

Đối diện với ánh mắt của Jo Kyu Sik, Jo Kyu Jong quay đầu đi, xem như thăm công nhận lời của Jo Kyu Sik.

Ánh mắt của Jo Kyu Sik đột nhiên trở nên cổ quái, hần ta nhìn Jo Kyu Jong, tiếp tục nói: “Đại hoàng huynh, việc này tuy không liên can đến thần đệ, nhưng mà, có một điểm, thần đệ không hiểu, tuy rằng khi ấy lên nhằm kiệu hoa, người muốn cưới Lee Yoo Ra là đại hoàng huynh, vậy nay hà tất lại thay đổi chủ ý? Thậm chí không tiếc dùng Lee Yoo Ra để đổi lấy Lee Sung Min? Không lẽ, đại hoàng huynh làm như vậy chỉ vì si nhục Lee Yoo Ra và Thất hoàng đệ?”

Đối diện với sự ép hỏi của Jo Kyu Sik, Jo Kyu Jong đột nhiên cười một tiếng, quay đầu nhìn Jo Kyu Sik, lạnh lùng nói: “Nếu như Lục hoàng đệ đã biết việc này không liên can đến ngươi, hà tất lại hỏi nhiều?”

Trước thái độ của Jo Kyu Jong, Jo Kyu Sik không chút dễ dãi, hắn ta vẫn không chút sợ hãi tiếp tục khích Jo Kyu Jong: “Không lẽ đại hoàng huynh còn có bí mật gì không thể nói ra? Nếu như đại hoàng huynh vì thế lực của Lee thừa tướng mới làm vậy thì hà tất phiền phức thế, Lee Sung Min vì từ nhỏ không còn mẫu thân, thậm chí được Lee thừa tướng yêu chuộng hơn, nhưng mà Lee Yoo Ra dù sao cũng là con gái của Lee thừa tướng, hơn nữa so với Lee Sung Min, Lee Yoo Ra tuy tâm địa có chút thâm độc, nhưng là một nữ nhân khó có được, và còn có một điểm không cần thần đệ nói, trong lòng đại hoàng huynh ắt biết rõ, Lee Yoo Ra so với Lee Sung Min càng thích hợp trở thành thái tử phi của đại hoàng huynh!”

Nói tới đây, Jo Kyu Sik đột nhiên mỉm cười, trầm giọng nói: “Có thể để đại hoàng huynh làm vậy, chỉ có một nguyên do, đó là, đại hoàng huynh cũng động lòng với cậu ta! Đúng chứ?”

Sắc mặt Jo Kyu Jong cực kì khó coi, đôi mắt hắn nhìn chằm chằm Jo Kyu Sik, lạnh lùng cười: “Xem ra, bốn thái tử thật sự quá xem thường Lục hoàng đệ rồi, thật không ngờ Lục hoàng đệ lại là người thông minh như vậy! Xem ra, tài trí thông minh của Lục hoàng đệ không hề thua kém so với Thất hoàng đệ, sau này bốn thái tử phải cẩn trọng hơn mới được!”

Jo Kyu Sik cười khiêu khích, nói: “Đại hoàng huynh đang tránh né việc gì vậy? Tại sao không dám trả lời câu hỏi của thần đệ?”

Jo Kyu Jong tức quá hóa cười, hắn ta nhìn Jo Kyu Sik, lạnh lùng nói: “Lục hoàng đệ, người tự cho rằng mình thông minh mà nói ra những lời này! Lee Sung Min kì thực nữ mao song tuyệt, nhưng mà, người cho rằng bốn thái tử vì dung mạo của cậu ta mà yêu cậu ta sao? Nếu như người muốn biết nguyên do như vậy thì bốn thái tử nói cho người biết vậy! Nguyên do bốn thái tử làm vậy, vốn không có ý gì khác, bốn thái tử chỉ muốn thành toàn Thất hoàng đệ thôi!”

Nghe thấy lời của Jo Kyu Jong, Jo Kyu Sik đột nhiên cười lạnh nói: “Đại hoàng huynh, huynh nói như vậy, e là không phải hoàn toàn là như vậy? Nếu như đại hoàng huynh muốn thành toàn Thất hoàng đệ, tại sao không ngay hôm đại hôn lật tẩy âm mưu của Lee Yoo Ra? E rằng, điểm này, đại hoàng huynh khó lòng giải thích nhỉ?”

Mắt Jo Kyu Jong trầm xuống, bởi vì những lời này của Jo Kyu Sik, chạm ngay vào chỗ đau trong lòng hắn ta, khi ấy hắn ta không lật tẩy âm mưu của Lee Yoo Ra, đích thật là thất trách của hắn ta, bởi vì hắn ta căn bản không tin lời của người đó, không tin một người từ nhỏ ngốc nghếch lại đột nhiên thanh tỉnh lại, hơn nữa, hôn sự ấy vốn dĩ trong kế hoạch của hắn ta, nhưng hắn cũng biết tất cả là âm mưu của Jo Kyu Hyun, Jo Kyu Hyun muốn hắn cưới một tên ngốc làm thái tử phi, còn hắn ta, lại chẳng qua vì lời của người đó mà có ý đề ra hôn sự này với phụ hoàng!

Nhưng mà, đến cuối cùng, hắn ta lại không nghe theo lời của người đó, bởi vì hắn không thể cưới một tên ngốc làm thái tử phi, nếu thế hắn sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ!

Cho nên, khi hắn phát hiện ra Lee Yoo Ra có ý lên nhằm kiêu hoa, vẫn để sai cứ sai, cưới Lee Yoo Ra về thái tử phi!

Nhưng mà, lời của người đó, lại linh nghiệm thật, Lee Sung Min— người ngốc nghếch từ nhỏ, thật sự đột nhiên thanh tỉnh lại, hơn nữa còn y như lời người ấy nói, căn bản như một người hoàn toàn khác!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: BÍ MẬT CỦA JO KYU JONG (PART 2)

Sau khi biết Lee Sung Min là vương phi ngốc nghếch kia, hắn ta cơ hồ không dám tin, bởi vì, khi Lee Sung Min và Jo Kyu Hyun thành thân, hắn ta đã gặp qua cậu một lần, khuôn mặt cậu khi ấy dính đầy bụi dơ, dung mạo tựa như ma quỷ, xấu xí không thể tả.

Và hắn không ngờ rằng, phía sau khuôn mặt dơ bẩn ấy ẩn chứa một dung mạo nghiêng thành, cậu sau khi hồi phục thần trí, càng thu hút hắn ta hơn cả Lee Yoo Ra.

Cho nên, sau khi hắn ta biết mọi việc, trong lòng bất giác vạn lần hối hận, hắn ta không nên không nghe lời người ấy, không nên khiên trì cưới Lee Yoo Ra, nếu như khi ấy hắn ta không ham muốn vẻ đẹp của Lee Yoo Ra, vậy thì, thái tử phi bây giờ của hắn ta sẽ là cậu!

Bây giờ, dù bắt hắn ta dùng Lee Yoo Ra để đổi lấy Lee Sung Min hắn ta cũng không chút ý kiến, nhưng không phải vì hắn ta yêu Lee Sung Min, hắn ta làm như vậy, chỉ vì nghe theo lời người đó, nhất định phải để Lee Sung Min trở thành thái tử phi của hắn ta thôi!

Thấy Jo Kyu Jong không trả lời câu hỏi của mình, tia cười nhạo trong mắt Jo Kyu Sik càng nồng, hắn ta cười lạnh nói: “Đại hoàng huynh hà tất không trả lời câu hỏi của thần đệ? Không lẽ, tâm tư của đại hoàng huynh thật sự đã bị thần đệ đoán trúng sao?”

Tâm trạng Jo Kyu Jong cực kì không tốt, đối diện với sự ép hỏi lần nữa của Jo Kyu Sik, người trước giờ luôn trầm tĩnh như hắn ta nay cũng cảm thấy bức mình, Jo Kyu Jong trầm mặt, không nhẫn nại nói với Jo Kyu Sik: “Lục hoàng đệ, người đừng nhiều chuyện quá! Việc của bốn thái tử, không đến phiên người quản!”

Nói tới đây, Jo Kyu Jong lại ngừng và nói: “Được rồi, bây giờ không còn sớm nữa, mời Lục hoàng đệ về cung đi! Không tiễn!”

Đổi mặt với thái độ đuổi khách không chút khách khí của Jo Kyu Jong, Jo Kyu Sik chỉ cười lạnh một tiếng, nhìn Jo Kyu Jong nói: “Đại hoàng huynh, thứ không thuộc về huynh, dù cho đó vốn là của huynh thì huynh cũng vượt mất! Thần đệ bất chấp huynh muốn có được Lee Sung Min vì mục đích gì, nhưng mà ngày nào Jo Kyu Sik này còn , đệ tuyệt đối không để huynh làm tổn hại đến Thất hoàng đệ!”

Dứt lời, Jo Kyu Sik phẩy tay áo, không quay đầu lại mà rời khỏi.

Jo Kyu Jong nhìn theo hình bóng của Jo Kyu Sik, sắc mặt hắn ta trầm đến dọa người giật mình, qua một lúc lâu, hắn ta đột nhiên nói: “G.O.”

Theo sau tiếng gọi của Jo Kyu Jong, thân ảnh của G.O tựa quỷ mị, chớp mắt xuất hiện trong phòng.

G.O cúi chào Jo Kyu Jong, cúi đầu nói: “Thuộc hạ tham kiến thái tử gia!”

Sắc mặt Jo Kyu Jong âm trầm, lạnh lùng nhìn G.O, nói: “G.O, hắn ta đang ở đâu?”

G.O khẽ sững sốt, rất nhanh trả lời hắn ta: “Hồi thái tử gia, Lee công tử hiện đang ở mai trúc (khu nhà xây bằng trúc xung quanh có cây mai) tại hậu viện.”

Jo Kyu Jong hừ nhẹ một tiếng, phân phó G.O: “Mấy ngày này, ngươi hãy đi Thất vương phủ một chuyến, giám sát kỹ Thất vương phi cho bọn thái tử! Nếu như có sai sót gì, ngươi hãy đem đầu đến gặp ta!”

“Vâng!” G.O cúi đầu, đáp một tiếng, sau đó thân ảnh lại như quỷ mị, chớp mắt biến mất.

Jo Kyu Jong trầm mặt một lúc, sau đó lớn bước rời khỏi.

Hậu viện, mai trúc.

Nói là mai trúc, kì thực chẳng qua là chỉ là căn nhà nhỏ bằng trúc xây giữa mai lâm.

Xung quanh mai trúc, trồng đầy các cây mai đang nở rộ, gió nhẹ thổi qua, một làn hương mai nồng theo con gió cuốn đi những cánh hoa mai trên cây, bay lượn giữa không trung, cảnh sắc thơ mộng khiến người ta cảm thấy tựa hồ như bỗng lại tiền cảnh.

Một điệu thanh trúc truyền lại (tiếng thổi trúc), các cánh hoa tựa như có linh hồn, tung tăng bay lượn trong gió.

Một vị nam nhân thân mặc áo bào trắng, tóc dài ngang vai, nước da trắng bệch không có chút sắc máu đứng dựa vào cửa của mai trúc, tiếng trúc thanh tao ấy chính là được truyền lại từ chiếc lục ngọc trúc của y.

Một trận tiếng bước chân vang lại, người trẻ tuổi thu lại cây trúc trong tay, khuôn mặt trắng bệch khẽ mỉm cười, nhìn người đang đến, y nói: “Ngài đến rồi à!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: TRUYỀN THUYẾT HOÀNG GIA

Jo Kyu Jong lãnh đạm nhìn Lee Teuk, Lee Teuk vẫn thản nhiên như thường ngày.

Còn nhớ, khi lần đầu tiên hắn ta gặp Lee Teuk, y cũng thản nhiên ngồi dưới gốc mai, lạnh nhạt nhìn hắn ta.

Dung mạo y tuy không tính là tuấn mỹ, nước da lại quá trắng bệch, nhưng mà y lại có một cặp mắt hút hồn người, đôi mắt ấy không chút tạp niệm, khiến người ta không khỏi muốn gần gũi y.

Jo Kyu Jong thân là thái tử, bản thân chịu nhiều áp lực, từ nhỏ lại sống trong cung, cho nên bên ngoài hắn ta nhìn có vẻ dễ thân thiết hơn các hoàng tử khác nhưng căn bản hắn ta không dễ dàng tin tưởng một ai.

Còn Lee Teuk là người đầu tiên mà hắn ta vô cớ tin tưởng, tuy hắn ta không tin tưởng lời thiên mệnh của Lee Teuk, nhưng lại cực kì tín nhiệm con người y.

Cho nên, tuy rằng thân thế của Lee Teuk là dấu chấm hỏi, nhưng hắn ta lại không hoài nghi mục đích mà Lee Teuk tiếp cận hắn ta, có lẽ, đó không phải do hắn ta không đủ cẩn trọng mà là do Lee Teuk thiên sinh có một ma lực khiến người khác không khỏi không thân thiết.

Giờ đây Lee Teuk bỗng nhiên từ biệt hắn ta, trong lòng hắn ta có vài phần không ổn.

Nhưng hắn ta là thái tử của một nước, tuy rằng không muốn mất đi một nhân tài như Lee Teuk, thế nhưng hắn cuối cùng cũng không nói ra lời níu kéo, mà chỉ trầm giọng hỏi: “Ngươi muốn đi đâu?”

Nụ cười của Lee Teuk dần nhiên, y nhìn mây đang trôi trên trời, nhẹ nhàng đáp: “Lee Teuk cô thân một mình, tứ hải là nhà, thái tử gia không cần lo lắng.”

Jo Kyu Jong nhìn Lee Teuk, trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên nói: “Lee Teuk người nói, người có thể tìm ra kho báu của vương triều Beakje chính là Lee Sung Min?”

Nghe thấy lời của Jo Kyu Jong, đột nhiên Lee Teuk lộ ra thái độ kì quái.

Y trầm mặc hồi lâu, mới lãnh đạm trả lời: “Lúc trước, người tìm ra kho báu đúng là xuất thân từ Lee phủ, và số mạng cậu ta cực kì cổ quái, từ nhỏ ngốc nghếch, người thích hợp nhất chính là Thất hoàng phi, nhưng sau khi các người đại hôn ta không thể tính được việc có liên quan đến cậu ta, thái tử gia, những việc này, e là sau ngày đại hôn của người đã thay đổi.”

Nói tới đây, thần sắc của Lee Teuk bỗng trở nên cô tịch, ánh mắt y nhìn cánh hoa mai bay đầy trời, âm thanh tựa như khói bay: “Có lẽ, những việc này đều là ý trời, ta tự cho rằng với sức của ta có thể thay đổi thiên ý, là ta không biết lượng sức.”

Dứt lời, Lee Teuk không thèm quan tâm Jo Kyu Jong, quay người đi ra khỏi mai trúc, bóng dáng thon dài phẳng phất như chứa đựng một nỗi cô đơn vô bờ, từ từ biến mất trong mai trúc.

Jo Kyu Jong lẳng lặng đứng tại chỗ, hẳn ta vốn không tin lời của Lee Teuk, nhưng mà bây giờ hẳn không thể không tin, bởi vì, Lee Teuk đã từng ngay ngày đại hôn của hắn ta nói, hắn ta nhất định phải cưới Lee Sung Min, nhưng cuối cùng vì hắn ta không cam tâm cưới một người ngốc nghếch xấu xí, cho nên mới tạo nên sai lầm hôm nay.

Tất cả việc này, căn nguyên là một truyền thuyết lâu đời của vương triều Beakje, trong truyền thuyết, ba trăm năm trước, vương triều Beakje xuất hiện một người hiếm thấy, người này cực kì thông minh, là một vị vương gia tuần mi vô cùng, người này từ nhỏ đã có năng lực dự đoán tương lai, người ấy tính được sau này ba trăm năm sau, vương triều Beakje sẽ có một đại nạn, nếu như không thể hóa giải, vương triều Beakje sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục. (nói chung là vĩnh viễn mất nước)

Và vị vương gia này còn tính được, muốn hóa giải đại nạn này tuy cần nhiều tiền tài, cho nên, người ấy quyết định chôn kĩ trân diệu báu tại một nơi bí mật, để đời sau dùng để hóa giải đại nạn.

Nhưng mà, vương triều Beakje lâm vào đại nạn đều do thiên ý, vị vương gia ấy thay trời hành đạo là không thể cho nên vị vương gia ấy đã hao tổn tâm tư mới tính ra được, chỉ có một vị nam tử số mạng kì quái mới có năng lực hóa giải được nơi cất giấu bảo tàng, bởi vì linh hồn của cậu ta đến từ một thế giới không được biết đến, do đó, vị vương gia đó để lại một bức thư làm bằng tơ, để hậu thế gặp đại nạn có thể dùng để tìm ra vị nam tử này, và lập nam tử này thành vương phi hay hoàng hậu, có như vậy, mới có thể hóa giải đại nạn của vương triều Beakje.

Tuy nhiên, những việc này đều là cơ mật của hoàng gia, trong thời đại này, chỉ có đương kim hoàng thượng và thái tử mới biết, cho nên, hẳn ta thân là thái tử, mới có thể biết được việc này.

Và đây cũng chính là mục đích mà hẳn ta muốn có được Lee Sung Min.

Nhưng mà hẳn ta cuối cùng cũng không tin truyền thuyết ấy, hẳn ta cho rằng, đó chẳng qua chỉ là lời đồn đại của người có tâm địa xấu xa, cho nên khi Lee Teuk tìm đến hẳn ta, hẳn ta căn bản không tin lời của Lee Teuk, cũng không làm theo yêu cầu của Lee Teuk mà cưới Lee Sung Min làm thái tử phi.

Tuy rằng Lee Sung Min thực sự khiến người khác cảm thấy kì quái, người từ nhỏ ngốc nghếch như cậu, sau khi thành thân lại hồi phục thần trí, nhưng mà về việc liên can đến truyền thuyết đại nạn, Jo Kyu Jong không chịu tin, hẳn ta cho rằng, những việc này chẳng qua chỉ là trùng hợp, hoặc là Lee Sung Min căn bản không ngốc nghếch, mà là do cậu cố ý giả điên giả dại để thoát khỏi Lee phủ, mẹ con Lee Yoo Ra không còn uy hiếp được cậu ta, cậu ta mới không tiếp tục giả điên dại nữa.

Nghĩ tới đây, tay Jo Kyu Jong khẽ siết chặt, ánh mắt thoảng qua tia quả quyết, hẳn ta đường đường là thái tử một nước, làm sao có thể dễ dàng tin nhưng lời truyền thuyết hư vô ấy?

Hắn ta càng không tin, cái gì thiên ý! Hơn nữa, với sự sùng ái của phụ hoàng dành cho Jo Kyu Hyun bây giờ, hẳn ta không thể trở mặt với Jo Kyu Hyun, nếu không đối với hẳn ta không có chút lợi ích gì!

Không lẽ, vương triều Beakje, thật sự vì một nam tử yếu ớt mà lâm vào cảnh đại nạn? Quả là chuyện nực cười!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: TRI VẤN

Thất vương phủ.

Lee Sung Min đang đứng ở tiền viện của Vô Trần điện, chán nản nhìn mây trắng trôi trên trời.

Từ khi đi tham gia sinh khắc của Lee Yoo Ra, đã qua bảy tám ngày, cậu vì mất máu quá nhiều mà cơ thể suy nhược, nay cũng hồi phục lại.

Từ khi cậu bị Jo Kyu Hyun bông về phủ đã một mực ở tại Vô Trần điện, Jo Kyu Hyun cũng không còn làm khó cậu, trong lúc cơ thể cậu dần hồi phục, luôn muốn hỏi Jo Kyu Hyun về việc hưu thư, nhưng mà, Jo Kyu Hyun cứ như cố ý, mấy ngày này, cậu cứ không gặp được thân ảnh của hắn.

Mà Thất vương phủ lại chiếm diện tích cực lớn, nếu như cậu kiên quyết tìm tên Jo Kyu Hyun cố ý trốn tránh cậu thì quả thật khó như lên trời.

Cho nên, cậu chỉ có thể chán chường đợi ở Vô Trần điện, đợi Jo Kyu Hyun đến, lấy được hưu thư và rời khỏi đây.

Một trận bước chân nhẹ nhàng truyền lại, Eun Jung tay cầm một chiếc áo khoác, nhẹ nhàng bước tới sau lưng Lee Sung Min, khoác lên cho cậu, ngữ khí kì lạ hỏi cậu: “Thiếu gia, bên ngoài trời lạnh, cơ thể người chưa hồi phục, sao không mặc thêm chiếc áo mới ra đây.”

Lee Sung Min quay đầu nhìn Eun Jung cười, nói: “Eun Jung, sao người giờ mới tới? Những ngày này, ta sắp buồn chết rồi.”

Lời của Lee Sung Min còn chưa dứt, đột nhiên không xa đó truyền lại một âm thanh kinh hoàng, tiếp đó là một trận khóc ồm tỏi.

Lee Sung Min nhíu mày, có chút nghi hoặc nhìn Eun Jung nói: “Eun Jung, là ai khóc vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Eun Jung cũng ngờ hoặc nhìn Lee Sung Min, trầm ngâm một lúc, nói: “Thiếu gia, tiếng khóc này từ Kim viện truyền tới, không lẽ Kim thị nhân lại đánh hạ nhân nữa?”

Lee Sung Min đối với Kim Tae Yeon không có tí thiện cảm, nay nghe thấy lời của Eun Jung nói âm thanh ấy truyền lại từ bên Kim Tae Yeon, nghĩ cũng không nghĩ, có chút không hài lòng nói: “Người nữ nhân thâm độc ấy Jo Kyu Hyun cũng xem là bảo vật, đúng là có mắt như mù mà!”

Tuy nhiên, lời của Lee Sung Min mới dứt, ngoài viện truyền lại tiếng bước chân, một âm thanh âm trầm, lạnh lùng nói: “Thâm độc? Lee Sung Min, bọn vương thấy người thâm độc là người mới đúng!”

Lee Sung Min quay đầu lại, chỉ thấy không biết từ lúc nào, Jo Kyu Hyun đã vào Vô Trần điện, sau lưng hắn là một đám người, lúc này đang lạnh lùng nhìn cậu.

Thấy Jo Kyu Hyun, Lee Sung Min có chút bất ngờ, nhưng mà cậu rất nhanh cười lạnh một tiếng, đôi mắt nhìn trực tiếp Jo Kyu Hyun, cười nhạt nói: “Người cuối cùng cũng chịu lộ diện rồi sao? Jo Kyu Hyun, người nên thực hiện lời hứa của người đi chứ? Đường đường một vương gia, sao lại có thể nói lời không giữ lời?”

Jo Kyu Hyun còn chưa nói gì, quần gia Lee ma ma đứng sau lưng hắn đã nhảy ra chỉ thẳng cậu mà chỉ trích: “Vương phi, người sao có thể vô lễ như vậy, dám gọi trực tiếp tên của vương gia?”

Thấy Lee ma ma nhảy ra, Lee Sung Min đang định nói gì bỗng ngoài dự đoán của cậu, Jo Kyu Hyun ngăn Lee ma ma lại, sau đó lạnh lùng nhìn cậu, hàn giọng nói: “Lee Sung Min, người hà tất hại con của bọn vương?”

“Con?” Lee Sung Min nhất thời không phản ứng kịp, bất giác có chút nghi hoặc, nhưng mà cậu rất nhanh đã biểu môi nói: “Jo Kyu Hyun, người ăn nói hàm hồ gì đó? Ta bao giờ hại qua con của người? Còn nữa, con của người có liên can gì với Lee Sung Min ta?”

Jo Kyu Hyun sắc mặt âm trầm, đôi mắt nhìn chằm chằm Lee Sung Min, đột nhiên quát: “Lee Sung Min, người đang giả hồ đồ với bọn vương?”

Trong lòng Lee Sung Min tuy không biết phát sinh chuyện gì, nhưng cậu biết chuyện này đối với cậu tuyệt đối không phải chuyện tốt lành gì, cho nên, cậu lạnh lẽo nhìn Jo Kyu Hyun, nói: “Jo Kyu Hyun, ta căn bản không biết người đang nói gì! Ta chưa từng gặp qua đứa con mà người nói! Nếu người là một quân tử trọng chữ tín, thì hãy mau thực hiện lời hứa của người, đưa hưu thư cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: CHÚNG CÚ (PART 1)

Nghe hết những lời mà a hoàn ấy nói, lại nghe những lời nói băng giá của Jo Kyu Hyun, Eun Jung nhất thời sợ trắng cả mặt, trong lòng bất giác lo lắng thay cho Lee Sung Min.

Còn Lee Sung Min thì ngược lại, cậu đến cuối cùng thần sắc vẫn bình tĩnh, khóe môi còn mang nụ cười khinh nhạt.

Kim Tae Yeon quả nhiên bắt đầu đối phó cậu, và lại còn rất nhanh! Nhưng mà, việc này cũng quá tệ rồi! Không cần nói việc Kim Tae Yeon rời khỏi hậu

viện cách nay đã hơn mười ngày, hơn nữa chỉ dựa vào lời một a hoàn thì muốn định tội cậu, quả là nực cười!

Lúc Lee Sung Min ở thế kỉ 21, tuy không phải là một cảnh sát hình sự kiệt xuất, nhưng cậu dù sao cũng tốt nghiệp loại ưu tú từ trường cảnh sát, đối với năng lực tra án, cậu cũng không phải không có.

Trong mắt cậu, Kim Tae Yeon diễn màn kịch này, quả thật có rất nhiều sai sót, ưu tri (trẻ con) đến nực cười!

Jo Kyu Hyun không hề bỏ sót bất kì thái độ nào của Lee Sung Min, nhìn cậu không những không kinh hãi, khóe miệng còn nở nụ cười nhạo báng, trong lòng bất giác có chút bão nộ, tức giận nói: “Lee Sung Min, bốn vương hỏi ngươi, ngươi tại sao lại hại Tae Yeon?”

Lee Sung Min vốn không thêm quan tâm Jo Kyu Hyun, đột nhiên bước nhanh tới cạnh người a hoàn đang cúi đầu, với tốc độ nhanh chóng ngăn đầu người a hoàn ấy lên.

Người a hoàn ấy không ngờ tới hành động này của Lee Sung Min, nụ cười đắc ý trên mặt bất giác còn chưa tan biến thì đúng như bị mọi người nhìn thấy.

Không chút phòng bị Lee Sung Min bắt ngăn cao đầu, a hoàn ấy bất giác kinh hoàng, biểu cảm hóa thạch ấy một hồi lâu mới hồi phục, kinh hãi nhìn Lee Sung Min, ngữ khí có chút lắp bắp nói: “Vương phi.người.người định làm.làm gì.?”

Lee Sung Min khẽ mỉm cười, bỏ người a hoàn ấy ra, sau đó lãnh đạm nói: “Chủ tử ngươi mất đi con, ngươi làm nô tỳ như ngươi sao còn cười được? Xem ra, ngươi đối với chủ tử, cũng không phải là trung thành? Hay là...”

Nói tới đây, ngữ khí của Lee Sung Min đột nhiên trầm xuống, lạnh lùng nói: “Đây chỉ là một mưu kế mà chủ tử ngươi nghĩ ra để hãm hại ta?”

A hoàn ấy nghe thấy lời của Lee Sung Min, ánh mắt hiện rõ tia kinh hãi, ả ta vô thức cắn chặt môi, tròng mắt đảo qua đảo lại, đột nhiên khóc nói: “Vương phi.người.người sao có thể ngậm máu phun người? Chủ tử nhà ta đích thực bị vương phi xô ngã xuống đất, cho nên mới mất đi đứa con, những việc này, không phải là một mình nô tì nói, khi ấy còn có vài nô tì khác cũng thấy, tuy thân phận cao quý, nhưng người nói chuyện phải có chứng cứ chứ? Vương phi nói chủ tử ta hại người, không lẽ chủ tử nhà ta dùng con của mình để hãm hại ngươi sao?”

Đối diện với lời than khóc của a hoàn kia, Lee Sung Min thần sắc bất biến, cậu đột nhiên vỗ nhẹ tay một cái, nói: “Ngươi hỏi hay lắm! Ngươi muốn chứng cứ vậy thì ta sẽ cho ngươi!”

Nói tới đây, Lee Sung Min hừ nhẹ một tiếng, lại nói: “Chủ tử nhà ngươi sẽ không dùng đứa con của mình mà hãm hại ta, bởi vì, nếu mang thai đứa con sẽ có thể trèo lên cấp bậc! Nhưng mà, nếu như chủ tử ngươi không hề mang thai thì sao? Dùng một đứa con không hề tồn tại để trừ khử một vương phi như ta, đối với ả, quả là một mũi tên trúng hai đích, đúng không?”

Mọi người không ngờ rằng Lee Sung Min lại nói ra những lời này, trên mặt bất giác lộ ra thái độ kinh ngạc nhìn thần sắc tự nhiên của Lee Sung Min.

Còn Jo Kyu Hyun càng nhìn càng nhíu mày, mâu đen thâm trầm thoáng qua tia kì quái.

Trong lòng a hoàn ấy càng kinh nghi khôn cùng, bởi vì, Lee Sung Min nói đúng âm mưu của Kim Tae Yeon, Kim Tae Yeon kì thực không mang thai, ả làm như vậy chỉ vì mượn việc này là trừ khử đi Lee Sung Min!

Nhưng mà việc tới nước này, trong lòng a hoàn ấy tuy có kinh hoàng, nhưng mà đã cười lên lưng cọp thì khó mà xuống, thêm nữa ả nghĩ Kim Tae Yeon đã chuẩn bị chu tất, cho nên vẫn khiến khuất nhìn Lee Sung Min: “Vương phi nói phải có chứng cứ, vương phi dựa vào gì mà nói chủ tử nhà ta không có mang thai? Chủ tử nhà ta là người được vương gia sủng ái, có mang cũng là chuyện bình thường!”

Lee Sung Min cười lạnh lùng, nói: “Vậy sao? Ngươi xác định là chủ tử nhà ngươi mang thai thật?”

A hoàn ấy bị Lee Sung Min nhìn thấu tâm tư, nhưng ả vẫn cứng rắn nói: “Đại phu chẩn đoán, không lẽ có sai sót? Nếu như vương phi không tin, có thể mời đại phu chẩn đoán cho chủ tử nhà ta lại hỏi!”

Lee Sung Min cười lạnh, không thêm lo người a hoàn ấy. Mà quay qua nhìn Jo Kyu Hyun, nói: “Jo Kyu Hyun, ngươi cũng tin ta hại Kim Tae Yeon xảy thai?”

Mày Jo Kyu Hyun khẽ nhíu lại, lạnh lùng nhìn Lee Sung Min, nói: “Lee Sung Min, không lẽ ngươi cho rằng bốn vương sẽ tin Tae Yeon hại ngươi sao? Ngươi có chứng cứ để bốn vương tin ngươi không?”

“Được lắm!” Lee Sung Min mặt vô tình nhìn Jo Kyu Hyun, nói: “Jo Kyu Hyun, ngươi muốn chứng cứ phải không? Vậy ta sẽ vì ngươi mà tìm ra chứng cứ!”

Dứt lời, Lee Sung Min không quan tâm đến bọn người kia, tự mình bước khỏi Vô Trần điện.

Sắc mặt Jo Kyu Hyun trầm lại, lạnh lùng quát: “Đứng lại đó! Lee Sung Min, ngươi lại bày trò gì?”

Lee Sung Min dừng bước chân, quay đầu lạnh lùng nhìn Jo Kyu Hyun, nói: “Jo Kyu Hyun, ngươi không phải muốn chứng cứ sao? Theo ta, ta sẽ cho ngươi chứng cứ mà ngươi muốn!”

Jo Kyu Hyun trầm mặt, trầm ngâm hồi lâu, mới lạnh lùng bước theo Lee Sung Min, lạnh lẽo nói: “Được! Bốn vương xem ngươi có thể tìm ra chứng cứ gì

lại chứng minh trong sạch của người!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: CHÚNG CÚ (PART 2)

Một hàng người theo sau Lee Sung Min đến Kim viện, Lee Sung Min không đợi hạ nhân vào thông báo đã xông vào tấm phòng của Kim Tae Yeon.

Đến trước cửa tấm phòng, một a hoàn canh cửa thấy Lee Sung Min đến, ánh mắt thoáng qua tia hoảng loạn, nhưng mà ả ta rất nhanh đã kiên định lại, tiến lên trước chặn Lee Sung Min, cứ như cố ý, lớn tiếng nói: “Vương phi, Kim thị nhân đang nghỉ ngơi, người không thể vào....”

Lee Sung Min không đợi a hoàn ấy nói hết đã lạnh lùng ngắt lời ả, nói: “Tránh ra!”

Người a hoàn đó có chút sợ hãi nhìn Lee Sung Min, nhưng vẫn chặn cậu lại, cho đến khi Jo Kyu Hyun đến, ả mới thở phào lui ra.

Nhìn thấy a hoàn ấy lui ra, Lee Sung Min không chút khách khí đẩy cửa tấm phòng ra, lớn bước đi vào.

Trong tấm phòng, vốn không có cửa sổ, cho nên có vẻ thâm u, góc tường chỉ có một chiếc đèn.

Trên chiếc giường lớn đang có người nằm, người đó chính là Kim Tae Yeon, lúc này mắt ả đang nhắm chặt mắt tựa hồ ngủ say.

Trong phòng tràn ngập mùi máu tanh, trên giường còn có vài vệt máu, trước giường đang để một thau máu tươi bắt mắt, mùi máu nồng nặc ấy chính là phát ra từ đó.

Jo Kyu Hyun sau khi biết Kim Tae Yeon xảy thai, chẳng qua chỉ vì nghe a hoàn đó và Lee ma ma nói, hắn đã chạy đi hỏi tội Lee Sung Min, kì thực hắn còn chưa gặp qua Kim Tae Yeon, bây giờ thấy thau máu tươi bắt mắt giữa phòng, bất giác giật mình.

A hoàn ấy không nói gì, đột nhiên Kim Tae Yeon trên giường rên một tiếng, từ từ mở mắt, khi ả thấy Jo Kyu Hyun, đôi mắt sáng lên, sau đó rơi lệ, thút thít: “Vương gia....người cuối cùng lại thăm thiếp rồi.....”

Jo Kyu Hyun nhú nhú mày, bước qua đó, đứng cạnh giường, nhìn Kim Tae Yeon, nói: “Sao mà nhiều máu vậy?”

Kim Tae Yeon nghe thấy lời của Jo Kyu Hyun, đột nhiên càng khóc thương tâm, bộ dạng hoa lệ mang vũ kì thực khiến người khác thương tiếc.

Và từ khi bước vào tấm phòng, Lee Sung Min không nói câu gì, hai mắt cậu nhìn chăm chăm thau máu tươi ấy, khóe môi nở nụ cười lạnh, đột nhiên cậu quay qua nhìn Kim Tae Yeon, lạnh lùng nói: “Kim Tae Yeon, đây là máu trên người người chảy ra sao? Chảy nhiều máu vậy, người còn có thể khóc lóc thế này, xem ra, cơ thể người không gì đáng ngại nhỉ?”

Tiếng khóc của Kim Tae Yeon vì câu nói của Lee Sung Min mà ngừng lại, nhưng mà ả rất nhanh đã nước mắt đầy mi nhìn Lee Sung Min, vừa khóc vừa hét: “Là người? Trả con lại cho ta.....người trả con lại cho ta.....là người hại chết con ta.....vương gia.....là cậu ta hại chết con chúng ta.....”

Kim Tae Yeon khóc nức nở, nước mắt đầy mặt, thái độ cực kì đau xót.

Nhưng tiếc là, Lee Sung Min không thêm quan tâm ả, trên mặt vẫn giữ nụ cười giễu cợt, từ từ đi đến bên thau máu, những thứ này tuy có thể dọa người khác nhưng làm sao có thể làm khó được Lee Sung Min?

Cậu đường đường là linh hồn thể kì 21, những cảnh máu me này trên ti vi đã từng coi qua không dưới trăm lần, tuy cậu chưa thấy qua nữ nhân xảy thai là thế nào, nhưng mà với kiến thức bình thường, nếu như máu trong thau mà thực sự chảy từ người Kim Tae Yeon ra thì tính ra Kim Tae Yeon đứng là mệnh lớn không chết, một người mà chảy nhiều máu như vậy bây giờ sẽ tuyệt đối trong con hôn mê, bởi vì căn bản không thể duy trì thần trí thanh tỉnh!

Lee Sung Min quỳ xuống, dùng tay chạm nhẹ vào thau máu, sau đó đột nhiên cậu phát hiện ra một vật thể kì lạ, vật này bị hòa vào trong máu, cộng thêm ánh đèn mờ hồ nếu như không chăm chú nhìn, chắc chắn không nhìn thấy, nhìn thấy vật nhỏ ấy, Lee Sung Min bất giác ở nụ cười khinh nhạo.

Nụ cười trên mặt Lee Sung Min không thoát khỏi cặp mắt của Jo Kyu Hyun, ánh mắt hắn thoáng qua một tia đùa cợt, đột nhiên lạnh lùng nói: “Lee Sung Min, người không phải nói Tae Yeon hãm hại người sao? Bây giờ người có thể nói cho bốn vương biết người có chứng cứ chứng minh Tae Yeon hãm hại người?”

Lee Sung Min cười nhẹ một tiếng, sau đó vân đạm phong thanh đứng dậy, lãnh đạm nói với Jo Kyu Hyun: “Chứng cứ ta đã tìm thấy, chính là ở trong thau máu này!”

Ánh mắt của Jo Kyu Hyun thoáng qua tia tinh quái, lãnh đạm nhìn thau máu, lạnh lùng nói: “Lee Sung Min, chẳng qua chỉ là một thau máu, người đang đùa với bốn vương?”

Kim Tae Yeon nghe thấy lời của Jo Kyu Hyun, cơ thể bất giác run lên, ánh mắt thoáng qua tia kinh hãi.

Lee Sung Min cười lạnh một tiếng, nói: “Jo Kyu Hyun, ta nói rồi, chứng cứ trong thau máu này, nếu ngươi không nhìn ra, vậy thì ta sẽ gợi ý cho ngươi!”

Dứt lời, Lee Sung Min quỳ xuống lần nữa, dùng tay lấy vật nhỏ ấy lên, sau đó đưa đến trước mặt Jo Kyu Hyun, cười nói: “Jo Kyu Hyun, ngươi thấy chưa? Đây là chứng cứ!”

Jo Kyu Hyun nhìn vật nhỏ trên tay Lee Sung Min, nhũn nhũn mày, nói: “Đây là gì?”

Nụ cười trên mặt Lee Sung Min không thay đổi, cười nhẹ một tiếng, giễu cợt đáp: “Quả nhiên không hổ danh là vương gia, ngay cả lông gà cũng chưa thấy qua! Jo Kyu Hyun, ngươi không cảm thấy lạ sao? Máu trong người chảy ra, sao lại có lông gà?”

Chiều của Lee Sung Min vừa xuất, sắc mặt của Kim Tae Yeon phút chốc trở nên trắng bệch, ánh mắt ả hoảng loạn nhìn Jo Kyu Hyun, ả lúc này đã quên cả việc khóc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: NAM NHÂN LÃNH KHỐC

Lee Sung Min liếc nhìn mọi người xung quanh, ánh mắt cuối cùng rơi trên người Kim Tae Yeon, giễu cợt: “Kim Tae Yeon, ngươi bây giờ có thể cho ta biết tại sao trong máu xảy thai của ngươi lại có lông gà?”

Sắc mặt Kim Tae Yeon trắng bệch, qua một hồi lâu, ả mới run cả người, cắn hận nhìn Lee Sung Min, thét lên: “Ngươi thật thâm độc, ngươi hại ta mất đi đứa con, bây giờ lại còn định vu oan cho ta?”

Lee Sung Min không hề tức giận, ngược lại cậu chỉ cười nhẹ một tiếng, nói: “Được rồi, Kim Tae Yeon, ngươi định diễn kịch đến khi nào hả? Ngươi nói khi ấy vì ta đẩy ngươi một cái cho nên ngươi xảy thai, nhưng mà việc ấy là do ngươi chủ động gây sự, còn nữa, việc đó cách nay đã hơn mười ngày, không lẽ trong mười ngày nay ngươi không biết mình đang mang thai? Sao lúc trước không nói, bây giờ đột nhiên xảy thai? Có phải ngươi sợ nói sớm sẽ bị người khác nghi ngờ?”

Sắc mặt Kim Tae Yeon càng khó coi, đôi tay ả siết chặt với nhau, tức giận quát: “Ngươi nói vậy! Rõ ràng là vì ngươi ta mới mất đứa con, ta.....ta mấy ngày trước tuy không được khỏe, nhưng không hề biết mình mang thai, cho đến khi đại phu nói, ta mới biết, nhưng mà đứa con đã không giữ được nữa....”

Nói tới đây, Kim Tae Yeon, đột nhiên nước mắt đầy mặt nhìn Jo Kyu Hyun, khóc: “Vương gia, vương phi hại đứa con của thiếp, nay lại còn vu oan cho thiếp.....ngươi nhất định làm chủ cho thiếp.....”

Sắc mặt Jo Kyu Hyun trầm lại, nộ thanh nói với Kim Tae Yeon: “Đủ rồi! Việc này thế nào, bốn vương rõ nhất! Kim Tae Yeon, ngươi nói vương phi hãm hại ngươi! Vậy trong thau máu sao lại có lông gà? Có phải đúng như vương phi nói, ngươi căn bản không hề mang thai, tất cả việc này đều là ngươi cố ý hãm hại vương phi? Thau máu này, vốn không phải là máu xảy thai gì, mà là máu gà?”

Thấy thái độ tức giận của Jo Kyu Hyun, đột nhiên tiếng khóc của Kim Tae Yeon ngập ngừng, ánh mắt ả thoáng qua tia kinh hãi, ngập ngừng: “Vương gia.....không phải đâu....thiếp.....thiếp.....”

Jo Kyu Hyun lạnh lùng nhìn Kim Tae Yeon, nói: “Ngươi thế nào? Ngươi nói không ra phải không? Kim Tae Yeon, xem ra, bốn vương nhìn nhầm ngươi rồi! Không ngờ ngươi lại có tâm kế hãm hại vương phi như vậy!”

Kim Tae Yeon mắt trắng nhợt nhạt, ả đột nhiên bật mạnh từ giường dậy, ôm lấy Jo Kyu Hyun, khóc nói: “Vương gia.....ngươi phải tin thiếp, thiếp thực sự không có.....”

Jo Kyu Hyun mặt không biểu cảm, lạnh lùng đẩy Kim Tae Yeon ra, tức giận quát: “Người đâu, đưa Kim thị nhân trở về Nghi Hồng lâu (là tên một thanh lâu)!”

Nghe thấy lời của Jo Kyu Hyun, mặt Kim Tae Yeon nhất thời xám đen, ả ngồi bệt xuống đất, kéo lấy góc áo Jo Kyu Hyun, than khóc: “Vương gia.....thiếp sau này không dám nữa.....cầu xin người đừng đưa thiếp về Nghi Hồng lâu, đừng đuổi thiếp đi mà.....vương gia.....”

Đối diện với sự than khóc của Kim Tae Yeon, Jo Kyu Hyun không vì thế mà động lòng, mà hắn còn gạt lại tay áo bị Kim Tae Yeon kéo, mặc cho hạ nhân lôi Kim Tae Yeon đi.

Kim Tae Yeon vùng vẫy, lớn tiếng than khóc, nhưng mà cuối cùng cũng không níu kéo được trái tim băng giá của Jo Kyu Hyun.

Lee Sung Min thấy cảnh này, trong lòng bất giác có vài phần bi ai, dù Kim Tae Yeon này có thể nào đi nữa, thì cũng từng chung chăn gối với hắn, nhưng nay hắn lại không có chút tình nghĩa phu thê, đưa Kim Tae Yeon trở lại chốn yên hoa đó, có thể thấy nam nhân này vô tình lãnh khốc đến nhường nào!

Ý muốn rời khỏi đây của cậu vì vậy mà thêm vài phần.

Kim Tae Yeon bị hai tên hạ nhân lôi ra khỏi tầm phòng, nước mắt ả mơ hồ nhìn Jo Kyu Hyun, nhưng tiếc là Jo Kyu Hyun sắc mặt vô tình.

Cuối cùng, ả tuyệt vọng thu lại ánh mắt, chuyển ánh mắt oán hận sang Lee Sung Min đang đứng trầm tư, đột nhiên, ả không biết lấy đâu ra sức lực, thoát khỏi hai hạ nhân đang lôi lấy ả, sau đó xông thẳng về phía Lee Sung Min, đôi tay siết chặt lấy cổ cậu, thân sắc cuồng điên hét: “Là ngươi, là tại ngươi mà vương gia mới đối với ta như vậy, ngươi đi chết đi.”

Lee Sung Min đang trầm tư, nhất thời bị Kim Tae Yeon siết chặt, trong lòng cậu bỗng kinh ngạc, sau đó lại đã hồi phục lại bình tĩnh, phản ứng đầu tiên của cậu là đưa tay đâm vào bụng Kim Tae Yeon, đây chính là động tác phòng vệ cậu học được ở trường cảnh sát ở thế kỉ 21.

Nhưng mà, Kim Tae Yeon lúc này đang cuồng điên, bị Lee Sung Min đâm tuy đau nhưng ả vẫn cứ siết chặt cổ cậu, không vì đau mà buông ra.

Lee Sung Min chống cự vài cái, nhưng vẫn không thể thoát ra, cậu cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn, nhìn khuôn mặt căm giận của Kim Tae Yeon, lòng Lee Sung Min bất giác trầm xuống.

Khi Lee Sung Min cảm thấy mình sắp chịu không nổi nữa, đột nhiên tay Kim Tae Yeon nói lỏng, và Kim Tae Yeon đã bị người khác hất ngã xuống đất.

Lee Sung Min hít từng hơi lớn, lúc này mới phát hiện, người kéo Kim Tae Yeon ra chính là Jo Kyu Hyun, chỉ thấy mặt hắn âm trầm, đột nhiên nắm lấy tay cậu, lớn bước đi khỏi tầm phòng, phớt lờ tiếng khóc rầm trời của Kim Tae Yeon sau lưng.

Lee Sung Min bị hành động đường đột của Jo Kyu Hyun làm cho giật mình, cậu vùng vẫy cố gắng thoát khỏi tay Jo Kyu Hyun, nhưng mà cậu phát hiện, tay của nam nhân này cứ như gong kim, siết chặt tay cậu, cậu căn bản không thể nào thoát được.

Cho đến khi đi ra khỏi Kim viện, Lee Sung Min mới đứng lại, lớn tiếng nói: “Jo Kyu Hyun, ngươi bỏ ta ra, ngươi phát điên gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: NỤ HÔN CUỒNG BẠO

Jo Kyu Hyun vẫn nắm chặt tay cậu, cơ hồ không có ý định buông ra, dung mạo tuấn mĩ của hắn thoáng qua một tia kì quái, cánh tay siết chặt tay Lee Sung Min khẽ dùng lực, Lee Sung Min không phòng bị, nhất thời bị hắn kéo vào lòng.

Lee Sung Min sờ nhẹ chiếc mũi bị tông đau, đôi tay chắn trước ngực hắn, định đẩy hắn ra.

Nhưng cậu lại phát hiện, tay hắn cứ như gong kim, giữ chặt cậu trong lòng khiến cậu căn bản không thể động đậy.

Ngửi thấy làn hương truyền lại trên người hắn, lòng Lee Sung Min bất giác có chút hoang mang, cậu cố gắng kìm nén cảm giác trong lòng, tức giận nói: “Ngươi định làm gì? Mau buông tay ra!”

Jo Kyu Hyun nhìn hai má có chút ửng hồng của Lee Sung Min, hắn cảm thấy hơi thở khi cậu nói chuyện phả vào mặt hắn khiến tim hắn phút chốc rung động, một nhiệt nóng từ hạ thân xông lên, đôi tay ôm lấy cậu bắt nắn khẽ dùng sức kéo thân hình nhỏ nhắn của cậu sát thân hình cao to của hắn.

Nhưng mà, khi hắn đối diện với ánh mắt phản kháng của cậu, một tia phần nộ bất giác nổi dậy, âm thanh ép trầm xuống mang chút bão nộ nói: “Ngươi muốn rời xa ta vậy sao, để sà vào lòng của Đại hoàng huynh ư?”

Lee Sung Min nghe thấy lời của hắn, bất giác sửng sốt, nhưng mà cậu rất nhanh phản ứng lại, tức giận nói: “Con người ngươi thật kì lạ, chính ngươi đồng ý cho ta hưu thư trước, không lẽ ngươi bây giờ hối hận rồi?”

Nghe thấy lời của Lee Sung Min, lòng Jo Kyu Hyun càng bão nộ, thái độ cứng rắn mà giữ chặt lấy cậu, tức giận nói: “Ngươi muốn lấy được hưu thư đến thế sao?”

Nhìn khuôn mặt tuấn mĩ đầy phần nộ của Jo Kyu Hyun, không biết tại sao, Lee Sung Min đột nhiên bình tĩnh lại.

Cậu không còn vùng vẫy, mà là vừa lãnh đạm vừa xa lạ nhìn Jo Kyu Hyun, lãnh lẽo nói: “Phải đấy! Jo Kyu Hyun, trong lòng ta nghĩ gì, không phải ngươi rõ nhất sao? Việc ngươi từng đáp ứng ta, ta mong ngươi đừng có mà không làm được!”

Nhìn thái độ lãnh đạm của Lee Sung Min, sâu thẳm trong thâm tâm Jo Kyu Hyun có một cảm giác lạc lõng kinh hoàng, và hắn cũng vì lời nói của cậu mà càng thêm bão nộ.

Hắn lạnh lùng nhìn Lee Sung Min, hàn giọng nói: “Ngươi gấp rút rời khỏi bồn vương như vậy là vì Đại hoàng huynh sao? Hay là, ngươi từ đầu đã muốn gả cho Đại hoàng huynh?”

Kì thực, trong lòng Lee Sung Min chưa từng nghĩ như thế, sau khi rời khỏi Thất vương phủ sẽ sà vào lòng Jo Kyu Jong, đối với những người tự cho là nam nhân, cậu trốn còn trốn không kịp, sao lại ngốc đến mức tự dâng đến cửa chứ?

Nhưng mà, ngữ khí đó của Jo Kyu Hyun khiến lòng Lee Sung Min không hải lòng cho lắm.

Cộng thêm cậu lại nghĩ, tên Đại hoàng tử kia là thái tử, Jo Kyu Hyun đối với hắn có vài phần đồ kỵ, có lẽ, cậu có thể lợi dụng thân phận của hắn ta ép Jo Kyu Hyun đưa cậu hưu thư!

Nghĩ tới đây, dung mạo mỹ lệ của Lee Sung Min bắt gặp xuất hiện nụ cười khó phát giác.

Cậu lạnh lùng nhìn Jo Kyu Hyun, lớn tiếng nói: “Đúng vậy! Nếu như không phải do Lee Yoo Ra, ta vốn dĩ gả cho hắn ta, hắn ta đối người dịu dàng, tốt hơn ngươi nhiều!”

“Ngươi!” Nghe thấy lời nói của Lee Sung Min, một tia cuồng bạo thoáng qua ánh mắt của Jo Kyu Hyun, mâu đen thâm trầm của hắn nhìn chằm chằm Lee Sung Min, dung mạo tuấn mỹ trở nên cực kì đáng sợ.

Nhìn Jo Kyu Hyun bạo nộ, trong lòng Lee Sung Min bắt gặp dâng lên sự sợ hãi.

Nhưng mà, vì đề thuận lợi đạt được hưu thư, cậu không thể bị Jo Kyu Hyun nhìn ra sự sợ hãi của cậu, chỉ có thể kiên trì đối mặt với hắn!

Tuy nhiên, việc tiếp theo lại nằm ngoài tưởng tượng của Lee Sung Min, Jo Kyu Hyun không hề đối xử thô bạo với cậu, ngược lại khuôn mặt tuấn mỹ cách cậu càng lúc càng gần, từ từ phóng to trước mắt cậu.

Sau đó với tốc độ cực nhanh, đột nhiên áp lên đôi môi cậu.

Hành động đột nhiên này của Jo Kyu Hyun, là việc mà Lee Sung Min không hề ngờ tới, trong phút giây hắn hôn cậu, cơ thể cậu trở nên cứng ngắc, đại não trống trơn, qua một hồi lâu, cậu mới hoàn hồn, bắt đầu bản mạng vùng vẫy.

Hết cách, cậu bị Jo Kyu Hyun giữ chặt trong lòng, căn bản không thoát được.

Jo Kyu Hyun không chút quan tâm đến sự chống cự của cậu, nụ hôn của hắn nồng nhiệt mà cuồng bạo, điên cuồng đoạt lấy vị ngọt trong miệng Lee Sung Min, vốn không có ý buông cậu ra.

Lee Sung Min vùng vẫy không thoát, bình tĩnh lại, chỉ có thể cắn môi Jo Kyu Hyun một cái.

Theo mùi máu tanh nơi khoe miệng phát tán ra, cậu cảm nhận được cơ thể Jo Kyu Hyun hóa đá, nhưng mà, hắn vốn không thả cậu ra, mà ngược lại nụ hôn càng thêm sâu.

Hành động thất thường của Jo Kyu Hyun cuối cùng khiến Lee Sung Min bắt gặp hoảng loạn không biết nên làm gì, cậu cố gắng kháng cự sự xâm phạm của hắn.

Nhưng mà, bởi vì sức lực thua kém, cậu căn bản không có cơ hội phản kháng, chỉ có thể bất lực đẩy Jo Kyu Hyun, hy vọng hắn có thể bỏ cậu ra.

Bởi vì mùi máu tanh, cậu không còn dám cắn hắn nữa, trong phút chốc bất lực, không biết tại sao, một giọt lệ óng ánh, từ từ rơi trên khuôn mặt thon trắng của Lee Sung Min.

Cậu lúc này trong lòng tràn ngập những cảm giác phức tạp nói không nên lời, không biết là phẫn nộ, ủy khuất, hay là chán ghét.

Nhưng mà trong giây phút này cậu sức cùng lực kiệt, chỉ có thể chịu đựng nụ hôn tựa như cuồng phong bão táp của Jo Kyu Hyun.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: VÔ CỐ BẤT AN

Khi Lee Sung Min hoàn toàn không còn sức lực phản kháng, Jo Kyu Hyun đột nhiên đẩy mạnh cậu ra.

Hắn đứng im tại chỗ, lẳng lặng nhìn Lee Sung Min rơi lệ, trên môi hắn có một vết thương nhỏ, đó chính là kiệt tác của Lee Sung Min, lúc này ánh mắt hắn có chút gì đó, nhưng mà hắn lại cố gắng che giấu đi.

Một lúc sau, hần mới hàn giọng, lạnh lùng nhìn Lee Sung Min nói: “Lee Sung Min, ngươi nhớ lấy, dù là đồ mà bản vương không cần, bản vương cũng không nhường cho người khác! Ngươi muốn lấy được hủ thư, sà vào lòng Đại hoàng huynh, bản vương khẳng khẳng không để ngươi như ý! Ngươi tốt nhất hãy ngoan ngoãn lưu lại Thất vương phủ, nếu không, đừng trách bản vương hủy ngươi!”

Dứt lời, Jo Kyu Hyun như đang che đậy gì đó, không nhìn Lee Sung Min thêm một cái, quay người rời đi.

Lee Sung Min cắn chặt môi dưới, nhìn theo hình bóng xa dần của Jo Kyu Hyun, đột nhiên cảm hận lau miệng, sau đó quật cường đứng thẳng người, từ từ đi về phía Vô Trần điện.

Bước đi của cậu không nhanh, cậu từ từ đi, gió nhẹ khẽ lùa qua, lùa qua mái tóc đen mềm mại của cậu, trên dung mạo tuyệt mỹ ấy còn lưu lại vết lệ rơi, nhưng mà, cậu không thèm để tâm.

Nụ hôn lúc nãy của Jo Kyu Hyun, khiến lòng cậu càng thêm phần kinh hãi, tuy lần trước Jo Kyu Hyun cũng từng hôn cậu, nhưng mà cậu có thể phân biệt được, nụ hôn lần trước và lần này không giống nhau.

Nếu như nụ hôn lần trước của Jo Kyu Hyun chỉ vì đùa cợt cậu, vậy thì nụ hôn bây giờ của hần là gì? Là trừng phạt cậu?

Hay là vì liên quan đến Đại hoàng tử Jo Kyu Jong nên hần mới mất kiểm soát? Nếu như vậy, hần đang ghen sao?

Ghen? Nghĩ tới điểm này, lòng Lee Sung Min bất giác có chút kinh ngạc, cậu đột nhiên nghĩ đến một việc cực kì nghiêm trọng.

Đó chính là, Jo Kyu Hyun căn bản định từ cậu để có được Lee Yoo Ra, nhưng mà từ khi trở về từ phủ thái tử, lại không thấy hần có động tĩnh gì, cũng không có như dự tính của cậu, cho cậu hủ thư.

Nếu như nói hần không cho cậu hủ thư vì liên can đến Đại hoàng tử Jo Kyu Jong, và hần thể diện thì cũng không đúng, bởi vì, hần từng yêu Lee Yoo Ra sâu đậm, vì Lee Yoo Ra mà không ngại không giữ thể diện mới đúng.

Nghĩ tới ngày đại hôn của Lee Yoo Ra và Đại hoàng tử Jo Kyu Jong và ngày cậu đến Thất vương phủ lâu như nhau, Lee Yoo Ra đang tâm giả cho Jo Kyu Jong, vì để có được địa vị thái tử phi, à tuyệt đối không vì Jo Kyu Hyun mà thủ thân như ngọc.

Điểm này tin rằng Jo Kyu Hyun cũng không phải không biết, nhưng mà hần vẫn không từ bỏ, trên yến tiệc muốn cậu định nói ra chân tướng, vậy thì mục đích của hần là si nhục cậu và vì có được Lee Yoo Ra.

Nhưng mà, bây giờ thay đổi của hần khiến cậu hoài nghi, nếu như Jo Kyu Hyun muốn có được Lee Yoo Ra, vậy thì sao yến tiệc kết thúc đến giờ đã hơn mười ngày, hần đáng ra phải cho cậu hủ thư, nhưng hần lại không có động tĩnh gì, ngược lại còn tỏ ra thất thường, không cho cậu hủ thư.

Nghĩ tới đây, lòng Lee Sung Min bất giác dâng lên cảm giác bất an, bởi vì cậu nhìn không thấu Jo Kyu Hyun nghĩ gì, không biết tại sao, với nụ hôn vô có và ánh mắt âm trầm như nước của Jo Kyu Hyun khiến cậu vô có sợ hãi!

Cậu không muốn tiếp tục lưu lại Thất vương phủ, cậu không nguyện ý nhìn thấy Jo Kyu Hyun!

Nhưng mà trong thời phong kiến cổ đại này, thân phận cậu là vương phi của Jo Kyu Hyun, qua những ngày này, cậu cũng biết được không ít về thời đại này.

Trong thời phong kiến này, một kẻ nếu bị phu quân từ chối phủ thì không thể tự ý rời đi, thậm chí ngay cả ra khỏi phủ cũng cần thông qua sự đồng ý của phu quân, nếu không là không giữ phụ đạo.

Người khác làm sao nhìn cậu, cậu không để tâm, nhưng điều cậu để tâm là với thân phận này của cậu, nếu như cậu tự ý rời khỏi, ngày tháng sau này e là không an bình.

Bởi vì ở đây nếu tự ý rời khỏi nhà phu quân thì cũng như tội phạm truy nã ở thế kỉ 21, không có văn kiện chứng minh thân phận để thông quan, cậu thậm chí ngay cả kinh thành còn rời không khỏi.

Còn lưu lại kinh thành, muốn trốn người của Thất vương phủ, căn bản là chuyện không thể.

Nghĩ tới đây, dù có thông minh như cậu cũng không nghĩ ra được chủ ý nào để rời khỏi Thất vương phủ, rời khỏi Jo Kyu Hyun.

Bắt cậu lưu lại Thất vương phủ, cậu sao cam tâm chứ? Đừng nói mấy nữ nhân trong phủ và mẹ Lee mà độc ác không biết lúc nào sẽ tìm đến cậu, chỉ một mình Jo Kyu Hyun với khuôn mặt lục nguyệt thiên (ý là tính tình thất thường), cậu đã chịu không nổi rồi!

Không được, cậu nhất định phải nghĩ ra cách rời khỏi đây, rời khỏi tên nam nhân dễ thay đổi Jo Kyu Hyun, nếu cứ tiếp tục như vậy cậu sẽ điên mất!

Trong lòng Lee Sung Min đang tính toán cách rời khỏi, không để tâm bên lối đi của Vô Trần điện, đột nhiên có một vị thiếu niên mặc trang phục tiểu tốt không mấy bắt mắt, chỉ thấy hần ta đang theo lối đi từ từ bước đến bên Lee Sung Min.

Lee Sung Min vì trầm luân trong tâm sự, cho nên đối với một tiểu tốt trong phủ căn bản không chú ý, cậu chỉ lãnh đạm nhìn sơ hần ta một cái, sau đó cúi đầu tiếp tục suy tư. Căn bản không nhìn thấy ánh mắt tiểu tốt thoáng qua tia kì lạ.

Ngay lúc vị tiểu tốt ấy đi ngang qua người Lee Sung Min, đột nhiên hắn ta dừng bước chân, nhẹ nhàng nói với Lee Sung Min: “Vương phi.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: AI MUỐN GẶP CẬU

Lee Sung Min cho là hắn ta đang chào mình, nên chỉ tùy miệng ừ một tiếng, tiếp tục đi về phía trước, nhưng mà vị tiểu tốt lúc này lại làm ra một động tác không hợp quy cũ, chỉ thấy hắn ta đưa tay kéo nhẹ áo Lee Sung Min, hạ giọng nói: “Vương phi, hậu viện có người tìm vương phi.”

Bước chân Lee Sung Min khẽ dừng lại, lập tức quay đầu lại nhìn tiểu tốt, nhưng lại thấy vị tiểu tốt này cực kì lạ mắt, cậu không hề quen biết.

Nhưng mà điều này không có nghĩa là tiểu tốt này không phải là người của Thất vương phủ, bởi vì, Thất vương phủ cực lớn, hạ nhân trong phủ không ngần ngại thì cũng có tám trăm, cậu đến đây chưa lâu, cho nên cậu chưa gặp qua tiểu tốt này cũng là thường tình.

Nhưng mà, vị thiếu niên này thân mặc trang phục tiểu tốt của Thất vương phủ, nhưng hắn ta dù thế nào cũng là người lạ, cho nên, sau khi bị người khác liên tục hăm hại hai lần, trong lòng Lee Sung Min đối với người khác đã có sự cảnh giác cao, cho nên cậu không lập tức hỏi ai muốn gặp cậu, mà chỉ lạnh lùng nhìn tiểu tốt, hỏi: “Người là ai?”

Và điều ngoài dự đoán của Lee Sung Min là, vị tiểu tốt ấy đối mặt với ánh lạnh lùng của cậu lại không có chút kinh hãi, mà chỉ mỉm cười, đáp: “Vương phi yên tâm, tiểu nhân không hại vương phi, tiểu nhân là tới giúp vương phi.”

Lee Sung Min tuy không phải là chủ nhân của thân xác này, nhưng cậu đối với thân thể của Lee Sung Min ngược ngách cực kì hiểu rõ, nhưng mà cậu bây giờ đã gả cho Jo Kyu Hyun trở thành vương phi của hắn, trong thời cổ đại này, con cái xuất giá tựa như nước đã đổ, Lee thừa tướng kia tuy quyền cao chức trọng, nhưng mà vì thân phận cao thấp, ông ta ngay cả nhìn con trai còn không thể tùy ý, càng không cần nói đến phái người tới giúp.

Cho nên tiểu tốt này tuyệt đối không phải do Lee thừa tướng sai đến, và cậu đến đây, trừ bốn bề kẻ địch ra, căn bản không có bằng hữu, làm sao có người hảo tâm đến giúp cậu?

Vì vậy, Lee Sung Min căn bản không tin lời tiểu tốt này, vẫn lạnh lùng nhìn hắn ta nói: “Người chẳng qua chỉ là một hạ nhân nho nhỏ, lại nói không biết ngượng là đến giúp vương phi ta, người không cảm thấy, lời của người khó khiến người khác tin sao?”

Dứt lời, Lee Sung Min không thèm quan tâm hắn ta, quay lưng đi về phía Vô Trần điện.

Tiểu tốt ấy thấy Lee Sung Min vẫn không tin lời của hắn, trong lòng bất giác có chút gấp gáp. Hắn ta nhìn chung quanh, thấy không có người mới tiến về trước một bước, vội vàng nói: “Không phải vương phi muốn rời khỏi Thất vương phủ sao? Chỉ cần vương phi đi gặp chủ tử của ta, chủ tử ta sẽ giúp vương phi rời khỏi đây! Đây không phải là điều vương phi muốn sao?”

Nghe thấy lời tiểu tốt, Lee Sung Min ngừng bước chân, đôi mắt cậu nhìn chằm chằm vị tiểu tốt, trong lòng thầm giật mình, tên này biết cậu muốn rời khỏi đây, việc này cho thấy rõ người muốn gặp cậu đối với việc của cậu nắm rõ như lòng bàn tay, bây giờ cậu đang rầu không biết làm thế nào mới rời khỏi được Thất vương phủ, nếu như người ấy có thể giúp cậu, thì đây cũng là một biện pháp.

Nhưng nếu như tới lúc đó, rời khỏi Thất vương phủ lại rơi vào hang sói thì không phải là kết cục mà cậu mong muốn!

Hơn nữa, cậu tuy là cao thủ Taikondo ở thế kỉ 21, nhưng mà đến cổ đại cao thủ như mây này, cậu biết Taikondo nhiều nhất cũng chỉ dọa được mấy hạ nhân hám lợi không biết võ công và đám nữ nhân ngốc không có mắt kia, trước mặt người biết võ công, cậu căn bản không có cơ hội trờ tay.

Vạn nhất người nói giúp cậu, khi đưa cậu rời khỏi Thất vương phủ lại có âm mưu gì thì sao, vậy thì cậu nhất định khó thoát khỏi ma trảo của hắn ta.

Nghĩ thế, lòng Lee Sung Min bất giác thêm vài phần do dự.

Có lẽ thấy ánh mắt do dự của Lee Sung Min, vị tiểu tốt ấy vội nói: “Vương phi yên tâm, chủ tử nhà ta nói, tuyệt đối không ép vương phi làm việc vương phi không muốn, chỉ cần người gặp chủ tử của ta thì sẽ rõ thôi!”

Nghe thấy tiểu tốt nói vậy, Lee Sung Min khẽ trầm tư một lúc, nói: “Được, ta đi gặp hắn ta.”

Dứt lời, Lee Sung Min không dừng bước lâu, quay người theo lời nói của vị tiểu tốt mà đi về phía hậu viện.

Vị tiểu tốt ấy nhìn thấy bóng dáng Lee Sung Min xa dần, trên mặt thiếu niên lộ ra một nụ cười, sau đó thân ảnh chớp mắt biến mất.

Lee Sung Min đồng ý đi gặp người thần bí, kì thực trong lòng cậu đã có ý định khác, đó là, nếu như vị tiểu tốt ấy cố ý hại cậu, cậu cứ một mực chết cũng không thừa nhận, cậu tin là Jo Kyu Hyun cũng không làm gì được cậu, bởi vì hậu viện trước kia là nơi cậu sống, cậu không cần lí do để đến đó.

Nếu như người kia có gì bất chính, vậy thì trong Thất vương phủ, cậu cũng không cần sợ!

Và, nếu như không có âm mưu trên, người ấy có thể giúp cậu rời khỏi Thất vương phủ, vậy thì quá tốt rồi!

Lee Sung Min trầm tư, trong lúc vô tri vô giác, đã đến hậu viện, đây là nơi vắng vẻ nhất Thất vương phủ, lúc trước, cậu và Eun Jung bị Jo Kyu Hyun đuổi tới đây, từ lần trước sau khi trở về từ yến tiệc, không biết tại sao, Jo Kyu Hyun sai người thu dọn đồ đạc của cậu, để cho cậu dọn đến Vô Trần điện, còn hậu viện lại trống vắng.

Lee Sung Min đẩy nhẹ cửa ra, bước vào trong, chỉ thấy trong vườn có một người đang mặc trang phục của tiểu tốt đứng đấy, khi người đó nghe thấy bước chân của Lee Sung Min, từ từ quay đầu lại, mỉm cười với cậu.

Sau khi Lee Sung Min nhìn rõ dung mạo của người đó, bất giác kinh ngạc mở to mắt, nói: “Là người?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: TÂM TƯ CỦA JO KYU SIK

Cũng không thể trách Lee Sung Min kinh ngạc như vậy, bởi vì, vị tiểu tốt kia không phải là ai khác mà chính là Lục hoàng tử, Jo Kyu Sik.

Jo Kyu Sik nhìn thái độ kinh ngạc của Lee Sung Min, cũng nhìn lại trang phục tiểu tốt bất luận bất loài của mình, tuần nhan bất giác đỏ lên, nói: “Sao vậy?”

Qua một lúc lâu, Lee Sung Min mới hoàn hồn, ánh mắt thoáng qua tia đùa cợt, nói: “Người không phải là một hoàng tử sao? Sao lại trở thành tiểu tốt của Thất vương phủ?”

Câu này là Lee Sung Min có ý hỏi, bởi vì với thân phận của Jo Kyu Sik, hẳn ta căn bản không trở thành một tiểu tốt, bây giờ hẳn ta mặc như vậy, lại cho người gọi cậu đến đây, chắc chắn có mục đích không thể nói cho người khác biết, có lẽ, thân phận tiểu tốt này chỉ để trà trộn vào Thất vương phủ.

Jo Kyu Sik mặt khề đỏ nhìn Lee Sung Min, cứ như là đoán được điều trong lòng cậu nghĩ, nói: “Ta không muốn bị Thất hoàng đệ phát hiện, cho nên không thể không như vậy.”

Lee Sung Min nhìn hẳn ta có chút không tự nhiên, tuy trong lòng rất muốn cười nhưng cậu đã cố nhịn, nhìn Jo Kyu Sik hỏi: “Người lên lên lút lút gọi ta đến đây có việc gì?”

Jo Kyu Sik trầm mặc một hồi lâu, biểu cảm có chút phức tạp nhìn Lee Sung Min, không đáp mà hỏi ngược lại: “Có phải cậu rất muốn rời khỏi Thất hoàng đệ?”

Ánh mắt Lee Sung Min thoáng qua một tia phòng bị, cậu tuy quen biết Jo Kyu Sik, nhưng mà suy cho cùng vẫn không thể hiểu hẳn ta, hơn nữa, hẳn và Jo Kyu Hyun là huynh đệ, cho nên trong lòng cậu căn bản không tin hẳn ta.

Lúc này hẳn ta hỏi vậy, bất giác cười nhẹ một tiếng, nói: “Ta gả vào Thất vương phủ, chẳng qua chỉ là một sự sai lầm, người cũng biết, người Jo Kyu Hyun thích là muội muội ta, vốn dĩ không phải là ta, cho nên, ta rời khỏi đây cũng là chuyện thường tình, đúng không?”

Jo Kyu Sik nghe thấy lời nói của Lee Sung Min, hẳn ta trầm ngâm một hồi, đột nhiên nói: “Lee Sung Min, cậu có yêu Thất hoàng đệ không?”

Lee Sung Min nghe thấy lời của hẳn, lòng khề sửng sốt, nhưng mà cậu rất nhanh đã lộ ra nụ cười khinh nhạo, đáp: “Ta không yêu bất kì người nam nhân yêu người nữ nhân khác!”

Jo Kyu Sik nghe lời nói của Lee Sung Min, hồi lâu không nói gì, qua một lúc sau, cứ như hạ quyết tâm cực lớn, nhìn Lee Sung Min, thành khẩn nói: “Có lẽ, ta có thể giúp cậu rời khỏi đây.”

“Giúp ta?” Nghe thấy lời của Jo Kyu Sik, Lee Sung Min lại sửng sốt lần nữa, đôi mắt cậu dừng lại trên khuôn mặt tuấn mã, cơ hồ như muốn nhìn thấu xem hẳn ta nói thật hay giả.

Lee Sung Min lần đầu tiên nhìn kĩ Jo Kyu Sik, cậu phát hiện, người nam nhân giống tiểu chính thái này trong mắt đầy thành ý, không giống như đang gạt cậu.

Chỉ là hẳn ta dù sao đi nữa cũng là huynh đệ của Jo Kyu Hyun, tuy cậu không biết hẳn ta không gạt mình, nhưng mà không thể hoàn toàn tin tưởng hẳn ta, cậu cười lạnh một tiếng, nói: “Người làm sao giúp ta? Ta là vương phi của Jo Kyu Hyun, người có thể giúp được ta?”

Ánh mắt Jo Kyu Sik thoáng qua một thần sắc phức tạp, trầm ngâm hồi lâu, đáp: “Ta giúp cậu rời khỏi đây, chẳng qua chỉ vì không muốn nhìn thấy Đại hoàng huynh và Thất hoàng đệ vì cậu mà trở mặt thành thù, bởi vì Thất hoàng đệ bây giờ vẫn không phải là đối thủ của Đại hoàng huynh.”

Lee Sung Min khẽ sững sốt, cậu không ngờ Jo Kyu Sik lại nói ra những lời như vậy, nhưng mà cậu rất nhanh đã trấn tĩnh lại, thái độ không thay đổi, lạnh lùng nói: “Người nghĩ nhiều quá rồi chẳng? Ta là vương phi của Jo Kyu Hyun, liên quan gì đến Đại hoàng tử? Không lẽ bọn họ có thể vì Lee Sung Min ta mà dấn động can cơ (đánh nhau bẻ đầu sứt trán) sao?”

Jo Kyu Sik thấy Lee Sung Min không tin, trong lòng bất giác thờ dài, nếu như là khi ấy, hẳn tuyệt đối không cho rằng Đại hoàng huynh vì Lee Sung Min mà gây bất lợi cho Jo Kyu Hyun, nhưng mà, từ khi đến thái tử phủ, hẳn lại nhìn ra, trên người Lee Sung Min có món đồ mà Đại hoàng huynh muốn, cho nên, dựa vào trực giác của hắn ta, hắn ta cảm thấy Đại hoàng huynh lần này tuyệt đối không dễ dàng buông tay đối với Lee Sung Min.

Và điều khiến hắn ta lo lắng hơn nữa là Jo Kyu Hyun, bởi vì, từ khi Lee Sung Min bị thương ở thái tử phủ, thái độ của Jo Kyu Hyun đối với Lee Sung Min đã có chuyển biến, hắn ta từ miệng mật thám biết được, tuy không xác định Jo Kyu Hyun có thích Lee Sung Min hay không, nhưng mà hắn ta có thể chắc chắn rằng Jo Kyu Hyun đã bị Lee Sung Min thu hút.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Jo Kyu Sik lại rơi trên dung mạo kiều diễm, một nam tử dung mạo nghiêng thành, lại thông minh khả ái như vậy, sao lại không thu hút người khác chứ?

Đừng nói là Jo Kyu Hyun, cho dù là Đại hoàng huynh, tuy rằng mục đích chính của Đại hoàng huynh không phải là thích Lee Sung Min, nhưng mà cũng không thể phủ nhận cậu ta đã khơi dậy hứng thú của Đại hoàng huynh. Nếu không, khi cậu ta ở thái tử phủ bị thương, Đại hoàng huynh tuyệt đối không khẩn trương như vậy.

Cho dù là hắn ta, khi lần đầu gặp cậu, cũng bị cậu cuốn hút mà luôn hướng theo cậu.

Nghĩ tới đây, Jo Kyu Sik cúi đầu xuống, che giấu tâm tư của mình, sau đó lại nhìn Lee Sung Min nói: “Bất kể cậu có tin hay không, ta lần này thật sự muốn giúp cậu, lí do ta giúp cậu, ta đã nói rồi, nếu như cậu không đồng ý thì coi như ta không hề nói gì!”

Lee Sung Min không trả lời ngay câu hỏi của Jo Kyu Sik, mà chỉ trầm tư hồi lâu, nói: “Cho dù ta tin người, nhưng người làm sao giúp ta? Cho dù người có bản lĩnh giúp ta trốn khỏi đây, nhưng mà không có hưu thư của Jo Kyu Hyun, ta có thể đi đâu chứ?”

Jo Kyu Sik đột nhiên cười khò một cái, đáp: “Cậu biết phụ hoàng muốn ta và công chúa Tử Việt quốc thành thân, và điều kiện của ta là phụ hoàng hạ chỉ bảo Thất hoàng đệ từ cậu, hơn nữa phụ hoàng đã đồng ý rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: BẢNG HỮU

Lee Sung Min nghe thấy lời nói của Jo Kyu Sik, bất giác khẽ chấn động, cậu không ngờ rằng, Jo Kyu Sik lại đề ra điều kiện này với hoàng thượng, hơn nữa, hoàng thượng đã đồng ý.

Nhìn nụ cười có chút gượng gạo của Jo Kyu Sik, Lee Sung Min nhất thời không biết nói gì, cậu biết, Jo Kyu Sik không muốn cưới công chúa Tử Việt quốc kia, bởi vì cậu từng nghe thấy huynh đệ họ nói chuyện, và hắn ta khi ấy ở trong Thất vương phủ cũng vì đào hôn.

Tuy rằng ở thời phong kiến cổ đại này, thánh chỉ của hoàng thượng là không thể chống lại, nhưng mà, nghe thấy hắn ta nói hắn ta đề ra điều kiện này mà chấp nhận cưới công chúa Tử Việt quốc, cậu quả thật có chút kinh ngạc.

Nghĩ tới đây, Lee Sung Min bất giác nhìn Jo Kyu Sik. Ngạc nhiên hỏi: “Người đồng ý cưới công chúa Tử Việt quốc, chỉ vì đề ra điều kiện này với hoàng thượng?”

Jo Kyu Sik khẽ lắc đầu, nói: “Cũng không hoàn toàn là vậy, cậu cũng biết, thánh chỉ của phụ hoàng không ai có thể chống lại, công chúa Tử Việt quốc kia suy cho cùng ta cũng phải cưới, việc của cậu ta chẳng qua chỉ thuận tiện đề nghị với phụ hoàng thôi!”

Nhìn dung mạo tuấn nữ của Jo Kyu Sik, Lee Sung Min đột nhiên cảm thấy, người nam nhân này tuy bề ngoài xem ra phong lưu đào hoa, nhưng mà hắn ta không đáng ghét, nhưng cậu cảm thấy có chút nghi ngờ, nếu như hắn vì giúp Jo Kyu Hyun mới giúp cậu rời khỏi Thất vương phủ, vậy hắn ta có thể không cần làm vậy, chỉ cần hắn ta nói với Jo Kyu Hyun, không phải sẽ ổn rồi? Hà tất phải hao phí công sức, lấy việc bản thân cưới công chúa Tử Việt quốc chỉ để đổi điều kiện đó mà giúp cậu lấy được hưu thư?

Nghĩ tới đây, Lee Sung Min bất giác có chút hoài nghi hỏi: “Jo Kyu Sik, người tại sao lại giúp ta? Nếu như người chỉ vì Jo Kyu Hyun, người có thể không cần làm vậy, chỉ cần người nói với Jo Kyu Hyun là ổn, người hà tất phải phí công thậm chí không tiếc cải trang thành tiểu tốt của Thất vương phủ chỉ vì nói với ta những lời này?”

Nghe thấy lời của Lee Sung Min, trên mặt Jo Kyu Sik thoáng qua thần sắc khiến người khác nhìn không thấu, sự việc thật sự như Lee Sung Min nói, nếu như hắn ta thật sự lo lắng Đại hoàng huynh sẽ gây bất lợi với Jo Kyu Hyun, vậy thì hắn nói với Jo Kyu Hyun một tiếng là được, nhưng mà hắn ta lại không làm vậy.

Nguyên nhân hẳn ta không làm như vậy, chỉ là bởi vì, kì thực đối với cậu, trong lòng hẳn ta vài cảm xúc nói không rõ, ngay cả hẳn ta cũng không biết đó là gì, và tại sao hẳn ta có cảm giác như vậy.

Trong thâm tâm hẳn không hy vọng cậu là vương phi của Jo Kyu Hyun, và hẳn ta càng không hy vọng cậu trở thành thái tử phi của Đại hoàng huynh, nếu như cậu lưu lại trong Thất vương phủ, sẽ có ngày cậu sẽ trở thành người của Đại hoàng huynh, cho nên, hẳn ta mới không tiếc đề ra điều kiện này mà chấp nhận cưới công chúa Từ Việt quốc. Ép phụ hoàng hạ chỉ bảo Jo Kyu Hyun cho cậu hưu thư, để cậu rời khỏi Thất vương phủ.

Nhưng mà, Jo Kyu Sik đến cuối cùng cũng không trả lời Lee Sung Min, hẳn ta ngẩng đầu nhìn sắc trời, sau đó nói với Lee Sung Min: “Sắc trời không còn sớm nữa, ta phải đi rồi, cậu yên tâm, không lâu sau, cậu có thể rời khỏi Thất vương phủ, nhưng mà, trước khi như vậy, ta hy vọng cậu đừng nói chuyện hôm nay ta và cậu gặp nhau cho Thất hoàng đệ.”

Dứt lời, Jo Kyu Sik đột nhiên nhìn Lee Sung Min, ánh mắt mang theo một sự quyết tâm, sau đó lớn bước đi ra ngoài cửa.

Lee Sung Min nhìn theo bóng dáng của Jo Kyu Sik. Khi hẳn ta sắp bước khỏi viện lạc, đột nhiên la lên: “Jo Kyu Sik, cảm ơn ngươi, sau này, chúng ta vẫn là bằng hữu chứ?”

Thân ảnh Jo Kyu Sik khẽ dừng lại, hẳn ta không quay đầu lại, qua một lúc lâu, mới dùng ngữ khí hết sức chân thành: “Đúng vậy. Chỉ cần cậu không ghét ta, chúng ta mãi mãi là bằng hữu.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: ĐIÊN CUỒNG

Thái tử phi.

Yoo Ra điện.

Trong phòng khách trang trí hào hoa, đám hạ nhân đang cúi đầu đứng im không dám động đậy, biểu cảm của mỗi người đều rất kinh khủng.

Đột nhiên, “ba” (tiếng đồ bị bẻ) một tiếng, một tiếng vang lớn vang lên trong tầm phòng, tiếp đó truyền đến tiếng khóc của một a hoàn, các hạ nhân đứng ở phòng khách cũng vì tiếng động này mà sắc mặt đại biến.

Tuy nhiên, trong tầm phòng, Lee Yoo Ra cả mặt đầy oán hận, dung mạo nhẵn nhụi nhìn người a hoàn ngã dưới đất đang khóc thút thít, quát: “Tên tiện tì, ngươi là cố ý muốn phỏng chết bốn cung phải không?”

Dưới đất vùng vẫy đầy mảnh vỡ của chén sứ, nhìn rất bừa bộn, còn a hoàn ấy đang ngồi giữa các mảnh vỡ, y phục trên người bị ướt một mảng lớn, bàn tay lộ ra ngoài vừa đỏ vừa sưng như bị thứ gì bỏng qua, còn gương mặt thanh tú hiện rõ năm dấu tay.

Lúc này người a hoàn đó không dám nhìn Lee Yoo Ra, đang cầm lấy cái tay bị bỏng đau của mình, nhỏ tiếng thút thít, biểu tình trên mặt hết sức đau khổ, hiển nhiên là bị đau mà khóc.

Tuy nhiên, cho dù như thế, Lee Yoo Ra cũng không có ý định bỏ qua cho người a hoàn đó, chỉ thấy thái độ ả ta đầy oán độc, đột nhiên đưa tay kéo lấy a hoàn đó, lớn tiếng quát: “Tên tiện nhân này, sao ngươi không nói gì? Ngươi nói đi? Có phải ngươi định hại chết bốn cung?”

A hoàn ấy bị Lee Yoo Ra nắm lấy tóc, đau đớn khó chịu, nhưng mà không dám vùng vẫy, chỉ bất lực mà khóc, miệng không ngừng cầu xin tha: “Thái tử phi...nô tỳ không có ý...ngươi tha cho nô tỳ đi...sau này nô tỳ không dám nữa.....”

Còn Lee Yoo Ra vì bị Jo Kyu Jong lạnh nhạt mà nộ khí không có chỗ bộc phát, trong lòng oán hận Lee Sung Min nhưng lại không thể đi tìm Lee Sung Min để xả giận chỉ có thể đem toàn bộ giận dữ trút lên a hoàn này.

Cho nên, khi ả nghe thấy a hoàn này xin tha, không những không buông tay mà ngược lại còn nắm càng chặt tóc người a hoàn ấy mà kéo lên, móng tay dài nhọn xướt qua khuôn mặt người a hoàn đó, quát lớn: “Tiện nhân đáng chết, hôm nay bốn cung muốn ngươi phải chết!”

“Á” theo sau tiếng hét a hoàn ấy, trên mặt người a hoàn đã lưu lại vài vết thương chảy đầy máu, máu tươi dọc theo khuôn mặt người a hoàn mà chảy xuống, cơ thể không ngừng run rẩy, hiển nhiên là cực kì đau đớn, nhưng mà sắc mặt trắng bệch không dám chống cự lại, mặc cho Lee Yoo Ra không ngừng đánh đập, và người a hoàn đó chỉ co người lại, không ngừng khóc và xin tha.

Hạ nhân đứng ngoài phòng khách tuy nghe thấy tiếng khóc và xin tha của a hoàn đó nhưng không ai dám vào trong xem, mà chỉ lộ ra vẻ mặt sợ hãi, có một số người nhát gan còn toàn thân run rẩy.

Và trong lúc quần chúng đang sợ hãi bất an thì một trận bước chân truyền đến, Jo Kyu Jong thân hình cao to xuất hiện, nhìn thấy Jo Kyu Jong đến, đám hạ

nhân cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm, nhanh chóng tiến lên trước hành lễ với Jo Kyu Jong.

Tuy nên Jo Kyu Jong lại vì tiếng khóc ở tâm phòng mà nhủ mảy, hẳn không thêm lo đám hạ nhân, lớn bước đi về hướng tâm phòng của Lee Yoo Ra.

Đây cửa tâm phòng ra, Jo Kyu Jong cơ hồ không dám tin những gì mà mình nhìn thấy, Lee Yoo Ra thái độ không chút phong thái la hét như một người phụ nữ hung hăng, chua ngoa, ánh mắt thoảng qua một tia phẫn nộ, nộ thanh quát: “Lee Yoo Ra, ngươi làm gì vậy?”

Lee Yoo Ra nghe thấy âm thanh liền quay đầu lại, nhìn thấy Jo Kyu Jong, trong lòng bất giác kinh ngạc, nhưng mà, ả rất nhanh hồi thần, chớp mắt buông a hoàn ấy ra, sà vào người Jo Kyu Jong, gọi: “Thái tử gia, người cuối cùng cũng chịu lại thăm thiếp rồi.”

Jo Kyu Jong nhìn thấy Lee Yoo Ra sà vào người hắn ta, ánh mắt thoảng qua một tia hàn ý, thân ảnh khẽ chớp, tránh khỏi Lee Yoo Ra.

Lee Yoo Ra không ngờ Jo Kyu Jong lại tránh ra, nhất thời không kịp phản ứng lại, ngã xuống đất.

Jo Kyu Jong không thêm nhìn ả, mà chỉ nói với a hoàn đang nhỏ tiếng khóc kia: “Ngươi lui ra trước đi!”

A hoàn ấy không dám lưu lại, nghe thấy phân phó của Jo Kyu Jong, vội vàng bò dậy che vết thương chảy máu, đi ra ngoài.

Nhìn thấy a hoàn ấy rời khỏi, Lee Yoo Ra cũng không ngăn lại, mà là oán nhìn Jo Kyu Jong, khóc nói: “Thái tử gia, người tại sao lại đối với thiếp như vậy? Người rõ ràng biết thiếp yêu người, sao người lại đối với thiếp như vậy?”

Đối diện với sự tri vấn hoa lệ mang vũ của Lee Yoo Ra, Jo Kyu Jong không vì vậy mà động lòng, hắn ta đi đến bên chiếc ghế và ngồi xuống, lạnh lùng nhìn Lee Yoo Ra, lạnh lùng nói: “Việc sai lầm mà Jo Kyu Jong ta đòi này làm là không nên để ngươi tiếp tục âm mưu của ngươi trong đêm đại hôn. Lee Yoo Ra, ta không từ ngươi khỏi phủ thái tử đã là nể mặt phụ thân ngươi lắm rồi.”

Lee Yoo Ra nghe thấy lời của Jo Kyu Jong, đột nhiên thần sắc điên cuồng mà cười phá lên, chỉ thấy ả nét mặt đầy oán hận, đôi mắt nhìn chằm chằm Jo Kyu Jong, hét lên: “Jo Kyu Jong, ngươi bị tên tiện nhân kia mê hoặc rồi sao? Ha ha, ngươi hối hận rồi sao? Tiếc là bây giờ ngươi hối hận đã không còn kịp nữa, cậu ta bây giờ là Thất vương phi, chỉ có ta, chỉ có ta mới là thái tử phi của ngươi, ngươi hãy từ bỏ ý định ấy đi!”

Jo Kyu Jong sắc mặt âm trầm, hắn ta lạnh lùng nhìn Lee Yoo Ra, tức giận đáp: “Lee Yoo Ra, chuyện của bốn thái tử, không cần ngươi quan tâm, ngươi hãy quan tâm vị trí thái tử phi của mình có thể giữ được bao lâu! Ngươi đừng cho rằng, ngươi là con gái của Lee thừa tướng thì bốn thái tử không dám từ ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: SÁT TÂM

Lee Yoo Ra sắc mặt trắng bệch, thân thể ả khẽ run lên, bò từ dưới đất dậy, oán hận nhìn Jo Kyu Jong, đột nhiên cười lạnh nói: “Jo Kyu Jong, ngươi đừng cho rằng ta không biết, ngươi bây giờ hận là không thể từ ta phải không? Ngươi không từ ta, chẳng qua không thể để sự thật cho người khác biết thôi!”

Sắc mặt Jo Kyu Jong cực kì khó coi, hắn ta lạnh lùng nhìn Lee Yoo Ra, lẳng lặng không nói một lời.

Kì thực, hắn ta thực sự như Lee Yoo Ra nói, hẳn không từ Lee Yoo Ra, ngoài nguyên nhân chính là không muốn đắc tội Lee thừa tướng, càng không muốn sự thật phơi bày cho người khác biết, bởi vì hắn ta là đương triều thái tử, và thân là thái tử phi của hắn không thể dễ dàng bị từ như vậy.

Lee Yoo Ra thấy Jo Kyu Jong không nói gì, biết là mình đã đoán trúng tâm sự của hắn ta, trong lòng khẽ vui mừng.

Tuy nội tâm vẫn oán hận nhưng mà chỉ cần Jo Kyu Jong không từ ả, vậy thì ả vẫn có thể đạt được những gì ả muốn!

Cho nên ả thu lại bất mãn trong lòng, đột nhiên sà vào lòng Jo Kyu Jong, nhõng nhẽo nói: “Kyu Jong, chàng biết mà, thiếp thực sự yêu chàng, chỉ cần chàng đối với thiếp như trước kia, thì thiếp sẽ không oán hận chàng yêu ca ca, nhưng mà chàng nên biết, ca ca đã là Thất vương phi của Jo Kyu Hyun, chỉ có thiếp mới là thái tử phi của chàng, chỉ có thiếp mới có thể bên cạnh hầu hạ chàng.Kyu Jong, đừng nói những lời thương tâm như vậy nữa được không?”

Ánh mắt Jo Kyu Jong thoảng qua tia kinh miệt, hắn lạnh lùng đẩy Lee Yoo Ra ra, ngữ khí không chút tình cảm nói: “Lee Yoo Ra, ngươi hãy nhớ kĩ cho bốn thái tử, từ nay về sau, ngươi tốt nhất hãy làm thái tử phi của ngươi, nếu như ngươi muốn giữ vị trí thái tử phi thì hãy ngoan ngoãn, nếu không, đừng trách bốn thái tử không niệm tình phụ thê!”

Dứt lời, Jo Kyu Jong phui tay áo, không thêm nhìn Lee Yoo Ra, vô tình quay người rời khỏi.

Lee Yoo Ra tức đến mức sắc mặt hết đỏ rồi lại trắng, đôi tay ả siết chặt lại với nhau, dung mạo mỹ lệ vì oán hận cực độ mà nhả lại một đồng.

Qua hồi lâu, ả mới hét lớn một tiếng, hất hết tất cả mọi thứ trên bàn xuống đất.

Ả không cam tâm, ả không cam tâm, Jo Kyu Jong dựa vào gì mà đối với ả như vậy?

Ả không dễ dàng gì, hao phí biết bao tâm tư mới có được địa vị thái tử phi cao quý này, thứ ả muốn có được không phải là những thứ này! Không phải là bị đánh vào lãnh cung, trở thành một thái tử phi hữu danh vô thực! Đây căn bản không phải là những gì ả muốn!

Bị Jo Kyu Jong lạnh nhạt, trong lòng Lee Yoo Ra càng hận, nhưng mà ả vẫn hận Lee Sung Min! Là tên gốc đó, là nó, mới khiến ả bị Jo Kyu Jong lạnh nhạt như vậy, là tên gốc ấy sai!

Bây giờ ả hối hận khi ấy không giết chết Lee Sung Min, nếu như khi ấy ả giết cậu, vậy thì, bây giờ ả sẽ không rơi vào hoàn cảnh này, càng không bị Jo Kyu Jong lạnh nhạt!

Nghĩ tới dung mạo của Lee Sung Min còn đẹp hơn ả mấy phần, ả đã tức tới ngửa cả răng, hận không thể ngay lập tức hủy đi gương mặt của Lee Sung Min!

Nhưng mà, bây giờ không phải ở thừa tướng phủ, bây giờ Lee Sung Min đã trở thành Thất vương phi, ả dù có hận cậu, cũng không thể làm gì!

Cộng thêm Jo Kyu Hyun khi ấy biết ả phản bội, đối với ả đã không như lúc trước, ả là muốn mượn tay Jo Kyu Hyun trừ đi Lee Sung Min cũng là chuyện không thể.

Nghĩ tới đây, lòng Lee Yoo Ra càng oán hận, ả tuy rằng bản thân không muốn Jo Kyu Hyun, nhưng mà thấy người tình cũ không thèm nhìn mình một cái, lòng ả cảm thấy không thoải mái.

Chính vào lúc này, ánh mắt của Lee Yoo Ra đột nhiên rơi xuống một miếng mộc bài nhỏ.

Nhìn thấy miếng mộc bài bị ả quăng dưới đất, khuôn mặt nhăn nhó của Lee Yoo Ra bỗng nở nụ cười lạnh đầy oán độc.

Miếng mộc bài ấy là khi ấy ả tìm người đánh ngất Lee Sung Min mà có được.

Tổ chức đó là một tổ chức sát thủ thần bí, khi ấy người nam nhân mặt đầy sát khí đưa cho ả miếng mộc bài này, nói là sau này có việc có thể dựa vào miếng mộc bài này mà tìm hắn!

Ả khi ấy bởi vì cực kì căm ghét người nam nhân đó cho nên một mực không để tâm đến lời nói của hắn ta, nhưng nay, khi ả nhìn thấy miếng mộc bài này, tự nhiên nghĩ tới lời nói của người nam nhân đó.

Cho dù là vậy, thế thì ả tại sao không mượn tay người nam nhân này trừ khử đi Lee Sung Min?

Chỉ cần Lee Sung Min chết, ả vẫn là đệ nhất nữ tử của vương triều Beakje, chỉ cần Lee Sung Min chết, thì không phải ả có thể níu giữ trái tim của Jo Kyu Jong sao?

Nghĩ tới đây, Lee Yoo Ra cúi người nhặt lấy miếng mộc bài, sau đó cười một tiếng âm lạnh, ngữ khí đầy oán độc nói: “Lee Sung Min, người đừng đắc ý, người sống không được bao lâu nữa đâu! Người cho rằng, bây giờ người là Thất vương phi, ta sẽ không thể làm gì được người? Lee Yoo Ra ta muốn người biết, người dù là Thất vương phi, cũng không thoát khỏi lòng bàn tay Lee Yoo Ra ta! Ta muốn người chết! Chết!”

Dứt lời, Lee Yoo Ra cười điên cuồng, tiếng cười của ả đầy oán hận, trong tâm phòng âm u vang vọng, khiến người nghe cảm thấy dựng tóc gáy.

Những hạ nhân đứng ngoài phòng khách, nghe thấy tiếng cười âm lạnh từ tâm phòng truyền tới, cơ thể đều khẽ run.

Qua những ngày này, bọn họ đều biết, thái tử phi trông ôn nhu vô hại lúc trước kì thực là người có tâm tư thâm độc, hạ nhân trong Yoo Ra điện có ai chưa từng bị ả trừng phạt qua? Những ngày này, tính tình Lee Yoo Ra đại biến, đối với hạ nhân nhẹ thì tát bạt tay, nặng thì đánh bằng roi, cho nên, những hạ nhân ở Yoo Ra điện khi nghe tới tên Lee Yoo Ra, không ai không biến đổi sắc mặt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: HỮU PHI

Ngự thư phòng.

Một người trung niên một thân long bào ngồi sau long án, chỉ thấy người ấy thiên đường phong mã, sắc mặt hồng hào, đi đứng đầy khí chất vương giả, người ấy chính là đương kim hoàng đế của vương triều Beakje.

Và dưới long án có ba người đang đứng, trong đó có một vị thiếu niên mặc áo bào trắng tuyết, dung mạo tuấn mĩ không ai sánh bằng, chính là Thất vương gia Jo Kyu Hyun.

Vị thiếu niên còn lại là Jo Kyu Sik.

Và còn có một người trung niên tuổi cũng khá cao, không phải là ai khác mà chính là thân phụ của Lee Sung Min, đương kim thừa tướng, Lee Suk Jin.

Nhìn ba người đứng không nói gì, ánh mắt uy nghiêm của hoàng đế quét ba khuôn mặt ba người, sau đó ánh mắt rơi trên người Jo Kyu Hyun, trầm giọng nói: “Hyunnie, Sikkie nói với ta, gần đây ngươi vì việc của thái tử phi mà không vui vẻ với Đại hoàng huynh, có chuyện như vậy không?”

Jo Kyu Hyun nghe thấy hoàng đế nói, đầu tiên là khẽ chấn động, sau đó cúi đầu đáp: “Hồi phụ hoàng, nhi thần và Đại hoàng huynh chỉ là có chút hiểu lầm, phụ hoàng không cần lo lắng.”

Ánh mắt của hoàng đế ngưng hồi lâu trên khuôn mặt Jo Kyu Hyun, cứ như nhìn thấu nội tâm của hắn, qua một lúc lâu, mới từ từ thu lại ánh mắt quay sang nhìn Lee Suk Jin đứng một bên này giờ, lãnh đạm nói: “Lee khanh gia, hôm nay trẫm gọi các ngươi tới, có biết là vì chuyện gì không?”

Lee Suk Jin thái độ kinh hoàng đáp: “Hồi hoàng thượng, lão thần không dám suy đoán thánh ý.”

Hoàng thượng nhìn Lee Suk Jin một cái, đột nhiên thở dài, nói: “Trẫm biết, kì thực là làm khó ngươi cho nên trẫm không trách ngươi.”

Nói tới đây, hoàng đế đột nhiên chuyển ngữ khí, nhìn Jo Kyu Sik nói: “Sikkie gần đây có đề ra một điều kiện với trẫm, và trẫm cũng đã đồng ý, cho nên, hôm nay gọi các ngươi tới đây là nói trước với các ngươi một tiếng.”

Nói tới đây, hoàng đế dừng lại, ánh mắt lần nữa lướt qua ba người.

Ba người không nói gì, họ đều đang chờ hoàng đế nói tiếp.

Và ánh mắt hoàng đế lần nữa rơi trên người Jo Kyu Hyun, lãnh đạm nói: “Hyunnie, bây giờ Lee Yoo Ra đã trở thành thái tử phi của Đại hoàng huynh ngươi, ngươi đừng nghĩ nhiều nữa, đại trượng phu sợ không có thể từ sao? Hơn nữa, ngươi là con của trẫm. Hyunnie, ngươi hiểu ý trẫm chứ?”

Nghe thấy lời nói của hoàng đế, lòng Jo Kyu Hyun khẽ chấn động, một cảm giác bất an dâng lên, hắn cúi đầu, nói: “Phụ hoàng yên tâm, nhi thần đối với thái tử phi không còn tư tưởng.”

Hoàng đế nghe thấy lời nói của Jo Kyu Hyun, thỏa mãn gật gật đầu, nói: “Vậy thì tốt, cũng không uống trẫm xem trọng ngươi như vậy.”

Dứt lời, hoàng đế ngừng lại, lại nói: “Được rồi, việc này, trẫm không nói nhiều nữa. Mấy ngày trước, điều kiện để Sikkie cưới công chúa Tử Việt quốc là trẫm hạ chỉ để ngươi từ Thất vương phi. Trẫm biết ngươi vốn không yêu thích Thất vương phi, còn đối với việc của Thất vương phi, trẫm cũng có nghe qua, cho nên, trẫm đã đồng ý với Sikkie. Hôm nay gọi các ngươi tới đây chính là hỏi ý kiến của các ngươi.”

Nghe thấy lời nói của hoàng đế, Lee Suk Jin và Jo Kyu Hyun sắc mặt đại biến.

Còn Lee Suk Jin cơ thể khẽ run rẩy, bởi vì, Lee Sung Min tuy là thần trí bất minh, nhưng mà dù sao đi nữa cũng là con trai cưng của ông ta, vì ông ta cực kì yêu người vợ quá cố cho nên ông ta đối với Lee Sung Min cực kì yêu thương, ông ta biết, con trai mình thần trí bất minh, căn bản không có tư cách trở thành chính phi của Jo Kyu Hyun, khi ấy ông ta đồng ý hôn sự này, cũng là do không thể từ chối.

Ngày đại hôn, nhị nữ nhi lại âm sai dương lệch lên nhằm kiêu hoa, cho nên, khi ông ta biết con mình lên nhằm kiêu hoa, ông ta sớm đã dự trước ngày Lee Sung Min bị từ.

Nhưng mà, tuy ông ta đã sớm đoán trước sẽ có ngày này, nhưng dù sao con trai của mình bị bỏ, ông ta hiển nhiên cảm thấy trong lòng khó chịu.

Nhưng, may là con trai thần trí bất minh, tuy bị bỏ, dù sao cũng không biết thương tâm, bất quá ông ta lưu nó lại trong phủ nuôi cả đời.

Nghĩ tới đây, Lee Suk Jin trong lòng thở dài chán chường, sau đó nói với hoàng đế: “Thần không có kiến nghị, tất cả do hoàng thượng làm chủ.”

Nét mặt khó coi của Lee Suk Jin không thoát khỏi cặp mắt của hoàng đế, ông ta thở dài nhìn Lee Suk Jin, nói: “Lee khanh gia, trẫm biết, trong lòng khanh rất buồn nhưng mà sau khi Hyunnie từ Thất vương phi, trẫm sẽ hạ một đạo thánh chỉ, cho phép cậu ta tìm một người tốt khác.”

Lee Suk Jin tự nhiên hiểu ý của hoàng đế, bởi vì thời đại này, bị từ khỏi nhà phu quân, là không thể tự ý xuất giá, nhưng mà nếu như có hoàng thượng hạ chỉ thì khác rồi.

Cho nên, Lee Suk Jin cảm kích nhìn hoàng đế, nói: “Đa tạ hoàng thượng.”

Còn Jo Kyu Hyun sắc mặt cực kì khó coi, hắn không ngờ Jo Kyu Sik lại bảo phụ hoàng hạ chỉ ép hắn từ Lee Sung Min, và phụ hoàng cũng đã đồng ý.

Nghĩ tới Lee Sung Min rời khỏi, trong lòng hắn tự dưng dâng lên một cảm giác khó chịu, hắn phát hiện từ khi từ yến tiệc về phủ, cảm giác của hắn đối với Lee Sung Min đã thay đổi, nhưng mà, cảm giác này là gì thì hắn không biết, nhưng có một điểm hắn biết rõ, đó chính là hắn căn bản không muốn từ Lee Sung Min.

Cho nên, hắn không đợi hoàng đế hỏi hắn, liền lớn tiếng nói: “Phụ hoàng, nhi thần không muốn hưu phi.”

Nghe thấy lời của Jo Kyu Hyun, mỗi người một biểu tình, biểu tình của Jo Kyu Sik là hóa đá, còn biểu tình của hoàng thượng là vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc, biểu tình của Lee Suk Jin lại không dám tin và thoáng một tia vui mừng.

Qua một lúc lâu, hoàng đế mới khẽ nhủ mày. Nhìn Jo Kyu Hyun nói: “Hyunnie, ngươi không phải không thích Thất vương phi sao? Sao lại không muốn hưu phi?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: QUYẾT ĐỊNH CỦA HOÀNG ĐẾ

Đối diện với sự truy hỏi của hoàng đế, Jo Kyu Hyun nhất thời á khẩu, đúng vậy, hắn không phải là không thích cậu ta sao? Hắn sao lại không đồng ý hưu phi?

Trước kia, hắn không từ cậu ta là bởi vì sợ phụ hoàng trách móc và Lee thừa tướng bất mãn, nhưng mà, bây giờ phụ hoàng đích thân hạ chỉ, Lee thừa tướng cũng đồng ý rồi, hắn tại sao không từ tên điên đó?

Nhất thời, Jo Kyu Hyun lặng người, tự bản thân hắn cũng không biết tại sao mình không đồng ý từ Lee Sung Min, nhưng mà trong lòng hắn giờ đây có một cảm giác mãnh liệt, đó chính là tuyệt đối không thể từ Lee Sung Min, hắn không thể mất đi cậu ta, càng không nguyện ý thấy cậu ta sà vào lòng người khác.

Mất đi? Jo Kyu Hyun đột nhiên kinh ngạc, hắn bị lòng của chính bản thân dọa giật mình, hắn từ khi nào để ý đến nam nhân đó? Hắn không phải một mực rất ghét cậu ta sao?

Không lẽ.....hắn thật sự có cảm giác đối với nam nhân đó? Việc này sao có thể được? Hắn làm sao có thể thích nam nhân ấy?

Nhưng mà, nếu như không phải có cảm giác với nam nhân đó, thì tại sao hắn không đồng ý từ cậu ta?

Jo Kyu Hyun rất muốn tìm cái cớ tự nói với bản thân rằng hắn không yêu Lee Sung Min, nhưng mà hắn lại không tìm được, bởi vì, ý niệm không muốn hưu phi trời dấy rất mãnh liệt, mãnh liệt tới nỗi hắn không thể nói dối bản thân.

Hoàng đế thấy Jo Kyu Hyun trầm mặc không nói gì, trong lòng bỗng dưng có chút hiếu kỳ, nói: “Hyunnie, ngươi đang nghĩ gì vậy? Trẫm đang hỏi ngươi, ngươi không nghe thấy sao?”

Jo Kyu Hyun ngẩng đầu, hắn lạnh lùng nhìn Jo Kyu Sik một cái, sau đó mới nói với hoàng đế: “Phụ hoàng, lúc trước nhi thần kì thực không thích Thất vương phi, đó là bởi vì cậu thần trí bất minh, nhưng mà bây giờ cậu ấy đã khỏi rồi, hơn nữa, những ngày nay nhi thần đã yêu cậu ấy sâu nặng, mong phụ hoàng thu hồi thánh chỉ bắt nhi thần hưu phi.”

Những lời này của Jo Kyu Hyun khiến sắc mặt Jo Kyu Sik đại biến, còn Lee Suk Jin thì vui mừng khôn xiết.

Biết được con trai mình đã khỏi điên dại, Lee Suk Jin trong lúc vui mừng, không để ý đến sự có mặt của hoàng thượng, kéo lấy tay áo Jo Kyu Hyun, cảm động mà hỏi: “Thất vương gia, người nói thật không? Sung Min...Sung Min thật sự khỏi rồi sao?”

Jo Kyu Hyun gật gù đầu, nói: “Đúng vậy, cậu ấy sau khi cùng ta đại hôn, đột nhiên đã khỏi hẳn.”

Nghe thấy lời nói của Jo Kyu Hyun, ánh mắt thoáng qua tia kì dị, tay hoàng đế đang run, hiển nhiên là nội tâm đang kích động, qua một lúc lâu, ông ta mới từ bình tĩnh lại.

Sau đó đưa ánh mắt sang Jo Kyu Sik: “Sikkie, nếu như Hyunnie không nguyện ý hưu phi, vậy trẫm cũng không miễn cưỡng hắn, cho nên, ngươi hãy đổi điều kiện khác đi.”

Jo Kyu Sik sắc mặt trắng bệch, hắn ta không ngờ rằng kết quả lại là vậy, hắn ta càng không ngờ, Jo Kyu Hyun lại thừa nhận mình thích Lee Sung Min trước mặt phụ hoàng.

Bây giờ như vậy, phụ hoàng tuyệt đối không hạ chỉ, còn hắn ta lại phải cưới công chúa Tử Việt quốc làm phi tử!

Nghĩ tới đây, Jo Kyu Sik chỉ cảm thấy trong lòng lạc lõng, hắn ta nhìn hoàng đế, có chút không cam tâm nói: “Phụ hoàng, nếu như Thất hoàng đế không đồng ý từ Thất vương phi, vậy thì thôi vậy, chỉ là hôn sự của nhi thần và công chúa Tử Việt quốc mong phụ hoàng có thể trì hoãn.”

Hoàng đế nhủ nhủ mày, có chút không vui nói: “Sikkie, đoàn tiền thân của Tử Việt quốc không lâu nữa sẽ tới Beakje chúng ta, hôn sự này sao có thể trì hoãn?”

Jo Kyu Sik vốn không trả lời hoàng đế, hần nhìn Jo Kyu Hyun, nghiêng rằng nói: “Phụ hoàng, hôn sự của công chúa Từ Việt quốc là phụ hoàng thay nhi thần định đoạt, nhưng mà, nhi thần chưa hề gặp qua công chúa Từ Việt quốc, hơn nữa, công chúa Từ Việt quốc cũng chưa gặp qua nhi thần, nếu như đến lúc đó, công chúa Từ Việt quốc vốn không thích nhi thần, như thế không phải là phụ ý tốt của phụ hoàng?”

Nghe thấy những lời này của Jo Kyu Sik, hoàng đế bất giác khẽ chấn động, ông ta trầm ngâm một lúc, nói: “Sikkie, ngươi nói không sai, đúng là trẫm đã quá vội vàng, nhưng mà, trong các con của trẫm, ngươi khá nhất, công chúa Từ Việt quốc nếu không thích ngươi mới là việc khó.”

Nghe thấy hoàng đế nói thế trong lòng Jo Kyu Sik cực kì vui mừng, hần vội nói: “Về việc này, phụ hoàng không cần quan tâm, đến khi ấy, đoàn người tiến thân của Từ Việt quốc đến, cứ để công chúa Từ Việt quốc kia tự chọn là được!”

Lời của Jo Kyu Sik nói ra, trên mặt Jo Kyu Hyun cũng không có biểu tình gì, nhưng Lee Suk Jin thì sắc mặt đại biến, ông ta vội vàng nói với hoàng đế: “Hoàng thượng, việc này vạn lần không thể, nếu như Beakje hoàng triều ta tùy cho quốc gia khác chọn lựa, thì còn đâu là uy danh của Beakje?”

Tuy rằng Lee Suk Jin mượn uy danh của Beakje vương triều làm có, nhưng kì thực trong lòng ông ta có tư tâm, bởi vì, hai đứa con ông ta, một người gả cho thái tử, một người gả cho bất luận dung mạo hay tài hoa đều xuất sắc nhất Jo Kyu Hyun, nếu như mặc cho công chúa Từ Việt quốc kia tự ý chiêu thân, đến lúc đó, nếu như chọn trúng thái tử gia hay Jo Kyu Hyun, nàng ta là công chúa, con ông ta không phải sẽ phải chịu ủy khuất sao?

Hoàng đế tự nhiên biết được tâm tư của Lee Suk Jin, ông ta trầm ngâm hồi lâu, mới nói: “Lee khanh gia nói cũng có lí, nhưng mà, liên hôn lần này liên quan đến quan hệ của Từ Việt quốc và Beakje, cho nên, không thể qua loa được, như vậy đi, đến lúc đó, nếu như công chúa Từ Việt quốc kia không thích Sukkie thì mới tính sau.”

Dứt lời, hoàng đế không đợi Jo Kyu Sik và Lee Suk Jin nói gì, lại tiếp tục nói: “Được rồi, chuyện cứ như vậy trước đi, trẫm có chút mệt, các ngươi lui ra trước đi.”

Dứt lời, hoàng đế đột nhiên nhớ ra gì đó, đột nhiên nói với Jo Kyu Hyun: “Hyunnie, nếu như Thất vương phi đã khỏi, ngày mai, ngươi đưa cậu ta đến đây.”

Jo Kyu Hyun khẽ chấn động, sau đó cúi đầu đáp: “Vâng.”

Dứt lời, cùng Jo Kyu Sik và Lee Suk Jin lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: TIỀN NHÂN HẬU QUẢ

Hoàng cung.

Trong ngự hoa viên nơi hoa bay đầy trời, Jo Kyu Hyun một thân bạch y lúc này đang đứng đối diện Jo Kyu Sik, huynh đệ họ hai người, lẳng lặng đứng trong ngôi đình, nhìn những cánh hoa hồng phấn bay theo gió vào không trung.

Cảnh sắc ngự hoa viên tuyệt đẹp vô cùng, nhưng mà, hai người không ai có tâm trạng thưởng thức, chỉ lẳng lặng đứng đó, không ai mở miệng nói gì.

Qua một lúc lâu, Jo Kyu Hyun mới thu lại ánh mắt, nhìn Jo Kyu Sik một cái, trầm giọng nói: “Lục hoàng huynh, tại sao huynh lại làm vậy?”

Ngữ khí mang chút phẫn nộ của Jo Kyu Hyun, hiển nhiên là trong lòng cực kì không vui.

Jo Kyu Sik không lập tức trả lời ngay hần, mà trầm mặc hồi lâu, mới nói: “Thất hoàng đệ, nếu đệ không thích cậu ấy, hà tất giữ cậu ấy lại? Đệ gạt được phụ hoàng, nhưng không gạt được ta, đệ từ bỏ Lee Yoo Ra thật sao?”

Jo Kyu Hyun nghe thấy lời của Jo Kyu Sik, trong lòng khẽ giật mình, tiếp tục giận dữ nói: “Lục hoàng huynh, huynh vậy là ý gì? Không lẽ huynh cũng như Đại hoàng huynh, muốn quản việc nhà của thân đệ sao?”

Jo Kyu Sik sắc mặt ưu buồn, hần ta thở dài một tiếng, nhìn Jo Kyu Hyun chậm rãi nói: “Kyu Hyun, huynh chỉ muốn đệ hiểu, cậu ấy không phải như người thường, nếu như đệ không thể đối xử tốt với cậu ấy, vậy thì, đệ đừng giữ cậu ấy lại, đệ nhốt cậu ấy trong Thất vương phủ chỉ đem lại phiền phức cho đệ.”

Nghe thấy lời của Jo Kyu Sik, Jo Kyu Hyun khẽ chấn động, bởi vì, Jo Kyu Sik tuy là thân huynh đệ của hần, cảm tình cũng tốt hơn bao người khác. Nhưng mà bởi vì luật lệ trong cung, hần ta rất ít khi gọi trực tiếp tên hần.

Nhưng nay, hần ta gọi tên hần, đó có phải biểu thị, hần ta biết một số việc mà hần không biết, mà những việc này có liên quan đến Lee Sung Min? Cho nên hần ta lần này mới bất chấp hần có đồng ý hay không mà đề ra điều kiện này với phụ hoàng?

Jo Kyu Hyun là người thông minh, hẳn nghĩ kĩ thì đã hiểu bên trong chắc chắn có ẩn tình.

Bởi vì, Jo Kyu Sik dù sao đi nữa cũng là thân huynh đệ cùng phụ mẫu với hắn, hai huynh đệ họ cảm tình trước giờ rất tốt, cho nên, hẳn biết, Jo Kyu Sik sẽ không hại hắn.

Và lại việc hắn ta xin phụ hoàng bắt hắn hưu phi, e là có ẩn tình.

Nghĩ tới đây, Jo Kyu Hyun nhìn không được trầm giọng hỏi: “Lục hoàng huynh, huynh có phải có việc gì giấu ta?”

Jo Kyu Sik không trả lời Jo Kyu Hyun, mà chỉ nhìn Jo Kyu Hyun, qua một lúc lâu, mới nói: “Kyu Hyun, đệ biết tại sao cậu ấy sau khi đại hôn đột nhiên thần trí thanh tỉnh lại không?”

Jo Kyu Hyun nhíu nhíu mày, trầm ngâm hồi lâu, nói: “Lục hoàng huynh, huynh cũng cho là cậu ta vốn dĩ thần trí bất minh? Là sau đại hôn mới đột nhiên khỏi hẳn?”

Jo Kyu Sik nhìn Jo Kyu Hyun, nói: “Đệ cho rằng cậu ta trước giờ không ngốc? Thậm chí cậu ấy che giấu rất kĩ? Ngay cả phụ thân là Lee thừa tướng cũng che giấu?”

Jo Kyu Hyun gật gật đầu, đáp: “Không sai, một người mất đi thần trí, từ nhỏ điên dại, làm sao đột nhiên trở nên bình thường được? Đó nhất định là cậu ta tự bảo vệ mình cho nên mới giả điên giả dại.”

Jo Kyu Sik không đợi Jo Kyu Hyun nói hết đã ngắt lời hắn, nói: “Không! Kyu Hyun, đệ sai rồi, cậu ta vốn dĩ điên dại, việc cậu ta đột nhiên khỏi là bởi vì cậu ta không phải người thường, mà là người định mệnh.”

Người định mệnh? Jo Kyu Hyun có chút nghi hoặc nhìn Jo Kyu Sik, hẳn kì thực không hiểu người định mệnh trong miệng Jo Kyu Sik có ý nghĩa gì.

Jo Kyu Sik không nhìn Jo Kyu Hyun, mà quay đầu qua nhìn những cánh hoa phi vũ khắp trời, trầm mặc lúc lâu, mới chậm chậm đáp: “Khi ấy, đệ và Đại hoàng huynh đến thừa tướng phủ đệ thân, đệ biết tại sao phụ hoàng lại đồng ý và Đại hoàng huynh không có kiến nghị gì? Trong mắt người khác, phụ hoàng và Đại hoàng huynh làm vậy để chiến thắng các thế lực trong triều, nhưng mà kì thật phụ hoàng và Đại hoàng huynh không phải vì Lee thừa tướng, mà là bởi vì, phụ hoàng và Đại hoàng huynh từ miệng của cao nhân biết được người có thể giải kiếp nạn của vương triều Beakje ở trong Lee phủ, cho nên, phụ hoàng mới cho phép đệ và Đại hoàng huynh đồng thời đến Lee phủ đệ thân.”

Nói tới đây, Jo Kyu Sik ngập ngừng, không đợi Jo Kyu Hyun nói gì, lại nói: “Nếu không, với sự anh minh của phụ hoàng, một người nam nhi thần trí bất minh của Lee thừa tướng, phụ hoàng làm sao không biết? Người rõ ràng biết nhưng lại không ngăn cản, đó không phải là bởi vì người đồng ý cho đệ và Đại hoàng huynh cưới một người thần trí bất minh làm phi, mà là bởi vì, người không xác định được, trong Lee phủ, người nào mới là người của định mệnh.”

Jo Kyu Hyun nghe thấy lời của Jo Kyu Sik, trầm mặc ít lâu, mới trầm giọng nói: “Lục hoàng huynh, việc này, có phải liên quan đến cái truyền thuyết đó của Beakje ta?”

Jo Kyu Sik khẽ gật đầu, đáp: “Không sai, nhưng mà, đó không phải là truyền thuyết, mà là sự thật! Khi ấy Đại hoàng huynh biết Lee Yoo Ra lên nhằm kiêu hoa lại không ngăn cản là bởi vì huynh ấy cho rằng Lee Yoo Ra mới là người định mệnh, vậy nên, huynh ấy mới để sai cứ sai. Nhưng mà, Đại hoàng huynh đã sai lầm, trong truyền thuyết này, người được định sẵn sau khi đại hôn sẽ có những hành động thất thường, do đó, cậu ấy sau khi đại hôn mới đột nhiên khỏi hẳn, tính cách cũng biến đổi, những việc này cho thấy rõ, kì thực cậu ta chính là người định mệnh có thể giải được kiếp nạn trăm năm của Beakje.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: YÊU CẦU CỦA JO KYU SIK

Trong lòng Jo Kyu Hyun cảm thấy có chút kì lạ, bởi vì, những việc này, hắn chưa từng nghe phụ hoàng nói qua, vậy Jo Kyu Sik làm sao biết được?

Sự việc trọng đại, phụ hoàng tuyệt đối không tiết lộ nửa lời, Đại hoàng huynh thân là thái tử, hẳn ta biết được vốn không lạ, nhưng mà, Lục hoàng huynh trước nay rất tàn bạo (thông dong), không quan tâm chính sự, phụ hoàng tuyệt đối không nói cho huynh ấy biết.

Nghĩ vậy, Jo Kyu Hyun không nhịn được mà hỏi: “Lục hoàng huynh, việc này bí mật như thế, huynh làm sao biết được?”

Jo Kyu Sik trầm mặc một lúc, mới đáp: “Ta vô tình nghe thấy cuộc đàm thoại của phụ hoàng và Đại hoàng huynh, cho nên mới biết được, vốn dĩ ta cũng không xác định ai là người trong truyền thuyết, nhưng mà, khi này ta đã xác định được cậu ấy là người mà phụ hoàng muốn tìm.”

Nói tới đây, Jo Kyu Sik lại thở dài, ngập ngừng, lại nói: “Kyu Hyun, đệ không nên không hưu phi, nếu như thực sự cậu ấy là người định mệnh, vậy thì, Đại hoàng huynh tuyệt đối không dễ dàng buông tay, phụ hoàng tuy sùng ái đệ, nhưng mà, Đại hoàng huynh dù sao cũng là thái tử, đến lúc đó, vì Beakje, e là

ngay cả phụ hoàng cũng không giúp đỡ đâu.”

Nghe những lời này, Jo Kyu Hyun cuối cùng đã hiểu Jo Kyu Sik vì sao lại đột nhiên xin phụ hoàng ép hắn hưu phi.

Jo Kyu Sik nói không sai, nếu như Lee Sung Min chính là người có thể giải đi kiếp nạn của Beakje, vậy thì, Đại hoàng huynh thân là thái tử, tuyệt đối không dễ dàng buông tay, bởi vì, đối với việc ngồi lên ngôi vị hoàng đế của hắn ta sau này, Lee Sung Min là người định mệnh đối với hắn quá quan trọng,

Hơn nữa, Jo Kyu Hyun không từ Lee Sung Min, Lee Sung Min sẽ là chính phi của hắn, với tính cách đa nghi của Đại hoàng huynh, hắn ta tuyệt đối hoài nghi mục đích của hắn, và Đại hoàng huynh sẽ không cho phép bất cứ người nào cản trở việc đăng cơ của hắn ta.

Cho nên, nếu như hắn đối với Lee Sung Min không buông tay, Đại hoàng huynh sẽ đối với hắn bất lợi, cộng thêm trước nay hắn được phụ hoàng sủng ái, với Đại hoàng huynh trước nay không hợp, và bây giờ, bởi vì Lee Sung Min, hắn càng trở thành cái đinh trong mắt Đại hoàng huynh.

Hiểu được tính lợi hại của vấn đề, Jo Kyu Hyun đã hiểu được nỗi khổ của Jo Kyu Sik, nhưng mà nếu như vì nguyên nhân này mà hắn từ Lee Sung Min thì hắn không cam chịu, đây không phải là vì Lee Sung Min là người định mệnh, mà là bởi vì cảm giác mãnh liệt trong lòng hắn không nguyện ý mất đi cảm giác có Lee Sung Min bên cạnh.

Về việc nội tâm hắn tại sao lại có cảm giác này, hắn vốn không nghĩ nhiều, tuy nhiên hắn hiểu với thế lực hiện nay của hắn, muốn đối kháng với Đại hoàng huynh vốn không phải là một chuyện tốt, nhưng mà, nếu vì vậy mà để cho Đại hoàng huynh như ý, từ vương phi của mình, đó là việc Jo Kyu Hyun hắn không bao giờ làm.

Nghĩ tới đây, Jo Kyu Hyun “hừ” một tiếng, cao giọng nói: “Cho dù cậu ấy là người định mệnh, ta cũng tuyệt đối không hai tay dâng cho Đại hoàng huynh! Đại hoàng huynh tuy thân là thái tử, cũng không thể tùy ý đoạt đi chi thể (giết vợ em trai), ta muốn xem xem, tới khi ấy phụ hoàng sẽ làm thế nào?”

Jo Kyu Sik không ngờ Jo Kyu Hyun lại nói ra những lời như vậy, hắn ta trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên ánh mắt rạo rực nhìn Jo Kyu Hyun, hỏi: “Kyu Hyun, đệ đừng gạt huynh, đệ có phải đã yêu cậu ấy rồi?”

Nghe thấy lời của Jo Kyu Sik, trong lòng Jo Kyu Hyun giật thót, nhưng hắn rất nhanh đã bình tĩnh lại, lẳng lặng nhìn thẳng vào mắt Jo Kyu Sik, vốn không trả lời câu hỏi của Jo Kyu Sik, mà chỉ lãnh đạm hỏi ngược lại: “Lục hoàng huynh sao lại quan tâm cậu ấy đến vậy? Không lẽ, trong lòng Lục hoàng huynh đối với cậu ấy có ý nghĩ gì sao?”

Ánh mắt Jo Kyu Sik thoáng qua tia thăm bại không dễ phát giác, bởi vì, Jo Kyu Hyun nói trúng tâm sự của hắn ta, hắn ta thực sự có ý nghĩ đối với Lee Sung Min, khi hắn ta ở Thất vương phủ lần đầu tiên gặp Lee Sung Min đã bị cậu thu hút, sau này, đối với cậu càng nhớ nhưng không dứt.

Nhưng hắn ta cũng biết, Lee Sung Min là vương phi của Jo Kyu Hyun, dù hắn ta có thích cậu, cũng tuyệt đối không thể đoạt phi tử của đệ đệ mình, cho nên, hắn ta một mực che giấu tình cảm của hắn ta đối với Lee Sung Min.

Nghĩ tới đây, Jo Kyu Sik cố đè nén cảm giác lạc lõng trong lòng, hít một hơi thật sâu, nhìn Jo Kyu Hyun nói: “Kyu Hyun, đệ biết là huynh không đoạt bất cứ thứ gì với đệ, tuy huynh không phủ nhận huynh thật sự bị cậu ấy thu hút, thậm chí đã đến mức độ không thể tự chủ, nhưng mà, đệ hãy tin huynh, huynh tuyệt đối không làm bất gì điều gì bất lợi với đệ.”

Nói tới đây, Jo Kyu Sik ngập ngừng, lại nói: “Việc đã như vậy, đệ đã không nguyện ý từ cậu ấy, vậy thì, huynh chỉ yêu cầu đệ một việc, đó là, hy vọng đệ có thể đối xử tử tế với cậu ấy! Trừ điều này ra, huynh không còn yêu cầu gì nữa.”

Nghe thấy lời nói của Jo Kyu Sik, Jo Kyu Hyun không trả lời hắn ta, hắn không biết hắn có thể làm được không, đối xử tử tế với cậu, bởi vì mỗi lần hắn và cậu gặp nhau, cậu đều có thể dễ dàng khơi dậy nộ khí của hắn, sự lạnh lùng và điềm tĩnh của hắn trước mặt cậu, thường mất đi sự không chế.

Jo Kyu Sik thấy Jo Kyu Hyun trầm mặc không nói gì, không nhìn được có chút thất vọng: “Kyu Hyun, không lẽ, ngay cả yêu cầu nhỏ nhỏ này của huynh đệ cũng không đáp ứng?”

Jo Kyu Hyun trầm mặc ít lâu, mới đáp: “Lục hoàng huynh, ta không biết, bởi vì mỗi lần gặp cậu ấy, ta đều không thể nhìn được con giận của chính mình, nhưng mà, ta có thể đáp ứng huynh, nếu như ta thật sự không thể đối xử tốt với cậu ấy, vậy thì, ta sẽ cho cậu ấy hưu thư, để cậu ấy rời khỏi đây.”

Dứt lời, Jo Kyu Hyun không thêm lo Jo Kyu Sik, một mình quay người rời đi. Bởi vì, hắn phát giác, sau khi nói câu này, nơi nào đó sâu thẳm trong tim hắn bỗng có cảm giác nhói đau.

Hắn tuy đáp ứng Jo Kyu Sik, nói là nếu như không thể đối xử tốt với cậu hắn sẽ để cậu rời đi, nhưng mà, trong lòng hắn lại không muốn, tới lúc đó, liệu hắn có thể buông tay?

Không ai có thể cho hắn đáp án, ngay cả chính hắn, cũng không thể.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: NGƯỜI BỊ SỐT HƯ NÃO RỒI HẢ?

Vô Trần điện.

Lee Sung Min đang ngồi trong vườn, ngơ ngẩn nhìn cái hồ sen nho nhỏ cong cong.

Bây giờ đang vào đông hàn, hoa sen trong hồ sớm đã khô héo, chỉ còn lại một cảnh cây héo hon. Bởi vì, những ngày này, thời tiết đặc biệt lạnh, nguyên nhân là do liên tục có tuyết rơi suốt mấy ngày, nước trong hồ đã đóng thành một lớp băng dày.

Những lớp băng trắng và những cành cây khô đóng băng lại với nhau, nhìn rất tiêu điều, lạnh tịnh.

Dù vậy, Lee Sung Min cũng không có tâm trạng thương thức cảnh sắc trước mặt, trong đầu cậu, vẫn đang suy tính những lời mà Jo Kyu Sik nói với cậu hôm ấy, bây giờ, cách hôm ấy đã mấy ngày, hôm nay cậu hỏi thăm được Jo Kyu Hyun thượng triều, không biết, hoàng đế có hạ chỉ không?

Bây giờ đã trưa, Jo Kyu Hyun cũng nên về phủ rồi, nhưng mà cậu vẫn không có chút tin tức gì.

Ngay cả Eun Jung đi hỏi thăm tin tức cũng trở chưa về.

Hề nghĩ tới đây, Lee Sung Min bắt giác thở dài, xem ra, trở về cổ đại, không giống như những gì mà cậu xem trong văn xuyên không ở thế kỉ 21, không tự do, muốn làm gì thì làm, trong cổ đại này, nếu như gả cho người khác, muốn được tự do căn bản là một việc không thể.

Dù cậu là người hiện đại, cũng không có cách thay đổi thân phận của mình.

Nghĩ tới việc bản thân bị Jo Kyu Hyun khôn khéo giam lỏng ở nơi này, Lee Sung Min bắt giác cúi đầu thở dài.

Chính vào lúc này, đột nhiên một trận bước chân ngắt quãng suy nghĩ của cậu, cậu quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một a hoàn đang bước vào vườn, nhìn thấy cậu, liền hành lễ, nói: “Nô tỳ khấu kiến vương phi.”

Lee Sung Min đứng từ bên hồ dậy, nhìn a hoàn đó, nhú nhú mày, hỏi: “Có chuyện gì?”

Thái độ a hoàn đó cực kì cung kính đáp: “Hồi vương phi, vương gia mời ngài đến đại đường (phòng khách) một chuyến, nói là có tướng gia lại thăm vương phi.”

Tướng gia? Lee Sung Min nhú mày, người đó không phải là phụ thân của thân xác này sao? Sao ông ta lại đến đây? Không lẽ, hoàng thượng hạ chỉ thật rồi? Ông ta biết nam nhi mình sắp bị từ, cho nên mới tới?

Nghĩ tới đây, trong lòng Lee Sung Min bắt giác vui vẻ hẳn, sau đó không đợi a hoàn ấy nói tiếp, đã nhanh chóng đi khỏi vườn.

Lee Sung Min đột nhiên rời khỏi, khiến a hoàn ấy sững sốt, qua một lúc lâu, mới vội vàng đuổi theo thân ảnh của Lee Sung Min.

Đại đường cách Vô Trần điện không xa, cộng thêm Lee Sung Min chạy mà tới, cho nên rất nhanh đã tới nơi, cậu thấy tiểu tốt ngoài điện, không đợi hẳn ta thông báo đã trực tiếp đi vào.

Đi vào đại đường, chỉ thấy Jo Kyu Hyun đang ngồi trên chính vị, còn bên cạnh hắn, đang có một vị trung nhân tóc hoa trắng, dung mạo đoan chính, cả mặt uy nghiêm.

Không chút nghi ngờ, đây chính là thân phụ của Lee Sung Min ngốc nghếch, Lee thừa tướng.

Lee Suk Jin nhìn thấy con trai, uy nghiêm trên mặt thoáng qua tia vui mừng, chỉ thấy ông ta lẳng lặng nhìn Lee Sung Min, cơ thể khẽ run lên, hiển nhiên là trong lòng đang kích động.

Lee Sung Min vốn không nhìn Jo Kyu Hyun, mà chỉ đang quan sát Lee Suk Jin, sau đó nhẹ nhàng gọi: “Phụ... thân...?”

Nghe thấy tiếng phụ thân của Lee Sung Min, Lee Suk Jin không còn nhịn được kích động, chỉ thấy ông ta đứng nhanh từ ghế dậy, không quan tâm sự có mặt của Jo Kyu Hyun, lớn bước đi đến trước mặt Lee Sung Min, nắm chặt lấy tay cậu, âm thanh có chút kích động nói: “Minnie, con thật sự khỏi rồi.... con biết không..... phụ thân rất vui? Phụ thân mong ngày nay đã hơn mười mấy năm rồi.... phụ thân trăm năm sau....cũng không hổ thẹn với mẫu thân con.....”

Dứt lời, dường dường là một đương triều thừa tướng lại kích động rơi lệ, có thể nhìn ra, trong lòng ông ta thực sự rất vui mừng.

Tay bị Lee Suk Jin nắm chặt, cơ thể Lee Sung Min có chút hóa đá, dù sao đi nữa, cậu cũng không phải là thân con trai của ông ta, cậu không quen như vậy, nhưng mà, trong mắt người này, cậu thấy được sự yêu thương một người phụ thân đối với con mình.

Cho nên, cậu không đẩy Lee Suk Jin ra, chỉ nhìn Jo Kyu Hyun một cái, sau đó nhẹ nhàng nói: “Phụ thân, chúng ta ngồi xuống nói chuyện được không?”

Lee Suk Jin giờ mới nhớ đến Jo Kyu Hyun, ông ta nhanh chóng buông Lee Sung Min ra, sau đó lau vội nước mắt nơi khóe mắt, nói với Jo Kyu Hyun: “Khi này lão phu thất lễ, mong vương gia thứ lỗi.”

Jo Kyu Hyun chỉ lãnh đạm nhìn Lee Sung Min, nói: “Thừa tướng không cần đa lễ, Minnie là vương phi của bốn vương, thừa tướng là phụ thân của Minnie, nói ra, thừa tướng còn là nhạc phụ của bốn vương, hà tất câu nệ như vậy?”

Minnie? Nhạc phụ? Lee Sung Min nghe thấy lời của Jo Kyu Hyun, suýt chút nữa té ngã xuống đất, cậu không dám tin mà nhìn Jo Kyu Hyun vẫn đang mặt không biểu tình, cứ như không dám tin lời khi này xuất phát từ miệng hắn.

Cho nên, Lee Sung Min nhìn Jo Kyu Hyun như nhìn thấy quái vật, nhất thời quên còn có Lee Suk Jin, buộc miệng nói: “Jo Kyu Hyun, người bị sốt hủ não rồi hả?”

Lời của Lee Sung Min vừa dứt, Jo Kyu Hyun sắc mặt vẫn không biến, nhưng Lee Suk Jin thì trong lòng kinh ngạc, bởi vì, Jo Kyu Hyun dù sau cũng là hoàng tử, con mình tuy là vương phi của hắn, nhưng mà trực tiếp gọi tên phụ quân mình là điều không được phép, hơn nữa, câu phía sau còn bất kính.

Cho nên, Lee Suk Jin không đợi Jo Kyu Hyun nói gì, đã nhanh chóng quát Lee Sung Min: “Minnie! Sao con có thể bất kính với vương gia như vậy? Còn không mau xin lỗi vương gia?”

Lee Suk Jin quát Lee Sung Min là bởi vì ông ta rất hiểu tính cách của Jo Kyu Hyun, ông ta sợ Jo Kyu Hyun tức giận sẽ đối xử không tốt với con trai mình.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: SỰ THAY ĐỔI ĐỘT NGỘT CỦA JO KYU HYUN

Lee Sung Min nào có chịu xin lỗi Jo Kyu Hyun, hơn nữa trước nay cậu và Jo Kyu Hyun gặp nhau đều như vậy, muốn cậu hạ giọng xin lỗi hắn, căn bản là việc không thể nào xảy ra.

Lee Sung Min đảo mắt tròn mắt, da cười mà thịt không cười nhìn Jo Kyu Hyun, đáp Lee Suk Jin: “Phụ thân, vương gia thích con như vậy, sao lại trách con được chứ?”

Nói tới đây, khóe môi Lee Sung Min nở nụ cười gian xảo, đôi mắt nhìn chăm chăm Jo Kyu Hyun nói: “Ta nói đúng không? Vương gia?”

Lee Sung Min là cố ý, ý đồ của cậu rõ ràng như vậy, rõ đến mức Lee Suk Jin nhìn cái là biết cậu và Jo Kyu Hyun không ổn. Và cũng nhìn ra con mình là đang cố tình chọc tức Jo Kyu Hyun.

Sau khi biết tâm tư con trai, ông ta không khỏi sắc mặt thay đổi, ông ta không ngờ rằng con trai mình lại to gan như vậy, dám công khai khiêu khích Jo Kyu Hyun, ông ta trong lòng định khuyên vài câu nhưng không biết nên nói từ đâu nên đành đứng một bên nhìn Jo Kyu Hyun.

Và điều ngoài dự tính, Jo Kyu Hyun vốn không nổi giận, chỉ thấy hắn ta khẽ mỉm cười, đứng từ trên ghế dậy, lớn bước đi đến bên cạnh Lee Sung Min, cũng không quan tâm đến sự có mặt của Lee Suk Jin, kéo Lee Sung Min vào lòng, cười và nói với Lee Suk Jin: “Minnie nói không sai, bốn vương thích Minnie như vậy.”

Lee Sung Min vì hành động đột ngột của Jo Kyu Hyun mà sửng sốt, qua một hồi lâu cậu mới hoàn hồn, vội vàng đẩy Jo Kyu Hyun ra, nhưng mà cậu lại phát hiện bản thân mình bị đôi tay hắn siết chặt, căn bản không đẩy hắn ra được.

Và Lee Suk Jin càng nhìn mà sửng sốt, ông ta cơ hồ không dám tin, một Jo Kyu Hyun luôn âm trầm nghiêm nghị trước đây, nay lại trước mặt ông ta có hành động thân mật như vậy với con trai mình.

Lee Suk Jin có thể ngồi lên chức thừa tướng, đương nhiên là một người thông minh tuyệt đỉnh, tuy rằng Jo Kyu Hyun và con trai mình có vẻ thân mật, nhưng mà ông ta có thể nhìn ra giữa Jo Kyu Hyun và con mình không ổn, trong lòng càng lo lắng cho con, bắt nhãn nhìn Jo Kyu Hyun nói: “Thất vương gia, Minnie không hiểu chuyện, còn mong vương gia hải hàm.”

Jo Kyu Hyun đôi tay ôm chặt Lee Sung Min, mặt không biến sắc nói: “Nhạc phụ đại nhân yên tâm, bốn vương sẽ đối xử “thật tốt” với Minnie.”

Lee Sung Min tức giận vô cùng, nhưng mà lại không thể nói gì, cậu đột nhiên cảm thấy khi này bản thân cố ý chọc tức Jo Kyu Hyun, căn bản là lấy đá càn chân mình, tên nam nhân chết tiệt không những ác tâm đến cực điểm mà và lại còn bị ới tới cực điểm, nay lại ngang nhiên trước mặt người ngoài diễn kịch!

Nhìn con trai bị Jo Kyu Hyun giam trong lòng, Lee Suk Jin đột nhiên cảm thấy ông ta không nên đến đây, bởi vì ông ta phát giác được, giữa con trai mình và Jo Kyu Hyun có mùi thuốc nổ, cho nên, ông ta chỉ có cách nói với Lee Sung Min: “Minnie, thấy vương gia thương con như vậy, phụ thân đã yên tâm rồi, được rồi, bây giờ phụ thân còn có một số việc phải xử lý, lần sau phụ thân sẽ tới thăm con, nếu như con có thời gian hãy cùng muội muội về phủ thăm cha nhé!”

Nói tới đây, Lee Suk Jin ngập ngừng, lại hành lễ với Jo Kyu Hyun, nói: “Thất vương gia, lão thần cáo từ trước.”

Jo Kyu Hyun chỉ lãnh đạm cười, nói với Lee Suk Jin: “Nhạc phụ đại nhân mời.”

Nhưng mà hần vẫn hiển nhiên ôm chặt Lee Sung Min không hề nhúc nhích, vốn không có ý muốn tiễn Lee Suk Jin.

Lee Suk Jin nhìn Lee Sung Min, sau đó lại chấp tay cúi chào Jo Kyu Hyun lần nữa, rồi quay người rời đi.

Còn Lee Sung Min thì vội rời, việc cậu muốn biết còn chưa hỏi thì làm sao có thể để Lee Suk Jin cứ như vậy mà rời đi.

Mất thấy thân ảnh Lee Suk Jin sắp rời khỏi đại đường, cậu nhanh chóng dùng hết sức đẩy Jo Kyu Hyun ra, nhưng mà, sức lực của Jo Kyu Hyun không phải như người thường, mặc cho cậu có vùng vẫy cách mấy cũng không thể thoát ra, trong tình thế bất buộc, cậu chỉ có thể lớn tiếng hét: “Phụ thân, cứu.”

Tuy nhiên, lời còn chưa nói hết, đã bị Jo Kyu Hyun bịt chặt miệng lại, cậu chỉ có thể mở to mắt nhìn thân ảnh của Lee Suk Jin biến mất ngoài cửa đại điện.

Trên mặt Jo Kyu Hyun mang tiểu ý, đột nhiên áp sát tai Lee Sung Min, nhẹ nhàng nói: “Lee Sung Min, ngươi nghe đây, cả đời này ngươi là vương phi của bốn vương, không ai cứu được ngươi đâu, ngươi đừng có hoang tưởng rời khỏi bốn vương!”

Lee Sung Min tức đến mức đỏ cả mặt, phần nộ nói: “Jo Kyu Hyun, tên biến thái nhà ngươi, rốt cuộc ngươi muốn gì?”

Đối diện với sự phẫn nộ của Lee Sung Min, Jo Kyu Hyun không chút để tâm, hần vẫn áp sát mặt cậu, đột nhiên ngữ khí trở nên cực kì trầm, nói: “Lee Sung Min, làm vương phi của bốn vương khiến ngươi khó chịu vậy sao? Ngươi thật sự căm ghét bốn vương vậy sao?”

Nghe thấy lời của Jo Kyu Hyun, Lee Sung Min nhin không được ngẩng đầu nhìn hần, chỉ thấy kiếm mi nhưu chặt, trên mặt có một cảm giác lạc lõng nói không thành lời.

Cậu trước nay chưa thấy qua Jo Kyu Hyun như vậy, bây giờ thấy vậy trong lòng bất giác khẽ sùng sốt, nói thật ra, nguyên nhân cậu căm ghét Jo Kyu Hyun là vì những hành động của hần đối với cậu vào ngày cậu xuyên không tới đây, và sau đó, cậu ghét hần là vì hần bắt công đối với Lee Sung Min, còn về việc không muốn lưu lại đây làm vương phi, hoàn toàn là bởi vì cậu thích tự do, cậu là người hiện đại, làm sao cam tâm bị nhốt ở đây chứ?

Jo Kyu Hyun thấy Lee Sung Min không trả lời hần, thần sắc càng thêm phần lạc lõng, hần đột nhiên buông cậu ra, nhìn thẳng vào mắt cậu, nói: “Lee Sung Min, ngươi thích Đại hoàng huynh?”

Lee Sung Min có chút phòng bị nhìn Jo Kyu Hyun, hừ nhẹ một tiếng, đáp: “Ai nói ta thích hần ta?”

Nghe thấy lời của Lee Sung Min, trong lòng Jo Kyu Hyun bất giác vui thầm, hỏi: “Nếu như không phải là vì Đại hoàng huynh, sao ngươi lại muốn rời khỏi bốn vương? Không lẽ, làm vương phi của bốn vương không tốt sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: LAI GIẢ BẤT THIỆN

Lee Sung Min kì lạ nhìn Jo Kyu Hyun, cậu đột nhiên đưa tay ra sờ nhẹ đầu Jo Kyu Hyun, nói: “Jo Kyu Hyun, hôm nay có phải ngươi bị bệnh rồi không? Sao mà kì lạ vậy?”

Jo Kyu Hyun nhẹ nhàng kéo tay Lee Sung Min xuống, nhìn chăm chăm cậu, nói: “Lee Sung Min, ngươi tại sao không nguyện ý làm vương phi của bốn vương?”

Lee Sung Min rút tay từ bàn tay hần lại, đầy bất mãn đáp: “Làm vương phi của ngươi có gì tốt? Người ngươi thích lại không phải ta, ta mới không thèm cái hôn nhân hữu danh vô thực này! Vẫn là tự do tốt hơn, muốn làm gì thì làm.”

Tự do? Hôn nhân? Jo Kyu Hyun lần đầu tiên nghe thấy có người nói những lời này, hần bất giác nhìn Lee Sung Min với ánh mắt kì quặc, nói: “Hôn nhân? Ý ngươi nói là hôn sự của chúng ta? Ngươi là vì ta không thích ngươi cho nên mới không nguyện ý trở thành vương phi của bốn vương?”

Lee Sung Min nhún nhún vai, đáp: “Đây chỉ là một nguyên nhân, nhưng mà quan trọng nhất là ta cũng không thích ngươi, cho nên, đối với việc trở thành vương phi của ngươi không có hứng thú.”

Ánh mắt Jo Kyu Hyun thoáng qua tia thâm u, hần nhìn cậu chăm chăm, trầm giọng nói: “Nếu như bốn vương nói, bốn vương thích ngươi thì sao? Vậy thì ngươi sẽ nguyện ý trở thành vương phi của bốn vương?”

Lời này của Jo Kyu Hyun khiến Lee Sung Min sùng sốt, khi nãy hần vừa nói gì? Hần nói hần thích cậu? Hần có phải thật sự là sốt hự não rồi không? Đây là kẻ cao ngạo tự đại, tàn bạo Jo Kyu Hyun sao?

Lee Sung Min nhìn không được một lần nữa đưa tay sờ đầu hắn, trên tay truyền lại nhiệt độ bình thường khiến trong lòng cậu càng hoài nghi, lẩm bẩm: “Không có bị sốt? Sao người hồ đồ rồi?”

“Lee Sung Min!” Jo Kyu Hyun nắm lấy tay Lee Sung Min, sau đó thuận thế kéo cậu vào lòng, có chút phần nộ nói: “Bỏn vương đang hỏi người, người rốt cuộc có nghe thấy không?”

Thấy Jo Kyu Hyun hỏi phục thần sắc âm trầm, Lee Sung Min mới xác định người trước mặt mình chính là Jo Kyu Hyun, liền thở phào nhẹ nhõng, cười nói: “Jo Kyu Hyun, người cuối cùng hỏi phục bình thường rồi.”

Jo Kyu Hyun nhìn tiểu mỹ nhân trong lòng mình, hắn đột nhiên có cảm giác xúc động muốn siết chết cậu, mỹ nhân này, rốt cuộc có nghe hắn nói không?

Jo Kyu Hyun mặt đen sầm, lần nữa tức giận hỏi: “Lee Sung Min! Người còn chưa trả lời bỏn vương!”

Lee Sung Min nhìn nộ dung đầy mặt của Jo Kyu Hyun, đột nhiên trả lời một cách bình thản: “Không! Dù người có thật sự thích ta, ta cũng không muốn trở thành vương phi của người!”

“Người!” Jo Kyu Hyun nghe thấy lời của Lee Sung Min, nhất thời mặt đen sầm, hắn đột nhiên đẩy mạnh Lee Sung Min ra, sau đó lớn bước rời khỏi.

Còn Lee Sung Min lại điềm nhiên không quan tâm hắn, một mực cho đến khi thân ảnh Jo Kyu Hyun biến mất nơi cửa đại đường, cậu mới cười lạnh một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Jo Kyu Hyun, người thích ta sao? Bất kể lời của người là thật hay giả, ta đã nói rồi, ta sẽ đem tất cả những gì người gây ra trên người ta toàn bộ trả cho người! Dù cho ta không có được hưu thư, nhưng mà người cũng đừng mong yên ổn!”

Dứt lời, Lee Sung Min cũng lớn bước đi ra ngoài.

Ra khỏi đại đường, Lee Sung Min không về Vô Trần điện, mà là hướng về phía khuôn viên mà đi, hôm nay tâm trạng cậu cực tốt, tuy rằng cậu không có được hưu thư nhưng mà việc khi này khiến lòng cậu thập phần thoải mái.

Dù sao đi nữa, cơ hội có thể chọc giận người nam nhân cao ngạo như Jo Kyu Hyun không nhiều, không phải sao?

Nghĩ tới đây, Lee Sung Min bất giác cười nhẹ thành tiếng.

Tuy nhiên, nụ cười Lee Sung Min hóa đá, bởi vì, con đường cậu đi, bị mấy người nữ nhân trang điểm cực kì yêu kiều (lòe loẹt diêm dúa) chặn lại, hơn nữa, nhìn sắc mặt mấy người nữ nhân này, hiển nhiên là lại giả bất thiện.

Lee Sung Min vốn không nhìn sai, những người nữ nhân này chính là những thị nhân mà Jo Kyu Hyun lưu giữ lại trong phủ, khi ấy họ không ra mặt gây khó dễ Lee Sung Min chính là vương phi chẳng qua chỉ vì Kim Tae Yeon, bây giờ Kim Tae Yeon đã bị đuổi khỏi Thất vương phủ, cho nên họ mới dám to gan như vậy, cố ý ở đây chặn đường Lee Sung Min.

Lee Sung Min nhìn mấy người nữ nhân chặn đường cậu, trên mặt không có nét kinh hoàng, chỉ là cười lạnh một tiếng, nói: “Các người muốn làm gì?”

Mấy người nữ nhân đó nhìn nhau một cái, sau đó một nữ nhân yêu kiều mặc áo váy màu đỏ chói nhếch mép nói: “Ồ, đây không phải là vương phi của chúng ta sao? Sao lại một mình ở đây?”

Người nữ nhân này mới nói xong, một nữ nhân mặc áo váy màu vàng đã cười nói: “Vương phi sao không nói chuyện? Không lẽ là đang sợ tí muội chúng ta sao?”

Lee Sung Min lạnh lùng nhìn những nữ nhân không có ý tốt lành gì đang cười như hoa, lạnh lùng nói: “Tránh ra, nếu không, các người sẽ hối hận.”

“Vậy sao? Các tí muội, các người có nghe thấy không? Vương phi nói, nếu chúng ta không tránh ra, sẽ hối hận đó!” Người nữ tử áo đỏ kì quái nói.

Vài người trong họ nghe thấy đều cười.

Lee Sung Min không nói gì, chỉ thấy cậu lạnh lùng nhìn mấy người nữ tử trước mặt, sau đó không thèm quan tâm họ, tiếp tục đi về phía trước.

Người nữ tử hồng y đó đồ kị nhìn dung mạo Lee Sung Min, ánh mắt thoáng qua tia đồ kị, đột nhiên chớp cái lại chặn đường Lee Sung Min, giọng tay tát cậu, miệng quát: “Tiện nhân, người làm giá gì chứ?”

Những nữ tử còn lại toàn bộ đều làm bộ mặt xem kịch hay, không có ai đứng ra lên tiếng ngăn cản người nữ tử áo hồng y đó.

Tuy nhiên, nụ cười trên mặt họ đều rất nhanh hóa đá, bởi vì, trong khi họ còn chưa xem rõ có chuyện gì xảy ra, nữ tử hồng y kia đã phát ra tiếng kêu thảm thiết, bị ngã nhào xuống đất. (đáng đời!!!hahaha)

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: NGHI HOẶC CỦA LEE SUNG MIN

Biến cố đột nhiên xảy ra khiến mấy người nữ tử đó đều ngẩn ra, đợi họ hồi thần lại, nhìn ánh mắt của Lee Sung Min đều kinh hãi, cứ như Lee Sung Min là quái vật vậy.

Còn người nữ tử bị Lee Sung Min hất ngã xuống đất, qua hơn nửa ngày mới hất mái tóc rồi bò từ dưới đất dậy, bởi vì những ngày này khí hậu có chút ẩm áp, băng tuyết cũng tan thành nước, cho nên, áo đồ của ả ta cũng dính đầy nước dơ, nhìn rất thảm bại.

Dung mạo kiều nữ giờ đây cứ như thay đổi mặt, hết đỏ rồi lại trắng, bởi vì phẫn nộ mà khề nhăn mặt, lúc này không dám tự tin nhìn Lee Sung Min, hét: “Người.....tiền nhân ngươi dám đối với ta như vậy.....”

Lee Sung Min lạnh lùng nhìn nữ nhân hồng y, đột nhiên giơ tay tát ả một bạt tay, lạnh lùng nói: “Nếu như ngươi còn dám xuất ngôn bất kính, ta sẽ giết ngươi, ngươi tin không?”

Người nữ nhân hồng y đó thấy ánh mắt lạnh lùng của Lee Sung Min, nhất thời sợ tới mức mặt trắng bệch, nhưng mà vẫn run rẩy nhìn Lee Sung Min nói: “Người.....ngươi dám đối với ta như vậy.....vương gia..... vương gia.....nhất định không tha cho ngươi.....”

Lee Sung Min căn bản không để những nữ nhân này trong mắt, cậu chỉ lạnh lùng nhìn người nữ nhân hồng y sắc mặt trắng bệch, lạnh lùng nói: “Cút!”

Dứt lời, quay đầu nhìn mấy người nữ nhân vẫn còn đang đứng giữa đường, chặn đường cậu, mấy người nữ nhân đó sau khi thấy thân thủ của Lee Sung Min, nào còn dám chặn đường cậu, nhanh chóng tránh qua một bên, cũng không quan tâm người nữ nhân hồng y thảm bại kia, theo đường tới mà chạy đi.

Lee Sung Min cũng không thèm quan tâm họ, bị những người này quấy phá, cậu đâu còn tâm trạng đi khuôn viên, liền quay người đi về Vô Trần điện.

Về tới Vô Trần điện, chỉ thấy Eun Jung thần sắc gấp rút vội ngoài vườn, nhìn thấy thân ảnh Lee Sung Min, Eun Jung cứ như thờ phào nhẹ nhõm, chạy tới trước mặt Lee Sung Min, lo lắng nhìn cậu nói: “Thiếu gia, người không sao chứ?”

Lee Sung Min cười nói: “Ta có thể có chuyện gì? Eun Jung, chuyện ta bảo ngươi đi nghe ngóng thế nào rồi?”

Eun Jung thở nhẹ một hơi, nói: “Thiếu gia, xin lỗi, chuyện người bảo nô tì đi nghe ngóng, nô tì không nghe ngóng được gì, nhưng mà, nô tì nghe được một tin, nô tì vô tình nghe được trong miệng hạ nhân, mấy thị nhân vương gia thu giữ trong phủ chuẩn bị tìm thiếu gia. Nô tì nghe thấy tin này đã vội vàng về đây, nhưng mà lại không thấy thiếu gia, nô tì thật sự rất lo lắng thiếu gia sẽ.....”

Lee Sung Min vỗ nhẹ vai Eun Jung, không đợi nàng ta nói hết, đã ngắt lời nàng ta, nói: “Được rồi, không phải ta còn yên ổn sao?”

Eun Jung vẫn có chút lo lắng nhìn Lee Sung Min nói: “Thiếu gia, mấy thị nhân đó không phải là người tốt gì, nô tì là sợ họ không biết sẽ hãm hại thiếu gia như thế nào thôi!”

Lee Sung Min cười ngao nhiên một tiếng, nói: “Được rồi, người yên tâm đi, họ, ta khi nãy đã gặp qua, tin rằng sau này không dám lại tìm ta gây rắc rối đâu.”

Dứt lời, Lee Sung Min không đợi Eun Jung nói gì, quay người đi vào nhà.

Eun Jung nhìn theo bóng dáng của Lee Sung Min, tuy rằng không hiểu Lee Sung Min tại sao nói mấy người thị nhân đó không dám lại gây rắc rối, nhưng mà, nàng ta thấy Lee Sung Min cơ hồ không nguyên ý nói, cũng không tiếp tục hỏi, mà chỉ nhanh bước theo Lee Sung Min vào trong nhà.

Lee Sung Min nhìn Eun Jung theo sau cậu, cười nói: “Được rồi, Eun Jung, hôm nay ta có chút mệt, muốn nằm chút, ngươi đi bận việc của ngươi đi, không cần lo cho ta.”

Dứt lời, Lee Sung Min đi vào tắm phòng.

Kì thực, cậu vốn không mệt, cậu chỉ muốn suy nghĩ một chút, tiếp sau đây phải làm thế nào mới có ý nói như vậy.

Bởi vì Jo Kyu Sik hứa với cậu việc hắn ta bảo hoàng đế hạ chỉ, nay chắc không thông rồi, cứ lấy thái độ thay đổi của Jo Kyu Hyun mà nói, có lẽ sự việc tiến triển không thuận lợi.

Bởi vì, cậu nghe ngóng thấy, trong các hoàng tử, Jo Kyu Hyun là người được hoàng đế sủng ái nhất, nếu như Jo Kyu Hyun không nguyên ý cho cậu hưu thư, e là hoàng đế vì giữ thể diện cho lão phụ thân thừa tướng kia, cũng không ép buộc hắn.

Và việc khiến cậu thật sự không hiểu chính là thái độ của Jo Kyu Hyun đối với cậu sao thay đổi 180 độ? Nếu như muốn cậu tin hắn làm như vậy vì hắn thích cậu thì có đánh chết cậu, cậu cũng không tin.

Còn nữa, đại hoàng tử Jo Kyu Jong kia, thái độ hắn ta đối với cậu cũng khiến cậu hoài nghi, bởi vì, cậu bây giờ thân phận là vương phi của Jo Kyu Hyun, nói chính xác hơn cậu là em dâu của hắn ta, sao hắn ta có thể đối với cậu lộ ra ánh mắt đầy ý chiếm giữ?

Còn có Jo Kyu Sik, cậu tuy không nhìn rồi mục đích của hắn ta, nhưng mà, cách làm của hắn ta cũng khiến cậu sinh nghi, bởi vì, hắn và Jo Kyu Hyun là thân huynh đệ, hơn nữa, như cậu được biết, huynh đệ họ trước nay tình cảm sâu đậm, lần này hắn lại vì để Jo Kyu Hyun từ cậu, mà không tiếc đồng ý

cười công chúa Tử Việt quốc kia.

Nghĩ tới đây, Lee Sung Min bất giác cảm thấy có một âm mưu vô hình đang bao lấy cậu, từ từ mở rộng, và cậu lại bị nhốt trong âm mưu này, nhìn không thấy sờ không tới, thậm chí, không có sức lực vùng thoát.

Bọn họ rốt cuộc có âm mưu gì, Lee Sung Min không muốn biết, thứ cậu muốn là có được hưu thư, sau đó có thể quang minh chính đại rời khỏi đây.

Nhưng mà, phải làm sao mới có thể khiến Jo Kyu Hyun từ mình đây? Hề nghĩ tới việc này, Lee Sung Min đã cảm thấy đau đầu, đặc biệt là thái độ thay đổi trở nên cực kì âm áp của Jo Kyu Hyun, khiến trong lòng cậu dâng lên một cảm giác nguy hiểm, cậu cảm thấy, nếu cậu không nhanh chóng rời khỏi đây, vậy thì đừng nói tới báo thù Jo Kyu Hyun, có lẽ ngay cả thanh bạch của mình cũng bị cuốn vào việc này.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: GẶP PHẢI SÁT THỦ

Đêm khuya.

Một bóng người trên lưng mang theo một tay nải lớn, đang lén lút lút chuồn từ Vô Trần điện ra, sau đó chớp cái đi vào mị lâm.

Lúc này đã đêm khuya thanh tịnh, xung quanh đều là một mảng đen thui, hạ nhân trong phủ giờ này đều đã nghỉ ngơi.

Trừ một số đèn đường cần thiết, toàn bộ xung quanh đều đen ngòm, không trung thỉnh thoảng truyền lại từng cơn gió lạnh, âm thanh quỷ dị đó vang lên trong đêm tối, nghe cứ như tiếng quỷ khóc sói hú, khiến người ta sởn gai ốc.

Bóng người nhỏ nhoi đang rất gian nan đi trong mai lâm, bởi vì mấy ngày nay khí trời âm áp, lớp tuyết dày đã bắt đầu tan, mặt đất đặc biệt trơn, cậu cẩn thận đi từng bước, sợ hễ không cẩn thận sẽ trượt té.

Tuy nhiên, đúng là sợ cái gì thì cái đó sẽ tới mà, đang lúc cậu vừa mới ra khỏi mai lâm, đến một nơi vắng vẻ thì đột nhiên chân không biết vướng phải cái gì, nghiêng người, nhất thời mất thăng bằng, chỉ nghe ‘pang’ một tiếng, tay nải trong vai cậu rớt xuống đất, cả người cậu cũng ngã nhào xuống.

Người lén lút này không phải ai khác chính là Lee Sung Min, chỉ thấy cậu đưa tay xoa xoa cái mông bị ngã xuống đất, suýt chút nữa chảy cả nước mắt.

Sau khi qua buổi suy nghĩ kĩ càng khi chiều, cậu quyết định bất chấp tất cả rời khỏi Thất vương phủ, dù không có được hưu thư, cậu cũng phải rời khỏi, bởi vì, thái độ thay đổi đột ngột của Jo Kyu Hyun khiến cậu sợ cho nên cậu không thể không trốn.

Do đó, sau khi suy nghĩ kĩ, cậu quyết định, chạy trốn.

Đương nhiên, trước khi cậu quyết định như vậy, đã có dự tính, đó chính là, cậu hôm nay hồ mị hỏ uy, lấy danh nghĩa vương phi sai người bắt con chó đáng hận kia nhốt lại.

Bởi vì việc hôm đó bị chó dí, cậu vẫn còn không vui, cậu không muốn nửa đêm lại lần nữa bị con chó đó dí chạy khắp phủ.

Lee Sung Min nhin đau, bò từ dưới đất dậy, sau đó lôi tay nải lớn lên, tiếp tục từng bước từng bước tiến về phía trước.

Tuy nhiên, vận khí của cậu chắc là không tốt, cậu mới cách cái cầu động (cái lỗ hổng ở tường chui ra được bên ngoài) không xa, đang định buông tay nải xuống thì đột nhiên không biết từ đâu chui ra hai người bật mặt, chỉ thấy một ánh sáng lóe lên, một thanh đao sáng chói đã đặt lên cổ cậu.

Lee Sung Min nhìn hai người hắc—y—nhân, sau đó lại liếc thanh đao sáng lạng trên cổ mình, tay nải trên vai ‘độp’ một tiếng, rớt xuống đất.

Cậu lúc này cơ hồ khóc không ra nước mắt, khó khăn lắm mới đi đến đây, bò ra khỏi cái cầu động trước mắt thì có thể rời khỏi đây rồi, sao mà cậu xui xẻo thế này chứ?

Hai hắc y nhân đó đang nhìn cậu chằm chằm, một trong số hai người hắc y nhân người đặt thanh đao lên cổ cậu nói: “Nói, tẩm phòng của vương phi ở đâu?”

Lee Sung Min nghe thấy lời này, mồ hôi lạnh soạt một tiếng chảy xuống, cậu không phải là đứa ngốc, cậu nhìn cái là biết hai người đêm khuya đột nhập vào Thất vương phủ không phải là người tốt gì, nếu không nhằm thì chính là sát thủ cũng không chừng, lúc này nghe thấy hai người hắc y nhân hỏi vậy, Lee Sung Min càng đoán được, hai người này là đến tìm cậu, hơn nữa, nhìn bộ dạng của họ, không chừng là cố tình đến giết cậu.

Nghĩ tới đây, Lee Sung Min bất giác dọa đến cơ thể khẽ run rẩy, nhưng mà, cậu rất nhanh đã bình tĩnh lại, dùng tay chỉ về phía mai lâm, nuốt nước bọt, nói: “Hai vị đại ca, tẩm phòng của vương phi hướng kia, thanh đao trên tay cẩn thận một chút, đừng có làm hại người vô tội như ta.”

Lúc này, Lee Sung Min hận là hai người hắc y nhân kia không rời khỏi đây, cậu mới có thể rời khỏi.

Tuy nhiên, câu nói tiếp theo của người hắc y nhân, cơ hồ khiến Lee Sung Min tức giận phun trào, chỉ thấy người mang thanh đao kẹp ở cổ cậu quát: “Tiểu tử, ngươi dẫn bọn ta đi.”

Bởi vì Lee Sung Min trong lúc chuẩn bị chạy trốn, cố ý thay hắc phục còn bịt mặt, cho nên hai người hắc y nhân không biết cậu là ai, do đó mới gọi cậu là tiểu tử.

Lee Sung Min khi nghe thấy lời của hắc y nhân, tức đến mức lời cả nhà tên hắc y nhân này ra “hỏi thăm”, nhưng mà nhìn lại thanh đao trên cổ, trên mặt không thể không nở nụ cười khổ, nài nỉ nói: “Hai vị đại ca, tiểu nhân không biết võ công, các người tự đi được rồi? Tầm phòng của vương phi ở hướng kia, rất dễ tìm, tiểu nhân lấy tư cách đảm bảo……”

Tuy thế, người hắc y nhân đó không đợi Lee Sung Min nói hết, thanh đao trong tay lại áp sát cổ cậu, quát: “Ít lời thôi, mau dẫn đường, nếu không, ta giết ngươi!”

Lee Sung Min chỉ cảm thấy cổ khẽ đau, hiển nhiên cổ đã bị thanh đao sắc bén ấy rạch chảy máu, cậu sợ đến không dám nói gì, nhanh chóng làm theo lời người hắc y nhân, không tình nguyện đi trở về.

Tuy nhiên, họ còn chưa đi được bao xa, đột nhiên truyền lại một tiếng cười nhẹ kinh ngạc.

Tiếng cười đó, kì thực không lớn, nhưng mà, trong đêm khuya thanh tịnh, lại nghe rất rõ, hai người hắc y nhân nghe được âm thanh, nhất thời sắc mặt đại biến, tên hắc y nhân kẹp lấy Lee Sung Min vội buông cậu ra, quát nhỏ: “Ai? Ra đây!”

Tuy nhiên, không ai trả lời, chung quanh lần nữa rơi vào tĩnh lặng, chỉ thấy không trung thỉnh thoảng truyền lại tiếng gió, phát ra âm thanh thê lương.

Và tiếng cười khi nãy, phảng phất như chưa hề xuất hiện, không khí chung quanh trở nên cực kì quỷ dị.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: HẮN CỨU CẬU

Hai người hắc y nhân đó cứ như gặp phải kẻ địch lớn, đang tập trung tinh thần xem xét xung quanh.

Và Lee Sung Min bị đẩy sang một bên kia, lúc này cơ thể nổi con ớn lạnh, cậu mở to đôi mắt sợ hãi, nhìn màn đêm đen tối xung quanh, tiếng cười khi nãy, cậu nghe rõ mồn một, nhưng bây giờ lại không nghe thấy gì nữa, không lẽ, gặp quỷ rồi sao?

Lúc trước, Lee Sung Min không tin chuyện quỷ thần gì, nhưng mà bây giờ, cậu lại không thể không tin, bởi vì, ngay cả cậu còn có thể xuyên không đến đây rồi trùng sinh thì còn có việc gì không thể xảy ra?

Và trong lúc Lee Sung Min đang nghi thần nghi quỷ thì tiếng cười quỷ dị đó lại vang lên, tiếp đó là một âm thanh đầy chế giễu nói: “Vương phi của bọn vương, ngươi bị dọa ngốc rồi sao? Họ đến giết ngươi, ngươi còn không mau chạy?”

Nghe thấy âm thanh này, Lee Sung Min không dám tin bò nhanh từ dưới đất dậy: “Jo Kyu Hyun?”

Hai người hắc y nhân đó cùng quay lại nhìn Lee Sung Min, tức giận nói: “Thì ra ngươi chính là Thất vương phi?”

Dứt lời, liền xách đao nhắm Lee Sung Min mà xông vào.

Lee Sung Min thấy hai người đằng đằng sát khí xông đến, bất giác sợ hãi lùi lại mấy bước, hét: “Các ngươi nhầm rồi, ta không phải là vương phi gì……”

Tuy nhiên, hai người hắc y nhân đó căn bản không nghe cậu nói, thanh đao trong tay đã lâm lâm lao vào cậu mà chém.

Mắt thấy đao sắp chém vào người mình, Lee Sung Min tuyệt vọng nhắm chặt mắt.

Cậu không muốn chết đâu, Jo Kyu Hyun chết tiệt, cậu có làm ma cũng không tha cho hắn……

Tuy nhiên, chỉ nghe thấy “keng” một tiếng, cơ thể Lee Sung Min không truyền lại cơn đau như sự liệu, cậu bất giác có chút kinh ngạc mở mắt, chỉ thấy hai người hắc y nhân đã nằm bẹp dưới đất, không động đậy.

Bên cạnh, Jo Kyu Hyun đang đứng mỉm cười nhìn cậu.

Thoát chết trong gang tấc, Lee Sung Min đã quên mất đi ân oán giữa cậu và Jo Kyu Hyun, chỉ thấy cậu nhanh chóng sà vào lòng Jo Kyu Hyun (*_*), đôi tay ôm chặt lấy hắn, cơ thể không ngừng run rẩy, hiển nhiên màn khi này đã suýt dọa chết cậu.

Ôm lấy cơ thể mềm mại của Lee Sung Min, lòng Jo Kyu Hyun lần đầu tiên có cảm giác kì dị, hắn đột nhiên cảm thấy có một cảm giác ngọt ngào từ từ dâng lên, mũi ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trên người cậu, lòng hắn bỗng dưng có một loại cảm giác muốn mãi mãi được ôm cậu như vậy.

Tuy nhiên, chính vào lúc này, việc ai cũng không ngờ tới đã xảy ra, một trong số hai người hắc y nhân đó đột nhiên từ dưới đất đột nhiên nhặt thanh đao, với tốc độ nhanh nhất đâm vào Lee Sung Min.

Jo Kyu Hyun thấy ánh sáng lóe lên, muốn đẩy Lee Sung Min ra để ngăn cản tên hắc y nhân thì không còn kịp, lúc này, hắn nghĩ cũng không nghĩ, quay nhanh người, dùng cơ thể để ngăn cản thanh đao của hắc y nhân và dùng sức đẩy Lee Sung Min ra. Thuận tay một chưởng đánh vào tên hắc y nhân.

Một chuỗi các hành động nhanh như chớp, đợi khi Lee Sung Min hồi thần, tên hắc y nhân đó đã ngã xuống, và thanh đao đã xuyên qua hông Jo Kyu Hyun, lưỡi đao sắc bén đang trước bụng hắn lóe tia hàn quang. (huhu tội nghiệp Kyu quá ! Nhưng mà cũng mang danh anh hùng cứu mỹ nhân a!)

Máu đỏ tươi phun như suối nơi trước bụng Jo Kyu Hyun, cơ thể hắn cứ như điều đứt dây, dưới ánh mắt của Lee Sung Min, từng chút từng chút, chậm chậm ngã xuống nền đất lạnh băng.

Nhìn thấy màn trước mắt, Lee Sung Min cơ hồ bị dọa tới mất thần trí, cậu sững sờ nhìn người nam nhân toàn thân đầy máu, chậm chậm ngã xuống đất kia, một giọt lệ óng ánh rơi từ khóe mắt ra.

Cậu biết, là hắn cứu cậu, vì cứu cậu, hắn mới đem cơ thể mình cản thanh đao. Nếu như ko phải hắn thì bây giờ cậu đã trở thành một thi thể rồi.

Trong lòng cậu luôn ghét hắn, cậu ghét tính tự cho là đúng, kiêu ngạo tự đại của hắn, ghét tính khí nóng nảy bộp chộp của hắn, ghét sự bạo lực của hắn! Cho nên, cậu mới bất chấp tất cả, rời khỏi đây, rời khỏi hắn.

Nhưng mà, bây giờ hắn lại vì cứu cậu và lại còn dùng cách thức này!

Lee Sung Min thần thờ nhìn Jo Kyu Hyun đang nằm trong vũng máu, máu tươi không ngừng chảy ra, sắc mặt hắn dưới ánh trăng yếu ớt, trở nên cực kì trắng nhợt, dung mạo tuấn mĩ giờ đây nhìn không có chút sinh khí.

Lee Sung Min đưa tay sờ trán hắn, phát hiện tay như chạm phải vật lạnh băng, cậu muốn giúp hắn băng bó nhưng mà thanh đao vẫn còn trên người hắn khiến cậu không dám hành động.

Trong lúc kinh hoàng, cậu bất giác lớn tiếng gào khóc: “Người đâu, mau đến đây.....”

Tiếng khóc thê lương của Lee Sung Min, vang vọng trong đêm tối, đầy sự hối hận và tuyệt vọng.

May thay, tiếng gọi của cậu cuối cùng cũng kinh động thị vệ trong phủ, một lúc sau, một thân ảnh nhanh chóng bay tới, người đến chính là thị vệ thân cận của Jo Kyu Hyun, Lee Joon.

Lee Joon nhìn Lee Sung Min đang khóc lóc bất lực, sau đó ánh mắt lại rơi xuống người Jo Kyu Hyun, khi hắn thấy vết thương trên người Jo Kyu Hyun, sắc mặt bất giác đại biến, bước nhanh đến cạnh Jo Kyu Hyun, ôm hắn dậy, và nói với Lee Sung Min: “Vương phi, mau đi gọi ngự y đến Vô Trần điện, mau lên!”

Đứt lòi, Lee Joon một khắc cũng không chậm trễ, ôm Jo Kyu Hyun, thân ảnh như quỷ mị, nhanh chóng biến mất trong đêm tối.

Sau khi Lee Joon rời khỏi, Lee Sung Min mới nhanh chóng bò dậy, vôi vôi vàng vàng chạy về hướng bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: THẬT SỰ GHÉT HẮN SAO?

Vô Trần điện.

Ánh mắt Lee Sung Min đầy sự phức tạp nhìn Jo Kyu Hyun đang nằm hôn mê bất tỉnh trên giường.

Cậu còn chưa hồi phục từ sự việc đêm qua, hắn lấy mạng mình cứu cậu, điều đó là việc cậu không ngờ tới và cũng vậy khiến cậu khó chịu trong lòng.

Nhưng mà, đêm hôm qua cậu nhìn thấy Jo Kyu Hyun toàn thân đầy máu, trong lòng thật sự rất sợ hãi, cậu sợ hắn sẽ như vậy mà chết, sợ cảm giác mất đi thứ gì đó, từ nhỏ đến lớn cậu chưa hề có cảm giác này.

Đêm hôm qua, Lee Joon không đưa Jo Kyu Hyun về phòng của Jo Kyu Hyun mà đưa Jo Kyu Hyun đến Vô Trần điện, cậu tuy không biết Lee Joon tại sao lại làm vậy, nhưng mà trong lòng cậu không chút trách cứ, bởi vì, Jo Kyu Hyun vì cứu cậu mới bị thương, cậu tuy ghét hấn nhưng xem trên phần hấn cứu cậu, cho nên nhường phòng cho hấn cậu cũng cam tâm.

Đêm hôm qua, cậu một mực bên cạnh hấn không rời khỏi, tận mắt nhìn thấy ngự y rút thanh đao sắc nhọn từ người hấn ra, máu tươi ôn nhiệt từ người hấn phun ra, dính đầy mặt cậu, nhưng cậu không quan tâm, trong lòng cậu khi ấy chỉ có một ý nghĩ, đó chính là hy vọng Jo Kyu Hyun có thể tiếp tục sống.

Cuối cùng, cho đến khi ngự y băng bó vết thương xong, nói rằng tính mạng hấn không có gì nguy hiểm, cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

Dù là thế, cậu vẫn sợ hấn sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn, kiên trì bên cạnh hấn cả đêm, không rời nửa bước.

Một đêm qua đi, Jo Kyu Hyun vẫn hôn mê bất tỉnh, còn Lee Sung Min thì một đêm không ngủ kết quả thu được là hai viền đen quanh mắt, cộng thêm cách mỗi giây hắt xì một cái.

Cuối cùng, cậu cảm thấy đầu càng ngày càng chóng mặt, sau cùng cậu không chịu được nữa, gục đầu ngủ bên cạnh giường.

Không biết qua bao lâu, Lee Sung Min đột nhiên cảm thấy cơ thể âm ẩm, cứ như có người đắp thứ gì đó cho cậu, nhất thời thanh tỉnh, mở to mắt, thấy một khuôn mặt tuấn mã trắng bệch.

Chỉ thấy chủ nhân khuôn mặt đang nhìn cậu bằng ánh mắt thâm trầm.

Lee Sung Min khẽ sửng sốt, sau đó nở một nụ cười có chút gượng gạo, nói: “Người tỉnh rồi à? Có đói không? Ta bảo Eun Jung nhanh chóng đem đồ ăn đến.....”

Dứt lời, Lee Sung Min muốn đứng dậy, nhưng mà cậu rất nhanh lặng người, bởi vì, tay của cậu, lúc này đang bị người ta nắm chặt, khiến cậu muốn vùng vẫy cũng không dám dùng sức, chỉ còn cách nhìn khuôn mặt tuấn mã có chút trắng bệch kia, cười gượng.

Jo Kyu Hyun thấy bộ dạng như thỏ con bị kinh sợ, nếu như không phải hấn thân mang trọng thương, hấn nhất định ôm cậu thật chặt vào lòng.

Tiếc là, hấn bị tên hắc y nhân đâm một đao, cơ thể chỉ cần cử động nhẹ đã đau xuyên tâm, cho nên, hấn chỉ có thể nắm lấy tay cậu, không để cậu rời đi.

Lee Sung Min thấy hấn không có ý buông tay, chỉ cười gượng vài tiếng, nói: “Cảm ơn người cứu ta, người muốn gì cứ nói với ta, ta đem lại cho người.”

Jo Kyu Hyun lúc này yếu ớt nhắm đôi mắt lại, âm thanh có chút gian nan nói: “Lee Sung Min.....người sợ gặp ta thế sao.....?”

Lee Sung Min liếc nhìn cánh tay bị Jo Kyu Hyun nắm chặt, hết cách đành ngồi trở về bên cạnh giường, nói: “Người hãy nghỉ ngơi đi, đại phu nói, người bây giờ không được tùy ý cử động.”

Jo Kyu Hyun phảng phất cứ như không nghe thấy lời cậu, tự biên tự diễn nói tiếp: “Đêm hôm qua, người định lên lút rồi khỏi phủ, đúng không? Lee Sung Min, người nói thật cho bản vương biết, người thật sự chán ghét bản vương thế sao? Thật sự không muốn bên cạnh bản vương sao.....?”

Âm thanh của Jo Kyu Hyun nghe có vẻ cực kì yếu ớt, hơn nữa còn mang một nỗi bi thương nhói lòng.

Lee Sung Min rất muốn như trước kia, lớn tiếng mà trả lời Jo Kyu Hyun rằng, cậu ghét hấn, một chút cũng không muốn lưu lại đây, nhưng mà, những lời ấy giờ đây lại bị nghẹn ở cổ họng, cái gì cũng nói không ra.

Cậu thực sự không thích Jo Kyu Hyun bởi vì hấn quá kiêu căng tự đại, trong mắt không có ai, nhưng mà, hấn dù sao cũng mới từ quỷ môn quan cứu cậu ra, hơn nữa còn chịu một đao thay cậu, cho nên, những lời đó cuối cùng cậu cũng không nói ra.

Do đó, cậu do dự hồi lâu, mới đáp: “Ta không phải còn chưa đi sao? Jo Kyu Hyun, người có thể nói cho ta biết không, người đã không thích ta, tại sao không nguyện ý từ ta?”

Qua một lúc lâu, âm thanh yếu ớt của Jo Kyu Hyun mới trả lời: “Bản vương có nói qua.....không thích người sao.....”

Lee Sung Min khẽ nhíu mày, cậu còn muốn tiếp tục hỏi rõ, nhưng cậu đột nhiên nghe thấy tiếng thở nhẹ, quay đầu lại nhìn, thì ra Jo Kyu Hyun đã ngủ mất tiêu.

Nhìn Jo Kyu Hyun đang ngủ, trong lòng Lee Sung Min cảm thấy buồn bực, cậu dùng tay nhéo nhéo mới phát hiện người nam nhân này đã ngủ say, nhưng mà, hấn vẫn nắm chặt tay cậu, hơn nữa không có ý định thả lỏng.

Lee Sung Min định dùng sức giật tay lại, nhưng mà, nhìn chi băng dày cộm trên bụng Jo Kyu Hyun, băng gạc còn có vết máu, cậu chỉ còn cách từ bỏ ý định, cố gắng dựa xuống giường lần nữa.

Tuy nhiên, không lâu sau, đột nhiên ngoài cửa truyền lại một trận tiếng bước chân và tranh cãi.

Rất nhanh Lee Sung Min nghe thấy tiếng Eun Jung ngoài cửa nói: “Mấy vị thị nhân, bây giờ vương phi và vương gia đang ở bên trong, các người không được vào.”

Tiếng của Eun Jung vừa dứt, Lee Sung Min nghe thấy “pa” một tiếng, sau đó là tiếng một nữ tử hét: “Tiện tì nhà người! Người dám cản đường bốn thị nhân? Người có phải là chán sống rồi? Mau rút ra cho bốn thị nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: TIẾN CUNG

Theo sau tiếng hét, cửa phòng bị “pang” một tiếng, đã bị người đẩy ra. Lee Sung Min quay đầu lại nhìn, chỉ thấy mấy nữ nhân yêu diễm hôm qua cậu gặp đang nhào nhào vào, và người dẫn đầu chính là nữ nhân hồng y bị cậu tát một bạt tay.

À nhìn thấy Lee Sung Min và Jo Kyu Hyun nắm chặt tay nhau, ánh mắt thoáng qua tia đổ kị, nhưng mà, rất nhanh đã đổi thay bằng thái độ lo lắng, à không quan tâm Lee Sung Min mà chỉ nhào đến bên Jo Kyu Hyun, hét toáng lên: “Ai da, vương gia, sao người bị thương nặng vậy.....”

Theo sau tiếng nữ tử đó kinh ngạc hét lên, các nữ tử khác những nhao nhao tiến về trước, trước giường trở nên chật cứng, cứ như vậy, chen đến mức đẩy Lee Sung Min ra.

Lee Sung Min không thèm quan tâm mấy nữ nhân đang gây náo nhiệt kia, dù sao họ cũng là nữ nhân của Jo Kyu Hyun mà, không phải sao?

Cậu nhìn Eun Jung nhún nhún vai, sau đó quay người đi ra ngoài.

Lee Sung Min và Eun Jung cùng đi khỏi Vô Trần điện, đang định hít thở không khí thì thấy Lee Joon đi tới, Lee Joon thấy cậu, nhanh chóng bước lại, nói với Lee Sung Min: “Vương phi, Lưu công công trong cung đến đây, nói là mời vương phi nhận chỉ.”

Nhận chỉ? Lee Sung Min khẽ sửng sốt, từ khi cậu xuyên không đến đây, tuy thân phận cậu là con dâu của hoàng đế, nhưng mà cậu lại chưa bao giờ gặp qua hoàng đế gia gia này, hôm nay đột nhiên có thánh chỉ đến thật sự khiến cậu giật nảy mình.

Trong lòng Lee Sung Min thấp thỏm không yên, không phải là hoàng đế biết cậu hại con ông ta bị trọng thương, nên mới gọi cậu đi hỏi tội chứ?

Nghe nói hoàng đế cổ đại đều có chút không nói đạo lý và độc đoán, nếu như thật như vậy thì cậu thảm rồi, nghĩ tới đây, gương mặt nhỏ của Lee Sung Min bắt gặp xụ xuống.

Lee Joon thấy sự thay đổi trên mặt Lee Sung Min, muốn cười nhưng không dám: “Vương phi, Lưu công công đang đợi ở đại đường, người hãy mau ra ngoài ấy đi.”

Lee Sung Min chỉ còn cách quay người đi đến đại đường.

Đến đại đường, chỉ thấy bên ngoài đã có không ít người đứng đó, trong đó có một thái giám dẫn đầu thấy Lee Sung Min, ánh mắt thoáng qua tia hoài nghi, nhưng vẫn bước lên trước, ngữ khí cực kì cung kính nói: “Nô tài tham kiến vương phi.”

Lee Sung Min lần đầu tiên gặp việc như vậy, bắt gặp có chút bối rối, nhưng mà, cậu cũng học như trên tivi mà nói: “Lưu công công không cần đa lễ.”

Cậu vừa học cách nói trên tivi trong lòng vừa bất an, cậu không có làm sai gì chứ?

Vị Lưu công công chỉ mỉm cười, sau đó rút từ trong người ra một cuộn thánh chỉ, mở ra, lớn tiếng nói: “Thất vương phi tiếp chỉ.”

Dứt lời, vị công công ấy dừng lại, đợi Lee Sung Min quỳ xuống, mới tiếp tục lớn tiếng nói: “Hoàng thượng có chỉ, mời Thất vương phi lập tức vào cung, không được chậm trễ.”

Đọc xong, vị công công đó đưa thánh chỉ trong tay cho cậu, cười nói: “Thất vương phi, xe ngựa đang đợi ngoài phủ, Thất vương phi mời.”

Lúc này, Lee Sung Min đầu thế nói không? Người ta đã sớm chuẩn bị, dù cho cậu muốn cự tuyệt cũng không tìm được lý do, hơn nữa, hoàng đế đã hạ lệnh, cậu cự tuyệt, trừ phi cậu chán sống. Cho nên, Lee Sung Min chỉ còn cách xụ mặt, bước từng bước không tình nguyện theo sau vị Lưu công công ra ngoài cửa lớn của Thất vương phủ.

Trên đường bình lặng, khi xe ngựa dừng trước cửa cung, Lee Sung Min thấy ngay tòa kiến trúc nguy nga, trong lòng không nhịn được tán thưởng, quả nhiên bất kể là thời đại nào, hay thời không của bất cứ cổ đại nào, nơi hoàng đế sống, luôn luôn là nơi huy hoàng và hào hoa nhất.

Đang lúc Lee Sung Min thất thần thì đã bị nhét vào chiếc kiệu đợi sẵn trước cửa cung.

Một mực cho đến khi Lee Sung Min bị kiệu lắc lư làm cho chóng mặt sắp ói thì kiệu mới dừng lại.

Lee Sung Min từ nhuyển kiệu bước xuống, mực quang dừng lại trước tòa kiến trúc cao to, chỉ thấy tám bài treo trước căn phòng, long phi phượng vũ mà

viết: ‘ngự thư phòng’ ba chữ nhỏ, dưới dòng chữ nhỏ, là bốn chữ lớn ‘ngao thị thiên hạ’, bút tích cực kì hùng vĩ, khiến người khác có một cảm giác hào khí dâng trào.

Không hề cho Lee Sung Min có thời gian nghỉ nhiều, cậu đã bị người đưa vào trong.

Một mực cho đến trước một căn nhà phòng, vị thái giám dẫn đường mới dừng lại, hành lễ với Lee Sung Min, nói: “Hoàng thượng ở trong ấy, Thất vương phi mời!”

Dứt lời, vị thái giám ấy liền quay người rời đi, Lee Sung Min thấy thân ảnh vị thái giám đó biến mất trên hành lang, mới hít một hơi thật sâu để bản thân kiên định, sau đó mới từ từ đẩy cửa ra, bước vào trong.

Nhà phòng được bố trí cực kì trang nhã, xung quanh góc tường đều có chúc đài (cái kệ để đốt đèn cày) chiếu sáng khắp căn phòng, trong không khí còn phảng phất hương thơm thoang thoảng.

Lee Sung Min ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy một vị trung niên nhân thân mặc hoàng sắc long bào đang ngồi giữa long án (bàn làm việc của vua), tay cầm cuộn sách, và tại một góc nơi long án, đang có một lò hương nhỏ tinh xảo dát vàng, và mùi hương thoang thoảng chính là bay ra từ chiếc lò nhỏ này.

Nhìn thấy trung niên nhân, Lee Sung Min vội vàng bước lên trước, hành lễ, lớn tiếng nói: “Lee Sung Min tham kiến hoàng thượng.”

Nghe thấy lời của Lee Sung Min, hoàng đế trước tiên là khẽ sùng sốt, sau đó lại cười lớn, ông ta bỏ cuộn giấy trên tay xuống, nhìn Lee Sung Min cười nói: “Không cần đa lễ, đứng lên đi.”

Trong lòng Lee Sung Min thấp thỏm không yên, cậu không biết tại sao hoàng đế lại cười, không lẽ cậu nói sai gì sao? Không đúng, trong tivi người ta cũng diễn vậy mà? Ai da, không lẽ khi này cậu nên nói là thảo dân mới đúng?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: TÀNG BẢO

Ngay lúc trong lòng Lee Sung Min đang tự trách thầm bản thân thì hoàng đế đã cười nói: “Người không biết quy tắc trong cung, trăm cũng không trách người, chỉ là, người là vương phi của Hyunnie, cũng là con dâu của trẫm, cho nên, sau này người cứ theo Hyunnie gọi trẫm là phụ hoàng, biết chưa?” được rồi, đừng đứng ở đó nữa, ngồi trước đi.”

Lee Sung Min giờ mới tỉnh ngộ, trong lòng thầm mắng bản thân hồ đồ, sao cậu lại quên mất việc này? Làm gì có con dâu nào trực tiếp xưng tên sau đó còn gọi cha vợ mình là hoàng thượng? Như vậy không phải là quá xa lạ rồi sao?

Nghĩ tới đây, Lee Sung Min bất giác nở nụ cười gượng gạo, sau đó cẩn thận từng bước đi đến bên chiếc ghế gỗ ngồi xuống, tuy hoàng đế diện mạo có vẻ dễ gần nhưng trong lòng cậu vẫn có chút sợ hãi.

Dù sao đi nữa, người nam nhân trung niên trước mặt cậu là hoàng đế, một nhân nắm quyền sinh sát cả vương triều Beakje, nếu như ông ta muốn lấy mạng cậu, chỉ cần động đây cái miệng là được, cậu có thể không sợ hãi sao?

Có lẽ nhìn ra sự bất an trong lòng Lee Sung Min, hoàng đế khẽ mỉm cười, nói: “Sung Min, người có biết trẫm gọi người tới đây vì việc gì không?”

Lòng Lee Sung Min trầm xuống, cậu cẩn thận nhìn hoàng đế, chỉ thấy ông ta cười tươi, không có chút bộ dạng gọi người tới hỏi tội, lòng bất giác nhẹ nhõm, nhanh chóng đáp: “Ta....Sung Min.....ko đúng, con dâu không biết.....”

Dứt lời, Lee Sung Min cơ hồ hận không thể cắn đứt lưỡi mình, nhìn xem cậu nói những gì này? Sao mà lưỡi cứ như bị lú vậy.

Lời của Lee Sung Min mới dứt, hoàng đế lại cười ha hả, ông ta nhìn cậu, nói: “Khó trách Hyunnie nói hấn đã thích người, không chịu hưu phi, xem ra, người không những dung mạo hơn hấn mười mươi, mà còn thẳng thắn đáng yêu hơn nhiều!”

Nghe thấy những lời nói của hoàng đế, suýt chút nữa là nhảy dựng lên, thì ra Jo Kyu Sik không gạt cậu, hấn ta thật sự bảo hoàng đế hạ lệnh bắt Jo Kyu Hyun hưu phi, xem ra, là bị lời nói ba hoa mặt ngọt của tên nam nhân đáng chết Jo Kyu Hyun kia làm cho hồ đồ rồi.

Hoàng đế không chú ý tới biểu tình trên mặt Lee Sung Min, mà chỉ từ long án lấy ra một bức họa, sau đó nói với Lee Sung Min: “Sung Min, người qua đây, giúp trẫm xem bức họa này.”

Lee Sung Min có chút ngờ hoặc đứng dậy, đi đến bên long án, nhìn thứ đồ bị hoàng đế mở ra, đợi khi cậu nhìn rõ bức họa đồ trên long án, bất giác mở to mắt, kinh ngạc nói không ra lời.

Bởi vì, bức họa đồ ấy, kì thực chỉ là một bức tàng bảo đồ bình thường, nhưng trên đó có chú thích, không phải bằng chữ mà là bằng số, và lại còn là chữ

số mặt mã.

Đối với chữ số mặt mã, Lee Sung Min biết rõ và còn cực kì quen thuộc, bởi vì, khi cậu ở thế kỉ 21, cậu đã học qua tại trường cảnh sát, nếu như không phải là từng học qua, e là cậu cũng không biết bức họa đồ này ghi gì nữa.

Nhưng, cậu làm sao cũng không ngờ rằng, chữ số mặt mã được cho là khó giải kia lại xuất hiện tại thời đại này, việc này mới thật sự khiến cậu kinh ngạc.

Nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của Lee Sung Min, ánh mắt hoàng đế thoáng qua tia màng quang, lạnh đạm hỏi: “Sung Min, ngươi có thể nhìn ra bí mật của tấm họa đồ này? Những số này làm sao giải?”

Lee Sung Min giật nảy mình, cậu ngẩng đầu nhìn hoàng đế, sau đó nhỏ tiếng nói: “Đây là số mặt mã, phải tới nơi tương ứng mới có thể giải ra, phụ hoàng, đây rõ ràng là tấm tàng bảo đồ, không lẽ Beakje chúng ta có kho báu sao?”

Tay hoàng đế vì câu nói của Lee Sung Min mà khẽ run, ông ta nhìn Lee Sung Min ngữ khí khó giấu sự kích động mà nói: “Sung Min, ngươi nói đây là bức tàng bảo đồ?”

Lời của hoàng đế mới xuất, trong lòng Lee Sung Min đã hồi hận, cậu vốn dĩ cho rằng hoàng đế biết đây là bức tàng bảo đồ, cho nên mới cố ý hỏi cậu, nếu như cậu biết trước hoàng đế căn bản không xác định thì cậu nhất định không nói đây là bức tàng bảo đồ, đợi khi cậu tự mình đi tìm, không phải khi ấy cậu sẽ giàu to rồi sao?

Tiếc là, lời đã nói ra, Lee Sung Min bây giờ hối hận đã không còn kịp nữa, cho nên, cậu mới không chút tinh thần, miễn cưỡng đáp: “Vâng.”

Thần sắc hoàng đế kích động nhìn Lee Sung Min, hỏi lần nữa: “Sung Min, những số này, ngươi có thể giải ra không?”

Biểu tình trên mặt Lee Sung Min so với khóc còn khó coi bội phần, cậu gật gật đầu, nói: “Nếu như đến nơi ghi trên bức họa đồ thì chắc không có vấn đề gì.”

Hoàng đế vui mừng vô cùng, đột nhiên ông ta buông bức tàng bảo đồ trong tay xuống, lớn tiếng cười, ngữ khí kích động nói: “Thì ra ngươi chính là người có thể giải kiếp nạn, trăm cuối cùng cũng tìm thấy người rồi!”

Lời của hoàng đế khiến Lee Sung Min cảm thấy kì lạ, cậu bắt giắc hỏi: “Phụ hoàng, người giải kiếp nạn gì vậy?”

Hoàng đế cũng không để tâm sự vô lễ của cậu, mà chỉ mỉm cười nói: “Trăm năm trước, tổ tiên Beakje chúng ta lưu lại bức tàng bảo đồ này và một truyền thuyết, nói là trăm năm sau, Beakje ta có một trận đại nạn, và người duy nhất có thể giải đại nạn này chính là người có thể nhìn hiểu những chữ số này, và người, lại nhìn hiểu những số này, không phải chính là người có thể giải kiếp nạn ấy sao?”

Kiếp nạn? Lee Sung Min có chút chán nản nhìn hoàng đế, nói: “Phụ hoàng, bây giờ Beakje không phải quốc thái dân an, thiên hạ thái bình sao? Làm gì có kiếp nạn gì?”

Nghe lời nói của Lee Sung Min, sắc mặt hoàng đế đột nhiên trầm xuống nói: “Sung Min, nhìn bên ngoài Beakje ta quốc thái dân an, thiên hạ thái bình, nhưng mà, chỉ có lòng trăm mới biết, những năm gần đây, Beakje liên tục gặp nạn tình, dân không mưu sinh, vì cứu nạn, bây giờ quốc khố đã trống không, và nạn vẫn tiếp tục diễn ra, trăm thực sự rất buồn phiền!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: KHÂM SAI

Thì ra là vậy, Lee Sung Min nhìn hoàng đế mi mày nhíu chặt, mặt đầy ưu phiền, cậu đột nhiên có chút đồng tình với nhân vật cao cao tại thượng, thì ra làm hoàng đế cũng không phải là việc thanh thản, không những luôn luôn lo lắng người khác đoạt vương vị của mình, mà còn phải lo lắng cho cuộc sống thiên hạ bách tính, có thiên tai thì càng lao tâm hơn.

Đương nhiên, đây chỉ là nói về những minh quân, còn những hôn quân chỉ biết ăn chơi hoang lạc thì không phải như vậy.

Lee Sung Min thấy hoàng đế nhíu mày không thôi, bất giác hỏi: “Phụ hoàng, rốt cuộc là nạn tình gì vậy?”

Hoàng đế nhìn Lee Sung Min một cái, đáp: “Những năm gần đây, Beakje năm nào cũng mưa lớn, nhiều nơi bị lũ lụt, hơn nữa, nhiều đề điều của Beakje cũng bị hư hại, trăm đã phái người đi tu sửa, nhưng tin hồi báo vẫn không lạc quan, nếu như vỡ đê lần nữa, e là chung quanh mấy mươi dặm cũng sẽ trở thành bình địa, bách tính khổ cực khôn cùng!”

Vỡ đê điều? Lee Sung Min nhíu nhíu mày, nếu như hồng thủy dâng cao mà chỉ có đắp đê, phương pháp đó không thể trị thủy được, nếu như nước không kịp thời chảy đi e là đến lúc đó khi tràn đê, nạn lũ càng nghiêm trọng hơn.

Nghĩ tới đây, Lee Sung Min bất giác nói: “Phụ hoàng trị thủy không thể chỉ đắp chung quanh, như vậy càng làm cho thiên tai nghiêm trọng hơn, nên tu bổ con đường thông nước khác, dẫn nước lưu thông đến nơi khác mới đúng chứ!”

Lời của Lee Sung Min khiến hoàng đế khẽ giật mình, phiền muộn trên mặt ông ta được quét sạch, vỗ long án, đứng bật dậy, thần sắc kích động nhìn Lee Sung Min nói: “Sung Min, khi nãy ngươi vừa nói gì? Cái gì tu bổ con đường thông nước? Cái gì dẫn nước?”

Lee Sung Min bị hoàng đế dọa chết khiếp, cậu nuốt nước bọt, chỉ còn cách đem phương án trị thủy của thế kỉ 21 nói với hoàng đế, cậu cũng bất kể hoàng đế nghe có hiểu không, thậm chí cậu còn dùng cả những thuật ngữ chuyên dùng.

Hoàng đế tuy không hoàn toàn hiểu hết, nhưng dù sao ông ta cũng là một nhất quốc chi quân thông minh tuyệt đỉnh, ông ta từ lời nói của Lee Sung Min xác định được đây là biện pháp không tệ, so với những đại thần đề ra đắp đê còn cao minh hơn nhiều!

Nhưng mà Lee Sung Min tuy nói đầu đuôi có lý, nhưng cậu bây giờ dù sao cũng đang đàm việc binh trên giấy, cậu chưa hề đến xem qua nơi xảy ra nạn, cho nên cũng không thể hoàn toàn tin.

Nghĩ tới đây, hoàng đế mỉm cười, hỏi: “Sung Min, nếu như trăm giao việc trị thủy này cho ngươi, ngươi có thể hoàn thành?”

Lee Sung Min trước tiên là khẽ sững sốt, nhưng mà, lòng cậu rất nhanh đã rung động, hoàng đế nói như vậy là có ý bảo cậu đi trị thủy? Khi cậu ở thế kỉ 21, cậu chưa từng làm qua việc như vậy, nhưng mà nếu như cậu đi làm thì với kiến thức của thế kỉ 21, cậu nhất định không thua kém cô nhân!

Hơn nữa, nếu như vậy, cậu không phải sẽ có thể quang minh chính đại rời khỏi Thất vương phủ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Lee Sung Min bất giác vui mừng, nói: “Nếu như phụ hoàng giao phó, con cháu nhất định không phụ sự phó thác của phụ hoàng!”

Hoàng đế mỉm cười, ông ta dùng ánh mắt cực kì thâm ý, nói: “Được! Hiếm khi ngươi có lòng muốn giúp trăm, vậy trăm sẽ hạ chỉ, phong ngươi làm tuần phủ, đến nơi xảy ra nạn trị thủy cho trăm!”

Tuần phủ? Không ngờ rằng ở đây cũng có một chức quan như vậy, trên tivi thấy tuần phủ đại nhân uy phong bát diện, vậy thì chức vị này của cậu chắc cũng không thấp nhỉ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Lee Sung Min vui mừng tới cùng, vội vàng quỳ xuống, lớn tiếng nói: “Tạ phụ hoàng!”

Hoàng đế thượng mặt tươi cười, nói với Lee Sung Min: “Được rồi, đứng dậy đi.”

Xong lại ngập ngừng nói: “Sung Min, việc hôm nay trăm nói với ngươi, trăm hy vọng ngươi đừng nói với bất kì ai, ngay cả Hyunnie cũng đừng nói, biết chưa?”

Lee Sung Min sững sốt, vội vàng gật đầu: “Con cháu biết rồi!”

Hoàng đế vừa ý gật gù đầu, nói: “Được rồi, trăm có chút mệt, ngươi lui xuống trước đi, ra ngoài, tự khắc có người đưa ngươi về phủ.”

“Vâng!” Lee Sung Min hành lễ, sau đó lui ra ngoài.

Đợi khi ra khỏi ngự thư phòng, Lee Sung Min chỉ cảm thấy toàn thân lạnh cóng, thì ra khi nãy trong ngự thư phòng, cậu bất tri bất giác đã chảy mồ hôi ướt y phục trên người, nay bị gió lạnh thổi cậu không lạnh mới lạ.

Tục ngữ nói, gần vua như gần hồ, quả thật không sai, cậu bây giờ đã đích thân lãnh giáo qua rồi.

Hoàng đế không nói dối, cậu mới ra khỏi ngự thư phòng, đã có người trong cung chuẩn bị nhuyễn kiệu đợi sẵn, thấy cậu ra, vội vàng hành lễ, mới cậu lên kiệu.

Lee Sung Min đối với chiếc nhuyễn kiệu lắc lư lư này lòng còn kinh hãi, bởi vì ngồi trong chiếc nhuyễn kiệu này, cậu sẽ chóng mặt hoa mắt, nhưng mà, cậu không thể không ngoan ngoãn ngồi vào trong, vì cậu không thể nói với những người trong cung là cậu say kiệu, không thể ngồi cái này!

Nhưng mà, may là có lẽ là do tâm tình nên lần này tuy cậu bị lắc tới tâm trạng hoảng loạn, nhưng mà không nghiêm trọng như lần đầu, rất nhanh kiệu đã tới trước cửa cung.

Cậu ra khỏi kiệu, chỉ thấy chiếc xe ngựa đưa cậu đến vẫn lẳng lặng đứng ở đó, thái giám đánh xe thấy cậu đến, vội tiến về trước hành lễ, sau đó đợi Lee Sung Min lên xe, rồi trong tay quất một cái, xe ngựa đã lao về hướng Thất vương phủ mà đi.

Lee Sung Min vén tấm rèm xe lên, thấy cảnh huyên náo ngoài đường, đột nhiên động lòng, vội vàng lớn tiếng nói với tên thái giám đánh xe: “Dừng lại!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: VIỆC KHÓ

Thái giám đánh xe nghe thấy âm thanh của Lee Sung Min sợ giật mình, vội vàng kéo dây cương lại, sau đó thận trọng dừng xe ngựa, có chút nghi hoặc quay đầu lại nhìn Lee Sung Min, nói: “Thất vương phi, có chuyện gì sao?”

Lee Sung Min nở nụ cười chối lợi với tên tiểu thái giám, nói: “Được rồi, đến đây được rồi, người về cung trước đi.”

Dứt lời, cậu không thêm lo tiểu thái giám, nhảy xuống xe ngựa.

Vị thái giám đó khó xử nhìn Lee Sung Min, nói: “Thất vương phi, người bây giờ một mình không hay lắm, hay là để nô tài đưa người về?”

Lee Sung Min nào có quan tâm tên tiểu thái giám, cậu chỉ quơ tay cười, sau đó quay đầu bước đi, căn bản không cho tiểu thái giám có cơ hội nhiều lời.

Tiểu thái giám nhìn thân ảnh nhỏ bé của Lee Sung Min biến mất trong dòng người, chỉ còn cách quay đầu trở về hoàng cung.

Lee Sung Min đi trên phố, nụ cười không ngừng nở rộ, từ khi cậu xuyên không đến nơi này, cậu một mực bị nhốt trong Thất vương phủ, trừ lần trước đi cùng Jo Kyu Hyun đến tham gia yến tiệc sinh nhật của Lee Yoo Ra, cậu chưa tự mình dạo phố qua, bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội như vậy, cậu làm sao có thể bỏ qua được chứ?

Nếu như là trước kia, cậu dù có ra đây cũng không có tâm tư dạo phố, cậu chỉ nghĩ cách làm sao chạy trốn, nhưng nay cậu không cần lén lút lút chạy trốn, dù sao hoàng đế chẳng phải sẽ phái cậu đi trị thủy sao? Hơn nữa, còn phong cậu làm khanh sai, cậu hà tất phải vì việc chạy trốn mà lo lắng?

Bây giờ có thời gian dạo phố, cậu không chơi cho đã, làm sao mà công bằng với bản thân?

Uổng công cậu xuyên không đến đây ngày tháng không lâu, nhưng mà cũng không ngắn. Cậu còn chưa xem qua đường phố của cổ đại là như thế nào, lúc trước, khi ở thế kỉ 21, những nhân vật chính trong văn xuyên không, người nào xuyên không đến đây không dạo qua phố vào qua túu lâu chứ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Lee Sung Min càng mừng vì hoàng đế phái người đi đón cậu, mà không phái người theo cậu về, nếu không, cậu chắc chắn sẽ lãng phí mất cơ hội tốt như vậy.

Vả lại, tuy Jo Kyu Hyun cứu cậu một lần, nhưng cậu căn bản không có dự định cả đời lưu lại trong Thất vương phủ, cho nên, cậu nhân cơ hội này, quan sát tỉ mỉ và quen thuộc với hoàn cảnh, việc này đối với việc sau khi cậu rời khỏi Thất vương phủ có thể tự có kế hoạch cho cuộc sống sau này.

Bởi vì, cậu tuy là người thế kỉ 21, nhưng mà đây không phải là thế kỉ 21, mà là thời cổ đại phong kiến đến mức không thể phong kiến hơn nữa, một nam tử đơn thân muốn sống tự do không phải là một chuyện dễ dàng.

Lee Sung Min từ từ dạo phố, vừa tỉ mỉ quan sát thương buôn và túu lâu bên đường, trong lòng thầm lưu ý thủ pháp làm ăn của họ, bởi vì nếu cậu muốn yên ổn sống ở đây thì phải có ngân lượng, và cách tốt nhất để có ngân lượng là làm ăn.

Ở thế kỉ 21, cậu là một công dân cảnh sát lãnh tiền lương của quốc gia, đối với việc làm ăn cậu vốn liếng nghèo nàn, tuy cậu có thể đem những thứ mới mẻ của thế kỉ 21 dùng ở đây như những chủ nhân xuyên không khác, nhưng mà phong tục ở đây, cậu cũng còn cần phải hao tâm học, bởi vì cậu không muốn bị người khác xem là quái vật.

Trong bất tri bất giác, Lee Sung Min đã dạo qua hai con phố tương đối náo nhiệt, còn lúc này, đã đến thời phân trưa (buổi trưa 11h-2h), cậu sáng nay chưa uống lấy một giọt nước đã bị hoàng đế đón vào cung, đã lâu như vậy cậu bất giác cảm thấy bản thân vừa mệt vừa khát vừa đói.

Đúng lúc cậu nhìn thấy cách đó không xa có một túu lâu, cậu nghĩ cũng không nghĩ đi vào trong.

Lúc này đang là hường trưa (giữa trưa), trong túu lâu ngồi đầy thực khách dùng cơm, hơn nữa đa phần đều là nam tử, dù có vài nữ tử, nhưng đều là đi cùng một số nam tử khác, thấy cậu một kẻ đơn thân đi vào túu lâu, lạ công thêm dung mạo nghiêng thành của cậu, bất giác thu hút ánh mắt hiếu kì của mọi người.

Có vài nam tử tưởng mạo nham nhở. Thậm chí còn lộ ra thần sắc sắc mị mị với cậu. (tức bộ dạng dê cù)

Nhưng mà, may là đây là kinh thành, dưới chân thiên tử, cho nên những nam tử ấy tuy có sắc tâm, nhưng dù sao cũng không có gan, chỉ nhìn cậu chằm chằm, không dám tiến lên trêu ghẹo.

Lee Sung Min tuy ghét ánh mắt họ nhìn cậu chằm chằm, nhưng mà bây giờ cậu vừa mệt vừa khát, cho nên cũng không nghĩ nhiều, tự chọn một chỗ trống gần cửa sổ ngồi xuống, sau đó gọi một bình trà và một số điểm tâm, từ từ dùng bữa.

Qua một lúc lâu, cậu nhìn ngoài phố huyên náo, đang định mở miệng gọi tiểu nhị lại thanh toán thì lại phát hiện một việc khiến cậu tiến thoái lưỡng nan, thập phần khó xử, đó chính là, trên người cậu không có ngân lượng, ngay cả một hai thỏi bạc vụn cũng không có!

Cơ thể Lee Sung Min nhất thời hóa đá, cậu nhìn đồng điểm tâm hỗn độn trên bàn, còn có bình trà giá cả không tầm thường, lúc này cậu khóc không ra nước mắt, khi cậu ra khỏi phủ, sao lại quên đem ngân lượng chứ?

Bây giờ, cậu mới nhớ, nhân lúc ngự y băng bó vết thương cho Jo Kyu Hyun, cậu đến phòng Eun jung thay y phục, những ngân lượng đó đã bị cậu lưu lại

tại bộ y phục ấy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Cảm giác kinh ngạc

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bắt giác nở nụ cười khổ, trên người nàng không có ngân lượng, bây giờ phải làm sao đây? Dù nàng là người tri thức thế kỉ 21 thì bây giờ cũng trở tay không kịp.

Tuy nhiên, đúng lúc Ưu Vô Song đang khó khăn thì không biết từ lúc nào, đột nhiên một âm thanh thanh thúy truyền lại, ngắt đi sự tự trách của nàng: “Vị cô nương này, tại hạ có thể ngồi ở đây không?”

Ưu Vô Song ngẩn đầu, đối diện với cặp mắt đen trong vắt, nhất thời khiến nàng lạng người.

Bởi vì, vị bạch y nam tử trước mặt nàng thân người thon dài, y mặc một chiếc áo bào trắng rộng, không có siết tại hông, một mái tóc đen óng chải cao, đuôi tóc dài xõa trên vai, da y rất trắng, là loại da trắng trắng cơ hồ như trong suốt, Ưu Vô Song chưa từng gặp qua một nam tử có nước da trắng như vậy.

Còn ngũ quan y không tính là tuần mĩ, gương mặt thon ốm, mũi cao, môi mỏng và trắng nhạt, lúc này đang mang tia cười ôn nhu, và thứ thu hút Ưu Vô Song không phải những thứ này, mà chính là đôi mắt đen trong vắt, cứ như là ánh mắt một mối vì sớm đã nhìn thấu hồng trần.

Ánh mắt y rất sáng, rất trong, nhưng mà lại cứ như một đầm nước sâu không thể đoán, khiến người đối diện với ánh mắt này không nhìn được bị nó thu hút.

Người nam nhân này không tính là tuần mĩ, nếu như y so với huynh đệ Lãnh gia, thậm chí có thể nói dung mạo y cực kì bình thường, nhưng mà không biết tại sao, lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân này đã khiến lòng Ưu Vô Song có cảm giác kinh ngạc.

Có lẽ là do trên người nam tử này có khí chất chỉ thuộc về y mới khiến Ưu Vô Song trong chốc lát, cảm thấy mình phảng phất như nhìn thấy một thần tiên không thực hương quả của nhân gian. (tức tiên sống)

Còn vị nam tử này nhìn thấy Ưu Vô Song ngơ ngẩn nhìn y, y không có chút bức bối, vẫn mỉm cười ôn nhu nhìn Ưu Vô Song, và ôn nhu hỏi: “Cô nương, tại hạ có thể ngồi đây không?”

Lại lần nữa nghe thấy âm thanh này, Ưu Vô Song “a” một tiếng, mới hoàn hồn, vội vàng nói: “Mời tùy tiện ngồi.”

Dưới ánh mắt của vị nam tử, mặt Ưu Vô Song từ từ nóng lên, trong chốc lát đỏ đến mang tai, lòng không ngừng chửi thầm bản thân, nàng sao lại nhìn mĩ nam đến mức thất thần, thật là mất mặt.

Nàng khó khăn lắm mới định thần lại, nhìn nam tử ấy một cái, đang định nói chuyện nhưng mà khi nàng thấy ánh mắt vị nam tử ấy rơi xuống đĩa điểm tâm khi này nàng ăn thì khuôn mặt nhỏ “soạt” một tiếng, lại đỏ ửng lên.

Bởi vì khi này nàng rất đói, cho nên khi ăn điểm tâm trông rất thảm bại, khiến cho chiếc đĩa đựng điểm tâm cũng thảm bại không kém, bây giờ bị nam tử ấy nhìn thấy, nàng càng cảm thấy ngại ngùng.

Có lẽ nhìn ra tâm tư Ưu Vô Song, vị nam tử ấy thu lại mục quang, sau đó khẽ mỉm cười với Ưu Vô Song, nói: “Tại hạ Tiêu Tịch, không biết cô nương xưng hô thế nào?”

Ưu Vô Song thấy nụ cười mê hoặc chết người trên khuôn mặt Tiêu Tịch, tim bắt giác loạn nhịp, mặt nàng càng lúc càng đỏ, có chút ngại ngùng đáp: “ta là Ưu Vô Song, huynh có thể gọi ta là Vô Song!”

Lời vừa mới dứt, Ưu Vô Song hận không thể cắn đứt lưỡi mình, sao nàng to gan như vậy? Yêu cầu một nam tử lần đầu gặp mặt gọi nàng là Vô Song? Y có cảm thấy nàng quá to gan không, có cảm thấy nàng khác với các nữ tử ở đây không? Có vì vậy mà chán ghét nàng không?

Tiêu Tịch không có bất kì biểu hiện kinh ngạc nào, mà chỉ mỉm cười một cái, khen: “Vô Song? Thật là một cái tên đẹp!”

Ưu Vô Song nghe thấy Tiêu Tịch khen tên mình, cũng bắt giác cảm thấy vạn phần phấn khởi, bắt giác nở nụ cười tươi, lớn tiếng nói: “thật không?”

Ưu Vô Song vừa dứt lời, mới phát hiện tiếng mình quá lớn, gây nên sự chú ý của mọi người, mặt nàng bắt giác lại đỏ lên, có chút gượng gạo cười cười, sau đó ngại ngùng nhìn Tiêu Tịch.

Tiêu Tịch lại phảng phất như không để tâm ánh mắt của mọi người, vẫn mỉm cười nhìn Ưu Vô Song, lãnh đạm nói: “Vô Song cô nương tính tình thuần chân thẳng thắn, Tiêu Tịch có thể quen biết Vô Song cô nương, thật là may mắn của Tiêu Tịch.”

Trong lòng Ưu Vô Song cảm thấy ngọt ngọt, nàng nhìn Tiêu Tịch đang định nói gì, đột nhiên thấy Tiêu Tịch đang chuẩn bị gọi tiểu nhị của tửu lâu đến gọi món.

Nhìn thấy tiểu nhị của tiệm, Ưu Vô Song cứ như bị tát thau nước từ đầu tới chân, sự phấn khởi trong lòng nhất thời biến mất không chút tấc tích, nàng phát hiện, nàng khi này trầm luân trong sự kinh ngạc khi thấy mỹ nam, quên mất cả việc trên người nàng không có ngân lượng.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác trách thầm mình vô tâm, sao nàng lại bị một nam tử xa lạ mê hoặc chứ? Thật không có thuốc chữa mà!

Bây giờ làm sao đây? Nếu như cứ như vậy, việc xấu này nhất định Tiêu Tịch sẽ biết, nói không chừng, y sẽ vì vậy mà hiểu lầm nàng, xem thường nàng.

Ưu Vô Song đang trầm luân trong khổ não, nàng sợ bị người nam tử lần đầu gặp mặt này nhìn thấu tâm tư của nàng, càng sợ vị nam tử tựa thần tiên này sẽ coi thường nàng, có ấn tượng không tốt với nàng.

Tuy nhiên, Ưu Vô Song không biết là, Tiêu Tịch nhìn bộ dạng khổ não của nàng, thanh mâu thoáng qua tia qua tia cười ôn nhu, y lạnh đạm gọi vài món, đợi khi tiểu nhị lui xuống, mới nói với Ưu Vô Song: “Vô Song cô nương, khi này cô nương chưa dùng thiện, hay là cùng Tiêu Tịch dùng chung?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Lạc lõng

“Hả? Ta....ta....” Ưu Vô Song nhìn về tựa cười không cười của Tiêu Tịch, nàng muốn nói rằng nàng không có đem theo ngân lượng, nhưng lại nói không ra lời, ngập ngừng nửa ngày trời cuối cùng cũng đành nuốt những lời còn lại vào bụng.

Còn Tiêu Tịch như nhìn thấu tâm tư của Ưu Vô Song, y cười và nói: “Khó khăn lắm mới được Vô Song cô nương và Tiêu Tịch có duyên như vậy, Tiêu Tịch muốn mời cô nương dùng bữa, không biết Vô Song cô nương ý như thế nào?”

Những lời này nếu đổi lại là nam tử khác, thì nghe như đang trêu đùa nữ tử, nhưng mà trong miệng Tiêu Tịch nói ra lại khiến Ưu Vô Song không cảm thấy có chút bất nhã nào.

Cho nên, nàng nghe thấy lời Tiêu Tịch, bất giác gật đầu, cô lẽ trong thâm tâm nàng muốn cùng vị nam tử tựa thần tiên này gần gũi chút, dù sao nàng không muốn cự tuyệt yêu cầu của y, còn nữa, với việc không một thời bạc trong tay thì nàng có muốn cùng không thể nào rồi đi.

Rất nhanh, tiểu nhị đã dọn thức ăn và rượu lên, Tiêu Tịch không có ý muốn để Ưu Vô Song uống rượu, mà chỉ tận tâm rót ly trà cho nàng, sau đó dùng bữa với động tác cực kỳ ưu nhã.

Ưu Vô Song thường ngày tuy rất thích thưởng thức mỹ thực nhưng nay nàng cơ hồ không có động đũa, bởi vì nàng đang ngăn người nhìn Tiêu Tịch, nên sớm đã quên đi việc ăn đồ.

Trước nay nàng chưa hề biết, thì ra nam nhân dùng bữa động tác cũng có thể ưu nhã, động lòng người đến vậy, Tiêu Tịch lúc này tuy đang dùng bữa nhưng động tác lại khiến người nhìn y cũng cảm thấy đây là một việc hưởng thụ, vốn không cảm thấy bây giờ y ăn cơm là một việc bình thường đến mức không thể nào bình thường hơn của con người.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của Ưu Vô Song, Tiêu Tịch buông đũa trên tay xuống, thanh đạm hỏi: “sao vậy? Vô Song cô nương, sao cô nương không ăn? Có phải những món này không hợp khẩu vị? Nếu như vậy, cô nương có thể gọi những món cô nương thích.”

Ưu Vô Song có chút hoảng loạn cúi đầu tránh ánh nhìn của Tiêu Tịch, nói: “Không....ko cần đâu, ta....ko đói.....”

Tiêu Tịch khẽ mỉm cười không nói gì nữa, mà chỉ vẫy tay gọi tiểu nhị, đợi khi tiểu nhị tới mới từ trong người rút ra thỏi bạc, nói: “tính cả phần vị cô nương này, còn lại không cần thôi.”

Tiểu nhị cười híp mắt nhận thỏi bạc, sau đó mừng rỡ liền thanh nói: “Đa tạ công tử, công tử quả thật hào phóng!”

Dứt lời, liền vui mừng lui xuống.

Đợi khi tiểu nhị đi khỏi, Ưu Vô Song mới ngẩng đầu nhìn Tiêu Tịch, có chút ngại nói: “Đa tạ huynh, ngân lượng sau này ta sẽ trả huynh.”

Tiêu Tịch chỉ mỉm cười, không trả lời câu hỏi của Ưu Vô Song mà chỉ hỏi: “Phủ của Vô Song cô nương ở đâu? Tiêu Tịch cũng không bận gì, để Tiêu Tịch đưa cô nương về phủ.”

Ưu Vô Song giật thót người, nàng sống ở thất vương phủ, đó lại là phủ của Lãnh Như Tuyết, nàng làm sao có thể để y đưa nàng về? Nếu như bị người

khác nhìn thấy, không phải là chết chắc sao?

Không biết tại sao, trong lòng Ưu Vô Song không mong Tiêu Tịch biết nàng là thất vương phi, cho nên nàng nhanh chóng cự tuyệt: “Đã tạ hảo ý của huynh, nhà ta cách đây không xa, một lát nữa ta tự về được rồi.”

Tiêu Tịch như biết trước Ưu Vô Song sẽ cự tuyệt, nên y không miễn cưỡng, khi nghe thấy lời của Ưu Vô Song, nụ cười trên mặt y cũng không thay đổi: “Vậy thì Tiêu Tịch cáo từ trước!”

Dứt lời, y đứng dậy muốn rời khỏi.

Ưu Vô Song thấy y đứng dậy, cũng vội vàng đứng theo, có chút chần chừ nhìn Tiêu Tịch, qua một lúc lâu, mới nhỏ tiếng nói: “Lần sau ta làm thế nào mới có thể tìm thấy huynh? Có thể cho ta biết huynh sống ở đâu không?”

Tuy hỏi một nam tử mới lần đầu gặp mặt sống ở đâu có chút không lịch sự, nhưng mà Ưu Vô Song thật sự rất mong họ có thể gặp mặt nhau lần nữa.

Tiếc là, Tiêu Tịch không nói cho nàng biết câu trả lời mà nàng muốn nghe, mà y chỉ mỉm cười nói: “Vô Song cô nương, cô nương yên tâm, chúng ta sẽ còn gặp nhau!”

Nói xong, Tiêu Tịch không đợi Ưu Vô Song nói gì, đã phiêu thân mà đi.

Ưu Vô Song đuổi theo ra ngoài cửa tửu lâu, thân ảnh Tiêu Tịch đã biến mất, nàng có chút thất vọng nhìn dòng người náo nhiệt trên phố, qua một lúc sau, mới từ từ rời đi.

Qua lâu sau, Ưu Vô Song thấy mặt trời đã từ từ tây hạ, nàng hỏi rõ một người phương hướng của thất vương phủ, rồi mới từ từ đi về phủ.

Thất vương phủ nằm trong kinh thành, khi Ưu Vô Song đi qua vài con phố thì đã đến nơi, mấy lính canh đứng ngoài thất vương phủ hôm nay thấy Ưu Vô Song bị hoàng thượng triệu vào cung, nay lại thấy nàng hồn siêu phách lạc đi về phủ, tất cả đều bất giác lộ vẻ mặt kinh ngạc, nhưng mà, những lính canh cửa này thân phận thấp kém, đối với việc của chủ tử nào có dám nhiều lời, cho nên trong lòng tuy có hoài nghi nhưng không dám nói gì. Mà chỉ hành lễ với Ưu Vô Song, sau đó liền không động đậy đứng bên cửa.

Trong đầu Ưu Vô Song lúc này đang tràn ngập hình bóng của Tiêu Tịch, làm gì có thời gian nhìn xem bọn lính canh trong lòng nghĩ gì? Nàng cứ như một du hồn, thất thần đi về hướng Vô Trần điện.

Trong lòng lại trầm tư, trên thế gian sao lại có một nam tử ưu nhã không dính bụi hồng trần như thế? Hắc mâu thanh tịnh không chút tạp niệm của Tiêu Tịch khiến nàng bất giác muốn gần gũi y.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Đút ta uống thuốc

Không lẽ, đây chính là nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu) trong truyền thuyết sao?

Khi nàng lần đầu tiên gặp Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong cũng có cảm giác kinh ngạc, nhưng mà tim nàng lại không nhảy rộn lên như khi gặp Tiêu Tịch.

Nàng thật sự không dám tin, linh hồn đến từ thế kỉ 21 như nàng lại nhất kiến chung tình với một nam tử cổ đại.

Bất tri bất giác, Ưu Vô Song đã về đến Vô Trần điện, Vân Nhi đợi ở cửa khi thấy thân ảnh của nàng, vội tiến lên trước, lo lắng nói: “Tiểu thư, người đi đâu vậy? Sao mà đi lâu thế? Nô tì lo lắng chết mất!”

Ưu Vô Song vẫn chưa hồi thần, thuận miệng đáp: “Hoàng thượng cho người gọi ta vào cung, ta đi có một chút, sao vậy? Có chuyện gì sao? Có phải có người ức hiếp người?”

Vân Nhi kéo lấy tay Ưu Vô Song, nhìn xung quanh thấy không có người, mới hạ giọng nói: “Tiểu thư, nô tì không sao, chỉ là vương gia người.”

Vương gia? Nghe thấy Vân Nhi nhắc đến Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song mới hồi thần, nghĩ đến tối qua Lãnh Như Tuyết vì cứu nàng mà bị trọng thương, nàng chỉ cảm thấy mình nợ Lãnh Như Tuyết một nhân tình.

Nhưng đến tai Vân Nhi thì không như vậy, nàng ta cho rằng Ưu Vô Song đang lo lắng cho Lãnh Như Tuyết vì thích hắn.

Cho nên mới cười nói: “Tiểu thư, người yêu tâm, vương gia không sao, chỉ là sáng nay tiểu thư rời khỏi không lâu, vương gia tỉnh dậy không thấy tiểu thư cho nên mới giận đuổi hết bọn thị nhân ra khỏi Vô Trần điện.”

Nói tới đây, Vân Nhi lén lén cười, sau đó lại nói: “Tiểu thư, người hôm nay không ở đây, nên không biết sắc mặt bọn thị nhân ấy bị vương gia đuổi ra khỏi Vô Trần điện, cực kì khó coi, hôm nay nô tì đoán là họ ngủ không yên đâu!”

Ưu Vô Song thì không vui mừng như Vân Nhi, Lãnh Như Tuyết càng đối tốt với nàng, nàng càng cảm thấy không ổn, nàng một chút cũng không hy vọng Lãnh Như Tuyết có tâm tư gì với nàng, đặc biệt là sau khi gặp được Tiêu Tịch.

Nàng lúc này hy vọng Lãnh Như Tuyết có thể lạnh lùng với nàng bao nhiêu thì cứ lạnh lùng bấy nhiêu, tốt nhất là từ nàng, đuổi nàng ra khỏi phủ. Nhưng mà việc này bây giờ xem ra có chút khó khăn.

Vân Nhi thấy bộ dạng Ưu Vô Song vốn đề tâm, bất giác hỏi: “Tiểu thư, người không vui gì vậy? Bây giờ vương gia xem trong tiểu thư, trong lòng nhất định là thích tiểu thư, nếu không, hôm nay cũng đâu nổi nộ hỏa lớn như vậy, tiểu thư, người nên vui mới phải chứ?”

Ưu Vô Song bất nhẫn thở dài, đáp: “Ta phải vui mừng gì? Ta một chút cũng không thêm hẳn thích ta, hẳn tốt nhất là từ ta đi, ta có thể rời khỏi hẳn bao xa thì rời khỏi bấy xa, như vậy thì ta không còn phiền phức nữa!”

Vân Nhi ngờ hoặc nhìn Ưu Vô Song, nói: “Vương gia thích tiểu thư, tiểu thư không lẽ không vui? Việc này đối với tiểu thư là một việc đáng vui mà?”

Ưu Vô Song liếc Vân Nhi một cái, a đầu này nói sao mới hiểu đây? Lãnh Như Tuyết thích nàng thì có ích gì? Nàng đâu có thích hẳn, việc này nên vui gì chứ?

Xem ra, khi nào nàng rảnh phải tẩy não cho a đầu này mới được, tránh để những quan niệm phong kiến làm tổn hại não.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song đang định thuyết giáo Vân Nhi thì đột nhiên một trận bước chân truyền lại, thân ảnh Ngao Phong xuất hiện trước mặt Ưu Vô Song, hẳn ta hành lễ với nàng rồi nói: “vương phi, vương gia tỉnh lại muốn gặp vương phi.”

Thấy Ngao Phong tới, Ưu Vô Song chỉ còn cách nuốt những lời muốn nói lại, cảm hận nhìn Ngao Phong, sau đó có chút bức bối nói: “Biết rồi!”

Dứt lời, liền quay người đi vào tẩm phòng.

Vân Nhi nhanh chóng theo sau, lưu lại một mình Ngao Phong đứng đó ngơ ngẩn, lẳng lặng nhìn theo bóng người Ưu Vô Song, không biết mình khi nào đắc tội vương phi mà vương phi lại dùng ánh mắt cảm hận như vậy nhìn mình.

Ưu Vô Song lớn bước đi vào tẩm phòng, chỉ thấy Lãnh Như Tuyết đang nửa dựa vào giường, thấy nàng tới, liền bày khuôn tuấn nhan thối ra, trừng mắt nhìn nàng, nói: “Người đi đâu? Cả ngày không thấy bóng dáng!”

Ưu Vô Song nhìn khuôn mặt thối của Lãnh Như Tuyết, sau đó chỉ tự lo ngồi xuống ghế, không chút yếu thế trừng mắt lại, nói: “Ta còn có thể đi đâu? Còn không phải là hoàng thượng lão cha người phái người rước ta vào cung!”

Lãnh Như Tuyết trước tiên là khẽ sùng sốt, sau đó rất nhanh không vui mà nói: “Phụ hoàng phái người đưa người vào cung? Sao người không nói với bốn vương? Không lẽ, người không biết bốn vương đêm qua vì cứu người mới bị thương sao?”

Ưu Vô Song “hừ” một tiếng, không quan tâm lời của Lãnh Như Tuyết, mà chỉ bức bối hỏi: “Người tìm ta có việc gì? Không có gì thì ta đi ngủ đây!”

Lãnh Như Tuyết bất mãn nhìn Ưu Vô Song, nói: “Bốn vương muốn uống thuốc, người qua đây dứt cho bốn vương”

Ưu Vô Song mở to mắt nhìn Lãnh Như Tuyết như nhìn quái vật, qua một lúc lâu, mới kì lạ nói: “Này! Lãnh Như Tuyết, người chỉ là bị thương ở bụng, tay đâu có bị thương, hơn nữa, ta thấy người bây giờ tinh thần tốt lắm, không có bị thương đến mức không thể động đây. Nếu như người thích bị người khác hắt hủ, vậy thì ta sẽ gọi nữ nhân trong phủ lại cho người! Đừng phiền ta! Hừ, dù sao trong lòng họ cũng rất vui mừng mà!”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời của Ưu Vô Song, ngoài dự liệu là hẳn không những không nổi giận mà ngược lại còn cười xấu xa nói: “Ưu Vô Song, người đang ghen sao? Có phải hôm nay họ tới thăm bốn vương nên người ghen?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Vương gia là đứa trẻ

Nàng ghen? Ưu Vô Song mở to mắt, nhìn chằm chằm Lãnh Như Tuyết, cảm giác được nụ cười xấu xa trên mặt hẳn ngày càng chứng mất.

Nếu như không phải bây giờ hẳn đang trọng thương, nàng hận không thể tặng một cước lên khuôn mặt tuấn mỹ họa thủy ấy, để xem hẳn còn có thể cười được nữa không!

Người nam nhân này ngã hư nào rồi sao? Cho dù nàng có vì tất cả các nam nhân trên thế gian mà ghen thì cũng không có phần của hắn.

Đừng cho rằng hắn cứu nàng thì trong lòng nàng đối với hắn cảm kích vô cùng, nàng đối với hắn nhiều lắm cũng chỉ là không ghét hắn mà thôi, nếu nói thích thì còn xa vời!

Nhớ khi ấy, trong tân phòng hắn dùng roi vô tình đánh mình, nàng nghĩ lại còn ngứa răng, hận không thể lấy roi lại, từng roi từng roi một trả lại cho hắn để giải hận!

Lãnh Như Tuyết vốn dĩ không nhìn thấy sắc mặt ngày càng đen của Ưu Vô Song, thấy nàng không trả lời câu hỏi của mình, còn tưởng là mình nói đúng tâm sự của Ưu Vô Song, bất giác nở nụ cười tươi rói, nói: “Ưu Vô Song, bôn vương không ngại người đồ kị, người đừng ngại mà không thừa nhận.” (thời xưa, nam nhân lăng nhăng bên ngoài, thế tử không có quyền dc đồ kị, không là bị ghép vô tội thiện kị, phạm vào phụ đạo, bị từ khỏi phủ.)

Ưu Vô Song nhìn người nam nhân dương dương tự đắc, tự cho là đúng, nàng chỉ cảm thấy một đàn quạ bay ngang qua đầu.

Mặt nàng đen sầm lại, không nhìn được nữa lớn tiếng quát: “Lãnh Như Tuyết, người làm ơn đừng tự cho là mình đúng như vậy được không? Người đừng tưởng người có vài phần giống người thì tất cả nữ nhân đều thích người, hừ! Bôn tiểu thư không thích loại người như người! muốn bôn tiểu thư và người mà ghen sao? Người đi mà nằm mơ!”

Dứt lời, Ưu Vô Song mặt đem sầm mặt, không thèm quan tâm Lãnh Như Tuyết, quay người đi ra ngoài, từ đêm qua đến giờ nàng chưa nghỉ ngơi, bây giờ vừa mệt vừa buồn ngủ, không có thời gian rảnh ở đây bồi tên nam nhân điên khùng này!

Còn Lãnh Như Tuyết, khi nghe thấy những lời của Ưu Vô Song, mặt hắn đen lại, đặc biệt thấy nàng nhìn cũng không nhìn hắn quay lưng rời khỏi, sắc mặt càng khó coi hơn, hắn nhìn theo bóng người Ưu Vô Song, khi nàng chuẩn bị bước ra khỏi tẩm phòng thì hắn tức giận quát: “Đứng lại!”

Ưu Vô Song bức bối quay người lại, lạnh lùng nhìn hắn, chế giễu nói: “Thất vương gia, người lại có phân phó gì?”

Lãnh Như Tuyết hừ một tiếng, quay mặt sang một bên, nói: “Người là vương phi của bôn vương, bây giờ bôn vương bị thương, người phải lưu lại đây hầu hạ bôn vương! Những thứ này không cần bôn vương phải dạy người chứ?”

Ưu Vô Song hận không thể lòi bàn mặt thối của Lãnh Như Tuyết xuống đất, sau đó đánh một trận thật đả, sau đó lớn tiếng nói với hắn là nàng tuyệt đối không hầu hạ hắn!

Nhưng mà, nàng lúc này một câu cũng không nói, bởi vì, Lãnh Như Tuyết kì thực vì cứu nàng mà bị thương, còn nàng thực sự cũng là vương phi của Lãnh Như Tuyết.

Ưu Vô Song hít một hơi thật sâu, nén cơn tức giận trong lòng xuống, được, xem như hắn cứu nàng mà bị trọng thương, nàng sẽ nhịn!

Không phải chỉ là hầu hạ hắn thôi sao? Không phải chỉ là đưa hắn chén nước thôi sao? Có gì to tát đâu! Nói không chừng lần này nàng lưu lại hầu hạ hắn, sau này nàng đỡ phải nợ gì hắn!

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song quay lại bên cạnh Lãnh Như Tuyết lần nữa, da cười mà thịt không cười nói: “Thất vương gia, xin hỏi người có phân phó gì?”

Lãnh Như Tuyết nhìn chén thuốc đen sì trên bàn, sau đó nói: “Bôn vương muốn uống thuốc, người dứt bôn vương!”

Đôi tay Ưu Vô Song siết đến kêu răng rắc, thật sự hận không thể một quyền đánh vào khuôn mặt đáng hận kia!

Nhưng mà nàng biết, nàng không thể làm vậy, nàng hít một hơi thật sâu, sau đó nhịn khí nuốt thanh cầm chén thuốc đặt trên bàn lên, dùng muỗng múc một muỗng thuốc đen sì, sau đó đưa đến bên miệng Lãnh Như Tuyết, hét: “Mở miệng người ra!”

Ánh mắt Lãnh Như Tuyết thoáng qua một tia cười, hắn đột nhiên cảm thấy trêu đùa Ưu Vô Song như thập phần thú vị, cho nên, hắn ngoan ngoãn mở miệng, sau khi uống một ngụm thuốc, nhũn mày nói: “Ưu Vô Song, người là nữ nhân sao? Thật là thô lỗ!”

Ưu Vô Song đen sầm mặt, nàng ‘pang’ một tiếng, đặt mạnh chén thuốc lên bàn, nộ thanh nói: “Người sao mà lắm lời thế? Nếu như không muốn uống thì cứ nói với bôn tiểu thư một tiếng, bôn tiểu thư sẽ đem đồ cho cá uống!”

Lãnh Như Tuyết hai tay quàng qua đầu, thần sắc thanh thản nói: “Đại phu nói, nếu bôn vương không uống thuốc, vết thương nửa năm cũng không hết, nếu như người muốn đem đồ, bôn vương cũng không có ý kiến, chỉ e là đến lúc đó, trước khi vết thương bôn vương khỏi hẳn, người phải ngày ngày hầu hạ bôn vương!”

“Người! Ngày ngày hầu hạ hắn? Hừ, hắn nằm mơ đi! Ưu Vô Song hừ một tiếng, một lần nữa cầm chén thuốc lên, lần này nàng không dùng muỗng múc thuốc mà chỉ trực tiếp đưa cả chén thuốc tới bên miệng Lãnh Như Tuyết, mặt không cảm xúc nói: “Mở miệng ra!”

Lãnh Như Tuyết nhìn Ưu Vô Song, sau đó lại nhìn chén thuốc đen sì, hắn không ngoan ngoãn uống thuốc theo lời của Ưu Vô Song, mà chỉ chau mày nói: “Thuốc này đắng quá, bôn vương muốn ăn chút mật đường (đồ ngọt có vị mật ong), người cho người đi lấy một ít lại đây!”

Đáng? Ưu Vô Song nghe thấy lời này, cơ hồ bị tức đến mức lửa dâng cao ba trượng, người nam nhân này hắn cho rằng hắn là trẻ con sao? Lúc uống thuốc còn muốn ăn mật đường trước? Hắn nhất định là có ý, hắn nhất định là có ý!

Ưu Vô Song cố nhịn sự xúc động muốn ném chén thuốc vào mặt Lãnh Như Tuyết, sau đó hằm hằm đặt mạnh chén thuốc xuống bàn, lớn tiếng hét: “Vân Nhi, người đi thiện phòng lấy cho vương gia một ít mật đường lại đây! Vương gia người ta vẫn còn là trẻ con, người lấy nhiều một chút, tránh cho hấn lại chê thuốc đắng!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Tiếc là người không phải là Tiêu Tịch

Ngoài cửa rất nhanh truyền lại tiếng nhin cười của Vân Nhi, sai đó là âm thanh nàng ta từ từ rời khỏi.

Không biết tại sao, Ưu Vô Song cảm thấy a đầu ấy khi nãy nhất định là đang nghe lén nàng và Lãnh Như Tuyết nói chuyện.

Nếu không thì tại sao tiếng của nàng ta lại mang một ý vị nhin cười?

Nghe thấy sự phản phó của Ưu Vô Song với Vân Nhi. Khóe miệng Lãnh Như Tuyết khẽ co giật.

Sao mà hấn cảm thấy, Ưu Vô Song ngoài tuyên cáo sự bất mãn của mình ra đồng thời còn hạ thấp hấn?

Không lẽ, hầu hạ hấn khiến nàng khó chịu vậy sao?

Hề nghĩ tới việc Ưu Vô Song tươi cười với người nam nhân khác chỉ duy nhất lạnh lùng với hấn, trong lòng Lãnh Như Tuyết rất không thoải mái.

Hấn nhìn Ưu Vô Song, thấy nàng tức hằm hằm ngồi bên ghế, không có ý muốn quan tâm đến hấn, hấn mở miệng định nói gì đó nhưng lại nín lại.

Trong lòng nghĩ: Dù nàng có không thích hấn đi chăng nữa thì nàng là vương phi của hấn, hầu hạ hấn là việc thiên kinh địa nghĩa (hiển nhiên), hơn nữa, bây giờ hấn bị thương, hấn hà tất so đo thái độ của nàng? Dù sao đi nữa, từ trước tới nay, Ưu Vô Song đối với hấn đều là bộ dạng này, hấn cũng đã quen rồi, nếu như ngày nào đó nàng đột nhiên trở nên dịu dàng thì hấn mới thật sự không quen!

Lãnh Như Tuyết cảm thấy lòng mình bình tâm lại chút ít, lại nói, không phải Ưu Vô Song chịu lưu lại hầu hạ hấn sao? Có lẽ ngoài miệng nàng không chịu thừa nhận nhưng kì thực trong lòng lén lén thích hấn ấy chứ?

Nghĩ tới việc Ưu Vô Song lén lén thích mình, khóe môi Lãnh Như Tuyết cong lên một đường cong ý vị, thậm chí ngay cả hấn cũng không biết tại sao khi hấn nghĩ Ưu Vô Song thích hấn lòng hấn lại vui đến vậy.

Trong lúc Lãnh Như Tuyết đang thầm vui mừng, một trận bước chân truyền lại, ngắt quãng sự trầm tư của hấn.

Hấn không vui quay đầu lại nhìn, thì ra là Vân Nhi đem mật đường đến, chỉ thấy Vân Nhi đặt mâm điểm tâm và mật đường trên bàn, cười và nói với Ưu Vô Song: “Tiểu thư, mật đường người muốn nô tì đã đem tới, nô tì không quấy rảnh người và vương gia nữa! Nô tì cáo lui!”

Nói xong, Vân Nhi không đợi Ưu Vô Song nói gì, đã chạy ra ngoài, ra khỏi tầm phòng, còn chu đáo đóng cửa phòng lại cho họ.

Lãnh Như Tuyết đối với hành động của Vân Nhi rất hài lòng, trong lòng nghĩ: A đầu này thật thú vị, quả là người rất lanh lợi.

Còn Ưu Vô Song thì trái ngược với Lãnh Như Tuyết, nàng cảm giận nhìn cánh cửa phòng bị Vân Nhi đóng lại, trong lòng thầm chửi Vân Nhi không nói nghĩa khí, biết nàng bị Lãnh Như Tuyết làm khó mà cũng không lưu lại giúp nàng.

Lãnh Như Tuyết nhìn bộ dạng vừa tức vừa hận của Ưu Vô Song, lòng cười thầm nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ mặt bình thường nói: “Vương phi, người bây giờ có thể dứt cho bồn vương uống thuốc được rồi!”

Ưu Vô Song thu lại ánh mắt có chút không cam tâm, sau đó cầm lấy mứt trên bàn, động tác cực kì thô lỗ đưa tới trước mặt Lãnh Như Tuyết, quát: “Ăn đi! Tốt nhất ghen chết người luôn!”

Lãnh Như Tuyết khẽ lắc đầu, nói: “Người phải từng chút từng chút dứt bồn vương ăn, người hầu hạ phải rất tận tâm, việc này vương phi không cần bồn vương dạy chứ?”

Trong lòng Ưu Vô Song cơ hồ sắp phát nổ, nhưng nàng bây giờ không thể làm gì Lãnh Như Tuyết, hừ một tiếng, cố nén cơn giận trong lòng nói: “Người ăn hay không ăn? Nếu như người nói người không động đây được, ta không ngại đem toàn bộ đồ trên bàn nhét vào miệng người!”

Lãnh Như Tuyết nhìn Ưu Vô Song, thậm chí cảm nhận được trên đầu Ưu Vô Song giờ đang bốc ra khói, hấn rất thông minh nên biết được lúc nào nên dừng lại, cho nên, hấn vờ hết cách nhìn Ưu Vô Song một cái, sau đó đưa lấy lấy một miếng mứt trong mâm cho vào miệng, vừa ăn vừa không quên oán trách nói: “Có người hầu hạ như vậy, vương phi quả là khiến cho bồn vương đại khai nhãn giới.(mở rộng tầm mắt)”

Ưu Vô Song cơ hồ tức giận đến cực điểm, nàng cầm giận nhìn Lãnh Như Tuyết, đột nhiên nghĩ lại cuộc gặp gỡ với Tiêu Tịch tại tửu lâu hôm nay, lúc này nếu như người nằm trên giường là Tiêu Tịch, nàng nhất định sẽ không bức bối như vậy.

Trước mặt Tiêu Tịch, nàng nhất định sẽ làm một tiểu nữ nhân ôn nhu tựa thủy, nhưng tiếc là bây giờ người nằm trên giường không phải là Tiêu Tịch vị nam tử tựa thần tiên kia mà là Lãnh Như Tuyết tên đại hỗn đản!

Nghĩ tới đây, lòng Ưu Vô Song càng thất vọng, khó khăn lắm trong thời cổ đại này mới gặp được một cực phẩm nam nhân như vậy, tuy y có nói qua là họ sẽ còn gặp nhau nhưng không biết đó có phải là thật không?

Bây giờ thân phận nàng là vương phi của tên Lãnh Như Tuyết hỗn đản này, nàng lại không thể quang minh chính đại đi tìm y, nếu như nàng đoán không lầm, vài ngày nữa hoàng đế sẽ phái nàng đi trị thủy, đến lúc đó, nàng sẽ rời khỏi kinh thành, e là đến lúc đó muốn gặp y cũng khó.

Lãnh Như Tuyết thấy Ưu Vô Song xuất thần, ánh mắt thoáng qua tia không vui, nàng đang nghĩ gì? Không lẽ là nhớ tới đại hoàng huynh?

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết không vui dùng tay vỗ lấy tay Ưu Vô Song, không vui nói: “ngươi đang nghĩ gì vậy? Đừng quên ngươi bây giờ đang hầu hạ bốn vương, còn không mau đưa thuốc đến đây cho bốn vương?”

Ưu Vô Song hồi thần, cầm giận nhìn Lãnh Như Tuyết, sau đó đặt mâm mật đường trở lại bàn, một lần nữa cầm chén thuốc lên, thô lỗ đưa đến bên miệng Lãnh Như Tuyết, cực kì bất nhân nói: “mau uống!”

Lần này Lãnh Như Tuyết không làm khó Ưu Vô Song, hẩn nhịu mảy, uống hết thuốc đã nguội trong chén.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Giường chia người một nửa

Cho đến khi Lãnh Như Tuyết uống hết toàn bộ thuốc trong chén, Ưu Vô Song mới đem cái chén không đặt trở lại bàn, sau đó đứng dậy, nói: “được rồi phải không? Bây giờ ngươi đã uống thuốc xong, ta có thể đi rồi chứ?”

Ai ngờ đâu, Lãnh Như Tuyết đột nhiên nắm tay gấu áo nàng, nói: “không được!”

Ưu Vô Song nhất thời tức giận dâng trào, quay đầu lại giận dữ hét: “tại sao? Thuốc không phải ngươi đã uống rồi? Ngươi còn muốn gì nữa? Nếu ngươi cho rằng ngươi cứu bốn tiểu thư mà muốn bốn tiểu thư lấy thân đền đáp vậy thì bốn tiểu thư rất vui lòng nói cho ngươi biết, ngươi đừng có mơ!”

Lãnh Như Tuyết lẳng lẳng nhìn Ưu Vô Song, đột nhiên nở nụ cười tà mị, nói: “Ưu Vô Song, nữ nhân này! Trong đầu ngươi chứa cái gì vậy? Ngươi cảm thấy bộ dạng này của bốn vương mà muốn ngươi lấy thân đền đáp sao? Tiếc là bốn vương còn chưa sống đủ, không muốn sớm như vậy mà chết trên người của nữ nhân!”

Những lời nói của Lãnh Như Tuyết cực kì lộ liễu, nhưng mà Ưu Vô Song không chút để tâm.

Chỉ cần Lãnh Như Tuyết không có ý nghĩ hạ lưu với nàng là được, bởi vì thân phận nàng bây giờ là vương phi của Lãnh Như Tuyết nhưng mà nàng vốn không hề thích hắn.

Nàng tuy là nhân loại tân tiến của thế kỉ 21 nhưng trong cốt cách vẫn là một nữ nhân rất bảo thủ.

Khi nàng còn ở thế kỉ 21, nàng thậm chí còn chưa chính thức quen bạn trai, trong quan niệm của nàng, cơ thể nàng chỉ thuộc về người nam nhân nàng yêu và yêu nàng.

Cho nên, nàng đối với lần đầu tiên rất xem trọng, gần đây thái độ của Lãnh Như Tuyết thay đổi rất nhiều, nàng không thể không hoài nghi hắn đang giữ âm mưu gì.

Người nam nhân này tuy bị thương nhưng nàng vẫn nhớ, hắn ta chỉ với một chiêu đã có thể đánh gục mấy tên sát thủ.

Hắn là một cao thủ biết võ công, nếu như vạn nhất hắn bá đạo đối với nàng vậy thì chắc nàng phải khóc chết mất?

Nàng tuy lo lắng nhưng khi nghe thấy Lãnh Như Tuyết nói không có ý nghĩ gì đối với nàng, cộng thêm kì thực hắn bị thương không nhẹ, nên nàng mới yên tâm.

Nhưng mà về mặt vẫn giận dữ nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “vậy ngươi muốn làm gì? Nếu như ngươi muốn người hầu hạ, ta có thể đi gọi mấy nữ nhân kia lại đây giúp ngươi, ta tin là họ sẽ rất vui!”

Lãnh Như Tuyết vô nại nhìn Ưu Vô Song, nói: “Ưu Vô Song, nữ nhân ngươi sao mà tuyệt tình vậy? Ngươi phải biết bốn vương vì cứu ngươi mới bị

thương, hơn nữa, bốn vương ghét nhất những nữ nhân khóc lóc om sòm, người gọi họ đến đây không phải là muốn hành hạ bốn vương sao? Bốn vương mặc kệ, người là vương phi của bốn vương, bốn vương vì cứu người mà bị thương cho nên đêm nay bốn vương muốn người hầu hạ bốn vương!”

Ưu Vô Song cơ hồ bị Lãnh Như Tuyết chọc cho tức muốn ói máu.

Nàng cố nhịn nộ khí trong lòng, hét lên: “Lãnh Như Tuyết, tối hôm qua ta đã hầu hạ người cả đêm rồi, người có còn để người khác sống không hả?”

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, khuôn mặt Lãnh Như Tuyết lộ vẻ vui mừng, nói: “Hôm qua người hầu hạ bốn vương cả đêm? Ưu Vô Song, người lo lắng cho bốn vương sao? Thì ra người lo lắng cho bốn vương!”

Ưu Vô Song thật sự không cách nào nói cho Lãnh Như Tuyết hiểu, nàng dùng toàn bộ khí lực, nhằm Lãnh Như Tuyết mà hét: “Đúng vậy, ta rất lo cho người, lo người chết rồi mà chưa cho ta hưu thư! Ta không muốn bị người liên lụy cả đời đâu!”

Lãnh Như Tuyết căn bản không để tâm đến Ưu Vô Song, hần tự biên tự diễn nói: “Bất kể thế nào, người vẫn là quan tâm bốn vương! Được rồi, xem trên phần người quan tâm bốn vương, đêm nay bốn vương hào phóng chút, người không cần ngồi hầu hạ bốn vương, giường này, bốn vương chia người một nửa!”

Trời ạ, ai lại cứu nàng với? Ưu Vô Song hai tay ôm đầu, nàng nhìn sắc trời đã âm dần, nàng cảm thấy mình sắp bị Lãnh Như Tuyết làm cho tức chết, nhưng mà khi này nàng hét lớn tiếng như vậy, sao không có một ai vào cứu nàng.

Ưu Vô Song trầm mặc ngồi lại vào chiếc ghế bên giường.

Hôm nay nàng dạo phố cả ngày, hôm qua cả đêm lại không ngủ, bây giờ mệt muốn chết, nàng đã không còn khí lực đấu khẩu cùng Lãnh Như Tuyết nữa.

Nàng rất muốn rời đi, nhưng dù sao đi nữa Lãnh Như Tuyết cũng vì cứu nàng mới bị thương, nàng không nguyện ý sau này Lãnh Như Tuyết nói nàng nợ hần, cho nên, nàng không thể đi chỉ còn cách ngồi lại vào ghế, cái gì cũng không thể làm.

Lãnh Như Tuyết thấy nàng không đi cũng không làm khó nàng, mà chỉ nhích nhích người, nở nụ cười xấu xa, nói: “Nếu như người mệt rồi thì lên đây ngủ, nằm trên giường dù sao cũng thoải mái hơn ngồi trên ghế nhiều!”

Ưu Vô Song lờ mờ hần, tức giận nói: “Người đừng mơ! Ta dù có mệt chết cũng không lên giường ! người đừng mong có cơ hội thừa cơ chiếm tiện nghi!”

Lãnh Như Tuyết lười nhác ngáp một cái, không miễn cưỡng nàng, chỉ lãnh đạm nói: “Tùy người, với thân thể ốm không có lấy hai miếng thịt như người, bốn vương không có hứng thú! Hơn nữa, cơ thể bốn vương đang bị trọng thương, không tiện gần nữ sắc!”

Nghe thấy tên nam nhân đáng ghét nhục mạ thân hình nàng, Ưu Vô Song tức đến mức muốn nhảy dựng lên mà chửi hần một trận, nhưng nàng sức khỏe ra nam nhân này căn bản là rảnh rồi cô ý chọc giận nàng, nên cũng chỉ lạnh lùng quay đầu đi, không thêm quan tâm hần!

Lãnh Như Tuyết không có ý định bỏ qua cho nàng, ngược lại còn dùng ánh mắt gian tà mang chút không hài xem xét Ưu Vô Song, nói: “Thật là, thân hình này của người, căn bản muốn gì không có cái đó, mỏng phẳng như nam nhân nhìn sao cũng như một cây trúc.....”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Người muốn mưu sát thân phu

Cùng với mỗi lời quá đáng của Lãnh Như Tuyết, cơ thể Ưu Vô Song ngày càng lạnh hần, cuối cùng, nàng không còn nhịn được, quay mạnh người lại, đưa tay vỗ mạnh lên người Lãnh Như Tuyết, tức giận nói: “Người cầm miệng cho ta! Tên.....”

Tuy nhiên, lời của Ưu Vô Song còn chưa nói hết, lại bị tiếng kêu thảm thiết của Lãnh Như Tuyết ngắt đi.

Nàng chẳng qua chỉ vỗ nhẹ hần một cái, lại không có làm gì hần, hần có cần hét ta vậy không chứ?

Ưu Vô Song có chút nghi ngờ nhìn Lãnh Như Tuyết, chỉ thấy hần sắc mặt trắng bệch, dung nhan tuấn nữ khế nhăn lại, trên trán chui ra lớp mồ hôi mỏng, lúc này hần đang cả mặt đau khổ nhìn bụng mình.

Ưu Vô Song chỉ thuận theo ánh mắt của Lãnh Như Tuyết mà nhìn, chỉ thấy tay nàng lúc này đang ấn vào vết thương trên bụng hần, có lẽ do khi này nàng mới vỗ một cái, nên lớp băng gạc trắng đã nhuộm máu tươi, vết máu đang từ từ lan rộng.

Nàng nhìn Lãnh Như Tuyết sắc mặt đau khổ, sau đó vội vàng thu tay lại, không quan tâm trên tay còn dính máu của Lãnh Như Tuyết, hỏi: “người vẫn ổn chứ?”

Lãnh Như Tuyết biểu tình đau khổ hít một hơi, trừng mắt nhìn Ưu Vô Song, cắn răng nói: “Ưu Vô Song, nữ nhân này! Người định mưu sát thân phu hả?”

Ưu Vô Song nuốt nuốt bọt, nhìn Lãnh Như Tuyết đau đến chảy ả mồ hôi, chu chu miệng, nói: “sao ngươi nói khó nghe vậy? Cái gì mưu sát thân phụ? Nếu ta muốn giết ngươi, đêm qua nhân lúc ngươi hôn mê, một đao đã giết quách ngươi rồi! Còn phải đợi tới bây giờ sao? Ta đã nói rồi ta không cố ý, sao ngươi nghĩ nhiều vậy?”

Lãnh Như Tuyết căm giận nhìn Ưu Vô Song, nói: “Theo bản vương thấy là ngươi cố ý! Ngươi bất mãn với thân hình của bản vương, cho nên mới cố ý vỗ vào vết thương của bản vương! Hừ! Bây giờ ngươi hại vết thương bản vương lại chảy máu rồi, mau băng bó lại cho bản vương! Không lẽ ngươi muốn bản vương chảy máu tới hết sao? Nếu như vậy, bản vương có làm ma cũng không tha cho ngươi!”

Ưu Vô Song liếc hần một cái, không hài nhìn Lãnh Như Tuyết: “Ngươi yên tâm, ta thấy ngươi trắng kiện như trâu! Mới chảy có chút máu, không chết đâu!”

Dứt lời, lòng Ưu Vô Song thâm trù: Tốt nhất chảy chết ngươi luôn! Đỡ phải lưu lại thế gian làm hại người!

Lãnh Như Tuyết giận dữ nhìn Ưu Vô Song, nói: “Nữ nhân đáng chết, ngươi dám đem bản vương so với một con trâu?”

Ưu Vô Song nghe thấy lời Lãnh Như Tuyết, trước tiên là khẽ sùng sốt, rất nhanh “phụt” một tiếng, cười phì lên, chỉ vào Lãnh Như Tuyết mà nói: “Ngươi giận gì chứ? Là chỉ nói là cơ thể ngươi trắng kiện như con trâu, không chết nổi thôi!”

“ngươi!” Lãnh Như Tuyết thấy Ưu Vô Song đang cười hần, bất giác đại nộ, nhất thời quên mất thương tích trên người, nhảy từ trên giường lên, nhưng lại không ngờ động tới vết thương, “ai da” một tiếng, ngã trở lại giường.

Ưu Vô Song thấy vết thương vì sự cử động của hần mà chảy nhiều máu, lập tức không còn dám cười nữa, đứng nhanh dậy nói: “Được rồi, ta thật sự không phải cười ngươi, ngươi đừng có cử động nữa, bây giờ đại phu không có ở đây, nếu như vết thương rách ra, ta sẽ không băng bó lại giúp ngươi đâu.”

Lãnh Như Tuyết lúc này hiển nhiên đau đớn cực điểm, hần hít một hơi sâu, sau đó “hừ” một tiếng, quay đầu đi nơi khác không thèm quan tâm Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song thấy hần không cử động bậy, cũng yên tâm hần, tiếp tục ngồi lại vào ghế, nhìn ra ngoài cửa sổ mà ngẩn người.

Có lẽ vì sự việc khi nãy cho nên không ai trong họ nói gì, Lãnh Như Tuyết quay đầu vào giường, không biết là đã ngủ chưa.

Còn Ưu Vô Song nhìn ra ngoài cửa sổ mà ngẩn người, sau đó cảm thấy một cơn buồn ngủ ập đến, rồi nằm trên bàn ngủ.

Nhưng thời tiết bây giờ lạnh giá, nàng nằm trên chiếc bàn vừa cứng vừa lạnh căn bản không ngủ được, nàng chỉ còn cách dựa vào giường.

Nhưng một lúc sau, Ưu Vô Song lại cảm thấy ngủ không được, nàng nhìn ra ngoài cửa, phát hiện, không biết từ bao giờ, ngoài trời đã đen kịt, ở thời đại này, trời hể đen, thời tiết sẽ trở nên cực kì lạnh giá, tuy trong phòng có lò sưởi, nhưng mà nàng vẫn bị lạnh đến co lại thành một cục, căn bản không thể nào ngủ được.

Thấy nhần mông lung nhìn chiếc giường dày chắc, chiếc chăn lớn, lại nhìn khoảng trống trên giường, nghĩ qua nghĩ lại, cuối cùng không nhịn được sự cảm dỗ, nàng cởi giày, nhẹ tay nhẹ chân leo lên giường, sau đó cẩn thận đắp lấy chăn, chìm vào giấc ngủ.

Ưu Vô Song nào có biết, lúc nàng leo lên giường, Lãnh Như Tuyết một mực nhắm chặt đôi mắt kia lại đột nhiên mở mắt, khóe môi khẽ cong lên.

Cho đến khi hần nghe thấy tiếng thở đều khẽ vang lên, mới cẩn thận quay người lại, nhẹ nhàng dựa gần Ưu Vô Song, cẩn thận tránh vết thương trên người, ôm nữ nhân đã ngủ say vào trong lòng.

Ưu Vô Song trong mộng cảm nhận được sự ấm áp từ người Lãnh Như Tuyết truyền lại, vô tình dựa sát vào người Lãnh Như Tuyết, miệng thì thầm: “Tiêu Tịch ta thích huynh lắm”

Vốn dĩ Lãnh Như Tuyết thần sắc ôn nhu ôm lấy Ưu Vô Song, nhưng khi nghe thấy lời nói mơ của nàng, sắc mặt phút chốc trở nên cực kì khó coi, nữ nhân đáng chết, trong lòng hần mà còn dám nghĩ tới người khác, Tiêu Tịch kia là thứ gì? Nghe tên rất giống tên một nam nhân, từ lúc nào có thêm một tên Tiêu Tịch vậy? Sao hần không biết? Xem ra, đại nữ nhân này tỉnh dậy, hần phải hỏi nàng đằng hoàng, thân là vương phi của Lãnh Như Tuyết hần, trong lòng dám nghĩ tới nam nhân khác, nữ nhân này quả là phản rồi mà!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Ai chiếm tiện nghi của ai

Sáng sớm, mặt trời vừa từ chân trời nhô lên không bao lâu, đem ánh sáng ấm áp chiếu rọi lên mặt đất.

Lớp sương mỏng còn chưa tan, vẫn lơ lửng giữa không trung, những đóa hoa mai nửa nở rộ ngày ngày lộ ra sương châu mờ hoặc người, dưới ánh mặt trời phát ra những tia sáng lấp lánh.

Những chú chim dậy sớm đang riu rít đua nhau hót, nhảy từ cành này sang cành khác, làm rơi không ít sương châu cứ như là đang vào ngày hội.

Vô Trần điện.

Trong tấm phòng

Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song đang ôm chặt lấy nhau, rúc trong chiếc chăn ấm áp, nhìn thập phần ôn tâm và ấm áp, lò sưởi trong tấm phòng vẫn đang dâng khí ấm, làm cho căn phòng ấm áp như xuân.

Đột nhiên, Lãnh Như Tuyết nhắm chặt mắt kia, lông mi dài khẽ rung rung, sau đó từ từ mở mắt ra.

Hắn cúi đầu nhìn Ưu Vô Song co lại thành một cục, nằm trong lòng mình ngủ say sưa, khỏe môi cong lên nụ cười mãn nguyện, sau đó từ từ nhắm mắt lại.

Không biết qua bao lâu, Ưu Vô Song một mực nằm trong lòng Lãnh Như Tuyết đột nhiên vươn người, nằng khê động dậy, đột nhiên trở người, nằm trên người Lãnh Như Tuyết, trên mặt nở nụ cười vừa ý.

Lâu rồi không được ngủ thoải mái như vậy, từ khi đến nơi lạnh muốn chết này nàng chưa hề có ngày nào an giấc.

Nhưng tới qua, nàng ngủ rất ngon, bởi vì, thời tiết đêm qua ấm áp hơn rất nhiều, nàng không bị lạnh đến tỉnh giấc, hơn nữa bên cạnh hình như còn có thêm một cái gối ôm rất dễ chịu.

Đợi chút! Gối ô? Ưu Vô Song đột nhiên giật thót, mở mắt ra, sau đó đỡ chần ngồi dậy, tiếp đó, trong tấm phòng vang lên một tiếng kêu thảm thiết.

Tiếng kêu thảm thiết trong buổi sáng tinh mơ từ xa truyền lại, một số hạ nhân dậy sớm bận việc bị dọa đến ngừng cả việc đang làm, nhìn nhau không biết phát sinh chuyện gì.

Còn chim sẻ trong mai lâm, cũng bị tiếng hét ấy dọa bay hết, lượn lơ giữa không trung khá lâu không dám đáp xuống.

Trong tấm phòng, Ưu Vô Song hai tay ôm trước ngực, phẫn nộ nhìn người nam nhân thư thả nằm trên giường, tức giận nói: “Lãnh Như Tuyết, tên sắc lang người, đêm qua người làm gì ta? Tại sao ta lại bị người ôm trong lòng?”

Lãnh Như Tuyết sắc mặt không đổi, thông thả nhìn Ưu Vô Song, nói: “Nữ nhân, người xác định là bản vương ôm người? Không phải là người chủ động ôm bản vương?”

Ồ! Ưu Vô Song nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, có chút hư tâm quay đầu đi nơi khác, nhất thời yếu thế không ít, nàng vừa mới tỉnh dậy, sự thực là nàng phát hiện mình nằm trong người Lãnh Như Tuyết, còn vai của Lãnh Như Tuyết bị nàng coi là cái gối, còn cơ thể hắn bị nàng coi là cái gối ôm ở nhà nàng tại thế kỉ 21.

Lãnh Như Tuyết buồn cười nhìn Ưu Vô Song, làm vẻ cổ ý, nói: “Người còn dám nói, đêm qua người chiếm tiện nghi bản vương, bản vương xem trên phần người là vương phi của bản vương, bản vương còn chưa hỏi người, người hay thật, lại đổ oan cho bản vương!”

Ưu Vô Song cảm thấy trong lòng rất ủy khuất, bụng nàng đầy nộ hỏa, nhưng lại không thể nào bộc phát.

Bởi vì, đêm qua kì thực là nàng tự mình không chịu được lạnh, sau đó mới chủ động chạy lên giường.

Vốn dĩ nàng nghĩ là nhân lúc Lãnh Như Tuyết ngủ say, nàng nhắm mắt chút. Sau đó nhân lúc hắn còn chưa tỉnh dậy, lén lén thức dậy.

Nhưng lại không ngờ, ngủ một chút đã ngủ quá giờ, hơn nữa trong lúc mơ hồ, nàng còn xem tên hỗn đản Lãnh Như Tuyết thành cái gối ôm!

Bây giờ thì tốt rồi, rõ ràng là nàng bị hắn chiếm tiện nghi nay còn bị hắn cãi lỉ, khiến nàng có khổ cũng nói không ra, chỉ có thể im lặng chịu thiệt!

Nhưng mà, Ưu Vô Song nhìn y phục mình tuy có chút nhăn nhưng vẫn còn chỉnh tề, lòng thầm có chút an ủi.

Chỉ ít, nàng tuy bị Lãnh Như Tuyết tên khốn này ôm trong lòng cả đêm nhưng nàng may là vẫn còn thanh bạch.

Nếu không, nàng lúc này tim nàng chắc không yên ổn rồi!

Và Lãnh Như Tuyết phảng phất như biết nàng nghĩ gì, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Ưu Vô Song, nói: “Người muốn gần gũi bản vương thì cứ nói thẳng, hà tất phải giấu giếm diêm diêm, lén lén lút lút? Người cứ nói thẳng, bản vương niệm tình người là vương phi của bản vương, cũng sẽ không cự tuyệt người, người mắc cỡ gì chứ? Thật là!”

Ưu Vô Song tức đến suýt ói máu, nàng nhảy nhanh từ giường xuống, nhanh chóng mang giày vào, hét: “Người im miệng!”

Dứt lời, nàng nộ khí xông thiên mang giày, quay đầu chạy ra ngoài tấm phòng.

Lãnh Như Tuyết thấy nàng chuẩn bị bước ra khỏi tẩm phòng, đột nhiên gọi: “Ngươi đi đâu? Đợi ta.....”

Ưu Vô Song không đợi hắn nói hết, phần nộ ngắt lời hắn, quát: “Ngươi cái gì? Lãnh Như Tuyết, hôm nay bắt kẻ ngươi nói gì, đừng hòng bòn tiểu thư lưu lại đây!”

Lãnh Như Tuyết căn bản không quan tâm thái độ của Ưu Vô Song, hắn thần sắc gấp gáp, nhưng lại có sự gượng gạo nói không ra lời, qua một lúc lâu, mới có chút ngượng nói: “Nữ nhân, ngươi mau đi lấy dạ hồ (nguyên văn dạ hủ nhưng mình thấy dạ hồ nghe ôn hơn) lại đây cho bản vương, bản vương muốn muốn.....”

Uvs cảm giận lườm Lãnh Như Tuyết, nghĩ cũng không nghĩ nói: “Dạ hồ cái quái gì, bản tiểu thư bắt kẻ ngươi muốn cái đó.....”

Nói được một nửa, Ưu Vô Song đột nhiên tỉnh ngộ, chỉ thấy gương mặt nhỏ bỗng chốc đỏ ửng, mở to mắt, tựa như gặp quỷ mà nhìn Lãnh Như Tuyết, lắp lắp bắp bắp nói: “Dạ dạ dạ hồ? Ngươi là nói ngươi muốn muốn.....”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Thừa cơ phải ép

Hai chữ tiểu tiện vẫn nghẹn lại trong họng, bởi vì lúc này, nàng thấy Lãnh Như Tuyết cực kì ngại ngùng gật gật đầu.

Dung nhan cực kì tuấn mã của Lãnh Như Tuyết lúc này trở nên đỏ ửng, trên mặt không còn tia lạnh khốc thường ngày mà chỉ còn lại sự gượng gạo.

Không khí trong phòng đột nhiên trở nên cực kì quái dị, có một sự gượng gạo vô thanh khiến người khác muốn nhanh chóng rời khỏi.

Và Ưu Vô Song đang có cảm giác này, khuôn mặt nàng đỏ đến mức cơ hồ có thể nhỏ ra máu, nàng làm sao cũng không ngờ, Lãnh Như Tuyết lại có yêu cầu này với nàng.

Bởi vì nàng và Lãnh Như Tuyết tuy trên danh nghĩa là phu thê nhưng trừ đêm hôm qua, và việc ngoài ý muốn hôm kia, nàng và Lãnh Như Tuyết cơ hồ không hề động chạm qua, cái cô chỉ là nhìn nhau không vừa mắt và đấu khẩu đấu khí.

Bây giờ Lãnh Như Tuyết bị thương, không thể cử động, nhưng muốn nàng làm việc này cho hắn thật sự khiến nàng thập phần khó khăn, cho nên dù đã hiểu ý của Lãnh Như Tuyết, nhưng cơ thể nàng vẫn cứng đờ không cử động.

Còn về phía Lãnh Như Tuyết, trong lòng hắn cũng nghĩ như Ưu Vô Song, hắn bây giờ tuy hay có ý trêu chọc Ưu Vô Song, nhưng mà gặp chuyện như vậy, lòng hắn thậm chí còn khó chịu hơn Ưu Vô Song.

Nếu như là việc khác, hắn có lẽ có thể nhịn, nhưng người có ba loại gấp, hắn thật sự không thể nhịn được, Ngao Phong lại còn chưa tới, cho nên hắn chỉ còn cách mặt dày gọi Ưu Vô Song.

Bởi vì, tuy hắn và Ưu Vô Song chưa chính thức viên phòng, nhưng dù sao Ưu Vô Song cũng là chính phi của hắn, họ đã là phu thê, vậy thì nàng giúp hắn giải quyết nan đề này có gì không ổn, chẳng qua nói thì nói vậy nhưng vẫn cảm thấy ngại ngùng khó tả.

Đặc biệt khi hắn thấy thái độ kinh ngạc của Ưu Vô Song, cứ như thấy quái vật mà nhìn mình, trong ngại ngùng hắn đột nhiên thẹn quá hóa giận nhìn Ưu Vô Song, ảo não nói: “còn không mau đi?”

Ưu Vô Song giờ mới hồi thần, nàng nhìn Lãnh Như Tuyết đang đỏ mặt, thần sắc thẹn nộ, đột nhiên trong lòng rất muốn cười, nhưng mà dưới không khí này, nàng vẫn phải nhịn con buồn cười lại, nàng lúc này không còn sự gượng gạo khi này, ngược lại mỉm cười nhìn Lãnh Như Tuyết, rất thần thần nói: “Việc này ta không làm được, ngươi tự nghĩ cách đi!”

Lãnh Như Tuyết lườm Ưu Vô Song, hắn bây giờ nếu không phải thân mang trọng thương không thể xuống giường, nếu không hắn nhất định dạy dỗ nữ nhân đang cười nhạo hắn một trận, nhưng mà bây giờ hắn ngoại trừ việc dùng ánh mắt phần nộ nhìn Ưu Vô Song ra, thì không thể làm gì nàng.

Vấn đề sinh lí khiến hắn mất kiên nhẫn, hắn phần nộ nhìn nàng, cắn răng nói: “Nữ nhân đáng chết, bản vương bây giờ không đùa với ngươi! Mau đi!”

Dù cho Lãnh Như Tuyết lúc này cả mặt hung dữ, bộ dạng cắn răng nghiêng lợi hận không thể ăn nàng nhưng mà Ưu Vô Song lại không có chút sợ hãi, bởi vì nàng biết, Lãnh Như Tuyết nay thân mang trọng thương không thể làm gì nàng, bây giờ hắn chẳng qua chỉ là con cọp giấy mà thôi!

Nhưng mà nàng thấy vẻ mặt đỏ ửng của Lãnh Như Tuyết, lại không muốn nhanh chóng rời khỏi tẩm phòng, nàng quét qua một lượt tẩm phòng, sau đó chọn chiếc ghế cách Lãnh Như Tuyết xa nhất ngồi xuống, sai đó mỉm cười nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “Sao? Mùi vị nhện thế nào? Lãnh Như Tuyết, nếu như người đáp ứng bây giờ viết hưu thư cho ta, vậy thì ta sẽ giúp người giải quyết nan đề này, nếu ngươi không nguyện ý, vậy thì ngươi cứ tiếp tục nhịn, tốt nhất nhịn lâu một chút, ta đoán những nữ nhân bị ngươi đuổi đi hôm qua, hôm nay không dám đến đâu!”

Việc này không thể trách Ưu Vô Song tiểu nhân, đem việc này ra ép buộc hần, chỉ là đây là cơ hội lớn, nàng không đem lợi dụng, đó không phải là rất có lỗi với bản thân?

Hơn nữa là tên Lãnh Như Tuyết hỗn đản này không giữ lời hứa, ai bảo hần thất hứa, không làm theo dự định đưa hưu thư cho nàng?

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết tức tới mặt lúc xanh lúc đỏ, hần cắn giận trừng Ưu Vô Song, cắn răng nói: “Nữ nhân đáng chết, ngươi, ngươi muốn ép bốn vương? Ngươi đừng hòng!”

Ưu Vô Song không thèm quan tâm Lãnh Như Tuyết tức sắp phát điên kia, ngáp một cái, lười nhác nói: “đáp ứng hay không tùy ngươi, bốn tiểu thư bây giờ có rất nhiều thời gian bồi ngươi, chỉ là ngươi đừng trách bốn tiểu thư không nhắc ngươi, đến lúc ngươi nhịn không được nữa thì đừng trách ta!”

Dứt lời, Ưu Vô Song không có hảo ý nhìn chỗ nào đó trên người Lãnh Như Tuyết, sau đó cười gượng một tiếng.

Trong đầu nàng, thậm chí còn tá bất lương hiện lên cảnh chỗ đó của Lãnh Như Tuyết ướt một mảng lớn, còn có bộ dạng tức giận của hần.

Từ khi nàng xuyên không tới đây, không có ngày nào không chị tính khí của Lãnh Như Tuyết, bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội gặp việc chinh Lãnh Như Tuyết, lòng nàng đương nhiên là rất tốt.

“Ngươi!” Lãnh Như Tuyết thật sự rất muốn giết người nữ nhân đang cười này! Nàng không nhắc còn tốt, hần khi này vì giận mà quên mất nay cảm giác nội gấp lại đến.

Nữ nhân này lúc này còn nhàn nhã ngồi trên ghế, không có chút ý định đi lấy dạ hồ cho hần, rõ ràng là muốn nhân cơ hội này ép buộc hần ghi hưu thư! Hừ, muốn rời khỏi sao? Không dễ như vậy!

Nàng cả gan ép hần, vậy thì hần làm sao có thể để nàng dễ dàng như vậy mà ra đi? Cho dù vết thương của hần có rách ra lần nữa hần cũng không để nàng được như ý nguyện!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Đừng hòng thoát khỏi tay bốn vương

Lãnh Như Tuyết nghĩ tới đây, không nói gì nữa, mà chỉ đưa tay bám chặt giường, từ từ ngồi dậy, có lẽ vì động phải vết thương trên người, hần “hừ” nhẹ một tiếng, hành động khê ngáp ngừng nhưng lại không hề dừng lại.

Thấy Lãnh Như Tuyết cử động, biểu tình vốn dĩ cười nhẹ của Ưu Vô Song nhất thời cứng đờ, tiếp sau đó, nàng như gặp phải quỷ, nhảy nhanh dậy, thất thanh kêu lên: “Ngươi không muốn sống nữa hả?”

Và đúng vào lúc này, nàng nhìn thấy tám vài băng trên người Lãnh Như Tuyết lại lần nữa nhuốm máu tươi, và lại vết máu còn không ngừng lan rộng ra.

Nàng đích thân nhìn thấy Lãnh Như Tuyết bị thanh đao đâm phải, cũng biết rõ hần bị thương nặng như thế nào, thấy hần chán sống mà cử động bậy, nàng thậm chí có thể tưởng tượng được sự đau đớn mà bây giờ hần phải chịu.

Nhưng mà Lãnh Như Tuyết lại hoàn toàn không cảm thấy đau đớn nơi vết thương, tuy hần nhủ chặt chân mày, nhưng động tác không có chút ý định dừng lại nào, hần vẫn từ từ cử động thân thể, chậm chậm đưa chân xuống đất.

Nhìn Lãnh Như Tuyết vì đau đớn mà trên trán đã chảy ra lớp mồ hôi mỏng, trong lòng Ưu Vô Song bỗng dâng lên sự tự trách.

Nàng đột nhiên cảm thấy mình rất quá đáng, tuy nàng không ưa gì Lãnh Như Tuyết, cũng rất muốn rời khỏi đây, nhưng mà Lãnh Như Tuyết dù sao cũng vì cứu nàng mà bị thương nặng, nàng dù không cảm kích hần thì cũng không nên ép buộc hần như vậy.

Và còn một điểm nữa là với tính cách cao ngạo của Lãnh Như Tuyết, hần dù có trong bất kì tình huống nào cũng không chịu sự ép buộc của người khác.

Thấy nơi vết thương của Lãnh Như Tuyết chảy ra một mảng lớn máu đỏ tươi, Ưu Vô Song không nhịn được, nàng vội vàng xông tới, ấn lấy người Lãnh Như Tuyết không để hần đứng dậy, lớn tiếng nói: “Đủ rồi, ngươi muốn chết sao?”

Lãnh Như Tuyết bị Ưu Vô Song ấn chặt, không thể cử động, hần lạnh lùng nhìn nàng, nói: “bốn vương sẽ không chịu sự ép buộc của ngươi, dù có chết, bốn vương cũng sẽ không cho ngươi hưu thư, Ưu Vô Song, ngươi hãy từ bỏ ý định này đi!”

Ưu Vô Song nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, trong lòng tức giận vô cùng, nhưng lại không thể nói ra lời nào cãi lại, nàng tuy không thích Lãnh Như Tuyết, nhất là cực ghét bộ dạng cao cao tại thượng của hần, nhưng nàng không có ý định muốn hần chết, bởi vì dù sao hần cũng từng cứu nàng.

Mà cho dù hấn không cứu nàng thì nàng cũng không có ý định muốn hấn chết, bởi vì nàng thật sự không phải là người lãnh khốc, nàng là một cảnh sát tràn đầy tâm lòng chính nghĩa của thế kỉ 21.

Thấy Lãnh Như Tuyết như vậy Ưu Vô Song chỉ cảm thấy không biết phải nói gì, hai tay nàng ấn Lãnh Như Tuyết trở lại giường, cực kì không tình nguyện nói: “Chúng ta đừng nói cái này nữa, ta khi nãy chỉ đùa với ngươi thôi, ngươi thật sự muốn cái gì gì đó thì ta đi lấy cho ngươi là được.” (PP: Song tỳ đùa kiểu này có ngày chết người)

Dứt lời, nàng liền quay người đi ra, nhưng nàng vừa mới quay người, tay nàng đã bị Lãnh Như Tuyết nắm chặt. Tú mi nàng nhú lại, quay đầu lại chỉ thấy Lãnh Như Tuyết thần sắc nghiêm trọng, đang lạnh lùng nhìn nàng, hơn nữa, tay nắm lấy tay nàng dùng lực có chút lớn, làm cho tay nàng đau.

Nàng định hỏi Lãnh Như Tuyết muốn làm gì thì bên tai truyền lại âm thanh trầm thấp của hấn: “Ưu Vô Song, ngươi tốt nhất nhớ kĩ cho bốn vương, sau này đừng có mơ tưởng rời khỏi bốn vương, bốn vương tuyệt đối không để ngươi rời khỏi, nếu như ngươi muốn trốn vậy thì dù ngươi có trốn tới chân trời góc biển thì cũng đừng hòng có thể thoát khỏi tay bốn vương!” (PP:cái này có tính là lời tỏ tình + bá chiếm không ta!?)

Nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song khẽ kinh ngạc, người nam nhân này biết được tâm tư của nàng, thậm chí còn biết được nàng có ý đồ muốn trốn khỏi đây, không lẽ, việc của nàng và Lãnh Như Phong bị hấn biết được?

Không đúng, lúc đó, ngoài nàng và Lãnh Như Phong ở hậu viện ra, căn bản không có ai khác, còn Lãnh Như Phong càng không nói chuyện này với Lãnh Như Tuyết, bởi vì, dù sao thì đó cũng là do hấn ta tự đề xuất, không phải là nàng muốn hấn ta làm.

Về việc không thành thì có lẽ là do Lãnh Như Tuyết kiên trì không muốn từ nàng, và đây cũng chính là điều khiến Ưu Vô Song hoài nghi, thái độ của Lãnh Như Tuyết sao đột nhiên lại thay đổi, từ đầu muốn từ nàng, vậy thì sao bây giờ lại không chịu từ?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song chợt nhớ ra, lúc nàng trong cung, tại ngự thư phòng hoàng đế cho nàng xem bức tàng bảo đồ, còn nói cho nàng biết cái truyền thuyết của Tây Diêm

Nghĩ tới những lời hoàng đế nói với nàng, nàng cuối cùng cũng hiểu, thái độ của Lãnh Như Tuyết đối với nàng lại thay đổi như vậy, không lẽ là vì cái truyền thuyết đó, và tàng bảo đồ kia?

Nếu như là vậy nàng có cơ hội thuyết phục Lãnh Như Tuyết, để hấn có thể buông tha nàng.

Ưu Vô Song nghĩ tới khả năng này, lòng khẽ vui mừng, nàng đang định nói thì ngay lúc này, đột nhiên cửa tấm phòng bị mở ra, thân hình cao to của Ngao Phong từ ngoài bước vào.

Hấn ta sau khi nhìn thấy Ưu Vô Song trong tấm phòng, mặt bất giác đỏ lên, nhanh chóng cúi đầu, có chút gượng gạo nói: “thuộc hạ tham kiến vương gia, vương phi.”

Ưu Vô Song nhìn Ngao Phong một cái, đột nhiên nhớ là bây giờ Lãnh Như Tuyết bây giờ đang nhịn, liền vội vàng rút tay mình lại, nói với Ngao Phong: “Ngươi đến đúng lúc lắm, hấn có việc tìm ngươi.”

Nói xong, lòng nàng cảm thấy có chút ngại ngùng, vội vàng đi ra ngoài. Không biết tại sao, nàng bỗng cảm thấy hôm nay ánh mắt của Ngao Phong nhìn nàng có chút kì lạ.

Ánh mắt ấy cứ như nàng và Lãnh Như Tuyết đang làm việc gì đó không thể để người khác biết, khiến nàng cảm thấy không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Ngươi yên tâm

Bảy ngày sau.

Ngày tháng rất nhanh qua đi, chớp mắt đã qua mấy ngày, hoàng đế quả thật không khiến Ưu Vô Song thất vọng.

Sáng sớm hôm nay đã phái người đưa thánh chỉ tới phong nàng làm tuần phủ, và chuẩn bị một đội nhân mã hộ tống nàng rời kinh đến năm trăm dặm Lăng Phong huyện hỗ trợ trị thủy.

Chính vì nguyên nhân này cho nên nàng mới xuất hiện trong tấm phòng Vô Trần điện, lỡ tai chịu trận lời đình của Lãnh Như Tuyết: “Ưu Vô Song, ngươi đã giữ thủ đoạn gì với phụ hoàng? Phụ hoàng sao lại hồ đồ tới mức phong ngươi làm tuần phủ? Còn phái người đến Lăng Phong huyện trị thủy? Sao bốn vương lại không biết ngươi có tài cán này? Ngươi nói rõ cho bốn vương xem!”

Ưu Vô Song cảm thánh chỉ của hoàng thượng trên tay, bắt lực ngoáy ngoáy tai, lòng thầm nói: việc ngươi không biết còn nhiều lắm, bốn tiểu thư là nhân loại tân tiến của thế kỉ 21, thứ ta biết một cổ nhân như ngươi có thể biết được sao?

Đương nhiên tuy trong lòng nàng nghĩ vậy nhưng lại không dám nói ra, nàng chỉ lãnh đạm nhìn Lãnh Như Tuyết, không vui nói: “ngươi hét gì chứ? Đây là phụ hoàng ngươi hạ chỉ, ngươi có gì bất mãn, cứ đi tìm phụ hoàng ngươi, ta chỉ làm theo thánh chỉ thôi, còn nữa, Lãnh Như Tuyết, bây giờ ta là tuần phủ đại nhân do phụ hoàng ngươi phong, ngươi không thể khách khí với ta chút được sao?”

“Khách khí? Tuần phủ?” Lãnh Như Tuyết dùng mũi ‘hừ’ một tiếng, nói: “Bỏn vương tuy không biết ngươi dùng thủ đoạn gì mê hoặc phụ vương, nhưng mà ngươi là một nữ nhân, một nữ tử yếu ớt, ngươi tưởng ngươi có thể trị được thủy nạn ở Lăng Phong huyện sao? Cách nghĩ của ngươi thật ngây thơ!”

Ưu Vô Song nhìn Lãnh Như Tuyết cả mặt không hài, có chút không thoải mái nói: “Lãnh Như Tuyết, ngươi xem thường ta? Không phải chỉ là trị thủy sao? Có gì khó chứ?”

Lãnh Như Tuyết cười một tiếng, nói: “Không phải chỉ là trị thủy? Ưu Vô Song, ngươi lại mất đi thần trí rồi hả? Ngươi cho rằng, trị thủy dễ dàng như ngươi tưởng sao? Bỏn vương nói cho ngươi biết, nạn hồng thủy ở Lăng Phong huyện không phải là chuyện ngày một ngày, đó là việc gần mười năm nay, cơ hồ năm nào cũng không ngừng có nạn thủy, triều đình năm nào cũng phải người đi trị thủy, nhưng không có lần nào thành công, ngươi cho rằng dựa vào ngươi thì có thể trị được nạn thủy ở Lăng Phong huyện sao? Cách nghĩ của ngươi quá là ngây thơ!”

Ưu Vô Song nghe thấy lời nói của Lãnh Như Tuyết, bất giác khẽ giật mình, trong lòng đồng thời có dự cảm không lành.

Nàng không ngờ, nạn thủy ở Lăng Phong tỉnh lại nghiêm trọng đến bước này.

Nếu như thật sự như lời Lãnh Như Tuyết nói, mười năm trước Lăng Phong huyện đã bắt đầu chịu nạn thủy, vậy thì, bây giờ hoàn cảnh nơi ấy nhất định vô cùng ác liệt.

Nghĩ vậy, Ưu Vô Song bất giác có chút hối hận, bản thân khi ấy chỉ vì muốn được rời khỏi thất vương phủ mà một lời đáp ứng lão hồ ly, bây giờ nghĩ lại, lão hồ ly đó khi ấy nói phong nàng làm tuần phủ căn bản là không có ý tốt gì.

Nhưng mà Ưu Vô Song tuy trong lòng có chút hối hận, nhưng vẫn không có ý định thoái lui, tính tình nàng trước giờ không dễ dàng chịu thua.

Hơn nữa, bây giờ nàng đã cười lên lưng cọp thì có thể nào đi nữa nàng cũng chỉ còn cách liều một phen.

Nàng không tin với kiến thức của thế kỉ 21, nàng không thể làm ra chút thành tích gì!

Lãnh Như Tuyết thấy Ưu Vô Song không nói gì, tưởng là trong lòng đồng tình với lời nói của mình, sắc mặt lập tức dịu xuống, lại nói: “Bỏn vương chỉ vì tốt cho ngươi, ngươi một người nữ nhân, lại là vương phi của bỏn vương, ngươi đi trị thủy gì chứ? Ngươi cho rằng việc đó vui sao? Được rồi, ngươi bây giờ nhanh chóng cùng Ngao Phong vào cung, đem thành chỉ trong tay đưa trả cho phụ hoàng, nói là vì ta bị thích khách đâm trọng thương, ngươi không thể rời khỏi, đợi khi vết thương bỏn vương lành, sau đó bỏn vương sẽ vào cung giúp ngươi khuyên phụ hoàng. Tin chắc rằng phụ hoàng không vì việc này mà làm khó ngươi!”

Ưu Vô Song trầm tư hồi lâu, đột nhiên ngắt đầu, kiên cường nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Không! Chuyến đi này ta nhất định phải đi, Lãnh Như Tuyết ngươi đừng cản ta, dù ngươi có cản ta, ta cũng muốn đi! Những năm nay, không ai có thể trị được thủy, vậy thì để ta đi thử xem sao!”

“Ngươi!” hiếm khi Lãnh Như Tuyết lộ ra vẻ mặt khản trương, tức giận nói: “Ưu Vô Song! Ngươi điên rồi sao? Bỏn vương nói cho ngươi biết, bất kể thế nào, bỏn vương tuyệt đối không đồng ý cho ngươi đi! Ngươi phải biết Lăng Phong huyện năm nào cũng có thiên tai, bây giờ ở đó đã xuất hiện ôn dịch, ngươi đi rồi, vạn nhất.....”

Lãnh Như Tuyết không nói hết lời, nhưng mà Ưu Vô Song lại có thể hiểu ra ý của hân.

Lăng Phong huyện năm nào cũng có thiên tai, một nơi như vậy, tự khắc nguy hiểm, có ôn dịch cũng không phải là việc lạ.

Trong thời cổ đại này, không có y thuật tân tiến như thế kỉ 21, đừng nói là ôn dịch, dù là nhiễm phải phong hàn thông thường, cũng có thể mất mạng, càng không cần nói gì tới ôn dịch.

Nhưng mà lòng nàng đã quyết, điểm này nàng rất rõ, chỉ cần không phải là hoàng đế đích thân thu lại thánh chỉ, ai cũng không thể cản được nàng đi Lăng Phong huyện.

Nhưng mà tuy nàng đã quyết định, nhưng thần sắc vì nàng lo lắng của Lãnh Như Tuyết, nàng thật sự cảm thấy ấm áp.

Có lẽ, người nam nhân này tuy có chút cao ngạo nhưng mà hân không đáng ghét như vậy.

Nghĩ tới đây, hiếm khi Ưu Vô Song nở nụ cười chân thành với Lãnh Như Tuyết.

Đôi mắt nàng đối diện với ánh mắt lo lắng của hân, nói: “Lãnh Như Tuyết, ngươi yên tâm, ta sẽ không xảy ra việc gì đâu! Ngươi tin ta, ta tuyệt đối không để bản thân xảy ra chuyện gì đâu, nếu như tới lúc đó, ta không thể trị được nạn thủy ở Lăng Phong tỉnh vậy thì ta sẽ tự mình trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Sự nghi ngờ của Lãnh Như Tuyết

Lãnh Như Tuyết lần đầu tiên quan sát kĩ Ưu Vô Song với khoảng cách gần như vậy.

Hắn không thể không thừa nhận, Ưu Vô Song so với Ưu Lạc Nhạn nữ nhân đệ nhất kinh thành thì không hề thua kém, thậm chí còn đẹp hơn mấy phần.

Nếu như khi ấy, nàng không hề bị ngốc nghếch, vậy thì danh hiệu nữ nhân đệ nhất kinh thành chắc chắn thuộc về nàng!

Bởi vì năm đó hắn cho rằng Ưu Lạc Nhạn mới là người nữ nhân duy nhất trong vương triều Tây Diệm này xứng với hắn, cho nên khi hắn biết tân nương lên nhằm kiệu hoa, đổi thành một người ngốc nghếch thì hắn mới phẫn nộ.

Đồng thời cũng vì lời nói của Ưu Lạc Nhạn, nên ấn tượng của nàng trong lòng hắn sớm đã định sẵn.

Vì thế, dù cho sau này hắn phát hiện dung mạo nghiêng thành của nàng không hề thua kém Ưu Lạc Nhạn, nhưng hắn lại chưa từng quan sát nàng kĩ qua, càng không cần nói là nhìn nàng với khoảng cách gần như vậy.

Nhưng mà, dung mạo của nàng không phải là nguyên nhân thu hút hắn, nguyên nhân thu hút hắn thật sự chính là sự kiên cường và thông tuệ của nàng mà những nữ nhân khác không có.

Tính cách mạnh động, tính khí hỏa bạo, từ trước tới nay không để hắn trong mắt mặc dù hắn mới chính là chủ nhân của thất vương phủ.

Nhưng với tính cách này nàng lại có một tấm lòng lương thiện và cực kì đồng tình cho người khác.

Điểm này, ngoài việc do Ngao Phong lên nói cho hắn biết việc nàng luôn che chở cho a hoàn thân cận và lần đầu tiên hắn tìm nàng tại khuôn viên thì có thể nhìn ra nàng là một người dễ mềm lòng.

Nhìn nụ cười chân thành trên mặt Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết đột nhiên cảm thấy nàng như là một câu đố, như là một bảo tàng (kho báu chứ không phải viện bảo tàng à nha) mới được phát hiện, nàng còn có nhiều bí mật đợi hắn từ từ phát hiện.

Tuy hắn rất không nguyện ý thừa nhận bản thân thật sự rất lo lắng cho nàng, rất không nguyện ý để nàng một mình đến Lăng Phong huyện nhưng bây giờ nhìn nụ cười chân thành của nàng, hắn lại nói không ra bất cứ lời nào ngăn cản.

Ưu Vô Song nhìn biểu tình ưu sầu cực kì hiếm thấy của Lãnh Như Tuyết, đột nhiên “phụt” một tiếng, cười nói: “Lãnh Như Tuyết, ngươi đừng nhăn mặt nhàu mày nữa được không? Ngươi như vậy, thật không giống ngươi chút nào! Đường đường là thất vương gia của vương triều Tây Diệm, bây giờ lại như một nữ nhân ông ổng eo eo, nếu như bị người ái mộ của ngươi biết được, e là sẽ tổn thương trái tim của rất nhiều người đó!”

Lãnh Như Tuyết lại ngoài dự liệu của nàng, hắn không hề quan tâm sự cười nhạo của nàng, sau một hồi trầm tư, trầm giọng nói: “Nếu như ngươi muốn đi Lăng Phong huyện cũng được, nhưng mà phải đợi khi thương tích của bốn vương lạnh hẳn, rồi đi cùng bốn vương.”

Bây giờ đại hoàng huynh đã biết nàng ấy là người định mệnh trong truyền thuyết, ngoài trừ đại hoàng huynh và lục hoàng huynh ra, hắn thật sự không dám đảm bảo không còn người có dụng tâm khác biết được.

Nếu như còn có người nào khác biết được, vậy thì lần đi Lăng Phong huyện này nhất định không thái bình.

Tuy phụ hoàng đã phái một đại đội tinh binh hộ tống, nhưng nàng trong sáng, giặc trong tối, vẫn sẽ có lúc không phòng bị kịp.

Hơn nữa, đoàn đưa thân của Tử Việt quốc sắp đến đây, phụ hoàng không thể phái nhiều người đi được, cho nên hắn vẫn không yên tâm để nàng một mình đến Lăng Phong huyện.

Ưu Vô Song nào có biết trong lòng Lãnh Như Tuyết nghĩ gì, nàng khó khăn lắm mới có cơ hội rời khỏi thất vương phủ, rời xa Lãnh Như Tuyết, tự khắc không nguyện ý bị Lãnh Như Tuyết kề cạnh khua tay múa chân.

Hơn nữa, trong lòng nàng còn có một bí mật.

Đó chính là, Tiêu Tịch đã từng nói, họ sẽ còn gặp nhau, lần này, nàng bị hoàng đế phái đi Lăng Phong huyện trị thủy, nàng hy vọng có thể gặp lại Tiêu Tịch, và tốt nhất là Tiêu Tịch có thể bồi nàng cùng đi.

Đương nhiên hy vọng này không lớn nhưng mà chỉ cần có chút hy vọng, nàng sẽ không từ bỏ, hề nghĩ tới vị nam tử đậm nhiên tựa thần tiên, khí chất nho nhã, Ưu Vô Song cảm thấy lòng ngọt ngào.

Qua mấy ngày tơ tưởng, nàng càng ngày càng xác định nàng đối với Tiêu Tịch là nhất kiến chung tình.

Cho nên, khi nàng nghe thấy Lãnh Như Tuyết nói là theo nàng đi Lăng Phong huyện thì nghĩ cũng không nghĩ, rất thẳng thắn từ chối nói: “không được, ngươi không thể đi!”

Việc thẳng thắn từ chối của nàng khiến lòng Lãnh Như Tuyết vài phần không vui, ngữ khí khẽ trầm xuống, nói: “Bỏn vương sao lại không thể đi? Ngươi là vương phi của bỏn vương, ngươi đi Lăng Phong huyện trị thủy, bỏn vương đi cùng cũng là lẽ thường tình! Ngươi cự tuyệt bỏn vương, có phải là có gì giấu bỏn vương?”

Ưu Vô Song bị Lãnh Như Tuyết nói trúng tâm sự, bất giác nở nụ cười gượng, trong lòng nói: bỏn tiểu thư cự tuyệt ngươi đương nhiên là có lý do, bởi vì bỏn tiểu thư muốn thừa cơ hội này gặp lại Tiêu Tịch, ngươi đi theo đâu còn có thể làm trò trống gì?

Lãnh Như Tuyết nhìn thái độ quái lạ của Ưu Vô Song, hoài nghi trong lòng càng sâu, lại hỏi lần nữa: “Ưu Vô Song! Ngươi có phải có gì giấu bỏn vương?”

Ưu Vô Song vội vàng gạt khỏi tâm sự, nói: “Ta sao lại có gì giấu ngươi? Lần này đi Lăng Phong huyện trị thủy là do phụ hoàng ngươi hạ chỉ, nếu như thật sự có gì giấu ngươi, ngươi đi hỏi phụ hoàng ngươi không phải là được rồi sao? Ta không muốn ngươi đi, là vì sợ vết thương ngươi mới khỏi, cơ thể còn suy nhược, đi xe mệt mỏi không tốt lắm. Ta là quan tâm ngươi! Hơn nữa, việc cứu nạn này, sao có thể tùy tiện kéo dài thời gian? Còn nữa, phụ hoàng ngươi hạ lệnh trong thánh chỉ bảo ta ngày mai xuất phát, ta làm sao có thể kháng chỉ?”

“Vậy sao?” tuy Ưu Vô Song nói một đồng lý do cự tuyệt, nhưng Lãnh Như Tuyết vẫn dùng ánh mắt cực kỳ không tin nhiệm nhìn Ưu Vô Song, ánh mắt sắc bén ấy khiến Ưu Vô Song trong lòng nổi cả lông, trong lòng thầm mắng: tên đáng ghét này, hắn có đọc tâm thuật sao? Sao mà đa nghi vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Ly kinh

Tuy Lãnh Như Tuyết trăm lần ngăn cản, cả mặt không tình nguyện nhưng Ưu Vô Song vẫn làm như chỉ thị trên thánh chỉ, sáng ngày thứ hai sau khi vào cung điện thánh, đã cùng một đội tinh binh cùng rời khỏi kinh thành, hướng về Lăng Phong huyện.

Khi tiễn biệt, ngoài dự đoán của Ưu Vô Song, ngoài Lãnh Như Tuyết vết thương chưa lành kiên trì theo đến còn có Lãnh Như Phong mấy ngày không gặp, đương nhiên khi biết được nữ nhi mình bị hoàng thượng phong làm tuần phủ, phái đến Lăng Phong huyện trị thủy, Ưu Thành Minh sáng sớm cũng đã chạy vào cung.

Thực ra, khi Ưu Thành Minh vừa mới biết được tin này, trong lòng kinh ngạc cực kỳ, trong lòng ông ta Ưu Vô Song người nữ nhi này từ nhỏ ngọc ngà, sau khi thân trí thanh tỉnh lại có tài cán lớn như vậy, cho dù ông ta không hiểu hoàng thượng anh minh tại sao lại phái nữ nhi mình đi trị thủy, nhưng ông ta biết hoàng thượng làm vậy chắc chắn có lý do của hoàng thượng.

Nói tuy là nói vậy, nhưng Ưu Vô Song dù sao cũng là nữ nhi của ông ta, thân là thừa tướng, đối với hoàn cảnh ở Lăng Phong huyện thập phần nắm rõ, cho nên, lòng ông ta ngoài việc lo cho an nguy ra còn càng thấp thỏm không yên.

Chỉ có Ưu Vô Song là người hưng phấn hơn cả, nàng dưới sự dẫn dắt của hoàng đế, và nói vài câu để Ưu Thành Minh yên tâm, sau đó vẫy vẫy tay với Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong, thì đã ngồi lên xe ngựa đợi sẵn ngoài cung.

Ngồi trên xe ngựa Ưu Vô Song lập tức cảm thấy mình như một con chim mới bay khỏi lồng, lòng hưng phấn nhưng lại có một tia thấp thỏm không yên, và càng có sự mơ hồ.

Nhưng mà nhưng thứ này nàng không nghĩ nhiều, bởi vì ánh mắt lạnh lùng, âm trầm không gì sánh bằng của Lãnh Như Tuyết, khiến nàng cảm thấy như bị kim đâm từ sau lưng, cảm giác ấy cứ như bản thân là tiểu thê từ bị trượng phu (=trường công) nghi ngờ, thập phần khó chịu.

Xe ngựa từ từ tiến về phía trước, dần dần, cuối cùng rời khỏi cửa hoàng cung, đợi khi bóng dáng Lãnh Như Tuyết biến mất, Ưu Vô Song mới thở phào nhẹ nhõm.

Không còn cảm giác kim đâm sau lưng, Ưu Vô Song mới nhẹ nhõm, nàng vén rèm xe ngựa lên, tràn đầy hứng thú nhìn ra ngoài cửa, lần này nàng ra ngoài ngoại trừ việc trị thủy ra, cách nghĩ chính trong lòng nàng là nhân cơ hội du ngoạn vương triều Tây Diễm một chút.

Nghĩ tới đây, nàng bất giác nhớ đến Tiêu Tịch, người nam tử mà nàng chỉ gặp có một lần đã bị thu hút, người nam tử mà có đậm nhà như ưu lan không linh (tinh linh thần tiên).

Nếu như lần này Tiêu Tịch có thể bồi bên cạnh nàng thì tốt biết bao!

Nghĩ tới cảnh cùng Tiêu Tịch du ngoạn, Ưu Vô Song bất giác nở nụ cười ngơ ngác.

“Tiểu thư, người cười gì vậy?”

Tiếng của Vân Nhi truyền lại, ngắt đi mỹ mộng của Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song hồi thần, nhìn Vân Nhi, rất nhanh có chút hưng phấn quay đầu đi, nói: “Ta đâu có cười? Vân Nhi, ngươi đi ngủ đi.”

Vân Nhi nào có ngủ được? Biểu tình nàng ta có chút hưng phấn áp sát gần Ưu Vô Song, nói: “Tiểu thư, nô tì ngủ không được, nô tì lần đầu tiên đi xa khỏi cửa, bên ngoài kinh thành thành có rất nhiều rất vui, không biết có phải là thật không?”

Vân Nhi từ khi còn rất nhỏ đã bị bán vào phủ thừa tướng, nàng ta một mực theo cạnh hầu hạ Ưu Vô Song, sau đó cùng bồi Ưu Vô Song gả vào thất vương phủ, ngoài những việc này nàng ta chưa từng ra khỏi cửa.

Hơn nữa, đại hộ gia đối với hạ nhân nô tì trong nhà rất nghiêm khắc, đặc biệt thất vương phủ là nơi của vương gia, tự nhiên là nghiêm hơn so với các đại hộ khác.

Và trước đây, bản thân Ưu Vô Song còn không thể tự do ra vào thất vương phủ, càng không cần nói tới Vân Nhi a hoàn này.

Cho nên, lần này có thể bồi Ưu Vô Song đến Lăng Phong huyện mới hưng phấn như vậy.

Ưu Vô Song bản thân sao không như vậy? Dù nàng là nữ tử tự lập của thế kỉ 21, nhưng mà sau khi xuyên không tới đây, một mực bị những quan niệm phong kiến trói buộc, bây giờ khó khăn lắm mới có thể ra ngoài, nhưng lại không phải tự do thật sự mà chỉ là hoàng đế phải nàng đi trị thủy.

Nhưng dù có như vậy, sự hưng phấn trong lòng nàng vẫn không hề giảm, nàng nhìn bên ngoài cảnh sắc không ngừng bay qua, nàng thậm chí còn có cao hứng muốn hát lên một bài, nhưng tiếc là bây giờ thân phận nàng là tuần phủ đại nhân do hoàng đế đích thân ngự phong, không thể tùy tiện như vậy.

Ngồi trong xe ngựa, nhìn cảnh sắc bên ngoài cứ lượn qua, tuy rằng bây giờ xe ngựa mới rời khỏi kinh thành nhưng vẫn trong phạm vi nội kinh, cảnh sắc vẫn không có gì mới lạ nhưng Ưu Vô Song lại cảm thấy nhìn mãi không chán, cảm giác buồn bực bị nhốt trong thất vương phủ hoàn toàn bị quét sạch.

Nhưng mà bây giờ ra khỏi kinh thành nàng vẫn chưa thấy hình bóng của Tiêu Tịch, e là lần ra đi này sẽ không gặp được y.

Nghĩ tới đây, lòng Ưu Vô Song bất giác có chút thất vọng.

Nàng thích ở cùng Tiêu Tịch, tuy họ chỉ mới gặp có một lần, nhưng khí chất lãnh đạm, không linh của y thu hút nàng, y rất hiểu ý người khác, ở cùng với y, nàng không cần cân trọng, y cho nàng một cảm giác an toàn.

Trong đầu Ưu Vô Song bỗng nghĩ tới Lãnh Như Tuyết, tên ngang tàng ấy, nàng đột nhiên cảm thấy Lãnh Như Tuyết và Tiêu Tịch cứ như hai người hoàn toàn trái ngược nhau, hề nghĩ tới nụ cười xấu xa và còn tính khí âm thanh bất định của hắn, lòng Ưu Vô Song cứ như bị mèo cào phải, rất ngứa ngáy.

Nghĩ vậy, Ưu Vô Song đột nhiên giật mình, nàng sao lại nhớ đến tên nam nhân đáng ghét kia? Khó khăn lắm mới thoát khỏi ma trảo của hắn, nàng bây giờ lại nhớ tới hắn, đúng là một tên âm hồn bất tán mà!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Thư của ai

Vào thời cổ đại không có phương tiện giao thông vận tốc nhanh cho nên phương tiện giao thông đa phần là xe ngựa, từ kinh thành đến Lăng Phong huyện, năm trăm dặm đường, với tốc độ của xe ngựa mà nói, đoạn đường này thập phần buồn tẻ.

Do đó, sự hưng phấn lúc đầu của Ưu Vô Song và Vân Nhi rất nhanh đã thay thế bằng cảm giác mệt mỏi vì bị xe ngựa dẫn sức.

Không biết qua bao lâu, xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại, vì lười biếng, đầu Ưu Vô Song bị va mạnh vào ghế, nhất thời thanh tỉnh lại.

Thần trí nàng vẫn còn chưa hoàn toàn từ mơ thanh tỉnh, ngoài xe ngựa đã truyền lại một âm thanh: “đại nhân, bây giờ đã tới phân trạm thứ nhất, nay sắc trời đã tối, người xem có cần dừng lại nghỉ ngơi một đêm, ngày mai mới tiếp tục lên đường không?”

Ưu Vô Song vén tấm rèm xe dây cột lên, nhìn ra bên ngoài, quả nhiên thái dương đã tây tà, hơn nữa nơi xe ngựa dừng chân hình như là một tiểu trấn, đường phố tuy không náo nhiệt nhưng cũng có một số người đi lại.

Nhưng mà những người ấy nhìn thấy quan binh thì đều tránh xa, không dám đến gần.

Ngươi nói chuyện cùng Ưu Vô Song, chính là hộ vệ mà hoàng thượng phái cho Ưu Vô Song, đội tinh binh hộ tống này không phải là quan đội bên ngoài, mà chính là hộ vệ trong cung, và người hộ vệ này chính là đội trưởng đội hộ vệ.

Lúc này hắn ta đang chỉ một tòa kiến trúc không xa phía trước, dùng ánh mắt câu hỏi nhìn Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song khẽ gật đầu, bước nhanh xuống xe ngựa.

Sáng nay từ khi nàng xuất phát từ kinh thành, suốt chặn đường không hề dừng lại, cho nên, từ sáng tới nay nàng chưa ăn gì, mà đi cả một ngày, mọi người ắt hẳn cũng đã mệt, cho nên tuy việc trị thủy cực kì khẩn trương nhưng cũng không nên quá vội vàng.

Vì thế, Ưu Vô Song nhìn người hộ vệ đó, nói: “phân phó mọi người về trạm nghỉ ngơi, sáng ngày mai tiếp tục lên đường.”

“Vâng! Đại nhân!” người hộ vệ ấy ứng một tiếng, liền quay người rời khỏi.

Ưu Vô Song nhìn người hộ vệ ấy một cái, sau đó bước xuống ngựa, cùng đi đến trạm dừng chân.

Vì thuận tiện ra ngoài, nàng và Vân Nhi lúc rời kinh đã thay nam trang, lúc này họ trong mặt người khác chẳng qua chỉ là hai thiếu niên, cho nên binh lính canh giữ ở trạm cũng không cảm thấy lạ, khi thấy họ đến gần, vội tiến về trước, một nam tử trung niên dẫn đầu hành lễ với Ưu Vô Song, cung cung kính kính nói: “Tiểu nhân tham kiến tuân phủ đại nhân.”

Ưu Vô Song nhìn người lính ấy một cái, mặt không biểu tình nói: “Người chính là thủ lĩnh của phân trạm?”

Nam tử trung niên ấy nhìn Ưu Vô Song, cười đáp: “Vâng, tiểu nhân tên là Chu Phúc, là tiểu mục đầu của phân trạm tại Thanh trấn.”

Nụ cười lấy lòng trên mặt Chu Phúc khiến Ưu Vô Song khẽ nhíu mày, trong lòng nhất thời không có hảo cảm với người này, bởi vì theo trực giác của nàng, những người như vậy rất giống những tên tham quan mà nàng từng xem trong phim tại thế kỉ 21.

Cho nên nàng không hỏi thêm gì, mà chỉ trực tiếp nói: “Phòng của ta đã an bài xong chưa?”

Chu Phúc cẩn thận bồi cười nói: “Phòng của đại nhân an bài ở lầu hai, đại nhân, mời đi bên này.”

Ưu Vô Song “ừ” một tiếng, trực tiếp đi xuyên qua Chu Phúc, bước lên lầu.

Lên lầu hai, Chu Phúc dẫn họ đến một nhã phòng, Ưu Vô Song khẽ đánh giá một chút, căn phòng này tuy thập phần đơn điệu nhưng lại gọn gàng ngăn nắp, cho nên vẫn được nàng xem như vừa ý, quơ tay ra hiệu cho Chu Phúc lui ra ngoài.

Nhưng Chu Phúc thần sắc khe do dự, không những không lui ra mà ngược lại còn tiến về trước một bước, nhỏ tiếng nói với Ưu Vô Song: “Đại nhân, hôm nay trước khi người tới đây, có một vĩ bạch y công tử giao cho tiểu nhân bức thư hàm này, bảo tiểu nhân đích thân giao cho đại nhân!”

Dứt lời, Chu Phúc lấy từ trong người ra một bức thư hàm, đưa cho Ưu Vô Song.

Bạch y công tử? Lòng Ưu Vô Song rung động, vậy là Tiêu Tịch? Không lẽ, y biết được mình muốn đi Lăng Phong huyện trị thủy, đã nhanh một bước đến đó đợi sẵn?

Ưu Vô Song bất động thanh sắc nhận lấy bức thư, khẽ mỉm cười, sai đó nói với Chu Phúc: “Việc này người làm tốt lắm! Được rồi, người lui xuống trước đi!”

Chu Phúc nghe thấy lời của Ưu Vô Song, trên mặt lộ ra tia mừng rỡ sau đó thập phần tri húng lui ra ngoài.

Khi này vào đây, Vân Nhi chỉ mãi lo sắp xếp đồ đạc, không để ý đến việc Chu Phúc giao thư hàm cho Ưu Vô Song, lúc này nàng ta đã thu dọn xong đồ dùng của Ưu Vô Song, nhìn thấy Chu Phúc rời đi, nhin không được nói với Ưu Vô Song: “Tiểu thư, nô tì không thích người này, người này nhìn có vẻ đê tiện, khiến người khác khó ưa....”

Ưu Vô Song chỉ cười nhạt, ngồi lên ghế, nói: “Chẳng qua chỉ là lính của một phân trạm, người ta không có làm gì người, người ghét gì chứ?”

Kì thực, Ưu Vô Song tuy nói vậy, nhưng nếu như khi này Chu Phúc không giao thư hàm cho nàng, thì cảm giác trong lòng nàng đối với Chu Phúc cũng như Vân Nhi.

Chẳng qua nàng nhận định bức thư hàm ấy là Tiêu Tịch giao cho nàng, trong lòng vui mừng, cảm giác đối với Chu Phúc không còn ghét như vậy nữa.

Ưu Vô Song thấy Vân Nhi đã trải xong giường, lòng nàng vội vàng muốn biết trong thư hàm viết gì, cho nên liền nói với Vân Nhi: “Vân Nhi, người đi lấy chút thức ăn đến đây, hôm nầy nghỉ ngơi sớm, ngày mai tiếp tục lên đường. Hôm nay chắc người cũng đã mệt rồi?”

“nô tì không mệt, chỉ cần nô tì có thể hầu hạ bên cạnh tiểu thư, nô tì không cảm thấy mệt.”

Nhưng nói tuy nói vậy, kì thực Vân Nhi lúc này vừa đói vừa mệt, nghe thấy lời của Ưu Vô Song, không chút hoài nghi quay người rời khỏi, và còn đóng cửa phòng lại cho Ưu Vô Song.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Cuộc gặp gỡ tại phân trạm

Vân Nhi rời khỏi, Ưu Vô Song vội vã lấy thư hàm ra, mở ra xem.

Nhưng nàng lại vô cùng thất vọng, bởi vì đây không phải là thư mà Tiêu Tích gửi cho nàng mà là của một người xa lạ nàng không hề quen biết.

Nội dung trên bức thư đại diện cho bách tính Lăng Phong huyện viết, trên đó liệt kê một sự việc tri huyện Lăng Phong huyện tham ô tiền cứu nạn. Trong thư nhắc tới tình cảnh của bách tính, nói là vì nạn thủy liên tục, đại bộ phận bách tính những năm gần đây một hạt thóc cũng không có mà thu hoạch, tiền cứu tế của triều đình lại bị tham ô đi một hơn một nửa, bách tính không có cơm ăn áo mặc, không thể giữ ấm, không bị lạnh chết thì bị đói chết, đã có rất nhiều người rời xa quê nhà đi tìm đường mưu sinh.

Triều đình lại vì đắp đê mà bắt trai tráng, bây giờ làm cho lòng bách tính hoang mang, dân chúng khó sống yên.

Ưu Vô Song xem xong bức thư, sự thất vọng trong lòng nhất thời thay thế bằng sự phẫn nộ, nàng là cảnh sát, tuy ở thế kỉ 21 vẫn có một bộ phận nhỏ số cảnh sát quên đi chức trách và trách nhiệm của mình, nhưng mà đại bộ phận đều làm việc rất nghiêm chỉnh.

Hơn nữa, nàng cả đời này thống hận nhất bọn tham quan, đặc biệt là bọn tham quan ăn chặn tiền cứu nạn, phải biết rằng tiền này có thể cho bách tính cơ hội tiếp tục sống, nhưng bị bọn tham quan ăn mất hơn nửa, khó trách nạn thủy ở Lăng Phong huyện cứ kéo dài mãi không thể giải quyết dứt.

Ưu Vô Song cất bức thư hàm vào người, đôi tay siết chặt lại, lòng cực kì phẫn nộ.

Tên tri huyện Lăng Phong huyện kia, nếu như tra rõ hẳn thật sự tham ô tiền cứu nạn, nàng tuyệt đối không tha cho hắn!

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền lại trận bước chân, Vân Nhi bụng thức ăn đi vào. Nàng ta nhìn Ưu Vô Song cười nói: “tiểu thư, người đói lắm rồi phải không? Mau dùng thiện trước nào.”

Ưu Vô Song đang định nói chuyện thì đột nhiên dưới lầu truyền lại một trận ồn ào, nàng nhú mày, đang định hỏi Vân Nhi có việc gì xảy ra thì đúng lúc ấy cửa phòng đột ngột bị gõ một cái, chỉ nghe tiếng người hộ vệ nào đó gọi: “đại nhân.”

Ưu Vô Song âm thị Vân Nhi đi mở cửa, sau khi nhìn thấy người hộ vệ đó, nói: “Chung Li, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Chung Li hành lễ với Ưu Vô Song, nói: “đại nhân, bên ngoài có một đội thương nhân muốn lưu lại trạm xá, nhưng mà thuộc hạ lo lắng sự an nguy của đại nhân cho nên đã phân phó Chu Phúc đi ngăn lại, nhưng đội thương nhân ấy không chịu rời đi, họ bảo là có thủ dụ của tri phủ, tri phủ cho phép họ trong lúc kinh thương có thể tùy chọn bất kì một nơi nào đó trong phân trạm nghỉ ngơi.”

Ưu Vô Song nheo mày, nàng tuy không hiểu hết toàn bộ các quy tắc cổ đại, nhưng theo nàng biết thì phân trạm của quan phủ trước nay là nơi cho các mệnh quan triều đình dừng chân nghỉ ngơi, còn những bách tính thương nhân thông thường không thể vào được.

Còn đội thương nhân này có được thủ dụ của tri phủ, có thể vào phân trạm nghỉ ngơi là một việc thập phần kì lạ. Bởi vì trong thời cổ đại, tuy sự cường mạnh của một quốc gia có liên quan đến thương nhân nhưng trong mắt của các cổ nhân, thương nhân dù có giàu có bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng không có địa vị là bao.

Cho nên, đối với một số thương nhân được tri phủ chiếu cố và được đặc quyền khiến Ưu Vô Song cảm thấy kì lạ.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song nói với Chung Li: “Người có đích thân xem qua thủ dụ?”

Chung Li đáp: “thuộc hạ đích thân xem qua, phân thủ dụ ấy đích thị là của tri phủ. Nhưng mà đêm nay đại nhân nghỉ ngơi tại đây, vì sự an toàn của đại nhân, dù họ có được thủ dụ của tri phủ, thuộc hạ cũng không thể để họ vào.”

Ưu Vô Song gật gù đầu, việc này Chung Li xử trí như vậy là đúng, nàng lần này trước khi đến Lăng Phong huyện, hoàng đế đã có nói với nàng Lăng Phong huyện nạn thủy xảy ra liên liên, cho nên những nơi gần Lăng Phong huyện đều không thái bình.

Tuy nàng không cho rằng bọn sơn tặc thô phi dám làm gì quan phủ nhưng nàng không thể không phòng bị, tuy giờ cách Lăng Phong huyện còn xa nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Hơn nữa, những thương nhân này tuy có thủ dụ của tri phủ, nhưng họ làm vậy là không đúng quy tắc, cho nên Ưu Vô Song cũng không thèm quan tâm, chỉ nói với Chung Li: “cho người đuổi họ khỏi phân trạm, đừng làm ai bị thương.”

Chung Li gật đầu, sau đó lui ra ngoài.

Rất nhanh bên ngoài truyền đến một trận ồn ào, nhưng không lâu sau đã biếm mất, nghĩ là chắc đội thương nhân đã bị Chung Li cho người đuổi đi.

Bị việc này làm phiền, Ưu Vô Song vô dĩ đôi bụng nay lại không nuốt trôi thức ăn, nàng chỉ ăn qua loa một ít liền phân phó Vân Nhi thu dọn, sau đó một mình nằm ngủ.

Không biết tại sao, trong lòng nàng có dự cảm không lành, nàng đột nhiên cảm thấy lão hoàng đế hồ ly ấy thống khoái phải nàng đến Lăng Phong huyện này ngoài việc trị thủy thì vẫn còn mục đích khác, chỉ là nàng không biết mục đích thật sự của ông ta là gì thôi!

Trước khi đến đây, nàng cứ nghĩ cách rời khỏi thất vương phủ, rời xa Lãnh Như Tuyết, nhưng lại chưa từng nghĩ qua, bản thân lần này tuy như ý nguyện tạm thời rời khỏi thất vương phủ, nhưng lại rơi vào một âm mưu sắp đặt sẵn.

Hơn nữa, nàng ngay cả âm mưu gì cũng không biết thì đã bán mình ra đây.

Ưu Vô Song lẳng lẳng nhìn mái nhà xanh nhạt, bất chợt nhớ đến tiêu Tịch, nếu như lúc này có một vị nam tử tựa thần tiên bên cạnh nàng vậy thì phải chăng sẽ an tâm hơn?

Nàng lại đột nhiên nhớ tới Lãnh Như Tuyết, nếu như lúc này tên nam nhân đáng ghét ấy ở đây, vậy thì hẳn nhất định sẽ không để nàng yên thân? Tên nam nhân đáng ghét ấy, mỗi lần thấy nàng không phải giễu cợt thì là cười nhạo.

Ưu Vô Song đêm đầu tiên rời khỏi kinh thành đã dừng chân tại phân trạm tại một tiểu trấn, ngủ say đi trong sự suy tư.

Sắc trời, từ từ tối đi, gió, hiu hiu thổi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Sơn cùng thủy tận

Một đêm tại phân trạm cứ bình lặng mà trôi qua, Ưu Vô Song và mọi người ngày ngày lên đường, tuy trên đường không ít nơi gặp thô phỉ làm loạn nhưng vẫn xem như có kinh không nguy mà đến được địa phận của Lăng Phong huyện.

Những việc này bề ngoài xem như thuận lợi nhưng kì thực Ưu Vô Song không hề biết nhân sinh sau này của nàng vì bức thư hàm nhận được tại Lăng Phong huyện mà thay đổi cuộc sống vốn dĩ truân chuyên của nàng.

Vào Lăng phong huyện cảnh sắc xung quanh ngày càng thê lương, cơ hồ như mọi thứ trước mắt chỉ là cánh đồng hoang vu, không có bóng người.

Thậm chí ngay cả cây cối bên đường, đều như không có tinh thần. Còn xung quanh quan đạo (đường đi), nơi nơi đều để lại dấu vết của nước hủy hoại, nghĩ lại, nơi này từng bị nước cuốn trôi, bách tính sống tại đây sớm đã dọn đi hết.

Ưu Vô Song ngồi trên xe, lẳng lẳng nhìn ra bên ngoài từ cửa sổ, cảnh sắc thê lương đầy bi ai khiến nàng không khỏi trầm lòng.

Nàng đột nhiên cảm thấy nàng phạm một sai lầm đó chính là tưởng rằng bản thân là người từ thế kỉ 21 xuyên không tới đây, tưởng rằng với cách trị thủy của thế kỉ 21 thì có thể dễ dàng trị được nạn thủy ở đây.

Nhưng mà bây giờ nhìn thấy tất cả thì nàng mới phát hiện thiên tai ở đây nghiêm trọng hơn nàng nghĩ nhiều.

Giờ đây mới là phạm vi của Lăng Phong huyện vốn chưa đến nơi xảy ra nạn thủy nghiêm trọng, nhưng tình hình đã tệ đến vậy, nếu như đến nơi trung tâm nạn thủy, vậy thì tình hình chắc sẽ tệ hơn gấp mấy lần.

Nghĩ tới đây, trong lòng Ưu Vô Song bất giác hồi hận, nàng không nên vội vàng đáp ứng hoàng đế đến đây trị thủy, cho dù muốn tới cũng phải phải người tới do thám trước.

Nhưng nay nàng dù có hối hận thì cũng không còn kịp nữa, nàng không thể đến mà chưa làm được gì đã rút lui?

Nghĩ kĩ lại thì lòng nàng nhẹ nhõm hẳn, bởi vì tuy hoàn cảnh ở Lăng Phong huyện nghiêm trọng hơn nàng tưởng nhưng nếu như nàng có thể trị được nạn thủy ở đây thì nàng có thể thừa cơ hội này đề ra yêu cầu hưu phi trước mặt lão hoàng đế. Và cũng có thể được sự ân chuẩn của hoàng đế, hưu đi Lãnh Như Tuyết, nhưng mà khả năng này không cao lắm.

Nhưng mà nếu như chỉ đơn giản là việc trị thủy nàng vẫn chưa đạt được mục đích có thể rời khỏi thất vương phủ, vậy thì cộng thêm việc tìm bảo tàng, nàng tin rằng hoàng đế nhất định sẽ khất phục.

Dù lão hoàng đế có yêu thương con mình nhưng trong lòng ông ta cái gì cũng không quan trọng bằng gian son, bây giờ ông ta không phải là đang lợi dụng đứa con dâu này sao?

Trong lúc Ưu Vô Song trầm tư, xe ngựa không ngừng tiến về trước, tuy nhiên sự chú ý của Ưu Vô Song không còn là cảnh sắc bên ngoài nữa.

Đột nhiên, Vân Nhi ngồi bên còn lại của xe ngựa hét thất thanh, kéo Ưu Vô Song ra khỏi trầm tư, nàng quay lại nhìn Vân Nhi, nói: “Vân Nhi, người sao vậy?”

Chỉ thấy Vân Nhi sắc mặt kinh hoảng, âm thanh có chút run rẩy nói: “tiểu thư, nô tì.....nô tì.....hình như thấy một người chết.....!”

Người chết? Ưu Vô Song giật nảy mình, nàng thuận theo hướng chỉ của Vân Nhi mà nhìn, bây giờ xe ngựa đã cách một khoảng xa, nhưng nàng vẫn có thể nhìn thấy bên đường tại đám cỏ không cao, ẩn hiện một xác người đang nằm.

Nhìn thấy cảnh này Ưu Vô Song không hề kinh hoảng, bởi vì nàng dù sao đi nữa ở thế kỉ 21 vẫn là cảnh sát, trong quá trình tra án, thi thể của người bị hại không biết đã xem qua bao nhiêu lần.

Cho nên, nàng chỉ điềm tĩnh vén rèm lên, nói với một thị vệ cưỡi ngựa cách không xa nói: “Chung Li, dừng lại một chút!”

Đội ngũ dừng lại, Chung Li quay đầu lại, có chút nghi hoặc nhìn Ưu Vô Song, hỏi: “Đại nhân, có việc gì vậy?”

Ưu Vô Song chỉ tay về phía không xa, nói: “Chung Li, phía trước hình như có người chết, người cho người đến đó xem thử.”

Tuy Ưu Vô Song chỉ bảo Chung Li cho người đi xem, nhưng Chung Li lại đích thân xuống ngựa, một lúc sau, hắn ta trở lại, nói với Ưu Vô Song: “Đại nhân, đó đích thực là người chết, hơn nữa thuộc hạ đã từng gặp qua hắn ta ở phân trạm. Hắn ta chính là một trong số những thương nhân xin tá túc ở phân trạm.”

Ưu Vô Song khẽ giật mình, nhưng với thói quen nghề nghiệp nàng buộc miệng hỏi: “Có nhìn ra nguyên nhân chết không?”

Chung Li khẽ giật mình, sau đó rất nhanh đáp: “Đại nhân, người đó xem ra giống như bị loạn đao chém phải, sau đó thi thể bị lôi đến nơi hoang vắng này, nhưng mà như thuộc hạ biết, họ chắc là gặp phải thổ phỉ, đại nhân, chúng ta còn phải vội vàng lên đường không thể lưu lại nơi này lâu, khi nào đến Lăng Phong huyện, thì hãy giao cho tri huyện xử lí.”

Ưu Vô Song nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Chung Li, cũng biết được sự việc nghiêm trọng thế nào, tại nơi hoang vắng này, dù sao cũng có một bọn thổ phỉ hung tàn, bây giờ họ dừng lại, e là sẽ gặp nguy hiểm.

Cho nên, Ưu Vô Song trầm tư hồi lâu, quả quyết nói: “được rồi, chúng ta tiếp tục lên đường! Chung Li, nơi này cách Lăng Phong huyện còn bao xa?”

Chung Li thấy Ưu Vô Song quyết định rồi đi, lòng khẽ thở phào, hắn khẽ trầm ngâm hồi lâu, nói: “ở đây cách Lăng Phong huyện khoảng tám mươi lí lộ (đơn vị tính thời xưa, 1 lí lộ = 500 mét), nếu như đi nhanh thì trước trời tối có thể tới nơi.”

Ưu Vô Song gật gù đầu, không nói tiếp gì, nhưng trong lòng nàng thật phần nặng nề, ở đây cách Lăng Phong huyện không xa, nhưng lại có người bị giết và phơi thây nơi hoang vắng, việc này nói rõ, Lăng Phong huyện này không phải là một nơi hỗn loạn thông thường.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Gặp lại Tiêu Tịch 1

Xe ngựa tiếp tục từ từ tiến về trước, còn tâm trạng Ưu Vô Song thì lại không thanh thản như trước.

Khi nàng ở thế kỉ 21 từng xem qua một số văn xuyên không, những nhân vật xuyên không người nào cũng quây cho sinh phong nổi thủy, tuy nàng xuyên không tới đây thân phận không thua kém, còn là nữ nhi của thừa tướng nhưng nàng lại vì mới xuyên không tới đã bị Lãnh Như Tuyết bạo đánh một trận, nên cảm thấy lão thiên đối đãi với nàng không công bằng, và cũng cảm thấy bản thân thập phần xui xẻo.

Bởi vì thế, nàng mới không ngừng phản kháng, không ngừng chống lại chỉ vì muốn rời khỏi thất vương phủ, muốn trở về làm một người tự do.

Nhưng bây giờ nàng đến Lăng Phong huyện nhìn thấy mọi thứ ở đây, thấy hoàn cảnh tàn tạ nơi đây, nơi mạng người tựa cỏ rom, nàng đột nhiên đối với thứ mà bản thân theo đuổi có chút nghi ngờ.

Tự do, nàng rời khỏi thất vương phủ không lẽ sẽ được tự do? Nếu như là trước kia, nàng nhất định cho là vậy, nàng rời khỏi thất vương phủ tuyệt đối có thể đạt được tự do mà nàng hướng tới từ lâu.

Nhưng mà nay sau nàng đến Lăng Phong huyện, nàng đột nhiên cảm thấy cách nghĩ bản thân là sai lầm, nếu như là lúc trước, lão thiên đưa nàng xuyên không đến đây, không phải làm tân nương của Lãnh Như Tuyết mà là một bách tính thông thường trong Lăng Phong huyện nơi chịu thiên tai này thì nàng sẽ thế nào?

Nàng sẽ vì thân phận mình là một bách tính thông thường mà tự do? Không, nếu như nàng là bách tính của Lăng Phong huyện, thì sẽ càng không có tự do, hơn nữa, nàng ngay cả tính bản thân cũng khó bảo toàn.

Vì Lăng Phong huyện năm nào cũng xảy ra nạn thủy, bách tính cực khổ khó tả, đồng ruộng ngay cả một hạt gạo cũng không có mà thu hoạch, ngày tháng khó trải qua, đường thoát duy nhất là rời khỏi đây.

Nhưng với thi thể của người thương nhân phơi nơi đồng hoang khi này nàng nhìn thấy thì bách tính Lăng Phong huyện dù có muốn chạy trốn thì cũng không nhất định có đường sống, có khả năng chưa ra khỏi phạm vi của Lăng Phong huyện đã bị thổ phỉ trên đường sát hại, sau đó vứt xác nơi hoang vắng.

Cho dù một số người may mắn hơn không chết trên đường nhưng với thân phận lưu dân thấp kém, vẫn sẽ bị thị trấn khác xua đuổi.

Xe ngựa, cách Lăng Phong huyện ngày càng gần, nhưng Ưu Vô Song bắt đầu không thể nào bình tâm.

Nàng là linh hồn thế kỉ 21, nàng sớm đã quen thuộc với lối sống xã hội pháp luật và tự do nhân quyền, từ khi nàng xuyên không tới đây, nàng một lòng muốn lợi dụng ưu thế bản thân và tạo ra một khoảng trời riêng thuộc về bản thân tại thời phong kiến này.

Nhưng nàng lại quên một điểm, đó chính là tại thời phong kiến cổ đại này, vốn không thể dựa vào một linh hồn từ thế kỉ 21 như nàng thì có thể thay đổi được, thế kỉ 21 là một thế giới trải qua hơn mấy ngàn năm không ngừng tiến hóa, mới có thể đạt được một xã hội bình đẳng như thế.

Còn ở đây, cách nghĩ của mỗi người họ đều chịu ảnh hưởng của bậc tiền bối, muốn phá bỏ những tư tưởng phong kiến, những hành vi bất bình đẳng ấy chỉ dựa vào sức lực của mình nàng làm sao có thể làm được?

Người thống trị ở đây chính là một sản phẩm của xã hội phong kiến này, vì họ không như thế kỉ 21, thông qua nhân dân chọn ra người thống lĩnh, mà là do hậu nhân của người đánh chiếm mảnh gian san này khi loạn lạc thống trị!

Chính vì thế hoàng đế bây giờ do có được phúc của tiền nhân, còn bách tính tại đây lại không biết đường thoát cho bản thân ở đâu. Cho dù hoàng đế không là hôn quân, còn biết cứu dân cứu nạn, nhưng núi cao hoàng đế ở xa, bọn tham quan hoành hành, tiền cứu nạn hoàng đế để chi ra cứu tế, lại không biết bao nhiêu thực sự rơi vào tay nhân dân?

Qua tầng tầng lớp lớp bọn tham ô, khi đến Lăng Phong huyện thì đã không còn đầy đủ, thậm chí tiền để dân tị nạn ăn no một bữa cũng không đủ, chỉ có bọn tham quan là túi đầy tiền.

Sắc trời, dần thâm u, mặt trời đã hoàn toàn lặn xuống, tại chân trời phía tây, chỉ còn lưu lại vài vệt sáng, nhìn từ xa, mỹ lệ vô cùng.

Chung Li từ từ giảm tốc độ, nói với Ưu Vô Song vẫn chìm trong trầm tư: “Đại nhân, phía trước không xa là đại môn của huyện thành, nhưng mà lúc này cửa thành có lẽ đã khóa, nhưng thuộc hạ đã phái người đi thông báo, tin rằng khi đại nhân tới cửa thành sẽ mở.”

Ưu Vô Song gật gù đầu, sau đó chui đầu ra ngoài xe ngựa, nhìn về phía trước, quả nhiên không xa có thể nhìn thấy ánh lửa.

Xe ngựa, rất nhanh đã tới cửa thành, tuy nhiên cửa thành vẫn đóng chặt, không như Chung Li nói là cửa thành mở ra.

Ưu Vô Song nhíu mày, từ xe ngựa bước xuống, đi đến trước mặt Chung Li, hỏi: “Đây là chuyện gì? Không phải đã nói là thông báo qua rồi?”

Chung Li cũng khẽ nhíu mày, nói: “Đại nhân, lính thủ cửa thành nói đang đợi tri huyện Lăng Phong huyện hồi âm!”

Dứt lời, Chung Li có chút không vui hừ và nói: “Tên tri huyện Lăng Phong huyện này, cả gan thật, không lẽ hắn ta không biết hôm nay đại nhân sẽ tới sao? Đại nhân, xin người đợi chút, thuộc hạ đi lên trước gọi họ.”

Nói xong, Chung Li liền tiến đến cửa thành mấy bước, lớn tiếng gọi binh sĩ trên cửa thành.

Ưu Vô Song vốn không quan tâm Chung Li và binh sĩ nói gì, mà chỉ tự mình quan sát chung quanh, quan sát như vậy nàng mới phát hiện, bên ngoài cửa thành không những có họ mà còn có một số lão bách tính bình thường, nam có nữ có, già có trẻ có, đang trốn bên vệ đường.

Nghĩ lại thì chắc là sau khi đóng cửa thành, họ muốn vào thành nhưng vì nhìn thấy quan binh cho nên mới trốn bên vệ đường.

Và cũng chính lúc này, Ưu Vô Song nhìn thấy một người, người đó lẳng lặng đứng bên vệ đường, một thân bạch y, trong bóng tối nhìn rất nổi trội, dù cho trong đêm tối, Ưu Vô Song nhìn không rõ dung mạo của người đó, nhưng vẫn có thể nhìn sơ là có thể nhận ra, bởi vì đó không phải là ai khác mà chính là người mà nàng đã gặp qua một lần tại kinh thành, người mà nàng không thể quên được — Tiêu Tịch.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Gặp lại Tiêu Tịch 2

Trước khi đến Lăng Phong huyện, Ưu Vô Song trong lòng từng tưởng tượng qua biết bao tình cảnh gặp lại Tiêu Tịch, thậm chí sau khi nàng rời kinh, còn bởi vì không gặp được Tiêu Tịch mà thất vọng.

Nhưng trong những ngày vội vã lên đường tới đây, bởi vì hoàn cảnh của Lăng Phong huyện nàng rất nhiều lúc đã không nghĩ tới Tiêu Tịch.

Nói thật thì Tiêu Tịch đối với nàng có thể nói là một người hoàn toàn xa lạ không quen biết.

Kì thực, nàng không biết rằng nàng đối với Tiêu Tịch không phải thực sự tới mức độ khoa trương nhất kiến chung tình, nàng chỉ bị sự đậm nhiên và khí chất bình phàm của y thu hút, chưa thể nói là đến nhất kiến chung tình.

Nhưng mà trong lòng nàng đối với Tiêu Tịch có một hảo cảm mãnh liệt, đây là sự thật, và đây cũng chính là nguyên nhân nàng gặp qua Tiêu Tịch một lần mà không quên được y.

Trong lúc nhất thời Ưu Vô Song không phân biệt được tình cảm của mình, nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Tịch trong màn đêm, bất giác lạnh người.

Còn Tiêu Tịch, tuy không có quay lưng với nàng, nhưng lại hình như không nhận ra nàng, chỉ thấy tuần mạo ẩn trong màn đêm, phảng phất như mỉm cười, nói chuyện với một vị thiếu nữ bình dân. Không hề nhìn sang nhóm người Ưu Vô Song.

Vị thiếu nữ ấy cuối đầu, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Tiêu Tịch, tuy trong đêm tối nhìn không rõ biểu tình của cô ta, nhưng lại có thể đoán được, vị thiếu nữ phảng phất như đang ngại ngùng.

Thấy Tiêu Tịch không nhận ra mình, Ưu Vô Song bất giác thất vọng, nàng nhìn y và vị thiếu nữ kia nói chuyện thân mật, không biết tại sao, lòng nàng cứ như bị gì đó đè phải, không thể nhìn được, hướng về phía thân ảnh cao lớn ấy gọi: “Tiêu Tịch.”

Bên ngoài cửa thành, vốn dĩ khá yên tĩnh nay là ban đêm nên càng yên tĩnh, Ưu Vô Song gọi như vậy nhất thời trở nên rất lớn tiếng, khiến chỉ mọi người chung quanh ở ạt quay sang nhìn nàng, nhưng mà bình dân bách tính đối với quan phủ thấp phần đồ kị, nên chỉ nhìn một cái đã vội tẩn ánh mắt đi nơi khác.

Chỉ có Vân Nhi đã bước xuống xe ngựa có chút nghi hoặc nhìn Tiêu Tịch, sau đó nhẹ nhàng hỏi Ưu Vô Song: “tiểu thư, người quen biết vị công tử đó?”

Ưu Vô Song không trả lời Vân Nhi, nàng chỉ lẳng lặng nhìn bóng dáng Tiêu Tịch, không động đậy.

Còn Tiêu Tịch sau khi nghe thấy tiếng kêu của nàng, quay đầu nhìn nàng một cái, chỉ nhìn một cái, rồi lại quay đầu lại nói chuyện với vị thiếu nữ, cứ như hoàn toàn không quen biết Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song nhìn bộ dạng như hoàn toàn xem nàng như không tồn tại của Tiêu Tịch, không biết tại sao lòng khẽ có vị chua, xem ra, nàng đối với y mà nói chẳng qua chỉ là một người xa lạ qua đường, lời ước định và cuộc gặp mặt tại tửu lâu hôm ấy nói không chừng y sớm đã quên rồi, chỉ có nàng như một con ngốc vẫn nhớ kĩ trong lòng.

Trong lòng Ưu Vô Song không thoải mái, cũng không muốn nhìn Tiêu Tịch, nàng thu lại ánh mắt, cố gắng đè nén ý niệm muốn xông lên hỏi rõ mọi việc, quay người qua, định hỏi Chung Li bao giờ mới có thể vào thành.

Bởi vì, bây giờ nàng không muốn gặp Tiêu Tịch người mà xem nàng như người xa lạ.

Tuy nhiên, Ưu Vô Song còn chưa động một bước chân, đột nhiên truyền lại âm thanh thanh trầm của Tiêu Tịch: “Tiêu Tịch tham kiến đại nhân.”

Đại nhân? Bước chân Ưu Vô Song dừng lại, quay người qua, chỉ thấy Tiêu Tịch đang mỉm cười, đứng cách nàng không xa, nhìn nàng.

Nàng đang định tri vấn Tiêu Tịch tại sao khi này vờ không quen biết nàng thì đột nhiên nàng nhìn thấy ánh mắt Tiêu Tịch thoáng qua một tia dị quang, nên nàng mới đem những lời muốn nói nuốt trở vào.

Nàng sao lại quen mắt nàng bây giờ cái nam trang, thân phận nàng không phải là cô nương nhà nào đó, mà là tuần phủ do hoàng thượng đích thân phong!

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song thầm trách mình sao nhìn thấy Tiêu Tịch là quên tất cả, suýt chút nữa lộ ra chân tướng trước mặt bách tính.

Dù sao đi nữa, trong thời phong kiến cổ đại này, tất cả đều là nam nhân vị thiên, nếu như để người trong Lăng Phong huyện biết tuần phủ này là nữ, vậy thì việc trị thủy của nàng sẽ có không ít phiền phức.

Tiêu Tịch chắc là biết việc này cho nên khi này mới cố ý xưng hô nàng là đại nhân.

Nhưng mà cho dù thế, trong lòng Ưu Vô Song đối với việc y không quan tâm đến nàng khi này không vừa lòng, nàng “hừ” nhẹ một tiếng, không thèm quan tâm Tiêu Tịch.

Tiêu Tịch cũng không để bụng thái độ của nàng, mà y chỉ cười mà đi đến bên cạnh Ưu Vô Song, hạ thấp giọng nói: “Vô Song cô nương, chúng ta lại gặp nhau rồi!”

Thấy y quả nhiên nhận ra bản thân, lòng Ưu Vô Song càng tức giận, nàng “hừ” một tiếng, lạnh lùng nhìn Tiêu Tịch, cũng hạ thấp giọng giễu cợt nói: “ta còn tưởng Tiêu công tử quý nhân nhiều việc hay quên, đã không nhận ra ta rồi chứ! Sao? Tiêu công tử có phải rất ngoài ý muốn? Hay là ta đã làm phiền Tiêu công tử?”

Thấy thái độ lãnh đạm của Ưu Vô Song, Tiêu Tịch trước tiên là khẽ sùng sột, nhưng rất nhanh đã mỉm cười nói: “phụ thân vị cô nương kia vì bị nhiệm phong hàn, mà tại hạ biết chút y thuật, cho nên chẩn trị cho phụ thân vị cô nương kia, bởi vì không có giấy mực, vì vậy khi này tại hạ mới đem phương thảo được nói với vị cô nương ấy thôi.”

Nghe thấy những lời này của Tiêu Tịch, Ưu Vô Song nhất thời đỏ mặt, thì ra Tiêu Tịch nói với vị thiếu nữ ấy đơn thuốc, còn nàng lại tưởng.nghĩ tới đây, mặt Ưu Vô Song bắt gặp nóng lên, nàng dậm chân, nói: “việc đó có liên quan gì với ta! Huynh nói với ta làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Tri vấn

Ưu Vô Song lúc này đang xấu hổ, hồn nhiên không cảm thấy hành động bây giờ của mình như là một đứa tiểu hài tử đang nhõng nhẽo, không hề giống một mệnh quan triều đình?

Nhưng mà, may mắn là sắc trời đã tối, không mấy ai nhìn thấy, đúng lúc này thì Chung Li đột nhiên đi đến, hẳn ta có chút nghi hoặc nhìn Tiêu Tịch, thấy y khí chất bất phàm và lại quen biết Ưu Vô Song, nên cũng không quan tâm, chỉ hành lễ với Ưu Vô Song, nói: “đại nhân, cửa thành đã mở!”

Nghe thấy vậy Ưu Vô Song nhìn về phía cửa thành, quả nhiên cánh cửa thành nặng nề kia đúng như lời Chung Li nói, đang từ từ mở ra.

Một hàng người từ trong cửa thành bước ra nghênh tiếp, một người trung niên thân hình lùn mập đi đến trước mặt Ưu Vô Song hành lễ, ánh mắt lão liếc, nói: “hạ quan không biết đại nhân đến, không kịp nghênh đón đại nhân vào thành, hạ quan đáng chết vạn lần.”

Ưu Vô Song thấy hẳn ta tự xưng là hạ quan, trong lòng liền biết hẳn ta chính là tri huyện Lăng Phong huyện, nhưng lại có ý không hiểu, nói: “ngươi là.....”

Người nam nhân trung niên lộ ra nụ cười cung mị, nói: “hồi đại nhân, hạ quan là tri huyện Lăng Phong huyện, Vệ Toàn*.”

Vì tiền? Quả nhiên là vì tiền mà! Trong lòng Ưu Vô Song thầm không vui, nhìn Vệ Toàn một cái, nói: “được rồi, Vệ đại nhân, bây giờ sắc trời đã tối, chúng ta vào thành rồi hãy nói sau!”

Chú thích: * trong tiếng hoa “Vệ Toàn”卫全, âm đọc gần gần như là “vì tiền”为钱, nên Ưu Vô Song mới tưởng nhầm.

Vệ toàn vội ứng một tiếng, sau đó dẫn mọi người vào thành.

Huyện thành của Lăng Phong huyện không lớn, mọi người sau khi vào thành, rất nhanh đã tới một toàn phủ đệ, đây chính là phủ đệ của Vệ Toàn, và cũng chính là nha môn của Lăng Phong huyện.

Quanh con đường tại nha môn, đều là những căn nhà và phủ đệ tương đối hoa lệ, nghĩ lại thì đây chắc là nơi sinh sống của những đại hộ tương đối có thân phận của Lăng Phong huyện.

Hơn nữa, nơi đây so với những nơi khác khác biệt quá nhiều, khiến Ưu Vô Song thầm thờ dài, thời cổ đại này quả nhiên giàu nghèo phân biệt rõ ràng, và cũng trùng khớp với bài thơ: Châu môn tửu thịt thối, lộ hươu đông tử cốt. Tổng cô từ thước dĩ, châu trương nan tái thuật. (Đây là thơ của Đỗ Phủ, thơ cổ ta không rành có gì sai sót thì đừng chê trách)

Lòng Ưu Vô Song dù là bất lực nhưng vẫn không nói được gì, nàng tuy biết tên tham quan Vệ Toàn này vạn phần đáng ghét, nhưng lại không thể không vào nơi ở hẳn đã an bài.

Đột nhiên, bên tai nàng truyền tới một tiếng cười kinh nhạo, quay lại nhìn thì nàng phát hiện, thì ra Tiêu Tịch theo nàng đến đây.

Ưu Vô Song nhú mày, không nói gì, bởi vì lúc này Vệ Toàn đang bước tới, dùng tay chỉ về tòa độc môn độc hộ, nói với Ưu Vô Song bằng thái độ mệnh bợ: “Chung đại nhân nói đại nhân thích yên tĩnh, hạ quan đã cố tình an bài cái vườn nhỏ này, đại nhân thấy thế nào?”

Ưu Vô Song ngần đầu nhìn, chỉ thấy cái vườn này tuy xây trong phủ nhưng lại độc môn độc hộ, hơn nữa trong vườn còn có không ít hoa cỏ, còn có núi giả thác nước. Tuy không so bằng của kinh thành, nhưng lại là nơi tốt nhất ở đây.

Cho nên Ưu Vô Song hải lòng, gật gật đầu nói với Vệ Toàn: “Vệ đại nhân khách khí rồi.”

Vệ Toàn thấy Ưu Vô Song không có gì không vừa lòng, trong lòng vui mừng, vội nói: “đại nhân, hạ quan đã cho người chuẩn bị rượu thịt để tẩy trần cho đại nhân, không biết”

Ưu Vô Song đi đường cả ngày đích thực đã mệt mỏi, chi nên tiệc tẩy trần nàng thực sự không muốn đi, cho nên liền nói: “Vệ đại nhân, bây giờ sắc trời đã tối, không cần làm phiền người khác, như vậy đi, người phân phó hạ nhân đưa thức ăn đến là được, còn những việc khác thì ngày mai hãy nói, Vệ đại nhân cũng nghỉ ngơi sớm đi.”

Vệ Toàn nghe thấy lời của Ưu Vô Song trước tiên là khẽ sùng sốt, sau đó rất nhanh đã cười tươi nói: “vâng, tất cả do đại nhân làm chủ. Đại nhân hôm nay đi đường cũng mệt rồi, vậy đại nhân hãy nghỉ ngơi sớm! Hạ quan sai người đi chuẩn bị thức ăn đến.”

Dứt lời, Vệ Toàn quay người lui xuống.

Đôi khi Vệ Toàn đi khỏi, Ưu Vô Song mới nhìn Chung Li, nói: “Chung hộ vệ, người cũng mệt rồi, hôm nay nghỉ ngơi sớm, sáng mai chúng ta đến để xem thử!”

Chung Li nhìn Tiêu Tịch, định nói gì nhưng lại nuốt hết lại vào bụng, gật đầu rồi quay người rời khỏi.

Ưu Vô Song bối vì việc khi nãy mà đối với Tiêu Tịch có chút giận, cho nên nàng cũng không thèm quan tâm y, mà chỉ tự mình quay người đi vào nhà.

Trong vườn này Vệ Toàn đã phái hai a hoàn mỹ mạo hầu hạ, Ưu Vô Song nghĩ cũng không nghĩ đã phân phó Vân Nhi bảo hai a hoàn ấy rời khỏi.

Rồi mới đối mặt với Tiêu Tịch hỏi: “Huynh sớm đã biết thân phận của ta phải không? Tiêu công tử?”

Đối diện với lời tri vấn của Ưu Vô Song, biểu tình của Lãnh Như Tuyết không hề thay đổi, vẫn mỉm cười nói: “thiên kim của Ưu thừa tướng, vương phi của thất vương gia, trong kinh thành ai mà không biết?”

“Vậy sao?” trong lòng Ưu Vô Song cười lạnh, như nàng biết thì Ưu Vô Song trước kia tuy là nữ nhi của thừa tướng nhưng bởi vì từ nhỏ điển đại, cho nên nàng ta căn bản không hề ra khỏi phủ thừa tướng, còn đêm hôm thành thân với Lãnh Như Tuyết thì nàng đã xuyên không tới đây, nàng mới ra cửa đã gặp Tiêu Tịch, căn bản không hề một mình ra ngoài dạo phố qua, lí do Tiêu Tịch nói căn bản không được thành lập.

Nhưng mà Ưu Vô Song không lật tẩy lời nói dối của y, nàng hỏi lần nữa: “vậy Tiêu công tử lại làm thế nào biết ta sẽ lại Lăng Phong huyện? Không lẽ, Tiêu công tử đến đây nên mới tình cờ gặp ta? Hay là, bức thư hàm tại phân trạm là huynh cố ý bảo người giao cho ta? Huynh rốt cuộc tại sao phải làm như vậy?”

Lúc này, Tiêu Tịch không hề trả lời câu hỏi của Ưu Vô Song, mà ánh mắt chỉ lảng lảng nhìn dạ sắc ngoài cửa sổ, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Cô nương không phải là nàng ta

Cứ như vậy trầm tư hồi lâu, khi Ưu Vô Song tưởng Tiêu Tịch không trả lời vấn đề này thì đột nhiên Tiêu Tịch quay người lại, đôi tay đặt trên đôi vai mềm yếu của Ưu Vô Song, dùng ánh mắt cực kì phức tạp nhìn Ưu Vô Song, miệng thâm lâm bẩm: “Sao cô nương lại đến đây? Cô nương căn bản không nên đến, không nên đến.”

Ưu Vô Song bị hành động đột ngột của Tiêu Tịch dọa giật mình, nàng tưởng rằng y nói nàng không nên đến Lăng Phong huyện này, nên liền nói: “Sao ta lại không thể đến? Ta là tuần phủ hoàng thượng phong đến đây trị thủy. Còn huynh? Sao huynh lại đến đây? Đây là việc của quan phủ, huynh là một bách tính lúc này tại sao lại đến Lăng Phong huyện?”

Ngữ khí của Ưu Vô Song có chút ép hỏi, nàng tưởng Tiêu Tịch sẽ không trả lời nhưng nàng không ngờ rằng, Tiêu Tịch phảng phất như căn bản không nghe thấy lời nàng, đột nhiên đôi tay khẽ dùng lực, kéo gần khoảng cách giữa hai người, đôi mâu thanh tịnh ấy khóa chặt trên khuôn mặt Ưu Vô Song, ngữ khí không còn sự bình tĩnh như thường ngày, mà có chút kích động nói: “ta không biết tại sao cô nương đột nhiên thân trí thanh tịnh, nhưng ta biết, cô nương không phải là nàng ta, cô nương tuyệt đối không phải nàng ta!”

Nghe thấy những lời này của Tiêu Tịch, Ưu Vô Song sửng sốt, trong lòng nàng kinh ngạc vô cùng, buộc miệng nói: “Huynh nói.nói gì vậy.?”

Việc Ưu Vô Song là linh hồn xuyên không tới đây ngoài ra nàng ra mọi người căn bản không biết nàng vốn không phải là Ưu Vô Song trước kia, những người quen biết nàng đều cho là nàng đột nhiên thân trí thanh tịnh, cho nên, trước nay không ai hoài nghi nàng không phải là Ưu Vô Song.

Dù sao đi nữa bản thân nàng cũng là Ưu Vô Song, việc này thiên chân vạn thực. Còn việc nàng xuyên không tới đây, nàng chưa hề nhắc đến với bất cứ ai, Tiêu Tịch không thể từ miệng ai khác biết được việc này, do đó, lòng Ưu Vô Song sao không thể không kinh ngạc?

Sắc mâu Tiêu Tịch tựa thủy, y lảng lảng nhìn Ưu Vô Song, cứ như muốn từ mắt nàng nhìn thấu linh hồn nàng, y định từ nhãn sắc của Ưu Vô Song có được đáp án mà trong lòng y một mực ngờ vực không thể lí giải được.

Còn Ưu Vô Song thì bị lời nói khi nãy của y làm cho chấn động, vẫn còn chưa hồi thần cho nên, nàng cũng lảng lảng nhìn Tiêu Tịch.

Và việc hai người không biết là bởi vì khoảng cách cực kì gần, cứ như Tiêu Tịch đang ôm lấy Ưu Vô Song vào lòng, tư thế của hai người nhìn vô cùng ấm cúng.

Và cảnh này lại bị Vân Nhi vừa đuổi mấy a hoàn đi nhìn thấy, Vân Nhi bất ngờ nhìn thấy màn này, bất giác thất thanh hét lên.

Tiếng hét của Vân Nhi kinh động đến Tiêu Tịch và Ưu Vô Song hai người, Ưu Vô Song lại như bị điện giật phải, nhanh chóng đẩy Tiêu Tịch ra.

Còn tuần nhan trắng bệch của Tiêu Tịch cũng hiếm thấy mà hiện một màu đỏ, cơ thể y khẽ lạng đi, sau đó từ từ đi đến bên một chiếc ghế ngồi xuống.

Ưu Vô Song cảm thấy mặt có chút nóng rát, nàng khi nãy lại nhìn Tiêu Tịch đến mức thất thần, việc này khiến nàng khẽ ảo não, nàng quay qua nhìn Vân Nhi, có chút không hài lòng nói “Vân Nhi, ngươi kêu cái gì chứ?”

“Tiêu thư.....nô tì.....nô tì.....” Vân Nhi bị Ưu Vô Song hỏi như vậy, nhất thời lắp bắp, nàng ta tuy là hạ nhân nhưng dù sao cũng là thiếu nữ, khi nãy nhìn thấy Tiêu Tịch và Ưu Vô Song ôm lấy nhau, nàng ta giật cả mình, nay bị Ưu Vô Song hỏi, nàng ta càng ngượng ngùng.

Vân Nhi đỏ lười một lúc cũng nói không có, đột nhiên nàng ta quay nhanh người nói: “Nô tì đi thu dọn tẩm phòng!”

Dứt lời, Vân Nhi cứ như thảo chạy, bay nhanh vào tẩm phòng.

Vân Nhi sau khi vào tẩm phòng, Ưu Vô Song đang định hỏi sẽ Tiêu Tịch khi nãy nói vậy có ý gì nhưng đúng lúc này thì bên ngoài truyền đến trận bước chân, vài a hoàn tay bụng thức ăn bước vào.

Thì ra là thức ăn mà Vệ Toàn sai người mang đến cho nàng.

Thấy những người này, Ưu Vô Song chỉ còn cách nuốt hết những lời muốn nói vào bụng.

Những hạ nhân đó đặt thức ăn lên bàn, một trong số đó nói với Ưu Vô Song: “Đại nhân, thức ăn đã chuẩn bị xong. Đại như nếu có phân phó gì thì có thể phân phó nô tì.”

Dứt lời, a hoàn ấy lên lên nhìn Ưu Vô Song, sau đó bắt giác đỏ mặt cúi đầu xuống.

Ưu Vô Song nhìn bộ dạng hổ thẹn của a hoàn đó, bắt giác sùng sốt, nhưng mà nàng rất nhanh đã hiểu nguyên nhân. Bởi vì trên người nàng mặc nam trang, a hoàn này hiển nhiên cũng xem nàng là đối tượng chung thân.

Nghĩ tới đây, trong lòng Ưu Vô Song bắt giác cười khò, xem ra bất kể thời đại nào, tuần nam và nữ nữ luôn trở thành đối tượng theo đuổi của mọi người.

Nhìn thấy bộ dạng ngại ngùng của mấy a hoàn ấy, Ưu Vô Song nào còn dám lưu họ lại đây? Liền nói: “không cần, các ngươi lui xuống đi, lát ta dùng xong hãy đến thu dọn là được!”

Những a hoàn ấy nghe thấy lời của Ưu Vô Song, bắt giác đều lộ biểu tình thất vọng, nhưng lại không dám nhiều lời, ngoan ngoãn lui xuống.

Đợi khi các a hoàn ấy lui xuống hết, Ưu Vô Song mới thở phào, nhưng mà nhìn thức ăn đầy bàn, nàng lại không hề có chút muốn ăn, bởi vì lời nói khi nãy của Tiêu Tịch đối với nàng đã kích quá lớn.

Cho nên, nàng không quan tâm tới việc ăn uống, đợi bọn họ lui xuống hết, nàng đi đến bên cạnh Tiêu Tịch, níu tay tay y, hạ thấp giọng nói: “Lời nói của huynh khi nãy là có ý gì? Huynh nói rõ cho ta!”

Tiêu Tịch vốn không trả lời nàng, mà ánh mắt chỉ rơi trên cánh tay mà nàng níu lấy, lãnh đạm nói: “cô nương như vậy, nếu như bị a hoàn của cô nương nhìn thấy thì chắc chắn dọa chết nàng ta!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Hoảng sợ

Ưu Vô Song thấy tay mình và y nắm lấy nhau, khuôn mặt khẽ đỏ ửng, hừ nói: “Nếu như huynh không nói rõ ràng thì đêm nay đừng hòng rời khỏi đây!”

Tiêu Tịch vẫn lãnh đạm cười, nói: “hôm nay ta không có ý định rời khỏi đây! Bây giờ cả Lăng Phong huyện này sớm đã bàn cùng khốn khó, ta nếu như không mượn chút phúc của cô nương, lưu lại phủ đệ của huyện thái gia, ta còn có thể ở đâu được?”

“huynh!” Ưu Vô Song nhất thời tức giận cực đỉnh, nàng căm hận nhìn Tiêu Tịch, nói: “Được, vậy huynh nói cho ta biết huynh đến đây vì cái gì? Nếu như huynh không nói, vậy ta sẽ bảo tên Vĩ Tiền kia đuổi huynh ra khỏi đây!”

Ánh mắt của Tiêu Tịch cuối cùng cũng trở về khuôn mặt nàng, chỉ thấy biểu tình trên mặt y không biến, lãnh đạm nói: “Vĩ cô nương!”

“Ta.....” Ưu Vô Song nhất thời sùng sốt, nàng chưa từng nghĩ qua, Tiêu Tịch đến Lăng Phong huyện này vì nàng, nhưng mà họ chỉ gặp qua có một lần, y lại biết rõ thân phận của nàng, y làm sao lại vì nàng mà đến nơi này?

Nếu như y vì thích nàng cho nên mới bất chấp tất cả theo đến đây thì đó là việc không thể, bởi vì y sớm đã biết nàng là vương phi của Lãnh Như Tuyết, y làm sao lại thích nàng chứ?

Tiêu Tịch như nhìn thấu được ý nghĩ trong lòng Ưu Vô Song, y nhẹ nhàng rút tay lại, dịu dàng nói: “Được rồi, những việc này, sau này cô nương sẽ biết, bây giờ dùng thiện trước, thức ăn sắp nguội hết rồi!”

Nhìn dung nhan tuấn nữ của Tiêu Tịch, trong lòng Ưu Vô Song đột nhiên hồ hững, nàng đột nhiên cảm thấy Tiêu Tịch cứ như là một câu đố phức tạp nhưng lại thu hút người khác tiếp tục tìm kiếm đáp án.

Tiêu Tịch từ ghế đứng dậy, nắm lấy tay Ưu Vô Song, đưa nàng đến bên bàn ăn, sau đó dùng thần sắc cực kì bình tĩnh mà ăn cơm.

Ưu Vô Song lại hoàn toàn không có khẩu vị ăn, lòng bàn tay nàng phảng phất như còn lưu lại hơi ấm của Tiêu Tịch, gấp thức ăn vẫn còn run, trong lòng thì càng có cảm giác phức tạp, cảm giác ấy có chút ngọt ngào nhưng lại có một chút thấp thỏm bất an.

Bữa cơm ấy diễn ra dưới tình cảnh Ưu Vô Song nuốt không trôi cơm.

Một mực cho đến khi Ưu Vô Song về đến tẩm phòng, thần trí nàng vẫn còn chút hoang mang.

Vân Nhi tuy không phải ít gặp phải việc như vậy, nhưng khi nàng ta thấy bộ dạng ‘hồn lìa khỏi xác’ của Ưu Vô Song, thì biết ngay là nàng vì Tiêu Tịch, nhất thời có chút lo lắng hỏi: “Tiểu thư, người và công tử ấy là việc thế nào vậy? Sao y lại có thể lưu lại đây chứ?”

Ưu Vô Song thở hơi dài, hồi thần đáp: “y không có nơi để đi, cho nên tạm thời lưu lại đây.”

Vân Nhi có chút bất mãn nói: “Y thật sự không có nơi để ở thì sao không bảo huyện thái gia an bài một nơi cho y ở? Tại sao nhất thiết phải lưu lại chỗ của tiểu thư? Tiểu thư, theo nô tì thấy thì y căn bản không có ý tốt gì!”

Ưu Vô Song nghe thấy lời của Vân Nhi, trong lòng bất giác có chút không vui, nếu như nói Lãnh Như Tuyết hay người nam nhân khác muốn ở cùng nàng, nàng còn cảm thấy họ có dụng ý khác nhưng đối với Tiêu Tịch, Ưu Vô Song lại không cho là như vậy, bởi vì, Tiêu Tịch nói chuyện với nàng ngữ khí tuy ôn nhu nhưng từ nhân sắc thanh tịnh của y, thậm chí còn không nhìn thấy y có ý đồ gì đối với nàng.

Nàng tuy không biết mục đích của Tiêu Tịch làm vậy là gì nhưng trong lòng nàng lại tin tưởng con người y.

Cho nên, nàng nói với Vân Nhi: “Y không phải là người như vậy, người đừng đoán lung tung, nghỉ ngơi sớm đi!”

Vân Nhi nghe thấy lời của Ưu Vô Song không những không lui xuống mà vẫn đứng yên tại chỗ, trầm mặc hồi lâu, nói: “Tiểu thư, bây giờ người dù sao cũng là vương phi, nếu như để vương gia biết được việc của Tiêu công tử, e là vương gia sẽ tức giận.”

Ưu Vô Song nghe Vân Nhi nói vậy, bất giác khẽ sùng sốt, từ khi nàng xuyên không tới đây một mực làm việc theo cảm tính, muốn làm gì thì làm, chưa hề nghĩ qua Lãnh Như Tuyết biết rồi sẽ như thế nào. Lần này nàng trước khi đến Lăng Phong huyện, trong lòng luôn nhớ nhưng không quên Tiêu Tịch, hy vọng có thể gặp lại y lần nữa. Nàng căn bản chưa nghĩ qua nếu như Lãnh Như Tuyết biết việc của nàng và Tiêu Tịch, hẳn sẽ như thế nào?

Với tính cách của Lãnh Như Tuyết, hẳn nhất định sẽ nổi giận đùng đùng, sau đó hành hạ nàng? Trước kia hẳn luôn như vậy, nhưng nay thì sao? Nay hẳn có còn như vậy không?

Ưu Vô Song nhìn ánh mắt âm trầm của Lãnh Như Tuyết, trong lòng không nhịn được sợ run. Nàng kiên định nói với Vân Nhi: “Được rồi, ta tự biết phân tặc, người hôm nay cũng mệt rồi, hãy lui xuống nghỉ ngơi trước đi!”

Vân Nhi nhìn Ưu Vô Song, muốn nói nhưng lại ngưng, cuối cùng nàng ta chỉ thờ dài sau đó lẳng lặng lui ra ngoài.

Ưu Vô Song nằm xuống giường, toàn thân chảy mồ hôi lạnh, nếu như không phải Vân Nhi nhắc nàng, nàng suýt nữa đã quên một điểm, lần này đến Lăng Phong huyện, Lãnh Như Tuyết tuy không theo tới nhưng thị vệ theo cạnh này lại không ít, ai mà biết được liệu việc này có thoát khỏi tầm mắt của Lãnh Như Tuyết không?

Hơn nữa, Chung Li là người của lão hoàng đế hồ ly, ở đây ngoài Vân Nhi và Tiêu Tịch ra, chỉ có hẳn ta là người duy nhất biết được thân phận của nàng là thất vương phi, và khi ở cửa thành hẳn ta cũng thấy nàng và Tiêu Tịch ở cùng nhau.

Bây giờ nàng lại lưu Tiêu Tịch lại đây, sau khi Chung Li biết được hẳn ta sẽ nghĩ gì? Hẳn ta liệu có lập tức phi hạc truyền thư bẩm báo cho lão hoàng đế hồ ly ấy biết không?

Tuy nàng bây giờ trong mắt lão hoàng đế vẫn còn giá trị lợi dụng, ông ta chắc chắn nhất thời không làm gì nàng, nhưng Tiêu Tịch thì sao? Y chẳng qua chỉ là một bách tính thông thường, nếu như hoàng đế muốn lấy mạng y, kì thực là quá dễ dàng!

Hơn thế nữa, cho dù hoàng đế không giết y, vậy nếu Lãnh Như Tuyết biết được thì tên nam nhân tàn bạo ấy có bỏ qua cho Tiêu Tịch? Đáp án nhất định là—— không!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Trị thủy 1

Suy tư tâm sự, Ưu Vô Song cơ hồ cả đêm không hề chớp mắt, một mực cho đến khi trời tờ mờ sáng, mới mơ hồ nhắm được một lúc, đến khi sắc trời sáng hẳn, nàng mới cố mở đôi mắt gấu trúc bò dậy sau tiếng gọi của Vân Nhi.

Đợi khi nàng dùng qua điểm tâm, mới đến đại đường. Vệ Toàn và mọi người đã đợi sẵn trong đại đường.

Nàng không thấy Tiêu Tịch, Vân Nhi nói là Tiêu Tịch mới sáng sớm đã ra khỏi phủ, nàng mới thờ phào, nàng không phải sợ việc Tiêu Tịch ở trong vườn của nàng bị Chung Li hay hộ vệ khác biết được, bởi vì Tiêu Tịch ở trong vườn của nàng, căn bản không giấu nổi Chung Li.

Nàng chỉ nhất thời chưa nghĩ được phải làm sao nói với Chung Li việc này, cho nên Tiêu Tịch bây giờ không ở đây, nàng đúng lúc có thể nhẹ nhõm, có thể có nhiều thời gian suy nghĩ kĩ.

Khi Ưu Vô Song đến đại đường, Vệ Toàn tri húng, sớm đã sai người chuẩn bị những tài liệu trị thủy của Lăng Phong huyện trong những năm gần đây, thấy Ưu Vô Song đến, hàn tuyên vài câu liên thảo luận phương án trị thủy với Ưu Vô Song.

Nhưng lại giảo hoạt đối với việc tiền cứu tế, hẳn ta không nhắc tới lấy một chữ.

Ưu Vô Song trong lòng tự nhiên biết Vệ Toàn cố ý, nhưng nàng không nhắc tới vì nàng biết, Vệ Toàn ăn chặn tiền cứu tế tuyệt đối là thật nhưng mà Vệ Toàn làm tri huyện ở Lăng Phong huyện bao năm nay, tự khắc có căn cứ nhất định, nàng tuy là tuân phủ hoàng đế phải đến trị thủy nhưng muốn trong nhất thời tìm ra ngọn ngành thì không phải là việc dễ.

Hơn nữa, tay nàng tuy có thư hân Tiêu Tịch giao cho, trên ấy ghi rõ tội anh tham ô tiền cứu tế nhưng những thứ này trong mắt những người khác đều là lời nói từ phía Tiêu Tịch, chưa tìm tra rõ mà đã dựa vào những thứ này thì khó mà lật đổ được Vệ Toàn.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song đành đem việc Vệ Toàn tham ô đề sang một bên, sau đó chăm chú nhìn tư liệu trị thủy của những năm trước.

Những chữ cổ này tuy tương đồng với những chữ cổ của thời cổ đại ở thế kỉ 21, nhưng khi Ưu Vô Song ở thế kỉ 21 không nghiên cứu qua mấy chữ cổ này, nên đối với những nét chữ cong cong queo queo nàng nhìn cũng phí sức.

Nàng cố nhẫn nại, miễn cưỡng xem một ít tư liệu, xác định phương án trị thủy của những năm trước không có gì không giống nhau, nàng liền buông tư liệu trong tay xuống, không coi tiếp.

Bởi vì, những phương án ấy căn bản đều ngoài việc đề đến việc đắp đê cao hơn dày hơn thì cơ hồ đều là vây hãm và ngăn chặn, không để nước chảy trôi dòng. Nhưng lại hoàn toàn không biết phân chia dòng nước, nên mỗi lần đắp xong đều xảy ra nạn thủy càng nghiêm trọng hơn.

Ưu Vô Song trầm tư hồi lâu, quyết định trước tiên là đi xem hiện trường nơi thường phát sinh nạn thủy.

Rất nhanh, một hàng người đã đến bờ đê cách huyện thành ba lí (đơn vị tính quãng đường thời xưa, một lí bằng 300 mét) và điều khiển Ưu Vô Song kinh ngạc là, Tiêu Tịch sáng sớm rời khỏi phủ, lúc này đang một mình đứng trên bờ đê.

Tiêu Tịch thấy Ưu Vô Song đến, chỉ quay đầu gật đầu một cái, sau đó nói: “đại nhân.”

Vệ Toàn vốn dĩ nghĩ Tiêu Tịch là người bên cạnh Ưu Vô Song cho nên mới không ngạc nhiên với hành vi của y, hẳn ta cho rằng Ưu Vô Song trẻ tuổi khí thịnh, giống như những quan viên mấy năm trước đến trị thủy, chỉ là một người không biết gì, là người chỉ biết vội lập công.

Hơn nữa, hẳn ta thấy Ưu Vô Song trẻ tuổi, trong lòng sớm đã sinh ra ý nghĩ coi thường, đối với hẳn ta mà nói thủy này có trị hay không không liên quan nhiều tới hẳn ta, hơn nữa, việc trị thủy mỗi năm đem lại thu nhập cho hẳn ta, hẳn ta căn bản không cho rằng Ưu Vô Song có năng lực trị được nạn thủy ở Lăng Phong huyện.

Ưu Vô Song chăm chú quan sát bờ đê, phát hiện đồ mà những năm trước họ dùng để đắp đê ngoài một số đá vụn ra cơ hồ không có gì có tính dính như bùn đất.

Nhìn những thứ này Ưu Vô Song bất giác nhủ mảy, dùng những thứ này mà đắp đê khi nước dâng thì căn bản không thể nào chống nổi, hoàng đế lão hồ ly từng nói qua bởi vì Lăng Phong huyện năm nào cũng xảy ra nạn thủy nên hằng năm phải chi một lượng lớn tiền cứu tế.

Xem ra nạn thủy của Lăng Phong huyện trị không hết ngoài phương pháp không đúng còn lại thì tiền cứu tế căn bản không hề dùng tới, mà tiền ấy chỉ chui vào túi riêng của mổ nhân.

Nghĩ tới đây, trong lòng Ưu Vô Song cười lạnh, hỏi Vệ Toàn: “Vệ đại nhân, tiền cứu tế hằng năm triều đình đều đưa đến, sao đến nay đê điều vẫn chưa kiên cố?”

Vệ Toàn nghe thấy lời của Ưu Vô Song, lòng bất giác kinh ngạc, nhưng mà hẳn ta rất nhanh đã định thần lại, cười nói: “đại nhân, không phải hạ quan

không gia cố mà là Lăng Phong huyện vốn nghèo nàn, núi đá không nhiều, thiên tai năm nào cũng xảy ra, triều đình tuy năm nào cũng phát tiền cứu tế, nhưng lại không đủ, nếu như chỉ dựa vào chút tiền ấy vận chuyển đá từ chỗ khác tới thì không đủ.”

Ưu Vô Song quan sát chung quanh, chỉ thấy núi xung quanh đích thực không có đá gì, nhưng lại không như Vệ Toàn nói, trong lòng nàng cũng hiểu được vài phần, những năm trước những người tới đây trị thủy, e là người muốn quyết tâm trị thủy không có được mấy người. Mà là loại người tham ô như Vệ Toàn, cho nên Lăng Phong huyện mới năm nào cũng có nạn thủy xảy ra.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song không thêm quan tâm Vệ Toàn, mà chỉ quay đầu nói với Chung Li đứng cạnh bên: “Chung hộ vệ, người dẫn thêm vài người, dọc theo thượng lưu xem thử, tốt nhất có thể tìm ra đầu nguồn của dòng nước.”

Chung Li ứng một tiếng, chọn lấy vài hộ vệ dọc theo bờ sông đi lên thượng lưu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Trị thủy 2

Thấy Chung Li đã đi xa, Ưu Vô Song không thêm quan tâm Vệ Toàn đứng cạnh bên, mà nàng chỉ đi từ từ lên bờ đê, đứng sát vai cùng Tiêu Tịch, nhìn về phía dòng sông đang chảy xiết.

Dòng sông này, chính xác hơn là nên gọi là sông lớn mới đúng, bởi vì bề rộng đạt khoảng sáu, bảy trượng, nước sông cuộn cuộn, lúc này đang chảy xiết xuống hạ lưu, cộng thêm nước sâu khó lòng đo được hoàn toàn có thể gọi là sông lớn*.

(chú thích: vì tiếng Trung có phân biệt sông nhỏ:河, sông lớn:江, tiếng Việt thì chỉ có từ ‘sông’/ ‘giang’ thôi, không phân biệt lớn nhỏ.)

Hon nữa với góc độ trên bờ đê mà nhìn, thì mực nước căn bản bằng với mặt đất, nếu như không có bờ đê, e là nơi này sẽ bị nước nhấn chìm. Nhưng mà cho dù như vậy, nếu như nước dâng lên thì nơi này vẫn gặp nạn thủy.

Đây e rằng chính là nguyên nhân mà năm nào Lăng Phong huyện cũng gặp thiên tai, đầu mỗi tai họa e rằng chính là bùn đất càng tích lũy càng cao kia.

Nếu như thật sự muốn trị hết nạn thủy nơi này thì e là ngoài việc phân tán dòng chảy ra còn phải nạo vét hết một nửa bùn đất, nhưng mà những việc này cần rất nhiều nhân lực không phải là việc một sớm một chiều là xong.

Khi Ưu Vô Song bước lên, Tiêu Tịch một mực đứng trầm ngâm bỗng lên tiếng hỏi: “có phải đại nhân đã nhìn ra gì?”

Ưu Vô Song trước hết là khẽ giật mình, khi nàng đối diện với đôi mắt đen điểm tinh của Tiêu Tịch, trong lòng bất giác dịu lại, nói: “Con sông này sao mà nhiều bùn đất vậy?”

Ánh mắt Tiêu Tịch thoáng qua tia kinh ngạc, sau đó nói: “Đầu nguồn con sông này vốn dĩ là núi tuyết ngàn năm, mấy năm trước bởi vì thân núi không chịu được lượng lớn tuyết cho nên xảy ra lở tuyết, nguồn nước chủ yếu của con sông này chính là núi tuyết đó, sau khi núi tuyết lở, tuyết tan thành nước, hòa với bùn đất chảy từ thượng lưu xuống đây. Cho nên con sông này trở nên đầy bùn đất.”

Ưu Vô Song giờ mới hiểu ra, thì ra là như vậy, e là đây là nguyên nhân mấy năm nay gặp phải nạn thủy.

Ưu Vô Song nghĩ tới đây, trong lòng đã có tính toán, nếu như vì tuyết lở mới tạo thành nạn thủy vậy thì không có gì phiền phức, chỉ cần sai người xử lý nơi thân núi, sau đó phân tán dòng chảy, nạn thủy này sẽ coi như giải quyết xong. Không cần năm nào cũng tốn tiền xử lý bùn đất đáy sông, như vậy thì có thể nhẹ nhàng nhiều, tin rằng triều đình sẽ tương đối chấp nhận phương án này.

Nghĩ như thế, Ưu Vô Song đột nhiên cười nhẹ, nhìn Tiêu Tịch, nói: “Lần này huynh đến Lăng Phong huyện cũng vì việc trị thủy nên tới đây sao? Trước kia huynh có phải từng tới qua đây? Nếu không sao huynh biết rõ thế?”

Tiêu Tịch chỉ mỉm cười, nhìn mặt sông, lãnh đạm nói: “Ta vốn dĩ lớn lên tại Lăng Phong huyện, những việc này ta biết thì có gì lạ chứ?”

Lần này thì đến lượt Ưu Vô Song sững sốt, làm sao nàng cũng không ngờ tới Lăng Phong huyện lại là quê nhà của Tiêu Tịch, khó trách y rõ nơi này như lòng bàn tay.

Chỉ là Lăng Phong huyện nơi sơn cùng thủy tận này, cư nhiên có một nhân vật tựa thần tiên như Tiêu Tịch, quả thực khiến người ta khó tin, cho nên Ưu Vô Song ngăn người nhìn Tiêu Tịch, nói không ra lời.

Gió trên bờ đê rất lớn, thổi rối mái tóc của Ưu Vô Song, gương mặt nhỏ nhắn bởi vì gió lạnh mà đỏ ửng, cơ thể khẽ run rẩy.

Tiêu Tịch đột nhiên cởi chiếc áo khoác của mình ra, nhẹ nhàng choàng cho Ưu Vô Song, dịu dàng nói: “Được rồi, ở đây gió lớn, xuống dưới đi.”

Nhìn dung mạo dịu dàng sắp nhỏ ra nước của y, trong lòng Ưu Vô Song bắt giác xúc động, nàng đưa tay nắm tay choàng áo khoác cho nàng của Tiêu Tịch, xúc động nói: “Tiêu Tịch, huynh sao lại đối xử với ta tốt như vậy?”

Biểu tình ôn nhu của Tiêu Tịch bỗng dưng hóa đá, nhưng mà y rất nhanh hồi phục biểu tình lãnh đạm, điềm đạm rút tay lại, lãnh đạm nói: “cô nương vì việc trị thủy của Lăng Phong huyện mà tới, ta không muốn nhìn thấy cô nương bị bệnh.”

Ưu Vô Song nghe thấy vậy, trong lòng nhất thời thất vọng, sự kì vọng vốn dĩ của nàng lúc này bị ngữ khí lãnh đạm của Tiêu Tịch đã kích tới mức không lưu chút dấu vết, nàng miễn cưỡng nở một nụ cười khó coi, buồn bã nói: “vậy sao? Thì ra là vậy.”

Dứt lời, Ưu Vô Song thất vọng quay người đi xuống bờ đê.

Đúng vậy, lòng nàng kì vọng gì chứ? Nàng là chính phi của Lãnh Như Tuyết, nàng còn có gì để kì vọng? Thân phận của nàng, với người hiểu lí như y thì sao lại làm việc ngu ngốc như thế?

Hôm đó nàng và y gặp nhau tại tửu lầu, có lẽ là vì ngày hôm nay.

Là bản thân nàng, là nàng quá ngốc, cứ tưởng rằng nàng và Lãnh Như Tuyết thanh bạch thì không phải là chính phi của Lãnh Như Tuyết, cứ tưởng rằng nàng vẫn có thể tự do thích người mình thích nhưng nàng đã sai lầm, nàng sao có thể quên chứ, đây căn bản không phải là thế kỉ 21, mà là thời cổ đại phong kiến?

Nơi này bất kể giữa nàng và Lãnh Như Tuyết có xảy ra chuyện gì không thì trong mắt mọi người, nàng đều là thê tử của Lãnh Như Tuyết, đều là một vương phi, là một nữ nhân đã thành gia lập thất, có ai lại tin rằng nàng thanh bạch chứ?

Cổ nhân chú trọng nhất là trinh tiết, cho dù một người tựa tiên nhân như Tiêu Tịch cũng không tránh khỏi.

Ưu Vô Song cảm thấy bản thân đang làm trò cười, Tiêu Tịch trước nay không có ý nghĩ gì với nàng, còn nàng đối với y lại nhất kiến chung tình, nhớ nhưng không nguôi. Nàng còn vì sự ích kỉ của bản thân mà cố tình giấu đi thân phận đã gả cho người khác, thật nực cười, kì thực Tiêu Tịch cái gì cũng biết, từ khi bắt đầu lúc gặp nàng, y đã biết tất cả.

Chỉ có mình nàng cái gì cũng không biết, còn kì vọng y và nàng tương ngộ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Hai nam một nữ cùng trị thủy

Mấy ngày sau đó, tâm trạng Ưu Vô Song cực kì thất vọng, nàng vẫn chưa thoát khỏi đả kích của Tiêu Tịch, nhưng mà may là việc trị thủy tương đối bận cho nên nàng cũng không có nhiều thời gian suy nghĩ lung tung.

Còn Tiêu Tịch tuy sống cùng vườn với nàng nhưng y sáng đi tới mới về, y và Ưu Vô Song không mấy gặp nhau.

Có lẽ vì song phương đều muốn trốn tránh, cho nên ngày tháng trôi qua tương đối bình lặng.

Nhảy mắt cái Ưu Vô Song đến Lăng Phong huyện đã được một tháng, trong một tháng này, việc trị thủy đã được bố trí tương đối, hơn nữa, đã bắt đầu thực hiện, cho nên Ưu Vô Song mấy ngày này không có việc gì làm.

Bây giờ nàng cũng không muốn đi tra việc Vệ Toàn tham ô, bởi vì phương án trị thủy mới bắt đầu, nàng không thể vì việc của Vệ Toàn mà kéo dài việc trị thủy, dù sao sau khi giải quyết nạn thủy mới xử lí tên tham quan Vệ Toàn cũng không muộn.

Mấy ngày này, bên ngoài lại có tuyết rơi, tuy là không lớn nhưng lại lạnh muốn chết, cho nên, Ưu Vô Song rãnh rỗi không có gì làm, lúc này đang chui rúc ở chiếc ghế thái sư đối diện với lò lửa, gật gù ngủ say.

Đột nhiên một trận bước chân nhẹ nhàng truyền tới, Ưu Vô Song tưởng là Vân Nhi, nên cũng không quan tâm, vẫn nhắm mắt, lười biếng nói: “Vân Nhi, ta muốn nghỉ ngơi chút, ngươi đừng làm phiền ta.”

Đột nhiên, Ưu Vô Song cảm thấy bản thân bị người khác ôm dậy, nàng mở nhanh mắt ra, lại kinh ngạc đến gần ngất người, bởi vì nàng nhìn thấy một người đáng lẽ không nên xuất hiện ở đây, lúc này đang cả mặt vui mừng nhìn nàng, còn nàng đang bị hấn ôm vào lòng.

Đột ngột nhìn thấy Lãnh Như Tuyết, không biết tại sao, trong lòng Ưu Vô Song thoáng qua tia kinh hoàng, nhưng mà nàng rất nhanh đã lớn tiếng tri vấn: “ngươi.ngươi sao lại ở đây?”

Lãnh Như Tuyết vẫn ôm Ưu Vô Song, hấn nghe thấy lời của Ưu Vô Song, bắt giác có chút không vui nói: “sao vậy? Sao ta lại không thể ở đây? Vương phi, không lẽ ngươi nhìn thấy bốn vương phi thì không vui?”

Ưu Vô Song nghiêng mặt đi nơi khác, nói: “có gì không vui? Vui khi người tới cãi nhau với ta sao? Người còn chưa trả lời ta sao người lại ở đây?”

Lãnh Như Tuyết ôm Ưu Vô Song tới bên giường, nhẹ nhàng buông xuống, sau đó lật người đè nàng dưới người, cười nói: “phụ hoàng biết bốn vương nhớ nhung vương phi, cho nên hạ chỉ cho bốn vương đến đây, nhưng mà vương phi hình như không mấy thích nhìn thấy bốn vương, thật khiến người ta thất vọng quá!”

Nghe thấy lời nói của Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song trước tiên khẽ giật mình, nhưng mà nàng rất nhanh đã phản ứng lại, ra sức đẩy Lãnh Như Tuyết ra, nói: “người làm gì vậy? Mau buông ta ra!”

Lãnh Như Tuyết nào có dễ dàng buông nàng ra như vậy, dù cho Ưu Vô Song có cố gắng thế nào nhưng cơ thể hần cứ như tảng núi, không chút xô dịch, hần dùng tay ấn lấy tay Ưu Vô Song, hôn nhẹ một cái trên mặt nàng, cười tà mị một cái, sau đó áp sát bên tai Ưu Vô Song dùng âm thanh cực kì gọi tình nói: “vương phi, người đang dụ dỗ ta sao?”

Hơi thở ấm áp phả và đôi tai nhạy cảm của Ưu Vô Song, khiến cả người Ưu Vô Song bất giác khẽ run lên, nàng đột nhiên cảm thấy cơ thể bản thân nóng rực, thậm chí miệng lưỡi còn khô khan.

Nàng cố gắng nén cơn kích động vô cơ trong lòng, cố gắng giả vờ làm ra khí chất quát: “Lãnh Như Tuyết, tên sắc lang người, người mau thả ta ra.”

Tiếng là âm thanh của nàng lúc này nghe mềm mại như tơ, không có chút khí lực, ngược lại như đang nhõng nhẽo với Lãnh Như Tuyết.

Còn Lãnh Như Tuyết phảng phất như có ý, hần vẫn áp sát tai nàng, nhẹ nhàng nói: “Vương phi, người nói gì?”

Ưu Vô Song tức đến đỏ cả mặt, nhưng lại không làm gì được Lãnh Như Tuyết, trong tình thế cấp bách, nàng vội ngăn đầu cần mạnh mẽ vai của Lãnh Như Tuyết, nhưng đúng lúc này, Lãnh Như Tuyết ngẩng đầu lên, cho nên nàng không những không cần được Lãnh Như Tuyết, mà ngược lại chạm vào môi hần, cứ như bản thân nàng chủ động hôn hần.

Đúng vào lúc này, cửa tắm phòng bị đẩy ra, truyền lại âm thanh của Tiêu Tịch: “Vô Song cô nương.”

Tiếng của Tiêu Tịch nghẹn lại, Ưu Vô Song quay đầu qua nhìn, chỉ thấy Tiêu Tịch lúc này đang đứng trước cửa tắm phòng, sừng sốt nhìn nàng và Lãnh Như Tuyết, trong phút chốc, ánh mắt Tiêu Tịch thoáng qua tia thất vọng, còn khuôn mặt trắng bệch từ từ biến thành màu đỏ, sau đó bay nhanh rời khỏi.

Bộ mặt thất vọng của Tiêu Tịch nhất thời khiến tim Ưu Vô Song đau nhói, nàng nhất thời quên đi Lãnh Như Tuyết đè trên người nàng, buộc miệng gọi: “Tiêu Tịch.!”

Còn Lãnh Như Tuyết vốn dĩ thấy một nam nhân xa lạ xông vào tắm phòng Ưu Vô Song, trong lòng đã cực kì không vui, nay lại nghe thấy Ưu Vô Song gọi tên, cơ thể bất giác hóa cứng, sau đó phút chốc buông Ưu Vô Song ra, sắc mặt âm trầm bước xuống giường.

Còn Ưu Vô Song lúc này tràn ngập bộ dạng thất vọng của Tiêu Tịch, nào có quan tâm Tiêu Tịch, chỉ thấy có được tự do, đã nhanh chóng bò dậy, nghĩ cũng không nghĩ đuổi theo Tiêu Tịch.

Tuy nhiên, nàng mới đi được vài bước, đột nhiên bị Lãnh Như Tuyết nắm chặt lấy vai, tiếp đó là âm thanh lạnh lẽo của Lãnh Như Tuyết vang lên bên tai: “Tên đó là ai?”

Lòng Ưu Vô Song vội như lửa đốt, nàng muốn đi tìm Tiêu Tịch giải thích rõ, bởi vì khi này nàng có thể nhìn ra, Tiêu Tịch đối với nàng không phải là không có cảm giác.

Và lúc này, bị Lãnh Như Tuyết một tiếng âm lạnh tri vắn, nàng nhất thời như bị tạt một thau nước lạnh từ đầu tới chân, cả người nhất thời thanh tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Ta thích y đấy!

Ưu Vô Song thanh tỉnh lại nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của Lãnh Như Tuyết, có chút hự tâm quay đầu đi, nói: “Người làm gì vậy? Mau buông tay ra!”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời của Ưu Vô Song, không những không buông tay mà ngược lại còn dùng sức kéo mạnh, kéo Ưu Vô Song đến trước mặt, một đôi mắt đen âm lạnh khóa chặt trên ánh mắt trốn tránh vì chột dạ của Ưu Vô Song, ngữ khí không chút tình cảm nói: “Hần ta là ai? Sao lại ở đây?”

Ưu Vô Song nhìn sắc mặt đen thui của Lãnh Như Tuyết, trong lòng thầm hét tiêu rồi, nhưng mà lại không có cách nào, chỉ còn có thể mặt dày: “Y.....y là bằng hữu của ta!”

“Bằng hữu?” Lãnh Như Tuyết cười lạnh một tiếng, đột nhiên tay nắm lấy tay Ưu Vô Song siết mạnh một cái, hàn giọng nói: “Xem ra, bốn vương thật là

xem thường người rồi, mới rời kinh thành có một tháng, cư nhiên có một người ‘bằng hữu’ như vậy! Ưu Vô Song, người xem bốn vương là đứa trẻ ba tuổi sao?”

Ưu Vô Song bĩu môi, nhỏ tiếng nói: “Vốn dĩ là bằng hữu, người không tin, ta cũng hết cách. ...Nếu như cảm thấy ta đội mũ xanh cho người (tức cảm sùng) thì người cho ta hưu thư là được.”

Lời mới dứt, Ưu Vô Song cảm thấy trên cách tay truyền đến một con đau tột cùng, nàng không nhịn được hô một tiếng, sau đó phẫn nộ nhìn Lãnh Như Tuyết hét: “đau chết ta, Lãnh Như Tuyết, người làm gì vậy? Mau buông tay ta ra.”

“buông tay?” Lãnh Như Tuyết lúc này sắc mặt tái xanh, biểu tình cực kì đáng sợ, hần cứ như một con sư tử đang tức giận, ánh mắt cực kì phẫn nộ nhìn Ưu Vô Song, tức giận nói: “Ưu Vô Song, đây chính là lí do người muốn rời khỏi bốn vương?”

Ưu Vô Song bị Lãnh Như Tuyết dọa giật mình, cơ thể nàng vì sợ hãi mà khẽ run, nhưng vẫn ngang bướng nói: “Ta....ta không biết người đang nói gì! Lãnh Như Tuyết, ta không thích người, người không thích ta, hà tất miễn cưỡng ở cùng nhau?”

Ưu Vô Song định dùng lí trí thuyết phục Lãnh Như Tuyết, nhưng ngữ khí không đủ.

Miền cưỡng? Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời của Ưu Vô Song, trước tiên là có chút nghi hoặc, sau đó rất nhanh ánh mắt đã thoáng qua tia đau khổ, hần trầm mặc một lúc, đột ngột buông Ưu Vô Song ra, tự cười nhạo bản thân, lẩm bẩm một mình: V sao? Người không thích bốn vương, người ở cùng với bốn vương rất miễn cưỡng?”

“Ta.....” Ưu Vô Song rất muốn lớn tiếng nói là đúng, đúng là như thế, nhưng không biết tại sao, khi mắt nàng đối diện với ánh mắt có chút đau khổ và thất vọng của Lãnh Như Tuyết, nàng phát hiện mình không nói được gì.

Nàng đột nhiên phát hiện, kì thực Lãnh Như Tuyết không đáng ghét như nàng tưởng, hần thậm chí còn cứu nàng, nhưng trong lòng nàng đã có Tiêu Tịch, nàng sao lại có thể cùng Lãnh Như Tuyết dây dưa không dứt.

Nàng không phải là nữ tử của thời phong kiến, nàng là nhân loại tân tiến của thế kỉ 21, cho nên trong lòng nàng không có cách nghĩ xuất giá tòng phu, một nữ không gả hai chồng, hơn thế nữa, nàng trên danh nghĩa là vương phi của Lãnh Như Tuyết, kì thực thì giữa nàng và hần không hề có bất cứ quan hệ gì.

Đối với nàng thì nếu như bản thân mình có người mình thích thì phải chủ động đi giành lấy hạnh phúc của mình, cho nên nàng mới biểu đạt tâm ý của mình rõ ràng như vậy với Tiêu Tịch.

Nhưng bây giờ đối diện với ánh mắt đau khổ của Lãnh Như Tuyết, nàng phát hiện mình cái gì cũng không nói ra được, nàng đột nhiên có chút chột dạ, cứ như một người thê tử bị tướng công mình bắt gian tại giường, thấp thỏm không yên.

“Người cái gì? Ưu Vô Song, người thường ngày không phải miệng lưỡi sắc bén lắm sao? Sao giờ lưỡi cứ như bị mèo cắn mất?”

Lãnh Như Tuyết cố tình vờ không quan tâm sự đau nhói trong thâm tâm, lúc này cơ hồ kích động đến mức muốn lập tức đi giết chết người nam nhân tên là Tiêu Tịch kia, hần không biết bản thân sao lại làm vậy, hần chỉ biết, sau khi nàng đến Lăng Phong huyện, lòng hần không một khắc nào không nhớ đến nàng, khi vết thương trên người hần vừa khỏi, hần đã lập tức xin thánh chỉ của phụ hoàng bay nhanh đến nơi này.

Nhưng sau khi hần tới đây, tiếp đón hần lại là việc nàng và người nam nhân tên Tiêu Tịch ở cùng nhau, và nàng còn nói là không thích hần!

Đối diện với sự tri vấn của Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song trầm mặc đối mặt, bởi vì nàng không biết Lãnh Như Tuyết tại sao lại tức giận như vậy, nàng đúng là thích Tiêu Tịch nhưng nàng với Tiêu Tịch bây giờ đâu có quan hệ gì? Cho dù hần có giận nàng cũng cần phải cho nàng một cái lí do chứ?

Hơn nữa, bản thân hần lại không thích nàng, hần dựa vào gì mà không cho nàng thích Tiêu Tịch?

Thấy Ưu Vô Song trầm mặc không nói gì, trong lòng Lãnh Như Tuyết càng tức giận, hần đột nhiên đưa tay nắm lấy vai Ưu Vô Song, tức giận nói: “Tiện nhân không biết xấu hổ người! Người có phải thích người nam nhân tên Tiêu Tịch kia?”

Nghe thấy Lãnh Như Tuyết gọi mình là tiện nhân, sự chột dạ trong lòng Ưu Vô Song nhất thời thay thế bởi nộ hỏa, hần dựa vào cái gì mà nói với nàng như vậy? Hần không thích nàng, không lẽ không cho phép nàng thích người khác sao?

Dựa vào cái gì hần có thể thích người nữ nhân khác, còn nàng chỉ có thể một lòng hướng về hần?

Trong lúc tức giận, Ưu Vô Song đầu khí buộc miệng nói: “Đúng, ta thích y thì sao chứ.....”

Tuy nhiên, lời nàng còn chưa nói hết, chỉ nghe thấy “chát” một tiếng thanh thúy vang lên, Ưu Vô Song cảm thấy mặt như bị người khác tát mạnh một bạt tay, trên mặt truyền lại con đau rất, một mùi máu tanh dâng lên trong miệng, từ khóe miệng từ từ chảy ra một dòng máu tươi.

Từ khi thái độ của Lãnh Như Tuyết đối với nàng có chuyển biến, đã rất lâu hần không đánh qua nàng, Ưu Vô Song cơ hồ không dám tin, bạt tay khi này là Lãnh Như Tuyết đánh nàng.

Bạt tay ấy đánh rất mạnh, mặt nàng rất đau, nhưng những thứ này nàng đều có thể chịu được, chỉ là sâu thẳm trong thâm tâm vô cơ đau nhói, khiến cho nước mắt nàng không theo sự khống chế trào dâng ra ngoài.

Chương 143: Người không còn là vương phi của bốn vương nữa

Sau khi Lãnh Như Tuyết kích động ra tay đánh Ưu Vô Song một bạt tay thì trong lòng hắn đã hối hận, lúc này nhìn gương mặt sưng đỏ đầy nước mắt của nàng, lòng hắn bất giác cảm thấy tự trách và có lỗi, hắn đưa tay định chạm vào gương mặt sưng đỏ của Ưu Vô Song, nhưng lại vì hành động tránh né của Ưu Vô Song mà sững người.

Đúng vào lúc này, cửa tấm phòng lần nữa bị người mở ra, thân ảnh thon dài của Tiêu Tịch lần nữa xuất hiện trong tấm phòng, y thấy Lãnh Như Tuyết không những không hành lễ mà chỉ lãnh đạm nói: “Vương gia, người không nên đối xử với cô nương ấy như vậy!”

Nghe thấy âm thanh lãnh đạm của Tiêu Tịch, lòng Ưu Vô Song không còn đè nén được sự ủy khuất, nàng xoay người, đột nhiên bay nhanh vào lòng Tiêu Tịch, khóc trong vô thanh.

Nàng cảm thấy bản thân rất mệt rất mệt, nàng cần một nơi ấm áp, và trong lòng Tiêu Tịch nàng có cảm giác ấm áp bình yên.

Tiêu Tịch lúc này đối mặt với Lãnh Như Tuyết, thần sắc y rất bình tĩnh, y không an ủi Ưu Vô Song và cũng không đẩy nàng ra, y chỉ đứng yên ở đó, ánh mắt đạm nhiên nhìn Lãnh Như Tuyết.

Còn Lãnh Như Tuyết bởi vì đánh Ưu Vô Song mà cảm thấy ray rứt, nay nhìn thấy cảnh trước mắt, sự tự trách sớm đã thay thế bằng con nộ hỏa, sắc mặt hắn tái xanh, trán nổi gân xanh, hiển nhiên là trong lòng phần nộ vô cùng, mâu đen của hắn thoáng qua tia sát ý, lạnh lùng nhìn Tiêu Tịch, hàn giọng quát: “Người buông nàng ta ra!”

Đối diện với sự bạo nộ của Lãnh Như Tuyết, Tiêu Tịch từ đầu tới cuối khuôn mặt vẫn đạm nhiên, y không đẩy Ưu Vô Song ra, mà chỉ lãnh đạm nói: “Vương gia, nếu như người vì việc của tại hạ mà trách lầm vương phi vậy thì vương gia sai rồi, tại hạ và vương phi chỉ như vương phi nói, chỉ là bằng hữu thôi!”

Lãnh Như Tuyết không thèm quan tâm Tiêu Tịch, sắc mặt hắn tái xanh, nhìn chằm chằm Ưu Vô Song trong lòng Tiêu Tịch, đột nhiên hắn lớn bước đi về trước, đưa tay về phía Ưu Vô Song, tức giận nói: “Người buông nàng ta ra!”

Tiêu Tịch không động đây, mà ngược lại Ưu Vô Song thấy Lãnh Như Tuyết đưa tay về phía nàng, đột nhiên buông Tiêu Tịch ra, tránh khỏi tay Lãnh Như Tuyết, rồi quay người trốn ra sau lưng Tiêu Tịch.

Nàng trốn hắn, nàng vì người nam nhân khác mà trốn hắn! Trong phút chốc, tim Lãnh Như Tuyết “bùm” một tiếng, phảng phất như có thứ gì đó bùng nổ, lòng hắn không ngừng trầm xuống, một cơn đau nhói dâng lên từ tim từ từ tràn ngập lòng hắn, tay đưa ra định bắt lấy Ưu Vô Song cũng vì động tác ấy mà cứng đờ giữa không trung.

Hắn cứ như vậy, đứng sững sờ ở đó, nhìn Ưu Vô Song trốn sau lưng Tiêu Tịch, ánh mắt hắn thoáng qua tia thống khổ và thất vọng mà trước nay chưa từng có.

Biểu tình của Tiêu Tịch vẫn không chút thay đổi. Phảng phất như tất cả những việc này không hề liên quan đến y, nhưng y lại đứng chính giữa, ngăn cách Ưu Vô Song và Lãnh Như Tuyết.

Ưu Vô Song sau khi nhất thời sinh khí rồi lẹ, lúc này tâm trạng đã bình tĩnh lại, chỉ là nàng vẫn còn giận Lãnh Như Tuyết ra tay đánh nàng, cô tình không nhìn Lãnh Như Tuyết, cho nên nàng căn bản không thấy sắc mặt của Lãnh Như Tuyết lúc này.

Tấm phòng nhất thời rơi vào tĩnh lặng, còn không khí trong tấm phòng lại khiến con người ta thở không nổi, ba người đứng giữa phòng, không hề động đây.

Cứ như vậy qua một lúc lâu, cuối cùng, Lãnh Như Tuyết từ từ thu tay lại, hắn không chút biểu tình nhìn Ưu Vô Song, động nhiên cười lớn, cười để lấp đầy đi sự đau khổ và thất vọng nói không nên lời.

Cuối cùng, hắn lạnh lùng dừng cười, nhìn Ưu Vô Song và Tiêu Tịch hai người, khàn giọng nói: “Tốt, tốt lắm! Ưu Vô Song, người người thích là hắn ta phải không? Được! Bốn vương sẽ thành toàn cho người! Người muốn lấy được hưu thư, đến lúc đó hãy về vương phủ mà lấy! Từ nay về sau, người sẽ không còn là vương phi của bốn vương nữa!”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết phất tay áo lạnh lùng quay người rời khỏi.

Ưu Vô Song nhìn theo thân ảnh của Lãnh Như Tuyết, trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu, Lãnh Như Tuyết đồng ý cho nàng hưu thư, đợi sau khi về kinh nàng sẽ được tự do, những thứ này không phải là những gì nàng muốn sao?

Nàng nên vui mừng mới đúng chứ? Nhưng sao trong lòng nàng lại khó chịu như vậy?

Tiêu Tịch nhìn hình bóng đã đi xa của Lãnh Như Tuyết, ánh mắt thoáng qua tia biểu tình phức tạp, nhưng mà chỉ là thoáng qua, rất nhanh y đã trở lại bộ dạng lãnh đạm, y quay người, cánh tay thon dài chạm vào gò má sưng đỏ của Ưu Vô Song, dịu dàng nói: “Vô Song cô nương, xin lỗi, là tại hạ liên lụy cô nương!”

Đối diện với sự dịu dàng của Tiêu Tịch, nếu như là mấy ngày trước, có lẽ Ưu Vô Song sẽ rất vui mừng, nhưng nay trong lòng nàng thực sự không vui tí nào, chỉ miễn cưỡng nở nụ cười khó coi, nói: “Không liên quan đến huynh.”

Nhìn nụ cười miễn cưỡng của Ưu Vô Song, ánh mắt bình lặng không chút dao động của Tiêu Tịch khẽ chớp chớp.

Y đột nhiên lấy từ trong tay áo ra một bình bạch ngọc nhỏ, mở chiếc nắp nhỏ ra, sau đó bôi lấy ít bột phấn trong bình, cao được mang một mùi hương dịu dịu, nhẹ nhàng thoa vào gò má sưng đỏ cho Ưu Vô Song, dịu dàng nói: “Đây là cao được tại hạ tự bào chế, thoa lên vết thương sẽ giảm sưng rất nhanh.”

Cảm giác được ngón tay thon dài của Tiêu Tịch nhẹ lướt qua gò má, mặt Ưu Vô Song khẽ ửng hồng: “Cảm ơn.”

Tiêu Tịch khẽ mỉm cười, không nói gì, mà chỉ cẩn thận thoa được cao cho Ưu Vô Song, sau đó đặt bình bạch ngọc lại, đặt vào tay Ưu Vô Song, nói: “Cái này tặng cho cô nương, đợi khi tới trước khi ngủ, bảo Vân Nhi thoa cho cô nương một lần, ngày mai sẽ khỏi hẳn.”

Dứt lời, Tiêu Tịch không đợi Ưu Vô Song nói gì thì đã tự mình quay người rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Vô cơ buồn phiền

Sau khi Tiêu Tịch rời khỏi, không lâu sau, Chung Li và Vệ Toàn đều đến thỉnh ý trị thủy, cứ như vậy, đợi khi thương lượng xong việc trị thủy thì sắc trời đã tối.

Vệ Toàn làm tri huyện của Lăng Phong huyện bao năm nay, tự khắc học được bản lĩnh quan sát sắc mặt, hần nhìn ra được tâm tình Ưu Vô Song không tốt, cho nên chỉ nói xong việc trị thủy liền lui xuống.

Còn Chung Li, sau khi Vệ Toàn lui xuống, do dự một lúc mới nói: “Đại nhân, vương gia vừa này đã về kinh rồi.”

Ưu Vô Song nghe thấy vậy lòng trầm hẳn, một cảm giác thất vọng bỗng dâng lên trong người, nàng miễn cưỡng cười, nói: “Vậy sao? Vậy thì tốt, nơi lạc hậu này không có cảnh sắc gì đẹp, người cao quý như vương gia sao lại ở đây được.”

Chung Li khẽ ngập ngừng, nghĩ rồi đột nhiên nói: “Đại nhân, vương gia kì thực vì đại nhân cho nên mới tới.”

Nụ cười trên mặt Ưu Vô Song ngày càng khó coi, nàng không đợi Chung Li nói hết liền ngắt lời: “Chung hộ vệ, hôm nay ngại bận cả ngày, hãy lui xuống dùng thiện trước đi.”

Chung Li lẳng lặng nhìn Ưu Vô Song, sau đó ứng một tiếng, quay người rời đi.

Sau khi Chung Li rời khỏi, khí lực toàn thân của Ưu Vô Song như bị rút cạn, nằm dài trên ghế, nàng cuối cùng có được thứ nàng muốn, nhưng sao lòng nàng lại hoang mang.

Nàng xuyên không tới đây, ngày tháng tiếp xúc với Lãnh Như Tuyết không ngắn, nàng biết, hần là một nam nhân cực kì kiêu ngạo, trước kia, hần tuy từng đáp ứng qua cho nàng hưu thư nhưng lời hứa đó chỉ có hai người họ mới biết, cho nên hần mới nuốt lời. Lần này hần nói ra thì tuyệt đối không phản hồi như lần trước.

Bởi vì, hần là một nam nhân kiêu ngạo, hơn nữa, lần này hần nói những lời này trước mặt Tiêu Tịch, như vậy chứng minh trong lòng hần đã quyết định từ bỏ nàng.

Nhưng không biết tạo sao, mỗi lần nàng nghĩ về việc này, câu mà hần nói ‘từ nay về sau, ngươi sẽ không còn là vương phi của bốn vương’ thì lòng nàng cực kì thất vọng, nàng có cảm giác cực kì buồn phiền.

Bây giờ khi nàng biết Lãnh Như Tuyết đã về kinh, lòng nàng càng khó chịu. Cảm giác này ngay cả nàng cũng không biết tại sao.

Nàng đúng là thích Tiêu Tịch, có thể lấy được hưu thư hồi phục tự do, cũng là ý muốn trước nay của nàng, nhưng tại sao khi nghĩ tới bóng dáng thất vọng của Lãnh Như Tuyết thì trong lòng nàng lại khó chịu?

Nghĩ tới đây, trong lòng Ưu Vô Song bắt gặp vụn vặt ảo não, người nam nhân đó tại sao mỗi lần xuất hiện trước mặt nàng đều khiến nàng không vui? Còn nàng lại không cách nàng quên được hần!

Ưu Vô Song trầm luân trong suy tư của mình, không chú ý thấy Vân Nhi từ ngoài đi vào, một mực cho đến khi Vân Nhi đến cạnh nàng, nàng mới hồi thần, nhìn Vân Nhi phát hiện thần sắc nàng ta không ổn, liền hỏi: “Vân Nhi, người sao vậy?”

Vân Nhi thần sắc ưu sầu nhìn Ưu Vô Song, nói: “Tiểu thư, vương gia có phải đã biết việc của tiểu thư và Tiêu công tử?”

Ưu Vô Song khẽ sùng sốt, sau đó miễn cưỡng cười, nói: “Thì sao chứ?”

Vân Nhi biểu tình cực kì nặng nề, đột nhiên kéo lấy tay Ưu Vô Song, nói: “Tiểu thư, người sao mà hồ đồ thế, sao người có thể để vương gia biết được việc của Tiêu công tử? Bây giờ vương gia tức giận về kinh rồi, phải làm sao mới tốt đây?”

Ưu Vô Song tự khắc biết Vân Nhi lo lắng việc gì, nàng cố đè nén sự thất vọng trong lòng, ngược lại nắm tay Vân Nhi, nói: “Vân Nhi, người không cần lo lắng, ta và hân đã nói rõ rồi, hân sẽ không làm khó ta, đợi khi về kinh, hân sẽ cho ta hưu thư. Đến khi đó, chúng ta có thể rời khỏi thất vương phủ rồi.”

Vân Nhi nghe thấy lời Ưu Vô Song, cũng bình tĩnh chút ít, nàng ta trầm mặc một lúc, đột nhiên hỏi: “Tiểu thư, người sau khi rời khỏi vương gia, sẽ ở cùng Tiêu công tử sao?”

Ưu Vô Song nghe thấy lời Vân Nhi, trước tiên là khẽ giật mình, sau đó cười nói: “Việc sau này, sau này chúng ta mới nói được không? Chỉ là Vân Nhi, nếu người sợ sau này theo ta chịu khổ sao? Nếu như vậy đến lúc đó người không muốn cùng ta rời khỏi, vậy thì người cứ lưu lại thất vương phủ, Lãnh Như Tuyết sẽ không làm khó Ưu Lạc Nhạn đâu.”

Vân Nhi nghe Ưu Vô Song nói vậy, vội ngăn đầu, nhìn Ưu Vô Song với thần sắc hoang mang: “Tiểu thư, người không cần nô tì nữa sao? Người không cần nô tì nữa rồi à?”

Ưu Vô Song sùng sốt, nàng chỉ sợ đến lúc ấy Vân Nhi theo nàng chịu khổ nên mới nói như vậy, nàng không có ý gì cả, thấy thần sắc Vân Nhi kinh hoàng, vội vàng an ủi: “Vân Nhi, ta sao lại không cần người chứ? Ta chỉ sợ người theo ta sẽ chịu khổ thôi!”

Vân Nhi đột nhiên thút thít: “Chỉ cần tiểu thư nguyện ý cần nô tì, nô tì dù có chịu bao nhiêu khổ cũng không sợ, tiểu thư người đừng không cần nô tì được không?”

Ưu Vô Song nhìn đôi mắt thành khẩn của Vân Nhi, trong lòng cảm động, nàng vỗ nhẹ vai Vân Nhi, nói: “Vân Nhi ngốc, ta sao lại không cần người? Người xem, người khóc tới mặt nhem nhốc! Được rồi, đừng khóc nữa, nếu không người khác tưởng ta ức hiếp người đấy!”

Vân Nhi lau nước mắt, qua một lúc lại nói: “Tiểu thư, người thật sự một chút cũng không thích vương gia sao? Nô tì cảm thấy, từ sau khi tiểu thư bị thương, thái độ của vương gia thay đổi nhiều, đối với tiểu thư cũng tốt hơn trước kia, tiểu thư tại sao nhất định muốn rời khỏi chứ? Tiêu công tử tuy cũng rất tuấn mĩ nhưng so với vương gia thì còn thua kém hơn nữa chứ, hơn nữa y còn là một dân thường.”

Ưu Vô Song khẽ thờ dài, nếu như luận điều kiện, bất kể diện mạo hay gia thế, Tiêu Tịch đều không thể sánh bằng Lãnh Như Tuyết, việc này sao nàng không biết chứ? Chỉ là, việc tình cảm có khi không phải quan tâm những việc này.

Những thứ này, một nữ tử xuất thân thời đại phong kiến như Vân Nhi thì làm sao có thể hiểu được?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Hồi kinh

Ngày tháng trôi như nước chảy, chớp mắt nửa tháng nữa lại trôi qua, trong nửa tháng này, quan hệ giữa nàng và Tiêu Tịch không có thể hiện rõ gì, Tiêu Tịch vẫn không nói thích nàng, nhưng mà từ khi Lãnh Như Tuyết rời khỏi, thái độ của y đối với nàng thêm phần dịu dàng ôn nhu.

Trong nửa tháng này, phương án trị thủy đã được tiến hành, nàng và Tiêu Tịch sớm ra tối vào, hai người ở cùng nhau không nói gì nhiều, nhiều lắm cũng chỉ nói về việc liên quan đến trị thủy.

Chỉ là trong lòng Ưu Vô Song luôn có cảm giác bất an, mỗi khi đối diện với sự ôn nhu của Tiêu Tịch thì lòng nàng lại càng thêm phần bất an.

Đặc biệt là Vân Nhi và Chung Li biết được Tiêu Tịch và Ưu Vô Song có quan hệ với nhau thì càng không để sắc mặt tốt gì cho Tiêu Tịch xem, có lẽ Tiêu Tịch cũng nhìn ra, tuy là biểu tình của y vẫn đạm nhiên nhưng trước mặt mọi người, y bắt đầu giữ khoảng cách với nàng.

Hành động này của Tiêu Tịch khiến Ưu Vô Song có chút thất vọng, bởi vì, Tiêu Tịch là một nam nhân không chú ý tới ánh nhìn và cách nghĩ của người khác, nhưng nàng tuy thất vọng nhưng cũng có cảm giác nhẹ nhõm.

Việc trị thủy vẫn tiến hành theo trình tự, bởi vì tiến độ trị thủy cho nên Ưu Vô Song phải lưu lại Lăng Phong huyện này nửa năm. Nhưng sáng nay thánh chỉ từ kinh thành tới, triệu nàng hồi cung gấp.

Trong thánh chỉ của hoàng đế, vốn không nói rõ triệu nàng về kinh là vì việc gì, chỉ nói là đoàn đưa thân của Tử Việt quốc mấy ngày trước đến kinh thành, nàng thân là vương phi, phải trước khi tổ chức liên hôn của Tử Việt quốc và Tây Diêm về đến kinh thành.

Còn việc trị thủy ở đây đã an bài khá ổn thỏa, nàng muốn sớm chút về kinh thành lấy được hưu thư cho nên nàng không do dự đã cùng Vân Nhi trở về kinh thành.

Bởi vì Tiêu Tịch thân phận chỉ là một bách tính thông thường, cho nên y không thể đồng hành cùng nàng, hơn nữa, lần này Ưu Vô Song về kinh là đi gặp hoàng đế, cộng thêm nay thân phận nàng vẫn là thất vương phi, do đó nàng và Tiêu Tịch chia tay tại Lăng Phong huyện này.

Trước khi khởi hành, Tiêu Tịch giao cho nàng một bức thư, trong thư nói nếu như Ưu Vô Song sau này muốn tìm y, thì tới ngọn Quân sơn cách kinh thành khoảng một trăm dặm là được.

Ưu Vô Song vội vàng nhớ lấy địa chỉ, liền cùng Chung Li và các hộ vệ về kinh thành.

Bởi vì hoàng đế đã phái người khác đến tiếp nhận công việc trị thủy cho nên Ưu Vô Song về kinh cũng an tâm hơn.

Năm ngày sau.

Ưu Vô Song sau khi vào cung điện thánh, cuối cùng cũng về thất vương phủ nơi đã rời xa hơn một tháng.

Ưu Vô Song xuống ngựa, nhìn tòa kiến trúc cao to hùng vĩ này, đột nhiên trong lòng dâng lên cảm giác thân thiết kì lạ, tuy rằng ở đây nàng từng phát sinh nhiều việc không vui nhưng dù sao cũng là nơi đầu tiên nàng ở sau khi xuyên không đến đây, nàng đối với nơi này vẫn có cảm giác hoài niệm khó tả.

Thất vương phủ tuy không có gì thay đổi, những lính canh đứng trước phủ vẫn gương mặt thân quen đó nhưng những lính canh đó nhìn Ưu Vô Song, mặt lộ ra biểu tình kì lạ.

Nhưng mà đối với những hạ nhân, Ưu Vô Song vốn chưa hề chú ý qua, nàng trực tiếp cùng Vân Nhi từ từ đi vào thất vương phủ.

Nhưng mà sau khi vào phủ, sự thanh lạnh bên trong nằm ngoài dự đoán của nàng, bởi vì trong ấn tượng của nàng, hạ nhân của thất vương phủ vốn không ít, thường ngày trước vương luôn có hạ nhân bận rộn công việc.

Nhưng nay tuy họ không ra nghênh tiếp người vương phi thất sủng này nhưng lại không nên thanh lạnh như vậy.

Nhìn thấy cảnh như vậy, Ưu Vô Song đột nhiên nhớ tới lúc trong cung điện thánh, nụ cười trên mặt lão hoàng đế còn có ý vị khác, trong lòng bất giác thấp thỏm không yên.

Ưu Vô Song trên đường thấp thỏm không yên đi về phía Dạ Vân điện, và đúng lúc sắp vào Dạ Vân điện thì đột nhiên nàng thấy một người từ Dạ Vân điện đi ra, người đó không ai khác chính là huynh đệ ruột thịt của Lãnh Như Tuyết, Lãnh Như Phong.

Lãnh Như Phong nhìn thấy Ưu Vô Song, ánh mắt thoáng qua tia phức tạp, nhưng mà rất nhanh nở nụ cười, tiến về phía nàng, nói: “Vô Song, nàng về rồi à?”

Ưu Vô Song nhìn thấy Lãnh Như Phong xuất hiện ở đây, cảm giác thấp thỏm trong lòng càng mãnh liệt, nàng nhìn Lãnh Như Phong nói: “sao ngươi lại ở đây? Nghe nói công chúa Tử Việt quốc đã tới, ngươi không đi bồi nàng ta?”

Ánh mắt Lãnh Như Phong khẽ chớp chớp, rất nhanh cười nói: “nàng ta không liên quan tới ra.”

Câu trả lời của Lãnh Như Phong khiến Ưu Vô Song sững sờ, theo nàng nhớ thì người được chọn liên hôn với công chúa Tử Việt quốc là Lãnh Như Phong, nhưng bây giờ công chúa Tử Việt quốc đã tới đây, Lãnh Như Phong lại nói việc này không liên can tới hắn ta, không lẽ người được chọn liên hôn đã thay đổi?

Đột nhiên, Ưu Vô Song nhớ lại một chuyện khác, Lãnh Như Phong tuy là huynh đệ ruột thịt của Lãnh Như Tuyết nhưng họ đều có phủ đệ của riêng mình, nay Lãnh Như Phong xuất hiện ở thất vương phủ, còn Lãnh Như Tuyết? Sao hắn không đi cùng Lãnh Như Phong?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác hỏi: “Ngươi ở đây? Lãnh Như Tuyết đâu? Sao hắn không tiếp đãi người hoàng huynh như ngươi?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Kết niềm vui mới

Lãnh Như Phong có chút không tự nhiên cười nói: “thất hoàng đệ bây giờ đang có chút việc không ở trong phủ. Tin rằng muộn chút thất hoàng đệ sẽ về,

nàng không cần lo.”

Ưu Vô Song đột nhiên cảm thấy lời của Lãnh Như Phong có gì đó kì lạ, nhưng lại không nghĩ ra có gì đó kì quái, hơn nữa nàng từ cãi nhau với Lãnh Như Tuyết ở Lăng Phong huyện, cho nên trong lòng nàng cho rằng Lãnh Như Tuyết không muốn nhìn thấy nàng, do đó cũng không nói gì.

Còn Lãnh Như Phong thấy Ưu Vô Song không hỏi hần việc gì liên quan tới Lãnh Như Tuyết, bất giác nhẹ nhõm, hần dùng biểu tình kì lạ nhìn Ưu Vô Song, nói: “Vô Song, nàng đi đường mệt mỏi sớm nghỉ ngơi đi, ta cáo từ trước!”

Dứt lời, hần phảng phát như sợ Ưu Vô Song hỏi hần thêm gì nữa, không đợi Ưu Vô Song nói gì đã quay người rời khỏi.

Hành động của Lãnh Như Phong khiến Ưu Vô Song cảm thấy không ổn, nàng trầm tư một lúc, đột ngột quay đầu nói với Vân Nhi: “Vân Nhi, ta muốn đi dạo, ngươi về phòng trước đi.”

Vân Nhi tưởng rằng Ưu Vô Song vội vàng muốn gặp Lãnh Như Tuyết nên cười nói: “Vâng, tiểu thư.”

Dứt lời, nàng ta đi vào Dạ Vân điện.

Ưu Vô Song một mình trầm tư một hồi lâu mới đi khỏi Dạ Vân điện, hướng về phía thư phòng của Lãnh Như Tuyết, Dạ Vân điện cách thư phòng không xa, chỉ cách một đoạn đường nhỏ, nhưng mà hai bên đường trồng đầy hoa mai cho nên nhìn không thấy thôi.

Ưu Vô Song đi trên hành lang nhỏ đầy cách mai bay lượn, mọi thứ nơi này vẫn giống như một tháng mấy trước khi nàng rời khỏi, không có gì thay đổi nhiều, chỉ là không biết tại sao, trong lòng đột nhiên cảm thấy thất vương phủ này thanh lãnh cực kì, thậm chí cho người khác cảm giác bất an.

Đột nhiên phía trước truyền lại âm thanh tuy không lớn nhưng thu hút sự chú ý của Ưu Vô Song.

Nàng buông chậm bước chân, từ từ đi về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy trên con đường nhĩ bên ngoài mai lâm, hai a hoàn đứng cạnh nhau, nhỏ tiếng nói gì đó, theo từng bước chân ngày càng gần của nàng thì tiếng nói càng rõ.

Một a hoàn trong đó nói: “Tiểu Thanh, ngươi biết không? Hôm nay ta nghe hai tiểu ca gác cổng nói vương phi đã về rồi.”

A hoàn tên Tiểu Thanh ấy phảng phát như rất bất mãn với Ưu Vô Song, hừ một tiếng, nói: “vương gia đối với ả ta như vậy là tốt lắm rồi! Nếu như không phải vì Ưu thừa tướng thì vương gia sớm đã từ ả ta khỏi phủ. Ả ta chẳng qua chỉ là một thiên kim của thừa tướng, làm sao sánh bằng công chúa của một nước chứ? Bây giờ vương gia có công chúa tự khắc không đề ả ta trong mắt!”

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng quát truyền lại: “Hai a đầu các ngươi còn ở đó mà lảm nhảm? Còn không mau đi thu dọn thư phòng? Cẩn thận khi về vương gia sẽ lột da các ngươi!”

Hai a hoàn ấy nghe thấy tiếng quát, lập tức chạy như chim bị dọa phải, nhanh chóng đi về phía thư phòng.

Còn Ưu Vô Song tựa như không nghe thấy gì, nàng chậm chậm quay người đi trở lại hướng Dạ Vân điện.

Nàng cuối cùng cũng biết tại sao người trong thất vương phủ nhìn thấy nàng thì lại lộ ra ánh mắt kì quái đó, còn nữa, tại sao Lãnh Như Phong lại cười không tự nhiên như thế, thì ra tất cả là liên quan đến Lãnh Như Tuyết và công chúa Tử Việt quốc.

Ưu Vô Song không nói ra nhưng trong lòng nàng bây giờ không còn cảm giác gì, nàng về kinh lần này vốn dĩ ngoài diện thánh thì chỉ vì hưu thư, nay biết được Lãnh Như Tuyết sắp kết niềm vui mới, trong lòng nàng rất không vui.

Từ khi nàng xuyên không tới đây biết được mình là vương phi của Lãnh Như Tuyết, nàng luôn nghĩ mọi cách rời xa hần, và nàng trước nay chưa hề nghĩ qua có một ngày Lãnh Như Tuyết sẽ cưới vương phi khác.

Nàng một mực cho rằng bản thân hiểu rõ tình cảm của mình nhất, nàng thường cảm thấy mình thích Tiêu Tịch chứ không phải Lãnh Như Tuyết, nàng sẽ không thích một nam nhân bạo lực như hần.

Nhưng tại sao khi nghe thấy việc của Lãnh Như Tuyết và công chúa Tử Việt quốc kia, lòng nàng lại khó chịu đến thế?

Nàng đột nhiên nhớ đến lời nói khi nãy của Lãnh Như Phong, hần ta nói hần ta không còn quan hệ gì với công chúa Tử Việt quốc nữa, còn nàng? Nàng và Lãnh Như Tuyết, có phải sẽ rất nhanh không còn quan hệ gì nữa không?

Một cơn gió lạnh thổi tới, Ưu Vô Song ngẩn đầu nhìn về phía trước, nàng phát hiện trong vô tri vô giác nàng đã rời khỏi Dạ Vân điện, đến hoa viên trong phủ, và trước mặt nàng chính là cái hồ trong phủ.

Ưu Vô Song từ từ đi đến bên một cây liễu rủ cành xuống thấp, lặng người nhìn mặt hồ phẳng lặng, đột nhiên nàng cảm thấy rất hoang mang, trong lòng dâng lên vị chua đắng khiến mắt nàng cay cay, một giọt lệ châu óng ánh trong lúc nàng không phát hiện đã lăn dài trên má.

Trên mặt mát mát khiến nàng bừng tỉnh, nàng dùng tay lau đi nước mắt, nở nụ cười khổ, nàng đang làm gì vậy nè? Người nàng thích đâu phải hần, sao nàng lại khó chịu chứ?

Như vậy không tốt sao? Bây giờ hần đã có công chúa xuất thân cao quý hơn nàng làm vương phi, tự khắc sẽ không lưu nàng lại, nàng có thể nhẹ nhõm rồi

khỏi day rồi, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Đường hẹp tương phùng

Ưu Vô Song đột nhiên nghĩ thông được một việc, đó chính là việc của công chúa Tử Việt quốc, hiển nhiên việc đó được sự đồng ý của lão hoàng đế hồ ly. Nếu không lão hồ ly cũng không chọn lúc này mà hạ chỉ triệu nàng về kinh.

Mục đích lão hồ ly đó làm vậy, không phải là vì nàng còn giá trị lợi dụng mà là vì nàng là con gái của Ưu Thành Minh, cho nên vì giữ thể diện cho Ưu Thành Minh, vì thế mới trước khi Lãnh Như Tuyết và công chúa Tử Việt quốc thành thân mới gọi nàng về, bởi vì dù sao thân phận nàng cũng là chính phi của Lãnh Như Tuyết.

Nghĩ tới đây Ưu Vô Song như bị dội gáo nước lạnh từ đầu tới chân, cả người trong phút chốc thanh tỉnh. Việc đã đến nước này thì bất kể nàng có tình đối với Lãnh Như Tuyết hay không, nàng có phải là yêu Tiêu Tịch không thì đều không còn quan trọng nữa.

Bởi vì dù nàng bây giờ phát hiện tình cảm của nàng đối với Lãnh Như Tuyết thì nàng và hắn đã không còn có thể nữa, vào lúc Lãnh Như Tuyết và công chúa Tử Việt quốc định hôn ước, nàng và Lãnh Như Tuyết đã định sẵn là không còn có bất kì quan hệ nào nữa.

Vì nàng là Ưu Vô Song thế kỉ 21, nàng vĩnh viễn không như các nữ tử khác trong thời đại này, cùng nữ nhân khác hầu hạ một phu quân.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song cố nén sự khó chịu trong lòng xuống, khẽ thở một hơi, tâm trạng khá hơn chút, nàng đột nhiên nghĩ lại lúc rời khỏi Lăng Phong huyện, những lời nói trong thư của Tiêu Tịch.

Quân son, Tiêu Tịch sẽ đợi nàng ở Quân son, bất kể Tiêu Tịch có thật sự yêu thích nàng hay không nhưng người nam tử lãnh đạm ấy là chỗ dựa tạm thời của nàng sau khi rời khỏi thất vương phủ.

Nghĩ tới Tiêu Tịch, trong lòng Ưu Vô Song khẽ thoải mái hơn chút, người nam tử tựa thân tiên ấy luôn cho nàng cảm giác an tâm, nàng bên cạnh y tâm trạng thật là thanh tịnh biết bao.

Ngược lại Lãnh Như Tuyết, nàng và hắn luôn đầy mùi của thuốc súng, có lẽ nàng và hắn trời sinh là hai người thuộc hai cực trái nhau!

Nghĩ đến những ngày tháng đầu khâu cùng Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song bất giác cười trong im lặng, cảm giác đắng đắng trong lòng thật khó chịu.

Và chính vào lúc này, đột nhiên truyền lại tiếng cười thanh thúy, theo ý thức Ưu Vô Song ngẩn đầu nhìn, chỉ thấy con đường nhỏ trước mặt đang có vài người đi lại.

Trong đó có hai người Ưu Vô Song nhìn rất quen, bởi vì đó không phải là ai khác mà chính là Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong, chính giữa họ đang là vị nữ tử mũm mĩm áo tím hoa quý.

Nàng tuy không quen biết vị nữ tử áo tím đó nhưng nàng có thể thăm đoán ra thân phận của ả ta, vị nữ tử đó trang phục hoa lệ và lại đi cùng Lãnh Như Tuyết, ngoại trừ công chúa Tử Việt quốc ra thì còn ai khác?

Nhìn thấy vị nữ tử áo tím ấy khoác tay Lãnh Như Tuyết, còn cười tươi như hoa, trong lòng Ưu Vô Song càng dâng lên cảm giác khó chịu, nàng không muốn đối diện với ba người đó, quay người đi theo con đường khác.

Và đúng lúc ấy, đột nhiên nữ tử áo tím kêu lên: “Người, đợi một chút!”

Ưu Vô Song đứng lại, từ từ quay người, đối diện với ba người đứng cách đó không xa.

Lãnh Như Tuyết nhìn thấy Ưu Vô Song, tuần nhan lại không có chút biểu cảm nào, cứ như căn bản không nhận ra nàng là ai.

Còn Lãnh Như Phong khi nhìn thấy Ưu Vô Song, thì lại mở to mắt, hắn ta mở miệng định nói gì nhưng lại còn nói ra, vị nữ tử áo tím đó đã giành trước nhìn Ưu Vô Song quát: “Nô tài to gan, không lẽ ngươi không nghe thấy bỗ công chúa gọi ngươi sao?”

Ưu Vô Song căn bản không thèm quan tâm nữ tử áo tím đó, nàng chỉ sững sờ nhìn Lãnh Như Tuyết, lòng nàng cứ như bị gì đó đè phải, tựa như không thể thở nổi.

Vị nữ tử áo tím đó thấy Ưu Vô Song không thèm quan tâm ả ta mà chỉ to gan nhìn chằm chằm Lãnh Như Tuyết, căn bản không để ả ta trong mắt, trong lòng bất giác đại nộ, ả ta đưa tay ra chỉ thẳng vào Ưu Vô Song quát lên: “To gan, một nô tài nho nhỏ cả gan vô lễ với bỗ công chúa? Người đâu.....”

Nữ tử áo tím đó đột nhiên như nghĩ ra gì, vội vàng ngừng gọi hạ nhân, mà quay đầu qua hai tay khoác ngang cánh tay của Lãnh Như Tuyết, nhõng nhẽo:

“Như Tuyết, chàng xem, hạ nhân trong phủ của chàng vô lễ như vậy với thiếp.”

Đối diện với sự nhõng nhẽo của nữ tử áo tím, Lãnh Như Tuyết chỉ lãnh đạm nhìn Ưu Vô Song: “À ta không phải hạ nhân.”

Nghe thấy lời nói của Lãnh Như Tuyết, nữ tử áo tím một lần nữa chuyển ánh nhìn sang Ưu Vô Song, ánh mắt ả ta trở nên nghi ngờ, hiển nhiên không hiểu lời nói của Lãnh Như Tuyết.

Kì thực, cũng khó trách nữ tử áo tím nghi ngờ, bởi vì trên người Ưu Vô Song tuy mặc trang phục không thô sơ như hạ nhân nhưng lại không hoa quý, y phục đơn giản ấy khiến nhìn gần bản không nhìn ra là một vương phi mà càng giống một hạ nhân.

Không phải hạ nhân? Ưu Vô Song hít một hơi thật sâu, nhìn Lãnh Như Tuyết lộ ra ý chế giễu.

Còn nữ tử áo tím quan sát Ưu Vô Song nửa ngày, nhin không được hỏi Lãnh Như Tuyết: “Như Tuyết, chàng nói ả ta không phải hạ nhân, vậy ả ta là ai?”

Lần này Lãnh Như Tuyết không trả lời nữ tử áo tím, mà ngược lại là Lãnh Như Phong: “Nàng ấy là vương phi của thất hoàng đệ.”

Nữ tử áo tím ấy nghe thấy lời nói của Lãnh Như Phong, trước tiên là khẽ sùng sốt, sau đó dùng ánh mắt không vui nhìn Ưu Vô Song, sau đó trưng ra nụ cười ngọt đi về phía Ưu Vô Song, kiều thanh nói: “Thì ra là vương phi tí tì, Uyên Tử khi nãy hiểu lầm tí tì, mong tí tì bớt giận.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Lựa chọn tốt nhất

Nữ tử tự xưng là Uyên Tử này chính là công chúa mà Tử Việt quốc đưa đến liên hôn với Tây Diêm, phỏng đoán của Ưu Vô Song khi nãy vì thái độ của Lãnh Như Tuyết và tính khí ngông cuồng của Uyên Tử mà Ưu Vô Song đã hoàn toàn xác định được thân phận ả ta.

Nhìn Uyên Tử cười tươi bước đến, Ưu Vô Song vốn không bỏ sót ánh nhìn không vui mà khiêu khích trong mắt của ả, nàng liếc nhìn Lãnh Như Tuyết, chỉ thấy mặt hần lãnh mạc, trong lòng bất giác co thắt lại, lúc này ngay cả sức lực vờ cười cũng không có.

Trong lúc Ưu Vô Song xuất thân, Uyên Tử đã đi đến bên nàng, Uyên Tử nhìn gương mặt thanh tịnh của Ưu Vô Song, ánh mắt ả ta thoáng qua tia ghen tị, nhưng khi ánh mắt rơi trên y phục của Ưu Vô Song thì rất nhanh đã lộ vẻ không hài và hỷ ý, miệng lại có dụng ý gọi: “vương phi tí tì, không lẽ tí tì không hoan nghênh Uyên Tử sao? Hay là tí tì vẫn còn tránh Uyên Tử khi nãy không hiểu chuyện?”

Ưu Vô Song nhìn nụ cười tươi rói có dụng ý của Uyên Tử, lại nhìn tuần nhan từ đầu tới cuối lãnh mạc, nàng chỉ cảm thấy nội tâm vô cơ nhói đau, nàng hít một hơi sâu, miễn cưỡng bản thân giữ bình tĩnh, đôi tay bất giác siết chặt vào nhau, lãnh mạc và xa cách nhìn Uyên Tử, lãnh đạm nói: “người là công chúa, không cần đa lễ, còn về việc xưng hô ta tí tì, Ưu Vô Song càng đảm đương không nổi”

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, gương mặt của Lãnh Như Tuyết vẫn lãnh mạc, hần thậm chí không nhìn Ưu Vô Song lấy một cái.

Ngược lại, Uyên Tử và Lãnh Như Phong lại khẽ sùng sốt, Uyên Tử không hổ là công chúa của một nước, ả ta rất nhanh đã cười nói: “Tí tì là chính phi của Như Tuyết, Uyên Tử xưng một tiếng tí tì là nên mà, bất kể Uyên tử xuất thân có cao quý thế nào thì trong phủ này ngày tháng sau này còn phải nghe tí tì, không phải sao?”

Uyên Tử tuy cười mà nói ra những lời này nhưng ra lời nói lại ẩn chứa ý nghĩa quá rõ ràng, ả ta nói với Ưu Vô Song rằng ả ta sẽ trở thành người của Lãnh Như Tuyết.

Ưu Vô Song chỉ cảm thấy cả người như bị băng tuyết bao phủ, nàng cơ hồ dù hết sức lực toàn thân mới có thể miễn cưỡng bản thân không chết sự giận dữ đến mức run của mình, chỉ là huyết sắc trên mặt nàng từ từ lui đi.

Nàng cắn chặt răng, lạnh lùng nhìn Uyên Tử, nói: “Nếu như vì nguyên do này công chúa không cần như vậy, vào ngày đại hỷ của công chúa và vương gia cũng chính là ngày mà Ưu Vô Song rời phủ, câu tí tì này của công chúa e là uống công gọi rồi!”

Dứt lời, Ưu Vô Song quát cường nhìn Lãnh Như Tuyết, lần này ánh mắt nàng và hần chạm nhau, chỉ là ánh mắt hần xa cách và không quen biết.

Sự xa cách trong ánh mắt của Lãnh Như Tuyết khiến nội tâm Ưu Vô Song thua cuộc không thể hình dung, nàng không còn ở đây được nữa, cảm giác bị phốt lờ đi khiến nàng có cảm giác hoang mang muốn chạy trốn.

Nàng thu lại nỗi chua đắng trong lòng, quát cường quay cơ thể cứng ngắc qua, nàng nhìn cách hoa bay trong không trung và bầu trời xam xám, nàng nở nụ cười chua xót.

Nàng không thích hần, nàng hà tất vì đề tâm hần cưới ai chứ? Như vậy không tốt sao? Hần cưới công chúa, nàng sẽ có thể không chút do dự rời khỏi đây, từ nay về sau nàng và hần sẽ không còn quan hệ gì nữa, nàng có thể có được cuộc sống nàng muốn, còn hần cũng sẽ có được cuộc sống của hần,

như vậy, không phải là lựa chọn tốt nhất sao?

Nhưng, nhưng, tại sao khi nàng nhìn thấy ánh mắt xa cách và không quen biết của Lãnh Như Tuyết, lòng nàng bỗng âm âm đau? Tại sao vậy?

Không lẽ, nàng Ưu Vô Song lại loại nữ nhân phàm tục tham lam không chịu buông, thủy tính dương hoa, muốn tất cả nam nhân đều chú ý tới mình sao?

Không, nàng không phải, nàng không phải.

Ưu Vô Song hít một hơi sâu, khiến định nói với bản thân mình, nàng yêu Tiểu Tịch, nàng cảm thấy không thoải mái trong lòng chỉ vì nàng đã quen với trước kia.

Tuy nàng không yêu Lãnh Như Tuyết, nhưng dù sao hần cũng cùng nàng sinh sống bao lâu nay, hơn nữa hần từng cứu qua nàng, cho nên nàng đã quen với sự tồn tại của hần.

Và điều khiến nàng khó chịu không phải là hần muốn cùng thành thân với công chúa Tử Việt quốc, mà là ánh nhìn lãnh mạc của hần.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song đè nén sự dấy cay trong lòng, lấy lại tinh thần từ từ bước về phía Dạ Vân điện.

Và chính vào lúc này, sau lưng nàng đột nhiên truyền lại tiếng bước chân, tiếp đó là tiếng gấp gấp của Lãnh Như Phong: “Vô Song, nàng đợi đã....”

Tâm trạng Ưu Vô Song đã hồi phục bình tĩnh, nàng đứng lại, sau đó từ từ quay lại, bình tĩnh nhìn Lãnh Như Phong lớn bước đuổi theo.

Lãnh Như Phong đến gần Ưu Vô Song, nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của nàng, bất giác thoáng qua sự kinh ngạc, tiếp đó liền quan tâm hỏi: “Vô Song, nàng không sao chứ?”

Ưu Vô Song chỉ lạnh lùng nhìn Lãnh Như Phong, cười nhạt nói: “Ta có thể có sao? Ngược lại là ngươi, không bồi khách quý cả Tây Diệm mà tìm ta có việc gì? Là định cười nhạt một khí phụ* ta sao?” (*: người vợ bị bỏ)

Lãnh Như Phong khẽ sùng sốt, tuấn nhan thoáng qua tia không tự nhiên, hần ta nhìn Ưu Vô Song, sau đó nhỏ nhẹ nói: “Vô Song, việc này không liên quan tới ta, là Uyên Tử nhìn trúng thất hoàng đệ, còn thất hoàng đệ có không có phản đối gì cho nên phụ hoàng mới định hôn sự này.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Cự tuyệt thỏa hiệp

Ưu Vô Song lạnh lùng nhìn Lãnh Như Phong, cười nhạt nói: “Việc này có liên quan gì ta? Lãnh Như Phong, ngươi đến chỉ nói với ta những thứ này? Nếu như là thế vậy thì ngươi không cần nói nữa.”

Lãnh Như Phong nhìn Ưu Vô Song đột nhiên thờ dài, nói: “Vô Song, việc này đúng là làm khó nàng, kì thực nàng hà tất như vậy? Phụ hoàng sẽ không đồng ý thất hoàng đệ từ nàng, lần này vì sợ nàng biết được sẽ đau lòng cho nên mới hạ chỉ triệu nàng về kinh, ý của phụ hoàng là với sự thông minh của nàng thì sao không hiểu được.”

Ưu Vô Song nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, trong lòng đột nhiên hiểu rõ, dám chắc rằng đây chính là chủ ý của lão hồ ly! Ông ta xem nàng là con khi sao? Đem nàng làm trò cười à?

Như lời Lãnh Như Phong nói, nàng làm sao không hiểu chủ ý của lão hồ ly? Ông ta nào có sợ nàng đau lòng? Ông ta chỉ sợ nàng biết được Lãnh Như Tuyết muốn cưới công chúa Tử Việt quốc sẽ sinh lòng oán hận, không giải những số mệnh trên tấm tàng bảo đồ thôi!

Một lão hồ ly! Ưu Vô Song cười lạnh, nàng lạnh lùng nhìn Lãnh Như Phong, cười chế giễu: “Sợ ta đau lòng? Là phụ hoàng ngươi bảo ngươi đến đây làm khách sao?”

Lãnh Như Phong có chút không tự nhiên quay đầu đi, nhỏ tiếng đáp: “Vô Song, tuy thất hoàng đệ cưới công chúa, nhưng trong thất vương phủ, nàng vẫn là chính phi, đối với địa vị trong phủ của nàng vẫn không có ảnh hưởng gì!”

“Vậy sao?” tia chế giễu trên mặt Ưu Vô Song càng nồng, nàng không hài cười nhẹ một tiếng, nói: “Đường đường công chúa một nước, làm sao có thể chịu ủy khuất cam chịu dưới một thường dân như ta? Lãnh Như Phong ngươi nghĩ quá hay rồi!”

“Việc này....” Lãnh Như Phong khẽ chần chờ, nhưng sau phút chốc do dự, cuối cùng vẫn nói: “Nàng ta là công chúa, nếu như muốn nàng ta làm kế phi là ủy khuất cho nàng ta, ý của phụ hoàng là nàng và nàng ta đều là chính phi. Nhưng Vô Song, nàng vào cửa trước, tuy trên danh phận nàng và nàng ta đều là chính phi, nhưng nàng ta vẫn phải tôn kính nàng.”

Tôn kính? Ưu Vô Song cảm thấy trong lòng dường như có ngọn lửa dâng trào, hai mắt nàng nhìn chăm chăm Lãnh Như Phong, nộ thanh nói: “Đủ rồi!

Lãnh Như Phong, trong lòng người cũng cho rằng, một người thường dân như ta có thể ngang bằng với một công chúa thì đã là phúc khí của ta sao? Vậy thì ta có phải nên cảm kích ân đức của cô ta đối với ta?”

Lãnh Như Phong không ngờ rằng Ưu Vô Song đột nhiên lại tức giận như vậy, hắn ta sững sốt: “Vô Song, ta không có ý này!”

Ưu Vô Song cười lạnh, ánh mắt sắc bén tựa dao rơi trên mặt Lãnh Như Phong, lạnh lùng nói: “Vậy người có ý gì?”

Thấy Lãnh Như Phong không trả lời mình, Ưu Vô Song lại lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Người yên tâm, ta sẽ không ngăn cản Lãnh Như Tuyết cưới nàng ta, nhưng mà Ưu Vô Song ta tuyệt đối không cùng nữ nhân khác cùng cung phụng một phu quân! Trong ngày đại hôn của họ, Lãnh Như Tuyết chỉ cần cho ta một bức hưu thư là được!”

Lãnh Như Phong sững sốt nhưng rất nhanh đã lắc đầu nói: “Vô Song, phụ hoàng sẽ không cho phép thất hoàng đệ đưa nàng hưu thư! Hơn nữa trong Tây Diêm, có mấy không tam thê tứ thiếp? Trong các vương gia thất hoàng đệ là người nạp thiếp ít nhất, Vô Song không lẽ nàng còn không mãn nguyện sao?”

Đúng vậy, trong thời đại phong kiến này, có mấy nam nhân không tam thê tứ thiếp? Đừng nói là một vương gia như Lãnh Như Tuyết, ngay cả một gia đình thương nhân bình thường và đại hộ gia, thì thê thiếp cũng vô số, không phải sao?

Nhưng mà nàng không phải là những nữ nhân đó, trong người nàng là linh hồn của thể kỉ 21, cho nên nàng không có cách nào chấp nhận những việc như vậy!

Trong thời đại phong kiến này, nàng không cách nào thay đổi người khác, cũng không có năng lực thay đổi thời đại này, cho nên việc duy nhất nàng có thể làm là làm lại chính bản thân mình, không để bản thân chịu ủy khuất.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song nở nụ cười khổ, nhìn Lãnh Như Phong, từng câu từng chữ mà nói: “Lãnh Như Phong, người khác là người khác, ta là ta, Ưu Vô Song ta tuyệt đối không thỏa hiệp trong việc này, hơn nữa, ta còn phải đi tìm cuộc sống thuộc về ta! Người về nói với phụ hoàng người, cứ nói là bí mật trong bản đồ ta sẽ giải cho ông ta, điều kiện là, hạ chỉ cho Lãnh Như Tuyết cho ta hưu thư! Nếu như ông ta không đồng ý, vậy thì cứ cho người tới thất vương phủ khiêng xác ta đi!”

Lãnh Như Phong nghe thấy lời của Ưu Vô Song, nhất thời ngẩn người, hắn ta lẳng lặng nhìn Ưu Vô Song, phút chốc không biết nói gì.

Hắn ta luôn cho rằng, nàng khác với những nữ nhân khác, khi hắn ta lần đầu tiên gặp nàng hắn ta đã biết điều đó!

Nhưng mà hắn ta không ngờ rằng, người nữ nhân nhìn có vẻ mềm yếu này, tính cách lại kịch liệt như vậy, nàng không ngăn cản thất hoàng đệ cưới Uyển Từ, nhưng lại không chịu thỏa hiệp cùng Uyển Từ cùng hầu một phu, thậm chí chỉ vì để được hưu thư, không tiếc đem tính mạng ra uy hiếp.

Kì thực, Lãnh Như Phong nghĩ như vậy là bởi vì hắn ta không biết rằng Ưu Vô Song có thể giải được mật mã của tàng bảo đồ, hắn ta tuy đoán được Ưu Vô Song có liên quan đến cái truyền thuyết của Tây Diêm, nhưng hắn ta vốn không biết Ưu Vô Song đã được hoàng đế chứng thực, nàng chính là người định mệnh giải nạn kiếp của vương triều Tây Diêm.

Còn Ưu Vô Song xác định được hoàng đế trước khi giải được tàng bảo đồ tuyệt đối không đem tính mạng nàng ra đùa cho nên mới cố tình nói thế.

Nhưng những gì Lãnh Như Phong nghĩ căn bản giống với những gì Ưu Vô Song nghĩ, Ưu Vô Song dùng tính mạng uy hiếp, mục đích thực sự là vì để lấy được hưu thư, nhưng lại không liên quan gì đến việc Lãnh Như Tuyết cưới phi, nàng chỉ muốn sớm rời khỏi thất vương phủ!

Nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của Lãnh Như Phong, Ưu Vô Song biết là lời nói của nàng đã có tác dụng, có lẽ không cần đến ngày mai, sẽ truyền đến tai lão hồ ly, do đó nàng cười lạnh một tiếng, không thèm quan tâm Lãnh Như Phong, quay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Tại sao trong lòng nàng không có ta?

Ngày tháng trôi như nước chảy, chớp mắt đã qua.

Chớp mắt Ưu Vô Song về phủ đã được ba bốn ngày, trong hoàng cung không có phái người tới nói gì, nhưng Lãnh Như Phong lại thường xuyên tới Dạ Vân điện, chỉ là hắn ta không hề nhắc tới việc của Lãnh Như Tuyết.

Và thất vương phủ đã bận rộn chuẩn bị hôn sự của Lãnh Như Tuyết và Uyển Từ, vốn dĩ hoàng thượng ban một tòa phủ đệ khác cho họ làm quà tân hôn nhưng từ khi Uyển Từ gặp qua Ưu Vô Song, thì lại cố chấp muốn sống ở thất vương phủ, hơn nữa, hôn sự cũng lựa chọn tổ chức trong thất vương phủ. Nhất thời, người người trong vương phủ đều bận rộn, chỉ có Dạ Vân điện là yên tĩnh thanh lạnh nhất.

Còn Uyển Từ dường như nghe ngóng được gì, mấy ngày này không còn đến chỗ nàng thị uy nữa.

Việc trong phủ, nàng không quan tâm, những ngày nàng đã nghĩ thông được nhiều, tuy nàng đối với thất vương phủ, đối với Lãnh Như Tuyết đều vô có không nhờ vả nuôi tiếc, nhưng nàng không thể không buông tay, nàng có con đường nàng muốn đi, bởi vì mai nay bất kể một nửa định mệnh còn lại của nàng là ai, thì người đó tuyệt đối không phá Lãnh Như Tuyết.

Nghĩ thông được những thứ này, tuy nói sâu thẳm trong lòng nàng đau nhói nhưng tâm trạng nàng lại bình tĩnh không ít.

Từ ngày hôm đó nàng gặp Lãnh Như Tuyết tại hoa viên, nàng và hắn không còn gặp nhau nữa, nhưng mà nhìn thất hạ nhân trong phủ bận rộn chuẩn bị hôn sự của hắn và Uyển Tử thì nàng đoán rằng hắn bồi ở chỗ Uyển Tử.

Nghĩ lại thì Ưu Vô Song bất giác cười giễu cợt, cô đại mà, chỉ thấy tân nhân cười nào có hay người cũ khóc? Nàng là vương phi của thời đại này, trong mắt người khác, nàng đáng ra trốn trong Dạ Vân điện khóc lóc đau lòng?

Một ánh sáng chói mắt Ưu Vô Song, cũng khiến nàng từ trong trầm tư hồi tỉnh lại, nàng giờ mới phát hiện, không biết khi nào, trời đã tối rồi, khi này Vân Nhi đốt nến chiếu sáng khắp phòng, chính là ánh sáng đó chói mắt nàng.

Vân Nhi nhìn Ưu Vô Song nhìn ánh nến trên đài mà xuất thần, bất giác đau lòng lấy một chiếc áo khoác lên cho nàng: “Tiểu thư, thời tiết trở lạnh, sao người không mặc nhiều thêm chút? Vạn nhất bị phong hàn thì sẽ không tốt!”

Ưu Vô Song mỉm cười nói: “Vân Nhi, trong nhà sẽ không lạnh, người không cần lo lắng.”

Vân Nhi vừa khoác áo cho Ưu Vô Song, vừa dùng ngữ khí trách móc nói: “Tiểu thư, người cũng thật là, lò sưởi cũng không đốt, trong nhà không lạnh mới lạ!”

Dứt lời, thần sắc Vân Nhi đột nhiên có chút âm trầm lại nói: “Vương gia thật quá đáng, điều hết tất cả hạ nhân của Dạ Vân điện đi hết, ngay cả người đốt lò cũng không để lại.”

Ngược lại Ưu Vô Song không hề để tâm, cảm giác đắng cay trong lòng chỉ khiến nàng không thoải mái, nàng nghe thấy lời Vân Nhi, bất giác cười nhạt nói: “Vân Nhi, chúng ta rất nhanh rời khỏi đây, có hạ nhân hay không cũng không gì quan trọng? Đến lúc đó, chúng ta rời đi cũng không phải chỉ có hai người, sớm chút làm quen cũng tốt!”

Vân Nhi nghe thấy lời của Ưu Vô Song, thở dài một hơi, nàng ta ngập ngừng một lúc, định nói gì thì đột nhiên cửa tẩm phòng ‘pang’ một tiếng, tiếp đó cửa đã bị người đá ra, thân ảnh cao to của Lãnh Như Tuyết xuất hiện trong tẩm phòng.

Nhìn thấy Lãnh Như Tuyết xuất hiện, mặt Ưu Vô Song bình tĩnh cực độ, còn Vân Nhi khi nhìn thấy Lãnh Như Tuyết, thần sắc hoảng loạn, nàng ta hiển nhiên bị sự xuất hiện của Lãnh Như Tuyết dọa phải.

Ưu Vô Song bình tĩnh nhìn Lãnh Như Tuyết, sau đó lãnh đạm nói với Vân Nhi: “Vân Nhi, người ra ngoài trước đi.”

Vân Nhi nghe thấy lời nói của Ưu Vô Song, có chút lo lắng nhìn nàng, do dự một lúc cũng đi ra ngoài, và đóng cửa tẩm phòng lại.

Sau khi Vân Nhi đi ra, Ưu Vô Song vốn không động dậy, nàng vẫn điềm tĩnh ngồi trên ghế, nhìn Lãnh Như Tuyết, bởi vì, Lãnh Như Tuyết lúc này xuất hiện tất cả có lời muốn nói với nàng, cho nên nàng đợi Lãnh Như Tuyết tự mình mở miệng.

Nhưng Ưu Vô Song lại đoán sai, sau khi Vân Nhi đi ra, Lãnh Như Tuyết chỉ lẳng lặng nhìn nàng, màu đen thâm trầm của hắn dưới ánh nến phát ra một ánh sáng kì dị, sau đó từ từ, từng bước từng bước đến gần Ưu Vô Song.

Nhìn thấy Lãnh Như Tuyết ngày càng gần mình, sự điềm tĩnh của Ưu Vô Song cuối cùng cũng bị phá vỡ, ánh mắt nàng thoáng qua tia hoang mang, nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “Người muốn làm gì?”

Tuy nhiên, Lãnh Như Tuyết không trả lời nàng, hắn đi tới trước mặt Ưu Vô Song, lẳng lặng, nhìn Ưu Vô Song từ trên cao xuống, đột nhiên khụy chân, quỳ xuống đất, hai tay ôm chặt lấy Ưu Vô Song, dụi mặt vào lòng Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song bị hành động đột ngột này của Lãnh Như Tuyết dọa ngẩn người, cảm nhận được con ấm trên người Lãnh Như Tuyết truyền lại, cơ thể Ưu Vô Song phút chốc hóa thạch, qua một lúc, nàng mới hồi thần, định đẩy Lãnh Như Tuyết ra.

Nhưng khi tay nàng vừa chạm vào cơ thể hắn, đã truyền tới âm thanh khàn khàn của Lãnh Như Tuyết: “Đừng động đây.....”

Động tác của Ưu Vô Song khẽ ngừng, nàng do dự một lúc, cuối cùng cũng buông hai tay xuống, nói: “Lãnh Như Tuyết, người vậy là làm gì? Mau buông ta ra!”

Còn Lãnh Như Tuyết vẫn lẳng lặng dụ trong lòng Ưu Vô Song, phảng phất như không nghe thấy lời của Ưu Vô Song, thì thào: “tại sao nàng lại nhất định muốn rời khỏi ta? Tại sao? Nàng là vương phi của ta.....của ta.....nhưng, sao trong lòng nàng không có ta.....tại sao.....”

“Ta.....” lời của Ưu Vô Song nghẹn trong họng, bởi vì nàng cảm nhận được một chất lỏng ấm ấm đang thấm qua áo nàng, từ từ len vào cơ thể nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Sao nàng lại đối với ta như vậy???

Cơ thể Ưu Vô Song lại một lần nữa hóa thạch, nàng còn chưa kịp nghĩ kĩ thứ ướt át dính trên áo mình là gì thì Lãnh Như Tuyết đột nhiên ngẩng đầu lên. Chỉ thấy hần lúc này tựa như mất đi linh hồn, lẳng lặng nhìn Ưu Vô Song, không động đậy, phảng phất như đợi câu trả lời của nàng.

Còn Ưu Vô Song bị biểu tình của Lãnh Như Tuyết dọa giật mình, dưới ánh nền nàng nhìn thấy ánh mắt ưu thâm của Lãnh Như Tuyết tràn ngập sự đau khổ và phản kháng, thậm chí khóe mắt hần còn tàn lưu một giọt lệ châu, dưới ánh nền phát ra ánh sáng chói mắt.

Trước màn này, Ưu Vô Song cảm thấy lòng mình như bị gì đó nghẹn phải, lòng nàng rất khó chịu, nàng không thích nhìn thấy Lãnh Như Tuyết như vậy, nàng không quen.

Nàng từ trước tới nay không hề nghĩ qua, một nam nhân luôn cao cao tại thượng, bất khả một thế lại có ngày quỳ gối trong lòng mình khóc, đây là Lãnh Như Tuyết sao? Là người nam nhân tự cao tự đại, bất khả một thế sao?

Nàng không dám tin, nàng thật sự không dám tin, nhưng mà tất cả những gì trước mắt lại là sự thật, nàng thậm chí còn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể từ trên người hần truyền lại.

Tất cả những thứ này thật sự là quá kì lạ, kì lạ đến mức Ưu Vô Song không dám tin, nhìn Lãnh Như Tuyết, phản ứng đầu tiên của Ưu Vô Song là đưa tay sờ vào trán mình, nàng muốn xác định rằng không phải nàng bị sốt mà bị nóng quá tê dại thần kinh, sản sinh ảo giác.

Nhưng nàng rất nhanh phát hiện nhiệt độ của bàn thân rất bình thường, không hề có triệu chứng sốt gì, cho nên nàng đưa tay sang Lãnh Như Tuyết, thì thầm: “Lãnh Như Tuyết, ngươi bị sốt hư não rồi sao.....?”

Nhưng mà tay nàng còn chưa chạm vào trán hần thì đã bị một bàn tay lớn giữ chặt, âm thanh khan khan của Lãnh Như Tuyết truyền lại: “Trả lời ta.....tại sao nàng muốn rời khỏi ta.....? Tại sao chứ.....”

Lần này, Ưu Vô Song ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, mùi rượu khiến nàng nhất thời thanh tỉnh, tên nam nhân chết tiệt này uống rượu!

Tuy nhiên, không đến Ưu Vô Song có nhiều thời gian suy nghĩ, cổ tay đã truyền lại một cơn đau, tiếp đó là cơ thể bị lắc một cách thô bạo.

Lãnh Như Tuyết hai mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chằm nàng, hét lên: “Tại sao? Nói cho ta biết đi!”

Cơn đau từ cổ tay truyền lại khiến Ưu Vô Song cơ thể cảm thấy như bị bóp nát, nàng nhìn không được phản kháng, dùng tay đẩy Lãnh Như Tuyết ra: “Lãnh Như Tuyết, ngươi uống rượu rồi nổi cơn điên gì vậy? Mau buông ta ra.”

Có lẽ vì hành động phản kháng của Ưu Vô Song chọc giận Lãnh Như Tuyết, hần đột nhiên ôm Ưu Vô Song từ ghế dậy, sau đó từng bước từng bước đi đến giường.

Hành động đột ngột của Lãnh Như Tuyết khiến Ưu Vô Song thật sự kinh hãi, nàng ra sức vùng vẫy: “Lãnh Như Tuyết, ngươi muốn làm gì? Mau bỏ ta ra.....a.....”

Tuy nhiên lời của Ưu Vô Song còn chưa nói hết thì đã bị Lãnh Như Tuyết ném mạnh xuống giường, cơ thể vì va đập mạnh vào giường gỗ mà đau đớn, khiến nàng không nhịn được kêu lên.

Nhưng tiếng kêu của nàng còn chưa dứt, đã bị người khác đè xuống, tiếp đó là một đôi môi đầy mùi rượu đã áp vào môi nàng. Vả đôi tay cường tráng đã lột lên hần viền trước ngực nàng.

Chỉ nghe thấy ‘xoẹt’ một tiếng, chiếc áo váy mỏng trước ngực nàng nhất thời rách vụn, lộ ra một mảng da trắng tuyết và chiếc áo yếm màu hồng. Làn da lộ dưới không khí nhất thời cảm thấy lạnh cóng

Cảm giác lạnh cóng ấy khiến Ưu Vô Song giật nảy mình, đôi môi bị ngăn lại không thể hét lên, việc duy nhất nàng có thể làm lúc này là cố hết sức giãy giụa, nhưng không thể, dưới tác dụng của cơn rượu sức lực của Lãnh Như Tuyết cơ hồ như còn mạnh thêm, hần từ đầu đến cuối đè trên người nàng khiến nàng không thể cử động.

Không biết qua bao lâu, Ưu Vô Song cảm thấy mình dường như sức lực cạn kiệt, nàng đã không còn sức vùng vẫy, chỉ có thể tuyệt vọng nằm im ở đó không động đậy.

Có lẽ dường như cảm thấy sự phục tùng của Ưu Vô Song, hành động thô bạo lúc ban đầu của Lãnh Như Tuyết dần dần chuyển sang ôn nhu.

Chiếc váy trên người Ưu Vô Song đã bị Lãnh Như Tuyết xé rách vài mảnh, tuy Vân Nhi đã khoác thêm áo cho nàng nhưng lúc này đã bị Lãnh Như Tuyết ném xuống nền đất lạnh băng, còn chiếc váy rách nát kia căn bản không che được xuân quang vô hạn trên người nàng.

Nhìn Lãnh Như Tuyết đè trên người mình, hô hấp ngày càng trở nên gấp rút, nội tâm Ưu Vô Song đột nhiên có cảm giác ủy khuất không thể hình dung,

nàng cảm thấy sống mũi cay cay, nước mắt bỗng chốc rơi xuống.

Kì thực bởi vì là người thuộc thế kỉ 21, Ưu Vô Song đối với lần đầu tiên không xem trọng lắm, những thứ nàng để tâm là hành vi cường bạo của Lãnh Như Tuyết đối với nàng, hấn căn bản không cần biết nàng có nguyện ý hay không, dưới tình trạng say rượu làm việc này với nàng.

Và trong lúc Ưu Vô Song cảm thấy ủy khuất mà rơi lệ thì Lãnh Như Tuyết đột nhiên dừng lại tất cả các hành động, hấn ngăn đầu, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Ưu Vô Song lệ câu chảy đầy mặt.

Qua một lúc lâu, Lãnh Như Tuyết đột nhiên ‘pang’ một tiếng, đánh mạnh một quyền xuống giường, sau đó cười lớn trong sự tuyệt vọng, đôi mắt đỏ lạnh lùng nhìn Ưu Vô Song: “tạo sao? Tại sao? Không lẽ việc ta chạm vào nàng khiến nàng cảm thấy khó chịu sao? Ưu Vô Song, tại sao nàng lại đối xử với ta như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Khúc mắc không thể giải

Đối diện với sự tri vấn của Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song nhất thời không có gì để nói, việc nàng duy nhất có thể làm lúc này chính là để mặc cho sự ủy khuất của mình hóa thành giọt lệ, cứ thế mà tuôn trào.

Nàng cảm thấy ngày càng không hiểu Lãnh Như Tuyết, hôm nay hấn khác với mọi hôm, đúng là khác, nếu như là trước kia nàng từng vô số lần chọc giận hấn, nhưng đối diện với Lãnh Như Tuyết hề chút là phát điên này nàng lại sợ hãi.

Hôm nay nàng đã sợ, bởi vì nàng chưa hề nghĩ qua, một người kiêu ngạo như Lãnh Như Tuyết lại trở nên yếu đuối như vậy, thậm chí còn điên cuồng như thế.

Hấn như vậy khiến nàng kinh hãi.

Nhìn ánh mắt đầy sự kinh hãi của Ưu Vô Song, lòng Lãnh Như Tuyết càng đau đớn, hôm nay lúc hấn thượng triều mới biết là phụ hoàng đã hạ chỉ cho hấn từ Ưu Vô Song, sau đó thành thân cùng Uyển Tử.

Tuy lúc ở Lăng Phong huyện hấn đã quyết định từ Ưu Vô Song, cho nên khi Uyển Tử nói thích hấn thì hấn đã không cự tuyệt. Nhưng khi phụ hoàng hạ chỉ lại khiến hấn nhìn rõ tình cảm của bản thân, hấn đối với người nữ nhân trong lòng không có hấn này thập phần không nỡ.

Nhưng thân là hoàng tử, hấn biết mình không thể kháng chỉ, nay phụ hoàng hạ chỉ, vậy thì việc hấn từ Ưu Vô Song sẽ thành sự thật, không còn có đường lui nữa.

Nhưng mà hề nghĩ tới Ưu Vô Song rời xa hấn, cùng người nam nhân tên Tiêu Tịch kia sát cánh với nhau, hấn khó mà chấp nhận.

Tuy dù hấn có khó chấp nhận đi chăng nữa hấn cũng không thể không chấp nhận, bởi vì hấn không thể kháng chỉ, đây là việc duy nhất hấn có thể làm, mượn rượu giải sầu, khi uống say có lẽ tim sẽ không còn đau nữa.

Nhưng hấn phát hiện, dù hấn uống say, hình bóng nàng vẫn cứ xuất hiện trong đầu hấn, hấn không không chế được mình, một lần nữa đi đến Dạ Vân điện, vì hấn nhớ nàng, hấn nhớ nàng đến điên cuồng, nhớ nàng nhớ đến mức tim đau nhói.

Hấn muốn chính miệng hỏi nàng rằng tại sao trong lòng nàng không có hấn, nếu như lòng nàng có hấn, vậy thì hấn có thể vì nàng mà không tiếc kháng chỉ, chỉ cần nàng lưu lại bên hấn.

Nhưng nước mắt trên mặt nàng đã cho nàng câu trả lời, trong lòng nàng căn bản không có hấn, người nàng yêu là người nam nhân tên Tiêu Tịch.

Nhìn nước mắt trên mặt nàng, lòng hấn đổ kị đến mức muốn giết người, nhưng hấn không thể làm bất cứ việc gì khiến nàng tổn thương, hấn muốn cường bạo nàng, báo thù việc nàng bất trung với hấn, nhưng khi hấn nhìn thấy nước mắt của nàng hấn không nịn được đã dừng tay.

Trái tim của Lãnh Như Tuyết lúc này đang nhỏ máu, hấn cười thầm một tiếng, từ từ đứng dậy, sắc mặt vô cảm nhìn Ưu Vô Song y phục không chỉnh tề, sau đó quay người khập khiễng rời đi.

Ưu Vô Song lẳng lặng nhìn theo bóng dáng Lãnh Như Tuyết biến mất nơi cửa tấm phòng, một tia đau nhói từ thâm tâm từ từ tràn ngập lòng nàng, nàng thậm chí quên đi nàng bây giờ y phục không chỉnh tề.

Ánh mắt tuyệt vọng và đầy đau khổ của Lãnh Như Tuyết khiến lòng nàng rất đau, nàng đối với hấn có một tia không nỡ.

Nàng thậm chí còn nghĩ, nếu như, nếu như lúc ở Lăng Phong huyện nàng không nói rằng mình thích Tiêu Tịch, vậy thì nàng và Lãnh Như Tuyết sẽ không đến bước này?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bắt giác cười khổ, nàng đang nghĩ gì vậy? Dù không có Tiêu Tích, nàng và hấn không thể, bây giờ hấn thành thân với Uyển Tử, còn nàng cũng có cuộc sống nàng muốn, nàng tuyệt đối không muốn lưu lại thất vương phủ, làm một thất vương phi hữu danh vô thực.

Nàng muốn tự do, nàng muốn một đời một kiếp một đời người, muốn cùng người nam nhân mình yêu sống cuộc sống bình lặng đến bạc đầu răng long.

Đây chính là tình yêu mà Ưu Vô Song muốn, bất kể là thế kỉ 21 hay là thời đại phong kiến, điểm này từ trước đến nay không hề thay đổi.

Còn Lãnh Như Tuyết, bất kể như thế nào, đều không thể cho nàng, nàng và hấn từ khi bắt đầu đã định sẵn là không thể, hấn xuất thân thời đại phong kiến, hoàng gia cao quý, hấn từng vì người nữ nhân khác mà dùng hình với nàng, từng ác ý hành hạ nàng.

Những việc này đều là khúc mắc không thể giải giữa nàng và hấn. Dù cho hấn bây giờ quan tâm nàng, nhưng tục ngữ nói, vô tình nhất chính là hoàng gia, tình cảm của một vương gia như hấn có thể lưu trên người nàng bao lâu?

Trước kia là Ưu Lạc Nhận, bây giờ là nàng, sau này thì sao? Sẽ là ai? Uyển Tử? Hay là nữ tử vô danh khác?

Ưu Vô Song cười trong cay đắng, có lẽ, có lẽ nàng nên rời khỏi nơi này, nếu như nàng đoán không lầm, Lãnh Như Tuyết sẽ đưa cho nàng hưu thư trước khi hấn và Uyển Tử thành thân, bây giờ cách ngày thành thân của hấn không mấy ngày, nếu không ngoài ý muốn thì ngày mai sáng nàng sẽ nhận được hưu thư của Lãnh Như Tuyết.

Tất cả sẽ kết thúc, không phải sao? Ưu Vô Song, người nên tiêu điều mà rời khỏi chứ.

Nhưng sao tìm nàng lại không dễ như vậy, sao lại đau như vậy?

Ưu Vô Song đột nhiên cảm thấy bản thân rất mệt, nàng mệt mỏi nhắm nghiền mắt, yên tĩnh trầm luân trong suy tư.

Trong mộng lung, nàng nghe thấy tiếng bước chân vội vàng và tiếng hét kinh hãi của Vân Nhi. Nhưng rất nhanh, nàng bàng hoàng, phảng phất đã về đến thế kỉ 21, nàng thậm chí nhìn thấy cha và mẹ nàng. Còn có vết mặt đau thương của mẹ nàng, gương mặt xanh xao và tiêu tụy hơn trước nhiều.

Nàng phảng phất như về đến cục cảnh sát, gặp được những đồng sự thường hay đấu khẩu trước kia, nàng đột nhiên phát hiện, nàng rất hoài niệm những ngày tháng ở thế kỉ 21 trước kia, rất rất hoài niệm.

Bức họa tựa như tranh ảnh chớp, bay nhanh thoáng qua đầu nàng, cuối cùng dừng trên một dung mạo tuấn mĩ, sau đó Ưu Vô Song rơi vào màn đêm u tối vô bờ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Li kinh

Ưu Vô Song đoán không sai, vào sáng ngày tiếp theo, lúc nàng vừa mở đôi mắt mệt mỏi, Lí ma ma trong phủ đã đưa hưu thư đến, và lạnh lùng bảo nàng lập tức thu dọn đồ đạc, rời khỏi thất vương phủ.

Đối diện với sự xua đuổi của Lí ma ma, Ưu Vô Song không hề nói bất cứ lời chống lại nào, nàng và Vân Nhi lặng lẽ thu dọn một số đồ cần thiết, sau đó từng bước từng bước rời khỏi thất vương phủ dưới ánh mắt cười nhạo của hạ nhân trong phủ.

Từ khi nàng lấy được hưu thư rời khỏi, nàng không hề nhìn thấy Lãnh Như Tuyết, và theo ước định, nàng có thể lấy lại giá trang của nàng nhưng nàng ngoài ý phục ra thứ gì cũng không mang theo.

Bởi vì nàng không muốn nhìn Lãnh Như Tuyết, không muốn đối diện với hấn.

Tuy nhiên điều khiến nàng không ngờ là bên ngoài thất vương phủ có một chiếc xe ngựa hào hoa đã đợi sẵn, và người đứng bên cạnh chính là vị thái giám lúc trước đón nàng vào cung.

Tiểu thái giám thấy Ưu Vô Song bước ra vội vàng đến gần, cung cung kính kính nói với Ưu Vô Song: “Ưu cô nương, hoàng thượng phân phó nô tài đến đón Ưu cô nương về phủ.”

Nghe thấy lời xưng hô của tiểu thái giám, Ưu Vô Song trước tiên là khẽ sửng sốt, rất nhanh đã được thay bằng sự chua đắng.

Ưu cô nương? Không sai, nàng sao lại quên rồi? bây giờ nàng bị Lãnh Như Tuyết từ rồi, đã không còn là thất vương phi. Bây giờ nàng chỉ là một khí phụ bị tướng công quét ra khỏi cửa.

Ưu Vô Song hít một hơi thật sâu, để bản thân bình tâm lại, hỏi vị tiểu thái giám: “Về phủ?”

Có lẽ nhìn ra sự ngờ hoặc của Ưu Vô Song, tiểu thái giám nói: “Hoàng thượng biết hôm nay Ưu cô nương rời khỏi thất vương phủ, cho nên đã ban một tòa phủ đệ cho Ưu cô nương, bây giờ tướng gia đang ở đó chờ Ưu cô nương.”

Nghe thấy lời của tiểu thái giám, trong lòng Ưu Vô Song cười lạnh, lão hoàng đế hồ ly có tốt vậy sao? Ông ta làm như vậy, mục đích chỉ là muốn tiếp tục khống chế nàng thôi! Trước khi tìm được bảo tàng, ông ta làm sao có thể dễ dàng buông tha nàng?

Ưu Vô Song không nói gì, chỉ lẳng lặng đi đến bên xe ngựa, cùng Vân Nhi lên xe.

Nếu đã là hảo ý của hoàng đế, nàng hà tất cự tuyệt? Hơn nữa, nàng bây giờ chưa có năng lực cự tuyệt, nàng bị Lãnh Như Tuyết từ, trên người không có bao nhiêu ngân lượng, theo quy định nơi này, nữ nhi nếu bị từ không được về nhà mẹ vì như vậy sẽ làm mất mặt gia đình.

Nàng không thể về phủ thừa tướng, trên người lại không có ngân lượng để đi đường, hơn thế nữa trước khi nàng chưa giải được bí mật của tàng bảo đồ, ông ta nhất định không để nàng rời khỏi kinh thành.

Cho nên, lựa chọn duy nhất của nàng chính là chấp nhận sự an bài của hoàng đế, sống trong phủ đệ mà ông ta đã an bài sẵn.

Sau khi Ưu Vô Song và Vân Nhi lên xe ngựa, tiểu thái giám đã đánh xe, từ từ đi khỏi.

Và Ưu Vô Song không biết rằng, sau khi xe ngựa rời khỏi, thân ảnh Lãnh Như Tuyết xuất hiện trước cửa thất vương phủ, lẳng lặng đứng đó nhìn theo bóng xe ngựa đang xa dần, ánh mắt thoáng qua tia kì dị.

Xe ngựa rời khỏi thất vương phủ, đi vào phố, Ưu Vô Song nhìn thấy dòng người náo nhiệt trên phố, tâm trạng dần dần vui hẳn lên.

Tất cả đã kết thúc, đợi sau khi nàng tìm được bảo tàng cho lão hoàng đế, nàng sẽ có được tự do thật sự.

Cảm giác có được tự do, lần át đi cảm giác thất vọng trong lòng Ưu Vô Song, nàng đột nhiên nhớ đến ước định của nàng vào Tiêu Tịch, có lẽ, không bao lâu nữa, nàng sẽ có thể gặp được Tiêu Tịch.

Chỉ là, không biết bây giờ Tiêu Tịch có về đến Quân sơn chưa?

Nghĩ tới đây, trên mặt Ưu Vô Song nở một nụ cười nhạt.

Nhìn thấy Ưu Vô Song mỉm cười, Vân Nhi không nhịn được oán trách: “Tiểu thư, người còn cười được sao? Vương gia đối với người như vậy, không lẽ người không có chút thương tâm sao?”

Thương tâm? Ưu Vô Song sững sờ, trong lòng thoáng qua tia thất vọng, nhưng nàng rất nhanh đã mỉm cười nói: “Vân Nhi, người cảm thấy ta nên thương tâm sao?”

Vân Nhi nhìn Ưu Vô Song: “Tiểu thư, không lẽ, người một chút cũng không để tâm vương gia đối với người như vậy à? Vương gia quá đáng lắm, tiểu thư đâu phải không đồng ý cho vương gia cưới công chúa gì đó, vương gia cưới cứ cưới, tại sao lại từ tiểu thư chứ? Tiểu thư sau này phải làm sao đây?”

Ưu Vô Song vỗ nhẹ lên vai Vân Nhi, nhìn Vân Nhi, thành thật hỏi: “Vân Nhi, người cảm thấy, ta nên lưu lại thất vương phủ, cùng người khác thị nhất phu sao?”

Vân Nhi không hiểu nhìn Ưu Vô Song, nói: “Tiểu thư vào cửa trước, dù cho nàng ta có là công chúa, cũng không thể chiếm đi địa vị của tiểu thư trong phủ, không lẽ tiểu thư sợ việc này sao?”

Ưu Vô Song khẽ lắc đầu, nàng không biết nên nói thế nào với Vân Nhi, bởi vì, thời đại phong kiến này, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, và Vân Nhi hiểu lắm nàng, nàng cũng không cảm thấy kì lạ.

Chỉ là, nàng không hiểu, không lẽ những nữ nhân nàng mở to mắt nhìn tướng công mình cưới một nữ nhân rồi lại một nữ nhân khác mà trong lòng họ không cảm thấy khó chịu sao? Nếu như khó chịu thì tại sao lại phải chấp nhận chứ?

Kì thực, Ưu Vô Song không biết, nhìn tướng công mình cưới người nữ nhân khác, không một nữ nhân nào không khó chịu, nhưng tư tưởng của những nữ nhân này đã bị nhệch nữ đức nữ giới ràng buộc.

Ở thời đại này, nếu như thế tử dám phản đối tướng công mình nạp tiểu thiếp, vậy thì người nữ nhân đó sẽ bị chỉ trích là đồ phụ (người vợ hay đồ kị), sẽ bị tướng công lấy lí do phạm vào thất xuất từ khỏi phủ.

Cho nên, những nữ nhân tội nghiệp đó dù biết tướng công mình nạp thiếp, biết rằng bản thân sẽ thất sủng, nhưng vẫn không dám đứng lên phản đối, còn phải miễn cưỡng tươi cười lo toan hôn sự của tướng công mình với nữ nhân khác.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Âm mưu của Ưu Lạc Nhạn

Xe ngựa dừng lại ở một căn biệt viện nhả lệ.

Ưu Vô Song bước xuống ngựa, còn chưa kịp quan sát nơi xa lạ này, đã nghe thấy một tiếng nói lạnh lót chói tai của nữ vang lên: “Ồ, đây không phải là tí ti của ta sao? Sao? Có thất vương phủ hoa lệ thoải mái không ở, sao lại chạy tới nơi này? Nghe nói, có người bị tử rồi, hừ, xem ra đúng là thật rồi.”

Ưu Vô Song từ từ quay người lại, mặt không biểu cảm nhìn Ưu Lạc Nhạn đứng trước biệt viện, vẻ mặt cười nhạt, nàng cong môi cười nhạt, sau đó như không thấy ai mà cùng Vân Nhi đi vào trong biệt viện.

Nàng không muốn tốn nước bọt hỏi Ưu Lạc Nhạn vì sao lại ở đây, tại sao lại biết nàng bị Lãnh Như Tuyết tử, bởi vì nàng căn bản không muốn nói với ả ta những việc này.

Một người mất đi sự ân sủng của tướng công, tâm thái không bình thường, những thứ này tuy Ưu Vô Song chưa hề yêu đương qua nhưng nàng cũng biết.

Thái độ không vui và hành động của Ưu Vô Song khiến Ưu Lạc Nhạn tức giận, chỉ thấy ả ta đột nhiên bước đến chặn lấy Vân Nhi đang mang tay nải, sau đó đưa tay tát mạnh Vân Nhi một bạt tay, hét: “Tiện tí! Thấy bốn thái tử phi cả gan vô lễ?”

Vân Nhi không kịp phòng bị, bị Ưu Lạc Nhạn đánh mạnh một bạt tay, nàng ta ‘a’ một tiếng, tay nải trên tay cùng nàng ta thảm hại ngã xuống đất.

Chỉ thấy gò má trắng của Vân Nhi phút chốc vừa đỏ vừa sưng, còn cơ thể vì đau mà khẽ run lên, hai mắt nàng ta ngấn lệ, ủy khuất không cam tâm nhìn Ưu Lạc Nhạn, nhưng thân là nô tì, không dám nói gì.

Tiếng hét vì đau của Vân Nhi kinh động đến Ưu Vô Song đã bước vào cửa biệt viện kia, nàng quay đầu lại thấy Vân Nhi ngã trên đất, lại nhìn thần thái khoa trương đến cực điểm của Ưu Lạc Nhạn, ánh mắt nàng thoáng qua tia nộ hỏa.

Nàng nhanh chân đi trở lại, dịu Vân Nhi dậy, tức giận nhìn Ưu Lạc Nhạn, cố gắng đè nén sự tức giận trong lòng, nói: “Muội muội thân phận cao quý, hà tất làm khó hạ nhân? Không sợ mất đi thân phận mình sao?”

Đối diện sự khiêu khích của Ưu Vô Song, Ưu Vô Song chậm rãi lấy chiếc khăn lụa ra, sau đó nhẹ nhàng lau tay, quăng lấy khăn lụa sang một bên.

Sau đó mỉa mai nhìn Ưu Vô Song nói: “Tí ti hà tất tức giận? Bốn cung tự khắc biết, đánh tiện nhân này sẽ làm dơ tay bốn cung, nhưng mà hạ nhân này của tí ti quá không biết quy tắc, bốn cung không thay tí ti dạy dỗ, sau này với những nô tài không biết quy tắc này không phải sẽ lật cả trời? bốn cung chỉ vì tốt cho tí ti, những nô tài này, không nên nhẹ tay.”

Ưu Vô Song tức quá hóa cười, nàng lạnh lùng cười một tiếng, nhìn Ưu Lạc Nhạn, chế giễu nói: “Vậy ta có phải nên cảm tạ muội muội?”

Dứt lời, Ưu Vô Song dừng lại, rồi đột nhiên nói: “Muội muội là thái tử phi cao quý, không lưu lại trong phủ thái tử hưởng phúc, chạy tới nơi viện lạc này thăm khí phụ như ta, thì là đạo lý gì? Không lẽ không sợ làm trái quy định trong cung, mất đi thân phận của mình?”

Ưu Vô Song trước đây không phải là người mặc cho người khác nhào nặn, bây giờ Ưu Lạc Nhạn thừa lúc nàng bị Lãnh Như Tuyết tử mà chạy tới ức hiếp nàng, đừng có mà mơ!

Dù nàng có bị Lãnh Như Tuyết tử thì sao? Nàng bây giờ là khí phụ thì sao? Muốn nàng ngu ngơ mặc cho người khác ức hiếp mà không phản kháng thì từ phi nàng không phải là Ưu Vô Song!

“Ngươi!” Ưu Lạc Nhạn không ngờ Ưu Vô Song lại dùng lời của mình cười nhạt lại mình, nhất thời giận trắng cả mặt, ả ngập ngừng, cắn răng nói: “Ưu Vô Song, ngươi đừng quên, ngươi bây giờ chỉ là một khí phụ, ngươi có tư cách gì nói với ta những lời như vậy? Ngươi cho rằng ngươi còn là thất vương phi cao cao tại thượng kia sao? Nếu như muốn bốn cung có thể trị tội ngươi ngay lập tức!”

“Vậy sao?” Ưu Vô Song cười nhạt, lạnh lùng nói: “Ưu Lạc Nhạn, vậy thì ta sẽ đợi ngươi đến trị tội ta! Xem thái tử phi như ngươi có khả năng bao lớn!”

Dứt lời, Ưu Vô Song không thèm quan tâm Ưu Lạc Nhạn, cùng Vân Nhi bước vào biệt viện.

Ưu Lạc Nhạn căm hận nhìn bóng dáng Ưu Vô Song biết mất trong cửa biệt viện, ánh mắt thoáng qua thần sắc thâm độc, ả ta hừ một tiếng, sau đó dùng ngữ khí oán độc nói: “Ưu Vô Song, ngươi đừng đắc ý vội, lần trước ngươi may mắn, không giết được ngươi, lần này ta tuyệt đối không tha cho ngươi! Ngươi hãy đợi đó!”

Nói xong, khóe môi Ưu Lạc Nhạn thoáng qua nụ cười âm lạnh, sau đó hằm hằm dậm chân, phui tay áo quay người đi đến chiếc xe ngựa hào hoa đợi sẵn cách đó không xa.

Ưu Vô Song vào trong biệt viện, mới phát hiện toà biệt viện này không rộng, chỉ có một chiếc vườn nhỏ, sau đó là mấy gian chủ phòng, và biệt phòng.

Chỉ có vài hạ nhân y phục chỉnh tề đứng một bên, nhìn thấy nàng vào, liền vội hành lễ.

Đây tuy nhìn nhả lệ nhưng so với thất vương phủ, lại là cách biệt trời và đất, thua kém xa!

Quan sát chiếc vườn nhỏ trước mắt, trong lòng bất giác thăm mắng lão hoàng đế hồ ly keo kiệt, ban tặng biệt viện nhỏ như vậy, thật là uổng cho thân phận nhất quốc chi quân của ông ta!

Từ miệng hạ nhân Ưu Vô Song được biết Ưu thừa tướng phụ thân nàng vì khi nãy trong triều có việc nên đã rời khỏi, nói là hôm nào rảnh sẽ đến thăm nàng, còn giao phó hạ nhân nói rằng nếu như nàng sống ở đây không quen có thể về phủ sống.

Kì thực, Ưu Vô Song tuy trong lòng oán trách lão hoàng đế nhưng nàng lại thấp phần vừa ý nơi này, cho nên nàng tùy ý căn dặn hạ nhân rồi liền không thêm quan tâm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Quyết định của Lãnh Như Tuyết

Thất vương phủ.

Đình trong hoa viên.

Lãnh Như Tuyết một thân bạch y, lẳng lặng ngồi trên ghế đá trong đình, tay cầm một hũ rượu bạch ngọc.

Một đôi mâu thâm trầm, lúc này đang neho mắt nhìn những cánh hoa mai bay lượn giữa không trung, mặc cho gió lạnh thổi bay gấu áo, làm loạn mái tóc.

Một trận bước chân truyền tới, thân ảnh cao to của Lãnh Như Phong từ từ đi vào đình, hần ta đột nhiên đưa tay đoạt lấy hũ rượu trong tay Lãnh Như Tuyết, khẽ tức giận nói: “Thất hoàng đế, đệ đã từ nàng ấy, hà tất lại như vậy? Mượn rượu giải sầu, không lẽ có thể khiến nàng ấy trở về bên đệ sao?”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, hần chỉ nhìn hần ta một cái, sau đó chuyển mục quang sang những cánh hoa đang bay lượn đầy trời kia.

Qua một lúc lâu, hần đột nhiên lạnh lùng cười lên, tiếng cười vang vọng trong không trung, đầy sự bất lực và đau khổ, trong hoa viên đầy cánh hoa mai bay, khiến người khác có cảm giác quỷ dị.

Tiếp đó, chỉ nghe thấy ‘pang’ một tiếng, tay Lãnh Như Tuyết đánh mạnh xuống bàn đá, hét: “Lục hoàng huynh, nàng ta yêu người nam nhân khác, Lãnh Như Tuyết ta làm sao có thể lưu nàng ta lại? Trong lòng nàng ta căn bản không có ta, không có ta!”

Ánh mắt Lãnh Như Phong thoáng qua tia nhìn phức tạp.

Hần ta đột nhiên nắm lấy vai Lãnh Như Tuyết, hai mắt nhìn chăm chăm mâu đen mung lung vì say rượu, từ từ mở miệng: “Thất hoàng đế, việc đến nước này, đệ còn muốn gạt huynh đến lúc nào? Khi đệ viết hưu thư cho nàng ấy, đệ đã quyết định rồi, không phải sao?”

Mâu đen say rượu của Lãnh Như Tuyết phút chốc thoáng qua tia thanh tỉnh.

Hần nhẽ nhàng qua đầu lại, tự cười nhạo bản thân, nói: “Lục hoàng huynh, huynh đang nói gì vậy? Cái gì quyết định? Không lẽ ta say đến hồ đồ, huynh cũng hồ đồ rồi à?”

Lãnh Như Phong án chặt vai Lãnh Như Tuyết, ngữ khí phút chốc lạnh hần: “Như Tuyết! Vì huynh tuy chỉ lớn hơn đệ có một tuổi nhưng mà huynh đệ chúng ta tiếp xúc với nhau không phải là thời gian ngắn, đệ cho rằng huynh không hiểu tính cách của đệ sao? Dễ dàng chịu thua như vậy thì đệ có còn là thất vương gia Lãnh Như Tuyết?”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời nói của Lãnh Như Phong, cơ thể khẽ hóa thạch, tuy nhiên trong chốc lát, lộ ra nụ cười chế giễu: “Vậy lục hoàng huynh cho rằng thân đệ là người như thế nào? Nếu như lục hoàng huynh hiểu đệ như vậy thì lục hoàng huynh nên biết, Lãnh Như Tuyết ta tuyệt đối không chấp nhận bất cứ người phản bội nào! Lục hoàng huynh cho rằng đệ sẽ lưu một nữ nhân thủy tính dương hoa (= lẳng nhăng) làm vương phi của đệ sao?”

Sắc mặt Lãnh Như Phong khẽ thay đổi, hần ta đột nhiên lắ mạnh Lãnh Như Tuyết, tức giận quát: “Như Tuyết! Bây giờ đệ đang nói lời thật lòng với huynh sao? Nếu như nàng ấy thật sự là một nữ nhân thủy tính dương hoa, đệ hà tất vì nàng ấy mà trở thành bộ dạng này? Đệ hãy nhìn lại mình đi, nhìn xem đệ trở thành bộ dạng gì! Lãnh Như Tuyết cao ngạo phong độ kia bây giờ ở đâu rồi hả?”

Ánh mắt Lãnh Như Tuyết thoáng qua tia đau khổ, hần đột nhiên từ từ nhắm mắt lại, trầm mặc không nói gì.

Tuy nhiên Lãnh Như Phong không có ý định bỏ qua cho hần, ngừng lại rồi lại căn răng nói: “Như Tuyết, đệ có gì giấu huynh phải không? Tuy huynh vô dụng nhưng vẫn luôn đứng về phía đệ, bất kể đệ phát sinh việc gì, đưa ra bất kì quyết định nào, huynh sẽ luôn giúp đệ.”

Tuần nhan của Lãnh Như Tuyết khẽ co giật, hần đột nhiên mở to mắt, đẩy Lãnh Như Phong ra, khích nói: “giúp ta? Địa vị bây giờ của ta trong lòng phụ hoàng còn cao hơn huynh không biết bao nhiêu, còn nữa, ta lập tức sẽ phải thành hôn cùng công chúa Từ Việt quốc, sau này đại vị trong lòng phụ hoàng có thể nói là cực kì quan trọng, huynh lấy gì giúp ta? Ta lại có gì cần huynh giúp? Lãnh Như Phong, huynh đừng quá xem trọng bản thân!”

“Đệ!” Lãnh Như Phong tức đến xanh cả mặt, nói không ra lời.

Qua một hồi lâu, hần ta mới từ từ buông lỏng đôi tay nắm chặt, lạnh lùng nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “Lãnh Như Tuyết, đệ nghị ta không biết trong lòng đệ thật sự đang nghĩ gì sao? Đệ vì cứu nàng ấy mà bỏ thân bị trọng thương, một nữ nhân được đệ xem trọng hơn tính mạng của mình, đệ có thể dễ dàng buông tay vậy sao? Nếu như những việc này đệ có thể gạt được phụ hoàng và đại hoàng huynh, muốn gạt ta thì cần bản là không thể nào!”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong ngập ngừng, nói: “Nếu như ta đoán không nhầm, khi đệ quyết định viết bức hưu thư đó thì trong lòng đệ đã quyết định, đệ từ bỏ ấy chẳng qua chỉ vì bảo vệ nàng ấy thôi! Còn đệ, cần bản không muốn cưới Uyển Từ.”

Cơ thể Lãnh Như Tuyết khẽ hóa thạch, túy ý trong mâu đen thoáng biến mất, hần lạnh lùng nhìn Lãnh Như Phong, trầm giọng nói: “Tiếp tục nói đi!”

Lãnh Như Phong lảng lảng nhìn hần, từ từ nói tiếp: “Biết là tính quan trọng của lần liên hôn này giữa Tây Diêm và từ Việt quốc, nếu như đệ cự tuyệt thành thân cùng Uyển Từ thì Từ Việt quốc tuyệt đối sẽ không bỏ qua, nhất định vì sự nhục nhã của Uyển Từ mà đòi lại công đạo, kết quả tệ nhất là hai nước giao tranh.”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong dừng lại, hần ngập ngừng rồi nói: “Nhưng mà nếu như nàng ấy thân là vương phi của đệ, tuyệt đối không thoát khỏi liên can, e là tới lúc đó, Từ Việt quốc vì bị cự tuyệt hôn sự mà đổ trách nhiệm lên người nàng ấy. Cách xử lí việc của phụ hoàng, nếu như nàng ấy mà khiến cho hai nước giao tranh, phụ hoàng nhất định không do dự giao nàng ấy cho Từ Việt quốc để làm bình nộ khí của Uyển Từ. Cho nên, đệ vì không muốn liên lụy nàng ấy và bảo vệ nàng ấy, nên mới cho nàng ấy hưu thư, từ nàng ấy! Như vậy đến lúc truy cứu, cũng không liên quan đến nàng ấy, đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Đệ đang lo cho nàng ấy sao?

Lãnh Như Phong nói xong mâu đen nhìn chằm chằm Lãnh Như Tuyết, không động thanh sắc.

Thái độ trên mặt Lãnh Như Tuyết cũng không thay đổi, thâm mâu thoáng qua tia quỷ dị, qua một lúc lâu, hần đột nhiên lạnh lùng cười một tiếng: “Lục hoàng huynh, từ lúc nào mà huynh hiểu ta thế? Ngay cả trong lòng ta nghĩ gì cũng biết được? Vì một nữ nhân thủy tính dương hoa như nàng ta, huynh cho rằng ta nên làm gì? Câu chuyện của huynh thù dật hay quá rồi!”

Lãnh Như Phong đối với Lãnh Như Tuyết không phủ nhận cũng không cãi lại, hần ta chỉ lảng lảng nhìn Lãnh Như Tuyết, sau đó từ từ nói: “Như Tuyết, nếu như đệ không phải vì nàng ấy vậy thì đệ tại sao lại ở đây mượn rượu giải sầu? Một nam nhân sắp thành thân, trước ngày thành thân mượn rượu giải sầu, việc này không hợp lẽ thường tình? Hơn nữa nếu như đệ thật sự muốn cưới Uyển Từ công chúa thì tạo sao đối với hôn sự không hỏi không lo?”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong lại ngừng, đột nhiên thở dài, nói: “Như Tuyết, đệ hà tất giấu huynh? Là vì đến lúc đó không liên lụy huynh sao? Nhưng mà đệ đừng quên, chúng ta là thân huynh đệ, là huynh đệ cùng một mẫu thân, dù đệ bây giờ có giấu được ta, nhưng sau ngày mai, việc đệ cự tuyệt hôn sự bị phụ hoàng biết được, vậy thì huynh còn có thể đứng ngoài cuộc sao?”

Nghe thấy những lời này của Lãnh Như Phong, sắc mặt Lãnh Như Tuyết khẽ thay đổi, hần nhìn cánh hoa bay lượn trong không trung, trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên nói: “lục hoàng huynh, nếu như huynh đã rõ quyết định của ta, huynh hà tất phải biết nữa? Nếu như việc này huynh không biết thì phụ hoàng sẽ không trách tội huynh.”

Tuần nhan của Lãnh Như Phong thoáng qua tia khổ ải, hần ta nhìn Lãnh Như Tuyết, âm thanh tuy rất thấp nhưng vẫn kiên định: “Như Tuyết, đệ đừng quên ta là thân ca ca của đệ! Bất kể xảy ra việc gì ta cũng cùng đệ gánh chịu.”

Dứt lời, Lãnh Như Phong đưa tay về phía Lãnh Như Tuyết, ánh mắt đầy sự kiên định.

Nhìn tay Lãnh Như Phong đưa tới, Lãnh Như Tuyết khẽ do dự sau đó cũng đưa tay nắm lấy tay của Lãnh Như Phong, dùng sức nắm chặt lấy nhau.

Lúc này hai huynh đệ họ đồng tâm cùng nhau đối diện với tất cả khó khăn!

Qua một lúc sau, Lãnh Như Phong vỗ nhẹ vai Lãnh Như Tuyết, trầm giọng hỏi: “Như Tuyết, đệ làm như vậy, là vì nàng ấy đúng không?”

Ánh mắt của Lãnh Như Tuyết thoáng qua tia đau khổ, trầm ngâm hồi lâu mới từ từ mở miệng: “Cho dù không phải là vì nàng ấy, ta cũng sẽ không cưới Uyển Từ, lần này Từ Việt quốc đột nhiên đề nghị liên hôn với Tây Diêm, tuyệt đối không đơn giản chỉ vì liên hôn, còn về âm mưu của họ, e là có liên quan đến truyền thuyết của Tây Diêm. Mấy năm nay, Tây Diêm gặp nạn liên miên, quốc khố sớm đã trống không, nếu như không phải vì truyền thuyết lưu truyền trăm năm trước của Tây Diêm, e là Từ Việt quốc sớm đã khởi binh xâm lăng nước ta, làm gì đề nghị đến việc liên hôn? Bây giờ họ đột nhiên đề ra việc liên hôn, ắc có dụng tâm!”

Lãnh Như Phong khẽ gật đầu, nói: “Đệ nói không sai, lần liên hôn này, Tử Việt quốc đích thực có giấu dã tâm, chắc là vì cái truyền thuyết hư hư thực thực kia mà tới. Tiếc là, phụ hoàng bà đại hoàng huynh không nhìn rõ dã tâm của Tử Việt quốc, ngược lại bởi vì Tử Việt quốc đề ra liên hôn mà vui mừng không ngớt, không biết là đã dẫn sói vào nhà.”

Lãnh Như Tuyết khẽ lắc đầu, nói: “Lục hoàng huynh, kì thực phụ hoàng ko hẳn không biết âm mưu của Tử Việt quốc, chỉ vì lần liên hôn này, Tử Việt quốc đề ra, phụ hoàng muốn cự tuyệt cũng khó, hơn nữa, Tây Diêm quốc khó trống rỗng, nếu như trở mặt với Tử Việt quốc vậy thì chiến sự xảy ra, lương thảo và binh mã của Tây Diêm ta lúc này không đủ đối kháng với Tử Việt quốc! Có lẽ phụ hoàng cũng biết dã tâm của Tử Việt quốc nhưng bị ép không thể không đồng ý!”

Lãnh Như Phong trầm tư một lúc nói: “Như Tuyết, đệ nói không sao, những việc này, phụ hoàng nhất định biết, nếu không phụ hoàng sao lại ban cho nàng ấy một tòa phủ đệ để dừng chân sau khi đệ từ nàng ấy chứ? Nghĩ lại thì phụ hoàng sớm đã có an bài! Chỉ là sự an bài chu toàn của phụ hoàng e là sẽ bị đệ làm hỏng!”

Lãnh Như Phong nói xong, bắt giắc nghĩ tới điều kiện mà Ưu Vô Song đề ra với phụ hoàng, e rằng, phụ hoàng sẽ đã liệu được, nàng ấy tuyệt đối không cùng người khác cùng phụng nhất phu? Nếu không, với thân phận đặc biệt như nàng ấy, phụ hoàng sao lại an tâm để Uyển Tử kia tiếp cận nàng ấy?”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, khẽ giật mình, tiếp đó ngữ khí cực kì lo âu nói: “lục hoàng huynh, truyền thuyết ấy là thật sao? Thật là có liên quan đến nàng ấy?”

Lãnh Như Phong khẽ gật đầu: “Nếu như ta đoán không lầm, nàng ấy chính là người có thể giải được kiếp nạn của Tây Diêm, chỉ là, việc này e rằng phụ hoàng đã biết, hơn nữa đại hoàng huynh chắc cũng đoán được một ít.”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong ngừng lại, đột nhiên nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Như Tuyết, đệ đang lo cho nàng ấy sao? Kì thực đệ không cần lo, phụ hoàng đã phái người bảo vệ nàng ấy nghiêm ngặt rồi!”

Lãnh Như Tuyết trầm ngâm không nói gì, xem như mặc nhận lời của Lãnh Như Phong, nhưng mà hắn rất nhanh đã cười khò nói: “Vậy sao? Vậy thì tốt! Chỉ sợ nàng ấy không cam tâm bị phụ hoàng nhốt trong kinh thành!”

Lãnh Như Phong sùng sốt, nói: “Như Tuyết, đệ nói thế là có ý gì? Không lẽ nàng ấy còn có nơi khác có thể đi?”

Lãnh Như Tuyết cười khò, quay đầu nhìn về phía bầu trời đầy hoa, đáp: “Bây giờ nàng ấy đã hồi phục tự do, e rằng nàng ấy sẽ về bên người nàng ấy yêu.”

Nghĩ tới nam tử bạch y phiêu diêu, đậm nhả tựa thần tiên, lòng Lãnh Như Tuyết bất giác đau nhói, trong lòng nàng, đến cuối cùng cũng không có hắn, mà chỉ có vị nam tử tựa thần tiên kia.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Ta không thành thân với người

Lãnh Như Tuyết mặc nhiên, lòng Lãnh Như Phong khẽ chua xót, hắn ta nghĩ đến người nữ tử nữ lệ tựa tinh linh, lòng thầm chua xót, Lãnh Như Tuyết vì mất đi nàng ấy mà mướt rượu giải sầu, bởi vì nàng ấy dù sao cũng là vương phi của hắn, còn hắn ta? Bất kể là trước kia hay là bây giờ, hắn ta vẫn là khách qua đường của nàng.

Hắn ta một mực không biết thì ra trong lòng nàng đã có người mình thích, bây giờ nghe Lãnh Như Tuyết nói vậy, hắn ta mới biết. Người nam nhân đó là ai? Là ai mà có được may mắn như vậy, có thể có được tình yêu của nàng ấy?

Lãnh Như Phong đột nhiên rất muốn biết được người nam nhân đó là ai, bởi vì, trong Tây Diêm, người đệ đệ này của hắn ta là người nam nhân có thể nói là xuất sắc nhất, và Ưu Vô Song ngay cả Lãnh Như Tuyết cũng không yêu, vậy thì, người nàng yêu là ai?

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Phong đang định hỏi Lãnh Như Tuyết người Ưu Vô Song yêu là ai thì đúng ngay lúc này, đột nhiên một trận bước chân truyền tới, tiếp đó là âm thanh nồn nà của Uyển Tử truyền tới: “Như Tuyết, sao chàng lại ở đây? Thiếp tìm chàng lâu lắm rồi!”

Theo sau âm thanh truyền tới, thân ảnh kiều diễm của Uyển Tử xuất hiện trong đình.

Và đối diện với sự xuất hiện của Uyển Tử là màu đen thâm trầm mang tia bất nhẫn, hắn chỉ lãnh đạm nhìn Uyển Tử một cái, không nói gì.

Uyển Tử thấy hũ rượu trên bàn đá, ánh mắt thoáng qua tia oán giận, không hài lòng chu môi đỏ nói: “Như Tuyết, sao chàng không quan tâm thiếp? Chúng ta sắp thành thân rồi, chàng lại đến đây uống rượu, như vậy không bị người khác cười sao!”

Lãnh Như Phong nhú mày, không nhịn được nói với Uyển Tử: “Công chúa, thất hoàng đệ bây giờ tâm trạng không tốt, người hãy về phòng nghỉ ngơi

trước đi!”

Uyển Tử chỉ khinh miệt nhìn Lãnh Như Phong một cái, sau đó nói: “Như Tuyết bây giờ sắp thành thân với ta, tâm trạng sao lại không tốt? Cho dù tâm trạng không tốt cũng nên là ta bồi rượu chàng, chứ không phải là người ca ca người!”

Dứt lời, Uyển Tử lại thiên kiều vạn mị nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Như Tuyết, chàng nói có phải không?”

Nói xong cả người càng dựa vào người của Lãnh Như Tuyết hơn.

Tuy nhiên, Lãnh Như Tuyết lại đứng nhanh từ ghế dậy, lạnh lùng đẩy Uyển Tử ra: “Ta sẽ không thành thân với người, công chúa hãy chọn người khác đi!”

Uyển Tử sùng sốt, sắc mặt trở nên khó coi, ủy khuất nói: “Như Tuyết, chàng đang đùa với ta sao? Chúng ta ngày mai sẽ thành thân, hôn sự đã chuẩn bị xong, sao chàng có thể bảo ta chọn người khác?”

Lãnh Như Tuyết không hề nhìn Uyển Tử, mà chỉ nhìn cánh hoa bay lượn đầy trời, từng câu từng chữ mà nói: “ta sẽ không thành thân với người, hôn sự này, cứ xem như chuẩn bị cho công chúa vào người khác vậy!”

“Người!” sắc mặt Uyển Tử tái xanh, dung mạo mỹ lệ trở nên nhợt nhạt, nhìn Lãnh Như Tuyết, hét: “Lãnh Như Tuyết, người vậy là có ý gì? Người đang đùa với bản cung sao?”

Lãnh Như Tuyết lạnh lùng nhìn ả ta, lạnh đạm nói: “Tùy người nghĩ sao cũng được!”

Uyển Tử ngân nga cắn chặt, oán hận nhìn Lãnh Như Tuyết, ả Uyển Tử đường đường là công chúa của Tử Việt quốc, có bao giờ bị người khác vũ nhục như vậy? Vốn dĩ, ả hoàn toàn có thể chọn một hoàng tử không có chính phi làm phu quân, nhưng khi ả lần đầu nhìn thấy hán thì đã thích hán, thậm chí vì để có được hán, không tiếc cùng đồng vị với nữ nhi của thừa tướng!

Nhưng nay, ngày mai sẽ là ngày đại hôn của ả và hán, nay hán lại bảo ả chọn người khác để thành thân? Thật là ức hiếp người quá đáng!

Ả đường đường là công chúa của một nước, chịu sự vũ nhục như vậy, Uyển Tử làm sao có thể nuốt trôi?

Lãnh Như Tuyết đột nhiên cự hôn với Uyển Tử khiến Lãnh Như Phong giắt này mình, nhưng mà hán ta rất nhanh bình tĩnh lại, cũng hiểu vì sao ỉn lại chọn hôm nay cự hôn với Uyển Tử.

Vốn dĩ ngày mai là ngày thành thân của Lãnh Như Tuyết và Uyển Tử, Lãnh Như Tuyết nếu đã quyết định cự tuyệt hôn ước này, vậy thì hán không cần đợi tới ngày mai lúc bắt đầu hôn lễ mới nói không cưới Uyển Tử, như vậy sẽ ảnh hưởng rất lớn, hơn nữa, cục diện sẽ rơi vào tình trạng khó thu hồi.

Nay hán nói rõ ràng với Uyển Tử, cho dù Uyển Tử không chấp nhận, nhưng bất kể thế nào hôn lễ ngày mai không còn nữa. Hôn nữa, như vậy không mất mặt Tây Diêm, cửa của phụ hoàng, chắc chắn không dễ qua rồi.

Nghĩ rõ được tất cả, Lãnh Như Phong chỉ trầm mặc ngồi tại chỗ, không nói gì.

Còn Uyển Tử không nhịn được nữa, hét tháo lên: “Lãnh Như Tuyết, người đùa cợt ta như vậy, phụ hoàng ta tuyệt đối không bỏ qua cho người!”

“Vậy sao?” Lãnh Như Tuyết lạnh lùng nhìn khuôn mặt nhợt nhạt vì phần nộ kia của Uyển Tử, lạnh lùng nói: “Công chúa, người đừng quên, đây là Tây Diêm, không phải là Tử Việt quốc của người, người đứng trên đất của Tây Diêm, đứng trong phủ của Lãnh Như Tuyết ta uy hiếp ta, người có cảm thấy buồn cười không? Những lời này, công chúa có phải nên đợi khi mình về nước mới nói thì tốt hơn?”

“Người!” Uyển Tử tức đến sắc mặt hết đỏ rồi lại trắng, ả cắn răng, hận thanh nói: “Lãnh Như Tuyết, người hãy đợi đó, Uyển Tử ta tuyệt đối không dễ dàng buông tay vậy đâu! Ngày mai, ta muốn người cùng ta cử hành hôn lễ như đã định.”

Dứt lời, Uyển Tử cầm hận trừng mắt nhìn Lãnh Như Tuyết, sau đó dậm chân quay người chạy khỏi đình.

Lãnh Như Phong nhìn thân ảnh Uyển Tử xa dần, có chút lo lắng nhìn Lãnh Như Tuyết: “Như Tuyết, xem ra nàng ta không dễ dàng buông tay rồi!”

Tuần nhan của Lãnh Như Tuyết không chút biểu cảm, hán lạnh lùng nhìn Lãnh Như Phong, không nói gì, mà chỉ lạnh lùng quay người lớn bước rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: Giam lỏng

Biệt viện.

Ưu Vô Song đang ngồi trong vườn, nhìn hành cây thanh trúc nơi góc vườn mà ngẩn người.

Nàng rời khỏi thất vương phủ đến nơi này đã mấy ngày rồi, khi ấy đến đây, nàng chỉ cho rằng lão hồ ly chỉ ban cho nàng một nơi để dừng chân, nhưng từ khi nàng vào sống trong này mới biết, nàng căn bản trúng kế của lão hồ ly.

Nàng bị giam lỏng ở đây, đúng vậy, nàng bị giam lỏng. Ngoài nơi này, nàng không thể đi đâu, thậm chí không thể bước ra khỏi biệt viện này một bước.

Xung quanh biệt viện, đều đầy ám vệ, chỉ cần nàng bước ra khỏi đây một bước, sẽ bị bọn họ ‘khách sáo’ mời trở về.

Cứ như thế, nàng bị giam trong biệt viện này, ngoài người phụ thân Ưu thừa tướng thỉnh thoảng tới thăm nàng ra, nàng ngoài ăn là ngủ, nàng có cảm giác sắp điên lên rồi.

Lão hoàng đế hồ ly kia đến này vẫn chưa hạ chỉ triệu nàng vào cung, việc này khiến nàng không biết được mình còn phải ở trong biệt viện này bao lâu nữa.

Nhìn sân vườn trống trơn, nàng bất giác nhớ tới thất vương phủ, ở đó có mai lâm, có cánh hoa bay đầy trời, có mặt hồ trong xanh rộng lớn, còn có..... Một nam tử một thân bạch y, thần thái kiêu ngạo.

Nghĩ tới Lãnh Như Tuyết, nàng lại cảm thấy bất an, mấy ngày nay nàng luôn bất giác nghĩ tới hắn.

Hắn bây giờ chắc đã thành thân cùng công chúa kia rồi?

Nghĩ tới đây, lòng Ưu Vô Song bất giác cay đắng, nàng không biết bản thân bị làm sao, bỗng dưng thường hay nghĩ tới tên kiêu ngạo tự đại, tính khí nóng nảy kia.

Nàng đột nhiên cảm thấy kì thực trong khoảng khắc lúc hắn cứu nàng thì nàng đã không còn hận hắn nữa, nàng thậm chí khi nghĩ tới lúc hắn bị thương, nằm nũng trong tấm phòng của Dạ Vân điện thì bất giác muốn cười.

Hắn, luôn khiến nàng dễ dàng điên tiết lên, có lúc tự đại ngang tàng khiến người khác chán ghét, có lúc lại yếu đuối khiến người khác đau lòng.

Đau lòng? Ưu Vô Song giật mình, sao nàng lại đau lòng vì hắn?

Ưu Vô Song lắc đầu, nàng nhất định là trúng độc của tên ấy rồi, nàng sao lại vì tên kiêu căng tự đại, tính khí vừa xấu vừa ngang tàng đó mà đau lòng, không thể nào!

Hắn bây giờ chắc đã yến oanh tân hôn cùng công chúa của hắn, nói không chừng còn xuân phong đắc ý nữa!

Nghĩ tới đây, lòng Ưu Vô Song bất giác dâng lên cảm giác chua chát, không biết tại sao, khi nàng nghĩ tới Lãnh Như Tuyết và công chúa tên là Uyển Tử kia ở cùng nhau, lòng nàng rất không thoải mái.

Ưu Vô Song bất giác đứng bật từ ghế dậy, nàng đang làm gì thế này? Sao lại luôn nghĩ về hắn? Hắn đã cho nàng hứa thề, nàng và hắn không còn có bất kì quan hệ nào nữa, nàng nên nghỉ ngơi ngày tháng sau này nàng làm sao mà sống mới đúng, chứ không phải luôn nghĩ về người nam nhân đáng ghét kia!

Ưu Vô Song lắc đầu, đột nhiên một con chóng mặt ập đến, lại nữa rồi, từ sau khi nàng đến đây, nàng luôn cảm thấy mình vô cớ chóng mặt, không lẽ, nàng mệt mỏi quá sao?

Vân Nhi từ trong nhà bước ra, đi đến bên cạnh Ưu Vô Song, nhìn Ưu Vô Song, có chút lo lắng hỏi: “Tiểu thư, người bệnh rồi phải không?”

Ưu Vô Song có chút vô cớ nhìn Vân Nhi, sau đó sờ mặt mình, nói: “Bệnh? Không có! Sao vậy?”

Vân Nhi vẫn nhìn sắc mặt ưu thương của Ưu Vô Song, nói: “Sắc mặt tiểu thư trắng như vậy? Có phải là không khỏe không? Nếu không, để nô tì bảo người mời đại phu đến?”

Nhìn ánh mắt lo lắng của Vân Nhi, Ưu Vô Song mỉm cười lắc đầu: “Không cần đâu, ta không phải vẫn ổn sao? Có lẽ là do ta mệt mỏi quá, ngủ một chút sẽ không sao.”

Vân Nhi gật đầu, nói: “Tiểu thư hạ nhân có hầm chút canh sâm cho tiểu thư, nô tì đi lấy đến cho người. Tiểu thư hãy uống chút canh sâm rồi hãy đi nghỉ ngơi!”

Dứt lời, Vân Nhi không đợi Ưu Vô Song nói gì, quay người theo hướng thiện phòng.

Ưu Vô Song thờ dài, chỉ còn cách ngồi xuống ghế, lão hoàng đế hồ ly khai tuy giam lỏng nàng, nhưng không có phạt đãi nàng, ăn ở trong biệt viện này, đều là trong cung cấp.

Trong cung có người định kì đưa vật phẩm sinh hoạt đến, hạ nhân trong biệt viện không cần phải đi mua, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nếu như muốn nàng tự mình giải quyết vấn đề ăn ở, vậy thì Ưu Vô Song sớm đã chết đói rồi.

Bởi vì, trên người nàng căn bản không có lấy một ngân lượng.

Một trận bước chân truyền tới, ngắt quãng sự suy nghĩ của Ưu Vô Song, nàng tưởng rằng Vân Nhi đưa canh sâm đến, cho nên không thèm quan tâm, chỉ nói: “Vân Nhi, ngươi hãy bung vào trong phòng đi, lát nữa ta sẽ về phòng!”

Tuy nhiên một âm thanh nam tử truyền tới: “Vô Song, nàng vẫn ổn chứ?”

Ưu Vô Song quay nhanh lại, nhìn thấy Lãnh Như Phong đứng sau lưng nàng, lúc này đang lẳng lẳng nhìn nàng.

Nhìn thấy Lãnh Như Phong, Ưu Vô Song không nhận được nghĩ đến Lãnh Như Tuyết, cho nên nàng không chút vui vẻ nói: “Ngươi định dọa chết người sao?”

Ngoài dự định, Lãnh Như Phong không những không nói gì, hắn ta chỉ lẳng lẳng nhìn Ưu Vô Song, ánh mắt thoáng qua tia phức tạp.

Và sự lẳng lẳng của Lãnh Như Phong, khiến Ưu Vô Song cảm thấy có chút kì lạ, nàng không nhận được hỏi: “Nếu như đã đến rồi, vậy thì có gì thì nói đi! Úp úp mở mở làm gì?”

Ánh mắt Lãnh Như Phong thoáng qua tia do dự, cuối cùng nói: “Phụ hoàng phân phó ta đến đón nàng vào cung.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: chỉ có nàng cứu được đệ ấy!

Vào cung? Lòng Ưu Vô Song mừng rỡ, nàng cuối cùng có thể rời khỏi nơi này rồi. từ khi nàng vào trong biệt viện này, thì không thể bước ra khỏi đây một bước, mỗi ngày bị nhốt trong này, nàng sắp điên lên rồi!

Bây giờ lão hồ ly cuối cùng cũng cho người đến đón này, chắc hẳn là chuẩn bị cho việc tìm bảo tàng?

Chỉ cần giải ra được những chữ số mật mã này, tìm được bảo tàng, nàng có thể nhân cơ hội lấy một ít bạc, sau đó rời khỏi nơi quỷ quái, đến Quân sơn tìm Tiêu Tịch!

Nghĩ tới đây, khoe môi Ưu Vô Song nở nụ cười ý vị.

Tuy nhiên, Lãnh Như Phong nhìn Ưu Vô Song, do dự một lúc, cuối cùng cũng nói: “Vô Song, nàng có thể giúp ta một việc không?”

Ưu Vô Song khẽ sùng sốt, nhưng mà rất nhanh đã giấu cợt nói: “Người đường đường là lục vương gia, cần người bình dân bách tính này giúp gì? Lục vương gia, người có phải là đang đùa với ta?”

Thần sắc Lãnh Như Phong trầm trọng, hắn ta nhìn Ưu Vô Song, đột nhiên nói: “Như Tuyết không có thành hôn cùng công chúa.”

“Cái gì?” Ưu Vô Song giật nảy mình, vô thức nhảy dựng từ ghế lên, thất thanh kêu lên: “Sao có thể? Họ không phải là.....”

Nói tới đây, Ưu Vô Song đột nhiên cảm thấy phản ứng của bản thân quá kịch liệt, bất giác dừng nhanh lại, quay đầu sang nơi khác, lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng, nói: “Việc này có liên can gì với ta? Hắn có thành thân hay không có liên quan gì ta chứ?”

Sự vui mừng khi nãy của Ưu Vô Song không thoát khỏi ánh mắt của Lãnh Như Phong, ánh mắt hắn thoáng qua tia trầm mặc, nói: “Vô Song, kì thực trong lòng nàng vẫn có Như Tuyết đúng không?”

Ưu Vô Song cố đè nén nhịp nhảy của tim, cố gắng tỏ ra bình thường: “Ai trong lòng có hắn? Lãnh Như Phong, ta nói cho ngươi biết, bây giờ hắn và ta không có chút quan hệ nào.....”

Tuy nhiên, Lãnh Như Phong không đợi nàng nói hết, đột nhiên ngắt lời nàng: “Vô Song, bây giờ chỉ có nàng có thể cứu đệ ấy!”

“Đùa sao, hắn có liên quan gì.....” chưa nói hết lời, Ưu Vô Song đột nhiên quay nhanh lại, nhìn Lãnh Như Phong nói: “Cứu hắn? Ngươi có ý gì?”

Lãnh Như Phong cười khổ, nhìn về mặt kính ngọc của Ưu Vô Song, trầm giọng nói: “Như Tuyết cự tuyệt thành thân cùng công chúa, phụ hoàng đại nộ, ba ngày trước nhốt Như Tuyết vào đại lao, đại hoàng huynh và Như Tuyết trước nay không hợp, nay càng không giúp, còn Từ Việt quốc cũng không có ý định buông tha, công chúa Uyển Từ kia nói là nếu như Như Tuyết không cưới nàng ta vậy thì phụ hoàng phải giao Như Tuyết cho Từ Việt quốc xử lí, nếu như phụ hoàng không giao ra, vậy thì hai nước sẽ phát sinh chiến tranh.”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, Ưu Vô Song nhất thời sùng sốt, cảm giác bất an trong lòng nàng từ từ dâng lên, tràn ngập tim, Lãnh Như Tuyết sau khi từ nàng, lại không thành thân cùng công chúa kia.

Nàng càng không ngờ, Lãnh Như Tuyết bởi vì cự tuyệt thành hôn mà bị hoàng đế nhốt vào đại lao.

Một nam tử luôn cao ngạo kia, nàng thật sự không thể tưởng tượng được cảnh hấn bị nhốt trong đại lao là như thế nào!

Lãnh Như Phong nhìn Ưu Vô Song, thần sắc trầm trọng hỏi: “Vô Song, nay chỉ có nàng có thể cứu được Như Tuyết, nàng có nguyện ý đi cứu đệ ấy?”

Ưu Vô Song miễn cưỡng bản thân đè nén cảm giác hoảng loạn xuống, hít một hơi thật sâu: “Lãnh Như Phong, rốt cuộc việc này là như thế nào? Nay ngay cả một vương gia như ngươi còn không cứu được hấn, ta chỉ là một nữ tử bị tù, làm sao có thể cứu được hấn?”

Lãnh Như Phong nhìn Ưu Vô Song, tuy Ưu Vô Song cho rằng bản thân che giấu rất tốt nhưng hấn ta vẫn có thể nhìn thấy sự lo lắng trong mắt nàng. Nhìn thấy vậy, trong lòng hấn ta nhẹ nhõm hấn, nhưng nội tâm lại cảm thấy vừa chua vừa đắng.

Ưu Vô Song lo lắng cho Lãnh Như Tuyết, chứng tỏ trong lòng nàng có Như Tuyết, nhưng như vậy, hấn ta và nàng càng không thể, có lẽ, vốn dĩ bản thân hấn ta biết, hấn ta chẳng qua chỉ là một lữ khách trong nhân sinh của nàng, nhưng mà, dù lòng hấn hiểu rõ, nhưng khi đối diện với nàng, lòng hấn cũng không nhịn được có một tia hy vọng.

Lãnh Như Phong thở dài, miễn cưỡng nhịn cảm giác thất vọng trong lòng, từ từ nói: “Vô Song, không lẽ nàng không hiểu sao? Như Tuyết từ nàng không phải vì phụ hoàng hạ chỉ, càng không phải vì muốn liên hôn cùng công chúa Tử Việt quốc, đệ ấy làm như vậy chỉ vì sau khi cự tuyệt thành thân với công chúa Tử Việt quốc sẽ không liên lụy đến nàng.”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong chăm chú nhìn Ưu Vô Song, ngáp ngừng: “Kì thực, từ khi bắt đầu, Như Tuyết không nghĩ sẽ thành thân cùng công chúa Tử Việt quốc, ta tuy không biết trong lúc Như Tuyết đến Lăng Phong huyện giữa hai người phát sinh việc gì, nhưng sau khi vết thương của Như Tuyết khỏi, thì đã xin phụ hoàng hạ chỉ đến Lăng Phong huyện, ta biết, đệ ấy vì chạy trốn sự lựa chọn của công chúa Tử Việt quốc, việc này cũng vì nàng nên đệ ấy mới tới Lăng Phong huyện.”

Lãnh Như Phong đột nhiên dừng lại, hấn nhìn Ưu Vô Song chăm chăm, trầm mặc hồi lâu, mới nói tiếp: “nhưng, Như Tuyết rất nhanh đã trở về, hơn nữa, đúng lúc gặp phải công chúa Tử Việt quốc đang tuyển thân, càng trùng hợp là Uyển Tử đối với Như Tuyết nhất kiến chung tình, sau đó nói với phụ hoàng, nàng ta muốn thành thân cùng Như Tuyết. Lúc đầu, phụ hoàng do dự, phụ hoàng lấy lí do Như Tuyết đã có chính phi mà cự tuyệt Uyển Tử, nhưng ai ngờ Uyển Tử không chút để tâm, thậm chí khiến quyết nguyện ý cùng nàng đồng vị.”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong ngừng lại, sau đó nói tiếp: “sự việc đến bước này, Uyển Tử đại diện Tử Việt quốc, cho nên phụ hoàng chỉ còn cách chấp nhận hôn sự của nàng ta và Như Tuyết, do đó mới phải người đến Lăng Phong huyện đón nàng về kinh. Bởi vì, dù sao nàng cũng là chính phi của Như Tuyết, Như Tuyết và Uyển Tử thành thân, nàng cần phải có mặt.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160: Vì hấn mà đau lòng

Ưu Vô Song lẳng lặng nghe Lãnh Như Phong nói, biểu tình trên mặt nàng không có gì biến đổi, nhưng nội tâm nàng lại không bình tĩnh như vẻ ngoài, một cảm giác không rõ không ngừng tràn ngập lòng nàng.

Nàng không ngờ rằng, Lãnh Như Tuyết từ nàng là vì không muốn liên lụy nàng, hấn khi ấy đi Lăng Phong huyện tìm nàng, chỉ vì muốn chạy trốn việc tuyển thân của Uyển Tử, nhưng nàng nói nàng thích người nam nhân khác trước mặt hấn!

Ưu Vô Song đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, cũng rất hối hận, nếu như khi ấy, nàng không nói những lời như vậy, không nói rằng nàng thích Tiêu Tịch trước mặt hấn, vậy thì hấn sẽ không tức giận về kinh, hấn sẽ không xuất hiện trước mặt Uyển Tử, và cũng sẽ không có sự việc này.

Nàng đột nhiên nhớ tới hành động của Lãnh Như Tuyết đêm trước ngày nàng lấy được hưu thư, còn có biểu tình yếu đuối, tổn thương của hấn, nàng đột nhiên cảm thấy tim nàng đang run, một cảm giác đau nhói xuyên tim dần dần chiếm trọn lòng nàng.

Hấn bị nhốt trong lao, những gì hấn làm đều là vì nàng, đều là nàng hại cả, là nàng!

Một giọt nước mắt từ khóe mắt Ưu Vô Song tuôn rơi, nàng phải làm sao mới có thể cứu được hấn? Nàng phải làm sao mới có thể cứu hấn từ trong lao ra?

Nàng một mực không chịu thừa nhận, lòng nàng kì thực có hấn, chỉ là vì hấn từng thô bạo, từng làm tổn hại nàng cho nên nàng một mực không chấp nhận những thay đổi sau này của hấn, dù hấn vì cứu nàng mà thân mang trọng thương, nàng cũng không chấp nhận cái tốt của hấn.

Sau khi Tiêu Tịch xuất hiện, khí chất ưu nhã phiêu nhiên của Tiêu Tịch thu hút nàng, cho nên nàng luôn lợi dụng Tiêu Tịch để bỏ đi việc nàng quan tâm hấn.

Nàng làm sai rồi sao? Nàng không biết. Nàng không biết. Bây giờ trong lòng nàng khó chịu lắm, khó chịu lắm, và cũng lo lắng lắm. Đặc biệt là khi biết được hấn cự tuyệt thành thân cùng Uyển Tử mà bị nhốt vào đại lao, lòng nàng cứ đau nhói.

Nhìn giọt nước mắt từ khóe mắt Ưu Vô Song, lòng Lãnh Như Phong càng thắt chặt lại, hần cố nhịn đi xung động muốn lau nước mắt cho Ưu Vô Song: “Vô Song, bây giờ chỉ có nàng có thể cứu đệ ấy, chỉ cần nàng cầu xin phụ hoàng, Như Tuyết mới có cơ hội ra được. Nàng hiểu rồi chứ?”

Ưu Vô Song vẫn chìm đắm trong suy tư, bàng hoàng nhìn Lãnh Như Phong: “Ta làm sao cứu hần?”

Lãnh Như Phong đột nhiên đưa tay ra, đặt trên vai Ưu Vô Song, nhìn chằm chằm nàng nói: “Vô Song, nàng làm được, nàng quên cái truyền thuyết ấy rồi sao? Nàng quên ước định của nàng và phụ hoàng rồi sao? Nếu như nàng lợi dụng điểm này, nhất định có thể thuyết phục được phụ hoàng, vì cái truyền thuyết ấy, phụ hoàng nhất định sẽ tin nàng!”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, Ưu Vô Song khẽ sững sốt.

Đúng vậy, nàng sao lại quên việc này chứ? Lão hồ ly ấy không phải rất muốn có được bảo tàng trên tám bản đồ ấy sao? Còn những số mệnh mã trên tám bản đồ, trong thời cổ đại này, ước tính không có mấy người giải ra được.

Hơn nữa, nếu như lão hoàng đế hồ ly kia cho rằng nàng là người giải kiếp nạn của Tây Diệm, vậy thì ông ta nhất định sẽ tin lời nàng.

Cho dù không tin nàng, nhưng vì việc giải bí mật trên tám bản đồ, vì có thể tìm được bảo tàng trong truyền thuyết, ông ta không thể không làm theo lời nàng.

Nghĩ tới đây, lòng Ưu Vô Song vui hần, nàng đứng nhanh từ ghế dậy, nói với Lãnh Như Phong: “Mau, mau đưa ta vào cung!”

Lãnh Như Phong thấy Ưu Vô Song hiểu rõ, tảng đá lớn trong lòng bất giác được trút xuống, chỉ là sâu thẳm trong thâm tâm lại thất vọng.

Ưu Vô Song vội vàng giao phó Vân Nhi, sau đó cùng Lãnh Như Phong bước ra khỏi biệt viện, một chiếc xe ngựa hào hoa đã đợi sẵn ngoài cửa, Lãnh Như Phong đi trước, còn Ưu Vô Song đang định theo sau thì đột nhiên con chóng mặt ập tới, cơ thể nàng đứng không vững, suýt chút nữa là là xuống đất.

Hơn nữa, Lãnh Như Phong đi phía trước phát hiện sự bất thường của Ưu Vô Song, đi trở lại, nhìn Ưu Vô Song rồi nhàu mày, quan tâm hỏi: “Vô Song, sắc mặt nàng sao khó coi thế? Nàng sao vậy?”

Con chóng mặt đến đột ngột, cũng đi đột ngột, Ưu Vô Song không hề quan tâm, chỉ nhìn Lãnh Như Phong lắc đầu: “Ta không sao, chúng ta mau đi thôi.”

Lãnh Như Phong nhìn Ưu Vô Song sắc mặt chỉ trắng bệch có chút, tưởng rằng nàng chỉ vì lo lắng cho Lãnh Như Tuyết, cho nên cũng không nói gì nhiều, gạt đầu, sau đó điu Ưu Vô Song cùng lên xe ngựa.

Rất nhanh, Ưu Vô Song và Lãnh Như Phong đến hoàng cung, còn hoàng đế sớm biết nàng sẽ đến, cho nên đã phái người đợi hầu, Ưu Vô Song mới đến đã bị một tiểu thái giám đưa đến ngự thư phòng.

Lãnh Như Phong không theo đến, có lẽ lão hoàng đế hồ ly này không muốn cho người khác biết bí mật của tàng bảo đồ, e là ngay cả con trai hần Lãnh Như Phong cũng vậy.

Nhìn hoàng đế ngồi sau long án, Ưu Vô Song có chút không tình nguyện hành lễ: “Dân nữ tham kiến hoàng thượng.”

Tuy chỉ là hành lễ, nhưng Ưu Vô Song chỉ cúi người, chứ không có ý quỳ xuống.

Còn hoàng đế cũng không để tâm, chỉ thấy ông ta mỉm cười, thần sắc cực kì gần gũi nói với Ưu Vô Song: “Vô Song, ngồi đi! Ở đây không có người ngoài, không cần đa lễ.”

Ưu Vô Song biết lão hồ ly này giảo hoạt vô cùng, thấy bộ dạng tựa như không có việc gì của ông ta, không nhịn được thâm kinh bị lão hoàng đế, nhốt con trai mình trong đại lao, nay còn có tâm trạng đi tìm bảo tàng, lão hồ ly không hổ danh là nhất quốc chi quân!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Dụ cá cắn câu

Ưu Vô Song trong lòng vừa suy tính làm sao mở miệng cứu Lãnh Như Tuyết với lão hoàng đế, vừa chú ý nhất cử nhất động của ông ta, đối diện với một lão hồ ly, nàng một chút cũng không dám lơ là.

Bởi vì, lão hồ ly này đã tu luyện thành tinh rồi, hơn nữa còn là nhất quốc chi quân nắm quyền sinh sát trong tay, Ưu Vô Song tuy to gan nhưng đối diện với người quyền cao chức trọng như vậy cũng không dám đem tính mạng mình ra đùa giỡn, phải biết rằng lão hồ ly trước mắt nàng là lão hoàng đế, chỉ cần ông ta không vui, đầu nàng có thể ngay lập tức đọng nhà khỏi cổ.

Ưu Vô Song tưởng rằng lão hoàng đế sẽ hỏi nàng về vấn đề tàng bảo đồ nhưng nàng lại nhầm, ông ta sau khi cho nàng ngồi thì không nhìn nàng qua, phảng phất trong ngực thư phòng căn bản không có người như nàng, chỉ lo tự mình xem công văn.

Hoàng đế càng như vậy, lòng Ưu Vô Song càng thấp thỏm không yên, nàng vốn dĩ đã tính toán sẵn, đợi hoàng đế mở miệng nàng sẽ tìm lí do cứu Lãnh Như Tuyết, nhưng nay hoàng đế không mở miệng nói gì, không thêm quan tâm nàng, ngược lại còn khiến nàng đứng ngồi không yên.

Nhưng mà, nàng suy cho cùng cũng là người thông minh, nàng rất nhanh đã hiểu ra lão hồ ly nàng đang đánh trận tâm lí cùng nàng, cố ý khiến nàng thần trí không định, sau đó mới nói chuyện cùng nàng.

Sau khi nghĩ thông, Ưu Vô Song bình tĩnh lại, bên cạnh chiếc ghế nàng ngồi có mấy ly trà, còn có đĩa điểm tâm tinh mỹ, mùi thơm truyền lại câu dẫn con thêm đói của nàng, lúc này nàng mới nhớ, nàng cùng Lãnh Như Phong vội vàng vào cung mà chưa kịp dùng cơm trưa.

Khó trách bây giờ nàng có cảm giác đói bụng.

Ưu Vô Song nhìn một lúc, thấy hoàng đế vẫn tự mình lo nhìn công văn, nàng không còn nhìn được, khẽ liếc nhìn hoàng đế một cái, thấy ông ta vẫn không có động tĩnh gì, bèn khẽ đưa tay đến bàn điểm tâm, sau đó lấy một miếng, đưa vào miệng với tốc độ nhanh nhất.

Tuy nhiên nàng còn chưa kịp nuốt thì ngay lúc này hoàng đế đặt công văn xuống, ngẩng đầu nhìn nàng.

Ưu Vô Song hai má phồng phình, miệng còn ngậm miếng điểm tâm, nay bị hoàng đế nhìn thấy, lòng ngại ngần lại càng thêm ngại ngần, nhất thời mặt đỏ đến mang tai, nhưng lại vì miếng điểm tâm quá lớn, nuốt không trôi, chỉ còn cách lạng người ở đó, không động đậy.

Còn hoàng đế khi thấy bộ dạng ngại ngần của Ưu Vô Song, trước tiên là sững sờ, sau đó rất nhanh đã nở nụ cười nói: “Vô Song, ngươi không cần gấp, từ từ ăn.”

Ưu Vô Song khó khăn lắm mới nuốt miếng điểm tâm xuống bụng, nàng lén ăn bị bắt quả tang, hơn nữa người bắt quả tang nàng là hoàng đế, nàng nào có còn dám ăn.

Nhất thời chỉ còn cách cười khan, ngôn ngữ có chút không theo thứ tự nói: “hoàng thượng, điểm tâm này thật sự là quá đáng yêu, cho nên....”

Hoàng đế gật đầu, cười nói: “Ở đây không có người ngoài, trước mặt trẫm, ngươi không cần câu nệ, muốn ăn cứ ăn đi! Ăn xong rồi mới cùng trẫm nói về chuyện của bản đồ.”

Ưu Vô Song nào có dám để hoàng đế đợi nào ăn xong, cho nên nàng vội vàng lau mép miệng, đứng dậy nói: “Hoàng thượng, dân nữ bây giờ không ăn nữa, hãy xem bản đồ trước.”

Hoàng đế cũng không miễn cưỡng nàng, chỉ nhìn nàng gật nhẹ đầu, sau đó từ từ mở tấm tàng bảo đồ ra.

Nhìn tấm tàng bảo đồ, biểu tình Ưu Vô Song dần dần trở nên nghiêm túc, bởi vì nàng biết việc này đối với hoàng đế mà nói rất quan trọng, nếu như nàng làm không tốt thì kết cục của nàng có lẽ là đầu sẽ dọn nhà.

Nhìn chữ số nhỏ và dày đặc trên bản đồ, nàng đột nhiên phát hiện, những chữ số nơi chôn kho báu trên bản đồ có thể giải ra được hai chữ Quân son, việc này khiến nàng sững sờ, Quân son, đó không phải là ngọn núi mà Tiêu Tích nói với nàng?

Không lẽ, địa điểm giấu kho báu chính là ở Quân son?

Ưu Vô Song có chút không tin, sao lại có chuyện trùng hợp như vậy? Nàng cúi đầu, chăm chú nhìn manh mối trên tấm tàng bảo đồ, lại kinh ngạc phát hiện, nơi tàng bảo có lẽ thật sự là gần Quân son, ở đó cách kinh thành khoảng chừng hai trăm dặm hơn!

Có lẽ phát hiện thần sắc của Ưu Vô Song không tốt, ánh mắt hoàng đế thoáng qua mang quang không dễ phát hiện, đột nhiên hỏi: “Vô Song, ngươi nhìn ra gì rồi à?”

Ưu Vô Song trầm tư một lúc, sau đó thần sắc nghiêm trọng nhìn hoàng đế: “Hoàng thượng, manh mối bảo tàng đại khái Ưu Vô Song đã nhìn ra một số đầu mối, nhưng mà.....”

Nói tới đây, Ưu Vô Song cố ý lộ ra sắc mặt khó coi, sau đó nhìn hoàng đế không nói tiếp.

Bởi vì, nàng biết hoàng đế nhất định sẽ tra hỏi nàng.

Quả nhiên, hoàng đế thấy Ưu Vô Song không nói tiếp, bắt giác nhíu mày, nói: “Nhưng mà gì? Vô Song, ngươi có lời gì cứ nói đừng ngại.”

Nhân châu của Ưu Vô Song đảo một vòng, nói: “Hoàng thượng, tìm thấy bảo tàng thật sự không khó, chỉ là, chỉ dựa vào mình Vô Song thì khó mà làm được, cần có một người khác giúp Vô Song, hơn nữa, người đó cũng chính là người mở ra điểm mấu chốt của bảo tàng, không có người đó thì dù có tìm được kho báu, cũng không thể lấy ra!”

Hoàng đế nghe thấy lời của Ưu Vô Song, trước tiên là sững sờ, sau đó rất nhanh hỏi: “Ồ? Người đó là ai? Trẫm cho người tìm người đó đến là được!”

Cả cuối cùng cũng cắn câu, khoe môi Ưu Vô Song lộ ra nụ cười khó phát giác, nhưng mà nàng rất nhanh lộ ra vẻ mặt mặc nhiên, sau đó ngữ khí cực kì lạc mạc nói: “Hoàng thượng, kì thực, người đó ở trong cung, muốn tìm người đó không khó, chỉ là.....”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Hồ ly giáo hoạt

“Chỉ là gì? Nếu như trong cung thì không phải càng dễ dàng tìm sao?” lần này, hoàng đế không đợi Ưu Vô Song nói hết, đã không còn nhẫn nại ngắt lời của nàng.

Ưu Vô Song bất động thanh sắc nhìn hoàng đế, trong lòng cười thầm, nàng biết hoàng đế đã tin lời nàng, nhưng mà nàng vẫn vờ làm ra vẻ mặt khó khăn, nhìn hoàng đế nói: “Hoàng thượng, không phải là Vô Song không muốn nói, mà là Vô Song kì thực không muốn gặp người đó.....”

Nói tới đây, Ưu Vô Song không còn nói tiếp nữa mà lộ ra vẻ mặt khó coi.

Hoàng đế thấy bộ dạng úp úp mở mở của Ưu Vô Song, có chút không vui nói: “Vô Song, ngươi nên biết, bảo tàng đối với Tây Diêm mà nói quan trọng biết dường nào, phạm là việc nên lấy quốc gia làm trọng, sao có thể để ân oán cá nhân mà làm chậm trễ quốc gia đại sự?”

Biểu tình của Ưu Vô Song càng bi thương, nàng lẳng lặng nhìn hoàng đế, sau đó cúi đầu, không nói gì.

Hoàng đế khẽ nhíu mày, ông ta thấy vẻ mặt Ưu Vô Song vẫn hoàn toàn không nguyện ý, trong lòng càng không vui, ông ta khiến nhún hỏi: “Vô Song, bây giờ không phải lúc ngang bướng, người đó là ai, nếu như người đó có lỗi với người, trẫm sẽ làm chủ cho người!”

Trong lòng Ưu Vô Song đã cười ra hoa, nàng chính là đợi câu nói này của hoàng đế!

Nhưng mà, tuy rằng mục đích đã thành, màn kịch này vẫn phải tiếp tục, cho nên, Ưu Vô Song vẫn giữ vẻ mặt thương tâm ấy nhìn hoàng đế, nói: “Hoàng thượng, kì thực người đó chính là.....là.....thất vương gia.....việc của thất vương gia và Vô Song..... người biết đây..... người bảo Vô Song bây giờ nên làm sao đối mặt với thất vương gia.....”

Dứt lời, Ưu Vô Song hai tay che mặt, cúi gằm đầu, cơ thể không ngừng run lên, trạng thái nhìn như thương tâm cực độ, nhưng trên thực tế là nàng đang cười lên.

Việc của nàng và Lãnh Như Tuyết, hoàng đế làm sao không biết? Ông ta không những biết, hơn nữa, ông ta còn đích thân hạ chỉ cho Lãnh Như Tuyết từ Ưu Vô Song! Cho nên, việc này ông ta rõ hơn ai hết.

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, ông ta ngăn cả người, ông ta không ngờ rằng, người Ưu Vô Song nói lại là Lãnh Như Tuyết, bây giờ nhìn bộ dạng thương tâm của Ưu Vô Song, nhất thời không biết nói gì, chỉ còn cách nhíu chặt mày, trầm mặc không nói gì.

Ưu Vô Song thấy hoàng đế không nói gì, biết là lão hồ ly này đang âm tính, cho nên nàng cố ý thút thít nhẹ.

Hoàng đế kim mi nhíu chặt, đứng dậy từ ghế, hiển nhiên, nội tâm đang suy tư gì đó.

Kì thực, hoàng đế căn bản không ngờ tới người Ưu Vô Song nói là Lãnh Như Tuyết, mấy ngày trước, ông ta vì Lãnh Như Tuyết cự tuyệt thành thân cùng công chúa Từ Việt quốc mà trong lòng đại nộ, nhất thời trong lúc tức giận, hạ lệnh nhốt Lãnh Như Tuyết vào đại lao.

Nhưng mà dù sao Lãnh Như Tuyết cũng là đứa con mà ông ta yêu nhất, thực ra trong lòng ông ta cũng rất không nỡ để hấn chịu khổ, nhưng mà vì Tây Diêm, vì đại cục mà lo nghĩ, ông ta không thể không làm cho người Từ Việt quốc xem.

Nay Tây Diêm năm nào cũng gặp thiên tai, ngân khố trống rỗng, quốc lực không còn lớn mạnh như trước, còn những năm gần đây, Từ Việt quốc ngày càng lớn mạnh, bây giờ nếu như vị cự tuyệt hôn sự mà phát sinh chiến sự với Từ Việt quốc, vậy thì không phải càng bất lợi cho Tây Diêm.

Cho nên ông ta mới không thể không nhẫn tâm nhốt Lãnh Như Tuyết lại, sau đó từ từ khuyên Lãnh Như Tuyết cưới công chúa Từ Việt quốc.

Nhưng mà ông ta không ngờ rằng, đứa con này của ông ta lại ngoan cố vậy, cho dù lấy lí do đại cục làm trọng mà khuyên hấn, hấn cũng không vì vậy mà động tâm, vẫn trái tim sắt thép, không cưới công chúa Từ Việt quốc.

Thực sự khiến ông ta vô cùng đau đầu, nhất thời tức giận, hạ lệnh tiếp tục nhốt Lãnh Như Tuyết, cho đến khi hấn đồng ý thành thân mới thôi!

Tuy nhiên, nay Ưu Vô Song nói đứa con này của ông ta có liên quan đến bảo tàng, thật là làm khó ông ta.

Bởi vì, nếu như ông ta thả Lãnh Như Tuyết ra, Từ Việt quốc chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua, còn nếu không thả, việc tìm bảo tàng làm thế nào tiến hành?

Nhưng, ông ta thân là nhất quốc chi quân, tự khắc người thường khó bì, ông ta chỉ suy nghĩ một lúc, lập tức đã đưa ra quyết định.

Việc tìm kho báu không thể chậm trễ một khắc nào, bởi vì liên quan đến sai nghiệp trăm năm của Tây Diêm. Nay tuy ông ta thả Lãnh Như Tuyết ra, sẽ đắc tội Tử Viêt quốc nhưng vì tìm được bảo tàng, ông ta không thể lo nhiều như vậy!

Hơn nữa, nếu như đảo được bảo tàng, lấp đầy quốc khố, Tây Diêm cũng không phải thấp phần lo sợ Tử Viêt quốc!

Nghĩ tới đây, hoàng đế nhanh chóng quyết định, nói với Ưu Vô Song: “Vô Song, là Tuyết Nhi ủy khuất ngươi, nhưng mà nếu như trong lòng ngươi vẫn còn có Tuyết Nhi, vậy thì sau khi tìm được bảo tàng, trẫm sẽ làm chủ cho ngươi!”

Ưu Vô Song thấy hoàng đế đã đưa ra quyết định, cũng không còn khóc nữa, mà chỉ ngẩn đầu, lộ ra thái độ vui mừng: “Đa tạ hoàng thượng!”

Hoàng đế khẽ gật đầu, lại nói: “Vô Song, bây giờ việc tìm bảo tàng đã không thể chậm trễ khắc nào, hôm nay trẫm sẽ chuẩn bị mọi thứ cho ngươi, ngày mai ngươi và Tuyết Nhi cùng lên đường! Nếu như trẫm đoán không lầm, kì thực ngươi đã biết nơi tàng bảo phải không?”

Nghe thấy lời của hoàng đế, Ưu Vô Song giật cả mình! Lão hồ ly lợi hại quá, ông ta cứ nhiên nhìn ra nàng đã biết vị trí đại khái của bảo tàng!

Nhưng mà, điểm này Ưu Vô Song lại không có ý định giấu hoàng đế, cho nên nàng cúi đầu, nhỏ tiếng nói: “Dân nữ còn chưa xác định được vị trí chính xác, nhưng mà đại khái đã có manh mối, nơi cất giấu bảo tàng thật sự, còn phải đến đó mới có thể xác định.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 163: Ta sẽ tố cáo ngươi phi lễ

Những điều này đều là lời nói thật của Ưu Vô Song, bởi vì trên bản đồ toàn là chữ cổ, nàng nhìn chỗ biết chỗ không, cho nên, nàng cơ hồ toàn dựa vào chữ số mật mã kia để đoán vị trí giấu kho báu.

Còn nơi chữ số này chỉ đa phần là tên một số địa phương, cho nên nàng cần tới đó mới có thể xác định được vị trí thật sự.

Hoàng đế tự khắc hiểu ý của Ưu Vô Song, ông ta gật đầu, sau đó cất tấm tàng bảo đồ đi, nói với Ưu Vô Song: “Vô Song, hôm nay trễ rồi, cứ ở lại trong cung! Đứng về biệt viện, sáng ngày mai trẫm sẽ an bài cho ngươi cùng Tuyết Nhi cùng lên đường. Ngày mai trẫm sẽ giao cho ngươi tàng bảo đồ, ngươi hãy nhớ, việc tìm kho báu này, không được cho người khác biết! Biết chưa?”

Ưu Vô Song không phải đứa ngốc, việc tìm kho báu này trong mắt người khác quan trọng thế nào nàng đương nhiên biết, nếu như nói ra, e là, nàng chưa kịp tìm ra bảo tàng đã bị người ta giết rồi!

Cho nên dù điểm này hoàng đế không nói nàng cũng không nói ra.

Nhưng mà, nàng đương nhiên không thể nói như vậy với hoàng đế, nàng chỉ gật đầu, nói: “Hoàng thượng yên tâm, dân nữ hiểu rõ!”

Hoàng đế thấy Ưu Vô Song đã hiểu ý mình, cũng không nói nhiều, mà chỉ quay sang cửa lớn tiếng gọi: “Người đâu!”

Theo sau tiếng gọi của hoàng đế, ngoài cửa rất nhanh đã có một vị thái giám bước vào, chỉ thấy vị thái giám ấy cung kính hành lễ với hoàng đế: “Nô tài khấu kiến hoàng thượng.”

Hoàng đế lãnh đạm nhìn vị thái giám ấy, sau đó nói: “Tiểu Cát Tử, ngươi hãy đến đại lao một chuyến, đưa Tuyết Nhi ra!”

Dứt lời, hoàng đế lại nhìn Ưu Vô Song: “Vô Song, ngươi hãy cùng Tiểu Cát Tử đi đi! Trẫm có chút mệt, muốn nghỉ ngơi.”

Ưu Vô Song vội hàn lễ với hoàng đế, sau đó cùng vị thái giám tên Tiểu Cát Tử kia lui khỏi ngự thư phòng.

Lãnh Như Tuyết bị nhốt ở đại lao trong cung, nơi đó cách ngự thư phòng không xa.

Ưu Vô Song theo sau vị thái giám, đại khái đi hết một khắc, thì đã đến cửa lớn của đại lao.

Bởi vì có vị thái giám ấy dẫn đường, cho nên Ưu Vô Song dễ dàng đi xuyên qua lớp hộ vệ nghiêm ngặt bên ngoài cửa, rất nhanh vào trong đại lao.

Khi một cánh cửa sắt nặng nề mở ra, là một lối đi vừa dài vừa tối, tường đá dày đặc phân bố hai bên lối đi.

Tuy là ban ngày, nhưng lối đi cực kì tối, hai bên tường, cách mỗi đoạn đường đều có đèn dầu thắp u. Ưu Vô Song đứng ngoài lối đi, một lúc lâu mắt mới thích ứng với ánh sáng mờ nhạt này.

Vị thái giám ấy đi vào trước, sau đó dừng lại trước một lao phòng, mở khóa ra, sau đó nói với Ưu Vô Song: “Vô Song cô nương, thất vương gia ở trong đó, người hãy vào trong đi, nô tài ở bên ngoài đợi các người!”

Dứt lời, vị thái giám ấy bèn quay người đi khỏi.

Ưu Vô Song nhếch nhếch môi, sau đó quan sát xung quanh một cái, mới từ từ đẩy cửa ra, đi vào trong.

Thạch lao cực kì u tối, bên trong một mảng đen thui, trên tay Ưu Vô Song không có đèn chiếu sáng, nàng căn bản không nhìn thấy cảnh vật bên trong, càng không nhìn Lãnh Như Tuyết thấy ở đâu.

Cho nên, nàng chỉ còn cách sờ xung quanh, cẩn thận đi vào, nhỏ tiếng nói: “Lãnh Như Tuyết, người ở đâu? Mau ra đây....a.....”

Nàng còn chưa nói hết, đã bị ôm chặt vào lòng, khiến nàng gật mình hét toáng lên.

Nàng phản ứng lại, định vùng vẫy thì bên tai truyền đến âm thanh quen thuộc của Lãnh Như Tuyết: “Ưu Vô Song? Sao nàng lại ở đây?”

Nghe thấy âm thanh của Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song thở phào nhẹ nhõm, suýt chút không vui nói: “Còn không phải là vì người! Người thật là, muốn dọa chết ta hả?”

Ưu Vô Song nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, cánh tay ôm lấy nàng càng siết chặt, ngữ khí đột nhiên có chút khản trương hỏi: “Đây là đại lao, sao nàng lại ở đây? Là phụ hoàng sai người bắt nàng tới sao?”

Ưu Vô Song nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, biết là hấn hiểu lầm, nhưng nàng cũng không vội giải thích, mà chỉ dùng sức đẩy Lãnh Như Tuyết ra, nói: “Người ôm chặt vậy làm gì? Mau buông ta ra, đừng quên là bây giờ ta không phải là vương phi của người!”

Ưu Vô Song vừa mới nói ra thì nàng đã cảm nhận được đôi tay của Lãnh Như Tuyết đột nhiên dừng lại, trong phút chốc nàng tưởng rằng Lãnh Như Tuyết sẽ buông ra thì nàng phát hiện, mình bị Lãnh Như Tuyết xoay người lại, sau đó một đôi môi ấm áp đã áp lên môi nàng.

Nụ hôn của Lãnh Như Tuyết, ôn nhu mà mãnh liệt, hai tay hấn ôm chặt lấy cơ thể nhỏ bé của nàng vào lòng, phảng phất cứ như sợ hễ buông tay, nàng sẽ biến mất.

Đầu óc Ưu Vô Song phút chốc trở nên trống không khi Lãnh Như Tuyết hôn nàng, đợi khi hồi thần lại, nàng vội đẩy Lãnh Như Tuyết ra, nhưng khi nàng đưa tay lên, do dự một lúc, lại ôm lấy đôi vai rộng lớn của hấn.

Cơ thể nàng và hấn cứ dán chặt vào nhau, nàng có thể cảm nhận rõ nhịp đập của tim hấn, còn có sự bất an trong sâu thẳm tim hấn và nỗi nhớ nàng mãnh liệt.

Cứ như vậy, không biết qua bao lâu, Lãnh Như Tuyết mới từ từ buông Ưu Vô Song ra, hai tay vẫn vòng trên eo thon của nàng, âm thanh có chút khàn khàn áp sát tai nàng nói: “Nữ nhân ngọc, nàng sao lại ở đây?”

Ưu Vô Song không đẩy Lãnh Như Tuyết ra, mà mặc cho hấn ôm mình, có chút bất mãn trừng mắt nhìn Lãnh Như Tuyết: “Còn không phải là vì người? Người thì tốt rồi, còn chiếm tiện nghi của ta! Ta sẽ tố cáo người, bây giờ ta không còn là vương phi của người nữa, người còn làm như vậy, ta sẽ tố cáo người phi lễ!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Tên ghê tởm nhà người

Vì hấn? Hai tay Lãnh Như Tuyết cứng đờ, không lẽ dù hấn đã cho nàng hưu thư phụ hoàng vẫn không nguyện ý bỏ qua cho nàng?

Nghĩ tới đây, sự vui mừng vì thấy nàng không cánh mà bay, chỉ còn lại lo âu, đôi tay ôm lấy eo nàng không nhận được khế siết chặt, khế tức giận nói: “Việc này không liên quan đến nàng, phụ hoàng sao có thể làm vậy?”

Ưu Vô Song biết Lãnh Như Tuyết hiểu lầm, nhưng không biết tại sao, khi nghe thấy lời nói phẫn nộ của hấn, lòng nàng lại có cảm giác ấm áp, nàng mỉm cười vỗ vai Lãnh Như Tuyết: “Đồ ngốc, người đã từ ta rồi, việc này đương nhiên không liên quan đến ta! Hôm nay ta đến đây vì niệm tình trước kia người từng cứu ta, cho nên tới cứu người, Lãnh Như Tuyết người đừng quên, từ nay về sau, ta và người không ai nợ ai!”

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, lòng Lãnh Như Tuyết cũng bình tĩnh lại, hấn buông lỏng đôi tay, có chút nghi ngờ hỏi: “Phụ hoàng sao lại đồng ý nàng cứu ta? Không lẽ lục hoàng huynh.....”

Ưu Vô Song có chút bất nại nhìn Lãnh Như Tuyết: “Người rốt cuộc có muốn đi ra không? Thật là phiền phức quá!”

Lãnh Như Tuyết đột nhiên nắm lấy tay Ưu Vô Song, ôm nàng vào lòng, trầm giọng nói: “Nữ nhân này, nàng có phải có gì giấu ta không?”

Người nam nhân đa nghi thói này! Ưu Vô Song thực sự không muốn tiếp tục ở trong cái nơi lao phòng âm u đầy mùi này, nhưng người nam nhân này lại có bộ dạng không hỏi ra nhẽ thế không bỏ cuộc, cho nên Ưu Vô Song chỉ còn cách nhanh chóng nói ra hết.

Nói xong, cảm hận liếc Lãnh Như Tuyết một cái: “Được rồi, ngươi rút cuộc có muốn đi ra không? Ngươi không ra vậy thì ta ra đây!”

Tuy nhiên, Lãnh Như Tuyết một chút cũng không để tâm sự hung dữ của Ưu Vô Song, nhẹ nhàng siết lấy tay nàng, kéo nàng cùng đi ra ngoài lao phòng, cười nói: “Vẫn là vương phi có cách.”

Ưu Vô Song mặc cho hắn kéo mình, không vui nói: “Vương phi gì chứ? Lãnh Như Tuyết, ngươi đừng quên, ta đã bị ngươi tù rồi, bây giờ đã không còn là vương phi của ngươi!”

Lãnh Như Tuyết cười nhẹ một tiếng: “Ta cưới nàng về lại là được, có gì khó đâu?”

Ưu Vô Song nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, bước chân vấp vào nhau, suýt chút nữa là ngã, nàng quay nhanh lại, trừng mắt nhìn Lãnh Như Tuyết, đang định nói gì thì lại phát hiện dung mạo tuấn mỹ của Lãnh Như Tuyết đã mọc đầy râu, áo bào trắng cũng có nhiều chấm nhỏ đen đen.

Nàng vội lùi sau mấy bước, dùng tay chỉ vào Lãnh Như Tuyết, hét lên: “Lãnh Như Tuyết, ngươi mấy ngày không lau mặt rồi hả?”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời nói của Ưu Vô Song, trước tiên là khẽ sùng sốt, rất nhanh đã lộ ra nụ cười: “Nàng nói xem?”

Ưu Vô Song không dám tin nhìn hắn, qua một hồi lâu, mới lớn tiếng hét: “Lãnh Như Tuyết, tên ghê tởm nhà ngươi, ngươi dơ như vậy, khi nãy cư nhiên đối với ta.....ngươi.....ngươi.....”

Nói tới đây, Ưu Vô Song chỉ cảm thấy ghê tởm, này không nói tiếp được gì, quay nhanh ngươi xông ra bên ngoài.

Sau lưng truyền lại tiếng cười lớn không thể không chết của Lãnh Như Tuyết.

Một đoàn hắc y nhân hộ tống một chiếc xe ngựa từ từ đi trên con đường núi hoang vắng.

Trong xe ngựa, Ưu Vô Song co cơ thể nhỏ bé của mình vào một góc của xe, hai mắt cảnh giác nhìn người nam nhân nửa dựa vào xe ngựa, bộ dạng lười biếng.

Việc ngày hôm qua khiến nàng ớn lạnh của đêm, không nuốt trôi được gì, nàng thật sự bị người nam nhân này làm cho tức suýt ói máu!

Tâm trạng của Lãnh Như Tuyết bây giờ cực tốt, chỉ thấy hắn lười biếng nhìn Ưu Vô Song, cười nói: “Vô Song, nàng như vậy khiến ta đau lòng lắm!”

Còn Ưu Vô Song cảm giận liếc hắn, nếu như không phải nàng nói dối trước mặt lão hoàng đế thì nàng thật sự muốn đá hắn một phát cho ngã xuống xe ngựa!

Sớm biết như vậy, nàng đã không cứu hắn, bản thân giờ đã không phải buồn bực, tên đáng ghét này, hắn sao có thể hôn nàng trong đại lao đó chứ? Hơn nữa còn trong tình trạng mấy ngày chưa tắm rửa.

Xe ngựa đi trên đường núi gập ghềnh, chông chênh khiến con ghê tởm của mới hạ xuống lại dâng lên, nàng đang định vén màn xe lên hít thở chút gió núi, nhưng đúng lúc này, đột nhiên xe ngựa nghiêng mạnh, nàng không kịp phòng bị cả người nhào về phía trước.

Trong lúc nàng sắp lăn ra ngoài xe ngựa, nàng sợ hét lên, nhắm mắt lại, thì bỗng dừng ngã vào một vòng tay ấm áp.

Lãnh Như Tuyết ấn nhẹ vai nàng, để nàng ngồi vững, trầm giọng nói: “Vô Song, nàng ở lại đây, đừng ra ngoài!”

Dứt lời, hắn không đợi Ưu Vô Song nói gì, đã phi thân xông ra ngoài.

Sau khi Lãnh Như Tuyết ra, âm thanh đao kiếm va vào nhau càng vang lên kiệt liệt, chỉ nghe thấy tiếng hét thảm thiết không ngừng vang lên, cơ thể Ưu Vô Song bất giác run rẩy, nàng bất an vén màn xe lên, nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy thị vệ hộ tống và hắc y nhân đang đánh nhau, có vài người trên người đầy vết thương nằm dưới đất, cũng không biết là còn sống hay đã chết, còn Lãnh Như Tuyết một thân bạch y trong đám hắc y nhân, nhìn càng nổi trội.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 165: Vô có tức giận

Ưu Vô Song khẩn trương nhìn cảnh trước mắt, nàng không phát hiện rằng ánh mắt của nàng luôn dán chặt vào Lãnh Như Tuyết, đi theo từng động tác ưu nhã của hắn.

Có lẽ, ngay cả nàng cũng không biết, không biết từ lúc nào, lòng nàng đã dần thay đổi.

Những người hắc y nhân kia có võ công cao thâm, lần này hộ vệ do hoàng đế phái tới đều là cao thủ trong cung, nhưng bọn hắc y nhân vẫn không có chút gì thua kém.

Nhưng mà vì có Lãnh Như Tuyết tham gia vào, hắc y nhân hiển nhiên không địch lại, theo thời gian trôi qua, số hắc y nhân ngã xuống ngày càng nhiều, trong đó có một hắc y nhân hết lớn rồi sau đó chạy vào rừng rậm bên núi.

Còn những hắc y nhân còn lại nghe thấy tiếng hét, cũng theo sau mà lui vào hai bên rừng núi. Chớp mắt, đã chạy sạch.

Nếu như không phải trên mặt đất còn vài thi thể, thì khi này phảng phất cứ như một giấc mơ.

Trong phút giây Ưu Vô Song ngẩn ngơ, Lãnh Như Tuyết đã về lại xe ngựa, nhanh chóng phân phó lập tức lên đường.

Ưu Vô Song nhìn Lãnh Như Tuyết, thấy hắn thần sắc trầm trọng, không nhịn được hỏi: “Khi này là những người gì? Tại sao lại muốn giết chúng ta?”

Lãnh Như Tuyết lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Họ là người của Tử Việt quốc, bọn vương sớm đã biết, họ không dễ buông tha vậy, không ngờ, họ cả gan dám hỗn xược trên đất Tây Diệm như vậy, hừ, bọn vương quả là coi thường họ rồi!”

Người Tử Việt quốc? Ưu Vô Song khẽ sùng sốt, nhưng mà nàng rất nhanh đã liếc Lãnh Như Tuyết, khẽ giễu nói: “Còn không phải là họa do ngươi gây ra? Hừ, xem ra, công chúa Uyển Tử kia cũng si tình ngươi quá nhỉ? Nếu như đã đuổi đến rồi, theo ta thì ngươi hãy nhanh chóng về thành thân cùng người khác đi, trên đường đỡ phải rắc rối!”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời nói của Ưu Vô Song, hắn cười rồi đột nhiên đưa tay kéo Ưu Vô Song vào lòng: “Nàng cho rằng những người này đến để bắt bọn vương về thành thân với Uyển Tử sao?”

Uyển Tử? Gọi thật là thân mật!

Không biết tại sao. Ưu Vô Song khi nghe Lãnh Như Tuyết gọi tên của Uyển Tử, lòng cảm thấy không vui, nàng lạnh lùng đẩy Lãnh Như Tuyết ra: “Không lẽ không phải sao?”

Lãnh Như Tuyết không quan tâm sự vùng vẫy của Ưu Vô Song, một lần nữa ôm nàng vào lòng, nói: “Đương nhiên không phải, liên hôn gì chứ, đó chẳng qua là âm mưu của Tử Việt quốc thôi, mục đích thật sự của họ, chính là thứ phụ hoàng giao cho nàng.”

Thứ lão hồ ly giao cho nàng? Đó không phải là tàng bảo đồ sao?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song như đột nhiên nghĩ ra chuyện gì, bất giác nhìn Lãnh Như Tuyết, hỏi: “Ngươi sớm đã biết âm mưu của Tử Việt quốc? Cho nên mới không thành thân cùng Uyển Tử?”

Lãnh Như Tuyết không phát hiện thần sắc bất ổn của Ưu Vô Song, gật gật đầu: “Bọn vương làm sao để họ được như ý nguyện? Bọn vương tự khắc không thể cưới một người nữ nhân có âm mưu bất chính làm phi!”

“Vậy sao?” tâm trạng của Ưu Vô Song ngày càng trầm xuống, thì ra, tất cả những gì hắn làm đều không phải vì nàng, mà là vì bản thân hắn!

Nếu như Tử Việt quốc không có âm mưu bất chính vậy thì có phải là hắn sẽ thành thân với Uyển Tử?

Lãnh Như Phong chết tiệt, cư nhiên dám gạt nàng, khiến nàng cho rằng Lãnh Như Tuyết vì nàng mới cự tuyệt thành thân, khiến nàng tự trách, sau đó lợi dụng nàng đi cứu Lãnh Như Tuyết!

Ưu Vô Song siết chặt tay, đột nhiên nàng cảm thấy rất tức giận, một cảm giác phẫn nộ vì bị lừa dâng lên trong lòng nàng, nàng đột nhiên đẩy Lãnh Như Tuyết ra, phẫn nộ nói: “Ngươi đừng có chạm vào ta!”

Đối diện với hành động đột ngột của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết bất giác sùng sốt: “Vô Song, nàng ghen à?”

Ghen? Nàng sao lại vì hắn mà ghen chứ? Ưu Vô Song phẫn nộ quay lại nhìn hắn, lạnh lùng nhìn Lãnh Như Tuyết, tức quá hóa cười nói: “Ta vì ngươi mà ghen? Lãnh Như Tuyết, ngươi đừng đánh giá bản thân quá cao! Người ta thích không phải ngươi, ngươi dựa vào gì nói ta vì ngươi mà ghen?”

Lời của Ưu Vô Song như một con dao sắc bén đâm vào tim của Lãnh Như Tuyết, mâu đen thâm trầm của hắn thoáng qua tia âm nhiên, hắn lẳng lặng nhìn Ưu Vô Song, sau đó thu ánh nhìn lại, không nói gì nữa.

Hắn cho rằng nàng cứu hắn từ trong lao ra là bởi vì trong lòng nàng chỉ ít cũng có hắn, nhưng nay hắn nghe nàng phủ nhận tất cả.

Nghĩ tới đây, khỏe môi Lãnh Như Tuyết cong lên nụ cười tự chế giễu, đúng vậy, là hần tự đánh giá cao bản thân, hần là vương gia của Tây Diệm quốc thì đã sao? Trong mắt nàng, còn chẳng bằng một dân thường!

Người nam nhân tên Tiêu Tịch kia mới là người nàng yêu, không phải sao?

Hần đột nhiên cảm thấy mình thật ngu ngốc, rất ngu ngốc, nàng đã sớm nói với hần, người nàng yêu căn bản không phải hần, còn hần tại sao vẫn ôm hy vọng căn bản không thể xảy ra kia? Không lẽ, hần hy vọng một ngày nào đó nàng có thể quên đi người nam nhân tên Tiêu Tịch kia mà sà vào lòng hần sao?

Không khí trong xe cực kì thâm trầm, sự trầm mặc của Lãnh Như Tuyết khiến Ưu Vô Song khó chịu! Kì thực nàng không biết sao nàng lại tức giận như vậy?

Lãnh Như Tuyết cự tuyệt thành thân có phải vì nàng hay không đều không quan trọng, không phải sao? Hần đã từ nàng, nàng và hần đã không còn quan hệ gì, người nàng thích là Tiêu Tịch, nàng sao lại phải giận chứ?

Nhưng, dù trong lòng nàng rất rõ cũng không thể nào không chế được hành vi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Sứ mệnh của Tiêu Tịch

Quân son.

Tại nơi núi thâm sâu, một nơi phong cảnh hữu tình, một ngôi nhà trúc tĩnh lặng dưới chân núi.

Dur quang của tịch dương, soi rọi trước ngôi nhà, Tiêu Tịch một thân bạch y, lẳng lặng đứng trước ngôi nhà trúc, nhìn về phía tịch dương xa xôi.

Ánh mặt trời màu vàng soi vào người y, nhìn từ xa, cả người y phảng phất như có kim quang bao phủ, khiến người nhìn không chớp mắt.

Nhìn ánh tịch dương màu đỏ, trong đầu Tiêu Tịch không ngừng nhớ đến dung mạo mỹ lệ kia, từ khi nàng hồi kinh, y cũng rời khỏi Lăng Phong huyện trở về đây. Bởi vì, y có sứ mệnh của y, y phải ở nơi này đợi nàng đến.

Sứ mệnh, nghĩ tới đây, Tiêu Tịch nở nụ cười khổ, đúng vậy, đây là sứ mệnh của y, những gì y làm, chỉ vì hoàn thành một nguyện vọng của sư tổ, và cũng là ý trời.

Sự gặp gỡ của y và nàng, cũng sẽ kết thúc khi sứ mệnh hoàn thành.

Cả đời nàng được định sẵn là người của hoàng gia Tây Diệm, còn y và nàng chẳng qua chỉ là một cuộc gặp gỡ tình cờ.

Y là đệ tử của thần toán, y từ nhỏ đã theo sư phụ ẩn cư, nội tâm bình lặng như nước, từ khi sư phụ qua đời, y chưa từng bước ra khỏi Quân son nửa bước.

Tuy nhiên, lần này, y ra khỏi Quân son, vì người có duyên trong miệng sư phụ đã xuất hiện, và y nhất định phải tìm được người đó, sau đó dẫn người đó đến đây.

Y chiếu theo kết quả của tính toán, cố ý tiếp cận thái tử Lãnh Như Băng, bởi vì, kết quả của tính toán Lãnh Như Băng sẽ lập người có duyên ấy làm thái tử phi.

Nhưng không biết tại sao, tính toán một mực chính xác của y lại xuất hiện sai lầm.

Người Lãnh Như Băng cưới không phải là người có duyên mà y nghĩ, và người có duyên đó lại trở thành chính phi của thất vương gia Lãnh Như Tuyết.

Cho nên, y rời khỏi Lãnh Như Băng, bởi vì thái tử phủ đã không có người y cần tìm.

Y cố ý đến từ lâu tiếp cận nàng, chỉ vì mai sau có thể thực hiện sứ mệnh dẫn dụ nàng đến đây.

Những điều này đều trong dự liệu của y, nhưng điều duy nhất y không ngờ đến là lúc nàng ở Lăng Phong huyện, nàng không chút do dự nói với Lãnh Như Tuyết rằng người nàng thích là y.

Y không biết tại sao, khi y nghe thấy nàng nói vậy, trong lòng y có một cảm giác khó hiểu, y chỉ biết, trái tim luôn bình lặng của y nay vì lời nói của nàng, phảng phất như một hòn đá nhỏ gọi lên từng đợt sóng.

Y không thể có bất kì tình cảm nào với nàng, việc này y đã biết từ trước, bởi vì đến cuối cùng nàng cũng trở về, nàng không thuộc về y, mà là thuộc về thất vương gia Lãnh Như Tuyết kia.

Nhưng y không thể nhìn được không nghĩ đến nàng, thậm chí khi nghĩ đến những lúc ở bên nàng, khóe môi y lại cong lên nụ cười.

Y không thể không thừa nhận, nàng rất đặc biệt, đặc biệt đến mức nhất cử nhất động của nàng đều lay động trái tim y.

Trên người nàng không có thái độ nũng nịu như những nữ tử khác, cũng không có sự yếu đuối của những nữ tử kia, nàng rất thông minh, phương pháp trị thủy của nàng y chưa từng thấy qua, nhưng rất có hiệu quả.

Y cảm nhận được tình cảm của nàng dành cho y, nhưng y không thể đáp lại, bởi vì y đã sớm biết, nàng, không thuộc về y!

Nàng và y, chẳng qua chỉ là người đi đường ngang qua nhau, đợi đến khi y hoàn thành sứ mệnh, nàng sẽ trở về nơi thật sự thuộc về nàng. Còn y, cũng sẽ tiếp tục lưu lại Quân sơn, tiếp tục sứ mệnh chưa hoàn thành của y, cho đến khi như sư phụ, lẳng lặng rời khỏi thế giới này.

Nghĩ tới đây, Tiêu Tịch nở nụ cười thê lương, y lẳng lặng nhìn tịch dương sắp bị núi che khuất kia, tại nơi đó, y phảng phất như nhìn thấy dung mạo tuyệt mỹ của nàng.

Nàng rất nhanh sẽ đến đây, chỉ là, người hộ tống nàng đến đây không phải y, và người cùng nàng rời khỏi đây cũng không phải y, y chỉ có thể đợi chờ, điều duy nhất y có thể làm, chỉ là đợi chờ, chờ mãi cho đến khi sinh mệnh y kết thúc!

Một trận bước chận truyền đến, một nữ tử thôn dân đến bên cạnh Tiêu Tịch: “Tiêu đại phu, nương đã nấu xong canh dã vị, phụ thân phân phó Tiểu San đem chút ít đến cho người, người mau nhân lúc nóng mà uống đi.”

Tiêu Tịch thu hồi tâm thần, mỉm cười nói với vị nữ tử đó: “Tiểu San, làm phiền muội rồi, đứng rồi, chân của Lí đại thúc bây giờ chắc đã không có gì đáng ngại rồi chứ?”

Vị nữ tử Tiểu San đó thất thần nhìn Tiêu Tịch, mặt khẽ ửng hồng, cúi đầu nhỏ tiếng nói: “Chân của phụ thân nay đã không sao, Tiêu đại phu, cảm tạ người, nếu như không phải người, phụ thân bây giờ còn không thể đi được!”

Tiểu San là nữ nhi của Lí đại thúc săn bắn dưới núi, Tiêu Tịch từ nhỏ theo sư phụ lớn lên tại Quân sơn, đối với cả nhà Lí đại thúc, đương nhiên là quen biết.

Mấy ngày này, Lí đại thúc vì đi săn bắn không cẩn thận ngã gãy chân, đúng lúc gặp phải Tiêu Tịch từ Lăng Phong huyện trở về, liền chữa trị cho ông ta, qua mấy ngày nay, chân của Lí đại thúc đã khỏi không ít, cho nên Tiêu Tịch mới hỏi vậy.

Tiêu Tịch không hề phát giác ra thần sắc ngại ngùng của Tiểu San, y nhận lấy chiếc hộp đựng thức ăn từ tay Tiểu San, sau đó nói: “Lí đại thúc khỏi hẳn thì tốt, Tiểu San, bây giờ trời đã tối, muội về trước đi! Ngày mai ta sẽ hái một ít thảo dược đưa đến cho Lí đại thúc!”

Tiểu San nghe thấy lời của Tiêu Tịch, không có ý muốn rời đi, mà chỉ do dự một lúc sau đó có chút e thẹn nhìn Tiêu Tịch, nói: “Tiêu đại phu, chiếc áo này của người bị bung chỉ rồi, Tiểu San biết chút ít kim khâu, để Tiểu San may lại cho người được không?”

Nghe thấy lời của Tiểu San, Tiêu Tịch khẽ sững sốt, nhưng mà rất nhanh y đã mỉm cười, nói: “Tiểu San, muội trẻ như vậy mà không về, Lí đại thúc sẽ lo lắng đấy.”

Tiểu San nghe thấy lời của Tiêu Tịch, ánh mắt thoáng qua tia thất vọng, nhưng vẫn gật đầu, sau đó trong tâm trạng không nỡ mà đi xuống núi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167: Hư tâm

Qua mấy ngày đi đường, xe ngựa cuối cùng cũng dừng dưới chân núi Quân sơn.

Tuy trên đường đi rất gian nan mới cắt đuôi được bọn người Tử Việt quốc, nhưng mà cuối cùng đã thuận lợi đến nơi đánh dấu trên bản đồ.

Mấy ngày này, Ưu Vô Song vẫn giận Lãnh Như Tuyết, nàng ngoài những việc cần thiết ra, cơ hồ không nói chuyện cùng Lãnh Như Tuyết, kì thực, nàng cũng biết nàng nổi giận như vậy là vô lí, nhưng nàng không thể nào nhịn được.

Hơn nữa, sau việc lần trước, Lãnh Như Tuyết phảng phất như trở thành người khác, hẳn cũng không chủ động tìm nàng nói chuyện, cho nên, trên đường đi, ngoại trừ mấy lần bị đột kích, Lãnh Như Tuyết căn dặn nàng đừng ra khỏi xe ngựa ra, hai người cơ hồ không nói chuyện.

Quân sơn, cuối cùng cũng đến nơi, Ưu Vô Song nhảy xuống ngựa, nhìn lên núi, phát hiện Quân sơn còn nguy hiểm hơn nàng tưởng tượng, chỉ thấy đỉnh núi

nhập vãn, địa thế núi cực kì hiểm trở, con đường lên núi nhỏ hẹp, xe ngựa căn bản không thể đi lên.

Vả mạnh mối trên bản đồ, ắt hẳn là nơi thâm sâu trong Quân sơn, bởi vì, trên bản đồ hiện rõ, nơi cất giữ bảo tàng, chính là nơi sâu nhất của Quân sơn.

Trong lúc Ưu Vô Song do dự không biết nên làm thế nào, đột nhiên vai nàng ầm ầm, một chiếc áo bào trắng khoác lên vai nàng, còn Lãnh Như Tuyết lúc này đang đứng sau lưng nàng, lãnh đạm nhìn nàng, đạm nhiên nói: “Trời ở đây lạnh, nàng mặc nhiều áo chút, đừng có để bị nhiễm phong hàn.”

Ưu Vô Song nhìn dung mạo tuấn mĩ của Lãnh Như Tuyết, cắn răng đang định cự tuyệt, nhưng Lãnh Như Tuyết đã dùng sức ấn lấy vai nàng, trầm giọng nói: “Nàng khí sắc gần đây không tốt, vẫn là mặc vào đi!”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết không đợi nàng nói gì, quay lưng rời khỏi.

Ưu Vô Song nhìn theo bóng dáng cao to của Lãnh Như Tuyết, đột nhiên trong lòng ầm ập, bởi vì nơi này thật sự cũng lạnh, nàng không có ý cự tuyệt, nàng vô thức sờ sờ mặt mình, trong lòng có chút ưu phiền, khí sắc nàng tệ vậy sao? Sao nàng không cảm thấy vậy?

Gần đây, nàng ngoại trừ thường hay chóng mặt ra, không cảm thấy có gì không ổn, hơn nữa cảm giác chóng mặt tuy đến nhanh, nhưng đi cũng nhanh, cho nên nàng căn bản không để tâm, chỉ là mấy ngày đi được vội vã, nàng có chút mệt thôi!

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song không để tâm mà quay qua nhìn đỉnh Quân sơn, nhìn đỉnh núi nguy nga kia, nàng bất giác nhớ đến Tiêu Tịch, Tiêu Tịch ở đây? Y có biết nàng đến chưa?

Nghĩ tới Tiêu Tịch, Ưu Vô Song bất giác nở nụ cười.

Lãnh Như Tuyết đứng cách xe ngựa không xa, nhìn Ưu Vô Song, trong lòng hần cười khỏ, trên đường đi, mỗi khi hần có dụng tâm tiếp cận nàng, luôn cảm giác được nàng kháng cự, hần biết, trong lòng nàng không có hần, nhưng hần từ đầu chí cuối không buông tay được.

Trong đại lao, lúc nhìn thấy nàng xuất hiện, hần cơ hồ không dám tin vào mắt mình, không dám tin nàng sẽ đến thăm hần, khi hần xác định được người đó là nàng, hần nhất thời vui mừng khôn xiết, không nhịn được kích động trong lòng, ôm nàng vào lòng.

Nhưng sau giây phút kích động qua đi, hần lại bắt đầu lo lắng, hần lo lắng, việc hần cự tuyệt hôn ước liên lụy đến nàng, hần sợ hại nàng như hần, bị phụ hoàng nhốt trong lao. Khi ấy hần bản thân đã khó bảo toàn, không thể nào bảo vệ nàng được.

Nếu như không phải nàng chính miệng nói ra, nàng đến cứu hần, hần cơ hồ không dám tin, tại thời khắc ấy, hần cho rằng trong lòng nàng có hần, sự nhận thức này khiến lòng hần vui mừng.

Hần tự nói với bản thân, lần này, hần tuyệt đối không buông tay!

Nhưng, sau lời nói trên xe ngựa của nàng, một lần nữa lại đẩy hần từ đỉnh cao của vui mừng xuống đáy vực, thì ra, là hần một mực đa tình, trong lòng nàng căn bản không có hần, người nàng yêu là người khác, nếu như như vậy, nàng hà tất không tiếc nói dối phụ hoàng, cứu hần từ đại lao ra?

Tại sao nàng cho hần hy vọng rồi lại tàn nhẫn đập tan hy vọng đó thành từng mảnh?

Nếu như như vậy, hần thà rằng nàng không đi cứu hần, như vậy, hần tuy sẽ nhớ nàng, sẽ đau lòng, nhưng trái tim sẽ không tan vỡ, sẽ không tuyệt vọng.

Ưu Vô Song cất bản đồ cẩn thận, đang định phân phó đoàn người lên núi, chính trong lúc này, đột nhiên một bóng người bạc y từ từ đi từ khúc đường núi gấp ghe xuống.

Tiêu Tịch! Ưu Vô Song nhìn thấy bóng người, trong lòng vui mừng vô cùng, nàng cứ như một con bướm, nở nụ cười chói lọi, chạy nhanh đến bên Tiêu Tịch.

Tuy nhiên, nàng không phát hiện, sau lưng nàng, ánh mắt âm nhiên của Lãnh Như Tuyết.

Ưu Vô Song chạy nhanh đến trước mặt Tiêu Tịch, hưng phấn nắm lấy tay y, lớn tiếng nói: “Tiêu Tịch, huynh thật sự ở đây, sao huynh biết bây giờ ta đến đây?”

Nhìn nụ cười tươi tắn của Ưu Vô Song, Tiêu Tịch thoáng chốc thất thần, nhưng mà, y rất nhanh khẽ mỉm cười, lạnh đạm nói: “Ta biết.”

Ưu Vô Song nào có tin lời y, nàng cho rằng Tiêu Tịch là vô tình gặp phải họ, cho nên cười nói: “Huynh sống ở đâu? Từ khi nào từ Lăng Phong huyện trở về vậy?”

Tiêu Tịch vẫn mặc cho nàng nắm lấy tay y, không có trả lời Ưu Vô Song, mà ánh mắt nhìn về phía Lãnh Như Tuyết không xa đang đi đến, khẽ mỉm cười: “Thì ra thất vương gia cũng đến.”

Ưu Vô Song thuận theo ánh nhìn của Tiêu Tịch mà nhìn đi, thấy Lãnh Như Tuyết đang trầm mặt, đi về phía nàng, không biết tại sao, nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của Lãnh Như Tuyết, lòng nàng bỗng cảm thấy hồ thẹn, bàn tay nắm lấy tay Tiêu Tịch, bất giác buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 168: Trí tuệ của cổ nhân

Cảm giác được hành động của Ưu Vô Song, màu đen thanh lạnh của Tiêu Tịch thoáng qua tia phức tạp, nhưng mà y rất nhanh đã đè nén tâm sự xuống, mỉm cười với Lãnh Như Tuyết đã đi đến trước mặt, nói: “Thảo dân Tiêu Tịch, tham kiến thất vương gia.”

Lãnh Như Tuyết chỉ khẽ gật đầu, sau đó vội kéo Ưu Vô Song ra sau lưng, mới lãnh đạm nói: “Sao ngươi lại ở đây?”

Đối diện với thái độ lãnh đạm của Lãnh Như Tuyết, Tiêu Tịch không hề e dè, nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi, ngữ khí vẫn đạm nhiên nói: “Tiêu Tịch luôn ở đây, đợi người của Tây Diệm đến.”

Lời của Tiêu Tịch khiến Lãnh Như Tuyết sững sốt, hần đang định nói gì, thì đột nhiên Ưu Vô Song vùng vẫy khỏi tay hần, nói với Tiêu Tịch: “Tiêu Tịch, nhà huynh ở đây sao?”

Tiêu Tịch nhìn Ưu Vô Song cười, sau đó gật gù đầu, nói với Lãnh Như Tuyết: “Thất vương gia, thứ các người muốn, tại nơi thâm sơn của Quân sơn, đường núi khó đi, hơn nữa, thiên cơ bất khả tiết lộ, tùy tùng hai người đem theo, không thể lên núi, thứ đồ ấy chỉ có thể do hai người đích thân đi lấy.”

Nghe thấy lời của Tiêu Tịch, Ưu Vô Song sững sốt, nàng không ngờ Tiêu Tịch lại nói ra những lời này, thứ ấy chỉ có thể dựa vào nàng và Lãnh Như Tuyết đi lấy? Vậy thì, những hộ vệ này không phải là không thể lên núi sao?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác nhớ ra một việc, đó chính là, lúc Tiêu Tịch tại Lăng Phong huyện, từng nói với nàng, y ở Quân sơn đợi nàng, y có phải đã biết nàng sẽ đến Quân sơn từ trước.

Nếu đã như vậy, vậy thì y sao lại biết được? Không lẽ, y sớm đã biết được bí mật liên quan đến bảo tàng?

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời của Tiêu Tịch cũng sững sốt, bí mật bảo tàng này, một mực luôn là người hoàng gia mới biết, hơn nữa, người trong hoàng gia, chỉ có phụ hoàng và đại hoàng huynh mới biết, tuy hần là hoàng tử được phụ hoàng sủng ái nhất, nhưng lần này từ miệng Ưu Vô Song mới biết được. Trước kia, hần chẳng qua chỉ là suy đoán mà thôi.

Còn Tiêu Tịch này, y chẳng qua chỉ là một thôn phu sơn dã, y làm sao có thể biết được bí mật này?

Nghĩ tới đây, hai mắt nhìn chăm chăm Tiêu Tịch, trầm giọng nói: “Ngươi nói vậy là ý gì? Ngươi làm sao biết chúng ta sẽ đến tìm đồ?”

Tiêu Tịch chỉ lãnh đạm cười, sau đó lấy từ trong người ra một thứ màu xanh ngọc bích, đưa cho Lãnh Như Tuyết: “Thất vương gia có biết đây là thứ gì?”

Lãnh Như Tuyết nhận lấy thứ đồ từ tay Tiêu Tịch, sắc mặt đại biến, hần lạnh lùng nhìn Tiêu Tịch, nói: “Đây là lãnh ngọc gia truyền của Lãnh gia, thứ này thất truyền lâu rồi, sau lại trong tay ngươi? Ngươi rốt cuộc là ai?”

Nụ cười trên mặt Tiêu Tịch vẫn không đổi, hần ngẩn đầu nhìn mây giữa không trung, trầm mặc hồi lâu, mới từ từ nói: “Thất vương gia, người chắc là biết, hơn một trăm năm trước, hoàng gia các người xuất hiện một nhân vật xuất chúng?”

Lãnh Như Tuyết nhủ mảy, đúng vậy, trong truyền thuyết, hơn một trăm năm trước, Lãnh gia có xuất hiện một nhân vật như vậy, người đó tên là Lãnh Miêu Yên, đó là một vị vương gia, truyền thuyết nói, ông ta có bản lĩnh thông thiên, có thể dự đoán được việc phát sinh trong một trăm năm, và cái truyền thuyết ấy, chính là có liên quan đến bản đồ trong người Ưu Vô Song, bản đồ ấy cũng chính là ông ta để lại.

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết bất giác nghi hoặc nhìn Tiêu Tịch, nói: “Vậy thì có liên quan đến ngươi?”

Khuôn mặt đạm nhiên của Tiêu Tịch, thoáng qua tia lác mạc, y trầm mặc hồi lâu, mới nói: “Ông ấy chính là tổ sư gia của Tiêu Tịch, miếng lãnh ngọc này cũng là do tổ sư gia để lại, hơn trăm năm trước, tổ sư gia đã tính ra, trăm năm sau, Tây Diệm sẽ có kiếp nạn, cho nên, ông ấy bố trí tất cả trong những năm còn sống, nhưng xoay chuyển thiên cơ, không phải là một việc dễ dàng, do đó, tổ sư gia hao tổn tâm huyết, mới tính ra người có thể giải kiếp nạn cho Tây Diệm, trừ phi trăm năm sau xuất hiện vị nữ tử mang số mệnh kì lạ, và vị nữ tử này cũng chính là người giải kiếp nạn của Tây Diệm.”

Nói tới đây, Tiêu Tịch ngập ngừng, lại nói: “Tổ sư gia vì tiết lộ thiên cơ, biết mình tại thế không được mấy ngày, cho nên, trước khi lâm chung, giao phó đệ tử thân cận, giữ ở Quân sơn, cho đến trăm năm sau, vị nữ tử đó xuất hiện! Còn ta, chính là đệ tử đời thứ năm của sư tổ.”

Ưu Vô Song nghe tới đây, bất giác mở to mắt, nhìn Tiêu Tịch: “Tiêu Tịch, người nữ tử có số mệnh kì lạ, không phải là ta chứ?”

Lãnh Như Tuyết mỉm cười, lãnh đạm nói: “Không sai, chiếu theo tượng nữ tử có số mệnh kì lạ đó chính là nàng! Chỉ là, Tiêu Tịch có chút ngờ hoặc không hiểu, chiếu theo chú tương, nàng đáng ra phải đến từ một thời không khác mới đúng, nhưng mà nàng lại là nữ nhi của Ưu thừa tướng, điểm này, Tiêu Tịch làm sao tính cũng tính không ra huyền cơ trong ấy.”

Ồ, lần này, Ưu Vô Song thật sự là sững sốt, bởi vì, nàng quả thật như Tiêu Tịch nói, nàng đến từ thế kỉ 21, chẳng qua, không phải cơ thể nàng, mà là linh hồn nàng.

Chỉ là, Ưu Vô Song không dám tin, vương gia trăm năm trước kia lợi hại thật, ngay cả việc trăm năm sau cũng có thể tính toán rõ ràng.

Nhưng nay nghe Tiêu Tịch nói vậy, khiến nàng không thể không tin, xem ra, trước kia nàng quả thật xem thường trí tuệ của những cổ nhân này rồi.

Nếu thế kỉ 21 cổ xưa xuất hiện Gia Cát Lượng và Lưu Bá Ôn*, vậy thì nơi này có xuất hiện một thần nhân như vậy cũng không lạ.

(*: Gia Cát Lượng thì ai cũng biết rồi, ông là một quân sư tài giỏi trong Tam quốc diễn nghĩa. Còn Lưu Bá Ôn: ông là người tinh thông kinh sử, thiên văn, binh pháp. Phò trợ Chu Nguyên Chương hoàn thành đế nghiệp, lập ra Minh triều)

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Ấm áp đến từ bàn tay của hắn

Ưu Vô Song vẫn định truy hỏi Tiêu Tịch một số việc nữa, nhưng Tiêu Tịch nhìn sắc trời, lãnh đạm nói: “Được rồi, thời gian cũng không sớm, thất vương gia chúng ta nên khởi hành thôi, nếu bỏ lỡ thời gian này, chúng ta phải đợi đến đêm trăng tròn tháng sau.”

Dứt lời, Tiêu Tịch lẳng lặng quay người đi lên núi.

Ưu Vô Song do dự một lúc cũng theo sau Lãnh Như Tuyết đi lên núi.

Lãnh Như Tuyết lẳng lặng nhìn theo bóng của hai người, quay lại giao phó với các hộ vệ, sau đó lớn bước theo sau lưng Ưu Vô Song, hướng lên núi.

Đường núi cheo leo gập ghềnh, đối với người không có võ công như Ưu Vô Song thì cực kì gian nan, nàng cẩn thận theo sau lưng Tiêu Tịch mà đi, nhưng nàng cũng vài lần suýt ngã trật chân.

Nhìn Ưu Vô Song đi nghiêng qua nghiêng lại, Tiêu Tịch đột nhiên dừng lại, đưa tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy tay Ưu Vô Song tiếp tục đi về phía trước.

Cảm nhận được sự quan tâm của Tiêu Tịch, trong lòng Ưu Vô Song cảm thấy ấm áp, đang định nói tiếng cảm ơn Tiêu Tịch thì cảm thấy tay còn lại bị nắm chặt, sau đó bị Lãnh Như Tuyết bắt chặt.

Nàng bất nỡ quay lại nhìn Lãnh Như Tuyết, phát hiện người nam nhân này căn bản không nhìn nàng, mà chỉ đen sầm mặt nhìn tay nàng và Tiêu Tịch nắm lấy nhau.

Có lẽ Tiêu Tịch cảm nhận được gì đó, chỉ thấy y quay đầu nhìn Ưu Vô Song mỉm cười, rồi ánh nhìn phức tạp lướt qua Lãnh Như Tuyết, sau đó buông tay Ưu Vô Song ra.

Ưu Vô Song một lần nữa trừng mắt nhìn Lãnh Như Tuyết, nhưng mà nàng không vùng vẫy, mặc cho Lãnh Như Tuyết bá chiếm ôm nàng vào lòng, tiếp tục đi vào núi.

Khi Lãnh Như Tuyết thấy Tiêu Tịch buông tay Ưu Vô Song ra, sắc mặt cũng dịu hẳn, đối với sự phản kháng của Ưu Vô Song, hắn hoàn toàn thấy như không thấy, tiếp tục ôm nàng đi về trước.

Cuối cùng đi hơn nửa canh giờ, họ cuối cùng cũng đến con đường núi nhỏ hẹp, đến nơi bình địa này, chỉ thấy phía trước không xa, có vài căn nhà gỗ dựng tại giữa rừng, khói nghi ngút bay ra từ nhà gỗ, mang theo mùi thức ăn nồng vị.

Ưu Vô Song mắt sáng lên, nàng vội vùng vẫy khỏi tay của Lãnh Như Tuyết, xông đến mảnh bình địa, hít một hơi sâu, nói: “Tiêu Tịch, huynh sống ở đây sao? Nơi này đẹp quá! Nếu là ta, ta cũng nguyện ý sống cả đời ở nơi này!”

Lời của Ưu Vô Song là xuất phát từ nội tâm của mình, nàng đến từ thế kỉ 21, thế kỉ 21 bây giờ môi trường bị phá hoại không còn nhiều, không khí ô nhiễm vô cùng, làm gì có không khí trong lành như ở đây?

Càng hơn nữa, trong lòng Ưu Vô Song, một mực mong có một nơi thế ngoại đào viên, và nơi này, phong cảnh hữu tình, không khí trong lành, lại yên tĩnh, thích hợp cho người cư trú, và cũng trùng hợp với thế ngoại đào viên mà nàng mong ước.

Và Ưu Vô Song không biết rằng, chỉ một câu này của nàng khiến cho sắc mặt của hai nam nhân thay đổi.

Tiêu Tịch nghe thấy lời của Ưu Vô Song, ánh mắt thoáng qua tia hy vọng, mang theo niềm vui mừng.

Còn Lãnh Như Tuyết, khi nghe thấy lời nói của Ưu Vô Song, sắc mặt trầm xuống, nàng nói nguyện ý ở đây cả đời, là vì Tiêu Tịch sao?

Cách nghĩ này, khiến Lãnh Như Tuyết hai tay siết chặt, tâm trạng rơi xuống vực sâu.

Tiêu Tịch lướt nhìn Lãnh Như Tuyết, sau đó mỉm cười với Ưu Vô Song, nói: “Ta không sống ở đây, sống ở đây là gia đình của Lí đại thúc, hôm nay, bởi vì hai người đến cho nên ta đưa hai người đến đây dùng cơm trước rồi mới lên núi.”

Lí đại thúc, Ưu Vô Song khẽ sững sờ, đang định hỏi Lí đại thúc là ai thì đột nhiên một âm thanh thanh thúy truyền đến: “Tiêu đại phu, khách đến rồi à?”

Ưu Vô Song quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một nữ tử y phục bình thường, dung mạo tú lệ đang đi từ nhà gỗ ra, có lẽ là nhìn thấy nàng và Lãnh Như Tuyết, rất nhanh cúi đầu e ngại, nhỏ tiếng nói: “Tiêu đại phu, nương đã làm cơm xong rồi, nên bảo muội ra xem các người đã đến chưa! Nếu các người đã đến rồi, vậy thì muội đi nói với nương!”

Nói xong, vị nữ tử đó e thẹn nhìn Ưu Vô Song và Lãnh Như Tuyết, sau đó cúi đầu đi trở về.

Tiêu Tịch quay lại mỉm cười với Ưu Vô Song, có lẽ là nhìn ra nghi hoặc của nàng, nói: “Tiểu San là nữ nhi của Lí đại thúc. Lí đại thúc đã chuẩn bị cơm xong rồi, chúng ta cũng vào thôi!”

Dứt lời, Tiêu Tịch quay người đi vào trong nhà gỗ.

Nhìn theo bóng lưng của Tiêu Tịch, Ưu Vô Song khẽ sững sờ, nàng đột nhiên cảm thấy, bản thân và Tiêu Tịch có một sự cách biệt xa lạ, phẳng phất như nàng và y là hai người thuộc hai thế giới khác nhau.

Y, thuộc về nơi này, còn nàng chẳng qua chỉ là khác qua đường, tuy rằng nụ cười của Tiêu Tịch khiến nàng an tâm, nhưng nụ cười ấy không phải chỉ thuộc về nàng!

Nghĩ vậy, trong lòng Ưu Vô Song bất giác có cảm giác thất vọng, nàng ngăn người đứng tại đó, quên cả theo Tiêu Tịch đi vào trong.

Tuy nhiên cho đến khi một bàn tay ấm áp nắm lấy tay nàng, nàng mới hồi thần, nhìn Lãnh Như Tuyết đứng cạnh nàng, ánh mắt đầy vẻ quan tâm, lòng nàng bỗng dưng ấm hẳn, mặc cho Lãnh Như Tuyết nắm lấy tay mình, đi về phía nhà gỗ.

Không biết tại sao, khi nhìn thấy Lãnh Như Tuyết, lòng nàng có cảm giác an tâm, cảm giác xa lạ trước khi vì hơi ấm từ bàn tay của hắn truyền lại mà biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Ngượng ngùng

Sau khi dùng cơm tại nhà Lí đại thúc, Tiêu Tịch đưa Ưu Vô Song và Lãnh Như Tuyết tiếp tục lên núi.

Sắc trời, tối dần, phương trời phía tây đã không còn thấy bóng dáng của mặt trời, chỉ có thể thấy ánh hoàng hôn vô cùng mê lệ, ánh sáng chói rọi lên đỉnh núi, cảnh sắc vô cùng mê lệ khiến người khác không khỏi tán thưởng.

Nhưng mà, Ưu Vô Song đi trên đoạn đường núi gấp ghe kia, lúc này không còn tâm trạng ngắm cảnh, nàng cuối cùng cảm nhận được vấn đề thể lực không đủ, đường núi không những vạn phần nguy hiểm mà còn vô cùng cheo leo, nàng cơ hồ nửa đi nửa bò theo sau lưng Tiêu Tịch.

Bởi vì, trên đường đi thỉnh thoảng xuất hiện những vực sâu khôn xiết, khiến nàng run lên, căn bản đứng không lên nổi, nếu như không phải Lãnh Như Tuyết dìu nàng, nàng chắc sớm đã trượt chân lăn xuống vực sâu.

Cho dù là vậy, nàng vẫn cảm thấy không tiêu.

Thời gian từng chút từng chút qua đi, sắc trời càng ngày càng tối, cuối cùng sau khi mặt trời soi rọi tia dư quang cuối cùng, mọi thứ bắt đầu chìm vào bóng đêm.

Theo hướng mặt trời lặn, Tiêu Tịch vẫn không dừng lại bước chân, tiếp tục đi về trước.

Ba người không ai nói gì, mọi thứ xung quanh cơ hồ như chìm vào trầm lặng cùng với mặt trời, ngoại trừ tiếng côn trùng thỉnh thoảng không biết từ đâu vang dậy thì là tiếng thở nặng nề của Ưu Vô Song.

Còn hai người nam nhân kia, tựa như không hề thở dù đã leo lâu như vậy, hô hấp của họ vẫn điềm tĩnh, nhỏ khó mà nghe thấy.

Ưu Vô Song cảm nhận được bước chân của mình ngày càng nặng nề, nàng cơ hồ đã nửa dựa hẳn vào người Lãnh Như Tuyết, nhưng cho dù thế, nàng vẫn cảm thấy mệt, con chóng mặt trong đầu lại bắt đầu xuất hiện, hơn nữa, càng ngày càng mãnh liệt.

Cùng với con chóng mặt ngày càng mãnh liệt kia, nàng cảm thấy ý thức mình ngày càng xa dần, cuối cùng, hô hấp nàng ngày càng khó khăn, màn đen xuất

hiện trước mắt, không còn nhìn được nữa, xung quanh tối om, nàng ngất đi.

Trong giây phút trước khi ngất đi, nàng phảng phất nghe thấy tiếng gọi lo lắng của Lãnh Như Tuyết, nhưng mà nàng cảm thấy rất mệt, chỉ muốn ngủ, ngủ một giấc thật yên tĩnh.

Không biết qua bao lâu, Ưu Vô Song cảm nhận được một cơn lạnh ập đến, cơ thể nàng khẽ run lên, sau đó từ từ mở mắt, đập vào mắt là một bầu trời đen mông lung, nàng chưa hồi thần, bên tai đã nghe truyền lại âm thanh một mối mạng theo sự vui mừng của Lãnh Như Tuyết: “Nữ nhân này, nàng tỉnh rồi à?”

Ưu Vô Song xoa xoa cái trán đau của mình, nhìn Lãnh Như Tuyết, đang định hỏi hân có chuyện gì vậy thì đột nhiên phát hiện bản thân bị Lãnh Như Tuyết ôm vào lòng, còn cơ thể nàng và hân đang áp sát vào nhau.

Sự phát hiện này khiến nàng giật thót tim, cả người trong phút chốc cũng thanh tỉnh lại, nàng giơ tay, nghĩ cũng không nghĩ quơ về phía Lãnh Như Tuyết, sau đó đẩy mạnh hân ra, bò từ dưới đất dậy trừng mắt nhìn Lãnh Như Tuyết: “Tên sắc lang!”

Lãnh Như Tuyết còn chưa kịp phản ứng gì đã bị Ưu Vô Song tát mạnh một bạt tay, âm thanh thanh thúy ấy trong núi rừng im tĩnh càng vang hơn.

Lãnh Như Tuyết sờ bên má nóng rát của mình, phẫn nộ nhìn Ưu Vô Song, tức giận nói: “Nữ nhân đáng chết, nàng làm gì vậy hả?”

Ưu Vô Song căm giận liếc Lãnh Như Tuyết, tức giận nói: “Ta hỏi ngươi làm gì mới đúng! Tên nam nhân dê tiện!”

Nhìn bộ dạng cả mặt không hài của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết cơ hồ tức đến muốn bóp chết nữ nhân này, hân đen sì mặt, tức giận nói: “Ta dê tiện? Nàng đối xử như vậy với ân nhân cứu mạng mình sao? Nếu không phải bản vương, nàng sớm đã chết cóng rồi! hừ!”

Chết cóng? Nam nhân này có ý gì? Ưu Vô Song khẽ sùng sốt, bất giác liếc nhìn xung quanh, nàng phát hiện, họ ở một bãi cỏ bên cạnh vực sâu, cách đó không xa, có một đám lửa, Tiêu Tịch đang ngồi bên ấy, lẳng lặng nhìn nàng.

Ưu Vô Song đột nhiên nhớ lại, nàng bị ngắt trên đường đi lên núi, không lẽ.....?

Nghị tới đây, mặt Ưu Vô Song bỗng nóng bừng, một cảm giác ngại ngùng từ thâm tâm dâng lên, nàng nhìn Lãnh Như Tuyết bị nàng tát một bạt tay, nhất thời không biết nói gì.

Có lẽ nhìn ra sự ngại ngùng của Ưu Vô Song, Tiêu Tịch một mực trầm mặc từ khi Ưu Vô Song tỉnh lại bỗng nói: “Vô Song, nàng trúng kịch độc, lại bị hôn mê, núi này cực kì âm hàn, cho nên vì cứu nàng, thất vương gia mới phải làm vậy, nàng đừng để tâm.”

Nghe thấy lời của Tiêu Tịch, Ưu Vô Song càng ngại ngùng, nàng miễn cưỡng nở một nụ cười lấy lòng, nhìn Lãnh Như Tuyết, nhỏ tiếng nói: “Xin lỗi.....ta.....ta không phải cố ý.....”

Lãnh Như Tuyết xoa bên má vẫn nóng rát, lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu đi nơi khác, không thèm nhìn Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song chỉ còn cách sờ sờ mũi, ngồi xuống bên cạnh Tiêu Tịch, nhìn đồng lửa đang cháy, nói: “Tiêu Tịch, chúng ta tới chưa?”

Tuy nhiên, Tiêu Tịch không trả lời Ưu Vô Song, mà chỉ lo lắng nhìn nàng, hỏi: “Vô Song, sao lại trúng phải kịch độc Vô Sắc Tán?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 171: Ta và hân rất thanh bạch

Nàng trúng độc? Vô Sắc Tán đó là thứ gì? Ưu Vô Song có chút ngờ hoặc nhìn Tiêu Tịch, đột nhiên nàng nhớ ra thời gian gần đây nàng thường hay cảm thấy chóng mặt, không lẽ đó là triệu chứng của trúng độc?

Chính trong lúc đang nghi ngờ thì Lãnh Như Tuyết đột nhiên bước đến, không hài nhìn Ưu Vô Song, nói: “Nữ nhân ngốc như vậy, dù có bị người ta đem đi bán cũng không biết!”

“Ngươi!” nếu như Ưu Vô Song vì hiểu lầm Lãnh Như Tuyết mà có chút tự trách thì nay vì câu nói này mà chút tự trách ấy đã biến mất không còn hình bóng, nàng căm hận nhìn Lãnh Như Tuyết, tức giận nói: “Ngươi không nói chuyện, không ai coi ngươi là người cảm!”

Thật là tên đáng ghét, Ưu Vô Song nàng có ngốc vậy sao? Nàng là thiếu nữ thiên tài đến từ thế kỉ 21 đấy! Hừ!

Tiêu Tịch lẳng lặng nhìn hai người đầu khú, lòng y lại cay đắng vô cùng, y thậm chí cảm thấy, y luôn là một người dư thừa trong mối quan hệ của hai người họ.

Ưu Vô Song hít một hơi, sâu, tự nói với mình, đừng nông cạn như nam nhân kia, nghe ngữ khí của Tiêu Tịch, Vô Sắc Tấn có vẻ rất lợi hại, vì mạng nhỏ của mình, nàng phải hỏi rõ đó là thứ gì trước, nàng không muốn chết một cách mơ hồ ở nơi này.

Nghĩ như vậy, Ưu Vô Song không thèm quan tâm Lãnh Như Tuyết, quay đầu qua hỏi Tiêu Tịch: “Vô Sắc Tấn đó là thứ gì? Lợi hại lắm sao? Có thuốc giải không?”

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, sắc mặt Tiêu Tịch trầm lại, thần sắc nghiêm trọng nói: “Vô Sắc Tấn, ý nghĩa theo cổ danh, là một loại bột được không màu không mùi, độc tính cực kì mạnh, hơn nữa là loại độc được miễn tính, người bị trúng Vô Sắc Tấn, trong lúc phát độc sẽ cảm thấy từng cơn chóng mặt, và lần phát độc của cơ thể ngày càng nhiều, và cơ thể ngày càng yếu, đến sau cùng, sẽ toàn thân suy yếu không còn sức lực mà chết.”

Nghe thấy lời của Tiêu Tịch, sắc mặt Ưu Vô Song phút chốc trở nên trắng bệch, nàng cư nhiên bất tri bất giác trúng loại độc lợi hại như vậy mà không hay biết, rốt cuộc là ai mà muốn lấy mạng nàng như vậy.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bắt giác lắc đầu, phủ nhận cách nghĩ của mình, hoàng đế còn cần nàng tìm bảo tàng, chắc chắn sẽ không giết nàng, hơn nữa, cho dù hoàng đế muốn giết nàng, thì đâu cần phiền phức như vậy, chỉ cần một đạo thánh chỉ đã đủ lấy cái mạng nhỏ của nàng.

Nhưng mà, nếu không phải hoàng đế thì người đó là ai?

Ưu Vô Song đột nhiên nhớ lại ngày nàng mới dọn đến biệt viện, gặp được Ưu Lạc Nhạn trước cửa, không lẽ là à ta?

Chính trong lúc Ưu Vô Song suy tư thì Lãnh Như Tuyết đột nhiên nói với Tiêu Tịch: “độc này có thuốc giải?”

Và Ưu Vô Song khi nghe thấy câu hỏi của Lãnh Như Tuyết, cũng quay đầu nhìn Tiêu Tịch, nàng cũng muốn biết có thuốc giải không, bởi vì nàng còn không muốn chết.

Tuy nhiên, Tiêu Tịch nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, biểu tình trên mặt bỗng trở nên kì lạ, chỉ thấy y thần sắc cổ quái nhìn Lãnh Như Tuyết, lãnh đạm nói: “Độc này không có thuốc có thể giải, trúng phải độc này, cách duy nhất là chuyển độc từ cơ thể người trúng độc qua cơ thể mình bằng một phương thức.”

Chuyển đến? Ưu Vô Song sững sốt, bất nhẫn truy hỏi: “Vậy có nghĩa là người đó sẽ chết sao? Chuyển độc sang cho người khác, vậy không phải là người đó cũng trúng đó?”

Nếu là như vậy, Ưu Vô Song cũng chỉ còn cách làm theo mệnh trời, bởi vì, nàng không thể vì bản thân mình, mà làm hại người khác người trúng độc là nàng, nàng không thể để người khác vì mình mà chết.

Tiêu Tịch trầm mặc hồi lâu, mới thần sắc cổ quái nhìn Ưu Vô Song, lãnh đạm nói: “Vô Sắc Tấn, chỉ có công hiệu với nữ nhân, vô hiệu đối với nam nhân, nếu như chuyển độc sang cơ thể nam nhân, đối với nam nhân không có trở ngại gì.”

Chỉ có công hiệu đối nữ nhân? Thuốc quái gì vậy? Ưu Vô Song phản nộ bất bình, vậy không phải là kì thị nữ nhân sao?

Tuy nhiên trong lúc nàng lừa gạt phừng phừng, lại nghe thấy Lãnh Như Tuyết hỏi: “làm sao để chuyển độc qua?”

Ưu Vô Song vênh tai lên nghe, nhưng lần này Tiêu Tịch trầm mặc một lúc khá lâu, đúng lúc Ưu Vô Song không còn nhìn được nữa thì Tiêu Tịch mới lãnh đạm nói: “Kì thực rất đơn giản, chỉ cần cùng người trúng độc giao hợp là được.”

Giao hợp? Nghe thấy từ này, mặt Ưu Vô Song bỗng nóng rát, đây là phương pháp quái quỷ gì vậy? Nàng nhìn Lãnh Như Tuyết, phát hiện tên ấy cũng đang nhìn nàng, nàng vội vàng quay mặt đi nơi khác, lớn tiếng nói: “Tên nam nhân đáng ghét, đừng có hòng! Nếu như là vậy, ta thà chết bị trúng độc chết!”

Lãnh Như Tuyết lạnh lùng hừ một tiếng, cũng có chút không tự nhiên nói: “Đừng tưởng bở, ai muốn giải độc cho nàng! Cơ thể không có lấy hai miếng, không khiến bốn vương hứng thú!”

Tiêu Tịch khoé môi cong lên nụ cười khổ, nhìn Ưu Vô Song, nói: “Vô Song, thất vương gia và nàng vốn dĩ là phu thê, giải độc cho nàng cũng là lẽ đương nhiên.”

Ưu Vô Song nghe thấy lời Tiêu Tịch, lại nhìn một mặt khôi sắc của Lãnh Như Tuyết, tức đến mức nói không lựa lời: “Ai là phu thê với hắn? Ta và hắn rất thanh bạch! Hừ, lần đầu tiên của bốn tiểu thư tuyệt đối không cho tên đáng ghét như hắn!”

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, Tiêu Tịch bắt giác lộ ra thần sắc kinh ngạc: “Thì ra nàng và thất vương gia.....còn chưa.....”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 172: Nàng chỉ có thể là của ta

Mặt Ưu Vô Song nóng rát, nàng không đợi Tiêu Tịch nói xong, lớn tiếng nói: “Không có không có, đương nhiên là không có, ai muốn cùng tên đáng ghét này cái đó……”

Tuy nhiên, nghe thấy lời của Ưu Vô Song, sắc mặt Lãnh Như Tuyết trở nên cực kì khó coi, hần không đợi Ưu Vô Song nói hết, đột nhiên kéo nàng vào lòng hần, ôm chặt lấy nàng, lạnh lùng nói: “Nữ nhân này, nàng nói đủ chưa? Ngoài bốn vương ra, không lẽ, nàng còn muốn nam nhân khác giải độc cho nàng sao?”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết lạnh lùng nhìn Tiêu Tịch.

Kì thực, Ưu Vô Song chưa hề nghĩ qua vấn đề này, nàng tuy không nguyên ý để Lãnh Như Tuyết giải độc cho nàng, nhưng cũng chưa từng nghĩ qua cùng nam nhân khác lên giường, nhưng lời của Lãnh Như Tuyết thật sự kích nàng, nàng tức đến hần hận đầy Lãnh Như Tuyết ra, nộ thanh nói: “Vậy thì đã sao? Ta thà cùng nam nhân, cũng không cần ngươi……”

Tuy nhiên Lãnh Như Tuyết không đợi nàng nói hết, đã ngăn nàng lại, phảng phất cứ như trừng phạt nàng nói không lựa lời, còn cắn mạnh môi nàng, khiến nàng nhin không được đau hô lên thành tiếng.

Còn Tiêu Tịch, cứ như không thấy cảnh trước mắt, ánh mắt y nhìn mình nguyệt giữa không trung, biểu tình lãnh đạm, nhưng nếu nhìn kĩ, sẽ phát hiện mâu đen trong vắt, mang theo ánh thống khổ và đắng cay.

Lãnh Như Tuyết vốn dĩ vì lời nói của nàng mà có ý trừng phạt nàng, nhưng mà khi hôn lên đôi môi mềm ngọt của nàng, nhin không được tăng sâu nộ hân, thậm chí quên cả Tiêu Tịch còn ở bên cạnh.

Còn Ưu Vô Song, vốn dĩ nên rất ghét Lãnh Như Tuyết, nàng nên ra sức đẩy Ưu Vô Song ra, nhưng lại bất giác chìm trong nộ hân nồng nhiệt của hần.

Một lúc sau, Lãnh Như Tuyết mới miễn cưỡng khống chế bản thân, buông Ưu Vô Song ra, áp sát tai nàng, khàn giọng nói: “Nữ nhân này, nàng đừng quên! Nàng chỉ có thể thuộc về ta!”

Ưu Vô Song giờ mới nhớ ra, Tiêu Tịch còn ở đây.

Hễ nghĩ đến Tiêu Tịch thấy nàng và Lãnh Như Tuyết hôn nhau nồng nhiệt, nàng đã cảm thấy xấu hổ vô cùng, sao nàng có thể, sao có thể trước mặt Tiêu Tịch, cùng tên nam nhân đáng ghét Lãnh Như Tuyết cái đó chứ?

Trong trường hợp như vậy, dù Ưu Vô Song có mặt dày đến đâu, lúc này cũng phải cúi đầu e thẹn, một câu cũng không nói nên.

Còn Lãnh Như Tuyết tâm trạng cực tốt, hần đặc ý nhìn Tiêu Tịch, sau đó trong cặp mắt âm nhiên của Tiêu Tịch, một lần nữa ôm Ưu Vô Song vào lòng, nói: “Nữ nhân ngốc! Nàng còn sững sờ gì? Còn không mau đi, đợi thời gian qua đi thì phải đợi tháng sau, bốn vương không muốn tại nơi hoang dã này giải độc cho nàng!”

“Ngươi!” Ưu Vô Song đẩy mạnh Lãnh Như Tuyết ra, nộ thanh quát: “Tên đáng ghét, ngươi rút ngay cho ta.”

Hồi âm lại Ưu Vô Song là cánh tay một lần nữa đang ra ôm chặt nàng, và còn tiếng cười đắc ý.

Một dòng người tiếp tục đi trong thâm sơn, đại khái qua hơn nửa canh giờ, Tiêu Tịch cuối cùng cũng dừng lại trên một vách núi trống trơn.

Ưu Vô Song có chút ngờ hoặc nhìn vách núi ngọn cỏ không mọc, trọc lóc tựa gương kia, không nhin được hỏi: “Tiêu Tịch, có phải chúng ta đến nơi rồi không?”

Tiêu Tịch gật đầu đáp: “Phải, chúng ta đến nơi rồi.”

Ưu Vô Song nhủ mảy, quan sát xung quanh, chỉ thấy nơi nàng đứng ba phía đều là vách núi trọc lóc như gương, cảnh sắc xung quanh lướt một cái là nhìn rõ, nhìn thế nào cũng không giống như nơi cất giấu bảo tàng.

Nhìn không được hỏi Tiêu Tịch thêm lần nữa: “Tiêu Tịch, huynh có làm không đó? Nơi quái quỷ này làm sao có thể giấu gì chứ?”

Tiêu Tịch nhìn mặt trăng trên trời, qua một hồi lâu, mới chỉ vào vách núi chính diện nói: “Thứ các người muốn, ở trong đó, thời khắc sắp đến rồi, hai người mau qua đó đi.”

Ưu Vô Song và Lãnh Như Tuyết cùng nhìn nhau, sau đó đi đến trước vách núi, thần sắc ngờ hoặc nhìn Tiêu Tịch.

Tiêu Tịch không quan tâm ánh mắt của hai người, mà chỉ lấy từ trong người ra một cây ngân châm sáng chói, lớn bước đi đến bên Ưu Vô Song, sau đó nắm lấy tay nàng, đâm vào ngón tay.

Ưu Vô Song chỉ cảm thấy khẽ đau, nàng còn chưa kịp hô lên, thì kinh ngạc phát hiện, không biết từ khi nào, vách núi trọc lóc kia đã xuất hiện minh nguyệt tựa như trên trời, còn Tiêu Tịch nắm lấy ngón tay bị đâm chảy máu của nàng, nhỏ giọt máu tươi vào chính giữa minh nguyệt.

Theo sau hành động của Tiêu Tịch, vách núi bắt đầu biến hóa dưới ánh mắt kinh ngạc của Ưu Vô Song và Lãnh Như Tuyết, chỉ nghe thấy một âm thanh thâm trầm vang lên, vách núi trọc lóc bỗng nứt ra một đường trước mặt Ưu Vô Song.

Tuy nhiên Ưu Vô Song còn chưa kịp tán thưởng cơ quan kì diệu này thì đã nghe thấy một âm thanh trầm lạnh vang lên: “ngươi quả nhiên là người định mệnh, xem ra, chủ thượng không dự liệu sai.”

Nghe thấy âm thanh này, sắc mặt Tiêu Tịch khẽ thay đổi, y đột nhiên đẩy mạnh Ưu Vô Song vào lòng Lãnh Như Tuyết, vội vã nói: “Thất vương gia, người mau đưa Ưu Vô Song vào trong! Mau!”

Dứt lời, Tiêu Tịch quay người lại, ngăn sau lưng họ.

Còn Ưu Vô Song chưa kịp nhìn rõ chuyện gì xảy ra, sau đó đã bị Lãnh Như Tuyết ôm chặt, chui vào khe nứt.

Tuy nhiên sau khi nằg vào trong khe nứt, một tiếng run thẳm vang dậy, tiếp sau đó, lại một âm thanh trầm vang lên, nằg ngoài trước mắt một mảng đen thui, không còn nghe thấy bất kì âm thanh gì.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Sơn động quỷ dị 1

Đội Ưu Vô Song hồi thần lại, quay đầu nhìn, đã là một màn đen tối, vết nứt ở vách đá không biết từ lúc nào đã khép lại.

Bên trong vách đá cực kì âm tối, đưa tay không thấy năm ngón, Ưu Vô Song bị Lãnh Như Tuyết ôm chặt vào lòng, nằg cảm thấy cực kì an tâm, nhưng đột nhiên Ưu Vô Song nhớ đến Tiêu Tịch còn đang ở bên ngoài, khi nằg họ vào đây, Tiêu Tịch vẫn còn ở bên ngoài, không biết y có gặp nguy hiểm gì không?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác đẩy nhẹ Lãnh Như Tuyết một cái: “Tiêu Tịch vẫn còn ở bên ngoài, chúng ta mau ra ngoài đi!”

Đột nhiên, Lãnh Như Tuyết buông tay Ưu Vô Song ra, không biết từ đâu lấy ra đá lửa đốt cháy ngọn đuốc, tay còn lại nắm chặt lấy tay Ưu Vô Song: “Chúng ta không ra được đâu, vết nứt đã khép lại, nhưng ta tin, y sẽ không sao, yên tâm!”

Ưu Vô Song nhìn tuấn nhan của Lãnh Như Tuyết dưới ánh sáng của ngọn đuốc, nằg đột nhiên cảm thấy, kì thực người nam nhân này rất đáng để tìm vào, hơn nữa, lúc này khi hắg nắm lấy tay nằg, nằg đột nhiên cảm thấy vô cùng an tâm.

Nằg gật gật đầu, lần đầu tiên không cãi lại lời Lãnh Như Tuyết, sau đó quay đầu quan sát xung quanh theo ánh sáng của ngọn đuốc.

Cảnh sắc trước mắt, khiến Ưu Vô Song bất giác tròn xoe mắt, lúc này, nằg và Lãnh Như Tuyết đang chen trong một con đường núi cụt cực kì nhỏ hẹp, dưới chân là cầu thang bằng đá bạch ngọc, còn đầu kia không xa của cầu thang, nhìn cứ như một quảng trường rộng lớn do con người xây dựng.

Bởi vì ánh sáng quá yếu ớt, cho nên nhìn không rõ cảnh vật bên ngoài, chỉ nhìn thấy mờ mờ, bên trong nhấp nháy, phảng phất như trong ấy có gì đó.

Tuy nhiên, vào lúc này, Lãnh Như Tuyết đã dắt nằg đi xuống bậc thang, rất nhanh nằg đã xuống đến bên dưới, nằg kinh ngạc nhìn tất cả mọi thứ, cơ hồ không dám tin cảnh vật trước mắt.

Cái quảng trường đó, không, nên gọi là sơn động đó cư nhiên rộng lớn vô cùng, dưới ánh sáng mờ nhạt, cư nhiên nhìn không thấy tận cùng, đây là nơi nào? Không lẽ đây chính là nơi đánh dấu cất giấu bảo tàng trên tấm bản đồ sao? Nhưng mà nếu như vậy, bảo tàng đâu?

Trong lúc Ưu Vô Song thăm kinh ngạc tột cùng, mắt nằg đột nhiên sáng lên, thì ra, Lãnh Như Tuyết không biết từ khi nào đã đốt sáng những cây đuốc trên tường.

Lúc này Ưu Vô Song mới nhìn rõ, thì ra trong sơn động này cư nhiên có vô số đuốc, theo sau số đuốc Lãnh Như Tuyết đốt sáng ngày càng nhiều, cả một sơn động trở nên sáng bừng, tất cả cảnh vật đều hiện rõ dưới mắt của Ưu Vô Song.

Nhưng mà sau khi nhìn rõ cảnh vật trước mắt, ánh mắt Ưu Vô Song thoáng qua tia thất vọng, bởi vì sơn động này rất rộng lớn và cũng được trang trí rất đường hoàng phú lệ, nhưng mà lại không có bất kì bảo tàng nào, chung quanh chỉ có những hình và tượng khắc nhìn không hiểu, và trên mặt đất cũng là sàn nhà được làm bằng đá bạch ngọc, có thể nói, ngoài những cây đuốc ra, sơn động này căn bản trông tron không có lấy một vật.

Nhìn sơn động trống không, Ưu Vô Song bất giác có chút chán chường nói: “Lãnh Như Tuyết, tiên nhân nhà các ngươi có phải đùa cợt chúng ta không? Ở đây làm gì có bảo tàng gì? Ngay cả một con ruồi cũng không có nữa là!”

Lãnh Như Tuyết nhìn rõ cảnh vật xung quanh, trong lòng cũng nghi ngờ, nhưng mà hắg là một người không dễ bỏ cuộc.

Hắg kéo lấy tay Ưu Vô Song, ngữ khí khiến định nói: “Tuy bốn vương không biết trong đây có tàng bảo hay không, nhưng bốn vương tin, nơi này nhất định có thứ chúng ta đang tìm! Nếu không nằg cho rằng ai lại tổng nhiều công sức vậy để xây một phủ động hòa hoa như thế này?”

Ưu Vô Song nhìn son động trống trơn, tuy lòng đồng ý với cách nghĩ của Lãnh Như Tuyết, nhưng mà những thứ trước mắt, thật sự khiến tâm trạng nàng cực kì thất vọng.

Vì vốn dĩ nàng cho rằng nơi đây là nơi giấu bảo tàng, nhưng nay cái gì cũng không có, tâm trạng này, nghĩ cũng biết được.

Nhưng mà họ đã vào đây rồi, tuy có chút thất vọng nhưng cũng nên quan sát kĩ xung quanh, có lẽ bảo tàng thật sự ở bên trong, chỉ là không dễ dàng để họ tìm ra như vậy!

Nghĩ như vậy, Ưu Vô Song bắt giác lấy lạ tinh thần, cùng Lãnh Như Tuyết, từng bước từng bước, cẩn thận đi sâu vào bên trong son động.

Sau cùng, khi Ưu Vô Song và Lãnh Như Tuyết đi đến phía bên kia của son động, cuối cùng phát hiện một cánh cửa bằng đá bạch ngọc không lớn lắm trên bức tường đầy họa đồ, dùng nguyên tảng đá bạch ngọc khắc thành.

Chỉ thấy bích môn đóng chặt, chính giữa bích môn có một hình kì lạ, hình dáng tròn tròn, dưới ánh đuốc phát ra một ánh sáng chói mắt, phảng phất như trên bích môn có một mặt trăng.

Lãnh Như Tuyết buông tay Ưu Vô Song, ra sức đẩy cánh cửa.

Nhưng phát hiện, cánh cửa không hề nhúc nhích, Lãnh Như Tuyết nhú mày, đang định vận công đánh bật cánh cửa ra.

Còn Ưu Vô Song lại nhìn cánh cửa, đột nhiên đưa tay kéo Lãnh Như Tuyết lại: “Đồ ngốc, không phải mở như vậy!”

Lãnh Như Tuyết quay lại nhìn Ưu Vô Song: “Nữ nhân, nàng có cánh gì?”

Ưu Vô Song đắc ý cười một cái, chỉ vào hình thù trên cánh cửa: “Ngươi không cảm thấy, hình thù này và hình mặt trăng ngoài vách đá rất giống nhau sao? Có lẽ chúng ta nên dùng cách chúng ta vào đây mà mở cánh cửa này!”

Lãnh Như Tuyết chăm chú nhìn vào hình thù trên bích môn, hần không thể không công nhận, hình thù này nhìn rất giống mặt trăng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Sơn động quỷ dị 2

Ưu Vô Song không thèm quan tâm Lãnh Như Tuyết, nàng chăm chú nhìn vào hình thù trên bích môn, sau đó đưa tay lên, dùng tay còn lại bóp lấy ngón tay bị Tiêu Tịch đâm chảy máu lên họa đồ.

Nhưng dù nàng có cố bóp thế nào, ngón tay ngoài khẽ đau ra, căn bản không có một máu nào chảy ra, bởi vì, ngón tay nàng bị Tiêu Tịch đâm chảy máu theo thời gian đã sớm khô lại, nào có thể trích ra máu?

Nhìn thấy bộ dạng ảo não của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết bắt giác cười nhẹ, hần đột nhiên đưa tay, nhẹ nhàng rút cây trâm được tinh luyện ra, cười nói: “nữ nhân, dùng cái này sẽ không cần phiền phức!”

Ưu Vô Song nhìn chiếc trâm lóe hàn quang trên tay Lãnh Như Tuyết, ánh mắt thoáng qua tia ảo não, khi này Tiêu Tịch dùng ngón châm đâm vào tay nàng là việc nàng hoàn toàn không hay biết, cộng thêm mặt trăng xuất hiện trên vách núi khiến nàng phân tâm không cảm thấy đau, nhưng nay, muốn này lấy chiếc trâm còn thô hơn ngón châm đâm vào ngón tay mình, nàng thật sự không có dũng khí này.

Thấy Ưu Vô Song nhìn vào chiếc trâm trong tay hần mà ngần ngại, khóe môi Lãnh Như Tuyết cong lên nụ cười quỷ dị, hần đột nhiên đưa tay, kéo mạnh Ưu Vô Song vào lòng, sau đó hôn lên đôi môi mềm ngọt của nàng với tốc độ nhanh nhất có thể.

“Ngươi ưm...” Ưu Vô Song còn chưa kịp phản ứng gì, đã bị nụ hôn của Lãnh Như Tuyết chặn lại, dưới nụ hôn của hần, Ưu Vô Song chỉ cảm thấy tay chân mình mềm nhũn, cơ thể không có chút khí lực.

Đầu óc càng là một mảng trống không, chỉ có thể bất lực dựa vào người Lãnh Như Tuyết.

Không biết qua bao lâu, nàng đột nhiên cảm thấy ngón tay khẽ đau, tiếp sau đó, Lãnh Như Tuyết đã buông nàng ra, áp sát vào tai nàng, cười thầm một tiếng: “Sao? Như vậy không đau rồi chứ?”

Ưu Vô Song giờ mới hiểu chuyện là chuyện gì, chết tiệt, nàng cư nhiên bị nam nhân đáng ghét này ám toán trong bất tri bất giác!

Biết được mình bị người dùng thủ đoạn bỉ ổi này ám toán, sắc mặt Ưu Vô Song phút chốc đỏ đến mang tai, nàng cắn chặt đôi môi bị hôn đến sung mọng, cắn hận đâm Lãnh Như Tuyết một cái, phẫn nộ nói: “Tên nam nhân bỉ ổi! Sắc lang đáng chết, tên hạ lưu, ngươi.....”

Tuy nhiên Lãnh Như Tuyết chỉ ung dung nhìn nàng, tuấn nhan lộ ra nụ cười gian tà: “Nữ nhân, nếu như nàng không nhanh lên, lát nữa sẽ phải chịu khổ da thịt lần nữa, đến lúc đó, nàng đừng có hối hận!”

Ưu Vô Song cắn giận trừng Lãnh Như Tuyết một cái, nàng bây giờ thực sự rất tức giận, và lại là rất rất tức giận!

Nhưng mà, bây giờ không phải lúc nàng đấu khí cùng tên nam nhân đáng ghét này, bởi vì nàng không muốn bị cây trâm đâm vào ngón tay lần nữa!

Cho nên, Ưu Vô Song rất thông minh giờ ngón tay đang chảy máu, trích ra một giọt máu nhỏ vào chính giữa họa đồ, sau đó lùi ra sau một bước, quan sát sự thay đổi.

Nhưng mà giọt máu nàng nhỏ vào bức họa đồ không có gì phát sinh, bích môn vẫn lẳng lẳng không nhúc nhích, vẫn khép chặt, không có động tĩnh gì.

Ưu Vô Song ngờ hoặc nhìn họa đồ, chỉ thấy giọt máu nàng đã biến mất không thấy dấu vết, phảng phất như bị hút vào trong bích môn, nhưng bích môn ấy vẫn có chút thay đổi gì.

Khi này Tiêu Tịch rõ ràng dùng máu nàng để mở cánh cửa vách núi, nàng không hề làm sai gì, nhưng sao bích môn vẫn không mở ra?

Lãnh Như Tuyết nhìn cánh cửa vẫn không có gì biến hóa kia, đột nhiên cười một tiếng: “Nữ nhân, máu của nàng xem ra không có ích gì, có lẽ là nhỏ máu ít quá chăng? Có cần ta làm cho vết thương lớn chút, để máu dễ chảy ra hơn?”

Ưu Vô Song rút nhanh tay mình ra sau lưng, hần hận trừng mắt nhìn Lãnh Như Tuyết: “Đưa trâm cho ta!”

Lãnh Như Tuyết rất nhanh đưa cây trâm trong tay cho Ưu Vô Song, cười nói: “Nàng muốn tự làm à? Cũng tốt!”

Ánh mắt Ưu Vô Song thoáng qua tia tức giận, nàng nhận lấy cây trâm, đột nhiên kéo lấy tay Lãnh Như Tuyết với tốc độ cực nhanh, đột nhiên cắn hần đâm vào ngón giữa trên tay hần: “Dùng máu của người thử xem!”

Dứt lời, nàng rút ra cây trâm đâm vào ngón tay Lãnh Như Tuyết, sau đó đưa ngón tay đang chảy máu của Lãnh Như Tuyết đến họa đồ trên bích môn.

Tuy nhiên, chính trong lúc giọt máu của Lãnh Như Tuyết nhỏ vào họa đồ trên bích môn, sự việc kì lạ phát sinh, chỉ thấy giọt máu của Lãnh Như Tuyết từ từ biến mất, sau đó bích môn phát ra một âm thanh nhỏ, dưới ánh mắt của Ưu Vô Song, từ từ mở ra một lối vào, lộ ra một con đường hẹp lát bằng đá ngọc bích.

Nhìn cánh cửa bị mở ra, Ưu Vô Song nhất thời sửng sốt, nàng căn bản chỉ đấu khí với Lãnh Như Tuyết, cho nên mới đâm chảy máu ngón tay của Lãnh Như Tuyết, sau đó nhỏ lên trên ấy, nhưng không ngờ cư nhiên mở được cánh cửa.

Lãnh Như Tuyết hồi thần lại trước nhất, hần nhìn Ưu Vô Song, sau đó nhìn ngón tay bị Ưu Vô Song đâm chảy máu của mình, ngón tay vẫn còn đang chảy máu: “Thật là một nữ nhân nhân tâm!”

Dứt lời, một tay cầm lấy ngọn đuốc bên cạnh, vỗ vỗ vai Ưu Vô Song: “Nữ nhân này, nàng còn ngần ra đó làm gì? Đi thôi!”

Sau đó, hần không đợi Ưu Vô Song hồi thần đã kéo tay nàng, đi vào con đường hẹp.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Bức tượng khiến tim người khác tăng nhanh nhịp đập

Khác hẳn với động phủ rộng lớn bên ngoài, con đường phía sau bích môn hiển rõ cực kì nhỏ hẹp, nhỏ hẹp đến mức khiến cho Ưu Vô Song và Lãnh Như Tuyết áp sát vào nhau, cứ như vậy, cho đến khi qua khỏi thông đạo.

Ưu Vô Song muốn vùng vẫy khỏi vòng tay của Lãnh Như Tuyết tự mình đi, nhưng Lãnh Như Tuyết phảng phất như biết được tâm trạng tư của nàng, tay hần kéo chặt nàng, không có ý buông lỏng.

Còn Ưu Vô Song chỉ vùng vẫy vài cái, thấy không có hiệu quả, chỉ còn cách mặc cho Lãnh Như Tuyết nắm lấy mình, hơn nữa, thông đạo ngày càng hẹp, đến cuối cùng, Ưu Vô Song cơ hồ cả người chui vào lòng Lãnh Như Tuyết, tuy nàng rất không nguyện ý, nhưng nàng không thể không thừa nhận, ở trong vòng tay của Lãnh Như Tuyết, nàng đặc biệt có cảm giác an toàn.

Lãnh Như Tuyết cẩn thận ôm lấy Ưu Vô Song, cảnh giác nhìn con đường thông đạo, tuy nhiên, từ sau khi họ vào đây, không gặp phải cơ quan gì, nhưng hần không thể không cảnh trọng, trong cái sơn động quái dị, khó đảm bảo không có rắn độc hay mãnh thú gì.

Hắn thì không sợ những thứ ấy, hắn thực sự lo lắng chính là nữ nhân trong lòng hắn, trong sơn động này, cái gì cũng không có, nếu như người nữ nhân này bị thương, vậy thì là việc lớn rồi.

Bởi vì thông đạo rất hẹp, người đi trong ấy bất giác cảm thấy có chút ngột ngạt, may thay là nơi này còn thông gió, cho nên cây đuốc trên tay Lãnh Như Tuyết mới không bị tắt.

Hai không biết đi trong thông đạo chật hẹp ấy bao lâu, cho đến khi hai người cảm thấy vừa đói vừa mệt, thì cuối cùng ra khỏi thông đạo nhỏ hẹp ấy.

ra khỏi thông đạo, hai người cùng lúc thở phào nhẹ nhõm, Ưu Vô Song còn chưa kịp quan sát xung quanh, đã mệt khụy ngã xuống đất, nàng thở nặng nhọc, cảm giác vừa đói vừa mệt thật sự khó chịu, nàng bây giờ thậm chí không còn sức lực đầu khí cùng Lãnh Như Tuyết.

Còn Lãnh Như Tuyết trước tiên là quan tâm nhìn Ưu Vô Song khụy ngã xuống đất, xác định nàng không có trở ngại gì, mới đưa cao ngọn đuốc trên tay quan sát xung quanh.

Rất nhanh, hắn phát hiện, nơi này là một thạch thất được con người tu bổ qua, và lại gian thạch thất này không lớn như động phủ bên ngoài, nhưng cũng tính là rộng lớn. Hơn nữa, xung quanh cũng có ngọn đuốc như bên ngoài động phủ.

Lãnh Như Tuyết dùng ngọn đuốc trong tay đốt sáng toàn bộ đuốc trong thạch thất, phút chốc, cả gian thạch thất được chiếu sáng lên.

Ưu Vô Song cuối cùng cũng hòa khí lại, nàng mệt mỏi bò từ dưới đất lên, sau đó cũng bắt đầu quan sát chung quanh, tuy nhiên, lần quan sát này, khiến lòng nàng rơi xuống đáy vực sâu.

Bởi vì gian thạch thất này xem ra cũng bình thường vô cùng, nó không có hoa lệ như động phủ bên ngoài, ngoài ngoài những bức họa điêu khắc có vẽ đầy màu sắc trên bức tường ra, thì chỉ còn bức tượng người tạc bằng đá bạch ngọc ở cuối thạch thất.

Hơn nữa, điều khiến người ta cảm thấy quý dị hơn là, chính giữa thạch thất, cư nhiên có một chiếc giường làm bằng cả một tảng đá bạch ngọc. Giường ngọc cực kì rộng lớn, cứ như có thể cùng lúc ngủ ba bốn người cũng không thành vấn đề.

Dưới ánh sáng của ngọn lửa, chiếc giường bạch ngọc phát ra nhu quang, cùng với bức tượng người đối diện không hề nhúc nhích, khiến người khác có cảm giác cực kì quý dị.

Ưu Vô Song có chút mệt mỏi lết bước chân nặng nhọc ngồi xuống giường ngọc, đây là gì chứ? Nơi đây là nơi quái quỷ nào? Bóng dáng của bảo tàng không thấy đâu, vô cớ chỉ thấy một chiếc giường ngọc và một bức tượng điêu khắc quý dị!

Ưu Vô Song cảm thấy nàng sắp nổ tung, nàng cực nhọc chạy tới nơi này, không lẽ chỉ vì chiếc giường đá và bức tượng quý quái kia sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Thạch thất trong thạch thất

Tuy nhiên, Ưu Vô Song không biết rằng, kì thực nhịp tim Lãnh Như Tuyết bây giờ đặc biệt nhanh, chỉ là hắn thân mang võ công, không bị những ảo ảnh của bức tượng mị hoặc.

Ưu Vô Song lúc này dựa trong lòng hắn, hai tay hắn chạm vào chiếc eo mềm mại của nàng, hắn chỉ cảm thấy máu toàn thân đang chảy ngược lên đầu, cơ hồ suýt nữa mất kiểm soát, ôm lấy Ưu Vô Song đến chiếc giường lớn kia.

Nhưng mà, lí trí vẫn thắng được dục vọng của hắn, hắn cố nhịn dục vọng sắp nổ tung trong người, sau đó cởi áo khoác ra, che lên bức tượng kì lạ kia, mới thở phào nhẹ nhõm.

Ưu Vô Song cảm thấy được hành động không bình thường của Lãnh Như Tuyết, lòng có chút sợ hãi ngược lên nhìn Lãnh Như Tuyết, sau đó đỏ mặt nhìn hắn, vội vàng đẩy hắn ra, đi qua một bên.

Trong nhất thời, không khí trong thạch thất cực kì cổ quái, hai người cũng vì việc khi nãy mà lòng thầm gợn gao, không ai mở miệng nói gì.

Trong lúc hai người đang vịn phần ngại ngùng thì một âm thanh khẽ, phảng phất như tiếng nước chảy truyền vào tai của hai người.

Ưu Vô Song có chút ngờ hoặc ngẩng đầu nhìn Lãnh Như Tuyết: “Lãnh Như Tuyết, khi nãy ngươi có nghe thấy âm thanh gì không?”

Lãnh Như Tuyết khẽ sùng sốt, hắn xác thực là có nghe thấy âm thanh, chỉ là, gian thạch thất này nhìn sơ là thấy hết tất cả, âm thanh này là từ đâu truyền tới chứ?

Hơn nữa, gian thạch thất này phảng phất có chút cổ quái, từ khi vào đây, hắn đã cảm thấy kì lạ, sâu thâm tâm dường như có gì đó đang dâng lên, đặc biệt

sau khi nhìn thấy bức tượng điêu khắc cổ quái kia, cảm giác càng mãnh liệt hơn.

Không lẽ gian thạch thất này có giấu thứ kì lạ gì đó sao?

Hễ nghĩ tới có khả năng gặp nguy hiểm, tâm trạng Lãnh Như Tuyết nhất thời bình tĩnh lại, hần đi đến bên cạnh Ưu Vô Song, vỗ nhẹ vai nàng, nói: “Nữ nhân, nàng ở đây đừng đi đâu, ta đi xem trước.”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết không đợi Ưu Vô Song nói gì, đã quay người đi về phía phát ra âm thanh.

Ưu Vô Song có chút bất an nhìn theo bóng người của Lãnh Như Tuyết, từ sau khi nhìn thấy bức tượng điêu khắc, nàng đã cảm nhận được bản thân có gì đó kì lạ, và cảm giác ấy, không phải là khủng hoảng hay sợ hãi, mà là một cảm giác rất phức tạp, phảng phất cứ như có chút vui mừng, có chút mong đợi, nhưng lại có nhiều do dự.

Nàng rốt cuộc sao vậy? Sao lại trở nên kì lạ vậy? Không lẽ có liên quan đến bức tượng đó sao?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song nhin không được một lần nữa nhìn về phía bức tượng điêu khắc bị áo khoác của Lãnh Như Tuyết che lại.

Tuy nhiên, chính lúc Ưu Vô Song trầm tư suy nghĩ, Lãnh Như Tuyết đột nhiên nói: “Nữ nhân, nàng qua đây.”

Ưu Vô Song giật mình thanh tỉnh, nhanh chóng đi về phía Lãnh Như Tuyết.

Lãnh Như Tuyết nhìn thấy Ưu Vô Song đi đến, liền chỉ vào một góc trong thạch thất nói: “Nữ nhân, nàng xem, đó là gì?”

Ưu Vô Song thuận theo hướng chỉ của Lãnh Như Tuyết, phát hiện, có một lối đi nhỏ ở đó, và tiếng nước, chính là truyền ra từ lối đi nhỏ đó.

Và lối đi đó chính là nằm phía dưới chiếc đuốc trên tường, cho nên, khi nãy họ không chú ý tới.

Lối đi rất thấp, chỉ một người có thể cong lưng mà đi vào, Ưu Vô Song cảm thấy kì lạ tại sao lại có lối đi kì quái này, nhưng nếu như đã có đường, vậy thì chứng minh được có lẽ có thể tìm thấy thứ họ cần.

Nghĩ tới đây, nàng bất giác hồi thần, quay lại nhìn Lãnh Như Tuyết: “Có lẽ thứ chúng ta cần tìm ở bên trong, chúng ta đi nào.”

Nói xong, định đi vào lối đi, nhưng Lãnh Như Tuyết lại kéo nàng lại, nói: “Nữ nhân, ta vào trước.”

Nói rồi hần kéo Ưu Vô Song ra sau lưng, sau đó cúi người, đi vào trong.

Ưu Vô Song trước tiên là khẽ sững sờ, sau đó cũng nhanh chóng theo sau Lãnh Như Tuyết đi vào trong.

Tuy nhiên, vào đến bên trong, cảnh sắc bên trong vẫn khiến hia người thất vọng, bởi vì, xuyên qua lối đi, xuất hiện trước mắt hai người vẫn là một gian thạch thất, chỉ là, gian thạch thất này có vẻ kì lạ, ngoài một dòng nước có vẻ như suối chảy từ một lỗ nhỏ từ thạch thất vào, sau đó lại chảy một lỗ nhỏ khác ra bên ngoài, thì còn lại chính là, gian thạch thất này cư nhiên mọc đầy cây ăn quả không biết tên, hơn nữa, trên cây còn kết đầy các quả lạ màu đỏ tươi.

Loại quả nhìn rất đẹp, và lại còn phát ra một mùi thơm.

Người thấy mùi thơm ấy, Ưu Vô Song bất giác cảm thấy con đói bụng truyền lại, nàng lúc này mới nhớ, trên người nàng và Lãnh Như Tuyết không có mang theo thức ăn, hơn nữa làm thế nào ra ngoài, còn là một vấn đề.

Còn Lãnh Như Tuyết khi nhìn thấy những loại quả ấy thì không động đậy, qua một lúc sau, mới kinh ngạc nói: “Nơi... nơi này sao lại có thứ này?”

Ưu Vô Song kì lạ nhìn Lãnh Như Tuyết, hỏi: “Đây là thứ gì? Ngươi biết sao?”

Lãnh Như Tuyết gật gật đầu, đáp: “Thứ này hình như ta có thấy qua, trong ngự thư phòng của phụ hoàng, có một bức họa, trong bức họa, chính là loại cây này. Nhưng mà, chúng gọi là gì thì ta không biết.”

Vậy có nói cũng không phải tựa như không sao? Ưu Vô Song bắt lực liếc Lãnh Như Tuyết, nhìn những quả bất mất này, nàng cảm giác đói vô cùng, nàng than thở: “Lãnh Như Tuyết, những thứ này ăn được không? Ta bây giờ rất đói, vết nứt trên vách núi khi chúng ta vào đã khép lại, không biết chúng ta còn có thể ra ngoài không, nếu như Tiêu Tịch ở đây thì tốt rồi, có lẽ y sẽ biết được phải làm sao để ra ngoài.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Loại quả kì lạ

Lãnh Như Tuyết nghe thấy Ưu Vô Song nhắc đến Tiêu Tích, trong lòng bất giác cảm thấy không thoải mái, hần đi lên phía trước, ôm Ưu Vô Song vào trong lòng, bá đạo nói: “Nữ nhân, nằng nhớ lấy, ngoài bốn vương ra, nằng không được nghĩ đến người nam nhân khác! Nghe chưa!”

Ưu Vô Song bây giờ vừa đói vừa mệt, cộng thêm kịch độc trong người, cơ thể sớm đã sức cùng lực kiệt, nào còn tâm trạng quan tâm Lãnh Như Tuyết nói gì, nằng mệt mỏi dựa đầu vào vai Lãnh Như Tuyết, chán nản nói: “Lãnh Như Tuyết, nơi này căn bản không cso bảo tàng gì, lối vào đã khép lại, xem ra chúng ta nhất định bị nhốt trong này mà đói chết.”

Lãnh Như Tuyết cũng biết ý trong câu nói của Ưu Vô Song, nhưng mà hần không bi quan như Ưu Vô Song, bởi vì hần cảm thấy, nếu như bích môn ấy dùng máu của hần và Ưu Vô Song mới có thể mở ra, vậy thì họ có thể vào đây, nhất định là thiên ý, cho nên, họ nhất định có thể ra ngoài.

Nghĩ tới đây, đôi tay ôm lấy Ưu Vô Song của Lãnh Như Tuyết bất giác siết chặt thêm, sau đó an ủi nói: “Nữ nhân, chúng ta nhất định có thể ra ngoài, hãy tin ta.”

Ưu Vô Song bề ngoài nhìn có vẻ kiên cường, nhưng thật ra, nội tâm nằng thập phần yếu đuối, cộng thêm, nằng bây giờ thân mang kịch độc, ý chí so với ngày thường càng yếu ớt, nay lại bị nhốt trong nơi không thấy ban ngày này, lòng sớm đã không chịu nổi nữa.

Bởi vì, dù nằng có kiên cường đi nữa, chẳng qua cũng chỉ là một nữ tử yếu đuối, nay nằng nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, không còn nhịn được nữa, ôm chặt lấy Lãnh Như Tuyết, vùi đầu vào lòng hần, lớn tiếng khóc.

Nằng không muốn xuyên không, nhưng ông trời lại bắt nằng xuyên không, đưa nằng một linh hồn không ai giúp đỡ đến cổ đại xa lạ này, nằng không gặp được người thân quen thuộc của nằng, và nay nằng lại bị nhốt ở đây, không biết có thể tiếp tục sống để rs ngoài không.

Ưu Vô Song lúc này giống như một đứa trẻ bất lực, nằng ôm chặt Lãnh Như Tuyết, để những ủy khuất trong lòng hóa thành nước mắt, thoải mái tuôn trào.

Lãnh Như Tuyết bị Ưu Vô Song ôm chặt, cơ thể trước tiên là sửng sốt, nhưng nét mặt rất nhanh trở nên cực kì ôn nhu, hần nhẹ nhàng ôm lấy Ưu Vô Song, không nói gì, chỉ yên lặng, mặc cho Ưu Vô Song òa khóc trong lòng hần.

Vì hần biết, thứ nằng cần nhất bây giờ, chính là một vòng tay ấm áp, an toàn.

Chỉ là, khi hần nghe thấy tiếng khóc của nằng, lòng khê đau nhói, không biết từ lúc nào, tiểu nữ nhân bị hần ôm trong lòng này lại có thể dễ dàng lay động trái tim hần, ảnh hưởng đến nhất cử nhất động của hần.

Nhưng mà, trong lòng hần lại không hề có chút bất mãn, trong thâm tâm hần, thậm chí còn hy vọng cả đời này cứ ôm nằng như vậy, mãi không buông tay.

Không biết qua bao lâu, mãi cho đến khi Ưu Vô Song khóc mệt, cuối cùng cũng dừng lại, chỉ là nằng vẫn vùi đầu trong lòng Lãnh Như Tuyết, không động đậy.

Hai người cứ im lặng ôm nhau như vậy, không ai nói chuyện, không biết qua bao lâu, đột nhiên một âm thanh cổ quái truyền đến, ngắt đi không khí yên tĩnh.

Lãnh Như Tuyết nghe thấy âm thanh ấy, bất giác cười nhẹ thành tiếng.

Còn khuôn mặt Ưu Vô Song phút chốc đỏ ửng, bởi vì, âm thanh đó không phải là âm thanh nào khác, mà chính là âm thanh kháng nghị vì đói phát ra từ bụng nằng.

Nghe thấy tiếng cười có chút cổ nhin của Lãnh Như Tuyết, nằng có chút thảm bại đẩy hần ra, tức giận nói: “Người cười cái gì?”

Nụ cười trên mặt Lãnh Như Tuyết vẫn không thay đổi, nhìn Ưu Vô Song buồn cười đáp: “Nữ nhân, nằng đói rồi à? Ta từng nghe phụ hoàng nói qua, thứ quả này thực ra có thể ăn, vì chúng không có độc, nếu như nằng đói, chúng ta hãy hái chút ăn, nói chung ngoài thứ này ra, chúng ta không còn gì để ăn.”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết không đợi Ưu Vô Song nói gì, liền tự đi về phía trước, hái từ trên cây xuống vài quả đỏ tươi, sau đó dùng nước rửa sạch, đưa cho Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song lúc này vừa đói vừa khát, nghe thấy Lãnh Như Tuyết nói những quả này có thể ăn, thì đã không nghĩ nhiều, trực tiếp nhận lấy, cắn một miếng lớn.

Lãnh Như Tuyết nhìn tướng ăn thô lỗ của Ưu Vô Song, khê mỉm cười, cũng lấy một quả ăn.

Quả có vị thật sự rất ngọt, Ưu Vô Song sau khi ăn hết một quả, dư vị chưa tận, không bao lâu sau, nằng rất nhanh đã ăn sạch những quả mà Lãnh Như Tuyết hái cho nằng.

Mãi cho đến khi nằng không cảm thấy đói nữa, nằng mới dừng lại, nhìn Lãnh Như Tuyết, đang định bảo hần hái thêm một ít đem về thạch thất, nhưng đột nhiên một nguồn nóng từ sâu trong người nằng dâng lên, nằng cảm thấy cơ thể mình rất nóng, ánh mắt nhìn Lãnh Như Tuyết cũng mơ hồ dần.

Và lúc này, Lãnh Như Tuyết cũng cảm nhận được sự kì lạ trong cơ thể mình, hần vội quăng đi quả đỏ tươi còn chưa ăn hết, đi nhanh đến bên Ưu Vô Song, ôm lấy nằng, vội vàng nói: “Nữ nhân, nằng sao vậy?”

Ưu Vô Song chỉ cảm thấy cơ thể mình ngày càng nóng, một nhiệt nóng không biết từ đâu dâng lên trong người, phảng phất cứ như muốn bùng nổ, còn sự động chạm của Lãnh Như Tuyết lại khiến nàng có một cảm giác trước nay không có, nàng vô thức đưa hai tay leo lên người Lãnh Như Tuyết, phảng phất cứ như vậy thì nàng mới không cảm thấy khó chịu, cảm giác nóng ấy mới khẽ giảm bớt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Giác mơ khiến người mặt đỏ tim đập

Lãnh Như Tuyết nhìn sắc mặt ửng hồng không bình thường của Ưu Vô Song, còn có ánh mắt mê ly đó, bất giác cảm giác được hạ phúc căng cứng, không nhìn được chử thâm một tiếng: “Chết tiệt!”

Sau đó hai tay nắm lấy vai Ưu Vô Song, gọi: “Nữ nhân, nàng tỉnh lại đi!”

Nhưng Ưu Vô Song lúc này thần trí mơ hồ, nàng chỉ vô thức muốn ôm chặt Lãnh Như Tuyết, nàng căn bản không nghe thấy Lãnh Như Tuyết nói gì. Và lại, cảm giác nóng bừng không ngừng dâng lên trong người, khiến nàng không nhìn được khẽ ngậm thành tiếng.

Lãnh Như Tuyết nhủ mảy, bản thân hẳn cũng cảm nhận được một nhiệt độ nóng bừng từ dưới bụng dâng lên, cộng thêm Ưu Vô Song trong lòng hẳn không ngừng động đậy, khiến hẳn cơ hồ mất khống chế!

Hắn nhìn xung quanh, sau đó lại một lần nữa chử thâm, sau đó bế vọt Ưu Vô Song dậy, đi nhanh về phía lối đi nhỏ.

Lối đi cực kì nhỏ hẹp, Lãnh Như Tuyết ôm lấy Ưu Vô Song, bởi vì sợ nàng va phải bị thương, cho nên, động tác cực kì cẩn thận.

Nhưng Ưu Vô Song lại cực kì không yên phận, nàng ở trong lòng Lãnh Như Tuyết, không ngừng nhúc nhích cơ thể, bởi vì, trong người nàng đang có một ngọn lửa đang cháy phừng phừng, đã thiêu đốt toàn bộ lý trí của nàng!

Lãnh Như Tuyết khó khăn lắm mới ôm Ưu Vô Song ra khỏi lối đi, về đến gian thạch thất đầu tiên, và lúc này, sức chịu đựng của hắn cũng đã đến cực hạn.

Hắn nhẹ nhàng đặt cơ thể nhỏ bé của Ưu Vô Song trên chiếc giường ngọc, màu đen thâm trầm phun ra một ngọn hoa hỏa, hắn đột nhiên gầm một tiếng, sau đó vội đè cơ thể nhỏ nhắn của Ưu Vô Song dưới người.

Đôi môi nóng bỏng, áp lên đôi môi đỏ hồng của Ưu Vô Song, không ngừng quét khắp miệng nàng, lưỡi linh hoạt lũng sục nơi sâu nhất, đoạt lấy vị ngọt trong miệng nàng.

Ưu Vô Song lúc này đã hoàn toàn sa vào trầm luân, hai tay bất giác khoát lên đôi vai rộng lớn của Lãnh Như Tuyết, miệng không ngừng phát ra âm thanh thâm ngâm, nàng bây giờ, chỉ muốn có nhiều hơn.

Và sau khi cảm giác mãnh liệt ban đầu trôi qua, động tác của Lãnh Như Tuyết trở nên ôn nhu, tay hắn linh hoạt cởi bỏ những chướng ngại vật giữa hắn và Ưu Vô Song, cho đến khi họ không còn mảnh nào trên người, cơ thể hắn mới hoàn toàn dán trên cơ thể mê người của nàng, sau đó gầm thầm một tiếng, trong tiếng thâm ngâm của Ưu Vô Song, hoàn toàn chiếm người nhân nhi dưới thân thành người của mình.

Được trong thạch thất chiếu sáng cả gian thạch thất tựa như ban ngày, ánh sáng màu đỏ ấy, soi rọi vào thân người quấn chặt lấy nhau không ngừng cử động trên chiếc giường bạch ngọc, trong phút chốc, tiếng thở nặng nhọc cùng với tiếng ngâm vì hoan ái khiến cho cả gian thạch thất đầy âm hưởng ám muội khiến người khác giả tưởng.

Tuy nhiên, nếu như Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song có thể dừng lại chăm chú lắng nghe thì còn có thể nghe thấy âm thanh thâm ngâm đầy mị hoặc, nhưng tiếc là, hai người đang chìm đắm trong thế giới của mình, căn bản không phát hiện kì tượng trong thạch thất.

Không biết qua bao lâu, sau tiếng gầm của Lãnh Như Tuyết, cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Lãnh Như Tuyết hít sâu một hơi, cúi đầu xuống, ôn nhu nhìn người nhân nhi trong lòng, phát hiện, khuôn mặt giai nhân đỏ ửng mê người, nhưng người thì đã chìm vào giấc ngủ.

Lãnh Như Tuyết khẽ mỉm cười, màu đen thâm trầm của hắn chứa đựng sự thỏa mãn trước nay không hề có, hắn nhẹ nhàng xoay người, nằm xuống, sau đó cẩn thận, động tác cực kì ôn nhu ôm Ưu Vô Song vào lòng, sau đó thỏa mãn nhắm mắt lại.

Chính trong lúc Lãnh Như Tuyết nhắm mắt lại, bức tượng điêu khắc bỗng nhiên bạo phát một luồng sáng mãnh liệt, chỉ là trong phút chốc, lại hồi phục bình lặng.

Nhưng, theo sau sự tắt dần của nguồn sáng, Ưu Vô Song vốn dĩ đã ngủ say lại bắt đầu không an phận mà nhúc nhích, còn Lãnh Như Tuyết lại đột nhiên cảm nhận được dục vọng kịch liệt trong người mình.

Và, cơ hồ trong vô thức, hai người trên giường lại quấn chặt lấy nhau, âm thanh thâm ngâm đầy mị hoặc, khiến huyết mạch người khác căng lên, một lần nữa vang lên.

Thời gian, cứ trong tiếng thở gấp rút như vậy, từ từ trôi qua, cho đến khi hai người trên giường thật sự mệt mỏi, chìm vào giấc ngủ.

Không biết qua bao lâu, Lãnh Như Tuyết mới từ từ mở mắt, hần liếc nhìn người nhân nhi bên cạnh, sau khi cảm nhận được tiếng thở đều đặn của nàng, hần mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó thỏa mãn ôm lấy nàng, lẳng lặng đợi giai nhân trong lòng tỉnh lại.

Nhớ lại những gì khi này, Lãnh Như Tuyết bất giác mỉm cười hạnh phúc, hần biết nàng nhất định là rất mệt, hần biết nàng sợ kinh nhân sự, rất mệt, nhưng không biết tại sao, hần lại không không chế được mình, một lần rồi lại một lần chiếm lấy nàng, cho đến khi cực kì mệt mỏi, hần mới buông nàng ra.

Và nàng, cuối cùng cũng hoàn toàn trở thành nữ nhân của hần.

Ưu Vô Song từ từ mở đôi mắt mệt mỏi ra, nàng chỉ cảm thấy toàn thân nhức mỏi vô cùng, nàng phảng phất như có một giấc mơ, trong mơ, nàng không ngừng quấn lấy Lãnh Như Tuyết, sau đó cùng hần một lần rồi lại một lần đạt đến cao phong của khoái lạc.

Cảm giác ấy, rất mãnh liệt, rất chân thực.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác nở nụ cười lười nhác, nàng cứ nhiên mộng xuân, và lại còn là một giấc mộng xuân khiến người khác mặt đỏ tim đập, cực kì tiêu hồn, cơ nhiên mơ thấy nàng và Lãnh Như Tuyết cùng XXOO, đây là việc gì chứ? Tư xuân sao?

Tuy nhiên, nụ cười trên mặt Ưu Vô Song rất nhanh hóa thạch, bởi vì, nàng cảm nhận được, mình đang bị một cơ thể ấm áp ôm lấy, ngón tay nàng thậm chí có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của hần, và hơi thở ấm áp của hần.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 179: Sao người có thể ức hiếp ta

Ưu Vô Song không dám tin, dùng ngón tay nhẹ nhàng lướt qua, xác định mình có phải là đang nằm mơ, nhưng mà nhiệt độ ấm áp từ ngón tay truyền lại lại thực tình nói cho nàng biết rằng, tất cả những điều này căn bản không phải là mơ, mà là sự thật!

Có được sự tri nhận này, Ưu Vô Song giật nảy mình, sau đó vội quay đầu lại, đối diện với cặp mắt đen thâm trầm. Và chủ nhân của hắc mắt (chỉ đôi mắt) lúc này đang nhu tình vạn phần nhìn nàng.

Ưu Vô Song cảm giác đầu óc trống rỗng, nàng sững sờ nhìn đôi mắt đen, qua một lúc lâu, mới hét lên, sau đó nhảy dựng từ giường ngọc dậy.

Cái nhảy này, nàng bỗng phát hiện mình không mảnh vải che thân, nhất thời kinh hãi vô cùng, nàng ngoài việc 2 tay che trước ngực ra thì chỉ còn là la hét.

Tuy nhiên, Lãnh Như Tuyết lại bị hành động của nàng làm cho bật cười, hần cũng bất chấp bộ dạng hoàng mang không biết làm gì của Ưu Vô Song, đưa tay bắt chặp sự vùng vẫy của nàng, một lần nữa kéo nàng vào lòng.

Cúi đầu áp sát tai nàng, dung ngữ khí cực kì ám muội nói: "Nữ nhân, nàng bây giờ mới ế thẹn thì đã muộn rồi, những gì nên thấy ta đã thấy hết!"

Ưu Vô Song nhất thời vừa thẹn vừa ngượng, và kì lạ là nàng không phẫn nộ như trong tưởng tượng, mà này trong lòng nàng ngoài ế thẹn chỉ còn hoang mang.

Nàng bị Lãnh Như Tuyết ôm vào lòng, cơ thể hai người dán chặt vào nhau, sự ấm áp của cơ thể hần làm nàng kinh hoàng, nàng vô thức đẩy tay Lãnh Như Tuyết ra, vùng vẫy kêu lên: "Người, người buông ta ra!"

Tuy nhiên, vì hai người không mảnh vải che thân, lại là lỏa lồ ôm lấy nhau, vốn dĩ không khí đã rất ám muội, nay lại bị sự cựa quậy của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết chỉ thấy máu trong người dâng trào, một luồng nhiệt nóng từ dưới bụng dâng lên, khiến cơ thể hần bỗng sững lại, đôi tay ôm lấy Ưu Vô Song bất giác khê dưng sức, ấn chặt nàng, khàn giọng nói: "Nữ nhân, đừng động đây."

Ưu Vô Song không phải là ngốc, vì cơ thể hai người dán chặt vào nhau, nên nàng có thể cảm nhận thấy sự biến hóa của bộ phận nào đó của Lãnh Như Tuyết. Nàng tuy không có trải qua việc giữa nam và nữ nhưng thứ căng cứng chạm phải chân nàng kia, nàng cũng biết thứ đó là gì.

Cho nên, nàng nhất thời giật thót, bất giác ngừng giữa giữa, nằm im trong lòng Lãnh Như Tuyết, không động đây, chỉ là gương mặt nhỏ, sớm đã đỏ đến mang tai.

Lãnh Như Tuyết là một thiếu niên huyết khí phương cương, hần tuy không phải mới nếm mùi nam hoan nữ ái, nhưng nay cùng người yêu không mảnh vải che thân ôm lấy nhau, dù hần có hết sức nhẫn nại, nhưng cũng không nhịn được tim đập nhanh, cơ thể tự khắc cũng biến hóa.

Cảm giác ngón tay chạm vào làn da mềm mại tựa trẻ con của Ưu Vô Song, nếu như không phải hắn đã ăn nàng nhiều lần, sợ nàng sợ kinh nhân sự, cảm thấy không khỏe, hắn thật sự rất muốn nuốt gọn nàng lần nữa!

Nhưng mà, nhìn khuôn mặt đỏ ửng vì xấu hổ nhưng không giấu được sự mệt mỏi của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết cuối cùng cũng đành nhẫn nhịn sự dao động trong lòng, chỉ cúi đầu nhẹ nhàng ghi một nụ hôn lên trán Ưu Vô Song, nhu thanh nói: “Xin lỗi”

Ưu Vô Song sững sờ nhìn Lãnh Như Tuyết, nàng nhìn thấy được sự thương tiếc trong mắt hắn, nhất thời, có một luồng chua xót dâng lên, khóe mắt khẽ ướt, một giọt lệ rơi xuống.

Nàng không phải những nữ tử cổ đại, nàng là linh hồn thế kỉ 21, nàng tuy kiên trì muốn dâng lần đầu cho người mình yêu, nhưng nàng không đoạn tình vì trinh tiết, càng không vì mất đi lần đầu mà nhất quyết đòi sống đòi chết, hoặc phi quân bất giá.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 180: Ai bảo ta nhất định phải gả cho người?

Chỉ là nhìn thấy bộ dạng khốc thương tâm của nàng, lòng hắn ngoài đầu chỉ còn là thất vọng, hắn biết trong lòng nàng luôn có Tiêu Tịch, nay bản thân có được nàng, nàng có phải vì việc này mà thương tâm?

Nghĩ tới đây, lòng Lãnh Như Tuyết như co thắt lại, tay ôm lấy Ưu Vô Song bắt giác thu chặt thêm, tuy hắn có được cơ thể nàng, nhưng từ đầu đến cuối hắn vẫn không thể yên tâm, bởi vì, hắn không cảm giác được trong lòng nàng có hắn!

Hễ nghĩ tới sau này nàng có thể rời xa hắn sà vào lòng nam nhân khác, lòng hắn khó chịu như bị dao đâm phải, hắn từng ném qua sự mỉa mai của nàng, làm sao có thể buông tay để nàng ra đi?

Nhưng Lãnh Như Tuyết không biết rằng, Ưu Vô Song khóc kì thực chỉ vì ủy khuất mà thôi, kì thực ngay cả nàng cũng không phát hiện, trong lòng nàng đã dần dần thay đổi, lần gặp mặt Tiêu Tịch lần này không còn dao động như lần đầu gặp mặt nữa.

Ngược lại còn Lãnh Như Tuyết thì luôn có thể dễ dàng xé bỏ lớp vỏ nguy trang của nàng, khiến nàng lúc đối mặt với hắn bắt giác hi vọng ái ố (PP để là ‘vui giãn cười mắng’ nhưng HC thấy dễ thể này hay hơn)

Những điều này, hai người trong cuộc lại không cảm nhận được, nhưng trong mắt người khác, lại thấy rất rõ ràng! Càng không nói người tâm tư thận trọng như Tiêu Tịch.

Cho nên, Tiêu Tịch mới nói những lời đó sau khi biết được Ưu Vô Song trúng phải Vô Sắc Tán.

Bởi vì, y đã cảm nhận được sự thay đổi trong lòng Ưu Vô Song, cũng biết nàng đã sa vào lưới tình.

Nhưng tiếc là, Ưu Vô Song và Lãnh Như Tuyết lại mù quáng, không nhìn rõ trái tim mình!

Lãnh Như Tuyết tự khắc biết người mình yêu là Ưu Vô Song, nhưng hắn kì thực không biết lòng Ưu Vô Song kì thực đã vì hắn mà dần dần thay đổi.

Còn Ưu Vô Song lại hoàn toàn không biết tấm lòng mình, nàng hoàn toàn bởi vì tấm kháng cự tuyệt tình tình cảm của Lãnh Như Tuyết, cho nên nàng cho rằng mình không thích, không yêu Lãnh Như Tuyết. Nàng không biết tình yêu vốn là một thứ kì diệu, nàng càng kháng cự thì càng ép bản thân không chịu thừa nhận, nhưng tình yêu đến lúc nàng không hay biết.

Cho nên, lần này, nàng sau khi biết lần đầu tiên của mình đã cho Lãnh Như Tuyết, ngoài ủy khuất, thì lại rất bình tĩnh chấp nhận sự thật.

Không biết qua bao lâu, Ưu Vô Song cuối cùng cũng dừng khóc, nàng co người, cổ tình phớt lờ thân hình tiêu chuẩn của Lãnh Như Tuyết, trừng mắt thút thút nói: “Tên sắc lang, Đấng Đồ Tử, ngươi mau trả lại y phục cho ta!”

Lãnh Như Tuyết vốn dĩ trong lòng cực kì thất vọng, nhưng nay thấy Ưu Vô Song ngừng khóc, lại thấy biểu hiện như hồn như oán, khá ái vô cùng của nàng, lòng bất giác nhẹ nhõm hẳn.

Nàng không trách hắn, không vì hắn đoạt đi thanh bạch của nàng mà oán hận hắn!

Biết thế, lòng Lãnh Như Tuyết nhất thời kích động, không nhịn được cúi đầu hôn lên gò má vì xấu hổ mà đỏ ửng của nàng, nói: “Vương phi thân yêu của ta, bốn vương sẽ lấy y phục của nàng đến ngay.”

Ưu Vô Song lại vì câu nói của hắn mà đỏ mặt lần nữa, giận nói: “Ai là vương phi của ngươi! Thất vương gia, ngươi đừng quên, hưu thư cho ta, ta còn cất giữ cẩn thận đây”

Lãnh Như Tuyết nở nụ cười gian tà, cánh tay bắt đầu chuyển động trên chiếc eo thon của nàng, cười đáp: “Nàng dung là con mèo nhỏ đầy móng vuốt sắc bén, nay nàng đã là người của bốn vương, không lẽ nàng không chịu nhận sao? Việc này không do nàng quyết định! Đợi sau khi chúng ta ra ngoài, ta sẽ xin ý chỉ phụ hoàng, tổ chức một hôn lễ phong quang cho nàng, thế nào?”

Cơ thể Ưu Vô Song vì sự vuốt ve của Lãnh Như Tuyết mà khẽ sững lại, một tay che trước ngực, một tay không khách sao mà hất bỏ cánh tay đang chuyển động trên eo nàng: “Ai nói ta sẽ gả cho người? Ưu Vô Song ta không thèm cùng nữ nhân khác dùng chung một nam nhân! Cho dù người có được lần đầu của ta thì sao chứ? Ai quy định lên giường thì nhất định gả? Ta không thèm!”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy vậy, đầu tiên là sững sốt, rất nhanh đã nở nụ cười, hất lật nhanh người lại, đè cơ thể nhỏ nhắn của Ưu Vô Song dưới người, trấn áp nàng: “Vương phi thân yêu của ta, nàng vì bốn vương mà ghen sao? Nàng yên tâm, đã có nàng bốn vương sao còn dụng đến những nữ tử khác?”

Dứt lời Lãnh Như Tuyết cúi đầu hôn lên chiếc cổ thon trắng của nàng, động tác cực kì ôn nhu, ngón tay lưu luyến chuyển động trên cơ thể Ưu Vô Song.

Đối diện với sự khinh bạc của Lãnh Như Tuyết, lòng Ưu Vô Song thâm hận, nhưng cơ thể lại bất giác khẽ run lên, một cảm giác dao động kì lạ đang dâng lên trong thâm tâm nàng, cảm giác ấy vừa khiến nàng sợ hãi vừa có chút mong đợi.

Tuy nhiên, trong lúc Ưu Vô Song không còn nhìn được nữa, cựa quậy định đẩy hấn ra thì đột nhiên Lãnh Như Tuyết nắm lấy tay nàng nói: “Đừng cử động, nàng xem, đây là gì?”

Ưu Vô Song cho rằng Lãnh Như Tuyết có ý lừa nàng, đang định tiếp tục vùng vẫy, thì Lãnh Như Tuyết đột ngột buông nàng ra, ngồi dậy.

Ưu Vô Song bất giác đối mặt với cơ thể lỏa lồ, săn chắc của Lãnh Như Tuyết, bất giác hai tay che mắt, hét lên: “Tên sắc lang chết tiệt, mau mặc y phục vào!”

Lãnh Như Tuyết nhìn bộ dạng hai tay che mắt, ngại ngần e thẹn của Ưu Vô Song, bất giác mỉm cười, tiểu nữ nhân này, sao mà lại dễ dàng xấu hổ vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 181: Nàng xấu hổ gì???

Nhìn Ưu Vô Song hai tay che chặt mắt, ắt hẳn hấn không mặc y phục vào thì không chịu buông ra, Lãnh Như Tuyết chỉ còn cách bước xuống giường.

Nhặt chiếc áo bào của mình ở dưới đất mặc vào, sau đó thuận tay nhặt chiếc áo khoác không biết từ bao giờ rơi xuống đất khoác vào cho Ưu Vô Song, nói: “Được rồi, vương phi thân yêu của ta, chúng ta ngay cả việc thân mật hơn cũng đã làm qua, nàng còn xấu hổ gì?”

Ưu Vô Song cảm nhận được sự tồn tại của áo khoác, mới buông hai tay, căm giận nhìn Lãnh Như Tuyết, sau đó đẩy hấn ra, nói: “Đều là tại người, làm gì mà không mặc y phục mà đột nhiên ngồi dậy? Người muốn hại ta mọc chàm nhãn sao?”

Châm nhân? Đó là thứ gì? Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời của Ưu Vô Song, bất giác sững sờ, nhưng mà hấn nhìn thấy bộ dạng tức giận của Ưu Vô Song, biết là nàng đang giận, cho nên cũng không hỏi rõ, mà chỉ kéo lấy tay Ưu Vô Song, nói: “Song Nhi, nàng qua đây...”

Song Nhi? Cơ thể Ưu Vô Song bất giác nổi da gà, vội hất bỏ tay Lãnh Như Tuyết, tức giận nói: “Đừng gọi ta là Song Nhi!”

Tuy nhiên, Lãnh Như Tuyết không quan tâm, mà chỉ chỉ vào bề mặt chiếc giường ngọc nói: “Song Nhi, nàng xem, đây là gì, có phải là thứ chúng ta đang tìm?”

Nghe thấy hấn lại gọi mình là Song Nhi, Ưu Vô Song đang định kháng nghị nhưng ánh mắt lại bị nơi Lãnh Như Tuyết thu hút.

Thì ra, không biết từ lúc nào, chiếc giường ngọc căn bản không có gì kia, đã xuất hiện một bức đồ án kì lạ.

Nhìn thấy đồ án kì lạ, Ưu Vô Song không thèm đấu khẩu với Lãnh Như Tuyết, vội bước lên xem.

Bức đồ án kì lạ ấy ngay cả Ưu Vô Song cũng nhìn không ra là thứ gì, nhìn một hồi lâu, Ưu Vô Song bất giác có chút nản lòng nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Đây rốt cuộc là cái gì?”

Nhưng nàng lại không thấy Lãnh Như Tuyết trả lời, rất nhanh, nàng phát hiện, Lãnh Như Tuyết tên đáng ghét này căn bản không nhìn bức đồ án, ánh mắt của hấn, chết tiệt đang nhìn chằm chằm vị trí nào đó trên người nàng, đôi mâu đen âm âm thoáng qua tia nhiệt quang.

Ưu Vô Song có chút ngờ hoặc thuận theo ánh mắt của hấn cúi đầu nhìn, cái nhìn này, nàng bắt nhãn hét toáng lên, sau đó vội quần chiếc áo choàng chặt người, nhảy nhanh xuống giường.

Thì ra, nàng khi này chỉ lo nhìn bức đồ án trên giường ngọc, áo choàng đã rơi xuống, lộ ra mảng xuân quang trước ngực.

Lãnh Như Tuyết nhìn bộ dạng sợ hãi như thỏ con bị kinh hãi, không còn nhìn được cười nhẽ thành tiếng.

Ưu Vô Song đỏ ửng mặt, quay đầu căm hận nhìn Lãnh Như Tuyết, sau đó vội vội vàng vàng nhặt y phục bị ai đó quăng dưới đất lên mặc vào.

Nàng không thể chỉ khoác một chiếc áo choàng đối diện tên nam nhân chết tiệt này, bởi vì như vậy thực sự quá nguy hiểm!

Những việc phát sinh lúc trước là do nàng thần trí bất minh, ăn phải thứ quả không rõ lai lịch mà ra, nhưng nay, nàng đã thanh tỉnh, không thể tiếp tục dễ dãi cho con sắc lang này nữa!

Chính trong lúc Ưu Vô Song vội vàng mặc y phục, Lãnh Như Tuyết cũng nhàn nhả bước xuống giường, nhặt y phục dưới đất mặc vào.

Cho đến khi mặc xong toàn bộ y phục, Ưu Vô Song mới căm giận ném chiếc áo choàng xuống đất, sau đó không thèm nhìn Lãnh Như Tuyết, một lần nữa leo lên giường, nghiên cứu bức đồ án kì lạ kia.

Lãnh Như Tuyết cũng mặc xong y phục, đi đến, hẩn chăm chú nhìn bức đồ án, phảng phất như trầm tư gì đó, đột nhiên, ánh mắt của hẩn rơi trên chấm đỏ tươi chính giữa bức đồ án.

Nếu như hẩn đoán không nhầm, thì chấm đỏ đó chính là trinh nữ chi huyết của Ưu Vô Song, nhưng tại sao đồ án đó có vẻ như đang hiện rõ do trinh nữ chi huyết đó?

Không lẽ, chính vì chút lạc hồng đó cho nên chiếc giường ngọc mới xuất hiện bức đồ án kì dị?

Tuy nhiên, lúc này, Ưu Vô Song cũng chú ý đến chấm đỏ chính giữa bức đồ án, nhìn thấy chấm đỏ ấy, mặt nàng bất giác khề nóng ran, nhưng mà, rất nhanh sự chú ý của nàng đã bị chấm đỏ thu hút.

Nàng đưa tay nhẹ nhàng sờ vào chấm đỏ, chấm đỏ ấy là điểm nhô lên, không giống như những đồ án thường, chỉ bình phẳng.

Chạm vào điểm nhô lên ấy, Ưu Vô Song bất giác nhẹ nhàng nhún xuống.

Tuy nhiên, theo sau việc nàng nhún xuống, đột nhiên ‘đùng’ một tiếng vang lớn, chiếc giường ngọc còn yên lành trong phút chốc bỗng nứt ra một lối vào, Ưu Vô Song đang quỳ trên giường, trong lúc nàng còn chưa kịp phản ứng gì, đã bị rơi xuống dưới.

May thay, Lãnh Như Tuyết khi này đứng bên giường ngọc, hẩn mắt lẹ tay nhanh, giữ chặt Ưu Vô Song, nhẹ nhàng nhấc nàng, đưa trở lên.

Ưu Vô Song kinh hãi bất định, sắc mặt nàng trắng bệch, nhìn giường ngọc lộ ra một cái động đen sì, nhất thời không nói ra gì.

Lãnh Như Tuyết nhẹ nhàng vỗ nàng một cái, sai đó quay người rút một cây đuốc, kéo tay Ưu Vô Song nói: “Song Nhi, chúng ta đi xem sao, nói không chừng, thứ chúng ta cần ở trong đó!”

Ưu Vô Song qua một lúc sau mới hồi thần, lần này, nàng không hất bỏ tay Lãnh Như Tuyết, mà mặc cho hẩn kéo lấy tay nàng, bởi vì sự ấm áp từ bàn tay hẩn truyền đến khiến nàng cảm thấy an tâm.

Lãnh Như Tuyết kéo lấy tay Ưu Vô Song, một lần nữa đi đến phía trước chiếc giường ngọc, sau đó đưa đuốc nhìn vào động, mượn ánh sáng của đuốc, họ có thể nhìn rõ mọi thứ bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Bị nhốt!

Cái động bên dưới giường ngọc không sâu lắm, đại khái chỉ cao hơn một người, dưới ánh sáng của ngọn đuốc, có thể nhìn rõ mọi thứ bên trong, đó là một thạch thất hình vuông, chính giữa thạch thất dùng một khối bạch ngọc khắc thành hình dáng như một chiếc bàn.

Bên trên chiếc bàn có đặt một chiếc hộp màu xanh, ngoài ra, chỉ có phía trước chiếc bàn có một cánh cửa đá nhỏ, và cánh cửa ấy đang khép chặt, không biết được lối đi đó thông đến nơi nào.

Ưu Vô Song thấy bên trong không có bảo tàng như nàng mong đợi, chỉ có một chiếc hộp nhìn không bắt mắt, bất giác cảm thấy thất vọng, nhưng mà, từ khi nàng vào cái sơn động quỷ dị này, thì một lần tiếp một lần thất vọng, cho nên, cảm giác thất vọng không còn mãnh liệt như mấy lần trước.

Tiêu Tịch từng nói qua, thứ họ cần tìm ở trong này, không lẽ, kì thực nơi này không phải là nơi giấu bảo tàng, mà chỉ giấu thứ có liên quan đến bảo tàng

hay thứ cực kì quan trọng đối với Tây Diêm?

Nếu như là thế, vậy thì, thứ đó nhất định ở trong chiếc hộp ngọc.

Nghĩ vậy, Ưu Vô Song bắt giác có chút hưng phấn, nàng đang định nói với Lãnh Như Tuyết rằng xuống dưới xem, nhưng Lãnh Như Tuyết lại đưa ngọn đuốc trong tay cho nàng, nói: “Song Nhi, nàng cầm đuốc, ta xuống dưới xem trước.”

Dứt lời, không đợi Ưu Vô Song nói gì, chân đã điểm, nhẹ nhàng nhảy xuống, động tác cực kì uyển chuyển, khiến Ưu Vô Song nhìn ngẩn cả người, thì ra người có kinh công thì tiêu điều như vậy!

Trong lúc Ưu Vô Song xuất thần, Lãnh Như Tuyết đã đến bên dưới thạch thất, hẩn chăm chú quay sát thạch thất, sau khi xác định không có gì nguy hiểm, mới nói với Ưu Vô Song còn đang lơ đãng bên trên: “Song Nhi, mau đưa đuốc cho ta.”

Ưu Vô Song bò bên trên, đưa ngọn đuốc trong tay cho Lãnh Như Tuyết, sau đó nói: “Lãnh Như Tuyết, ta cũng muốn xuống dưới.”

Lãnh Như Tuyết nhìn chiếc hộp ngọc trên bàn, trầm tư một lúc, sau đó cẩn thận đặt ngọn đuốc dựa vào bàn, sau đó dang tay nói với Ưu Vô Song: “Nhảy xuống đây, tay sẽ đón nàng.”

Thạch thất vốn dĩ đã không cao, cho nên, Ưu Vô Song cũng không lo lắng, nàng không nghĩ nhiều đã nhảy xuống, chưa kịp phản ứng gì đã rơi vào vòng tay ấm áp của Lãnh Như Tuyết.

Lãnh Như Tuyết nhẹ nhàng đặt Ưu Vô Song xuống, sau đó lấy ngọn đuốc bên cạnh lên, cười nói: “Song Nhi, nàng nặng thật!”

Ưu Vô Song không vui trùng mắt nhìn hẩn, tên nam nhân đáng ghét này! Hẩn đang cười nhạo nàng sao? Thân hình này trong thế kỉ 21 là thân hình tiêu chuẩn nhất, những người cổ nhân này quả thật không có mắt nhìn mà!

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song hừ một tiếng, sau đó không hài quay đầu nhìn về phía chiếc hộp ngọc.

Nhìn chiếc hộp với khoảng cách gần như vậy, Ưu Vô Song mới phát hiện chiếc hộp ấy là hàng thượng đẳng, nhìn bộ dạng thì có vẻ được khắc bằng phi thủy, và kì lạ hơn nữa là chiếc hộp dưới ánh lửa, phảng phất như có gì đó đang lưu chuyển, phát ra ánh sáng bay sắc, ánh sáng ấy tuy nhu hòa, nhưng lại mãnh liệt vô cùng.

Nữ tử thiên tính thích thứ đẹp, Ưu Vô Song cũng không ngoại lệ, Ưu Vô Song thấy chiếc hộp mãnh liệt ấy không nhịn được, đưa tay sờ nhẹ vào nó.

Và trong giây phút Ưu Vô Song chạm vào chiếc hộp ngọc, đột nhiên ‘đùng’ một tiếng, cái động bên trên cứ nhiên khép nhanh lại.

Sự thay đổi đột ngột này khiến Ưu Vô Song giật nảy mình, nàng ngẩn đầu nhìn, chỉ thấy lối ra đã bị hai khối ngọc thạch phong kín, khép chặt, thậm chí không có một khe hở.

Việc này dọa Ưu Vô Song giật mình, lối ra bị chặn lại rồi, họ làm sao ra ngoài? Hơn nữa, không gian trong này khép kín, không khí còn lại không biết duy trì được bao lâu!

Có lẽ do tác dụng tâm lý, Ưu Vô Song trong lúc nhất thời sợ hãi, hô hấp cảm thấy khó khăn.

Về mặt Lãnh Như Tuyết trầm trọng, hẩn hiển nhiên đã nghĩ đến vấn đề Ưu Vô Song nghĩ, hẩn đột nhiên cầm lấy chiếc hộp trên bàn, sau đó nhét cùng cây đuốc trong tay cho Ưu Vô Song, nói: “Song Nhi, cầm lấy, ta đi xem xem!”

Dứt lời, hẩn không đợi Ưu Vô Song nói gì, đã nhảy lên, song chưởng vỗ vào bên trên, chỉ nghe ‘bang’ một tiếng lớn, Lãnh Như Tuyết đã rơi xuống, nhưng ngọc thạch phía trên vẫn phong kín bất động.

Lãnh Như Tuyết nhíu mày, một chưởng khí này của hẩn đã dùng đi tám phần công lực, nhưng khối ngọc thạch phong kín lối ra vẫn không động đậy, như vậy có nghĩa là với công lực của hẩn thì không thể tạo ra một lối đi ở bên trên.

Lãnh Như Tuyết trầm tư một lúc, đột nhiên ôm lấy Ưu Vô Song, lấy ngọn đuốc từ tay nàng, ném xuống đất, sau đó ‘vù’ một chưởng, tắt ngọn lửa, nhất thời, thạch thất chìm vào màn đen.

Ưu Vô Song đột nhiên chìm vào bóng tối, lòng bất giác kinh hãi, tuy nhiên rất nhanh, nàng đã cảm nhận được, một bàn tay to ấm áp nắm lấy tay nàng, âm thanh của Lãnh Như Tuyết vang lên bên tai nàng: “Song Nhi, không khí trong này không nhiều, chúng ta phải tắt đi ngọn đuốc, nếu không, thì không thể duy trì được lâu.”

Nắm lấy tay Lãnh Như Tuyết, nghe được nhịp tim đập mạnh của Lãnh Như Tuyết, lòng Ưu Vô Song nhất thời an tâm không ít, nàng dùng bàn tay nhỏ của nàng nắm lấy tay Lãnh Như Tuyết, nói: “Lãnh Như Tuyết, chúng ta không thể ra ngoài, phải làm sao đây? Chúng ta có khi nào cùng bị nhốt cho đến chết ở nơi này?”

Lãnh Như Tuyết cũng biết sự bất an trong lòng Ưu Vô Song, cho nên vỗ nhẹ vai nàng, cười nói: “Không đâu, chúng ta tuyệt đối không chết ở đây, ta còn lấy nàng làm phi, làm sao có thể chết ở nơi này?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 183: Thứ nàng cần hẳn không thể cho

Tay Ưu Vô Song cảm giận siết chặt Lãnh Như Tuyết, tức giận nói: “Tên nam nhân chết tiệt, đã đến nước này ngươi còn có tâm trạng nói đùa?”

Trong bóng tối, Lãnh Như Tuyết cúi đầu, hôn nhẹ lên má nàng: “Song Nhi, ta không nói đùa! Nếu như chúng ta có thể ra ngoài, nàng nhất định sẽ trở thành vương phi của ta lần nữa!”

Lòng Ưu Vô Song, bởi vì nụ hôn đột ngột khi này mà dao động, nhưng mà dù là vậy, nàng vẫn khẽ lắc đầu, nói: “Lãnh Như Tuyết, ta nói rồi, ta sẽ không cùng nữ nhân khác cùng chung một phu, nếu như ngươi muốn lấy ta làm phi, ngươi không được lấy hay động đến bất kì nữ nhân nào khác, dù là thị nhân hay a hoàn thân cận cũng không được! Còn ngươi là vương gia, làm sao có thể chỉ lấy một nữ nhân?”

Nói tới đây, lòng Ưu Vô Song bất giác âm nhiên, những ngày này, nàng đã hiểu rõ lòng mình, cũng cảm nhận được tình yêu của Lãnh Như Tuyết đối với mình.

Nhưng, nàng biết, nàng và hắn không thích hợp nhau, nàng thích tự do, còn hắn, là một vương gia thích quyền lực, họ, định sẵn là không thể!

Bởi vì, nàng không chịu nổi đi tự do, cùng nữ nhân khác cùng chung một phu quân, càng không cần nói Lãnh Như Tuyết sau này có lấy người khác không, cứ xem lúc này, trong phủ hắn có mấy người thị nhân, nàng đã không chịu nổi rồi!

Dù rằng, cả đời hắn đã định sẵn không thể chỉ có nàng một nữ nhân, vậy thì, nàng thà rằng buông xuôi tình cảm của mình, tìm hạnh phúc của riêng nàng, vì người có thể cho nàng hạnh phúc không phải Lãnh Như Tuyết.

Còn nàng, tuy biết bản thân có khả năng đã thích, hay yêu hắn, nhưng nàng là Ưu Vô Song, cuối cùng cũng không từ bỏ nguyên tắc của mình, nàng là người có thể giành lấy cũng có thể buông tay!

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời của Ưu Vô Song, nhất thời trầm mặc, những lời này của Ưu Vô Song, trong thời đại này, phát ra từ miệng một nữ tử là đại nghịch bất đạo, trong thời đại này, nữ tử đều xem nam nhân là trời, càng không ngăn cản phu quân nạp thiếp lấy phi.

Lãnh Như Tuyết tuy yêu Ưu Vô Song dẫu đậm, nhưng hắn chưa từng nghĩ qua, cả đời chỉ lấy một mình nàng, bởi vì, hắn thân là vương gia, hắn có thể để nàng trở thành vương phi duy nhất của hắn, nhưng lại không thể để nàng trở thành người nữ nhân duy nhất của mình!

Hắn luôn biết nàng rất đặc biệt, từ ngày nàng và hắn đại hôn, hắn đã biết.

Nhưng, hắn chưa từng nghĩ rằng, nàng lại có cách nghĩ kinh thế hãi tục (gần giống kinh thiên động địa) như vậy, nàng rốt cuộc là một nữ tử như thế nào? Không lẽ, tình yêu của hắn đối với nàng, còn không đủ khiến nàng lưu lại bên cạnh hắn sao?

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết cố đè nén cảm giác thất vọng trong lòng: “Song Nhi, nàng không lẽ không hiểu tâm lòng của ta đối với nàng?”

Ưu Vô Song cười khò, trầm mặc hồi lâu, mới trầm giọng nói: “Uyên ương không lạc đơn, chim nhận cũng song phi, Lãnh Như Tuyết, ngươi có hiểu, ý nghĩa của một đời một kiếp một đôi người? Ta vốn không cầu vinh hoa phú quý, cũng không cần địa vị tôn quý, ta chỉ cần một người thực sự yêu mình, có thể bảo vệ mình cả đời, cùng nhau bình bình đạm đạm đi hết cả một đời.”

Âm thanh của Ưu Vô Song cực kì thấp, tuy trong thạch thất tĩnh lặng nhưng cơ hồ vẫn nhỏ không thể nghe thấy.

Nhưng Lãnh Như Tuyết vẫn có thể nghe rõ mỗi chữ trong lời nói của nàng, lời của nàng khiến lòng hắn chấn động, một cảm giác chấn động chưa từng có dâng lên trong thâm tâm hắn, thứ nàng cần, thì ra đơn giản như vậy, nhưng, hắn lại không thể cho nàng!

Lãnh Như Tuyết, ngươi có hiểu, ý nghĩa của một đời một kiếp một đôi người?

Câu nói ấy, cứ như một thanh kiếm sắc bén, đâm sâu vào tim hắn, khiến tim hắn phút chốc rỉ máu.

Cảm nhận được sự trầm mặc của Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song đột nhiên cười, đẩy nhẹ Lãnh Như Tuyết, miễn cưỡng cười nói: “Chúng ta bây giờ nói những thứ này làm gì? Thời gian không còn nhiều, còn không mau nghĩ cách, chúng ta sẽ bị nhốt ở đây đến chết đấy!”

Dứt lời, lòng Ưu Vô Song bất giác cười nhạo bản thân: nếu như không thể ra khỏi, chết ở đây, hắn và nàng, có được tính là trọn đời bên nhau? Tuy nghe rất thể lương, nhưng có lẽ là thế?

Lãnh Như Tuyết không nói gì, bởi vì, lòng hắn còn đang có rất nhiều việc nghĩ không thông, nhưng trước mắt, hắn và nàng, đều cần phải an toàn rời khỏi đây, mới có thể tiếp tục nghĩ những việc ấy sau!

Nghĩ như vậy, Lãnh Như Tuyết lấy từ trong người ra đá lửa và que nhóm lửa, sau đó đốt sáng ngọn lửa, đưa que đốt cho Ưu Vô Song: “Bên kia có cánh

cửa nhỏ, chúng ta qua đó xem, xem có thể mở ra không! Có lẽ, đó là lối ra!”

Ưu Vô Song lẳng lẳng cầm lấy que đốt Lãnh Như Tuyết đưa, sau đó cùng hắn đi đến phía trước cánh cửa đá.

Cánh cửa đá này cực kì bình thường, bên trên không có gì, Lãnh Như Tuyết dùng tay đẩy nhẹ một cái, phát hiện có chút động đậy, trong lòng bất giác vui mừng, quay đầu lại nói với Ưu Vô Song: “Song Nhi, nàng lui ra sau, có lẽ, ta có thể mở cánh cửa này ra!”

Ưu Vô Song nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, lòng cũng nhẹ nhõm, vội vàng lui ra sau vài bước.

Lãnh Như Tuyết đợi Ưu Vô Song lui ra sau, vận nội công, sau đó đánh mạnh vào cánh cửa.

Chỉ nghe ‘đùng’ một tiếng, cánh cửa đá phút chốc tan thấy cát bụi, một luồng gió mạnh thổi vào, thổi tắt đi que đốt trên tay Ưu Vô Song.

Thạch thất lại một lần nữa chìm vào bóng tối, Lãnh Như Tuyết không cảm nhận được Ưu Vô Song, trong lòng bỗng chốc thoáng qua tia hoảng loạn, hắn đứng tại chỗ, nhẹ nhàng lên tiếng gọi: “Song Nhi?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 184: Nguyên tác không thể từ bỏ

Theo sau tiếng gọi của rồi, một bàn tay nhỏ mềm mại chạm vào tay hắn, sau đó âm thanh của Ưu Vô Song truyền đến bên tai: “Ta ở đây.”

Lãnh Như Tuyết nắm lấy tay nàng, lòng cũng bình tĩnh lại, hắn lúc này mới phát hiện, nàng trong tim hắn có vị trí quan trọng biết bao, khi này hắn vì không nhìn thấy nàng mà lòng phút chốc hoang mang.

Hắn đưa tay, ôm Ưu Vô Song vào lòng: “Song Nhi, nàng đứng đây đợi ta, ta đi đốt sáng ngọn đuốc, lối đi này gió rất lớn, que đốt sẽ bị thổi tắt.”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết buông Ưu Vô Song ra, lần theo trực giác vào trong.

Qua một lúc sau, một tia sáng lóe lên, Lãnh Như Tuyết đã đốt sáng ngọn đuốc, đi trở về bên cạnh Ưu Vô Song, kéo lấy nàng, đi vào lối đi đã mở ra.

Thông đạo cực kì quanh co, nhưng mà rất may không chật hẹp, Ưu Vô Song và Lãnh Như Tuyết hai người có theo ngang vai nhau cùng đi.

Với gió bên trong thông đạo, kì thực Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song đều hiểu, lối đi này tuyệt đối là lối ra, bởi vì, nếu như là lối đi phong kín, sao lại có gió lớn như vậy.

Lối ra tìm thấy rồi, nhưng không biết tại sao, trong lòng hai người không có chút vui mừng, trên đường đi, không khí cực kì nặng nề.

Bởi vì, họ đều biết, bước ra khỏi nơi này, hai người sẽ trở về với vai của mỗi người, ở bên ngoài, hắn vẫn là thất vương gia của vương triều Tây Diệm, còn nàng, vẫn là khí phụ bị hắn từ chối phủ.

Không biết đi bao lâu, sau khi quẹo một ngã, phía trước khẽ truyền lại ánh sáng, hai người lần theo ánh sáng mà đi, rất nhanh, một lối ra không lớn, bị che lấp đầy dây leo xuất hiện, theo sau đó, là một luồng không khí trong lành.

Lãnh Như Tuyết buông tay Ưu Vô Song, tắt đi ngọn đuốc, đang định kéo dây leo ra, đột nhiên, tay bị Ưu Vô Song kéo lại.

Lãnh Như Tuyết sửng sốt, quay đầu ôn nhu nhìn Ưu Vô Song, nói: “Song Nhi, nàng sao vậy?”

Ưu Vô Song hít một hơi thật sâu, giao chiếc hộp ngọc trong tay cho Lãnh Như Tuyết, nói: “Lãnh Như Tuyết, ngươi có thể quên việc chúng ta xảy ra trong động này không? Sau khi ra ngoài, ta sẽ không về kinh thành, ta muốn ở lại nơi này! Như vậy, bất kể là đối với ngươi hay ta, đều là lựa chọn tốt nhất!”

Lòng Lãnh Như Tuyết trầm xuống, hắn không nhận lấy chiếc hộp ngọc từ tay Ưu Vô Song, mà chỉ lẳng lẳng nhìn nàng, khàn giọng nói: “Tại sao? Là vì Tiêu Tịch sao? Song Nhi, tại sao nàng không nguyện ý về kinh thành?”

Ưu Vô Song chậm chậm lắc đầu, nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “Ta lưu lại đây, không phải là vì Tiêu Tịch, thứ hoàng thượng cần, chắc là trong chiếc hộp ngọc này, còn ta, không muốn về kinh thành, bởi vì, nơi đó không thích hợp với ta!”

Lãnh Như Tuyết nhìn bộ dạng bình tĩnh mà lí trí của Ưu Vô Song, thâm tâm âm âm đau, hắn đột nhiên dùng sức kéo Ưu Vô Song vào lòng, ôm chặt nàng, thầm nói: “Song Nhi, đừng rời khỏi ta được không? Nàng biết ta không thể không có nàng, thật sự không thể không có nàng”

Ưu Vô Song lẳng lẳng nằm trong lòng Lãnh Như Tuyết, nàng không nhúc nhích, cũng không muốn nhúc nhích, nàng đột nhiên phát hiện, bản thân quyền luyện đối với vòng tay của hắn, tiếc nuối không nguôi, nhưng nàng là Ưu Vô Song, là linh hồn thể kỉ 21, trong lòng nàng, thứ quan trọng hơn cả tình yêu là

sự tự do và duy nhất, cho nên, dù rằng rời xa hắc lòng sẽ đau, sẽ khó chịu, nàng vẫn không cách nàng từ bỏ nguyên tắc của mình!

Còn hắc, một người cao ngạo như vậy, cũng sẽ không từ bỏ thân phận, cùng nàng lang du phiêu bạc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 185: Hắc y nhân

Mọi thứ trong thạch thất đều quý giá, nhưng chiếc hộp ngọc nhìn có vẻ thần bí này, lại bị Lãnh Như Tuyết mở ra dễ dàng.

Bởi vì, chiếc hộp ngọc không bắt kì cơ quan nào, cứ như một chiếc hộp bình thường, nhẹ nhàng mở, là ra.

Ưu Vô Song nín thở, ánh mắt nhìn vào chiếc hộp ngọc, nàng lại một lần nữa thất vọng.

Bởi vì, bên trong chiếc hộp không có châu báu quý giá gì, cũng không có thứ kì lạ gì, mà bên trong chiếc hộp, chỉ có một thứ nhìn như da dê, lẳng lẳng nằm chính giữa.

Trong chiếc hộp ngọc nhìn có vẻ trân quý vô cùng cư nhiên là một tấm da dê nhìn không bắt mắt?

Ưu Vô Song không dám tin vào mắt mình, nản kì thực không tin, nàng muôn ngàn vát và lấy ra được, cư nhiên là một thứ nhìn không đáng giá.

Phản ứng của Lãnh Như Tuyết lại khác hẳn Ưu Vô Song, hắc về mặt vui mừng, cẩn thận lấy tấm da dê trong hộp ngọc ra, nhìn một lúc lâu, sau đó nói cùng Ưu Vô Song: “Song Nhi, nàng xem đây là gì?”

Ưu Vô Song chán nản nhìn tấm da dê trong tay Lãnh Như Tuyết, nhưng khi ánh mắt chạm vào tấm da dê, hai mắt nhất thời mở to.

Lãnh Như Tuyết nhìn phản ứng của Ưu Vô Song, bất giác nhẹ nhàng hỏi: “Song Nhi, nàng nhìn ra gì sao?”

Ưu Vô Song không trả lời câu hỏi của Lãnh Như Tuyết, chỉ dùng tay đón lấy tấm da dê, sau đó cúi đầu, chăm chú nhìn, qua một hồi lâu, mới tươi cười ngẩng đầu, nói với Lãnh Như Tuyết: “Thì ra là vậy, ta cuối cùng cũng hiểu rồi!”

Ưu Vô Song không còn đè nén sự vui mừng trong lòng, kéo lấy Lãnh Như Tuyết: “Ta biết...”

Tuy nhiên, lời của Ưu Vô Song còn chưa dứt, sắc mặt Lãnh Như Tuyết đột nhiên thay đổi, vội bịt miệng nàng, nhỏ tiếng nói: “Đừng nói chuyện!”

Theo sau âm thanh của Lãnh Như Tuyết, đột nhiên một giọng cười chói tai truyền đến, sau đó là một âm thanh trầm khàn truyền lại: “Các người mau giao thứ trong tay ra đây, nếu không, một người cũng đừng hòng còn mạng sống!”

Theo sau tiếng nói, trong sơn cốc, bỗng dưng xuất hiện hơn mười người hắc y nhân, đám người ấy vây thành vòng tròn, từ từ tiến về phía Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song.

Bởi vì Lãnh Như Tuyết che cho bản thân, sau khi Ưu Vô Song nhìn thấy hắc y nhân, lòng khẽ kinh hãi, nhưng mà nàng rất nhanh bắt động thanh sắc nhét tấm da dê trong tay vào tay áo Lãnh Như Tuyết, sau đó giả vờ kinh hoàng nhìn bọn hắc y nhân, lớn tiếng nói: “Tiêu Tịch ở đâu? Các người làm gì y rồi?”

Câu nói này của Ưu Vô Song không phải hỏi tùy ý, bởi vì trước khi vào sơn động này, nàng biết Tiêu Tịch đang gặp phải bọn hắc y nhân này, và nay bọn hắc y nhân này vẫn xuất hiện ở đây, nàng thực sự lo lắng cho Tiêu Tịch.

Còn Lãnh Như Tuyết khi nghe thấy lời của Ưu Vô Song, khẽ nhủ mảy, có chút không vui khi nữ nhân của mình cư nhiên lúc này quan tâm người nam nhân khác.

Nhưng mà hắc không nói gì, mà chỉ kéo lấy tay Ưu Vô Song, sau đó từ từ xoay người lại, nhìn bọn hắc y nhân đang tiến đến gần nói: “Các người là người gì?”

Tên hắc y nhân đứng đầu cuồng ngạo cười lớn, lạnh lùng nói: “Bọn ta là người gì, thất vương gia không cần quan tâm, thất vương gia bây giờ vẫn là lo cho bản thân mình thì hơn!”

“Vậy sao?” nghe thấy lời của tên hắc y nhân, Lãnh Như Tuyết lạnh lùng cười một tiếng: “Chỉ dựa vào các người, thì có thể làm gì Lãnh Như Tuyết ta?”

Nghe thấy ngữ khí bất hài của Lãnh Như Tuyết, hắc y nhân lại không tức giận, ánh mắt tên hắc y nhân rơi vào Ưu Vô Song, mắt hẹp dài thoáng qua tia tà mị, lạnh lùng cười nói: “Chỉ dựa vào bọn ta vài người, đích thực không thể làm gì thất vương gia, nhưng mà, thất vương gia, người đừng quên, đao kiếm không có mắt, nếu như vạn nhất không cẩn thận làm thất vương phi bị thương, vậy thì không tốt lắm!”

Nghe thấy lời của hắc y nhân, bàn tay nắm lấy Ưu Vô Song của Lãnh Như Tuyết bắt gác khế siết chặt, nếu như hắc y nhân thì bọn hắc y nhân này không là gì trong mắt hắc y nhân, nhưng Ưu Vô Song ở đây, nàng chỉ là một nữ tử yếu ớt không biết võ công, đối phương nhiều người, hắc y nhân khó đảm bảo có thể bảo toàn cho nàng.

Ưu Vô Song là người thông minh, nàng tự nhiên biết cách nghĩ của rồi, cảm nhận được sự lo lắng của hắc y nhân, Ưu Vô Song dùng tay nắm lại tay hắc y nhân, nhỏ tiếng bên tai hắc y nhân nói: “Đồ ta để trong tay áo ngươi, một lát ngươi đừng lo cho ta, ta sẽ tự lo cho bản thân.”

Ưu Vô Song kì thực cũng biết bản thân quật cường, nhưng lúc này, nàng vạn lần không thể để Lãnh Như Tuyết vì nàng mà phân tâm, cho nên, nàng không thể không nói vậy, dù rằng nàng biết, Lãnh Như Tuyết vẫn không bỏ rơi nàng!

Tuy nhiên, trong lúc họ cùng trao đổi, bọn hắc y nhân đã tiến đến gần hơn, tên đứng đầu bọn hắc y nhân không hài lòng lên tiếng: “Mau giao đồ ra đây, nếu không, nơi này sẽ là nơi chôn thân của các ngươi!”

Lãnh Như Tuyết không thèm quan tâm bọn hắc y nhân, mà chỉ bảo vệ Ưu Vô Song ra sau, thần sắc nghiêm trọng nói: “Song Nhi, một lát ta chặn bọn họ, nàng nhớ phải chạy xuống núi, thị vệ đều ở dưới núi!”

Ưu Vô Song biết nếu như nàng lưu lại đây, chắc chắn sẽ liên lụy Lãnh Như Tuyết, cho nên, cũng thần thái kiên định gật đầu, sau đó thâm thâm nhìn Lãnh Như Tuyết, nhỏ tiếng nói: “Lãnh Như Tuyết, ngươi nhất định phải cẩn thận!”

Dứt lời, Ưu Vô Song cắn răng, đột nhiên giật lấy chiếc hộp ngọc trong tay Lãnh Như Tuyết, sau đó nhanh chóng bay vào rừng cây bên cạnh mà chạy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Không biết phải làm sao

Trong khu rừng rậm rạp, vốn dĩ cách nơi Ưu Vô Song không xa, hắc y nhân vì bị Lãnh Như Tuyết chặn lại, cho nên, Ưu Vô Song ngoài nghe thấy tiếng đao gươm giao nhau ra, thì rất thuận lợi chạy ra khỏi khu rừng.

Chui vào trong rừng thì Ưu Vô Song rất nhanh đã ngẩn người, bởi vì, khu rừng này nhìn từ bên ngoài có vẻ như những khu rừng bình thường khác, cư nhiên lại mọc đầy các loại dây leo vô danh khiến người khác khó đi chuyển.

Tiếng đao kiếm giao nhau ngày càng gần, Ưu Vô Song liếc mắt nhìn chiếc hộp trong tay, lúc này nàng không thể nghĩ nhiều, cắn răng, cúi đầu, mượn thân hình nhỏ bé, chui vào trong khu rừng.

Không biết qua bao lâu, tiếng đao kiếm sớm đã không còn nghe thấy, Ưu Vô Song thần thờ bước ra khỏi khu rừng, y phục trên người nàng nhiều nơi đã bị rách, và trên người cũng bị quệt ra nhiều vết máu.

Hắc y nhân bây giờ có phải cũng đang lo lắng cho nàng?

Còn Tiêu Tịch thì sao? Lúc họ vào trong sơn động, Tiêu Tịch gặp phải bọn hắc y nhân, bây giờ y thế nào rồi? y có thể an toàn rồi khỏi không? Hay là, đã bị bọn hắc y nhân....

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song không dám nghĩ tiếp nữa, nàng dùng nhanh bước chân, nàng giành lấy chiếc hộp trong tay Lãnh Như Tuyết, vì dụ bọn hắc y nhân, nhưng bọn hắc y nhân thấy chiếc hộp không trong tay hắc y nhân, có khi nào nhẫn tâm giết chết hắc y nhân?

Nghĩ vậy, trong đầu Ưu Vô Song bắt gặp hiện ra cảnh Lãnh Như Tuyết toàn thân đầy máu, nằm giữa vũng máu, nàng không nhận được quay nhanh người, chạy trở lại hướng đi đến, trong đầu hình ảnh toàn thân đầy máu của Tiêu Tịch và Lãnh Như Tuyết không ngừng đan xen nhau, nàng không thể, không thể rời đi như vậy.

Nghĩ đến Lãnh Như Tuyết có thể sẽ chết trong tay bọn hắc y nhân, tim nàng cơ hồ đau đến không thở nổi! Giờ đây nàng mới hiểu, bao trong lòng nàng hắc y nhân quan trọng biết!

Ưu Vô Song bất chấp tất cả, vội vội vàng vàng chạy về phía có ánh sáng, nàng cơ hồ nghĩ cũng không nghĩ, cứ xông về nơi có ánh sáng truyền tới, nhưng khi nàng xông ra khỏi khu rừng, nàng lại sững sờ.

Bởi vì, trước mắt nàng không phải là sơn cốc kia, mà là một nơi vô danh, nơi đây không có một bóng cây, tại nơi này có thể nhìn thấy đỉnh núi của Quân sơn, nhưng lại không tìm thấy đường nàng đi đến.

Nàng lạc đường rồi! Ưu Vô Song hai tay ôm chặt hộp ngọc, hai chân mềm nhũn, ngã xuống đất, nước mắt phút chốc trào ra, từng giọt từng giọt rơi xuống đất, trong lặng lẽ.

Tính cách Ưu Vô Song trước nay luôn kiên cường, nhưng nay lại không biết phải làm sao, nàng lần đầu tiên không biết bản thân nên làm gì, việc duy nhất

nàng muốn làm bây giờ là có thể gặp được Lãnh Như Tuyết, bởi vì trong lòng nàng cực kì bất an, nàng không thể nào tưởng tượng được, nếu như Lãnh Như Tuyết xảy ra chuyện, nàng sẽ như thế nào.

Một trận bước chân nhẹ nhàng truyền đến, Ưu Vô Song tựa như thỏ con kinh hãi, vội đứng từ dưới đất dậy, sau đó cảnh giác nhìn về phía phát ra âm thanh.

Nàng phát hiện, đứng cách nàng không, Tiêu Tịch một thân bạch y dùng ánh mắt không dám tin và vui mừng nhìn nàng.

Tiêu Tịch! Y không sao!

Nước mắt một lần nữa dâng trào, Ưu Vô Song lẳng lặng đứng đó không động đậy, đôi mắt sớm đã mờ hồ vì nước mắt, sừng sờ nhìn Tiêu Tịch.

Còn Tiêu Tịch ánh mắt rơi trên thương tích khắp người Ưu Vô Song, ánh mắt thoáng qua tia đau lòng, hắn đi đến, nhẹ nhàng ôm Ưu Vô Song vào lòng, sau đó dùng tay lau đi nước mắt trên mặt nàng, dịu dàng nói: “Vô Song, nàng không sao thật là tốt quá!”

Giọng nói của Tiêu Tịch khẽ run, tay ôm lấy Ưu Vô Song của y cũng khẽ run lên, lộ ra nội tâm kích động trong lòng hắn.

Ưu Vô Song không còn đề nện sự chua đắng trong lòng, dùng tay nắm lấy tay áo Tiêu Tịch, khóc nói: “Tiêu Tịch, huynh mau đi cứu Lãnh Như Tuyết, hắn...hắn đang bị bọn hắc y nhân vây lại...”

Nghe thấy lời nói của, cơ thể Tiêu Tịch khẽ hóa thạch, lòng y nhất thời dâng lên cảm giác thất vọng, hắn nhìn Ưu Vô Song mặt đầy nước mắt, kinh hoàng bất lực, lòng khẽ nhói đau.

Nàng đang lo lắng cho người nam nhân khác, mới kinh hoàng, mới bất lực như vậy! Xem ra, Lãnh Như Tuyết, đã ở sâu trong lòng nàng, đối với nàng, hắn đã trở nên cực kì quan trọng.

Nghĩ tới đây, Tiêu Tịch bất giác cười cay đắng, hắn nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai yếu đuối của Ưu Vô Song, nói: “Vô Song, nàng đừng khóc, nói cho ta biết, việc này là việc gì, thất vương gia làm sao rồi?”

Đối diện với ánh mắt ôn nhu của Tiêu Tịch, lòng Ưu Vô Song cũng dần bình tĩnh lại, nàng kể lại chuyện xảy ra với nàng và Lãnh Như Tuyết cho y, sau đó cực kì lo lắng kéo lấy Tiêu Tịch: “Tiêu Tịch, huynh từ nhỏ lớn lên ở đây, huynh nhất định biết làm thế nào về lại nơi đó, đúng không? Họ nhất định còn ở đó, huynh mau đưa ta trở lại đó, mau.”

Tiêu Tịch nhẹ nhàng nắm lấy tay Ưu Vô Song, dịu dàng nói: “Vô Song, nàng đừng vội, với võ công của thất vương gia, những người đó căn bản không thể nào làm thất vương gia bị thương, hơn nữa, dù nàng có trở lại thì cũng không thể giúp được gì. Vả lại, nàng bây giờ đang bị thương, chúng ta hãy xuống núi trước, ở dưới núi đợi thất vương gia được không?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Lòng rất đau

Trong lòng Ưu Vô Song tuy biết Tiêu Tịch nói là thật, nhưng nay nàng không nghe lọt tai bất cứ gì, nàng chỉ biết nàng rất lo lắng cho rồi, rất muốn được gặp hắn.

Không gặp được hắn, lòng nàng sẽ bất an, cứ như mất đi thứ gì đó quan trọng, lòng rất lạc lõng.

Chỉ thấy nàng kiên trì nhìn Tiêu Tịch, Tiêu Tịch không dẫn nàng đi, nàng nhất quyết không chịu thôi.

Tiêu Tịch nhìn khuôn mặt nhỏ quật cường, trắng bệch còn ướt lệ, lòng phút chốc mềm xuống, bất giác thở dài một tiếng, dịu dàng nói: “được, ta dẫn nàng đi! Theo nàng nói thì đó chắc là phía tây của Quân sơn, chúng ta đi thôi!”

Nói rồi Tiêu Tịch kéo lấy tay Ưu Vô Song, dẫn nàng đi về phía một con đường nhỏ không bắt mắt.

Trên đường đi, hai người không ai nói gì, Tiêu Tịch tâm sự trùng trùng, còn Ưu Vô Song lại vì lo lắng cho Lãnh Như Tuyết mà không có tâm trạng nói chuyện, nàng chỉ cố tăng nhanh bước chân, muốn sớm được nhìn thấy Lãnh Như Tuyết, bởi vì chỉ có như vậy, nàng mới an tâm.

Tiêu Tịch từ nhỏ lớn lên tại Quân sơn, tất cả mọi thứ trong Quân sơn đối với Tiêu Tịch cực kì quen thuộc, vì từ nhỏ y đã theo sư phụ hái thuốc tại Quân sơn, cho nên y căn cứ theo những lời Ưu Vô Song nói, rất nhanh đã xác định được phương hướng.

Và y vì hái thuốc, cũng từng đi qua nơi ấy, do đó đường đi đến đó y cũng có thể tính là quen thuộc.

Rất nhanh, dưới sự dẫn đường của Tiêu Tịch, Ưu Vô Song một lần nữa trở lại sơn cốc đó, nhưng khi họ trở lại sơn cốc, trong sơn cốc ngoài mây thì

của bọn hắc y nhân ra, dưới đất còn có một vũng máu lớn, nhưng lại không thấy bất cứ người nào, càng không thấy hình bóng của Lãnh Như Tuyết đâu!

Nhìn vũng máu lớn dưới đất, Ưu Vô Song chỉ cảm thấy máu toàn thân phút chốc đông lại, đó là máu của ai? Của Lãnh Như Tuyết sao? Hắc đầu? Hắc đi đâu rồi? Có phải hắc bị thương nặng lắm không?

Nhìn mấy thi thể dưới đất, Tiêu Tịch bất giác nhíu mày: “lại là bọn chúng, sao bọn chúng không chịu từ bỏ chứ?”

Nói rồi y buông tay Ưu Vô Song ra, nói: “Vô Song, nàg đứng ở đây đừng đi đâu, ta xuống dưới xem sao.”

Dứt lời, Tiêu Tịch nhanh chân đi về phía đồng thi thể.

Còn Ưu Vô Song lúc này bất động nhìn vũng máu lớn dưới đất, nàg không nghe lọt tai bất cứ lời nào, nàg căn bản không nghe thấy lời của Tiêu Tịch, bởi vì trong lòng nàg bây giờ tràn ngập hình bóng của Lãnh Như Tuyết, nàg chỉ muốn biết, hắc rốt cuộc thế nào, có bị thương không, bây giờ hắc ở đâu?

Ưu Vô Song chỉ cảm nhận được lòng mình trống không, một cảm giác đau đớn không thể tả đang dần ngập tràn tim nàg, cơ thể nàg khẽ run lên, cơ hồ suýt ngã xuống đất.

Chính trong lúc này, nàg đột nhiên nhìn thấy một loài cây không biết tên trong sơn cốc, đang vương phải một miếng vải màu trắng.

Nhìn thấy miếng vải trắng đó, Ưu Vô Song cơ hồ nghĩ cũng không nghĩ, nhanh chân đi qua đó, khoảng cách giữa miếng vải ngày càng gần, tim Ưu Vô Song đập càng nhanh, cuối cùng, nàg cơ hồ như bay qua đó nhặt miếng vải lên.

Khi nàg nhìn rõ miếng vải trong tay, cơ thể bất giác run nhẹ, nước mắt, một lần nữa rơi xuống, bởi vì, miếng vải đó, nàg cực kì quen thuộc, đó chính là vải trên áo bào của Lãnh Như Tuyết, trên đó, còn có hình ngọn lửa thêu bằng chỉ vàng như minh chứng cho thân phận của hắc.

Nhưng nay trên hình ngọn lửa ấy dính đầy máu, máu này là của ai? Là của hắc sao? Hắc đang ở đâu?

‘bộp’ một tiếng, chiếc hộp ngọc trong tay Ưu Vô Song rơi xuống đất, nhưng Ưu Vô Song không quan tâm, đôi tay nàg chỉ nắm chặt miếng vải dính đầy máu, nước mắt như suối mà tuôn rơi.

Bởi vì nàg phát hiện, cách nơi loài cây ấy không xa là một vực sâu, vì lúc trước bị loài cây này che phải nên nàg không nhìn thấy, nhưng nay, nàg nhặt được mảnh vải rách ra từ áo bào của Lãnh Như Tuyết, vậy thì, hắc đâu? Phải chăng đã rơi xuống vực rồi?

Ưu Vô Song không cách nào chấp nhận sự thật này, nàg đột nhiên cảm thấy lòng rất đau rất đau, nàg nhớ lại tình cảnh nàg ở cùng Lãnh Như Tuyết, những cảnh ấy cứ như màn ảnh tivi, ——thoảng qua trong đầu nàg.

Những tình cảnh ấy thật rõ ràng biết bao, nàg đưa tay nhẹ nhàng sờ vào má, cứ như vẫn còn nghe thấy giọng nói ôn nhu của Lãnh Như Tuyết, đang gọi nàg là Song Nhi.

Đang thương tâm đến cùng cực, Ưu Vô Song không phát hiện, nguy hiểm đang từng bước từng bước đi về phía nàg.

Chính trong lúc Ưu Vô Song ngẩn người nhìn miếng vải trong tay đến xuất thần, tiếng gọi vợ và của Tiêu Tịch truyền đến: “Vô Song, mau lại đây, nguy hiểm.”

Tuy nhiên, lời của Tiêu Tịch còn chưa nói hết, một thanh kiếm sắc bén đã kẹp trên chiếc cổ thon nhỏ của Ưu Vô Song.

Còn Ưu Vô Song, cứ như không nghe thấy lời Tiêu Tịch, vẫn ngẩn người nhìn miếng vải trong tay.

Người đang dùng kiếm kẹp lấy Ưu Vô Song, chính là tên hắc y nhân khi trước, lúc này hắc ta chỉ có một mình, không nhìn thấy tùy tùng của hắc đâu.

Chỉ thấy hắc dùng kiếm kẹp lấy Ưu Vô Song, sau đó cười lạnh lùng, từ từ nhặt lấy chiếc hộp ngọc mà Ưu Vô Song đánh rơi lên.

Tiêu Tịch thần sắc trầm trọng, mâu đen trước nay luôn đậm nhiên thoảng qua tia lo lắng, y lạnh lùng nhìn tên hắc y nhân: “Đồ người có thể lấy đi, thả nàg ấy ra!”

Tên hắc y nhân ấy vội kéo Ưu Vô Song ra phía trước, cười lạnh một tiếng, nhìn Tiêu Tịch nói: “Tiêu công tử, tại tự biết mình không phải là đối thủ của công tử, vì bảo toàn tánh mạng, tại hạ làm sao có thể dễ dàng bỏ người nữ nhân này ra?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Hắc không sao

Ưu Vô Song vốn dĩ thất thần kia đột nhiên vô cớ nắm lấy tay lại, sau đó phản tay túm lấy áo tên hắc y nhân, phớt lờ đi thanh kiếm đang phát hàn quang kẹp trên cổ nàng, hỏi: “Lãnh Như Tuyết đâu? Các người làm gì hắc rồi? Hắc đang ở đâu? Hắc bây giờ ở đâu?”

Tên hắc y nhân ấy đột nhiên bị Ưu Vô Song tóm lấy áo, tay khẽ run, thanh kiếm sắc nhọn trong tay nhất thời vẽ ra một vết thương trên cổ Ưu Vô Song, hắc ta hồi thần lại, vội vàng đứng vững, tay kẹp lấy Ưu Vô Song khẽ dùng sức, tức giận nói: “Nữ nhân này, ngươi muốn chết sao?”

Tuy nhiên, Ưu Vô Song dường như vô cảm với vết thương trên cổ, vẫn túm chặt áo của tên hắc y nhân, không ngừng hỏi: “Hắc bây giờ ở đâu? Các người làm gì hắc rồi? người làm gì hắc rồi?”

Tiêu Tịch bị thái độ kiên trì mà điên cuồng của Ưu Vô Song làm cho chấn động, một cảm giác đau nhói từ trong thâm tâm y dâng lên, máu đen đậm nhiên thoát qua tia lo lắng: “Vô Song, nàng hãy bình tĩnh lại!”

Y thực sự lo lắng nàng sẽ bị thương, nhưng nhìn thấy nàng vì Lãnh Như Tuyết mà trở nên điên cuồng vậy, lòng y khẽ nhói đau.

Ưu Vô Song căn bản không nghe thấy gì, trong đầu nàng chỉ có Lãnh Như Tuyết, nàng muốn biết, hắc bây giờ ở đâu, hắc có sao không?

Còn tên hắc y nhân ấy hiển nhiên có chút bức bối, hắc ta tay cầm chiếc hộp, lại phải không chế Ưu Vô Song, lại phải cẩn thận Tiêu Tịch, cho nên bị túm phải, chiếc hộp ngọc suýt chút rơi xuống đất.

Do đó, hắc ta cơ hồ không nghĩ, vội giơ tay, dùng cán kiếm đánh mạnh vào cổ Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song còn chưa phản ứng lại, đã cảm thấy sau đầu bị người ta đánh mạnh, sau đó trước mắt một màn đen, ngất đi.

Trong lòng Tiêu Tịch kinh hãi, y đang định tiến lên trước, nhưng hắc y nhân dường như biết được hành động tiếp theo của y, y đang chuẩn bị phóng ra ngân châm thì hắc y nhân đã kéo Ưu Vô Song ra trước chắn lại, lãnh lùng nhìn Tiêu Tịch nói: “Tiêu công tử, tại hạ biết ngân châm của công tử xuất quỷ nhập thần, nhưng mà, công tử tốt nhất đừng manh động, nếu không tại hạ không đảm bảo không giết người nữ nhân này!”

Cánh tay dưới tay áo của Tiêu Tịch nắm chặt ngân châm, ngón tay vì dùng sức quá mức mà khẽ trắng bệch, nhưng y không thể phóng ra, bởi vì Ưu Vô Song đang chắn trước tên hắc y nhân, y không thể làm bị thương nàng.

Hắc y nhân cũng đã biết chắc Tiêu Tịch không dám ra tay, nên cười đắc ý, nói: “Tiêu công tử, thứ tại hạ cần đã có được, tại hạ sẽ không làm tổn hại tính mạng người khác, cho nên, nếu như Tiêu công tử không manh động, sau khi tại hạ rời khỏi, tự khắc sẽ thả người nữ nhân này, thế nào?”

Tiêu Tịch trầm mặc hồi lâu, hai tay giữ chặt ngân châm từ từ buông lỏng, hai mắt lạnh lùng nhìn tên hắc y nhân, lạnh giọng nói: “Thứ người cần, không có ích gì với ta, người có thể đem đi, nhưng nếu như người làm cho nàng ấy bị thương, vậy thì, dù cho người có chạy trốn đến chân trời góc bể, Tiêu Tịch ta cũng nhất định tìm cho ra người!”

Tay tên hắc y nhân khẽ run, ánh mắt thoáng qua tia kinh hoảng, nhưng mà hắc ta rất nhanh đã bình tĩnh lại, nói với Tiêu Tịch: “Bọn ta chỉ cần đồ, tự khắc không làm hại đến tính mạng nàng ta! Chỉ là bắt đắc dĩ, lợi dụng nàng ta đưa xuống núi mà thôi! Đến chân núi, sau khi tại hạ xác định có thể an toàn rời khỏi thì tự nhiên sẽ thả nàng ta ra!”

Dứt lời, hắc y nhân tay cầm lấy kiếm kẹp lấy Ưu Vô Song, phóng nhanh về phía đường núi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 189: Trở lại thất vương phủ

Không biết qua bao lâu, Ưu Vô Song mới từ từ bình tĩnh lại, nàng đột nhiên nhớ trước lúc ngất đi, nàng hình như bị người khác bắt, lúc đó, nàng đang ở cùng Tiêu Tịch, và nay nàng ở đây, vậy thì Tiêu Tịch đâu? Là y cứu nàng sao?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác ngẩn đầu, khẩn trương nhìn Lãnh Như Tuyết, hỏi: “Tiêu Tịch đâu? Y không sao chứ?”

Lãnh Như Tuyết nhún mày, có chút không vui nheo mắt Ưu Vô Song một cái, nói: “Nữ nhân, sao tỉnh lại đã hỏi người nam nhân khác? Nàng không thể quan tâm ta sao?”

Mặt Ưu Vô Song đỏ ửng, trừng mắt nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Ngươi đang nói bậy gì đó? Đây là đâu? Có phải Tiêu Tịch cứu ta không?”

Lãnh Như Tuyết kì thực không phải giận thật, bởi vì khi này nhìn thấy Ưu Vô Song tỉnh lại, gọi tên hắc, việc đó chứng minh trong lòng Ưu Vô Song hắc ta là người quan trọng hơn bất cứ người nào khác, và đương nhiên, người nào khác đó chính là Tiêu Tịch.

Nhưng trong lòng hắc vẫn luôn vì Ưu Vô Song và Tiêu Tịch từng có chút quan hệ mà canh cánh trong lòng, nên khó tránh có cảm giác chua chua.

Nay nhìn thấy Ưu Vô Song hơi giận, hần tự khắc không dám đùa, vội nói: “Nàng yên tâm, y không sao!”

Nói rồi, hần vẫn là không nhận được chua chát hỏi: “Nàng lo lắng cho y làm gì? Đừng quên, nàng bây giờ đã là người của ta.”

Ưu Vô Song nghe thấy Tiêu Tịch không việc gì, bắt giác thở phào, nhưng khi nghe thấy Lãnh Như Tuyết nói nàng là người của hần, bắt giác lại nhớ đến việc xảy ra trong thạch thất, nhất thời đỏ ửng mặt, liếc Lãnh Như Tuyết một cái, đưa tay đánh hần, nói: “Ai là người của người? Hừ, ta và người bây giờ không có chút quan hệ gì!”

Lãnh Như Tuyết ‘hừ’ một tiếng, đột nhiên dùng sức ôm Ưu Vô Song vào lòng, áp sát tai nàng nói: “Nữ nhân, sao nàng có thể nhanh như vậy đã quên việc chúng ta đã làm? Nếu như là vậy, ta bây giờ không ngại một lần nữa dùng hành động chứng minh với nàng!”

Hơi thở ấm áp, nhẹ nhàng phả vào vành tai mẫn cảm của nàng, khiến cơ thể nàng bắt giác run nhẹ, nhưng mà nàng rất nhanh đã đè nén sự dao động trong lòng, đưa tay đẩy Lãnh Như Tuyết ra, trừng mắt nhìn hần: “Tên sắc lang, đầu người toàn những thứ gì vậy? Người còn chưa nói cho ta biết, đây là đâu, sao ta lại ở đây?”

Nhìn thấy Ưu Vô Song như vậy, Lãnh Như Tuyết hết cách, chỉ còn có thể ôm nàng vào lòng, sau đó dựa lưng vào giường, nói: “Là Tiêu Tịch cứu nàng, đây là nhà chúng ta, nàng bây giờ đã về kinh rồi!”

Về kinh rồi? Không lẽ, đây chính là thất vương phủ? Ưu Vô Song giờ mới hay, tại sao nàng lại cảm thấy nơi này quen thuộc, bởi vì, đây chính là Dạ Vân điện nàng từng ở qua, cũng từng là tâm phòng của thất vương phủ! Khó trách nàng có cảm giác quen thuộc như vậy!

Đội đã, nàng nhớ khi trước nàng còn ở Quân sơn, sao giờ lại về kinh rồi?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bắt giác có chút ngờ hoặc nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “Chúng ta không phải ở Quân sơn sao? Sao bây giờ lại ở kinh thành?”

Động tác Lãnh Như Tuyết cực kì ôn nhu vén lại mái tóc có chút rối của Ưu Vô Song, sau đó mới từ từ kể với Ưu Vô Song mọi chuyện từ sau khi nàng ngất đi.

Thì ra, nàng bị tên hắc y nhân ấy bắt đi, Tiêu Tịch âm thầm luôn theo sau tên hắc y nhân, sau đó nhân cơ hội cứu nàng ra, nhưng sau khi cứu nàng, nàng lại bị nhiễm phong hàn, cho nên mới hôn mê.

Và nay cách ngày nàng hôn mê, đã bảy ngày, do đó họ đã về đến kinh thành.

Thì ra Tiêu Tịch cứu mình, Ưu Vô Song nghĩ đến Tiêu Tịch lòng bắt giác vạn phần cảm kích, nếu như không phải y, nàng bây giờ chắc vẫn còn trong tay tên hắc y nhân, nào có như bây giờ?

Nghĩ vậy, Ưu Vô Song bắt giác nhớ lại việc xảy ra ở sơn cốc, khi ấy, nàng còn tưởng Lãnh Như Tuyết đã chết, cho nên trong lòng buồn rầu, mới bị tên hắc y nhân thừa cơ.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bắt giác căm hận nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Người khi ấy đi đâu vậy? Hại ta vì người mà.....”

Nói tới đây, Ưu Vô Song cắn chặt môi, không nói tiếp nữa, nàng không muốn để Lãnh Như Tuyết biết được bộ dạng thảm bại của nàng khi ấy.

Còn Lãnh Như Tuyết lại mỉm cười, nhìn Ưu Vô Song, nhẹ nhàng điểm nhẹ vào mũi nàng, nói: “Nàng tưởng rằng ta chết rồi sao? Nữ nhân ngốc, ta làm sao có thể chết dễ dàng như vậy? Đừng quên, ta còn muốn nàng trở thành vương phi của ta nữa đấy!”

Ưu Vô Song đỏ mặt, nói: “ai muốn trở thành vương phi của người? Ta nói cho người biết, ta sẽ không cùng nữ nhân khác cùng chung một phu quân! Người hãy từ bỏ ý định này đi!”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời của Ưu Vô Song, cơ thể khẽ cứng đờ, nhưng mà hần rất nhanh đã chuyển thành nhìn Ưu Vô Song: “Song Nhi, hãy tin ta, ta sẽ không để nàng chịu ủy khuất!”

Ưu Vô Song quay đầu đi nơi khác, trầm mặc không nói, lòng nàng khẽ nhói đau, người nam nhân này, không lẽ hần không hiểu ý nàng sao?

Đây căn bản không phải là vấn đề có chịu ủy khuất hay không, mà là sự kiêu ngạo của nàng, sự tự tôn của nàng, căn bản không cho phép nàng cùng nữ nhân khác chung một phu quân, dù cho nàng có yêu hần hơn đi chăng nữa, nàng cũng không thể làm như vậy.

Bởi vì, nàng không muốn cả ngày bị nhốt trong chiếc lồng hào hoa, cùng một đám nữ nhân tranh giành nhau, nhữn ngày tháng như vậy căn bản không hợp với nàng!

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song chỉ cảm thấy lòng tràn ngập sự đau đớn, nàng biết, đối với hần, nàng đã chìm đắm vào sâu, nhưng bất kể thế nào, hần đến cuối cùng cũng không thuộc về nàng, còn nàng, cũng sẽ trở thành khách qua đường trong sinh mạng của hần.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 190: Không muốn trở thành oán phụ

Ngày tháng, cứ như nước trôi qua.

Căn cứ vào tấm họa đồ tìm được trong thạch thất, Ưu Vô Song đã tìm được bảo tàng bị chôn dưới đất.

Và vì Lãnh Như Tuyết cự tuyệt hôn ước và Tử Việt quốc có dã tâm phái người đi đoạt họa đồ tàng bảo nên Tây Diêm và Tử Việt quốc đã hoàn toàn trở mặt, thậm chí, Tử Việt quốc đã bắt đầu xuất binh với Tây Diêm.

Nhưng mà bởi vì quốc khố đã đầy, thiên tai khắp nơi đã được giải quyết, và bách tính sớm đã an định, cho nên, chiến sự này cũng không kinh hoàng lắm.

Hoàng đế cũng hạ quyết tâm, cùng Tử Việt quốc đánh một trận thủ vệ.

Nhưng mà, những việc này đã không còn liên quan đến Ưu Vô Song, tìm được bảo tàng, nhiệm vụ của nàng đã hoàn thành, những việc chiến sự, vốn không phải là việc nữ tử yếu ớt như nàng có thể tham gia, cho nên nàng cũng lười quan tâm.

Nay phiền não của nàng chính là, việc của nàng và Lãnh Như Tuyết, nàng ở thất vương phủ đã hơn một tháng, trong nửa tháng hơn này, nàng không chỉ một lần đưa ra đề nghị với Lãnh Như Tuyết dọn khỏi thất vương phủ, nhưng mỗi lần Lãnh Như Tuyết đều lấy lý do lần trước nàng trúng độc, cự tuyệt nàng.

Hắn thậm chí phái người đến biệt viện, đón Vân Nhi trở lại đây, bất kể nàng có quấy phá thế nào có nói thế nào, hắn cũng không để nàng rời khỏi.

Còn Ưu Vô Song cũng từng thử qua dẫn Vân Nhi lên lên rời khỏi, nhưng Lãnh Như Tuyết lại phái Ngạo Phong theo chặt nàng, khiến nàng căn bản đi không thành!

Nhưng nay khiến nàng càng phiền não hơn là, những ngày này, nàng thường cảm thấy mệt mỏi, và lại, nguyệt sự của nàng đã qua hơn mấy ngày không đến.

Đối với người tiếp nhận qua giáo dục sinh lý như Ưu Vô Song thì nàng tự khắc thăm đoán được việc này làm thế nào.

Chính là việc như vậy khiến nội tâm nàng càng bất an, nàng không ngờ, lần ấy cùng Lãnh Như Tuyết trong thạch thất, nàng cư nhiên lại mang thai, nàng mang thai đứa con của Lãnh Như Tuyết!

Đây thực sự này không phải là gì, nhưng việc khiến nàng buồn rầu là, nàng mang thai đứa con của Lãnh Như Tuyết, vậy thì sau này nàng và Lãnh Như Tuyết sẽ càng dính líu không dứt.

Không lẽ, nàng thật sự phải trở thành vương phi của hắn lần nữa, cùng nữ nhân khác cùng hầu hạ hắn sao?

Nàng không muốn như vậy, nếu như là thế, nàng thà không cần đứa con này!

Ưu Vô Song ngồi trên nhuyễn tháp, nhìn cảnh sắc bên ngoài mà thất thần.

Nàng vốn không bài trừ mang thai đứa con của Lãnh Như Tuyết, bởi vì nàng biết, bản thân yêu hắn, nhưng nàng không thể nào chấp nhận cuộc hôn nhân giữa nàng và hắn, thứ nàng cần là duy nhất, nhưng mà, thứ này, hắn không thể nào cho nàng!

Hắn là vương gia, tất cả mọi thứ của hắn, căn bản không phải bản thân hắn có thể làm chủ, nếu như lão hoàng đế hồ ly ấy nhất thời cao hứng, bất cứ lúc nào cũng có thể một lần nữa ban hôn cho hắn, hoặc là để hắn liên hôn cùng công chúa nước khác.

Cho nên, ngoại trừ số thị nhân bị Lãnh Như Tuyết đưa vào phủ và những a hoàn thân cận có quan hệ thân mật với Lãnh Như Tuyết ra, nàng còn phải mọi lúc chuẩn bị đối mặt với nữ nhân được hắn cưới vào vương phủ, những ngày tháng như vậy, nàng không muốn.

Bởi vì, nàng không muốn bản thân thường vì tướng công của mình ở cùng nữ nhân khác mà thương tâm, cũng không muốn trở thành một kị phụ bụng đầy oán hận đồ kị! Càng không muốn hài tử nàng sau này trở thành một người có tâm kờ.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác khẽ thở dài, nàng phải làm sao đây? Nàng không muốn đứa con này, nhưng lại không nỡ xuống tay, vì dù sao đó cũng là con của nàng, là cốt nhục của nàng, nàng không nỡ nhẫn tâm, nhưng nếu như giữ đứa bé lại thì sau này, nhất định không thể giấu được Lãnh Như Tuyết, đến khi đó, nếu như nàng muốn rời khỏi hắn thì càng khó hơn.

Một trận bước chân nhẹ truyền đến, ngắt đi sự trầm tư của Ưu Vô Song, nàng còn chưa kịp phản ứng, đã rơi vào một vòng tay ấm áp, bên tai truyền lại tiếng nói quen thuộc của Lãnh Như Tuyết: “Song Nhi, nàng đang nghĩ gì vậy?”

Ưu Vô Song quay đầu lại, lẳng lặng nhìn người nam nhân tuấn mỹ trước mắt, qua một lúc sau, mới khẽ lắc đầu nói: “Lãnh Như Tuyết, sao ngươi lại đến đây? Bây giờ ngươi không phải nên ở trong cung sao?”

Lãnh Như Tuyết ôm nàng dậy, sau đó đặt nàng ngồi trên đùi mình, nói: “Hôm nay trong triều không có việc gì, cho nên về đây với nàng, đúng rồi, ta đã xin

ý chỉ phụ hoàng, hôn sự của chúng ta, không lâu sau có thể định rồi.”

Ưu Vô Song trầm mặc không nói gì, nàng cắn chặt môi, quay đầu đi nơi khác, không nhìn Lãnh Như Tuyết.

Còn Lãnh Như Tuyết cứ như biết được nàng đang nghĩ gì, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nói: “Song Nhi, ta biết nàng không nguyện ý ta có nữ nhân khác, ta đáp ứng nàng, những thị nhân đó, trước ngày đại hôn của chúng ta, ta sẽ đưa toàn bộ họ ra khỏi phủ, và sau khi thành thân với nàng, Lãnh Như Tuyết ta tuyệt đối không cưới người nữ nhân khác! Song Nhi, như vậy, nàng có nguyện ý trở thành vương phi của ta lần nữa không?”

Ưu Vô Song nghe thấy lời nói của Lãnh Như Tuyết, trong lòng nhất thời cảm động, nàng biết người nam nhân này thật sự yêu nàng, nhưng việc này không đơn giản như hắn nói! Nếu như đơn giản như vậy, nàng tuyệt đối không cự tuyệt trở thành thê tử của hắn!

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song thở dài, một lần nữa nhìn Lãnh Như Tuyết, nhẹ nhàng nói: “Nếu như phụ hoàng ngươi muốn ngươi cưới thì sao? Nếu như phụ hoàng ngươi một lần nữa ban hôn cho ngươi? Lãnh Như Tuyết, ngươi là vương gia, cũng là thần tử, ngươi mãi mãi không thể kháng chỉ. Nếu như ngươi vì ta mà kháng chỉ, vậy thì ta sẽ mất đi ngươi, hoặc là cùng ngươi bị giam vào đại lao. Những việc này, ngươi có nghĩ qua chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 191: Trong lòng người chỉ có được phép ta

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời Ưu Vô Song, lòng đột nhiên trầm xuống, nụ cười trên mặt vốn dĩ ôn nhu, cũng nhất thời sững lại, hắn chỉ một lòng một dạ muốn cùng người mình yêu ở cùng nhau, hắn muốn nàng trở thành vương phi của hắn lần nữa, muốn bù đắp những ủy khuất mà trước kia nàng phải chịu, để nàng trở về bên cạnh hắn, hắn muốn hảo hảo yêu nàng.

Từ sau khi trải qua sự việc ở Quân sơn, hắn đã xác định được tấm lòng của hắn đối với nàng, và nàng cũng kiên trì không nguyện ý trở thành vương phi của hắn, việc ấy khiến hắn thập phần ngờ hoặc, tại sao, hắn rõ ràng cảm nhận được nàng yêu hắn, nhưng sao lại không nguyện ý trở thành vương phi của hắn?

Từ khi bắt đầu, hắn còn cho rằng nàng vẫn còn giận hắn, nhưng nay hắn mới biết, nàng là bởi vì thân phận của hắn.

Nghĩ tới đây, lòng Lãnh Như Tuyết bỗng dưng nhói đau, tay ôm lấy nàng cũng khẽ siết chặt, vùi đầu vào tóc tơ đen lấy phát tán ưu hương của nàng: “Song Nhi, hãy tin ta, ta sẽ nói rõ với phụ hoàng, tin rằng phụ hoàng ngươi sẽ hiểu.”

Nghe thấy những lời ôn nhu đó của Lãnh Như Tuyết, lòng Ưu Vô Song từ từ mềm hẳn, nàng miễn cưỡng ép đi xúc động muốn đáp ứng hắn, có chút bất an hỏi: “Lãnh Như Tuyết, có thật không? Hoàng thượng thật sự sẽ đồng ý sau này ngươi chỉ có một vương phi?”

Lãnh Như Tuyết khẽ mỉm cười, dịu dàng nói: “Song Nhi, nàng yên tâm, ở Tây Diệm, đâu phải chỉ có mình ta là vương gia, phải không nào? Hơn nữa, lục hoàng huynh còn chưa cưới chính phi, phụ hoàng sẽ tuyệt đối không miễn cưỡng ta!”

Nghe được lời nói của Lãnh Như Tuyết, cả con tim Ưu Vô Song cũng bình lặng lại.

Có lẽ, là nàng lo nghĩ nhiều, Lãnh Như Tuyết nói đúng, ở Tây Diệm, hắn có lẽ là vương gia kiệt xuất nhất, nhưng, không phải là vương gia duy nhất, nay nạn tình ở Tây Diệm đã được giải quyết, bách tính cũng dần dần an cư lạc nghiệp, Tây Diệm sau này sẽ trở nên lớn mạnh.

Nước lớn mạnh, sau này cũng không cần cùng Tử Việt quốc liên hôn như trước, mà dù có liên hôn, thì với địa vị của Tây Diệm, cũng không bị dòn vào thế bị động!

Hơn nữa, trong Tây Diệm ngoài Lãnh Như Tuyết ra, còn có rất nhiều hoàng tử, nàng còn lo lắng gì chứ?

Nay Lãnh Như Tuyết sự thật lòng đối với nàng, nàng thấy rất rõ, và nàng cũng hiểu lòng mình, có lẽ, sự việc không tệ như nàng nghĩ, không phải sao?

Nếu đã như vậy, nàng hà tất ngốc như vậy, đẩy hạnh phúc đã đến tay đi?

Nghĩ trước kia, nàng vì những góc sừng trâu mà suýt chút nữa giết đi hài tử của mình và hắn, hủy đi hạnh phúc của bản thân, lòng Ưu Vô Song bất giác dâng lên con tị trách.

Nàng phảng phất như bù đắp cho Lãnh Như Tuyết, đưa tay ôm lấy hông rắn chắc của hắn, ngẩn đầu, nhẹ nhàng chạm vào cằm hắn, nói: “Lãnh Như Tuyết, ngươi hứa với ta, sau này không được phép ức hiếp ta, biết chưa?”

Lãnh Như Tuyết thấy người yêu dấu đã nghĩ thông, lòng bất giác vui mừng, hắn sùng nịnh in lên trán tiêu lệ của nàng một nụ hôn ôn nhu: “Ngốc ạ, ta yêu nàng còn không kịp, sao lại ức hiếp nàng?”

Ưu Vô Song tuy tính tình kiên cường, tính cách không khuất phục, nhưng tận xương tủy, nàng vẫn là một tiểu nữ nhân không hơn không kém, tuy nàng đã

hiểu rõ tình yêu của Lãnh Như Tuyết đối với mình, nhưng nàng vẫn không thể không cần hẳn đảm bảo.

Cho nên, nàng ngần cao đầu nhỏ, biểu tình nghiêm túc nhìn Lãnh Như Tuyết: “Lãnh Như Tuyết, ngươi nghe rõ đây, từ nay về sau, ngươi chỉ được thương một mình ta, phải sủng ta, không được gạt ta; hứa với ta mỗi việc đều phải làm cho bằng được; không được ức hiếp ta, chửi ta, phải tin tưởng ta; ngươi khác ức hiếp ta, người phải trong thời gian sớm nhất đứng ra giúp ta; lúc ta vui, ngươi phải vui cùng ta, lúc ta không vui, người phải nghĩ cách dỗ ta vui; mãi mãi phải cảm thấy ta là đẹp nhất, nằm mơ cũng phải mơ thấy ta, trong tim ngươi chỉ được phép có ta.”

Ưu Vô Song một hơi trả hết các lời thoại của sư tử Hà Đông găm mà bản thân thấy ở thế kỉ 21 ra. Sau đó, đôi mâu đen hắc bạch phân minh linh động ấy, lẳng lặng nhìn Lãnh Như Tuyết, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Lãnh Như Tuyết nghe hết bài luận tràn dang đại hải của Ưu Vô Song, bất giác sững sốt, nhưng hắn rất nhanh đã cười thầm, bây giờ hắn mới phát hiện, tiểu nữ nhân trong vòng tay hắn đáng yêu biết bao nhiêu!

Hắn luôn biết rằng nàng rất đặc biệt, trên người nàng luôn có vàng sáng bao quanh, thu hút ánh nhìn của người khác, khiến người khác hai mắt khó rời. Và hắn, cũng vì lúc đầu hiểu lầm, mới đẩy nàng ra xa, thậm chí khi hắn và nàng đơn độc ở cùng nhau, ngoài đầu khẩu ra thì là đầu khí, nhưng nay, hắn mới phát hiện ra mặt đáng yêu của nàng, những lời ngang tàng như vậy, nàng có thể nói ra mà mặt không đỏ tím không loạn nhịp là điều đương nhiên.

Đợi lâu không thấy Lãnh Như Tuyết trả lời, Ưu Vô Song bất giác có chút bất mãn nhìn dung nhan tuấn mĩ đến không gì tả trước mặt nói: “Có phải ngươi hối hận rồi không? Nếu như ngươi không.”

Tuy nhiên đôi mâu đen thâm trầm của Lãnh Như Tuyết nhìn chằm chằm đôi môi đỏ hồng khép rồi lại mở của Ưu Vô Song, không đợi nàng nói hết, đã cúi đầu ôn nhu hôn lên.

Ưu Vô Song đột nhiên bị hôn, hai mắt mở to, những lời nói bất mãn của nàng hoàn toàn bị chặn trong cổ họng, một câu cũng nói không ra, nàng bất mãn cựa quậy thân hình bé nhỏ, dự định đẩy Lãnh Như Tuyết ra.

Nhưng, lại bị Lãnh Như Tuyết nắm lấy hai tay, áp sát môi nàng, nói: “Song Nhi, đừng cử động, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.”

Hơi thở của hắn nhẹ nhàng phả vào mặt nàng, cảm nhận được hơi thở của hắn, lòng Ưu Vô Song bỗng dâng lên sự dao động khiến nàng vô thức ngoan ngoãn nhắm mắt lại dưới ánh nhìn ôn nhu của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Ưu Lạc Nhận viếng thăm

Ngày tháng vui vẻ qua rất nhanh, nay Ưu Vô Song chỉ cảm thấy bản thân mỗi ngày như đều sống trên tầng mây cao. Bởi vì, Lãnh Như Tuyết đã đưa những thị nhân chứng mất và một số a hoàn có ý đồ ra khỏi phủ, hơn nữa, cũng bắt đầu chuẩn bị cho hôn sự của họ.

Hôn sự của nàng và Lãnh Như Tuyết, cứ như vậy được định xuống, không những được định xuống, lão hồ ly hoàng đế kia không biết tại sao lần này đặc biệt hào tâm, còn hạ chỉ chiếu cáo thiên hạ.

Nhất thời, trong kinh thành, thậm chí cả Tây Diêm, đều biết thất vương gia không lâu sau sẽ cưới phi, và lại, vương phi này còn là người hắn từng từ, đại tiểu thư của thừa tướng phủ, Ưu Vô Song.

Còn Ưu Vô Song cũng trong một đêm, trở thành kì nữ trong miệng mọi người trong kinh thành.

Đó là vì, nữ tử bị từ lại gả, đây là một việc không gì sánh bằng trong thời đại phong kiến cổ đại, càng không cần nói, người nam nhân này chính là người từng từ nàng.

Nhưng mà, đối với lời đồn đại của mình ở bên ngoài, Ưu Vô Song hoàn toàn không được biết, nàng bây giờ ngày ngày đều vui vẻ, ngoài bám lấy Lãnh Như Tuyết ra, càng nhiều thời gian theo Vân Nhi học thêu thùa nữ hồng, nàng muốn trước lúc hải tử mình được sinh ra, có thể đích thân may một chiếc áo mới cho hải tử.

Và Ưu Vô Song mỗi ngày trầm luân trong hạnh phúc lại không biết, một con phong ba trước nay chưa từng có đang dần dần ập đến.

Tại Vô Trần điện.

Vân Nhi chịu thua ngồi trên ghế, nhìn Ưu Vô Song đang vụng về thêu thùa: “Tiểu thư, những việc này để thêu nương trong phủ làm không phải là được rồi sao? Người từ nhỏ chưa đụng đến những việc này, lần này thật sự là tự chuốc khổ vào thân!”

Ưu Vô Song không thèm quan tâm nàng ta, mà chỉ chú đến mũi kim trên tay, qua một lúc sau, mới đắc ý giơ chiếc khăn đã thêu xong nói với Vân Nhi: “Vân Nhi, ngươi xem, ta bây giờ có phải thêu đẹp hơn chiếc lần trước không? Ngươi xem, lần này ta không thêu sai a!”

Vân Nhi bắt lực nhìn những miếng vải bị ném khắp nơi dưới đất, và mảnh vải thù loạn xạ, không nhận được nói: “Tiểu thư, nô tỳ thật sự không hiểu, người học những công việc này làm gì? Vương gia thương người như vậy. Căn bản sẽ không để người làm những việc này, hơn nữa người nhìn người thù nè.....”

Nói tới đây, dưới ánh mắt hung dữ của Ưu Vô Song, Vân Nhi biết điều ngậm miệng lại.

Nhưng mà, nàng ta thật sự không hiểu tiểu thư nhà mình đang nghĩ gì, đang yên đang lành, học may vá, nếu như nàng khéo tay thì không nói gì, nhưng tiểu thư nhà nàng căn bản không có khiếu may vá, đều lãng phí mấy khúc vải, mà còn chưa học được chút gì, ngay cả khâu chỉ, đều mò đến cả canh giờ, thật sự không biết nàng đang cố gắng cái gì!

Ưu Vô Song thu lại ánh mắt hung dữ, có chút thăm bại nhìn mảnh vải không giống chiếc khăn trong tay mình, bất giác nhất thời tức giận, nàng ném chiếc khăn trong tay, cả người bắt lực nằm dài trên ghế (PP: ghế thời xưa là ghế dài có nệm như giường) có chút bức bối nói: “Vân Nhi, công việc này sao mà khó thế!”

Vân Nhi liếc nàng một cái, sau đó thu dọn mớ lộn xộn trong phòng, không hài nói: “Giờ người mới biết sao! Những việc này, đều cần có khéo tay và tỉ mỉ, không phải ai ai cũng có thể học.”

Dứt lời, trong lòng Vân Nhi thêm một câu: hai thứ này, trùng hợp là người đều không có!

Lòng Ưu Vô Song thất vọng đến cực điểm, nàng tuy đối với những thứ này không có khiếu, nhưng sao nha đầu này lại nói khó nghe vậy chứ?

Kì thực, nàng chỉ muốn đích thân làm chút việc cho thái tử mình mà thôi, bởi vì, bây giờ Lãnh Như Tuyết căn bản không cho nàng ra khỏi cửa, mấy ngày này nàng ở trong phủ thật sự là rất nhàm chán.

Nàng chưa nói việc mình mang thai cho Lãnh Như Tuyết biết, bởi vì, nàng muốn cho hắn một ngạc nhiên.

Chính trong lúc Ưu Vô Song cảm thấy buồn chán, đột nhiên một tỳ nữ đi đến: “Vương phi, thái tử phi đến bái phỏng.”

Nghe thấy lời của tỳ nữ đó, Ưu Vô Song khẽ sửng sốt, Ưu Lạc Nhạn đến thất vương phủ? Ờ ta đến làm gì? Người nữ nhân đáng ghét này lại có chủ ý xấu gì?

Ưu Vô Song trầm tư hồi lâu, nhìn thấy tỳ nữ ấy vẫn đang đợi nài trả lời, tùy miệng nói: “Người lui ra trước đi, lát nữa ta sẽ đi.”

Đợi tỳ nữ ấy lui xuống, Vân Nhi cũng dừng công việc thu dọn, lo lắng nhìn Ưu Vô Song: “Tiểu thư,....”

Ưu Vô Song tự khắc biết Vân Nhi đang lo lắng gì, nhưng mà nàng không chút để tâm, hươ tay tỏ ý không có gì đâu với Vân Nhi: “Người yên tâm, đây là thất vương phủ, cho dù ả ta có là thái tử phi, cũng không thể làm gì ta, hơn nữa, người cho rằng tiểu thư nhà người dễ ức hiếp thế sao?”

Dứt lời, khéo môi Ưu Vô Song cong lên nụ cười lạnh lùng, Ưu Lạc Nhạn này, từ lúc bắt đầu đã luôn đối đầu với nàng, hôm nay, đến đây, ắt là nghe được tin đại hôn của nàng và Lãnh Như Tuyết, không nhận được, cho nên mới đến, không lẽ, ả ta còn chưa từ bỏ Lãnh Như Tuyết?

Nhìn bộ dạng kiên định của Ưu Vô Song, lòng Vân Nhi khẽ an tâm, nàng ta chu đáo khoác thêm áo choàng cho nàng, sau đó nói: “Tiểu thư, nhị tiểu thư đến đây e là không có ý tốt, người phải cẩn thận!”

Vân Nhi biết rõ con người Ưu Lạc Nhạn, tuy nàng ta biết, sau khi tiểu thư hồi phục thần trí không dễ để người khác ức hiếp, nhưng nàng ta vẫn không an tâm

Ưu Vô Song vỗ nhẹ vai Vân Nhi, nói: “Người yên tâm, ở đây, ả ta không dám làm gì ta đâu, dù sao nơi này cũng không phải là phủ thái tử, ả ta có kiêu căng thế nào, cũng không dám ngang tàng ở đây! Hơn nữa.....”

Nói tới đây, Ưu Vô Song cười lạnh lùng, tiếp tục nói: “Ả ta còn phải lo cho thân phận thái tử phi của ả nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 193: Tỷ muội đối đầu 1

Chỉnh trang y phục trên người, Ưu Vô Song cùng Vân Nhi bước ra khỏi tẩm phòng, nhìn thấy a hoàn ấy vẫn ở đó, liền hỏi: “Vương gia có ở trong phủ?”

Người tỳ nữ đó cung cung kính kính đáp: “Hồi vương phi, vương gia sáng nay lên triều, vẫn còn chưa về phủ!”

Ưu Vô Song gật gù đầu, gần đây vì việc chiến sự của Tử Việt quốc, cho nên trong triều đặc biệt bận, Lãnh Như Tuyết cơ hồ ngày ngày lên triều, đều là

nguyên cả ngày, cho đến khi chiều tà mới về phủ.

Ưu Vô Song trầm mặc hồi lâu, lại nói với tỳ nữ đó: “thái tử phi nay đang ở đâu?”

Người tỳ nữ ấy nói: “Hồi vương phi, thái tử phi nay đang ở tiền đường (= phòng khách), hạ nhân đã dâng trà lên rồi!”

Nói rồi, người tỳ nữ ấy linh động đi trước dẫn đường.

Đối với việc Ưu Vô Song bị vương gia từ chối lại một lần nữa chuẩn bị cưới vào phủ, hạ nhân trong phủ đều cực kì cung kính, hơn nữa, nay tuy Ưu Vô Song trên danh phận đã không còn là vương phi, nhưng hạ nhân vẫn gọi nàng là vương phi, đó là vì phân phó của Lãnh Như Tuyết, và còn có lòng khâm phục của hạ nhân.

Tiền đường cách Vô Trần điện không xa, xuyên qua mấy hành lang thì đã đến, cho nên, một dòng người của Ưu Vô Song, rất nhanh đã đến trước cửa tiền đường.

Đến tiền đường, chỉ thấy ngoài cửa tiền đường có vài người hạ nhân đứng, Ưu Vô Song cũng không quan tâm, trực tiếp bước vào.

Đi vào trong tiền đường, chỉ thấy Ưu Lạc Nhận một thân đại hồng y đang ngồi trên chính vị, quản gia Lí ma ma trong phủ đang cung cung đứng một bên hầu hạ.

Nhìn thấy Ưu Vô Song bước vào, Lí ma ma lập tức thu lại sự kính miệt trước kia, vội nịnh nọt đi đến, nói với Ưu Vô Song: “lão nô tham kiến vương phi.”

Lần này Ưu Vô Song về phủ, hạ nhân đều nhìn ra được sự sủng ái của vương gia đối với nàng, cho nên, thái độ của Lí ma ma đối với nàng cũng biến đổi lớn.

Ưu Vô Song đối với Lí ma ma vốn không có ấn tượng tốt, đó là bởi vì trước kia, Lí ma ma từng cùng Liễu Yên Nhiên hãm hại nàng, nhưng mà tuy là như vậy, nàng cũng không có ý làm khó Lí ma ma, niệm tình sự tận tâm tận lực chăm lo việc trong phủ của bà ta, Ưu Vô Song vẫn giữ bà ta lại trong phủ.

Đối với sự hành lễ của Lí ma ma, Ưu Vô Song chỉ lãnh đạm nhìn bà ta, lãnh đạm nói: “Người hãy lui xuống trước đi.”

Lí ma ma bây giờ đối với Ưu Vô Song có thể dùng từ khiếp sợ để hình dung, do đó, bà ta nghe lời Ưu Vô Song, vội vàng lui xuống.

Sau khi Lí ma ma lui xuống, Ưu Vô Song mới di chuyển ánh nhìn lên người đang ngồi—Ưu Lạc Nhận, khoe môi cong lên ý cười kinh bỉ, lớn tiếng nói: “Ồ, hôm nay gió gì thổi vậy, cư nhiên mời muội muội vị quý nhân này đến?”

Ưu Lạc Nhận không thèm quan tâm Ưu Vô Song, vẫn tự lo mình ngồi uống trà, ngược lại a hoàn bên cạnh a ta lại trừng mắt tức giận nhìn Ưu Vô Song: “To gan, thấy thái tử phi mà cư nhiên không hành lễ?”

Ưu Vô Song lãnh đạm cười, không để tâm thái độ của a hoàn đó, mà chỉ lười nhác đi đến chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, bất động thanh sắc nhìn Ưu Lạc Nhận, lãnh đạm nói: “Ồ, vậy là người làm tỳ tử như ta có lỗi rồi, nhiều ngày không gặp, ta còn cho rằng muội muội đến thất vương phủ, là để cùng người tỳ tử ta nói chuyện thường ngày, cho nên nhất thời thất lễ, còn mong thái tử phi bỏ qua!”

Ánh mắt Ưu Lạc Nhận thoáng qua tia oán hận, nhưng mà a ta rất nhanh đã quay đầu qua nhìn a hoàn khi nãy vừa mở miệng, giận nói: “Ở đây có chỗ cho người nói chuyện sao? Thật là không biết quy tắc, đợi khi về, bản cung sẽ trừng phạt người thích đáng!”

Dứt lời, Ưu Vô Song quay đầu qua nhìn Ưu Vô Song cười nói: “Tỳ tử nói gì vậy chứ? Người và bản cung là tỳ muội, còn phân tôn tỳ gì chứ, những hạ nhân này không biết nói chuyện, tỳ tử đừng tức giận!”

Không có tôn tỳ chi phân? Vậy từng câu từng chữ bản cung của a là gì? Trong lòng Ưu Vô Song cười lạnh, nhưng lại nhượng nụ cười trên môi, nhìn Ưu Lạc Nhận cười nói: “Muội muội nặng lời rồi. đúng rồi, không biết hôm nay, muội muội đến đây là có việc gì?”

Ưu Lạc Nhận nhìn dung mạo tuyệt mỹ của Ưu Vô Song, lòng căm hận vô cùng, nhưng vẫn cố nở nụ cười, nói: “nghe nói tỳ tử lại về phủ rồi, cho nên cố tình đến viếng thăm.”

Ưu Lạc Nhận cố tình nhấn mạnh từ ‘lại’, ngữ khí mang vẻ cười nhạo.

Ưu Vô Song tự khắc nghe ra ý trong lời của Ưu Lạc Nhận, nhưng nàng không để tâm, nàng tựa cười phi cười nhìn Ưu Lạc Nhận, đột nhiên lãnh đạm nói: “nói tới đây, ta còn quên cảm tạ muội muội nữa đây, nếu như không phải muội muội, ta bây giờ còn không thể cùng vương gia tương thân tương ái như vậy!”

Nụ cười trên mặt Ưu Lạc Nhận phút chốc cứng đờ, tay cầm lấy tách trà siết chặt lại, bởi vì quá dùng lực mà thoáng trắng bệch, qua một lúc lâu, mới có cong lên nụ cười miễn cưỡng, nói: “Tỳ tử nói vậy là ý gì? Bản cung nghe không hiểu!”

Ưu Vô Song không trả lời câu hỏi của a ta, mà chỉ cười nhìn Ưu Lạc Nhận: “Muội muội, chúng ta đã lâu không gặp mặt, người làm tỳ tử ta còn có rất nhiều chuyện muốn nói với muội, chi bằng, cứ để bọn hạ nhân này lui xuống, tỳ muội ta nói chuyện đằng hoàng thế nào?”

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, Ưu Lạc Nhận sững sờ, nhưng rất nhanh a ta đã quay đầu nói với hai a hoàn đứng bên cạnh a ta: “Bản cung muốn cùng tỳ tử nói việc riêng, các người lui xuống trước đi!”

Và Vân Nhi đứng sau lưng Ưu Vô Song cũng lạnh lợi mà cùng hai a hoàn ấy lui xuống.

Đội sau khi những a hoàn ấy lui xuống hết, Ưu Lạc Nhận phút chốc thay đổi ngay sắc mặt, ả ta lạnh lùng nhìn Ưu Vô Song, lạnh lùng nói: “Khi này người nói vậy là có ý gì?”

Nếu như bên cạnh đã không có người, Ưu Vô Song cũng lười diễn kịch, cười lạnh một tiếng, nói: “Lời của ta, thái tử phi lại làm sao không hiểu chứ? Không lẽ thái tử phi đã quên những việc mình đã làm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 194: Tỷ muội đôi đầu 2

Ưu Lạc Nhận nghe thấy lời của Ưu Vô Song, ánh mắt thoáng qua tia hoảng loạn, sắc mặt cũng khề thay đổi, nhưng rất nhanh ả ta đã che đậy bằng cách cười lạnh, nhìn Ưu Vô Song nói: “Việc bổn cung làm rất nhiều, bổn cung thân là thái tử phi, tự nhiên có rất nhiều việc phải làm, quên những việc nhỏ nhất cũng không có gì lạ!”

Sớm đã liệu được Ưu Lạc Nhận sẽ không thừa nhận, Ưu Vô Song đối với câu trả lời của ả ta không cảm thấy ngạc nhiên, nàng lãnh đạm cười, nói: “Xem ra muội muội quý nhân đa sự, nếu như muội muội đã quên, ta không chút ngại ngần nhắc cho muội muội nhớ, không biết muội muội còn có nhớ Vô Sắc tán chứ? Loại Vô Sắc tán giết người không hình dáng này không dễ có được, tin rằng muội muội không dễ dàng quên vậy đúng không?”

Sau khi Ưu Lạc Nhận nghe thấy những lời này của Ưu Vô Song, sắc mặt phút chốc trở nên cực kì khó coi, ả ta căm hận nhìn Ưu Vô Song: “Ưu Vô Song! Người muốn nói gì?”

Biểu tình trên mặt Ưu Vô Song cũng không thay đổi, vẫn mỉm cười nhìn Ưu Lạc Nhận: “Ưu Lạc Nhận, ta muốn nói gì, tin rằng trong lòng người hiểu rất rõ, người có phải cảm thấy rất kì lạ, tại sao ta trúng phải Vô Sắc tán, mà vẫn sống cho đến hôm nay? Hay là, người một chút cũng không cảm thấy lạ, bởi vì người đã đoán được thuốc giải của Vô Sắc tán là gì?”

“sao người có thể?” Ưu Lạc Nhận không dám tin nhìn Ưu Vô Song, ả ta xác thực không dám tưởng tượng, cũng không muốn tin, Ưu Vô Song có thể giải được độc của Vô Sắc tán! Bởi vì, Vô Sắc tán giết người không hình dáng, Ưu Vô Song làm sao có thể biết được bản thân trúng Vô Sắc tán?

Nhưng, sự thật lại khiến ả ta không thể không tin, bởi vì, nếu như tính theo ngày thì Ưu Vô Song sớm đã trúng độc nay tuyệt đối không còn sống, nhưng nàng lại sống yên lành, điều đó chứng minh, độc đã được giải!

Nghĩ tới những lời nói của Ưu Vô Song, lòng Ưu Lạc Nhận hận đến cắn chặt răng, hai tay siết chặt lại, cơ hồ muốn bóp nát tách trà trong tay.

Còn Ưu Vô Song khi nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó vì tức giận của Ưu Lạc Nhận, cười nhẹ một tiếng: “Nói tới đây, ta còn phải cảm tạ muội muội, nếu như không có Vô Sắc tán của muội muội, ta làm sao có thể cùng vương gia ở cùng nhau? Nói chung quy, muội muội thật là một đại ân nhân của ta và vương gia!”

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, Ưu Lạc Nhận tức đến cắn chặt môi, ả ta không còn nhịn được, ‘rầm’ một tiếng, đặt mạnh tách trà xuống bàn, sau đó đứng nhanh dậy, cả mặt tức giận hét lên: “Ưu Vô Song, người là đang cười nhạo bổn cung sao?”

Đối diện sự phẫn nộ của Ưu Lạc Nhận, Ưu Vô Song không vì thế mà mất động, nàng vẫn lạnh lùng nhìn Ưu Lạc Nhận, lạnh lùng nói: “Nơi đây không có người ngoài, người hà tất diễn kịch? Ưu Lạc Nhận, nếu như hôm nay người đến để thị uy với ta, vậy thì, thứ lỗi ta không phụng bồi!”

Sắc mặt Ưu Lạc Nhận bị Ưu Vô Song tức đến lúc trắng lúc đỏ, ánh mắt ả ta vô cùng căm hận nhìn chằm chằm Ưu Vô Song, qua một hồi lâu, mới lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó từ từ ngồi xuống, vẻ mặt lộ ra nụ cười quỷ dị, nhìn Ưu Vô Song nói: “Ưu Vô Song, người tưởng rằng người thắng rồi sao?”

Nhìn nụ cười quỷ dị trên mặt Ưu Lạc Nhận, trong lòng Ưu Vô Song thoáng qua tia bất an, nhưng mà nàng rất nhanh nghĩ đến tình cảm của mình và Lãnh Như Tuyết, bất giác thả lỏng người.

Hoàng đế đã chiếu cáo thiên hạ hôn sự của nàng và Lãnh Như Tuyết, hơn nữa, qua vài ngày nữa, họ sẽ thành thân, nàng còn nghĩ vẫn vợ gì nữa?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song chỉ cười lạnh đạm, không quan tâm lời của Ưu Lạc Nhận.

Và Ưu Lạc Nhận bị vẻ mặt thoáng qua hạnh phúc của Ưu Vô Song chọc cho cơ hồ phát điên vì ghen tị, hận không thể một bạt tay hất đi nụ cười trên mặt ấy!

Nhưng, cuối cùng ả ta cũng đè nén cơn oán hận trong thâm tâm, ả ta nhớ đến mục đích hôm nay đến đây, nếu như Ưu Vô Song biết được sự tồn tại của ‘ả’ vậy thì, không biết nàng có còn cười nổi không?

Nghĩ tới đây, Ưu Lạc Nhận cười lạnh một tiếng, hai mắt nhìn chăm chăm Ưu Vô Song, ngữ khí trở nên cực kì quái dị hỏi: “Hôm nay từ sớm đã tan triều, ngày đại hôn của ngươi và vương gia sắp đến gần, hôm nay sao không thấy bóng dáng của vương gia đâu?”

Hôm nay sớm đã tan triều? Ưu Vô Song nghe thấy lời của Ưu Lạc Nhận, bất giác khẽ chấn động, nói: “Ưu Lạc Nhận, ngươi muốn nói gì?”

Ưu Lạc Nhận cười lạnh, ác độc nhìn Ưu Vô Song, nói: “Ưu Vô Song, ngươi có biết khi ấy tại sao ta không nguyện ý trở thành vương phi của hắn? Ngươi có phải cảm thấy kì lạ, tại sao trong mắt người khác, ta và hắn rõ ràng hai phía đều yêu thương nhau, nhưng trong lúc đại hôn, lại bày kế để ngươi qua?”

Ưu Vô Song nhìn Ưu Lạc Nhận, lòng từng chút từng chút trầm xuống, nàng cắn môi, lạnh lùng nói: “Ưu Lạc Nhận, người có gì cứ nói thẳng, hà tất quanh co?”

Ưu Lạc Nhận cười đắc ý, ác ý nói: “xem ra, ngươi thật sự bị hắn gạt rồi, được, hôm nay, bổn cung niệm tình ngươi và bổn cung là tỷ muội, bổn cung sẽ hảo tâm nói cho ngươi biết!”

Nói rồi, Ưu Lạc Nhận nhìn Ưu Vô Song với ánh mắt quái dị và may mắn vì người khác gặp họa, ả ta ngừng lại, rồi nói: “Khi ấy ta không nguyện ý gả cho hắn, trở thành vương phi của hắn, là bởi vì ta biết, người hắn yêu không phải là ta! Hắn đề thân với ta, chẳng qua chỉ vì, ta và ‘ả’ có vài phần giống nhau! Nhưng Ưu Lạc Nhận ta là ai? Sao ta lại cam tâm để hắn coi như người thế thân? Ha ha ha!”

Ưu Vô Song nghe thấy lời của Ưu Lạc Nhận, chỉ cảm thấy ‘đùng’ một tiếng, đầu óc trống không.

Qua hồi lâu, nàng mới miễn cưỡng lấy lại tinh thần, nhìn Ưu Lạc Nhận, khó khăn nói: “Ý ngươi là gì? Cái gì ‘ả’? ‘ả’ là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 195: Thì ra nàng rất ngốc

Ưu Vô Song cười đắc ý, ác ý nói: “‘ả’ là ai? Ha ha, Ưu Vô Song, ngươi đừng vội, ngươi rất nhanh sẽ gặp ả thôi! Không phải các ngươi đang chuẩn bị đại hôn sao? Ngươi rất nhanh sẽ gặp được ả, nhưng, tân nương trong hôn sự này, không biết sẽ là ai nhỉ? Ha ha ha”

Nói rồi, Ưu Lạc Nhận lớn tiếng cười, tiếng cười đầy khoái ý và đố kị, ả ta không nói cho Ưu Vô Song biết, ả là ai, ả ta cũng muốn nàng ném thử, mùi vị bị người khác lừa dối!

Nghĩ tới đây, Ưu Lạc Nhận đột nhiên dừng cười, giễu cợt nhìn Ưu Vô Song nói: “À, bổn cung còn có chút việc quên nói với ngươi, gần đây, trong triều không có việc gì, ngoài tào triều (thượng triều buổi sáng) ra, những việc khác không bận, vương gia của ngươi sao không ở trong phủ bồi ngươi? Ha ha”

Sự bất an trong lòng dần dần tràn ngập, Ưu Vô Song nhìn nụ cười điên cuồng trên mặt Ưu Lạc Nhận, bất giác nghĩ lại những ngày này, lời của Lãnh Như Tuyết nói với mình, cả người nàng như bị ném vào băng huyết.

Chính mấy ngày này Lãnh Như Tuyết luôn rất bận, hắn mỗi ngày sáng sớm lên triều, cho đến chiều tà mới về phủ, hơn nữa, thậm chí có ngày đến khuya mới về phủ, hắn nói với nàng, bởi vì bận việc chiến sự của Tây Diêm và Tử Việt quốc, cho nên mới trễ.

Nhưng nay, Ưu Vô Song nói gần đây trong triều không bận, đây rốt cuộc là việc gì? Không lẽ Ưu Lạc Nhận vì muốn đả kích nàng, nên cô ý nói vậy?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song khẽ lắc đầu, bởi vì, nàng biết, Ưu Lạc Nhận tuyệt đối không dựng ra việc này để gạt nàng, bởi vì, nếu như những thứ này đều là giả, đối với ả ta căn bản không có ý nghĩa gì!

Khả năng duy nhất là, người nam nhân luôn mở miệng là nói yêu nàng kia, lừa gạt nàng!

Nghĩ đến ánh mắt tròn trĩnh gần đây của hắn đối với mình, còn có sự lạnh nhạt thoáng qua, Ưu Vô Song bất giác cảm thấy mình như bị tát thau nước lạnh từ đầu đến chân, trái tim rực cháy cũng phút chốc bị đông cứng lại.

Nhìn sắc mặt dần dần trở nên trắng bệch của Ưu Vô Song, lòng Ưu Lạc Nhận càng đắc ý, khóe môi ả ta cong lên nụ cười ác độc, nói: “Đừng rồi, bổn cung còn có chút việc này quên nói, việc hắn cự tuyệt thành thân với công chúa Tử Việt quốc vốn không phải vì người nữ nhân ngốc người, mà là vì ả, thật nhục cười, người nữ nhân ngốc người lại cho rằng hắn vì người nên mới cự tuyệt thành thân, còn ngốc nghếch đi cứu hắn ra, ha ha”

Một cảm giác đau xuyên tâm từ trong thâm tâm Ưu Vô Song dâng lên, hai tay nàng siết chặt, móng tay đâm sâu vào tay, nhưng nàng cứ nhiên không cảm thấy đau, vì bất cứ đau đớn nào, cũng không sánh bằng sự đau đớn trong tim nàng.

Nàng luôn cho rằng mình rất thông minh, nhưng nay, nàng mới phát hiện, bản thân rất ngốc, thật sự rất ngốc, bị hắn đầu cột trong taym nhưng nàng cứ nhiên không hề hay biết! Nàng còn ngốc đến mức cho rằng hắn bị nàng cuốn hút, có được trái tim của hắn!

Nàng thật sự là một nữ nhân ngọc, lúc ở thế kỉ 21 cũng vậy, nay cũng vậy, mãi mãi bị nam nhân lừa gạt!

Lúc ở thế kỉ 21, từng có một nam nhân tỏ tình với nàng, nói thích nàng, nàng ngọc ngém tin lời của hắn, nhưng ma, về sau, nàng mới biết, hắn tiếp cận nàng là vì lợi dụng nàng thăm dò việc của một phạm nhân, và người phạm nhân này, chính là người hắn yêu!

Từ đó về sau, nàng đã bắt đầu đóng chặt lòng mình, nhưng nàng có làm sao cũng không ngờ, xuyên không đến đây, khi nàng cho rằng mình đã tìm được tình yêu đích thực, thì lại trở thành một trò cười!

Có lẽ, nàng không nên tin lời Ưu Lạc Nhạn, nhưng nàng biết Ưu Lạc Nhạn là một người có tâm kế, thành phủ cực sâu, khi hoảng để chiều cáo hôn sự của nàng và Lãnh Như Tuyết, nói những lời nói dối này căn bản không có ý nghĩa, bởi vì, nếu như sự thật được phơi bày, chỉ khiến cho ả ta mất đi địa vị thái tử phi.

Ưu Lạc Nhạn không phải là người ngọc, nàng tin rằng ả ta tuyệt đối không làm việc nhặt đá ngăn chân mình, nhưng nay, ả ta nói với nàng những việc này, một là muốn đả kích nàng, hai là muốn cười nhạo nàng!

Ưu Lạc Nhạn nhìn sắc mặt mất dần từng chút huyết sắc của Ưu Vô Song, lòng đầy khoái cảm của báo thù, nếu như mục đích đã đạt được, vậy thì tự khắc ả ta không lưu lại nơi này!

Cho nên, lộ ra một nụ cười đắc ý, phong tình vạn chủng đứng dậy, không hải nhìn Ưu Vô Song, sau đó kiêu ngạo quay người bước ra cửa.

Ưu Vô Song ngẩn người ngồi trên ghế, hai mắt nàng như mất đi phương hướng, đầu óc nàng trống không, đối với sự rời đi của Ưu Lạc Nhạn, nàng không có bất kì hành động nào, thậm chí khi Vân Nhi bước vào, nàng cũng không phát giác.

Cảm giác duy nhất của nàng lúc này, chính là lòng rất đau, rất đau! Đau đớn khôn cùng!

Vân Nhi thấy bộ dạng ngẩn người của Ưu Vô Song, bất giác khiến nàng ta giật nảy mình, vội đi lên trước, nhẹ nhàng vỗ vai Ưu Vô Song, lo lắng nói: “Tiểu thư? Người sao vậy?”

Ưu Vô Song bây giờ không còn phản ứng gì, ánh mắt vô thần nhìn về phương xa, bên tai không ngừng vang lại lời của Ưu Lạc Nhạn: “Người rất nhanh sẽ gặp được ả, nhưng, tân nương trong hôn sự này, không biết sẽ là ai nhỉ? Ha ha ha...”

Lời của Ưu Lạc Nhạn, cứ như một con rắn độc, không ngừng khuấy động trong tim nàng. Khiến nàng không tài nào xua đuổi đi được.

Vân Nhi nhìn thấy dáng vẻ của Ưu Vô Song, hoảng loạn, nàng ta ra sức lay động vai nhỏ bé của Ưu Vô Song, lớn tiếng nói: “Tiểu thư? Tiểu thư, người đừng dọa nô tì, người nói gì đi chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 196: Nặng nề

Dưới sự lay động của Vân Nhi, Ưu Vô Song cuối cùng cũng có phản ứng, nàng thu lại ánh nhìn, có chút bàng hoàng nhìn Vân Nhi, lẩm bẩm nói: “Vân Nhi? Sao người lại vào đây?”

Vân Nhi nhìn bộ dạng thất thần của Ưu Vô Song, bất giác lo lắng nói: “Tiểu thư, người sao vậy? Có chuyện gì xảy ra?”

Ưu Vô Song không nói gì, nàng sững sờ nhìn Vân Nhi, qua một lúc lâu, mới nhẹ nhàng nói: “Vân Nhi, người sẽ không gạt ta phải không? Người sẽ không gạt ta phải không?”

Vân Nhi không biết Ưu Vô Song xảy ra việc gì, nhưng nhìn bộ dạng bất lực của Ưu Vô Song, lòng nàng ta bất giác dâng lên cảm giác chua chát, nàng ta ra sức gạt đầu, nói: “Tiểu thư, nô tì sẽ không gạt người, nô tì sao lại gạt người chứ?”

Chính trong lúc Ưu Vô Song nhìn dung mạo thanh tú của Vân Nhi, đột nhiên ôm lấy Vân Nhi, sau đó vùi đầu vào lòng Vân Nhi, đúng vậy, Vân Nhi sẽ không gạt nàng, chỉ ít nàng còn có Vân Nhi, không phải sao?

Vân Nhi nhẹ nhàng ôm lấy Ưu Vô Song, nàng ta không hiểu tại sao sau khi nhị tiểu thư rời khỏi, tiểu thư đã trở thành bộ dạng như vậy, nhưng nàng ta biết chắc rằng, nhất định là nhị tiểu thư đã nói gì đó với tiểu thư, cho nên tiểu thư mới như vậy, bởi vì, từ sau khi tiểu thư hồi phục thần trí luôn một mực kiên cường, chưa từng có bộ dạng bất lực như thế này, nhìn bộ dạng bây giờ của nàng, nàng ta thật sự rất lo lắng.

Chủ tớ hai người cứ yên lặng ôm nhau, qua một lúc lâu, tâm trạng Ưu Vô Song mới dần dần bình tĩnh, tuy lòng vẫn đau nhói nhưng nàng vẫn bình tâm lại.

Nàng là Ưu Vô Song, nàng là Ưu Vô Song kiên cường, nàng làm sao có thể vì mấy câu nói không có ý tốt lành gì của Ưu Lạc Nhạn mà bị hạ gục chứ?

Bất kể Ưu Lạc Nhạn nói là thật hay không, bất kể Lãnh Như Tuyết có gạt nằng hay không, nằng đều cần hỏi hấn trước, nằng muốn hấn chính miệng nói với nằng, đây rốt cuộc là việc gì?

Sự ôn nhu và ân cần của Lãnh Như Tuyết đối với nằng, vẫn còn hiện hữu trong đầu nằng, nằng không tin, không tin đó là giả, nếu như thật sự là thế, hấn hà tất lại muốn cưới nằng làm phi lần nữa?

Nghĩ tới đây, nằng đứng dậy, cơ thể nhỏ bé cứng đờ từng bước từng bước đi về phía Vô Trần điện, nằng muốn ở Vô Trần điện đợi hấn, đợi hấn về nói rõ ràng tất cả.

Màn đêm, dần dần buông xuống, một chiếc xe ngựa hào hoa, dừng trước cửa thất vương phủ, thân ảnh cao to của Lãnh Như Tuyết từ trên xe ngựa bước xuống, sau đó lớn bước đi vào trong phủ.

Chỉ thấy tuần nhan hấn lúc này đang co chặt, bộ dạng tâm sự nặng nề.

Lí ma ma đứng ở cửa đại đường, nhìn thấy Lãnh Như Tuyết trở về, vội tiến lên trước hành lễ, cung kính nói: “Vương gia!”

Lãnh Như Tuyết dừng bước chân lại, nhíu mày, nói: “Vương phi giờ đang ở đâu?”

Lí ma ma cúi đầu đáp: “Hồi vương gia, vương phi giờ đang ở Vô Trần điện. ...”

Nói tới đây, Lí ma ma ngẩn đầu nhìn Lãnh Như Tuyết, có chút ngập ngừng.

Bộ dạng của Lí ma ma, Lãnh Như Tuyết tự khắc nhìn rõ, cho nên, hấn kiên nhẫn, nói: “Lí ma ma, ngươi có lời cứ nói.”

Lí ma ma cười có chút không tự nhiên: “Vâng, vương gia. Hôm nay thái tử phi có đến, vương phi và thái tử phi có trò chuyện một lúc thì trở về, chỉ là, sau khi thái tử phi rời khỏi, vương phi có chút kì lạ, không biết có phải là lão nô suy nghĩ nhiều không. ...”

Nghe xong lời của Lí ma ma, nét mặt Lãnh Như Tuyết không có biểu cảm gì, hấn không kiên nhẫn ngắt lời của Lí ma ma, lạnh lùng nói: “Bỏn vương biết rồi!”

Nói rồi, Lãnh Như Tuyết không đợi Lí ma ma nói gì, đã bước chân rời khỏi.

Bất tri bất giác, Lãnh Như Tuyết đã đi đến Vô Trần điện, nhìn ánh đèn truyền ra từ Vô Trần điện, Lãnh Như Tuyết khẽ do dự một lúc, sau đó quay người đi về phía thư phòng.

Một mực đi vào thư phòng, Lãnh Như Tuyết mới thả lỏng người, cả người dựa vào chiếc ghế thái sư rộng lớn, và ánh mắt của hấn, lại rơi vào mảnh đá mài mực ở một góc bàn, nhìn mảnh đá mài mực ấy, hấn bất giác nhớ lại trước kia.

Đã từng có một nữ tử yêu kiều, luôn tươi cười ôn nhu đứng bên thư án, động tác vô cùng nhẹ nhàng mài mực cho hấn, bởi hấn trải qua từng đêm dài.

Bên tai hấn phảng phất còn có thể nghe được tiếng nói ôn nhu của ‘nằng’.

Lãnh Như Tuyết không động dậy nhìn chăm chăm mảnh đá mài mực, hấn nhớ lại nữ tử yếu đuối sà vào lòng hấn khóc nức nở, sắc mặt ‘nằng’ trắng bệch bất lực, khiến lòng hấn khẽ đau nhói, nhớ lại nụ cười của ‘nằng’ trước mặt hấn trước kia, lại nhớ lại sắc mặt trắng bệch của nữ tử trong lòng hấn hôm nay, lòng Lãnh Như Tuyết thật sự rất không thoải mái.

Tuy nhiên, trong đầu hấn đột nhiên lại hiện ra một dung mạo nghiêng thành, hai tay hấn siết chặt lại với nhau, đau khổ nhắm nghiền hai mắt.

Qua một lúc lâu, hấn mới từ từ mở mắt, sau đó đứng dậy, lớn bước đi ra ngoài.

Vô Trần điện, nơi này vẫn yên tĩnh như vậy, chỉ lam giai nhân sống trong Vô Trần điện đã đổi người.

Bước chân Lãnh Như Tuyết vạn phần nặng nề, từng bước từng bước đi vào Vô Trần điện, mỗi bước đi, hấn đều cảm thấy nặng nề vô cùng, nặng đến mức hấn cảm thấy khó thở.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Lời không thật lòng

Vô Trần điện.

Tấm phòng tranh nhả sáng đầy ánh nến, màu vành nhật chiếu vào thân hình nhỏ bé co tròn trên ghế, và nhân nhi cuộn tròn trên ghế, đang thất thần nhìn bầu

trời đen mực bên ngoài cửa sổ. Gương mặt nhỏ ấy, có vết tích của hai dòng lệ.

Nếu như có thể, nàng thà rằng tin rằng hấn thật sự yêu nàng, không hề lừa gạt nàng, nhưng, nàng từ miệng Vân Nhi biết được, hấn đã về phủ từ sớm, nhưng sao lại không dám đến gặp nàng?

Bây giờ trong lòng nàng đã không còn cách nghĩ nào khác nữa, nàng chỉ muốn nghe thấy chính miệng hấn nói với nàng sự thật, nàng muốn biết, vị trí của nàng trong lòng hấn, phải chăng cũng như Ưu Lạc Nhận, cũng chỉ là thể diện cho người nữ nhân nào đó.

Đêm đã hạ. Sau khi nàng để Vân Nhi đi nghỉ ngơi, trong tâm phòng trở nên yên tĩnh đến đáng sợ, tâm phòng đã yên tĩnh như vậy bao lâu rồi nhỉ? Nàng không biết, nàng chỉ biết, lần này, sau khi nàng trở về thất vương phủ, nơi đây dường như ngày ngày đều có tiếng cười ôn nhu của hấn.

Nhưng nay, chỉ có sự tĩnh lặng và tịch mịch tựa nước ngưng đọng.

Khi Lãnh Như Tuyết nhẹ nhàng đẩy cửa tâm phòng ra, hiện ra trong mắt chính là thân hình nhỏ bé, nhưng lại rất quật cường, co cuộn trên ghế, không biết tại sao, nhìn thấy nàng, hấn đột nhiên cảm thấy sợ hãi phải đối diện với nàng, sợ phải đối diện với ánh mắt tri vấn của nàng.

Tuy nhiên trong lúc hấn do dự không dứt, đôi mâu mờ ảo của Ưu Vô Song đã nhìn vào hắc mâu thoáng kinh hoàng của hấn.

Hấn, cuối cùng vẫn đến rồi sao?

Ưu Vô Song cố nường nụ cười, nhìn dung mạo tuấn mỹ ấy, nhỏ nhẹ nói: “Ngươi đến rồi?”

Âm thanh nàng lãnh đạm, không có tri vấn như hấn tưởng, cũng không có phần nộ, càng không có hoạt bát như thường ngày. Thử có bây giờ, chỉ là thoáng qua, dưới ánh lửa, nhìn nàng cứ như không có thật.

Nhìn khuôn mặt nhỏ ấy, nụ cười gượng gạo ấy, phảng phất như nàng mọi lúc đều có thể tan biến, tim hấn đột nhiên co thắt lại.

Hấn vô thức tiến về trước mấy bước, nhẹ nhàng ôm cơ thể nhỏ bé ấy vào lòng, khiến cho cơ thể nhỏ bé, mềm mại của nàng sát vào ngực mình.

Ưu Vô Song không hề vùng vẫy, mà chỉ dịu dàng vui đùa vào vòng tay rộng lớn và ấm áp của hấn, tham luyến hít làn hương thuộc về hấn.

Nàng không lừa dối bản thân, nàng cũng không lừa dối được bản thân, người thấy mùi hương quen thuộc của hấn, nàng biết bản thân mình nhớ vòng tay ấm áp này biết bao.

Nàng chỉ lặng lặng sà vào lòng hấn, nàng không nói gì, nàng không muốn đánh tan đi sự tốt đẹp lúc này, nhưng, tim, lại cứ đang rỉ máu, đang đau đớn.

Nàng đang đợi, đợi hấn mở miệng, đợi hấn cho nàng một phương thuốc trị sự đau đớn trong tim, hoặc là một liều thuốc độc đoạn trường, tất cả, nằm trong hấn, nằm trong lời giải thích của hấn.

Hai người cứ ôm chặt lấy nhau như vậy, không ai nói gì.

Trong phòng, đầy ấm áp, nhưng, lại tràn ngập ưu thương không thể nào xóa đi.

Lòng Ưu Vô Song dần dần rơi vào vực thẳm, nàng chỉ cảm thấy bản thân phảng phất như bị ném vào băng động, toàn thân dần dần lạnh toát, hấn vẫn không muốn nói cho nàng biết sao? Hấn vẫn là lựa chọn lừa dối nàng sao?

Một giọt nước mắt, lặng lẽ lăn từ má nàng xuống, sau đó biến mất trong áo bào trắng tuyết của hấn.

Tim Lãnh Như Tuyết, đang đau, hai tay hấn ôm chặt nhân ni trong lòng, phảng phất như hễ buông tay, nàng sẽ biến mất.

Hấn không muốn lừa dối nàng, không muốn nhìn thấy bộ dạng thương tâm bất lực của nàng, hấn muốn nói với nàng, để nàng không suy nghĩ vẩn vơ, nhưng hấn không thể lừa dối bản thân, ba ngày trước khi nhìn thấy ‘nàng’, hấn đã biết, hấn đối với ‘nàng’ vẫn chưa hoàn toàn buông tay.

Hấn không biết nên nói với Ưu Vô Song thế nào về việc hấn và ‘nàng’, hấn sợ rằng khi nàng biết được sự tồn tại của ‘nàng’, sẽ không chịu hiểu cho hấn.

Chỉ là, hấn không biết rằng, sự trầm mặc của hấn, lại khiến tim Ưu Vô Song đau đớn từ sâu bên trong, nàng vốn quật cường, không cách nào tha thứ sự trầm mặc của hấn.

Qua một hồi lâu, Ưu Vô Song cuối cùng từ từ ngẩng đầu, nhìn vào tuấn nhan quen thuộc trước mắt, trầm mặc một lúc, nàng miễn cưỡng nở nụ cười còn khó coi hơn khóc: “Gần đây có phải là rất bận không? Sao khuya như vậy mới về phủ?”

Nhìn gương mặt cố gượng nở nụ cười trước mặt, hai khóe mắt đỏ hoe, lòng Lãnh Như Tuyết dâng lên sự hổ thẹn, hấn muốn nói với nàng sự thật, nhưng trong giây phút mở miệng, bất giác nói: “Bởi vì việc chiến sự, cho nên lưu lại trong cung thảo luận cùng phụ hoàng. Nàng sao khuya như vậy còn chưa nghỉ ngơi?”

Nét mặt của hấn, vẫn ôn nhu như trước, nhưng, trong nụ cười ním ôn nhu của hấn, Ưu Vô Song vẫn nhìn thấy một sự không tự nhiên, lòng nàng, không ngừng rơi xuống, nụ cười trên mặt không còn giữ được, lòng đang đau nhói kịch liệt, khiến cho khuôn mặt khế co lại.

Qua một lúc lâu, nàng hít một hơi sâu, cố đè nén sự đau đớn trong lòng, gian nan nở nụ cười lần nữa, nhỏ tiếng hỏi: “Lãnh Như Tuyết, người có thật sự yêu ta không?”

Lãnh Như Tuyết khẽ tránh mặt đi, không dám đối diện ánh mắt thuần khiết mà cố chấp của nàng, không thật lòng cười nói: “Đã không còn sớm nữa, nàng nghỉ ngơi sớm đi, hôm nay ta còn có một số việc còn chưa giải quyết, đêm hôm nay, ta sẽ đến thư phòng.”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết buông Ưu Vô Song ra, đứng dậy, quay người rời đi. Không biết tại sao, lòng hắn lựa chọn chạy trốn, hắn bây giờ, không muốn đối diện nàng, bởi vì, hắn sợ đối diện ánh mắt nhìn thấu tất cả của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 198: Cố ý che giấu chuyện xưa 1

Nhìn ánh nhìn trốn tránh của hắn và hành động chạy trốn kia, nơi sâu thẳm trong lòng Ưu Vô Song cảm thấy như ‘crack’ một tiếng, cả con tim phút chốc như tan thành từng mảnh vỡ, một giọt nước mắt, cuối cùng cũng không nhịn được lăn dài từ má nàng xuống.

Việc đến nước này, nàng đã xác định việc Lãnh Như Tuyết lừa dối nàng, nếu như hắn thật sự yêu nàng, hắn sẽ không chạy trốn câu hỏi của nàng, không lẽ, nói yêu nàng khó khăn đến thế sao?

Nước mắt trên mặt Ưu Vô Song, khiến Lãnh Như Tuyết sững người, hắn nhìn gương mặt bi thương, lòng bỗng đau thắt, hắn vô thức đưa tay lau đi nước mắt trên mặt nàng, sau đó nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ lạnh băng của nàng, miễn cưỡng cười nói: “Song Nhi, đang yên đang lành sao lại khóc?”

Chính lúc ấy Ưu Vô Song nhẹ nhàng rút tay lại, cười thê lương, sững sờ nhìn dung mạo tuấn mã, nhẹ nhàng nói: “Lãnh Như Tuyết, ta không sao, chỉ là nhớ nhà thôi! ta muốn nghỉ ngơi, người đi bận việc của người đi!”

Hắn hít một hơi sâu, cố ý lờ đi thâm tâm đang khẽ nhói đau của mình, nói: “Nàng hôm nay cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi!”

Ưu Vô Song không trả lời, bởi vì, nàng quay lưng đối diện với dung mạo hắn, lúc này lệ đã đầy mặt, nàng cắn chặt đôi môi trắng bệch không chút sắc máu của mình, cơ hồ như dùng hết sức toàn thân, mới có thể ngăn bản thân khóc thành tiếng.

Lãnh Như Tuyết lẳng lặng nhìn đôi vai khẽ run lên của Ưu Vô Song, qua một lúc lâu, hắn mới lấy chiếc áo choàng bên cạnh khoác cho Ưu Vô Song, sau đó quay người lại, lẳng lặng rời đi.

Trong giây phút cửa tấm phòng đóng lại, cơ thể nhỏ bé của Ưu Vô Song đã không còn sức lực, ngã trên giường, tiếng khóc cô đơn nén bằng chốc vỡ òa ra, nàng khóc thống khoái, đem tất cả uất khuất và đau khổ toàn bộ biến thành nước mắt, phát tiết ra ngoài.

Nàng bây giờ mới biết, tình yêu là tuyệt đẹp, thứ thật sự gây tổn thương cho người, lại chính là sự phản bội và lừa dối của người mình yêu.

Thân người cao lớn của Lãnh Như Tuyết hóa thạch ngoài cửa tấm phòng, tiếng khóc khẽ ấy, truyền vào tai hắn, khiến trái tim băng lạnh của hắn phút chốc thắt chặt lại.

Hai tay hắn nắm lại thành quyền, miễn cưỡng bản thân không được quay trở lại, dang bước rời đi, bỏ lại tiếng khóc khẽ ấy lại sau lưng.

Lãnh Như Tuyết không trở về thư phòng, hắn một mình đi đến hoa viên đen như mực.

Nhìn ánh trăng có chút âm ảnh treo giữa không trung, bên tai hắn, phảng phất như còn vang vọng tiếng khóc khẽ đầy ưu thương.

Gió đem se lạnh, nhẹ nhàng cuốn bay áo bào trắng khiết của hắn lên, nghịch ngợm vén tóc hắn, và cũng đồng thời gọi lại kí ức, kí ức sâu mà hắn cố tình che giấu.

Hắn và Lãnh Như Phong, từ nhỏ mẫu thân đã mất, đặc biệt là hắn, hắn thậm chí ngay cả bộ dạng của mẫu pho, đều là nhìn bức họa trong thư phòng của phụ hoàng mới biết được.

Bởi vì, khi ấy mới ra đời chưa đầy một tuần tuổi, mẫu phi hắn đã bệnh mà qua đời, từ khi hắn bắt đầu có kí ức, hắn đã không biết mẫu ái là gì.

Trước khi hắn năm tuổi, người bằng hữu chơi cùng duy nhất của hắn, chỉ có Lãnh Như Phong người ca ca lớn hơn hắn một tuổi này, không biết có phải là do phụ hoàng cố ý, hay là sự cố ý chỉ thị của tất cả các binh phi trong cung, khiến cho hắn ngoại trừ Lãnh Như Phong ra rất ít tiếp xúc cùng các huynh đệ tỷ muội khác.

Tuy nhiên, khi hắn năm tuổi, ‘nàng’ lớn hơn hắn năm tuổi kia đã xuất hiện, ‘nàng’ là nữ nhi của đại thần trong triều, phụ thân ‘nàng’ từng là vị danh tướng của Tây Diêm, nhưng trong một chiến trận, đã bị quân địch giết chết.

Phụ hoàng niệm tình phụ thân ‘nàng’ có công hộ quốc, cho nên mới cho người đưa cô nhi này vào cung nuôi dưỡng. Cứ như vậy, ‘nàng’ đến bên cạnh hân.

‘Nàng’ lớn hơn hân năm tuổi, ở cùng với ‘nàng’, hân có cảm giác như được tỷ tỷ hay mẫu thân quan tâm

‘Nàng’ đối với hân hết mực chiều chuộng, cơ hồ là tỉ mỉ chu đáo.

‘Nàng’ và Ưu Vô Song không giống nhau, ‘nàng’ cứ như là thủy nữ, tính cách ôn nhu lương thiện, đối với tính khí trẻ con của hân, ‘nàng’ luôn mỉm cười, ôn nhu như mẫu thân mà quan tâm hân.

Theo năm tháng tuổi cũng tăng, hân đối với ‘nàng’ dần dần trở nên lệ thuộc, kì thực, hân luôn không phân rõ cảm giác của mình đối với ‘nàng’ rốt cuộc là lệ thuộc hay là yêu.

Ngày tháng, từng năm từng năm trôi qua, chớp mắt, hân đã trở thành một thiếu niên mười ba tuổi, còn ‘nàng’ khi ấy đã mười tám, chính trong năm ấy, quan hệ của ‘nàng’ và hân, đã hoàn toàn thay đổi.

Hân còn nhớ, năm ấy, hân sau khi lên điện trở về, không tìm thấy ‘nàng’, một mình đã đến phòng ‘nàng’, kết quả, lại thấy ‘nàng’ đang tắm, hân lần đầu tiên nhìn thấy cơ thể nữ nhân, khi ấy, phản ứng duy nhất của hân, chính là ngẩn người.

Còn ‘nàng’, khi thấy hân xuất hiện, không có chút hoang mang, mà chỉ mỉm cười, dung một ánh mắt ôn nhu như thường ngày nhìn hân, cứ như vậy không một mảnh che thân đi đến trước mặt hân, kéo lấy tay hân, đi về phía giường.

Hân đã không còn nhớ, việc ấy xảy ra như thế nào, nhưng, ‘nàng’ là người nữ nhân đầu tiên của hân, sự thật này, khiến hân cả đời khó quên.

Từ đó về sau, ‘nàng’ trở thành người nhân của hân, ban ngày, ‘nàng’ vẫn là tỉ tỉ của hân, tỉ mỉ chu đáo quan tâm hân, nhưng đến tối, ‘nàng’ lại trở thành nữ nhân của hân, nằm dưới người hân uyển chuyển thừa hoan.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 199: Cố ý che giấu chuyện xưa 2

Cứ như vậy, quan hệ của họ một mực duy trì cho đến năm hân mười lăm tuổi, năm ấy, hân huyết khí phương kang, đang cùng ‘nàng’ quần quýt trong phòng, bị thái giám bên cạnh phụ hoàng vô tình bắt gặp.

Rất nhanh, việc của họ đã truyền đến tai phụ hoàng, phụ hoàng long nhan đại nộ, từ trước đến nay luôn yêu thương hân hết mực, lần đầu tiên đánh hân một bạt tay.

Tuy phụ hoàng cực kì tức giận, nhưng hân vẫn kiên quyết đề ra ý kiến, muốn cưới ‘nàng’ làm phi.

Tuy nhiên, không ngoài ý muốn, phụ hoàng tuyệt tình cự tuyệt hân, thậm chí ngay cả yêu cầu nạp ‘nàng’ làm thiếp của hân cũng cự tuyệt.

Bị phụ hoàng biết được quan hệ của họ, ‘nàng’ hiển nhiên rất hoang mang, hân còn nhớ rõ, đêm ấy, ‘nàng’ nằm trong lòng hân, yếu đuối khóc nức nở, nói với hân tình yêu của ‘nàng’ đối với hân.

Hân an ủi nàng, nhưng, hân khi ấy mới chỉ là một thiếu niên mười lăm tuổi, hân không có bất kì sức mạnh để chống lại người phụ thân thiên tử của hân, điều hân có thể làm chỉ có hạ quyết tâm, đưa nàng rời khỏi chốn hoàng cung cho họ gắm y mã vị này.

Nhưng, ngoài ý muốn của hân là, ‘nàng’ kiên quyết không nguyện ý cùng hân rời cung, ‘nàng’ nằm trong lòng hân khóc, nhưng lại không tình nguyện cùng hân rời khỏi hoàng cung.

Thấy ‘nàng’ như vậy, hân chỉ có cách đáp ứng ‘nàng’, tiếp tục ở lại trong cung, sau đó từ từ nghĩ cách thuyết phục phụ hoàng.

Nhưng hân nghĩ quá đơn giản, hân làm sao cũng không ngờ, qua đó không lâu, phụ hoàng cư nhiên hạ một đạo thánh chỉ, hôn phối cho ‘nàng’ và con trai của lễ bộ thượng thư làm thê tử.

Hân không có năng lực kháng chỉ, cho nên trước đêm ‘nàng’ thành thân, hân đã lên đi gặp ‘nàng’, muốn đưa nàng cùng rời khỏi hoàng cung, thoát khỏi tất cả nơi đây, sống cuộc sống bình dị.

Hân cho rằng ‘nàng’ sẽ cùng hân đi, nhưng, ‘nàng’ đến cùng vẫn khóc nói với hân, ‘nàng’ không muốn chịu khổ, sau khi phụ thân ‘nàng’ mất, đã chịu quá đủ những ngày tháng không nơi nương tựa, ‘nàng’ không muốn trải qua những ngày tháng ấy nữa.

Trong sự lựa chọn gả cho người khác và hân, nàng cuối cùng vẫn chọn gả cho con trai của lễ bộ thượng thư.

Ngày ‘nàng’ thành thân, hần tận mắt nhìn thấy ‘nàng’ mặc đại hồng giá y, từng bước từng bước đi đến vòng tay của người khác.

Còn hần, chỉ có thể đứng trong góc, cắn chặt môi, mắt tiễn ‘nàng’ đi xa.

Đêm hôm đó, hần một mình trong thư phòng nơi từng cùng nàng ở, uống rượu say, không ngừng gọi tên ‘nàng’. Trong giây phút đó, tim hần đau như cắt.

Từ đó về sau, hần phảng phất như thay đổi thành một người khác hần, bắt đầu nhiệt tình việc chính sự và quyền lực, hần cố tình lay động người thừa tướng Ưu Thành Minh, và lại vô tình quen biết được Ưu Lạc Nhạn nuôi dưỡng trong thâm khuê.

Lần đầu tiên nhìn thấy Ưu Lạc Nhạn, hần cơ hồ sững sờ, bởi vì, ả và ‘nàng’ có vài phần giống nhau, trong phút chốc, hần cơ hồ tưởng rằng ‘nàng’ trở về bên hần.

Dù rằng hần biết, Ưu Lạc Nhạn không phải là ‘nàng’, nhưng hần vẫn không nhận được xem Ưu Lạc Nhạn là ‘nàng’.

Hần bắt đầu cố tình tiếp cận Ưu Lạc Nhạn, chỉ vì an ủi trái tim từng bị ‘nàng’ tổn thương.

Khi hần tươi cười cùng Ưu Lạc Nhạn xuất hiện trước mặt mọi người, tất cả mọi người đều cho rằng hần đã quên ‘nàng’, đã yêu Ưu Lạc Nhạn, nhưng mà, chỉ có hần mới biết, mỗi khi hần nhìn thấy Ưu Lạc Nhạn, vô thức xem Ưu Lạc Nhạn là ‘nàng’.

Bởi vì quyền lực, hần cùng đại hoàng huynh bất hòa, trong lòng hần biết đại hoàng huynh muốn lôi kéo Ưu Thành Minh, muốn cùng thừa tướng phù kết thân, cho nên, hần nhanh hơn hần ta một bước, đề thân với Ưu Thành Minh, hần biết Ưu Thành Minh có một nữ nhi ngốc nghếch, hần đợi xem, đại hoàng huynh cưới một nữ nhân ngốc nghếch làm phi.

Nhưng, hần không ngờ, trong ngày đại hôn của hần và Ưu Lạc Nhạn, Ưu Lạc Nhạn lại lên kiệu hoa của đại hoàng huynh, còn hần, lại cưới người nữ nhân ngốc nghếch.

Trong lòng hần luôn xem Ưu Lạc Nhạn là ‘nàng’, hần không thể chấp nhận việc ‘nàng’ rời khỏi hần lần nữa, cho nên, trong lúc phần nộ và thất vọng, hần đã dùng hình với người nữ nhân ngốc nghếch, sau đó đuổi đến hậu viện, đánh vào lãnh cung.

Vì hần xem Ưu Lạc Nhạn là ‘nàng’, cho nên hần điên cuồng, bất chấp sự thật Ưu Lạc Nhạn đã trở thành vương phi của đại hoàng huynh, ngoan cố đoạt Ưu Lạc Nhạn từ tay đại hoàng huynh trở về.

Bởi vì hần không thể chịu đựng, ‘nàng’ một lần nữa trở thành nữ nhân của người khác.

Tuy nhiên, chính trong lúc hần thực hiện kế hoạch, hần lại vô tình phát hiện vương phi của hần không ngốc, không những không ngốc, mà còn rất thông minh, thậm chí còn có dung mạo nghiêng thành.

Quen với nàng, hần phát hiện, trên người nàng có một thứ thu hút hần, khiến hần luôn bất giác muốn được gần nàng.

Nhưng hần không muốn thay đổi kế hoạch, bởi vì hần cần đoạt ‘nàng’ trở về.

Nhưng hần lại xem thường sự ảnh hưởng của nàng đối với hần, khi ở phủ thái tử, tiếp cận cố ý của nàng, và ánh mắt của đại hoàng huynh và lục hoàng huynh nhìn nàng, khiến hần cơ hồ nghĩ cũng không nghĩ, phút chốc thay đổi chủ ý, vì trong giây phút đó, hần vô thức không muốn nàng rời xa hần.

Tuy nhiên, sự việc tiếp đó xảy ra, lại khiến hần hối hận vô cùng, hần đã tổn thương nàng, khi nàng toàn thân đầy máu, được đại hoàng huynh ôm trong lòng, hần mới biết hần sai bao nhiêu.

Vì tất cả mọi việc đều là mưu kế của Ưu Lạc Nhạn, lên nhằm kiệu hoa không phải là lỗi của nàng, nhưng hần lại đổ hết tất cả mọi sai lầm lên đầu nàng.

Trong giây phút ấy, lòng hần, đã dần dần thay đổi, sự tổn thương do âm ảnh của ‘nàng’ gây ra, cũng vì nàng mà khiến hần dần quên đi.

Tuy nhiên, chính trong lúc hần nhận thấy mình yêu nàng sâu đậm thì ‘nàng’ lại xuất hiện, một lần nữa gọi dậy chuyện xưa hần cố tình quên đi kia.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Việc ngoài dự đoán

Hần cho rằng bản thân đã quên nàng, nhưng khi thân ảnh yếu đuối đơn bạc của ‘nàng’ một lần nữa xuất hiện trước mắt hần, gương mặt trắng bệch hao gầy đầy nước mắt của ‘nàng’, đẩy bi ai cầu khẩn nhìn hần, hần phút chốc mềm lòng.

Hần cuối cùng cũng không nhận được đi đến trước, ôm ‘nàng’ vào lòng, dù cho trong đầu hần vì thoáng qua gương mặt nghiêng thành mà khê do dự một

giấy.

Trong lời khóc than của ‘nàng’, hẳn mới biết, những năm nay, ‘nàng’ sống không tốt tí nào, bởi vì ‘nàng’ không còn thân trinh nữ, cho nên trong đêm tân hôn, phu quân ‘nàng’ tức quá hóa then, phui áo bỏ đi.

Từ đó về sau, đối với ‘nàng’ không hỏi không nghe, trầm phần lạnh nhạt, thậm chí, để mặc co tì thiếp trong phủ ức hiếp ‘nàng’, hành hạ nàng.

Chính trong lúc ‘nàng’ không còn chịu đựng được nữa, cuối cùng, trong một ngày, ‘nàng’ phẫn nộ tát người tiểu thiếp mà hẳn ta sùng ái nhất một bạt tay, nhưng hành động này lại đem đến tai họa càng lớn cho ‘nàng’!

Bởi vì, người tiểu thiếp đó đã mang thai, vì một bạt tay của ‘nàng’ mà mất đi đứa con.

Vì sự chỉ không chỉ người tiểu thiếp, ‘nàng’ bị phu quân bạo đánh một trận, sau đó cho ‘nàng’ lưu đày, đuổi ra khỏi phủ.

‘nàng’ thực sự không còn cách nào, lại một thân nữ tử đơn độc không nơi nương tựa, cho nên, mới tới tìm hẳn.

Nhìn dung mạo tiểu tụy của ‘nàng’, hẳn làm sao có thể không quan tâm? Suy cho cùng, tất cả đều do hẳn gây ra, nếu như, nếu như khi ấy, hẳn không lấy đi cơ thể của ‘nàng’, vậy thì, ‘nàng’ bây giờ sẽ không bị phu quân lạnh nhạt, càng không bị từ chối phủ.

Hẳn kì thực cũng biết, hẳn khó khăn lắm mới có thể thuyết phục tiểu nữ nhân đồng ý trở thành vương phi của hẳn một lần nữa, và ngày đại hôn của hẳn và nàng gần đến, nếu như bị nàng biết được, e là không biết nàng sẽ nghĩ thế nào!

Nhưng dù là như vậy, hẳn lại không thể không quan tâm, vì dù sao ‘nàng’ cũng là người nữ nhân đầu tiên của hẳn, trong lòng hẳn đối với ‘nàng’ vẫn còn mấy phần tình ý, tình cảm trước kia, không phải nói dứt là có thể dứt, hơn nữa, đối với việc nàng gặp phải, hẳn còn có vài phần tự trách.

Một trận gió lạnh thổi qua, Lãnh Như Tuyết hít một hơi sâu, từ chuyện xa xưa, hồi thần lại.

Hẳn nhìn ánh đèn nơi Vô Trần điện xa kia, khẽ thờ dài, sau đó quay người, đi về phía thư phòng.

Hẳn biết, hẳn không thể giấu được nàng bao lâu, kì thực, hẳn cũng không muốn giấu nàng, hẳn chỉ là, muốn sắp xếp nơi ở tốt cho ‘nàng’ sau này, sau đó mới nói rõ với nàng, hy vọng nàng có thể hiểu cho hẳn.

Đêm, trầm xuống trong lặng lẽ.

Hai trái tim khó khăn lắm mới hòa làm một, nay lại trong một đêm tối bình thường như vậy, khẽ thay đổi.

Một đêm không chớp mắt, khiến Ưu Vô Song nhớ đến một người, đó là Lãnh Như Phong.

Lãnh Như Phong là huynh đệ cùng mẫu thân với Lãnh Như Tuyết, tình cảm hai cực tốt, đối với việc của Lãnh Như Tuyết, hẳn ta nhất định biết.

Dù là Lãnh Như Tuyết có ý giấu nàng, vậy thì nàng không thể ngồi đó đợi chết, bởi vì nàng là Ưu Vô Song, là Ưu Vô Song kiên cường, dù cho trái tim đau đớn khôn cùng vẫn không chịu thỏa hiệp.

Dù Lãnh Như Tuyết không nói, vậy nàng sẽ tự đi hỏi rõ! Nếu như trong lòng Lãnh Như Tuyết yêu người khác, vậy thì nàng sẽ thành toàn hẳn, dù cho lòng nàng không nỡ. Nhưng nàng tuyệt đối không gả cho người không yêu nàng!

Lúc trời đã sáng, Ưu Vô Song mới khép đôi mắt sưng mọng lại, và khi nàng mở mắt lần nữa, trời đã sáng hẳn.

Nàng không đợi Vân Nhi lại gọi, lần đầu bản thân tự dậy, lau rửa mặt xong, mới dẫn theo Vân Nhi còn đang mù mờ đi về phía cửa lớn của thất vương phủ.

Tuy nhiên, mọi việc luôn có ngoại ý muốn.

Ở cửa của thất vương phủ, Ưu Vô Song cuối cùng cũng nhìn thấy cảnh không nguyện ý nhìn thấy.

Lãnh Như Tuyết một thân bạch y, cơ thể cao lớn đang đứng ở ngoài cửa, trong lòng hẳn, đang ôm chặt một nữ tử thân hình nhìn rất yếu đuối.

Vị nữ tử ấy mặc y phục đậm sắc, tóc đen dài, xõa xuống vai, che đi dung mạo nằm trong lòng Lãnh Như Tuyết.

Ưu Vô Song chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát, máu toàn thân phút chốc ngừng chảy, nàng vội dừng bước chân, hai mắt nhìn chăm chăm hai người ôm chặt lấy nhau ngoài cửa.

Vân Nhi theo sau lưng Ưu Vô Song, nàng ta không nhìn thấy Lãnh Như Tuyết, nàng ta chỉ nhìn thấy Ưu Vô Song dừng lại, bất giác có chút kì lạ hỏi: “Tiểu thư, người sao lại.....”

Tiếng của Vân Nhi vì nhìn thấy hai người ôm nhau ngoài cửa mà phút chốc nghẹn lại.

Tiếng nói của nàng ta, cuối cùng cũng kinh động đến Lãnh Như Tuyết, Lãnh Như Tuyết nghe thấy tiếng nói của Vân Nhi, lòng thoáng trầm xuống, hẳn vội

ngần đầu, thấy ánh mắt không dám tin của Ưu Vô Song.

Nhìn thấy Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết vô thức buông người nữ tử trong lòng ra, hần mở miệng, định nói gì đó, đột nhiên, người nữ tử bên cạnh hần lại kéo nhẹ tay áo hần, nhìn Ưu Vô Song đang đứng đó không xa, hỏi: “Tuyết Nhi, ả là ai?”

Tuyết Nhi? Ưu Vô Song nghe thấy xưng hô thân mật này, lòng đau thắt lại, ánh mắt nàng rơi vào gương mặt người nữ tử.

Đó là một gương mặt yếu đuối vô cùng, ả ta vốn không nữ lệ, nhưng sự yếu đuối mà ả lộ ra, khiến người khác không nhận được thương tiếc. Nhìn cơ thể yếu đuối của ả, phảng phất như yếu đuối đến nỗi chỉ một cơn gió cũng có thể thổi bay ả ta.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: Tim đang rỉ máu

Đây, chính là người nữ nhân hần yêu sao? Ưu Vô Song hai tay vô thức siết chặt lại, trong lòng đau nhói, môi nàng cắn đến trắng bệch, muốn bình tĩnh quay người trở vào phủ hay là giả vờ không để tâm để đi ngang qua họ, nhưng nàng phát hiện, chân nàng như bị đóng chặt trên mặt đất, nặng ngàn cân, căn bản không thể cử động.

Ưu Vô Song từ bỏ ý nghĩ trốn tránh, ánh mắt nàng lướt qua người nữ nhân kia, một lần nữa rơi trên người Lãnh Như Tuyết, cơ thể nhỏ bé của nàng khẽ run lên, ánh mắt nàng mang tia cầu xin, cầu xin người nam nhân này có thể nói với nàng, đây chỉ là hiểu lầm.

Nếu như vậy, nàng sẽ tin hần, chỉ cần hần chính miệng nói với nàng.

Nhưng, tim Ưu Vô Song, một lần nữa lại vì hành động vô tình của hần mà tan vỡ, ánh mắt của hần từ từ từ người nàng thu lại, rơi xuống trên người người nữ nhân yếu đuối kia, nở nụ cười ôn nhu, dùng ngữ khí ôn nhu trước nay chưa từng có nói: “Liên Đường, nàng hãy vào trong nghỉ ngơi trước đi, những việc khác, ta sẽ từ từ nói với nàng, được không?”

Là Liên Đường? Ưu Vô Song chỉ cảm thấy lòng mình, phút chốc rơi xuống vực sâu vạn trượng, biểu tình trên mặt nàng bỗng chốc cứng đờ, máu đường như cô đọng lại.

Một cảm giác cay đắng theo từng cơn đau nhói mà xuyên tim, mà tràn ngập lòng nàng, một cảm giác tuyệt vọng bao phủ lấy nàng.

Thì ra người nữ nhân này tên là Liên Đường, thì ra, trong khuôn viên to lớn này, loài hoa Liên Đường to lớn kia là hần vì người nữ nhân này mà trồng, khi ấy, nàng từng hiểu kì, Lãnh Như Tuyết rõ ràng không thích thưởng hoa, nhưng lại hoa phí tâm tư, trồng một mảng lớn Liên Đường.

Và nay, nàng cuối cùng đã hiểu, cũng biết được dụng ý mà hần trồng loài hoa ấy.

Nàng là gì chứ? Người nữ nhân tên là Liên Đường này mới là người nhân nhi mà hần nhớ nhưng bấy lâu sao?

Ưu Vô Song cảm thấy bản thân như con hề, bị người khác đùa giỡn trong tay, cư nhiên không hề hay biết, tự cho rằng tìm được hạnh phúc đích thực, nhưng tất cả những bong bóng hoa lệ này, đều vì nữ tử tên Liên Đường kia mà xuất hiện, căn bản không là gì.

Chính trong lúc Ưu Vô Song đang trầm tư, người nữ tử tên Liên Đường kia bỗng nhiên kéo lấy tay áo Lãnh Như Tuyết, gương mặt yếu đuối kia lộ vẻ lo sợ bất an, e dè nhìn Ưu Vô Song, sau đó cúi đầu, nhỏ nhẹ nói với Lãnh Như Tuyết: “Tuyết Nhi ta sợ.....”

Sợ? ả ta cư nhiên dám đến đây, ả còn biết sợ sao? ả ta sợ người vương phi chưa qua cửa này ức hiếp ả sao? Bờ môi cứng đờ của Ưu Vô Song khẽ nhướng lên nụ cười tự cười nhạo, hai tay nàng nắm chặt, móng tay đâm sâu vào trong thịt, nhưng nàng cư nhiên không có cảm giác.

Lòng Lãnh Như Tuyết cực kì phức tạp, ánh mắt lộ ra sự đau khổ và thất vọng của Ưu Vô Song khiến tim hần đau.

Hần không ngờ, Liên Đường sáng sớm đứng đợi hần trước cửa thất vương phủ, hần căn bản không biết Liên Đường đột nhiên đến đây!

Hần hôm nay định như mọi ngày, lên tào triều, nhưng, khi hần vừa bước ra khỏi cửa phủ, đã thấy cơ thể yếu đuối của Liên Đường đứng trước gió lạnh run rẩy.

Ả nhìn thấy hần liền khóc, và ôm lấy hần, nói là ả sợ, ả ta không dám một mình ở trong biệt viện mà hần chuẩn bị cho ả ta, ả ta nhớ hần.

Còn hần có làm sao cũng không ngờ, Ưu Vô Song lại sáng sớm ra cửa, bắt gặp ngay hần và Liên Đường.

Nhìn thấy sự tổn thương và không dám tin trong mắt nàng, hần muốn nói với nàng, đây không phải như những gì nàng thấy, nhưng, khi hần nhìn thấy vẻ bất lực yếu đuối, sắc mặt trắng bệch của Liên Đường, làm sao hần nói ra lời được.

Nay cách duy nhất, chính là an bài nơi ở tốt cho Liên Đường, sau đó từ từ giải thích với nàng.

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết nhìn bộ dạng e dè của Liên Đường, bất giác thăm thờ dài, chỉ còn cách dụ ngọt: “Liên Đường, đừng sợ, vào trong nghỉ ngơi trước, được không?”

Liên Đường cúi đầu, trầm mặc không nói, nhưng mà, tay của ả ta, vẫn nắm lấy tay áo Lãnh Như Tuyết, phảng phất như sợ khi ả ta buông tay, hấn sẽ biến mất.

Lãnh Như Tuyết không còn cách nào, hấn nhìn Ưu Vô Song bằng ánh mắt xin lỗi, sau đó nhẹ nhàng nắm lấy tay Liên Đường nắm tay áo hấn, đưa ả ta, vào trong thất vương phủ.

Ưu Vô Song chỉ cảm thấy lòng chua chát, một cơn lạnh dâng từ sâu thẳm trong tim lên, mở to mắt nhìn hấn nắm lấy tay nữ tử khác, lúc bước ngang qua người nàng ở cửa, hấn thậm chí không liếc nhìn nàng một cái!

Chỉ nghe thấy tiếng bước chân sau lưng ngày càng xa dần, nước mắt nàng nhịn bấy lâu cuối cùng cũng từ từ lăn dài trên má, sau đó từng giọt từng giọt rơi trên nền đất lạnh băng.

Sau khi Lãnh Như Tuyết rời đi, Vân Nhi bước đến bên cạnh Ưu Vô Song, lo lắng nói: “Tiểu thư.....”

Ưu Vô Song phảng phất như mất đi tri giác, căn bản không nghe được Vân Nhi nói gì, nàng chỉ vô thức muốn rời khỏi nơi này, nàng không muốn nhìn thấy người nam nhân ấy nữa.

Nàng đang bước chân cứng đờ, từng bước từng bước, đi về phía trước, sắc mặt nàng trắng bệch, đôi mắt vô hồn, nàng cứ như một cái xác không hồn, đi về phía trước một cách máy móc. Đối với những lời hô gọi lo lắng của Vân Nhi, hoàn toàn không nghe thấy.

Vân Nhi thấy Ưu Vô Song như vậy, trong lòng lo lắng vô cùng, nàng ta muốn quay lại nói với Lãnh Như Tuyết, nhưng lại không yên tâm Ưu Vô Song, cần môi, dặm chân, đi theo sau.

Chủ tớ hai người, cứ như vậy không mục đích mà đi, không biết qua bao lâu, Ưu Vô Song vẫn không có ý dừng lại, bởi vì, trong đầu nàng hoàn toàn là cảnh tượng khi này Lãnh Như Tuyết ôm lấy Lãnh Như Tuyết đi ngang qua người nàng, lòng nàng, đang rỉ máu, trái tim đau đớn khôn cùng, cả người nàng dường như tê dại.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 202: Nước mắt lạnh lẽ

Ưu Vô Song lúc này cứ như một du hồn, tê dại mà đi, nàng không biết bản thân muốn đi đâu, nàng cũng không biết bản thân muốn làm gì.

Bây giờ, việc duy nhất trong lòng nàng muốn làm, chính là rời xa nơi này, chỉ có như vậy, tim nàng mới không đau, nàng mới không khó chịu.

Vân Nhi nhìn bộ dạng thất thần lạc mịch của nàng, lòng gấp như lửa đốt, sâu trong thâm tâm bất giác thăm trách Lãnh Như Tuyết nhẫn tâm, vương gia rõ ràng thích tiểu thư, hấn làm sao có thể thân mật như vậy cùng với nữ tử khác? Ngoài xa, vang lên tiếng vỗ ngựa, phút chốc kinh động Vân Nhi còn chìm trong suy tư.

Nhìn xe ngựa lao đến vội vã, Vân Nhi kinh hoàng nhìn Ưu Vô Song vẫn không hề hay biết đang đi giữa đường, nàng ta giật mình hét thất thanh: “Tiểu thư.....”

Theo sau tiếng gọi của Vân Nhi, chớp mắt xe ngựa đã tiến đến gần, mắt nhìn sắp đâm phải thân hình nhỏ bé của Ưu Vô Song, chính trong lúc này, trong xe ngựa bỗng có một người đột nhiên lao ra, động tác nhanh như chớp, bay nhanh đến xô ngã Ưu Vô Song tránh sang một bên, xe ngựa sượt qua bên cạnh hai người.

Vân Nhi hồn vẫn chưa định, đã nhanh chóng chạy đến bên cạnh Ưu Vô Song, lo lắng gọi: “Tiểu thư, người sao rồi? Có bị thương không?”

Lúc này, người đó đã dìu Ưu Vô Song dậy, hấn ta nhìn Vân Nhi, bất giác kinh ngạc nói: “Vô Song, Vân Nhi, các người sao lại ở đây?”

Vân Nhi lúc này mới nhìn rõ người cứu Ưu Vô Song kia chính là lục vương gia Lãnh Như Phong, nhất thời vội vã dìu lấy Ưu Vô Song, nói với Lãnh Như Phong: “Lục vương gia, người mau mau cứu tiểu thư nhà nô tì.....”

Nghe thấy lời của Vân Nhi, Lãnh Như Phong bất giác sững sờ, hỏi: “Vô Song sao vậy? Các người không phải ở trong phủ của thất hoàng đệ sao? Sao lại ở đây?”

Nói rồi, Lãnh Như Phong bất giác ngừng hoặc nhìn Ưu Vô Song, lại thấy sắc mặt giai nhân trắng bệch, hai mắt vô thần.

Hắn ta giờ mới phát hiện Ưu Vô Song không ổn, bất giác hỏi Vân Nhi: “Đã xảy ra chuyện gì? Tiểu thư nhà ngươi sao lại trở nên như vậy? Thất hoàng đệ đâu?”

Vân Nhi nhìn bộ dạng thần thờ của Ưu Vô Song, lòng bất giác chua đắng, khóc nói: “Sáng nay, tiểu thư và nô tì chuẩn bị ra cửa, nhưng, lại ngay ngoài cửa, nhìn thấy thất vương gia và một nữ tử khác ôm nhau, sau đó tiểu thư trở nên như vậy, bất kể nô tì có gọi người thế nào, người cũng không có phản ứng, thất vương gia, người nhất định phải cứu tiểu thư nhà nô tì....”

Nghe thấy lời của Vân Nhi, hai mày Lãnh Như Phong nhíu lại, tình cảm của đệ đệ mình đối với Ưu Vô Song hắn ta nhìn thấy rất rõ, và lời của Vân Nhi, hắn ta lại không thể không tin, bởi vì, Vân Nhi không cần thiết phải gạt hắn ta, càng hơn nữa, nhìn bộ dạng của Ưu Vô Song, nàng hiển nhiên là bị đã kích phải.

Lúc này, phu xe trước mặt đã nhanh chóng cho xe ngựa quay trở lại, Lãnh Như Phong khẽ trầm tư đôi lúc, sau đó ôm lấy Ưu Vô Song, nói với Vân Nhi: “Ta bây giờ phải vào cung, ngươi và tiểu thư ngươi hãy vào cung trước đi!”

Dứt lời, cẩn thận ôm lấy Ưu Vô Song lên xe ngựa.

Vân Nhi có chút bất an theo sau, nàng ta nhìn thấy Lãnh Như Phong sau khi lên xe ngựa, vẫn ôm lấy tiểu thư mình trong lòng, bất giác có chút ngạc nhiên nhìn Lãnh Như Phong, mở miệng định nói gì, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng.

Xe ngựa chạy như bay, rất nhanh đã đến trước cửa cung, Lãnh Như Phong không quan tâm ánh mắt của những người bên cạnh, vẫn cứ ôm lấy Ưu Vô Song, đi vào biệt cung của hắn ta, cho đến khi an bài cho nàng xong, mới vội vã thượng triều.

Vân Nhi có chút thấp thỏm không yên ngồi bên cạnh Ưu Vô Song, nhìn hai mắt vô hồn của nàng, không nhịn được khóc nói: “Tiểu thư, người đừng tự hành hạ bản thân mình có được không? Người có biết không, khi này nếu như không phải gặp được lục vương gia, người bây giờ đã bị xe ngựa đâm phải rồi, nếu như người có mệnh hệ gì, người bảo nô tì phải làm sao sống tiếp a!”

Vân Nhi nói trong tiếng khóc, Ưu Vô Song cuối cùng cũng có phản ứng, nàng đưa tay, nhẹ nhàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt Vân Nhi, cay đắng nói: “Vân Nhi, đừng khóc.....ta không sao.....”

Nói rồi, nàng tự mình cũng không khống chế được, hai dòng lệ cứ thế mà chảy xuống.

Vân Nhi thấy Ưu Vô Song rơi lệ, lòng càng cay đắng, nàng ta vội lao vào lòng Ưu Vô Song, khóc toáng lên.

Ưu Vô Song không còn an ủi Vân Nhi, bởi vì, ngay cả nàng tim cũng đang rỉ máu, nàng chỉ ôm chặt Vân Nhi vào lòng, mặc cho những bi thương ấy hóa thành lệ tuôn xuống, nàng cắn chặt đôi môi trắng nhợt của mình, nhưng vẫn không chế được bản thân, không khóc thành tiếng.

Không biết qua bao lâu, lòng Ưu Vô Song cuối cùng cũng bình tĩnh lại, bất kể thâm tâm có đau đớn tới đâu, nhưng nàng vẫn lựa chọn lờ đi.

Sâu thẳm trong thâm tâm nàng, nàng tự nói với mình, nhất định phải kiên cường, nàng là Ưu Vô Song, là linh hồn thế kỉ 21, sự kiêu ngạo của nàng, lòng tự tôn của nàng, không cho phép nàng vì một người nam nhân không yêu mình là khóc!

Nàng lau đi nước mắt trên mặt, nhẹ nhàng ôm lấy vai Vân Nhi: “Vân Nhi, xin lỗi, để người phải lo lắng rồi!”

Vân Nhi thút thít, nhìn Ưu Vô Song, nói: “Tiểu thư, người sau này không được như vậy nữa, người có biết không, người suýt chút nữa dọa chết nô tì rồi.”

Nhìn đôi mắt sưng đỏ vì khóc của Vân Nhi, lòng Ưu Vô Song bất giác dâng lên cảm giác áy náy, nàng đưa tay, nhẹ nhàng lau đi nước mắt còn vương trên mặt Vân Nhi, một lần nữa nói: “Vân Nhi, xin lỗi.....”

Sống mũi Vân Nhi cay cay, nàng ta nín lấy tay Ưu Vô Song, nghẹn ngào: “Tiểu thư, người không cần xin lỗi nô tì.....đây không phải là lỗi của tiểu thư.....đề là tại vương gia.....vương gia làm sao có thể như vậy.....”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 203: Ta muốn biết tất cả!

Nói nói đây lòng Vân Nhi bất giác có chút phẫn nộ, vương gia rõ ràng đã sắp thành thân cùng tiểu thư, nay sao lại có thể đối xử như vậy với tiểu thư? Vương gia làm sao có thể ngay lúc này, dẫn người nữ nhân khác xuất hiện trước mặt tiểu thư? Không lẽ, vương gia không biết, như vậy tiểu thư sẽ đau lòng sao?

Tiểu thư yêu vương gia như vậy, không lẽ trong lòng vương gia không có chút tình cảm với tiểu thư sao? Nếu như là vậy, khi ấy hà tất ép buộc tiểu thư lưu lại thất vương phủ? Lại hà tất muốn cưới tiểu thư làm phi chứ?

Nếu như những ngày trước, nàng ta còn cảm thấy vương gia thập phần ân cần, vì tiểu thư mà đưa đi hết những thị nhân trong phủ, nàng ta còn tưởng vương gia làm như vậy là vì tiểu thư, nhưng nay theo nàng ta thấy thì, hẳn ta làm như vậy, căn bản không phải vì tiểu thư, mà là vì người nữ nhân hôm nay!

Ưu Vô Song nghe thấy Vân Nhi nhắc đến Lãnh Như Tuyết, lòng bất giác khẽ nhói đau, nàng bây giờ không muốn nghe thấy tên hắc nhất, bởi vì, hễ nghĩ đến hắn, sẽ khiến nàng cảm thấy cùng thống khổ, bi ai khôn cùng.

Vì nàng sợ tổn thương, nên luôn cự tuyệt yêu người khác, nhưng, chính lúc nàng buông xuống, chấp nhận hắn, tin tưởng hắn, thì lại phát hiện, nàng chỉ là một con hề, bị hắn đùa giỡn trong tay mà không hề hay biết.

Nàng tưởng rằng hắn thực sự yêu nàng, bởi vì, ánh mắt hắn nhìn nàng ôn nhu biết bao, nhưng khi nữ tử tên Liên Đường ấy xuất hiện, nàng lại bị ai phát hiện, bản thân chẳng qua chỉ là một vật thay thế!

Nghĩ tới ánh mắt hắn nhìn ả ta đầy bao thương yêu, và còn ánh mắt hắn nhìn nàng, ánh mắt thoáng qua sự xin lỗi sâu sắc, Ưu Vô Song bất giác nở nụ cười tự nhạo báng.

Hắn cảm thấy có lỗi với nàng sao? Nếu như là vậy, tại sao lại không giải thích? Tại sao không nói cho nàng biết, tất cả chân tướng?

Không lẽ, trong lòng hắn không hề có chút hình bóng của nàng? Nàng trong lòng hắn, thật sự chỉ là một vật thay thế thôi sao? Hắn làm sao có thể, có thể ngay trước mặt nàng, đưa người nữ tử khác vào trong thất vương phủ? Thậm chí ngay cả giải thích cũng không cho nàng?

Lòng Ưu Vô Song đầy thê lương, trái tim nồng nhiệt, đã bị hành động của hắn làm cho dần dần đóng băng, có lẽ, đã đến lúc buông tay rồi chẳng?

Sớm biết những lời nói đường mật kia chẳng chịu được một đòn, nhưng nàng vẫn ngu ngốc chui đầu vào, những gì bây giờ xảy ra, là nàng tự chuốc lấy, không thể trách người khác.

Có trách, chỉ có thể trách nàng khi ấy không hiểu hắn, không biết lai lịch của những bông Liên Đường ấy, không biết việc của hắn, không biết tình yêu thật sự trong lòng hắn!

Nhìn bộ dạng lạc mạc của Ưu Vô Song, lòng Vân Nhi đến cùng vẫn không nhin được, an ủi nói: “Tiểu thư, có lẽ tất cả chỉ là hiểu lầm, người và vương gia sắp thành thân rồi, không phải sao? Bây giờ người đừng nghĩ nhiều như vậy có được không?”

Thành thân Ưu Vô Song cười cay đắng, nhỏ tiếng nói: “Vân Nhi, không lẽ ngươi không nhìn ra sao? Người hắn yêu thật sự không phải ta, cuộc hôn sự này, chẳng qua chỉ là một trò cười mà thôi!”

Vân Nhi nghe lời của Ưu Vô Song, trầm mặc không nói gì, nàng ta không ngờ, việc hôm nay, còn có thái độ của vương gia đối với nữ tử đó, nàng ta nhìn thấy rất rõ, ngay trước mặt tiểu thư, bỏ mặc không quan tâm tiểu thư, nhưng lại đưa người nữ tử kia vào thất vương phủ, việc này chứng minh, vị trí của người nữ tử kia trong lòng vương gia, quan trọng hơn tiểu thư.

Một trận bước chân truyền đến, ngắt đi sự trầm tư của hai chủ tớ, âm thanh quen thuộc của Lãnh Như Phong truyền lại: “Vô Song, nàng vẫn ổn chứ?”

Ưu Vô Song quay đầu, đối diện với ánh mắt quan tâm của Lãnh Như Phong, nàng cười thê lương, sau đó nhìn Lãnh Như Phong, hỏi: “Lãnh Như Phong, ngươi quen một nữ tử tên Liên Đường không?”

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, Lãnh Như Phong khẽ sùng sốt, ánh mắt thoáng qua tia phức tạp, nhưng, hắn không trả lời câu hỏi của Ưu Vô Song, mà quay đầu sang nói với Vân Nhi: “Vân Nhi, ngay hãy ra ngoài trước!”

Vân Nhi không nói gì, chỉ ngoan ngoãn bước ra ngoài.

Đợi khi Vân Nhi bước ra, Lãnh Như Phong mới lẳng lặng nhìn Ưu Vô Song, chậm chậm hỏi: “Vô Song, nàng làm sao biết được Liên Đường?”

Ưu Vô Song cười khổ, không trả lời câu hỏi của Lãnh Như Phong, mà nói: “Lãnh Như Phong, ngươi biết đúng không? Ngươi biết việc hắn và Liên Đường, đúng không?”

Lãnh Như Phong có chút không tự nhiên quay đầu đi nơi khác, qua một lúc lâu, mới trầm giọng nói: “Vô Song, việc ấy đã qua rồi, nàng hà tất nhắc lại? Nàng và Như Tuyết cũng sắp thành thân, đừng suy nghĩ nhiều nữa!”

“Thành thân?” biểu tình Ưu Vô Song vô cùng thê lương, nàng nhìn Lãnh Như Phong, lẩm bầm “sẽ không đâu, ngươi biết không? Liên Đường đã trở về bên cạnh hắn, Liên Đường đó, người nữ nhân hắn yêu, bây giờ đang ở thất vương phủ!”

Lãnh Như Phong nghe thấy lời Ưu Vô Song nói, vội quay đầu lại, hai mắt nhìn chằm chằm Ưu Vô Song, thất thanh nói: “Nàng nói gì? Sao có thể?”

Ưu Vô Song trầm mặc, nàng cũng không biết, không biết tại sao. Nàng chỉ biết, tim nàng đang rất đau rất đau.

Có lẽ nhận ra được sự qua khích của mình, Lãnh Như Phong hít một hơi sâu, ngữ khí của bình tĩnh lại, hỏi: “Vô Song, đây là thật sao? Việc này xảy ra khi nào?”

Ưu Vô Song khẽ gật đầu, sâu thẳm trong thâm tâm tràn ngập đau đớn, khiến nàng không có cách nào trả lời Lãnh Như Phong.

Qua rất lâu, nàng mới miễn cưỡng nở nụ cười cực kì khó coi, nhìn Lãnh Như Phong, ngữ khí vô cùng khó khăn: “Lãnh Như Phong, ngươi biết tất cả, ngươi hãy nói cho ta biết, có được không? Ta không muốn, giống như một con ngốc, cái gì cũng không biết, ngu ngơ bị hấn đùa giỡn, ta muốn biết tất cả, nói cho ta biết đi, Lãnh Như Phong!”

Nói rồi, Ưu Vô Song không còn không chế được sự chua xót trong lòng mình, giọt lệ óng ánh, từ từ chảy dài trên đôi má hao gầy trắng bệch của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 204: Quyết định kiên quyết

Nhìn lệ không ngừng lăn dài trên hai má hao gầy trắng bệch của Ưu Vô Song, ánh mắt Lãnh Như Phong thoáng qua tia đau lòng và không nhẫn tâm, hắn rất muốn ôm thật chặt người nhân nhi mỏng manh này vào lòng, nhưng hắn không thể, bởi vì, nàng thuộc về Lãnh Như Tuyết, nàng chỉ có thể làm đệ muội của hắn.

Hắn vô thức siết chặt hai tay, cố gắng đè nén xúc động muốn ôm lấy nàng trong lòng mình, hít một hơi thật sâu, mới nói: “Vô Song, ta không biết đây là việc gì, nhưng nếu như nàng muốn biết việc trước kia của Như Tuyết và Liên Đường, ta có thể nói với nàng!”

Nói tới đây, hắn khẽ ngáp ngừng, rồi lại nói: “Liên Đường từng là người bằng hữu chơi từ nhỏ của ta và Như Tuyết, phụ thân của ả ta là danh tướng của Tây Diêm, sau này, trong một trận chiến, đã chết trong tay giặc, phụ hoàng niệm tình phụ thân của ả ta có công với Tây Diêm, cho nên, thu giữ ả ta ở lại trong cung, để ả ta trở thành bằng hữu của ta và Như Tuyết.

Năm đó, Liên Đường đã mười tuổi, ả ta lớn hơn Như Tuyết năm tuổi, cùng bằng tuổi với đại hoàng huynh, còn Như Tuyết, khi đó tuổi nhỏ, đều là do ả ta chăm lo, đối với ả ta, Như Tuyết đích thực có phần tình cảm khiến người khác khó lí giải.”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong nhìn Ưu Vô Song sắc mặt ngày càng trắng bệch, hắn ta cơ hồ không nhẫn tâm tiếp tục nói với nàng sự việc, bởi vì hắn ta thực sự không biết nên nói với Ưu Vô Song thế nào, về tình cảm day dưa không dứt của Lãnh Như Tuyết và Liên Đường.

Và chính trong lúc Lãnh Như Phong do dự không quyết, Ưu Vô Song đột nhiên miễn cưỡng nhìn hắn ta, cắn chặt môi nói: “Nói tiếp đi.”

Ngữ khí của nàng mang đầy kiên quyết và không cho phép cự tuyệt.

Nhìn bộ dạng quật cường của Ưu Vô Song, Lãnh Như Phong vô nại thở dài, nói: “năm đó, Như Tuyết mười lăm tuổi, việc của đệ ấy và Liên Đường bị người thái giám bên cạnh phụ hoàng bắt gặp, và bẩm báo với phụ hoàng, phụ hoàng sau khi biết được quan hệ của Liên Đường và Lãnh Như Tuyết, nổi trận lôi đình, người bắt chấp Như Tuyết cầu xin, hạ một đạo thánh chỉ, đem gả Liên Đường cho con trai của Lễ bộ thượng thư làm thê tử. Sau khi Liên Đường xuất giá, Như Tuyết như thay đổi thành một con người hoàn toàn khác, trước kia đệ ấy căn bản không quan tâm chính sự, thì đột nhiên quan tâm, thậm chí, không tiếc đổi đầu với đại hoàng huynh.”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong ngáp ngừng, và lại tiếp tục: “Vốn dĩ, ta cho rằng đệ ấy cả đời này cũng không thể quên Liên Đường, bởi vì, lúc Liên Đường thành thân, đệ ấy đã đau khổ biết bao, thậm chí uống say bí tỉ, không ngừng gọi tên Liên Đường. Nhưng sau hôm ấy, đệ ấy không còn nhắc đến Liên Đường, thậm chí dường như quên sạch tất cả về ả ta, không lâu sau, đệ ấy quen biết muội muội nàng là Ưu Lạc Nhạn, ta cho rằng đệ ấy đã quên đi Liên Đường, cho nên mới dè thân với phụ thân nàng, nhưng không ngờ, nàng và Ưu Lạc Nhạn lên nhầm kiệu hoa.”

Những gì lúc sau Lãnh Như Phong nói, Ưu Vô Song đã không còn nghe thấy nữa.

Bên tai nàng chỉ còn văng vẳng câu nói của Lãnh Như Phong: Ta cho rằng đệ ấy cả đời này không thể quên Liên Đường, bởi vì, lúc Liên Đường thành thân, đệ ấy đã đau khổ biết bao, thậm chí uống say bí tỉ, không ngừng gọi tên Liên Đường.

Tim nàng thắt chặt lại, nàng phảng phất như nhìn thấy, một thiếu niên xúc động, một mình trốn trong góc tối, liếm vết thương lòng của mình.

Lòng nàng đang đau, không biết là vì hắn, hay là vì bản thân nàng.

Thì ra, nàng mới là người thứ ba, người nữ nhân tên Liên Đường kia, mới là người tình thanh mai trúc mã của hắn, mới là người nữ nhân hắn yêu thật sự.

Còn nàng, cái gì cũng không phải, chỉ là một vật thay thế.

Sự ôn nhu, sủng ái của hắn đối với nàng, chỉ là vì an ủi sự cô đơn vì mất đi người hắn yêu thương nhất, và nay, người hắn yêu đã trở về bên cạnh hắn, hắn không còn cần nàng nữa!

Tim, đau như bị xé toạt ra, Ưu Vô Song đau khổ nhắm nghiền hai mắt, mặc cho nước mắt từ từ chảy xuống.

Đây, chính là chân tướng, chân tướng thật là tàn nhẫn, tàn nhẫn đến mức không chút lưu tình đem tia hy vọng cuối cùng trong lòng nàng đi mất.

Chỉ còn lưu lại cho nàng một trái tim rỉ máu đầy thương tích.

Nhìn dung nhan xanh xao mà đầy bi thương của Ưu Vô Song, Lãnh Như Phong cuối cùng cũng không nhịn được ôm nàng vào lòng, sau đó nhẹ nhàng ôm nàng ngồi xuống ghế: “Vô Song, nàng không cần nghĩ nhiều, có lẽ, là Liên Đường gặp phải vấn đề khó khăn gì, Như Tuyết mới giúp ả ta, có lẽ, đó chỉ là hiểu lầm! Nàng phải tin Như Tuyết, dù sao đi nữa, hai người cũng sắp thành thân rồi, không phải sao?”

Cơ thể Ưu Vô Song khẽ run lên, nước mắt cay đắng của nàng chảy trong lặng lẽ.

Nàng nên tin hán sao? Đó chỉ là hiểu lầm sao?

Không, đó không phải là hiểu lầm, nàng chính mắt nhìn thấy hán ôm ả ta vào lòng, sau đó còn nắm tay ả ta đi vào vương phủ, bỏ lại nàng sau lưng.

Lãnh Như Phong không biết những gì Ưu Vô Song nhìn thấy, hán chỉ thấy Ưu Vô Song bi thương khôn cùng, liền dịu dàng an ủi: “Vô Song, có lẽ đó thật sự là hiểu lầm, Liên Đường đã gả người khác, ả ta đã là người có phu quân, làm sao có thể có gì đó với Như Tuyết? Càng hơn nữa, phụ hoàng đã hạ chỉ cho người chuẩn bị hôn sự của nàng với Như Tuyết, không lâu sau, nàng và Như Tuyết sẽ thành thân, Liên Đường đã gả rồi, sẽ không gây trở ngại cho nàng và Như Tuyết đâu!”

Ưu Vô Song lau đi nước mắt, nhẹ nhàng đẩy Lãnh Như Phong ra, khẽ lắc đầu, sắc mặt nàng xanh xao đến dọa người, nhưng thần sắc vẫn lộ ra tia kiên quyết.

Nàng nhìn Lãnh Như Phong, từng câu từng chữ nói: “Nếu như người hán yêu không phải ta, ta thà rằng không thành thân với hán! Lãnh Như Phong, đưa ta đi gặp hoàng thượng.”

Lãnh Như Phong bị quyết định kiên quyết trên mặt Ưu Vô Song làm cho sửng sờ.

Qua một lúc sau, mới từ từ gạt đầu, sau đó nhẹ nhàng nắm lấy tay Ưu Vô Song, cùng nàng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 205: Nhất nguyệt chi ước

Ngự thư phòng.

Không khí tĩnh lặng.

Ưu Vô Song cúi đầu, không dám nhìn hoàng đế đang ngồi sau long án, mặt đầy phẫn nộ.

Còn Lãnh Như Phong đứng cạnh nàng, hai mày khóa chặt, lo lắng nhìn nàng.

Ưu Vô Song trong lòng lúc này thấp thỏm không yên, nàng biết mình quá xúc động, nàng làm sao có thể quên, đây là hoàng đế, là nhất quốc chi quân cao tại thượng chứ? Tục ngữ nói, kim khẩu nan khai, hoàng đế đích thân hạ chỉ ban hôn, nay lại muốn ông ta thu hồi lại thánh chỉ, việc như vậy đâu phải là dễ?

Nhưng mà, tuy là như vậy, nhưng Ưu Vô Song vẫn không hề hối hận, bởi vì, Lãnh Như Tuyết không yêu nàng, nàng không thể thành thân cùng hán.

Hoàng đế sắc mặt âm trầm nhìn Ưu Vô Song, qua một lúc sau, mới trầm giọng nói: “Hôn nhân đại sự há phải trò đùa? Trẫm đã hạ chỉ chiếu cáo thiên hạ, hôn sự của ngươi và Tuyết Nhi, nay làm sao có thể nói lời nuốt lời?”

Nghe thấy lời nói của hoàng đế, lòng Ưu Vô Song khẽ đau nhói, những điều này, nàng sao lại không biết chứ? Hôn nhân đích thực không phải trò đùa, nhưng hôn nhân không có tình yêu, nàng thà không cần!

Ưu Vô Song cắn răng, quyết định tiếp tục quyết định của mình, ngẩng đầu, nhìn hoàng đế, nói: “Hoàng thượng, là Vô Song ngang bướng, phụ ý tốt của người, nhưng, Vô Song thành khẩn xin hoàng thượng thu hồi thánh chỉ, Vô Song không thể cùng hán.thất vương gia thành thân.!”

‘Rầm’ một tiếng, hoàng đế vỗ mạnh long án, hai mắt phẫn nộ nhìn Ưu Vô Song, quát: “Khốn kiếp! Đây là lúc người ngang bướng sao? Tuyết Nhi khi ấy xin trẫm ban hôn, luôn miệng nói hai người tương ái, mong trẫm một lần nữa thành toàn nhân duyên cho hai người, nay người.người cư nhiên bảo trẫm thu lại thánh chỉ? Ngươi xem trẫm là gì?”

“Ta.....” Ưu Vô Song có miệng mà khó giải bày, đau đớn tràn ngập trong lòng, đau đến mức nàng cơ hồ không thể thở, nàng nên nói sao đây? Nói rằng người Lãnh Như Tuyết yêu không phải là nàng, nên nàng không thể thành thân với hán sao?

Lãnh Như Phong nhìn ra sự khó xử của Ưu Vô Song, lòng hán ta thăm thở dài, tiến lên trước một bước, hai mắt nhìn chăm chăm phụ hoàng đang bạo nộ kia, nói: “Phụ hoàng, việc này không thể trách Vô Song.....”

Hoàng đế không đợi Lãnh Như Phong nói hết, đã tức giận ngắt lời hán ta, nói: “Khốn kiếp, ngươi câm miệng cho trẫm, ngươi đường đường là một vương gia cư nhiên lại cùng nàng ta làm càn! Nghiệt tử, ngươi muốn trẫm tức chết sao?”

Lãnh Như Phong không hề sợ hãi, biểu tình hán ta bình tĩnh nhìn hoàng đế, lãnh đạm nói: “phụ hoàng, Như Tuyết đã đón Liên Đường về thất vương phủ!”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, hoàng đế sùng sờ, thịnh nộ trên mặt ông ta cũng từ từ lui đi, qua một lúc sau, hai mắt mới nhìn chăm chăm Lãnh Như Phong: “ngươi nói gì?”

Lãnh Như Phong hít một hơi sâu, tê dại da đầu, một lần nữa nói: “Phụ hoàng, nay Liên Đường đã ở trong phủ của thất hoàng đệ.”

Hoàng đế trầm mặc không nói gì, ánh mắt thoáng qua thần sắc phức tạp, qua một lúc lâu, mới di chuyển ánh mắt sang Ưu Vô Song, trầm giọng nói: “Vô Song, đây là việc gì? Ngươi chính là vì việc này, mới bảo trẫm thu lại thánh chỉ sao?”

Ưu Vô Song thật sự không muốn nói nhiều trước mặt hoàng đế, cho nên, nàng cắn chặt môi, khẽ gật đầu.

Hoàng đế, không nói gì nữa, ông ta sùng sờ nhìn một góc long án, không biết đang nghĩ gì, qua hồi lâu, ông ta mới chậm rãi nói: “Vô Song, ngươi có phải đã biết việc của Tuyết Nhi và Liên Đường?”

Nàng thật sự đã biết, cho nên, Ưu Vô Song một lần nữa gật đầu, cúi gầm mặt, nước mắt âm thầm rơi xuống.

Hoàng đế nhìn Ưu Vô Song, thờ dài nặng nhọc, sau đó nói: “Vô Song, nếu như ngươi đã biết, trẫm cũng không cần nói gì với ngươi nữa, chỉ là, ngươi và Tuyết Nhi cần phải thành thân, bởi vì, chỉ có ngươi, mới là chính phi của Tuyết Nhi, còn Liên Đường kia, ngươi hà tất quan tâm ả ta? Ả ta chẳng qua chỉ là một người đáng thương thôi!”

Ưu Vô Song trầm ngâm không nói, nàng sao lại không hiểu ý của hoàng đế? Chỉ là, trong mắt nàng, tình yêu đích thực không cho phép sự xuất hiện của nửa hạt cát, dù nàng biết, Lãnh Như Tuyết tuyệt đối sẽ không cưới Liên Đường làm chính phi, bởi vì, lão hoàng đế không cho phép, nhưng, không lẽ nàng phải mang danh nghĩa thất vương phi, mở ta mắt nhìn hán trẫm phản sủng ái người nữ nhân khác sao?

Hoàng đế cả đời này gặp không biết bao người, ông ta tự khắc biết được ý nghĩ trong lòng Ưu Vô Song lúc này, sắc mặt ông ta dịu hán, nhìn Ưu Vô Song nói: “Vô Song, trẫm không miễn cưỡng ngươi, dù sao, đây là do Tuyết Nhi sai từ trước, lần này, trẫm nghe ngươi, ngươi hãy về phủ trước, trẫm cho ngươi thời gian một tháng, nếu như đến lúc đó ngươi vẫn không muốn thành thân với Tuyết Nhi, vậy thì, trẫm cũng không miễn cưỡng ngươi! Thế nào?”

Lòng Ưu Vô Song cực kì không nguyện ý, nàng một chút cũng không muốn trở về nơi khiến nàng thương tâm đó, nhưng, lời của hoàng đế đã nói ra, nàng không thể cự tuyệt, cho nên, nàng chỉ còn cách chưa dám nói: “Tạ hoàng thượng.”

Hoàng đế vẫy tay, nói: “Được rồi, ngươi hãy lui xuống trước đi, Phong Nhi, ngươi đích thân đưa Vô Song về phủ, bảo Tuyết Nhi đến gặp trẫm!”

Lãnh Như Phong và Ưu Vô Song cùng hành lễ, sau đó cả hai cùng lui khỏi ngự thư phòng.

Ra khỏi ngự thư phòng, trên đường ra khỏi cung, Ưu Vô Song lẳng lặng nhìn mây trắng phiêu du trên bầu trời mà xuất thần.

Lãnh Như Phong nhìn bộ dạng lạc mạc của Ưu Vô Song, lòng có chút không nhẫn tâm, an ủi: “Vô Song, phụ hoàng làm như vậy, tự khắc có lí của người, hơn nữa, ta cảm thấy, trong lòng Như Tuyết không phải không có nàng, nàng bây giờ hà tất hành hạ bản thân mình như vậy?”

Ưu Vô Song cười khô, trong lòng hán, nàng làm sao sánh bằng người nữ tử yếu ớt kia? Nhìn thấy hán trẫm phản bảo hộ đối với ả ta, lòng nàng đau như dao cắt, tâm tư đó của nàng, ai có thể hiểu thấu được?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Ma mộng

Trở về thất vương phủ, Ưu Vô Song không hề gặp được Lãnh Như Tuyết, hán cũng không hề tiến cung thượng triều, cho nên, Ưu Vô Song miễn cưỡng đè nén sự cay đắng trong lòng, cáo biệt Lãnh Như Phong, cùng Vân Nhi trở về Vô Trần điện.

Trên ường đi, ánh mắt đồng tình và quý dị của hạ nhân trong phủ khiến Ưu Vô Song cơ hồ muốn chạy trốn, ánh mắt đó, khiến nàng cảm thấy như con dao sắc bén đâm vào lưng nàng, làm cho lòng nàng không chút thoải mái.

Và dưới ánh mắt chỉ chỉ trỏ trỏ của hạ nhân, càng khiến nàng cảm thấy bản thân thảm bại vô cùng, nàng vô nại tự cười nhạo bản thân, cười cho thể sự biến hóa vô thường.

Không lâu trước đây, những hạ nhân này nhìn nàng với ánh mắt đầy ngưỡng mộ, nhưng nay, mới cách có một ngày, ánh mắt họ nhìn nàng đã thay đổi lớn như vậy, dưới sự vui mừng khi người khác gặp họa, còn có một tia đồng tình!

Họ đồng tình nàng sao? Nghĩ lại thì, không chỉ nàng, mà ngay cả hạ nhân cũng nhìn ra được gì đó rồi chẳng?

Tâm trạng không tốt, cộng thêm phản ứng của nô nử, khiến Ưu Vô Song cảm thấy mệt mỏi vô cùng, nàng trở về tắm phòng, phân phó Vân Nhi đóng cửa lại, sau đó bất lực ngã xuống giường ngủ say đi.

Vân Nhi biết nàng rất mệt, nên cũng không làm phiền nàng, chỉ là, giấc ngủ này, nàng ngủ cực kì không an giấc.

Trong mơ, nàng nhìn thấy Lãnh Như Tuyết đang ôm Liên Đường nhìn nàng cười lạnh lùng, thậm chí còn ngay trên hôn lễ thành thân cùng nàng và hắn, ôm Liên Đường, cười đùa, tàn nhẫn nói với nàng: người căn bản không xứng trở thành vương phi của bốn vương.

Còn nàng chỉ có thể bất lực đứng đấy khóc lóc, van nài hắn.

Tuy nhiên, chính trong lúc nàng cảm thấy lòng đau như cắt, thì đột nhiên bên tai vang lên tiếng gọi lo lắng của Vân Nhi: “Tiểu thư, người tỉnh lại đi, tỉnh lại đi.”

Ưu Vô Song đột ngột kinh tỉnh, hai mắt nàng bàng hoàng nhìn trướng màn hồng phấn trên trần giường, sau đó, từ từ nhìn ánh mắt lo lắng của Vân Nhi.

Vân Nhi thấy Ưu Vô Song tỉnh lại, bất giác thở phào nhẹ nhõm, lo âu hỏi: “Tiểu thư, người không sao chứ? Đừng dọa nô tì a.”

Ưu Vô Song có chút bàng nhiên nhìn nàng ta: “Tta.sao vậy?”

Âm thanh vừa mới thốt ra, Ưu Vô Song mới phát giác, âm thanh của bản thân lại khô khốc khó nghe đến thế nào.

Ánh mắt Vân Nhi thoáng qua tia lo lắng: “Tiểu thư, đang yên lành, sao người lại khóc chứ?”

Khóc? Ưu Vô Song bất giác sờ nhẹ lên mặt mình, phát hiện, gương mặt ướt đẫm, và trên gối, cũng ướt một mảng lớn.

Nàng nhìn vết lệ ướt trên gối, Ưu Vô Song bất giác sững sờ, qua một hồi lâu, nàng mới từ từ thu ánh nhìn lại, hai tay nhẹ nhàng chạm vào con tim đang đau nhói, những gì trong mơ vẫn còn in rõ trong đầu nàng.

Đây là ý vị gì chứ?

Ưu Vô Song khẽ lắc đầu, muốn vứt đi những mộng cảnh trong đầu đi, nàng nhìn Vân Nhi: “Vân Nhi, bây giờ là giờ gì rồi?”

Vân Nhi nghĩ rồi đáp: “Tiểu thư, bây giờ trời đã tối, người ngủ như vậy, đã ngủ một ngày rồi.”

Nói rồi, Vân Nhi ngập ngừng, lại nói: “Tiểu thư, người có đói không? Nô tì đã nấu chút cháo cho người, để nô tì đi lấy cho người.”

Ưu Vô Song khẽ lắc đầu, nàng bây giờ thật sự không có khẩu vị ăn bất cứ thứ gì, nàng đang định nói với Vân Nhi không cần, thì đột nhiên, chính trong lúc này, cửa tắm phòng lại bị đẩy ra, thân ảnh cao to cường tráng của Lãnh Như Tuyết xuất hiện trước cửa tắm phòng, chỉ thấy hắn kiểm mi nhíu chặt, thần sắc phức tạp nhìn Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song không ngờ Lãnh Như Tuyết đột nhiên đến đây, nhìn thấy hắn, lòng nàng bất giác chua đắng, nhưng nàng rất nhanh đã đè nén cơn bi thương trong lòng xuống, nói với Vân Nhi: “Vân Nhi, người hãy ra ngoài trước đi.”

Vân Nhi lo lắng nhìn Ưu Vô Song, định nói gì nhưng lại thôi, lặng lẽ đi ra khỏi tắm phòng.

Sau khi Ưu Vô Song thấy Vân Nhi rời khỏi, nàng yên lặng nhìn Lãnh Như Tuyết, nàng không nói gì, cũng không có hành động gì, chỉ lặng lẽ nhìn hắn.

Lãnh Như Tuyết dưới ánh mắt thuần khiết của Ưu Vô Song, đột nhiên trong lòng cảm thấy thảm hại, hắn quay đầu đi nói khác, không dám đối diện với ánh mắt của Ưu Vô Song, có chút không tự nhiên nói: “Nghe hạ nhân nói, nàng hôm nay không dùng thiện? Tại sao lại không biết thương tiếc thân mình chứ?”

Ưu Vô Song từ từ bước từ trên giường xuống, đi đến bên cạnh Lãnh Như Tuyết, nhìn dung mạo tuấn mĩ của hắn, nhẹ nhàng nói: “Lãnh Như Tuyết, người hãy nhìn ta.”

Cơ thể Lãnh Như Tuyết khẽ sững đi, biểu tình hắn cứng nhắc quay đầu lại, ánh mắt có chút không tự nhiên rơi trên khuôn mặt trắng bệch và tiêu tụy của Ưu Vô Song.

Khi hắn nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của nàng, trong lòng bất giác dâng lên nỗi tự trách, hắn vô thức nhẹ nhàng đưa tay lên chạm vào gò má nàng, trầm giọng nói: “Sao lại khóc?”

Ưu Vô Song miễn cưỡng nở nụ cười khó coi, nàng đưa tay, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay chạm vào mặt nàng của Lãnh Như Tuyết, cay đắng nói: “Lãnh Như Tuyết, người không có lời gì muốn nói với ta sao?”

Lãnh Như Tuyết lẳng lẳng nhìn nàng, nụ cười luôn xuất hiện trên mặt nàng phút chốc khiến tim hắn đau nhói, nhưng, rất nhanh, một dung nhan trắng bệch yếu ớt khác thoáng qua, hắn vô thức rút tay mình lại từ tay Ưu Vô Song, quay người lại, nói: “Nàng không nên nói với phụ hoàng việc của Liên Đường, nàng có biết bây giờ Liên Đường đang.....”

Lòng Ưu Vô Song như rơi xuống đáy vực sâu, máu toàn thân nàng dường như đã đông đặc lại, cơ thể nàng khẽ run lên, cơ hồ đã mất đi sức lực để đứng vững, một cảm giác đau nhói tràn ngập tim nàng, nàng bất giác đưa tay giữ lấy một góc bàn, mới có thể miễn cưỡng không ngã xuống.

Chỉ là, nàng không còn nghe được nữa, nàng cơ hồ dùng hết sức lực toàn thân, mới có thể ngắt lời hắn, gian nan nói: “Đây.....chính là lời mà ngươi muốn nói với ta?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 207: Chúng ta hãy giải trừ hôn ước đi

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, cơ thể Lãnh Như Tuyết hóa thạch, há cư nhiên không quay đầu lại, chỉ trầm mặc hồi lâu, mới nói: “Song Nhi, ta hy vọng nàng có thể hiểu cho ta, có thể chấp nhận Liên Đường. Liên Đường bây giờ ngoài ta ra, đã không còn gì, ta biết nàng không phải là người không nói lí, ta.....”

Lòng Ưu Vô Song, không ngừng rơi xuống vực thẳm, cơ thể nàng theo từng câu nói của hắn, mà ngày càng lạnh băng.

Khuôn mặt trắng bệch của nàng cuối cùng lộ ra nụ cười thê lương, nàng gian nan cử động môi, cuối cùng gian nan một lần nữa ngắt lời hắn: “Lãnh Như Tuyết, chúng ta hãy giải trừ hôn ước đi!”

Lãnh Như Tuyết phảng phất như không nghe thấy lời của Ưu Vô Song, vẫn cứ tiếp tục nói: “Song Nhi, nàng không phải là người vô lí gây sự, nàng sao lại.....”

Nói tới đây, Lãnh Như Tuyết giật mình dừng lại, quay vội người lại, hai tay siết chặt lấy vai Ưu Vô Song, thật thanh nói: “Nàng nói gì? Nàng sao có thể.....”

Đôi mắt long lanh của Ưu Vô Song vẫn còn đậm nhạt nước đọng, nhưng thần sắc trên mặt nàng lại một mảng lạnh băng.

Nàng lãnh đạm nhìn Lãnh Như Tuyết, một lần nữa không đợi hắn nói hết đã ngắt lời hắn: “Lãnh Như Tuyết, ngươi sai rồi, ta luôn là người không nói lí, nhưng lần này, đối với việc ngươi và ả, ta không muốn nói nhiều, ta biết ngươi khó xử, cho nên, ta quyết định, giải trừ hôn ước, thành toàn cho các ngươi.”

Ánh mắt Lãnh Như Tuyết chầm chầm nhìn Ưu Vô Song, nơi nào đó trong thâm tâm hắn đang đau nhói, nhưng, sắc mặt hắn ngày càng lạnh dần, qua một hồi lâu, mới lạnh lùng nói: “Song Nhi, nàng đang ép ta sao? Hôm nay nàng cố ý đi nói với phụ hoàng, chính là vì ép Liên Đường rời khỏi phủ, rời khỏi đây sao? Song Nhi, ta thật là nhìn nhầm nàng, ta còn tưởng nàng có thể hiểu cho ta....”

Ưu Vô Song hai tay siết chặt lại với nhau, nàng đã không còn bất kì cảm giác nào nữa, lòng nàng, đang đau đớn khôn cùng sự đau đớn ấy tràn ngập con tim, đã sắp khiến nàng choáng ngợp.

Nàng cơ hồ dùng hết sức lực toàn thân, mới có thể đứng vững không để bản thân ngã xuống, nàng nhìn khuôn mặt vẫn tuấn mỹ kia, cuối cùng cười thê lương.

Hắn hoài nghi nàng? Hắn có thể không yêu nàng, có thể yêu người nữ nhân khác, nhưng hắn làm sao có thể hoài nghi nàng như vậy? Hắn chỉ trích nàng ép hắn, chỉ trích nàng không hiểu cho hắn, nhưng hắn có từng nói với nàng tất cả những gì hắn làm không? Hắn có từng nói với nàng tất cả những gì liên quan đến ả không?

Lãnh Như Tuyết, ngươi thật sự không hiểu nữ nhân, nàng Ưu Vô Song tuy tiêu điều, nhưng không thể trở mặt nhìn người nam nhân mình yêu đi yêu người nữ nhân khác, như vậy nàng rất đau lòng, rất dễ tổn thương!

Nếu như muốn nàng không để tâm, muốn nàng hiểu cho hắn, vậy thì, trừ phi nàng không yêu hắn, từ bỏ tất cả, chỉ có như vậy, nàng mới không cảm thấy đau khổ, mới không dễ tổn thương!

Nhìn nụ cười tuyệt mỹ nhưng đầy thê lương của Ưu Vô Song, lòng Lãnh Như Tuyết thoáng qua tia kinh hoàng, hắn nhìn nàng, không nhận được nói: “nàng cười gì?”

Ưu Vô Song ngừng cười, biểu tình thản thờ nhìn hắn. Từng câu từng chữ lạnh lùng nói: “Lãnh Như Tuyết, bất kể ngươi tin hay không, việc của ngươi và ả, không phải là ta nói với hoàng thượng, còn nữa, ta không có muốn ép ngươi gì, ngươi yêu ả, ngươi không thể từ bỏ ả, nhưng ta lại không thể tha thứ cho những ô nhục và lừa gạt mà ngươi đối với ta!”

Nhìn gương mặt lộ vẻ cương quyết của Ưu Vô Song, lòng Lãnh Như Tuyết bắt giắc trầm xuống, một cảm giác hoảng loạn trước nay chưa từng có dâng trào từ thâm tâm hần, tay nắm chặt lấy vai Ưu Vô Song cũng bắt giắc khê siết chặt hơn.

Hần muốn giải thích gì đó, nhưng khi mở miệng lại phát hiện bản thân không có gì để nói.

Trong lòng Ưu Vô Song bây giờ ngoại trừ vết thương không thể nào chữa khỏi kia, thì đã không còn bất kì cảm giắc nào.

Sự lừa dối và không tín nhiệm của Lãnh Như Tuyết, đã khiến tim nàng hoàn toàn lạnh đi, nàng có thể không chấp nhất chuyện trước kia của hần và nữ tử kia, nhưng nàng không thể thuyết phục bản thân tha thứ hành động bây giờ của hần.

Ưu Vô Song nhẹ nhàng thoát khỏi tay hần, quay người lại, dùng bóng dáng thanh lạnh đối diện hần, lạnh lùng nói: “Lãnh Như Tuyết, vì lo cho thể diện của hoàng thượng, ta sẽ ở đây một tháng, một tháng sau, hoàng thượng sẽ thu hồi thánh chỉ, đến lúc đó, ngươi đi cầu độc mộc của ngươi, ta qua dương quang đạo của ta, từ nay về sau hai ta không còn liên quan đến nhau! Được rồi, ta mệt rồi, ngươi đi đi!”

“nàng!” Lãnh Như Tuyết không dám tin nàng lại có thể nói ra những lời tuyệt tình như vậy, không lẽ, những gì trước đây của họ đều là giả sao? Nàng làm sao có thể như vậy, tựa như không xảy ra việc gì mà phôi sạch đi quan hệ giữa họ!

Hần không thể từ bỏ Liên Đường, nhưng không có nghĩa là hần không muốn cưới nàng, hơn nữa, hần và Liên Đường đã là chuyện quá khứ, hần không hề nghĩ, sau này sẽ cùng Liên Đường như thế nào, hần giữ ở lại chỉ vì ở ngoài hần ra, đã không còn bất cứ ai có thể giúp ở nữa!

Không lẽ, ngay cả Liên Đường một nữ tử yếu đuối nàng cũng không thể lưu lại sao?

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết bắt giắc cảm hận quay người Ưu Vô Song lại, tức giận nói: “Nàng muốn rời khỏi ta vậy sao? Ưu Vô Song, nàng rút cuộc xem ta là gì?”

Ưu Vô Song mặt không biểu cảm, tuy nhiên tim nàng lại đang rỉ máu, nàng dùng ánh mắt vô cùng thê lương nhìn Lãnh Như Tuyết, nước mắt cay đắng kia đã sớm đầy mặt, nắc nói: “Lãnh Như Tuyết, đến bây giờ không lẽ ngươi còn không hiểu thứ ngươi muốn là gì sao? Vốn dĩ không phải là ta rời xa ngươi, mà là chính tay ngươi đẩy ta ra, ngươi không thể từ bỏ ở không phải sao? Nếu đã như vậy, ngươi hà tất giả tình giả nghĩa lưu ta lại nơi này? Không lẽ, ngươi không sợ ta đổ kị, ta oán hận? Ta rời khỏi đây, chỉ là muốn cho ngươi cơ hội, Lãnh Như Tuyết, đừng để ta xem thường ngươi, đừng để ta nhìn thấy ngươi làm một việc mà ngươi hối hận cả đời!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 208: Lãnh Như Tuyết, ngươi có từng yêu qua ta không?

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, cơ thể Lãnh Như Tuyết dần dần hóa thạch, đôi tay giữ lấy Ưu Vô Song cùng từ từ buông lỏng, ánh mắt lộ ra đau khổ và giành co.

Hần muốn cái gì? Hần không biết, hần không thể từ bỏ Liên Đường, là bởi vì tình cũ của hần và Liên Đường ngày trước hay là vì hần yêu ở?

Nhưng, nếu như vậy, tại sao khi hần nghe người nữ nhân đáng ghét đang đứng trước mặt hần này nói muốn rời khỏi hần, lòng hần lại khó chịu như vậy?

Hần trước nay chưa từng nghĩ qua, sự xuất hiện của Liên Đường, lại khiến nàng lựa chọn như vậy, hần không thể phủ nhận, bản thân hần kì thực đối với nàng là không muốn từ bỏ, nhưng còn Liên Đường? Hần nên làm sao đây?

Khi thấy ánh mắt đầy lệ tuyệt vọng nhìn hần, hần rất muốn đi đến bên cạnh nàng, ôm nàng vào lòng, không để nàng rời khỏi, nhưng hần đã do dự, bởi vì biểu tình tuyệt vọng và đau khổ của nàng.

Hần biết, lòng nàng đã quyết định, hần biết rõ thứ nàng muốn là gì, nhưng hần không thể cho nàng, bởi vì, hần thật sự không thể bỏ Liên Đường mà không lo.

Nhìn bộ dạng bây giờ của nàng, lòng hần rất khó chịu, cũng đầy tự trách và phẫn nộ, nhưng ắn không thể thay đổi những gì trước mắt.

Lòng Ưu Vô Song đã hoàn toàn tuyệt vọng, nàng còn tưởng, trong lòng hần có nàng, dù chỉ là một chút ít thôi, nhưng biểu tình của hần, lại một lần nữa khiến nàng thất vọng.

Nàng nên làm sao đây? Tiếp nhận người nữ nhân kia, nàng làm không được, nàng rất muốn làm như những gì nàng nói, rời khỏi đây, rời khỏi hần, nhưng trong lòng lại biết rất rõ, con đau như xé toạc con tim khiến nàng biết rõ, nàng không nỡ biết đường nào!

Nàng có thể gạt được tất cả mọi người, nhưng lại không thể gạt bản thân, nàng bây giờ, đã không còn là Ưu Vô Song kiên cường và vui vẻ trước kia, nàng bây giờ, miễn cảm và yếu đuối biết bao nhiêu.

Nghĩ tới đây, lòng Ưu Vô Song bỗng chua chát, bây giờ, nàng cuối cùng cũng tin, thì ra, tình yêu thật sự có thể thay đổi một con người.

Trong tầm phòng, không khí yên ả, một bầu không khí kết tinh vạn phần bi ai, đang vây lấy trái tim của hai người, rõ ràng hai người đều lòng đau như cắt, nhưng lại không thể nói với đối phương một câu an ủi nào.

Chính trong lúc hai người không nói gì, đột nhiên một trận bước chân nhẹ nhàng vang lên, sau đó cửa tầm phòng bị đẩy ra, một âm thanh thanh thúy truyền lại: “Vương gia, Liên Đường cô nương tỉnh lại rồi, muốn gặp vương gia.”

Nghe thấy câu nói này, cơ thể Ưu Vô Song khẽ run lên, hai tay nàng nắm chặt lại, cắn chặt môi, nhìn Lãnh Như Tuyết, sau đó quật cường quay người lại, không nhìn hấn nữa!

Nhìn thân ảnh nhỏ bé, quật cường, lòng Lãnh Như Tuyết thầm đau nhói, hấn thở dài một tiếng, cuối cùng cũng không nịn được, tiến lên trước một bước, nhẹ nhàng ôm lấy thân hình đang run lên vào lòng.

Hấn cảm nhận được sự bất lực và run rẩy của nàng, lòng hấn như co thắt lại, hấn nhẹ nhàng tựa cằm trên vai nàng, trầm giọng nói: “Song Nhi, xin lỗi, là ta không tốt, nàng đừng như vậy có được không?”

Trong khoảng khắc này, Ưu Vô Song không còn khống chế được bản thân, nước mắt phút chốc tuôn trào, nàng không động đậy, mặc cho thân hình run rẩy của mình bị hấn ôm vào lòng, cảm nhận hơi ấm quen thuộc truyền lại từ người hấn, qua một lúc lâu, mới nắc lên, gian nan hỏi: “Lãnh Như Tuyết..... người có từng yêu qua ta.....? Hay là.....từ khi bắt đầu, ta chỉ là một thể thân có hay không đều không quan trọng.....?”

Hai tay Lãnh Như Tuyết khẽ dùng sức, ôm chặt thân hình nhỏ bé ấy, áp sát vào cơ thể vạm vỡ của mình hơn, âm thanh bất lực và run rẩy của nà, khiến lòng hấn đau nhói, nàng nhẹ nhàng đưa tay, lau đi nước mắt trên mặt nàng, khàn giọng nói: “Song Nhi, nàng đừng suy nghĩ vẩn vơ, sự việc không phải như nàng nghĩ.....”

Tuy nhiên, lời của Lãnh Như Tuyết còn chưa dứt, bên ngoài đã truyền đến một trận ồn ào, tiếp đó, cửa tầm phòng bị người khác đẩy ra, một thân ảnh yếu ớt xuất hiện trong tầm phòng.

Ưu Vô Song quay đầu lại, chỉ thấy Liên Đường đứng bên cửa tầm phòng, biểu tình trên mặt, vẫn là e dè kia, nhưng không biết có phải là do nàng nhìn nhầm không, trong phút giây nàng quay đầu qua, ánh mắt Liên Đường thoáng qua tia đồ kị và oán hận.

Nhìn thấy Liên Đường, tay ôm lấy Ưu Vô Song của Lãnh Như Tuyết bất giác cứng đờ, sau đó buông ra trong lặng lẽ.

Liên Đường e sợ nhìn Ưu Vô Song, sau đó ánh mắt rơi trên người Lãnh Như Tuyết, thủy mâu từ từ chảy ra hai hàng lệ châu, ả đi đến trước vài bước, đưa tay kéo lấy tay áo Lãnh Như Tuyết, như một đứa trẻ làm sai việc, nhỏ tiếng nói: “Tuyết Nhi, ta.....ta không cố ý.....ta.....ta nhớ Tuyết Nhi.....ta sợ.....”

Lúc Liên Đường nói chuyện, từ đầu đến cuối đều không nhìn Ưu Vô Song, phảng phất như Ưu Vô Song không tồn tại, trong mắt ả chỉ có Lãnh Như Tuyết.

Lãnh Như Tuyết nhìn Liên Đường, nhũ nhũ mày, dịu dàng nói: “Liên Đường, nàng không được khỏe, sao lại ra đây?”

Liên Đường cúi đầu, nhỏ tiếng nói: “Ta không thấy Tuyết Nhi.....ta sợ.....Tuyết Nhi, có phải Tuyết Nhi không cần ta rồi không?”

Lãnh Như Tuyết nhìn bộ dạng thấp thỏm không yên của Lãnh Như Tuyết, lòng hấn không nhẫn tâm, dùng ánh mắt đầy ý xin lỗi nhìn Ưu Vô Song, sau đó nhẹ nhàng nói với Liên Đường: “Liên Đường, đừng có suy nghĩ lung tung, ta sẽ cho người đưa nàng về phòng nghỉ ngơi.”

Tuy nhiên, Liên Đường tựa như không nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, ả vẫn cố chấp níu chặt lấy gấu áo của Lãnh Như Tuyết, âm thanh khẽ run rẩy nói: “Tuyết Nhi.....đừng rời khỏi ta.....ta sợ.....ta thật sự rất sợ.....”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 209: Không dễ từ bỏ

Nhìn bộ dạng cổ chấu của Liên Đường, Lãnh Như Tuyết rất muốn nói lời an ủi, nhưng khi hấn quay đầu nhìn Ưu Vô Song, cuối cùng cũng không nịn được, hấn nhẹ nhàng gỡ tay Liên Đường ra, sau đó nói với Ưu Vô Song: “Song Nhi, ta đưa Liên Đường về phòng trước. Nàng.....”

Nhìn ánh mắt lo lắng và quan tâm của Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song cuối cùng cũng mềm lòng, không đợi hấn nói hết lời, nàng đã miễn cưỡng cười, nói: “Người đi đi, ta mệt rồi.....”

Lãnh Như Tuyết thầm thở dài, lẳng lặng nhìn Ưu Vô Song, sau đó nắm lấy tay Liên Đường, cùng ả rời khỏi.

Cúi đầu, theo Lãnh Như Tuyết ra ngoài kia, sau khi bước ra khỏi tấm phòng. Liên Đường bỗng đứng quay lại nhìn Ưu Vô Song, không biết có phải nàng nhìn nhầm không. Ưu Vô Song cảm giác được, nữ tử khi này trước mặt Lãnh Như Tuyết tỏ vẻ tội nghiệp vô cùng kia, ánh mắt nhìn nàng lại mang đầy cười nhạo và đồ kị.

Nhìn thấy ánh mắt kì quái của Liên Đường, lòng Ưu Vô Song khẽ sửng sốt, nàng cảm giác được, nữ tử vẻ ngoài yếu ớt kia, dường như có oán hận rất sâu đối với nàng, là vì Lãnh Như Tuyết sao?

Sau khi Lãnh Như Tuyết và Liên Đường rời khỏi, Vân Nhi đi vào, nàng ta có chút bất mãn nói với Ưu Vô Song: “Tiểu thư, nữ nhân khi này thật quá đáng, ả làm sao có thể làm như vậy? Không lẽ, ả cho rằng mới là vương phi của vương gia? Thật mặt dày mà!”

Ưu Vô Song cười khở, cơ hồ dùng âm thanh nhỏ đến không thể nghe được nói: “Ả có thể không phải là vương phi, nhưng ả lại là người hấn yêu, so với người chỉ mang danh nghĩa vương phi như ta, trong lòng hấn, ả rõ ràng quan trọng hơn nhiều.”

Âm thanh của Ưu Vô Song tuy rất nhỏ, nhưng trong tấm phòng yên ảm, Vân Nhi lại nghe rõ vô cùng, nàng ta lắc đầu không tán thành, dùng ánh mắt chỉ trích nhìn Ưu Vô Song, bất mãn nói: “Tiểu thư, là người quá lương thiện, theo nô tì, trong lòng vương gia vẫn có tiểu thư, đối với nữ nhân kia, vương gia chẳng qua chỉ tội nghiệp ả, ả mới thật sự là bi ai!”

Nói tới đây, Vân Nhi ngập ngừng, không chút khách khí nói: “Tiểu thư, nô tì cảm thấy người bây giờ không giống người trước kia tí nào, không phải chỉ là một nữ nhân không rõ lai lịch sao? Nếu như vương gia thật sự thích ả, vậy thì với tính tình của vương gia, người cho rằng bao năm như vậy, vương gia không hề đi tìm ả sao? Theo nô tì a, trong lòng vương gia vốn dĩ không có ả, là ả vô sỉ, tự tìm đến mà thôi! nô tì luôn cảm thấy nữ nhân ấy không có ý tốt gì, nếu như ả yêu vương gia, sao không sớm đến tìm vương gia? Sao lại đợi đến khi vương gia và tiểu thư sắp thành thân lại xuất hiện? Ả rõ ràng là tâm ý bất chính, muốn chia rẽ tiểu thư và vương gia! Tiểu thư, người đừng bao giờ trúng quỷ kế của ả!”

Ưu Vô Song nghe thấy lời của Vân Nhi, trước tiên là sửng sốt, sau đó lòng nhất thời thoải mái hơn!

Những lời của Vân Nhi, không phải là không có lí, bấy kẻ Liên Đường đột nhiên xuất hiện có mục đích gì, nhưng với thái độ khi này của Lãnh Như Tuyết đối với nàng, vẫn có thể nhìn ra, trong lòng Lãnh Như Tuyết vẫn có nàng, chỉ ít, hấn cảm nhận được vì sự xuất hiện của Liên Đường mà cảm thấy có lỗi với nàng!

Và nàng cũng vì những lời nói của Vân Nhi mà hiểu được tâm ý của lão hoàng đế hồ ly! Lão hồ ly đó có dụng ý để nàng ở lại trong vương phủ, có phải là muốn Lãnh Như Tuyết nhận rõ lòng mình?

Bất kể một tháng sau, Lãnh Như Tuyết có lựa chọn thế nào, nàng bây giờ cũng không cần ảo não vì việc đó, không phải sao? Dù cho một tháng sau, Lãnh Như Tuyết lựa chọn Liên Đường, nàng cũng không cần thương tâm.

Bởi vì, nàng đã cho Lãnh Như Tuyết cơ hội để lựa chọn, nếu như trong lòng hấn thật sự không có nàng, vậy thì, nàng không cần vì một nam nhân trong lòng không có mình mà đau lòng, tuy là sự tổn thương của hấn đối với nàng không phải nói quên là có thể quên, nhưng, nể mặt nàng đã mang thai con của hấn, nàng cũng cho hấn cơ hội rồi không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 210: Cuộc tranh đấu tình yêu 1

Tuy nhiên, trong lúc lòng Ưu Vô Song đã ra quyết định, Liên Đường lại dường như đã nhìn rõ tâm tư của nàng, bắt đầu khiêu chiến với nàng!

Tiếp theo đó mấy ngày, Ưu Vô Song căn bản không gặp được Lãnh Như Tuyết, bởi vì Liên Đường ‘bệnh’ rồi. ả hề ‘bệnh’ là vài ngày, hơn nữa nếu như không có Lãnh Như Tuyết ở đây thì không chịu dùng thiện, và Lãnh Như Tuyết sau ngày hôm đó cũng không gặp Ưu Vô Song.

Đám hạ nhân đã thăm sau lưng bàn tán, có người đồng cảm với Ưu Vô Song, đã bắt đầu thăm lo lắng cho nàng, và càng có nhiều người mừng rỡ vì nàng gặp xui xẻo, ví dụ như, Lí ma ma.

Bây giờ Lí ma ma nhìn thấy Lãnh Như Tuyết lạnh nhạt với Ưu Vô Song, lòng không biết là vui đến mức nào, bà ta bây giờ cơ hồ trở thành ‘tâm phúc bên cạnh Liên Đường’, việc của Liên Đường cơ hồ đều là bà ta báo cho Lãnh Như Tuyết.

Trong cuộc chiến vô hình này, Ưu Vô Song gặp không ít khó khăn.

Bởi vì Lí ma ma là hạ nhân, thân bà ta là quản gia của vương phủ, so với Ưu Vô Song càng rõ hành tung của Lãnh Như Tuyết, luôn có thể gặp được Lãnh Như Tuyết trước Ưu Vô Song, bẩm báo việc của Liên Đường trước, khiến Ưu Vô Song lỡ mất một lần rồi lại một lần cơ hội gặp Lãnh Như Tuyết.

Sau mấy lần như vậy, Ưu Vô Song đã thay đổi kế sách, nàng mỗi ngày đều yên tĩnh ở trong Vô Trần điện, đâu cũng không đi, đối với việc của Liên Đường và Lãnh Như Tuyết, không nghe không hỏi.

Nhìn thấy Ưu Vô Song tựa như không việc gì, Vân Nhi thì lại không thể nhìn được, nàng ta nhìn thấy Lãnh Như Tuyết cơ hồ mỗi ngày đều đến nơi của Liên Đường, còn đối với Ưu Vô Song thì không nghe không hỏi, nàng ta bắt giác lo lắng, ở bên ngoài nghe được không ít lời không hay, tức giận đi về tấm phòng của Ưu Vô Song, chu miệng, tức giận.

Bộ dạng bất mãn của Vân Nhi, Ưu Vô Song tựa như không nhìn thấy, nàng vẫn điềm nhiên ngồi uống trà.

Vân Nhi không còn nhìn được oán trách: “Tiểu thư, người sao có thể ở trong tấm phòng mãi được, người như vậy, không phải đúng ý người nữ nhân kìa sao? Người cứ như vậy, Vân Nhi thấy vương gia sẽ quên người mất! Bây giờ những nô tài không có mắt kìa đã quên người mới chính là vương phi rồi! từng người một đều chạy đi nịnh bợ người nữ nhân kia rồi!”

Ưu Vô Song lãnh đạm nhìn Vân Nhi, uống một ngụm trà, mới từ từ nói: “Như vậy có gì không tốt? Vân Nhi, người không cảm thấy, ngày tháng như vậy, qua rất thú vị sao? Bọn họ muốn đi nịnh bợ, cứ để họ đi, người tức giận cái gì? Tức giận làm hại bản thân thì không tốt đâu.”

“Tiểu thư!” Vân Nhi tức giận dậm chân, xông đến bên cạnh Ưu Vô Song, giật lấy ly trà trong tay nàng, hét: “Không lẽ người muốn cứ như vậy nhìn vương gia và người nữ nhân kia ở cùng nhau sao? Người xem, người nữ nhân đó căn bản không có bệnh gì, ả chỉ cố ý, ả cố ý quần lấy vương gia, không để vương gia đến gặp tiểu thư!”

Thủ đoạn của Liên Đường, Ưu Vô Song nào không hay biết?

Nàng đã để Vân Nhi đi nghe ngóng không ít tin tức, chỉ vì chuẩn bị cho trận chiến tuyệt đẹp, nàng từ những tin tức mà Vân Nhi thám thính được hay biết, Liên Đường là một thắng trước bị gia đình phu quân từ chối phủ.

Ả nói ả không có nơi nào để đi, cho nên mới đến nơi của Lãnh Như Tuyết, thân thể như vậy mà nói, đích thật khiến người khác đồng tình, nhưng ả đã bỏ sót một điều, một tháng trước, ả bị phu quân từ chối phủ sao không đến tìm Lãnh Như Tuyết? Mà lại chọn ngay lúc hôn sự của nàng và Lãnh Như Tuyết chiếu cáo thiên hạ mới xuất hiện?

Và mười mấy ngày ả bị phu quân từ chối phủ, một nữ tử yếu ớt như ả đã đi đâu? Nếu như trong người không khỏe, tại sao lúc đó lưu lạc đầu đường xó chợ lại không có vấn đề gì?

Có lẽ, Liên Đường đích thực là một người diễn xuất không có chút sơ sẩy gì, nhưng ả cuối cùng vì quá nóng vội, ả càng vội vã, càng muốn quần lấy Lãnh Như Tuyết, thì ả càng dễ lộ ra sai sót.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bắt giác nở nụ cười lạnh cùng cười nhạo, có lẽ Liên Đường đối với nam nhân đích thực là có chút thủ đoạn, nhưng ả cuối cùng cũng không hiểu lòng của nam nhân, nếu như ả càng quần lấy Lãnh Như Tuyết không buông, vậy thì, tất cả những gì ả làm, chỉ khiến nam nhân cảm thấy chán ghét!

Kì thực, Ưu Vô Song không phải không có bất kì hành động gì, cũng không phải nàng đã từ bỏ trận chiến này, mà là nàng đang đợi, đồng thời cũng đang đánh cược, nàng cược, sự việc sẽ như nàng nghĩ, nàng cược, không lâu sau, Lãnh Như Tuyết rất nhanh sẽ chủ động đến tìm nàng!

Chỉ cần Lãnh Như Tuyết đến, Liên Đường rất nhanh sẽ được biết, và nàng tin rằng, ả rất nhanh cũng sẽ có hành động.

Nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt Ưu Vô Song càng tươi, nàng nhìn Vân Nhi, nói: “Người vội gì? Nếu như trong lòng hắn có ta, tự khắc sẽ đến, nếu như không có ta, hắn có đến hay không, có liên can gì nào?”

Vân Nhi nhìn bộ dạng lãnh đạm của Ưu Vô Song, nàng ta giận nàng cũng không thể, nhất thời dậm chân, thầm nói: “Tiểu thư! Người cứ như vậy, tìm của vương gia sẽ bị nữ nhân đó câu dẫn đi mất! Đến lúc đó, người đừng có đau lòng!”

Ưu Vô Song nhìn bộ dạng lo lắng của Vân Nhi, bắt giác ‘phụt’ cười thành tiếng, nói: “Vân Nhi, người gấp gì chứ?”

“Tiểu thư! Người.” Vân Nhi tức giận trừng mắt nhìn Ưu Vô Song, ‘hừ’ một tiếng, sau đó dậm chân, quay người đi ra ngoài, lúc đóng cửa, cô ý phát ra âm thanh thật lớn, để biểu thị sự bất mãn kịch liệt trong lòng mình.

Ưu Vô Song nhìn cánh cửa bị đóng mạnh vào, bắt giác lắc đầu, lòng lại khẽ áy náy, bởi vì, nàng biết, Vân Nhi là thật sự quan tâm nàng, nàng nhìn bộ dạng lo lắng cho nàng của Vân Nhi, lòng thật phần áy náy, nhưng nàng có kế hoạch của nàng, vì trận chiến này, và để biết được lòng của Lãnh Như Tuyết, nàng không thể nói kế hoạch trong lòng mình cho Vân Nhi biết.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 211: Cuộc tranh đấu tình yêu 2

Ngày tháng qua đi, trong những ngày Liên Đường ‘bệnh’, số lần Lãnh Như Tuyết đến Vô Trần điện ngày càng nhiều, nhưng mỗi lần đến, đều đối mặt với vẻ đạm nhiên của Ưu Vô Song, giữa họ không nói gì nhiều, thái độ của Lãnh Như Tuyết càng ôn nhu, thì Ưu Vô Song càng lãnh đạm.

Dù cho như vậy, thời gian Lãnh Như Tuyết đến dần dần nhiều hơn. Đến cuối cùng, hẳn mỗi ngày đều đến Vô Trần điện, chỉ lẳng lặng ngồi đấy, ôn nhu nhìn Ưu Vô Song, sau đó cho đến đêm khuya mới rời khỏi.

Ưu Vô Song biết, Lãnh Như Tuyết đối sự dây dưa không dứt của Liên Đường, đã bắt đầu cảm thấy mệt mỏi và chán ghét, nhưng nàng không vì thế mà xiêu lòng, vẫn theo kế hoạch của mình mà tiếp tục tiến hành.

Bất kể Lãnh Như Tuyết đối với nàng có ôn nhu biết bao nhiêu, muốn nói với nàng gì đi nữa, nàng vẫn lạnh nhạt đối mặt, mỗi ngày đến thời gian ngủ, thì sẽ đuổi hẳn ra khỏi Vô Trần điện.

Vân Nhi đối với hành động của Ưu Vô Song rất không hiểu, nàng ta không hiểu, vương gia đã đến làm hòa với tiểu thư, tại sao tiểu thư vẫn không thèm nhìn ngó, lạnh lùng đối mặt. Tiểu thư không phải nên thừa cơ hội này giành trái tim của vương gia trở lại sao?

Nhưng, nay việc khiến nàng ta náo nhãng hơn nữa là, bất kể nàng ta nói gì tiểu thư vẫn bộ dạng ấy, dường như căn bản không quan tâm vương gia, hơn nữa, tiểu thư gần đây thường ra khỏi phủ, cũng không cho nàng ta đi theo, không biết là đi làm việc gì!

Không lẽ, tiểu thư thật sự không quan tâm vương gia, muốn rời khỏi vương gia sao?

Nghĩ tới đây, Vân Nhi bất giác thầm lo lắng thay Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song tự khắc biết Vân Nhi đang nghĩ gì, nhưng nàng không quan tâm, nàng đang đợi, nếu như nàng đoán không lầm, những ngày tháng này sẽ làm thay đổi Lãnh Như Tuyết, Liên Đường kia có lẽ sắp không nhận được tức giận nữa rồi, nếu như mục đích của ả chính là quét nàng ra khỏi phủ, vậy thì, không lâu nữa ả sẽ có hành động thôi.

Quả nhiên, sáng sớm hôm nay, Vân Nhi vội vàng vàng chạy vào tắm phòng, nói với Ưu Vô Song vẫn nằm trên giường: “Tiểu thư, nữ nhân đó đến rồi!”

Ưu Vô Song khẽ sùng sốt, khoe môi cong lên nụ cười, lãnh đạm nhìn Vân Nhi, nói: “Ngươi hoang mang gì chứ? Đến thì đến, không lẽ ngươi sợ ả sẽ ăn thịt ta sao?”

Vân Nhi mặt mày nhăn nhó: “Tiểu thư nếu như bộ dạng như vậy, nó thì lại không sợ, chỉ là, nữ nhân đó hiện giờ không vào đây, mà quỳ ở trước cửa Vô Trần điện, dường như là tiểu thư ức hiếp ả, nó thì sợ ả đang tính tâm kế, một lát nữa truyền đến tai vương gia, nói là tiểu thư ức hiếp ả!”

Quý? Ưu Vô Song nhướng nhướng mày, xem ra, nàng thật là đã xem thường tâm kế của Liên Đường, ả ta sáng sớm chạy đến Vô Trần điện quỳ dễ làm gì? Không lẽ cầu xin nàng trả Lãnh Như Tuyết cho ả sao?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác cười lạnh lùng, nói với Vân Nhi: “Nếu như ả thích quỳ, vậy thì cứ để ả quỳ đi! Vân Nhi, thay áo cho ta, hôm nay, ta muốn xem ả có thể quỳ bao lâu!”

Vân Nhi khẽ sùng sốt, nói: “Tiểu thư, người không quan tâm ả, nếu như vương gia thượng triều trở về thì tính sao?”

Ưu Vô Song nhìn Vân Nhi một cái, lạnh lùng nói: “Làm sao? Thích làm sao thì làm sao! ả tự mình muốn quỳ ở đó, ta có thể làm gì ả? Đó là việc của ả, có liên quan gì ta? Đầu phải là ta bảo ả ta sáng sớm đến đây quỳ!”

Vân Nhi có chút bất an nhìn Ưu Vô Song: “Nhưng.”

Ưu Vô Song không đợi Vân Nhi nói hết lời, đã trừng mắt nhìn nàng ta, tức giận nói: “Nhưng gì chứ? Không có nhưng mà! Hay là nha đầu ngươi cũng tội nghiệp cho ả? Muốn thay ả cầu xin? Hừ, cũng không nghĩ thử xem, ả sáng sớm quỳ ở đó thì có ý tốt gì? Còn không mau qua đây thay y phục giúp ta?”

Vân Nhi đi qua lấy y phục thay vào cho Ưu Vô Song, trầm mặc một lúc, không nhận được nói: “Tiểu thư, nếu như người biết ả không có ý tốt gì, tại sao lại không cho người đuổi ả đi?”

Vân Nhi lười nhác nhìn Vân Nhi, nói: “Nếu như ta làm như vậy, không phải trúng quỷ kế của ả? Vân Nhi, người nữ nhân này làm như vậy, chỉ là muốn người trong phủ đồng tình, ta làm sao có thể toại nguyện cho ả?”

Vân Nhi nghĩ rồi nghĩ: “tiểu thư, để người nữ nhân đó quỳ ở đó cũng không phải là cách ả, nếu như ả ngắt xiêu ở đây, người khác lại nói tiểu thư tâm địa thâm độc!”

Khoe môi Ưu Vô Song cong lên nụ cười lạnh: “Ta tự khắc biết, nhưng mà, người khác thích nói gì cứ nói, nói tóm lại, đối với những gì mà ả làm, ta đều không quan tâm, ta rất muốn xem, Lãnh Như Tuyết lần này sẽ làm thế nào?”

Vân Nhi lo lắng nhìn Ưu Vô Song, tay chân nhanh nhẹn chải tóc cho Ưu Vô Song: “Tiểu thư, vậy chúng ta làm gì? Cứ như vậy mà nhìn sao?”

Ưu Vô Song cười nhẹ một tiếng, nói: “Có gì đáng nhìn chứ? Hôm nay, chúng ta ra phủ du ngoạn, ả thích quỳ đó bao lâu cứ quỳ, chúng ta không cần quan tâm!”

Vân Nhi nghe thấy lời của Ưu Vô Song, cảm thấy có lí, người nữ nhân đó vô cớ đến đây quỳ, có lẽ thật sự có âm mưu gì đó, tiểu thư hôm nay ra khỏi phủ, có thể tránh được quỷ kế của người nữ nhân đó.

Nghĩ tới đây, Vân Nhi không nói gì nữa, mà lẳng lặng chải tóc cho Ưu Vô Song.

Qua một lúc sau, tóc đã chải xong, Ưu Vô Song tùy ý khoác một chiếc áo choàng, nói với Vân Nhi: “Vân Nhi, mang theo ngân lượng, chúng ta bây giờ ra ngoài.”

Vân Nhi lần này không nhiều lời, rất nhanh đã chuẩn bị xong tất cả, sau đó lẳng lẽ theo Ưu Vô Song đi ra khỏi Vô Trần điện.

Đến ngoài cửa Vô Trần điện, chỉ thấy thân ảnh yếu ớt của Liên Đường, đang quỳ chính giữa Vô Trần điện, gương mặt trắng bệch của ả thoáng hiện vài giọt lệ, nhìn thấy Ưu Vô Song xuất hiện, hai mắt bất lực, đáng thương nhìn Ưu Vô Song, bộ dạng nhìn khiến người khác không khỏi thương tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 212: Cuộc tranh đấu tình yêu 3

Ưu Vô Song chỉ lãnh đạm nhìn lướt qua Liên Đường, sau đó thu lại ánh nhìn, nhìn bọn hạ nhân đứng một bên thì thầm không ngớt, sau đó hừ một tiếng, dẫn theo Vân Nhi đi về phía trước.

Tuy nhiên, chính trong lúc nàng và Liên Đường bước ngang qua nhau, đột nhiên Liên Đường e dè nói: “Ưu cô nương, ta cầu xin cô nương.....”

Ưu Vô Song dừng bước chân lại, đôi mi thanh tú nhú chặt, ánh mắt thoáng qua tia lộ khí, nàng hít một hơi thật sâu, sau đó từ từ quay người lại, lạnh lùng nhìn Liên Đường, qua một lúc lâu, mới lạnh lùng nói: “Ngươi muốn gì là việc của ngươi, có việc ngươi nên đi nói với vương gia, nếu như ta nhớ không lầm, ta không nhớ là mình có gì cần nói với Liên Đường cô nương!”

Liên Đường đột nhiên thút thít, ả ta hoa lệ mang vũ nhìn Ưu Vô Song, thần thái đáng thương, ánh mắt đầy ai cầu và vô tội ủy khuất, nước nớc: “Ưu cô nương, Liên Đường không có ý muốn tranh gì, chỉ cầu xin Ưu cô nương có thể dung được Liên Đường, để Liên Đường lưu lại trong vương phủ.”

Nói tới đây, Liên Đường cơ hồ khóc không thành tiếng, qua một lúc lâu, lại khóc nói: “Liên Đường không có yêu cầu gì, Liên Đường chỉ cầu có thể ở cùng Lãnh Như Tuyết, chỉ như vậy là Liên Đường đã mãn nguyện, dù cho làm nô tì cho Ưu cô nương, Liên Đường cũng không hối hận.....chỉ cầu xin Ưu cô nương đừng đuổi Liên Đường ra khỏi phủ..... Liên Đường cầu xin cô nương.....”

Nói rồi, Liên Đường đột nhiên dập đầu, trán trắng bệch của ả đập trên nền đất cứng rắn, rất nhanh đã xuất hiện tia máu, còn ả dường như không biết đau, vẫn tiếp tục dập đầu.

Hạ nhân đứng một bên nhìn thấy, đều bất giác lộ ra ánh mắt đồng tình với Liên Đường.

Ưu Vô Song thầm cắn răng, một con lộ khí không thể hình dung phút chốc bùng nổ trong lòng nàng!

Người nữ nhân đáng ghét này! Nàng thật là quá xem thường ả, không ngờ, ả lại có thể diễn ra màn kịch này!

Ả đang làm gì chứ? Muốn ép nàng đồng ý sao? Nhưng mà, ả sai rồi, dù nàng Ưu Vô Song không còn yêu Lãnh Như Tuyết, cũng không khỏi không tiếc mối tình này, nàng tuyệt đối không cùng người nữ nhân khác đồng một phu quân!

Trong lòng Ưu Vô Song đã đến bờ vực của lộ khí bộc phát, hai tay nàng siết chặt với nhau, cố gắng đè nén sự phẫn nộ trong lòng, mới có thể không chế không xông lên tát cho Liên Đường một bạt tay!

Nàng hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng đè nén cơn tức giận trong lòng, lạnh lùng nhìn Liên Đường vẫn không ngừng khấu đầu kia, lạnh lùng nói: “Ngươi không cần trước mặt ta giả đáng thương, ta không phải là vương gia, đối với ngươi ta ngoài chán ghét ra, vẫn chỉ là chán ghét, sẽ không có chút niệm tình thương tiếc!”

Nàng không còn nhịn được nữa, trực tiếp không chút lưu tình chỉ ra dụng ý của ả.

Cơ thể Liên Đường khẽ run lên, ả ngẩn đầu, lệ chảy đầy mặt nhìn Ưu Vô Song khóc nói: “Ưu cô nương, Liên Đường không có ý tranh Tuyết Nhi với cô nương, Liên Đường chỉ muốn ở bên cạnh Tuyết Nhi, hầu hạ Tuyết Nhi, dù cô nương là vương phi của Tuyết Nhi, Liên Đường cũng sẽ không tranh với cô nương.....Liên Đường chỉ cầu xin Ưu cô nương có thể dung Liên Đường, cho Liên Đường một nơi gọi thân.....như vậy, Liên Đường đã cảm thấy đủ rồi.....”

Ưu Vô Song lạnh lùng nhìn Liên Đường, nàng vốn dĩ đối với thân thể của Liên Đường có vài phần tội nghiệp, nhưng nay, nàng đối với người nữ tử nhìn có vẻ yếu đuối này, chán ghét vạn phần!

Rõ ràng là người có ý phá hoại hạnh phúc của người khác, nhưng lại có thể không chút áy náy nói ra lí do đáng hoàng như vậy, người nữ nhân này, thật là mặt dày đến cực điểm!

À chỉ muốn ở bên cạnh Lãnh Như Tuyết? Không có ý định tranh gì? Nếu như là vậy, hôm nay à xuất hiện ở đây với lí do gì?

À ta vào thất vương phủ đã nhiều này, và trong những ngày này, nàng Ưu Vô Song chưa từng làm khó à, hay nói qua bất cứ câu gì đuổi à ra khỏi phủ, như nay, à đột nhiên quỳ trên đất, khóc lóc cầu xin nàng đừng đuổi à ra khỏi phủ? Thật là một chuyện nực cười!

Nếu như à thật sự sợ mình bị đuổi khỏi thất vương phủ, tại sao ngày vào phủ à không đến nói với nàng? Mà là đợi đến bây giờ? Tâm kế như vậy, còn dám nói là mình không có ý tranh gì, thật là khiến người ghê sợ mà!

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song cười lạnh lùng, lãnh đạm nhìn Liên Đường nói: “Những lời này người nên đi nói với vương gia, có lẽ hắn sẽ niệm tình người! Còn nữa, nếu như người muốn lưu lại thất vương phủ, không phải chỉ nói với Ưu Vô Song ta là được, người người nên tìm, chính là Tuyết Nhi trong miệng người đây, chứ không phải là Ưu Vô Song ta!”

Dứt lời, Ưu Vô Song không thèm quan tâm Liên Đường, nói với Vân Nhi đứng bên cạnh: “Vân Nhi, chúng ta đi!”

Nàng thật sự không muốn tiếp tục đối diện với người nữ nhân đầy tâm kế này, bởi vì, những hành động của à, khiến nàng cảm thấy ghê tởm! Nàng đột nhiên đối với ánh mắt nhìn người của Lãnh Như Tuyết hoài nghi sâu nặng, một người nữ nhân giả dối như vậy, nàng thật sự không biết, Lãnh Như Tuyết thích à ở điểm nào!

Trong lòng Ưu Vô Song cười lạnh, nàng một khắc cũng không muốn ở lại đây nhìn thấy người nữ nhân này!

Tuy nhiên, Liên Đường nhìn theo hình bóng của Ưu Vô Song, ánh mắt lộ ra tia oán hận, à đột nhiên bò từ dưới đất dậy, chạy nhanh đến trước, nắm lấy tay áo Ưu Vô Song, lớn tiếng than khóc: “Ưu cô nương.....cầu xin cô nương.....cầu xin cô nương.....”

Ưu Vô Song bất chợt bị nắm lấy tay áo, suýt chút ngã xuống đất, nộ khí trong lòng không còn khống chế được, nàng phần nộ quay đầu lại, nhìn chăm chăm gương mặt hoa lệ mang vũ của Liên Đường, tức giận nói: “Người làm gì vậy? Buông tay!”

Còn Liên Đường phảng phất như không nghe thấy lời của Ưu Vô Song, hai tay vẫn giữ chặt lấy tay áo Ưu Vô Song, van nài nói: “Cầu xin cô nương.....đừng đuổi ta đi.....”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 213: Người không tin ta

Hai mi mảy Ưu Vô Song nhú chặt, nàng lạnh lùng nhìn Liên Đường đang nắm lấy tay áo mình, lòng dâng lên sự không vui, nàng tức giận nói với Vân Nhi: “Còn đứng ở đó làm gì? Mau kéo à ta ra!”

Vân Nhi giờ mới hồi thần, vội vàng tiến lên trước định kéo Liên Đường ra.

Nhìn bộ dạng có thể bay đi trong gió của Liên Đường, nhưng sức lực lại lớn vô cùng, Vân Nhi nhất thời không thể kéo à ta ra.

Tuy nhiên, Ưu Vô Song sớm đã bức tức, nàng thật sự đã chịu quá đủ người nữ nhân vô cớ gây sự này, nàng không còn nhịn nữa, hai tay kéo lấy tay áo của mình, ra sức giật mạnh, giật lại tay áo của mình ra khỏi tay Liên Đường.

Và chính trong lúc này, Liên Đường vốn đi đứng vững gìa, theo sau động tác của Ưu Vô Song mà đột nhiên đẩy Vân Nhi ra, sau đó ngã mạnh xuống đất, đập mạnh xuống nền đất lạnh, tay và tay à đầy vết thương, máu tươi, phút chốc trào ra.

Mọi người còn chưa kịp hồi thần, đã truyền đến tiếng quát phần nộ của Lãnh Như Tuyết: “Các người đang làm gì vậy?”

Chính trong lúc Ưu Vô Song chưa kịp hồi thần, Liên Đường ngã trên đất kia đã khóc lên: “Tuyết Nhi, không liên quan đến Ưu cô nương, là ta.....là ta không cẩn thận ngã thôi.....”

Cơ thể Liên Đường khẽ run rẩy, thậm chí cả âm thanh cũng run lên, khuôn mặt trắng bệch của à, đầy lệ và máu, máu tươi không ngừng chảy ra từ vết thương, nhuộm đỏ cả y phục đậm sắc của à. Cả người nhìn cứ như thỏ con bị kinh sợ, khiến người khác tội nghiệp.

Còn Ưu Vô Song sau khi nghe thấy tiếng nói của Lãnh Như Tuyết, lòng không ngừng trầm xuống, nàng thật là xem thường người nữ nhân này!

Nhìn Lãnh Như Tuyết ôn nhu dịu người nữ nhân đó đây, nàng không thể không thừa nhận, người nữ nhân này thủ đoạn tuy rất thô tục, nhưng thập phần có hiệu quả, thậm chí à còn thành công khiến Lãnh Như Tuyết hiểu lầm!

Nàng kì thực không đẩy người nữ nhân đó, nàng chỉ giật lại tay áo của mình mà thôi, còn người nữ nhân đó là cố ý ngã xuống, à không hề nói dối, à thật sự không liên quan đến nàng!

Nhưng trong tình huống này, những sự thật này, nói ra từ miệng người nữ nhân khóc thút thít kia, ai lại tin chứ?

Lãnh Như Tuyết ôm Liên Đường vào lòng, nhìn cơ thể đầy thương tích của ả, bất giác nhìn Ưu Vô Song với ánh mắt quở trách, tức giận nói: “Song Nhi! Nàng sao có thể rat ay nặng với Liên Đường như vậy? Nàng thật khiến ta thất vọng!”

Tiếng của Lãnh Như Tuyết vừa dứt, Liên Đường không đợi Ưu Vô Song nói gì, đã khóc nói: “Tuyệt Nhi.việc này không liên quan đến Ưu cô nương.đều tại ta.là ta không cẩn thận.”

Lãnh Như Tuyết nhìn bộ dạng yếu ớt của Liên Đường, lòng càng phần nộ, nộ thanh nói: “Đừng nói nữa, Ưu Vô Song, bốn vương thật sự là nhìn nhầm người! Không ngờ, người lại là người nữ nhân tâm địa thâm độc như vậy!”

Ưu Vô Song nhìn Liên Đường bị Lãnh Như Tuyết ôm trong lòng đang khóc đến hoa lệ mang vũ kia, rồi lại nhìn ánh mắt bi ai đầy phần nộ của Lãnh Như Tuyết, cả người nàng dường như bị ném vào hầm băng, một cơn lạnh thấu xương không ngừng từ lòng nàng dâng lên, khiến máu trong người nàng phút chốc đông cứng.

Vân Nhi nhìn tiểu thư nhà mình bị Lãnh Như Tuyết chỉ trích, lòng càng phần nộ, nàng ta nhìn Lãnh Như Tuyết, lớn tiếng nói: “Vương gia, việc này căn bản không liên quan đến tiểu thư, là ả tự mình ngã, tiểu thư căn bản không hề đẩy ả, sao người có thể vu oan cho tiểu thư.”

Trong lúc Ưu Vô Song giật lại tay áo, Lãnh Như Tuyết đứng lúc đi đến ngoài viện Vô Trần điện, bởi vì Ưu Vô Song đứng quay lưng về phía hấn, hấn căn bản không nhìn thấy hành động của Ưu Vô Song là muốn giật lại tay áo mình, chứ không phải là đẩy ngã Liên Đường.

Dưới góc độ của hấn, nhìn thấy Liên Đường đột nhiên ngã mạnh xuống đất, thì cứ như Ưu Vô Song cố ý đẩy ngã, hấn tận mắt nhìn thấy những điều này, lúc này làm sao có thể nghe lọt tai những lời của Vân Nhi?

Hơn nữa, thấy Ưu Vô Song không nói gì, hấn cho rằng nàng muốn để ả hoàn thay nàng thoát tội, lòng càng thêm tức giận, nhất thời phần nộ nhìn Vân Nhi quát: “Một nô tì nhỏ nhỏ như ngươi, cư nhiên dám xảo biện trước mặt bốn vương? Trong mắt ngươi còn có bốn vương không hả?”

Trong lòng Vân Nhi thầm kêu ủy khuất thay cho Ưu Vô Song, thấy Lãnh Như Tuyết vẫn cứ vu oan cho Ưu Vô Song, nào có quan tâm thân phận Lãnh Như Tuyết, vẫn lớn tiếng nói: “Nô tì không xảo biện, việc đó căn bản không liên quan đến tiểu thư nhà nô tì.”

Ưu Vô Song hai tay siết chặt với nahum nàng đột nhiên quát Vân Nhi: “Vân Nhi, đừng nói nữa!”

Dứt lời, Ưu Vô Song hít một hơi thật sâu, có vẻ nén cơn đau đớn trong lòng, từng bước từng bước đi đến bên cạnh Lãnh Như Tuyết, hai mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt của Lãnh Như Tuyết, từng câu từng chữ nói: “Lãnh Như Tuyết, ngươi không tin ta?”

Lãnh Như Tuyết nhìn mâu đen thuần khiết không chút vấy bẩn của Ưu Vô Song, lòng thầm giật thót, hấn rất muốn trả lời là hấn tin nàng, nhưng hấn tận mắt nhìn thấy nàng đẩy Liên Đường ngã xuống, việc này làm sao khiến hấn tin nàng được?

Nhìn sự hoài nghi trong mắt Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song cuối cùng bật cười thê lương, hấn vẫn là không tin nàng, hấn chỉ tin người nữ nhân trong lòng hấn sao?

Trái tim vốn dĩ đã đầy thương tích, nay một lần nữa vì sự không tin tưởng của hấn mà lần nữa bị xé toạt ra, lộ ra vết thương đầy máu, cơn đau tận tâm phế đó đang nhắc nhở Ưu Vô Song, hấn lại một lần nữa giẫm đạp lên trái tim mà nàng yêu hấn.

Hấn, ánh mắt đầy nghi ngờ kia, đã thật sự đâm sâu vào tim nàng, khoe môi nàng, cong lên nụ cười thê lương, đôi mâu sáng vẫn nhìn Lãnh Như Tuyết, lẳng lặng đợi câu trả lời của hấn, có lẽ, nàng không cần đợi nữa, bởi vì, sự trầm mặc của hấn, đã cho nàng đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 214: Lãnh Như Tuyết, người sẽ hối hận

Nhìn khuôn mặt của Lãnh Như Tuyết, và còn ánh mắt không tin nhiệm của hấn, Ưu Vô Song chỉ cảm thấy bản thân đang rơi xuống vực sâu không đáy. Cơ thể lạnh đến mức không còn chút hơi ấm.

Nàng mệt rồi, nàng thật sự mệt rồi, nàng từ trước tới nay chưa từng cảm thấy mệt như vậy, cơn mệt mỏi, đang bao trùm lấy nàng, nàng bây giờ đã không còn tâm tư tiếp tục trò chơi này nữa, nàng bây giờ, chỉ muốn lẳng lặng rời khỏi nơi này.

Nhưng mà, nàng không cam tâm, không cam tâm bản thân thua dưới thủ đoạn bỉ ổi này của Liên Đường. Nàng tuy không còn cảm giác trước thái độ của Lãnh Như Tuyết, nhưng nàng càng phần nộ trước thủ đoạn bỉ ổi của Liên Đường!

Hơn nữa, đối với việc Liên Đường đột nhiên xuất hiện, lòng nàng luôn ngờ vực, nàng nghi ngờ ả có động cơ bất chính! Những ngày trước, nàng thường một mình ra khỏi cửa, chính là đi tìm Lãnh Như Phong, nàng muốn Lãnh Như Phong điều tra việc của Liên Đường cho nàng.

Hôm nay Liên Đường không đến đây, nàng căn bản có thể ra khỏi cửa, như vậy, những này sẽ không xảy ra, nhưng hôm nay lại chính là ngày nàng và Lãnh Như Phong hẹn gặp nhau, có lẽ, Lãnh Như Phong đã điều tra được gì, nhưng nàng không ngờ rằng, trước khi ra cửa, lại trúng phải âm mưu quỷ kế của Liên Đường, ả cư nhiên dùng thủ đoạn bỉ ổi này hãm hại nàng!

Nghĩ tới thái độ khi nãy của Lãnh Như Tuyết, lại nghĩ tới khi ở phủ thái tử, Ưu Lạc Nhận giờ thủ đoạn với nàng, kì thực đều giống ít nhiều với việc của Liên Đường, thậm chí, thái độ của người nam nhân này cũng giống hoàn toàn, khi ấy, Lãnh Như Phong tin nàng, thậm chí ngay cả Lãnh Như Băng cũng tin nàng, duy chỉ có hán không tin nàng không tổn hại Ưu Lạc Nhận.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song đau khổ nhắm nghiền hai mắt, nếu như nhìn kĩ, cơ hồ đều có thể nhìn thấy cơ thể nhỏ bé của nàng đang run lên, hai tay nàng căng siết chặt với nhau, cô gắng đè nén vị chua đắng cùng với nước mắt đang sắp trào ra khỏi khóe mắt!

Nàng sẽ không rơi lệ, sẽ không vì một người nam nhân không tin tưởng nàng mà rơi lệ, hán không tin tưởng nàng như vậy, nàng sao có thể yêu hán chứ?

Nếu như nói, ngay từ lúc đầu, nàng sẽ vì hán mà thương tâm, vì sự xuất hiện của Liên Đường mà đau khổ, vì mối tình của nàng và hán mà nuối tiếc, vậy thím bây giờ nàng đối với hán đã hoàn toàn từ bỏ, hán một lần rồi lại một lần không tin tưởng nàng, đã đủ nói rõ trong lòng hán căn bản không có nàng, nếu đã như vậy, nàng hà tất phải cố chấp?

Nàng nên buông tay rồi, bởi vì, trái tim sớm đã đầy thương tích của nàng đã không còn chịu đựng được bất kì tổn hại nào của hán nữa!

Còn hán, giờ khắc này, đã mất đi tư cách có được nàng!

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song nhướng lên nụ cười tuyệt mỹ, nhưng mà, ánh mắt nàng lại không hề có chút ý cười nào, nàng lạnh lùng nhìn Lãnh Như Tuyết, phảng phất như muốn nhìn thấu nội tâm hán, châu môi khẽ mở, nói ra lời giễu cợt mang tia không hài: “Lãnh Như Tuyết, ngươi sẽ hối hận.”

Dứt lời, Ưu Vô Song không đợi Lãnh Như Tuyết nói gì, đã chuyển ánh mắt sang cơ thể Liên Đường đang được Lãnh Như Tuyết ôm trong lòng, lạnh lùng nói: “Ngươi thắng rồi, bởi vì, ta không có thủ đoạn bỉ ổi như ngươi! Nhưng mà, ta quên nói cho ngươi biết, thủ đoạn của ngươi không hề cao minh, bởi vì, ngươi không đủ thông minh, nếu như ngươi đủ thông minh thì sẽ không chọn nơi này mà diễn một màn kịch như thế! Ngươi đừng quên, đây là Vô Trần điện, là nơi của ta!”

Liên Đường dùng ánh mắt sợ hãi nhìn cả người phát ra hàn khí của Ưu Vô Song, ánh mắt ả thoáng qua tia hoảng loạn không dễ phát hiện, nhưng mà rất nhanh đã cúi đầu, e sợ nói: “Liên Đường không biết Ưu cô nương đang nói gì.Liên Đường không hề có ý trách Ưu cô nương.”

Nói tới đây, Liên Đường lại dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Ưu Vô Song, cơ người lại vào vòng tay của Lãnh Như Tuyết, run rẩy nói với Lãnh Như Tuyết: “Tuyết Nhi, ngươi hãy tin Ưu cô nương, là Liên Đường tự ngã, không liên quan đến Ưu cô nương.”

Hành động của Liên Đường, trong mắt của Ưu Vô Song chỉ là diễn kịch, nhưng trong mắt của Lãnh Như Tuyết, lại là vì ả sợ Ưu Vô Song, cho nên mới buộc miệng nói như vậy.

Và lòng hán đã hoàn toàn tin tưởng những gì mình nhìn thấy, nay nghe thấy những lời nói của Ưu Vô Song, càng cho rằng Ưu Vô Song đang dọa Liên Đường, nhất thời bất giác lớn tiếng quát Ưu Vô Song: “Đây chính là thái độ của ngươi đối với Liên Đường sao? Ưu Vô Song, bốn vương muốn ngươi mau xon lỗi Liên Đường!”

Xin lỗi? Hán cái gì cũng không biết, nhưng lại khư khư tin tưởng người nữ nhân kia, muốn nàng xin lỗi người nữ nhân kia?

Lòng Ưu Vô Song phảng phất như bị người khác dùng dlan đâm mạnh vào, đau không thở nổi.

Nàng cắn chặt môi, có lẽ nên con đau đớn trong thâm tâm, nàng tự nói với mình rằng, nhất định phải bình tĩnh, không thể để người nữ nhân kia toại nguyện!

Nay Lãnh Như Tuyết đã không còn đáng để nàng yêu nữa, nàng hà tất vì một người không tin tưởng nàng mà đau lòng?

Ưu Vô Song hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng đè nén cơn đau xuyên tim trong lòng, đau khổ nhìn Lãnh Như Tuyết, dùng âm thanh khẽ run rẩy nói: “Lãnh Như Tuyết, ngươi thật sự cho rằng, vết thương trên người ả là do ta gây ra? Sao ngươi không hỏi thử, sao ả lại ở Vô Trần điện? Sao ngươi không hỏi, ả đến đây để làm gì? Ngươi cứ như vậy, dựa vào lời nói từ một phía của ả, đã cho rằng ta sai, muốn ta xin lỗi người nữ nhân này, trong lòng ngươi có từng tin tưởng ta? Lãnh Như Tuyết, ngươi có từng tin tưởng qua ta không?”

Lãnh Như Tuyết nhìn bộ dạng đau khổ thê lương của Ưu Vô Song, lòng bất giác co thắt lại, hán nên tin nàng sao?

Nhưng, hán tận mắt nhìn thấy nàng đầy ngả Liên Đường, không lẽ hán nhìn nhầm?

Không, hán rất rõ, hán không nhìn nhầm. Lúc hán đến Vô Trần điện, đúng lúc nhìn thấy nàng đẩy Liên Đường ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: Đưa ta rời khỏi đây

Nhưng mà, những lời này của Ưu Vô Song, lại khơi dậy sự hoài nghi trong lòng hắn, từ sau khi Liên Đường vào phủ, một mực bệnh nằm trên giường, ngay cả tắm phòng Liên Đường cũng không bước ra, sao đột nhiên hôm nay ả lại đến Vô Trần điện.

Không lẽ, sự việc thật như Ưu Vô Song đã nói, là có vấn đề khác?

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết bắt giác nhủ mảy, nhìn Liên Đường đang co rút trong lòng hắn, hỏi: “Liên Đường, sao nàng lại đến Vô Trần điện?”

Liên Đường e dè nhìn Ưu Vô Song, sau đó nhỏ tiếng nói: “Liên Đường xin lỗi, Liên Đường biết Ưu cô nương là vương phi của Tuyết Nhi, sợ Ưu cô nương vì Liên Đường ở lại trong phủ mà hiểu lầm Tuyết Nhi, cho nên Liên Đường mới đến xin Ưu cô nương hiểu cho.....”

Nói rồi, Liên Đường đột nhiên thần sắc hoang mang níu chặt tay áo Lãnh Như Tuyết, ngữ khí run sợ nói: “Tuyết Nhi, Liên Đường thật sự không cố ý chọc cho Ưu cô nương tức giận..... Liên Đường chỉ vì muốn ở lại chỗ Tuyết Nhi.....nhưng, lại sợ Ưu cô nương hiểu lầm.....”

Sự bất an và kinh hoàng trên mặt Liên Đường, khiến lòng Lãnh Như Tuyết mềm hẳn, hắn bắt giác nhớ lại sự ôn nhu trước kia của ả, nhất thời bắt giác dịu dàng nói: “Được rồi, nàng đừng nói nữa, ta hiểu rồi.”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết nhìn Ưu Vô Song, thờ dãi một tiếng, nói: “Song Nhi, ta có thể không truy cứu việc nàng tổn hại Liên Đường, nhưng nàng hà tất lòng dạ hẹp hòi như vậy? Nàng không thể có chút rộng lượng chứa chấp người khác sao? Liên Đường không hề sai, là ta đưa Liên Đường vào phủ, Liên Đường sẽ không trở thành trở ngại giữa hai chúng ta, nàng tại sao vẫn không thể dung nạp Liên Đường?”

Lời nói của Lãnh Như Tuyết, cứ như một mũi tên sắc bén, không chút lưu tình đâm xuyên qua trái tim của Ưu Vô Song.

Nàng không rộng lượng chứa chấp người khác? Nàng lòng dạ hẹp hòi? Đúng, nàng thừa nhận, nàng đối với tình yêu thì rất ích kỷ, nhưng hắn sao không hỏi mục đích của người nữ nhân kia lưu lại đây là để làm gì?

Dù cho nàng Ưu Vô Song có thể dung nạp ả, không ngại cho ả ở lại trong thất vương phủ, nhưng người nữ nhân này có dung nạp được nàng? Nếu như ả chịu an phận, thì hôm nay sao lại dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy?

Nhìn Lãnh Như Tuyết, lòng Ưu Vô Song dâng lên một cảm giác bị ai không thể tả, nàng không còn không chế được, phần nộ nhìn Lãnh Như Tuyết, tức giận nói: “Đủ rồi! Lãnh Như Tuyết, ngươi cho rằng ngươi đang làm gì? Ngươi dựa vào đâu mà chỉ trích ta?”

“Nàng.....” đối mặt với sự phẫn nộ của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết á khẩu không nói nên lời.

Trong việc của Liên Đường, hắn đích thực hồ thẹn với Ưu Vô Song, điểm này, hắn không thể phủ nhận, nhưng nếu như nàng thật sự yêu hắn, không lẽ không thể hiểu cho hắn sao? Hắn đối với Liên Đường, không hề có chút tình cảm nam nữ, hắn chỉ là niệm tình trước kia, không nhân tâm bỏ ả không lo! Nàng tại sao không hiểu cho tấm lòng của hắn?

Sự trầm mặc của Lãnh Như Tuyết, khiến sự phẫn nộ trong lòng Ưu Vô Song không hề giảm bớt, nàng vẫn phẫn nộ nhìn Lãnh Như Tuyết.

Người nam nhân này, căn bản không xứng để nàng yêu, nàng thật là có mắt như mù!

Đối với Liên Đường, nàng căn bản không để trong mắt, dù cho ả có dùng thủ đoạn bỉ ổi nào hãm hại nàng, nàng cũng không vì vậy mà phẫn nộ, mà điều khiến nàng tức giận thật sự chính là Lãnh Như Tuyết!

Trước kia hắn luôn miệng nói yêu nàng, nhưng ngay cả tín nhiệm căn bản hắn cũng không cho nàng, đây mới là điều khiến nàng tức giận và thất vọng!

Không ai oán gì, Lãnh Như Tuyết đã bị sự phẫn nộ trong mắt Ưu Vô Song làm cho sửng sốt, hắn muốn nói gì, nhưng lại không nói ra lời, hắn cảm nhận được, khoảng cách của hắn và nàng ngày càng xa, cảm giác này, khiến hắn hoang mang, nhưng lại không có năng lực thay đổi.

Cả một Vô Trần điện chìm trong tĩnh lặng, khí áp nặng nề. Hạ nhân phảng phất đều cảm nhận được gì, ngay cả khí cũng không dám thở mạnh.

Tuy nhiên, chính trong lúc này, đột nhiên một trận bước chân truyền đến, ngắt đi không khí nặng nề trong Vô Trần điện, thân ảnh Lãnh Như Phong xuất hiện trước cửa viện tử.

Nhìn mọi người trong viện, Lãnh Như Phong bắt giác sửng sốt, nhưng hắn ta rất nhanh đã phát hiện mọi người đều thần sắc không tốt, hắn ta nhìn Lãnh Như Tuyết đang âm Liên Đường, sau đó ánh mắt rơi trên người Ưu Vô Song đang mặt đầy bi phẫn, lãnh đạm nói: “thất hoàng đế, đây là việc gì?”

Lãnh Như Tuyết đột nhiên thấy Lãnh Như Phong xuất hiện ở đây, lòng bắt giác cảm thấy gượng gạo, hắn mở miệng, đang định nói gì, nhưng Liên Đường một mực không nói gì kia đột nhiên nắm lấy tay áo hắn, nói: “Tuyết Nhi.....đầu ta đau quá.....”

Nói rồi, cơ thể ả đột nhiên mềm nũng ngã xuống, cứ nhiên hôn mê đi.

Lãnh Như Tuyết nhìn Liên Đường ngắt đi, không quan tâm đến việc nói chuyện với Lãnh Như Phong, vội ôm lấy ả, lón bước rời đi, thần sắc lo lắng sai hạ

nhân đi mời đại phu.

Nhìn thân ảnh Lãnh Như Tuyết ôm Liên Đường rồi đi, trái tim Ưu Vô Song đang âm thầm rỉ máu, nằng cần chặt môi, quật cường đứng yên tại chỗ, nhưng trong lòng nằng biết rất rõ, bất kể là kết quả như thế nào, trong lòng Lãnh Như Tuyết vẫn không có nằng, nằng không thể tha thứ cho hắn nữa rồi!

Lãnh Như Phong nhìn sắc mặt trắng bệch của Ưu Vô Song, lòng bất giác khẽ đau nhói, hắn thở dài, nhẹ nhàng đi đến trước mặt Ưu Vô Song, nói: “Vô Song, nằng đừng trách Như Tuyết, đệ ấy.....”

Tuy nhiên, lời của Lãnh Như Phong bị nghẹn lại trong cổ họng, bởi vì, hắn nhìn thấy, gương mặt quật cường của Ưu Vô Song, từ từ chảy xuống hai dòng lệ.

Ưu Vô Song đưa tay, bắt lực nhìn Ưu Vô Song, nghẹn ngào nói: “Lãnh Như Phong.....đưa ta đi.....đưa ta rời khỏi nơi này.....”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 216: Ta đưa nằng rời khỏi đây

Ưu Vô Song lúc này yếu ớt tựa như búp bê sứ dễ vỡ, nằng cứ như người chìm trong nước giữ được ngọn cỏ cứu mạng, nắm chặt lấy áo của Lãnh Như Phong.

Nước mắt trên mặt, tựa như mắt đi đê chắn, không ngừng tuôn ra, từng giọt từng giọt rơi xuống đất, cảm giác đau đớn như trái tim bị xé toạt, đã khiến nằng không còn khả năng suy nghĩ, việc duy nhất bây giờ nằng muốn làm, chính là rời khỏi nơi này, có như vậy, lòng nằng mới không còn đau.

Nhìn lệ đầy mặt Ưu Vô Song, lòng Lãnh Như Phong không khỏi đau nhói, nhưng lời của nằng, lại khiến tim hắn ta đập nhanh.

Hắn ta chỉ chần chừ một giây, sau đó vô thức đưa tay ôm Ưu Vô Song vào lòng, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nằng, dịu dàng nói: “Đừng khóc, Vô Song, nằng biết nằng đang nói gì không?”

Ưu Vô Song căn bản không nghe thấy Lãnh Như Phong nói gì, nằng nước mắt mờ hồ gập đầu, điều nằng nghĩ duy nhất lúc này chính là rời khỏi nơi này, cái gì Lãnh Như Tuyết, cái gì Liên Đường, cái gì hẹn ước một tháng, nằng đều không muốn nghĩ đến nữa, nằng chỉ muốn mãi mãi rời khỏi đây, sau đó quên đi hết tất cả đau thương.

Ôm lấy cơ thể khẽ run rẩy của Ưu Vô Song, lòng Lãnh Như Phong lúc này đang rất mâu thuẫn, hắn ta tuy luôn che giấu tâm sự của mình rất kỹ, nhưng hắn ta không thể phủ nhận, trong lòng hắn ta, vẫn luôn không từ bỏ nằng.

Hắn ta không biết bắt đầu từ lúc nào nằng đã đi vào lòng hắn ta, nhưng hắn ta lại có thể biết rõ, tình cảm của hắn ta đối với nằng.

Hắn ta biết, trong lòng nằng không có hắn ta, người nằng yêu là đệ đệ của hắn, cho nên, hắn luôn che giấu tình cảm của mình rất cẩn thận, bởi vì, hắn ta không thể tranh giành người mà đệ đệ mình yêu.

Nhưng khi hắn ta nhìn thấy nằng chịu ủy khuất mà rơi lệ, tình cảm mãnh liệt đối với nằng mà hắn giấu trong sâu tâm trong đáy lòng kia, phút chốc trào dâng.

Hắn ta không thể cự tuyệt lời cầu khẩn của nằng, có lẽ, hắn ta căn bản không muốn cự tuyệt, cho nên hắn ta chỉ khẽ do dự một lúc, liền dịu dàng nói: “Được, ta đưa nằng rời khỏi đây!”

Hắn ta biết, lần ra đi này, hắn ta sẽ không còn là vương gia cao cao tại thượng kia nữa, hắn ta sẽ mất đi tất cả những gì hắn ta đang có bây giờ, người thân của hắn ta, tình huynh đệ của hắn ta và Lãnh Như Tuyết.

Nhưng mà, hắn ta không hối hận, bởi vì hắn ta sẽ ở bên cạnh nằng, vì nằng, hắn ta đánh đổi tất cả.

Vân Nhi không dám tin nhìn Lãnh Như Phong, nằng ta không ngờ, lục vương gia lại đáp ứng yêu cầu này của tiểu thư, trong lòng nằng ta cũng biết làm như vậy là không tốt, nhưng, khi nằng ta nhìn thấy tiểu thư khóc lóc đau lòng tội độ, nằng ta không còn nhìn được nữa.

Bởi vì, với biểu hiện khi nãy của vương gia, không những đã làm cho tiểu thư đau lòng, mà càng khiến người không thể tha thứ cho vương gia, vương gia tàn nhẫn với tiểu thư như vậy, khiến nằng ta không còn tiếp tục đứng nhìn được nữa, có lẽ, tiểu thư cùng lục vương gia rời khỏi đây, không hẳn không là cách tốt, tuy nằng ta lục không phải rất hiểu rõ vương gia, nhưng lục vương gia là một người ôn nhu, tiểu thư ở cùng lục vương gia, nhất định không chịu bất kì ủy khuất nào.

Nếu như quyết định đưa Ưu Vô Song rời khỏi, vậy thì, nơi này không nên ở lâu, Lãnh Như Phong nói với Vân Nhi đứng gần người bên cạnh: “Vân Nhi, người mau đi thu thập một ít đồ của tiểu thư người, thứ không đem được thì đừng đem, tránh để người khác hoài nghi, ta bây giờ diu tiểu thư người ra xe ngựa đợi người, nhớ, động tác phải nhanh!”

Ánh mắt Vân Nhi thoáng qua tia kiên định, nàng ta gật gật đầu, cái gì cũng không nói, quay người đi trở lại Vô Trần điện.

Lãnh Như Phong sau khi thấy Vân Nhi rời khỏi, đầu lấy Ưu Vô Song toàn thân tê dại, ánh mắt mơ màng đi ra ngoài phủ.

Lãnh Như Phong cùng Ưu Vô Song bước ra từ cửa sau của vương phủ, có lẽ là bởi vì Liên Đường ngắt đi, hạ nhân trong phủ đều bận rộn, trên đường Lãnh Như Phong và Ưu Vô Song đi ra phủ, cứ nhiên không gặp được bất cứ ai.

Đội Lãnh Như Phong đưa xe ngựa đến, Vân Nhi đã thu thập xong, bước ra khỏi vương phủ.

Rất nhanh, ba người đã ngồi lên xe ngựa của Lãnh Như Phong, một đường tiến về phía trước.

Đội khi ra khỏi kinh thành, Lãnh Như Phong dừng lại tại một thị trấn nhỏ cách kinh thành không xa, sắp xếp ổn thỏa cho Ưu Vô Song và Vân Nhi tại một khách điểm, sau đó phân phó Vân Nhi vài câu, liền quay người rời khỏi khách điểm.

Điều Vân Nhi và Ưu Vô Song không biết là, sau khi Lãnh Như Phong ra khỏi khách điểm, liền chọn lấy một phi mã, tung vó về phía kinh thành.

Nếu như đã quyết định đưa nàng rời khỏi nơi đây, vậy thì, hắn ta cũng cần phải chuẩn bị một chút, bởi vì, hắn không thể đứng nhìn nàng theo hắn ta chịu khổ! Hơn nữa, hắn ta cũng không nhẫn tâm nhìn nàng chịu khổ!

Hắn ta cũng biết, làm như vậy sẽ có lỗi với Lãnh Như Tuyết, nhưng nếu như hắn không biết trân trọng nàng, vậy thì, hãy để hắn ta che chở bảo vệ nàng! Hắn ta đã từng vì việc Lãnh Như Tuyết là đệ đệ của hắn ta, mà lựa chọn rút lui, nhưng nay Lãnh Như Tuyết lại khiến nàng tổn thương như vậy, vậy thì, đừng trách hắn ta đưa nàng ra đi.

Bởi vì, hắn ta không muốn nàng chịu bất kì tổn hại nào!

Và tại bên này, trong khách điểm, cùng với khoảng cách với kinh thành, tâm trạng Ưu Vô Song cũng đã bình tĩnh rất nhiều. Nhớ lại cảnh trong thất vương phủ, lòng nàng vẫn còn nhói đau.

Còn Vân Nhi vẫn có chút thấp thỏm không yên, nàng ta nhìn Ưu Vô Song, không nhịn được hỏi: “tiểu thư, chúng ta làm như vậy có ổn không? Nếu như lão gia biết tiểu thư rời khỏi như vậy, thì sẽ rất đau lòng đấy.”

Sau khi Ưu Vô Song nghe thấy lời của Vân Nhi, bất giác sững sờ, nàng chỉ muốn rời khỏi thất vương phủ, rời khỏi Lãnh Như Tuyết, rời khỏi kinh thành, còn những thứ khác, nàng không hề nghĩ nhiều, bây giờ nhớ lại, cũng cảm thấy mình có chút ngang ngạnh, nhưng nàng không hối hận!

Nàng không phải là nữ nhi thật sự của Ưu Thành Minh, nàng chỉ là một linh hồn xuyên không, nàng đối với người phụ thân Ưu Thành Minh không có chút tình cảm, nay nếu như đã rời khỏi kinh thành, vậy thì, tất cả hãy để nó qua đi!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 217: Âm mưu

Hoàng hôn.

Phủ thái tử.

Trong thư phòng lạnh băng, Lãnh Như Băng một thân bạch y, giờ này đang lẳng lặng đứng trước cửa sổ, nhìn về phía tịch dương xa đang dần dần tây hạ kia.

Ánh hào quang của tịch dương đã nhuộm đỏ nửa bên trời, ánh sáng nỉ lệ sáng chói ấy, khiến người khác không khỏi ngẩn nhìn.

Trong thư phòng cực kì yên tĩnh, một tách trà đã mất đi hơi nóng, đang tịch tịch đặt trên thư án, hiển nhiên bị chủ nhân lạnh nhạt. Chỉ có một góc khác của thư án, một chiếc lò trầm hương nho nhỏ, cứ nhiên thoảng bay hương trầm.

Cửa thư phòng bị đẩy ra, thân ảnh Li Hồn không chút tiếng động xuất hiện trong thư phòng: “Gia.”

Lãnh Như Băng nghe thấy âm thanh của Li Hồn, từ từ quay người lại, ánh mắt lãnh đạm rơi trên người Li Hồn: “sao rồi?”

Li Hồn khẽ trầm tư một lúc, mới nói: “thuộc hạ nhận được tin xác thực, sáng hôm nay, Ưu Vô Song đã cùng lục vương gia rời khỏi kinh thành, hiện đang dừng chân tại một thị trấn nhỏ cách kinh thành không xa, trong quá trình đó, lục vương gia đã về kinh thành một chuyến, nay đang vội vàng trở lại tiểu trấn.”

Lãnh Như Băng nghe thấy lời của Li Hồn, cười lạnh một tiếng, mặt không biểu cảm nói: “không ngờ, Lãnh Như Phong không quan tâm đến tình huynh đệ giữa Lãnh Như Tuyết, cứ nhiên cố chấp đưa Ưu Vô Song rời khỏi! Nếu như Lãnh Như Tuyết biết thân ca ca của mình đưa vương phi tương lai của mình chạy trốn, không biết hấn sẽ nghĩ gì?”

Li Hồn nghe thấy lời của Lãnh Như Băng, bất giác khẽ sùng người, nói: “gia, không lẽ người định nói việc này với Lãnh Như Tuyết?”

Lãnh Như Băng cười lạnh lùng, đáp: “bồn thái tử khó khăn lắm mới đợi được cơ hội này, làm sao lại có thể nói cho hấn biết? Lãnh Như Phong hiện đang đưa Ưu Vô Song rời khỏi kinh thành, đúng cơ hội để thuộc hạ của bồn thái tử ra tay!”

Li Hồn nhìn nụ cười lạnh lùng trên mặt Lãnh Như Băng, do dự hồi lâu, sau đó chần chừ nói: “gia, theo thuộc hạ biết, người nữ nhân Ưu Vô Song kia tuy là người định mệnh, cũng là nữ nhi của Ưu Thành Minh, nhưng nay đã tìm được bảo tàng, nàng ta đã mất đi giá trị lợi dụng, gia hà tất lại hao tổn nhiều tâm tư như vậy với nàng ta?”

Khóe môi Lãnh Như Băng cong lên nụ cười lạnh, hấn ta lãnh đạm nhìn Li Hồn, không hề trả lời câu hỏi của Li Hồn.

Hấn ta tự khắc biết ý của Li Hồn, nhưng, nhìn bên ngoài, bảo tàng đã tìm được, Ưu Vô Song thật sự đã mất đi giá trị lợi dụng, nhưng điều Li Hồn không biết là, tất cả các kế hoạch của hấn ta, ngoài đả kích Lãnh Như Tuyết ra, càng là tư tâm muốn có được nàng!

Người nữ nhân đó, từ đầu đã khơi dậy hứng thú của hấn ta, hấn ta làm sao có thể hai tay dân nàng cho Lãnh Như Tuyết?

Hơn nữa, bởi vì liên quan đến nàng, phụ hoàng đã tìm được bảo tàng mà Tây Diệm thất lạc đã lâu, địa vị của Lãnh Như Tuyết trong lòng phụ hoàng ngày càng tăng cao, đồng thời địa vị thái tử của hấn ta, cũng có nguy cơ bị lung lay, đây là việc bất luận thế nào hấn ta cũng không cho phép xảy ra!

Và điều quan trọng nhất là, trong truyền thuyết ấy, còn có một điều mà người khác không biết chính là, người tìm ra bảo tàng, sẽ là người nữ nhân có thân phận cao quý nhất trong Tây Diệm, việc này nói rõ, Ưu Vô Song sau này nhất định sẽ trở thành mẫu nghi một nước, và cũng có nghĩa là, người có được Ưu Vô Song, sau này sẽ là hoàng đế của Tây Diệm!

Hấn ta vốn dĩ có thể trực tiếp giết Ưu Vô Song, nhưng hấn ta càng muốn có được nàng, biến nàng trở thành của hấn ta!

Đây, chính là lí do tại sao hấn hao phí tâm tư lập ra một kế hoạch như vậy!

Nhưng mà, những điều này, hấn ta sẽ không nói với Li Hồn.

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Băng cười nhẹ một tiếng, sau đó nhìn Li Hồn nói: “Người đã chuẩn bị xong chưa?”

Li Hồn gật gật đầu, đáp: “người đã chuẩn bị xong, gia, người muốn đích thân đi sao?”

Lãnh Như Băng cười lạnh lùng, nói: “Bồn thái tử đương nhiên phải đích thân đi thì mới thể hiện được thành ý!”

Li Hồn nhìn Lãnh Như Băng, mở miệng, đang định nói gì, nhưng chính trong lúc này, cửa thư phòng đột nhiên ‘rầm’ một tiếng bị đẩy mạnh ra, chỉ thấy Ưu Lạc Nhạn phần nộ đứng trước cửa thư phòng, nhìn Lãnh Như Băng, chua ngoa nói: “Người muốn đi đón ả tiện nhân đó về sao? Ta không cho phép người đi! Lãnh Như Băng, người đừng quên, ta mới là thái tử phi của người!”

Nhìn thấy sự xuất hiện của Ưu Lạc Nhạn, tuấn nhan trầm lại, hấn ta không thèm quan tâm Ưu Lạc Nhạn, mà chỉ nói với Li Hồn: “Li Hồn, người hãy lui xuống trước đi.”

Sau khi Li Hồn rời khỏi, Lãnh Như Băng mới trầm mặt nhìn Ưu Lạc Nhạn, lạnh lùng nói: “Người lại phát điên gì vậy?”

Ưu Lạc Nhạn căm hận nhìn Lãnh Như Băng, tức giận nói: “Ta phát điên? Lãnh Như Băng, người đừng cho là ta không biết người đang làm gì, người định đón ả tiện nhân kia về thái tử phủ sao?”

Lãnh Như Băng lạnh lùng nhìn Ưu Lạc Nhạn, ngữ khí không mang chút tình cảm: “bồn thái tử muốn làm gì, là việc của bồn thái tử, Ưu Lạc Nhạn, người tốt nhất hãy ngoan ngoãn trở về tẩm cung của người, nếu không, đừng trách bồn thái tử không niệm tình phu thê!”

Không niệm tình phu thê? Sự oán hận trong lòng Ưu Lạc Nhạn, khiến ả ta không ngừng giễu cợt Lãnh Như Băng: “Lãnh Như Băng, tim của người sớm đã bị ả tiện nhân Ưu Vô Song kia câu dẫn đi, người có bao giờ niệm tình phu thê?”

Nói rồi, Ưu Lạc Nhạn cười lạnh một tiếng, lại nói: “Lãnh Như Băng, người định đón ả tiện nhân kia về sao? Người nằm mơ! Ta tuyệt đối không để ả bước chân vào nơi này một bước!”

Lãnh Như Băng không kiên nhẫn nhìn Ưu Lạc Nhạn, lạnh lùng nói: “Tránh ra!”

Trong lòng Ưu Vô Song cực kì căm hận, ả ta làm sao cũng không ngờ, khi ấy ả ta làm theo phân phó của Lãnh Như Băng, đi thuyết phục Liên Đường trở về thất vương phủ phá hoại hôn sự của Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song, vốn dĩ là để Ưu Vô Song ném thử mùi vị bị Lãnh Như Tuyết bỏ rơi, nhưng thật sự không ngờ, những việc này đều là âm mưu để có được Ưu Vô Song mà Lãnh Như Băng cố tình bày ra!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 218: Vô tình

Nếu như hôm nay không phải ả ta vô tình nghe lén được cuộc nói chuyện của Lãnh Như Băng và Li Hồn, ả ta ắt hẳn vẫn còn bị hấn ta lừa, không hề hay biết, tưởng công mình vì để có được người nữ nhân khác mà cư nhiên bày kế với mình!

Nghĩ tới đây, Ưu Lạc Nhạn cơ hồ bị cơn hỏa trong lòng che mắt đi lí trí, ả ta phần nộ nhìn Lãnh Như Băng, dung mạo vốn dĩ kiều mĩ nay vì cơn phần nộ trong lòng mà khẽ nhàu lại, hét lên: “Lãnh Như Băng, ngươi vì ả tiện nhân kia mà cư nhiên lợi dụng ta?”

Lãnh Như Băng nhìn bộ dạng đầy đồ kị, khuôn mặt nhàu lại cực kì khó coi của Ưu Lạc Nhạn, ánh mắt thoáng qua tia chán ghét, sau đó quay mặt đi, không nhìn ả ta, xem như mặc nhận lời của ả ta.

Không sai, hấn ta đích thực vì ngăn cản Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song thành thân nên mới cố ý lợi dụng lòng oán hận của Ưu Lạc Nhạn đối với Ưu Vô Song, nói với Ưu Lạc Nhạn, Liên Đường nay bị phu quân lạnh nhạt, cô vũ Ưu Lạc Nhạn đi thuyết phục Liên Đường phản kháng lại, nhằm để Liên Đường bị từ, sau đó lại thuyết phục Liên Đường đi tìm Lãnh Như Tuyết, phá hoại hôn sự của Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song.

Tuy nhiên, tất cả đều nằm trong dự đoán của hấn ta, Lãnh Như Tuyết quả nhiên vẫn chưa từ bỏ Liên Đường, còn Ưu Vô Song cũng tuyệt đối không tiếp nhận sự tồn tại của Liên Đường, và kết quả là Ưu Vô Song sẽ bị Lãnh Như Tuyết hiểu lầm, phần nộ rời khỏi!

Còn hấn ta, việc cần làm lúc này, chính là nhân cơ hội này, giữ Ưu Vô Song ở bên cạnh mình, còn về Ưu Lạc Nhạn, tuy ả ta là thái tử phi của hấn ta, nhưng trong lòng hấn ta, Ưu Lạc Nhạn có hay không cũng không quan trọng, là một con cờ có thể bỏ bất cứ lúc nào!

Nhìn thấy Lãnh Như Băng thừa nhận lợi dụng mình, Ưu Lạc Nhạn cơ hồ tức đến mất lí trí, ả ta vội tiến về trước, túm lấy cổ áo Lãnh Như Băng, thét: “Lãnh Như Băng! Sao ngươi có thể đối xử với ta như vậy? Sao ngươi có thể? Ta mới là thái tử phi của ngươi, sao ngươi có thể vì người nữ nhân khác mà đối xử với ta như vậy?”

Đối diện với sự bám lấy không dứt của Ưu Lạc Nhạn, Lãnh Như Băng đã mất đi tính kiên nhẫn, hấn tóm lấy tay Ưu Lạc Nhạn, không chút lưu tình đẩy ả ta ngã xuống đất, lạnh lùng nói: “Ưu Lạc Nhạn, bộ dạng điên của ngươi chỉ khiến bản thái tử càng chán ghét ngươi hơn!”

Bị Lãnh Như Băng đối xử vô tình như vậy, lòng oán hận trong Ưu Lạc Nhạn đã dâng khắp người, ả ta thảm bại đứng từ dưới đất dậy, oán giận nhìn Lãnh Như Băng, mất đi lí trí hét lên: “Lãnh Như Băng, ta có điểm nào không bằng ả tiện nhân đó? Tại sao ngươi lại đối xử với ta như vậy? Ngươi muốn có được ả tiện nhân đó sao? Ngươi đừng hòng! Một ngày còn có Ưu Lạc Nhạn ta, ả đừng hòng bước một bước nào vào phủ thái tử!”

Lãnh Như Băng sắc mặt vô tình nhìn Ưu Lạc Nhạn, lạnh lùng nói: “Vậy thì bản thái tử từ ngươi! Ưu Lạc Nhạn, ngươi tốt nhất đừng giờ tính khí tiểu thư của ngươi trước mặt bản thái tử, nếu như ngươi muốn ngang tàng, bản thái tử không ngại cho ngươi một tấm hưu thư!”

“Ngươi!” Ưu Lạc Nhạn không dám tin mở to hai mắt, oán hận nhìn Lãnh Như Băng, qua một lúc sao, ả ta mới vội hét lên: “ngươi muốn từ ta? Ngươi chỉ vì một nữ nhân có thể tiếp bất kì nam nhân nào mà muốn từ ta.....”

‘Chát’ một tiếng, một âm thanh thanh thúy ngắt đi tiếng hét toáng của Ưu Lạc Nhạn, gò má kiều mĩ của ả ta bị Lãnh Như Băng vô tình tát một bạt tay, cả người ả ta cũng như bạt tay đến đột ngột ấy mà ngã xuống đất, văng trán và mạnh vào nền đất cứng, phút chốc máu tươi trào ra.

Tuy nhiên, khi ả ta còn chưa kịp phản ứng lại thì bên tai đã truyền đến âm thanh lạnh lùng của Lãnh Như Băng: “Ưu Lạc Nhạn, ngươi hãy nhớ lấy! Nếu như bản thái tử còn nghe thấy ngươi nói xấu nàng ấy bất kì câu nào, bản thái tử sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!”

Sắc máu đỏ tươi, dọc theo khuôn mặt Ưu Lạc Nhạn từ từ chảy xuống, ả ta sững sờ nhìn Lãnh Như Băng tựa như ác ma với dung mạo lãnh khốc, không hề động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 219: Lãnh Như Phong, cảm ơn ngươi

Màn đêm, đã buông xuống.

Tại một tiểu trấn nhỏ, mặt trời đã xuống núi, dòng người trên đường cũng đã không còn, những tiệm bán nhỏ bên đường cũng đã thu dọn đóng cửa.

Tuy nơi này cách kinh thành không xa, nhưng, ngoài một số thương buôn hay qua lại thì hầu hết đều là những thường dân bá tánh, cho nên, sau khi trời về

đêm, người trong khách điểm cơ hồ đều đã nghỉ ngơi.

Cả một khách điểm, chìm vào tĩnh lặng.

Lầu hai, trong một gian phòng đơn giản, một ánh đèn vàng nhạt soi sáng cả gian phòng vốn dĩ tối om.

Ưu Vô Song ngồi nhìn Lãnh Như Phong đối diện nàng, nhìn bộ dạng phong trần của hắn ta, lòng không khỏi cảm thấy áy náy, trên đường rời khỏi kinh thành, nàng đều tựa như đang nằm mơ, và nay khi tỉnh lại, lại cảm thấy bản thân quá ngang bướng.

Khi ấy nàng chỉ muốn chạy trốn thật xa, không hề suy nghĩ gì nhiều, nay bình tĩnh lại nghĩ thì chỉ cảm thấy hành động của mình chỉ làm liên lụy Lãnh Như Phong.

Nay nàng đã rời khỏi thất vương phủ, nàng hà tất tiếp tục liên lụy Lãnh Như Phong? Không biết việc Lãnh Như Phong đưa nàng rời khỏi có ai biết chưa, nếu như truyền đến tai lão hoàng đế hồ ly đó, Lãnh Như Phong sau này nhất định khó sống yên.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song khẽ thở dài, áy náy nhìn Lãnh Như Phong nói: “Lãnh Như Phong, người vẫn là quay về kinh thành đi, không cần lo lắng cho ta.”

Lãnh Như Phong mỉm cười nhìn Ưu Vô Song, ngữ khí hết sức kiên định: “Vô Song, nếu như đã quyết định đưa nàng rời khỏi, ta sẽ không trở về, trừ phi nàng đã thật sự không cần ta, ta mới rời khỏi nàng!”

“Người.” trong lòng Ưu Vô Song rất cảm kích Lãnh Như Phong, nếu như không phải hắn ta, nàng muốn rời khỏi thất vương phủ còn khó hơn lên trời, nhưng trong lòng nàng có cách nghĩ của nàng, Lãnh Như Phong một mực bảo vệ nàng, còn nàng, lại không gì để báo đáp lại, nàng không thể vì việc của mình mà liên lụy hắn ta.

Nhưng mà, nàng bây giờ không biết nên khuyên Lãnh Như Phong như thế nào.

Nay, nàng đã rời khỏi thất vương phủ được mấy canh giờ rồi, không biết là Lãnh Như Tuyết có phát hiện nàng rời khỏi không?

Nghĩ tới đây, lòng Ưu Vô Song bỗng dâng lên nỗi cay đắng, hắn nhất định không để tâm, hơn nữa, với tính cách của Liên Đường, ả cũng tuyệt đối bám lấy Lãnh Như Tuyết, không để hắn rời khỏi ả nửa bước. Đợi khi hắn phát hiện nàng rời khỏi, có lẽ đã là ngày mai rồi.

Ưu Vô Song hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng đè nén nỗi cay đắng trong lòng xuống, nàng còn nghĩ về hắn làm gì? Trong lòng hắn căn bản không có nàng, nàng hà tất lại vì một nam nhân trong lòng không có nàng mà thương tâm?

Nay nàng đã rời khỏi hắn, rời khỏi kinh thành, nàng nên an bài thật tốt cuộc sống mai sau của mình mới phải chứ?

Nhìn bộ dạng thất thần của Ưu Vô Song, lòng Lãnh Như Phong bất giác nhói đau, hắn ta đứng dậy, đi đến bên cạnh Ưu Vô Song, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, trầm mặc một lúc, đột nhiên nói: “Vô Song, nếu như nàng hối hận, muốn quay trở về thì vẫn còn kịp đấy.”

Ưu Vô Song khẽ lắc đầu, nhỏ tiếng đáp: “Ta không quay trở về, Lãnh Như Phong, cảm ơn người!”

Lãnh Như Phong không nói gì, tay của hắn ta nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc đen óng nhu thuận của Ưu Vô Song, cảm giác nhu thuận ấy khiến tim hắn ta nhảy lệch một nhịp, qua một hồi lâu, mới dịu dàng nói: “Vô Song, nàng mãi mãi không cần cảm ơn ta, bất cứ việc gì ta làm vì nàng đều là do ta cam tâm tình nguyện.”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, Ưu Vô Song khẽ sùng sốt, nàng không hề ngốc, nàng nghe ra được ý của Lãnh Như Phong, chỉ là, sự thật này khiến nàng có chút ngạc nhiên.

Từ trước đến nay, Lãnh Như Phong luôn chăm sóc nàng tựa như một người ca ca, còn nàng trước nay cũng chưa từng nghĩ Lãnh Như Phong sẽ thích nàng.

Từ trước tới nay, đối diện với sự quan tâm của Lãnh Như Phong, nàng luôn cho rằng Lãnh Như Phong vì Lãnh Như Tuyết mới quan tâm nàng, nàng từ trước đến nay chưa hề nghĩ qua Lãnh Như Phong sẽ thích nàng, bởi vì, hắn chưa từng tỏ lộ trước mặt nàng.

Là nàng chậm tiêu, hay là Lãnh Như Phong cố ý che giấu?

Nhìn sự ôn nhu của Lãnh Như Phong, sống mũi Ưu Vô Song bỗng cay cay, có người vì nàng thậm chí ra tất cả, nàng lại không hề hay biết, còn người nàng luôn cho là yêu mình sâu đậm nhất lại vô tình với nàng như vậy.

Nghĩ tới sự không tin tưởng và hoài nghi của Lãnh Như Tuyết, nước mắt Ưu Vô Song bất giác một lần nữa trào ra.

Nhìn Ưu Vô Song thậm chí rơi lệ, Lãnh Như Phong biết, nàng lại nhớ về Lãnh Như Tuyết, lòng hắn ta lại nhói đau.

Hắn ta không đổ lỗi vị trí của đệ đệ trong tim nàng, hắn ta cũng biết, có lẽ, cả đời này, hắn ta cũng không thể thay thế vị trí của đệ đệ trong lòng nàng. Hắn ta chỉ cần có thể đứng bên cạnh bảo vệ nàng là đủ rồi!

Chỉ là, mỗi khi nhìn thấy nàng vì đệ đệ mà thương tâm rơi lệ, hắn ta vẫn không nhịn được vì nàng mà đau lòng.

Hắn ta đưa tay ra, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Ưu Vô Song, đang định nói gì, đột nhiên, chính trong lúc này, cửa phòng bị người đẩy ra, một thiếu niên xông vào, nói với Lãnh Như Phong: “Lục gia, thái tử đang đưa người tiến về hướng này!”

Lãnh Như Phong sắc mặt đại biến, hắn ta nói với thiếu niên kia: “Lạc Tranh, ngươi mau đi chuẩn bị ngựa, chúng ta lập tức rời khỏi, họ còn bao lâu nữa sẽ đến?”

Người thiếu niên gọi là Lạc Tranh đáp: “Khoảng nửa canh giờ họ sẽ đuổi đến, thuộc hạ sẽ đi chuẩn bị ngựa ngay, trước khi họ đến chúng ta sẽ rời khỏi.”

Nói rồi, Lạc Tranh rất nhanh đã quay người rời đi.

Ưu Vô Song có chút nghi hoặc nhìn Lãnh Như Phong: “Lãnh Như Phong, đây là việc gì? Thái tử sao lại đến vào lúc này?”

Kiểm mi của Lãnh Như Phong nhú chặt, nói với Ưu Vô Song: “Vô Song, bây giờ không phải lúc nói chuyện này, lát nữa trên đường đi ta sẽ kể với nàng.”

Dứt lời, Lãnh Như Phong quay sang nói với Vân Nhi: “Vân Nhi, mau thu dọn đồ, chúng ta lập tức rời khỏi đây!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Huỳnh đệ trở mặt

Nhìn thần sắc nghiêm trọng của Lãnh Như Phong, Ưu Vô Song biết rằng chuyện này nhất định còn có điều gì mờ ám, cho nên cũng không hỏi nhiều, mà cùng giúp Vân Nhi thu dọn đồ đạc, sau đó cùng Lãnh Như Phong rời khỏi khách điểm.

Khách điểm đã tắt đèn từ sớm, người trong khách điểm cũng đã nghỉ ngơi, họ rời khỏi không hề kinh động đến bất cứ ai.

Cửa trước của khách điểm đã khóa lại, Lãnh Như Phong đưa Ưu Vô Song đi ra từ cửa sau, lúc này, Lạc Tranh đã chuẩn bị xong xe ngựa, đợi ở cửa sau.

Lãnh Như Phong vội vàng dìu Ưu Vô Song lên xe ngựa, tuy nhiên, chính trong lúc này, tiếng vó ngựa từ ngoài xa truyền đến ngày càng gần, theo sau tiếng vó ngựa, một âm thanh lạnh lùng truyền đến: “Lục hoàng đệ, đệ muốn đi đâu?”

Nghe thấy âm thanh này, người Lãnh Như Phong khẽ cứng đờ, hắn ta ra hiệu cho Lạc Tranh ngồi trên xe ngựa, nhỏ tiếng nói: “Chăm sóc tốt cho tiểu thư.”

Sau đó nhảy xuống xe ngựa, đi về phía người ngồi trên ngựa, cười lạnh một tiếng, lớn tiếng nói: “Đại hoàng huynh ngày bận trăm việc, sao lại xuất hiện nơi này?”

Lãnh Như Băng nheo mắt lại, nhìn Lãnh Như Phong thần sắc kiên định, sau đó ánh mắt rơi vào chiếc xe ngựa sau lưng hắn ta, lạnh lùng nói: “Bồn thái tử chỉ đến để lấy lại thứ thuộc về bồn thái tử, ngược lại là lục hoàng đệ, đệ không ở kinh thành, sao lại xuất hiện ở nơi này trong đêm hôm như vậy?”

Lãnh Như Phong không chút yếu thế nhìn Lãnh Như Băng, cười lạnh một tiếng: “Thứ thuộc về đại hoàng huynh? E rằng là do đại hoàng huynh một mực cưỡng cầu chăng? Theo thần đệ biết, nàng từ trước đến nay không thuộc về đại hoàng huynh!”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, sắc mặt Lãnh Như Băng phút chốc trở nên cực kỳ khó coi, hắn ta hừ một tiếng, không thèm quan tâm Lãnh Như Phong, mà chỉ nhìn về phía xe ngựa, lớn tiếng nói: “Vô Song, bồn thái tử biết nàng ở đó, ta cũng biết nàng chịu không ít ủy khuất ở chỗ thất hoàng đệ, nếu như nàng nguyện ý theo bồn thái tử trở về, bồn thái tử đảm bảo nàng sẽ không chịu bất kỳ ủy khuất nào, và còn cưới nàng làm thái tử phi! Thế nào?”

Tiếng nói của Lãnh Như Băng, truyền rõ vào trong xe ngựa, trong bóng tối, Ưu Vô Song và Vân Nhi nắm lấy tay nhau, nàng thậm chí còn có thể cảm nhận được, Vân Nhi đang run rẩy.

Nàng không hề quan tâm lời của Lãnh Như Băng, mà chỉ vỗ nhẹ vai Vân Nhi, để nàng ta không hoang mang, trong lòng cảm thấy vạn phần ngờ hoặc, nàng thật sự không hiểu ý của Lãnh Như Băng.

Vân Nhi có chút run rẩy nhỏ tiếng hỏi: “Tiểu thư, người sẽ không theo thái tử gia về kinh chứ?”

Ưu Vô Song khẽ lắc đầu, nàng đột nhiên ý thức được bên trong xe ngựa tối om, Vân Nhi căn bản không nhìn thấy động tác của nàng, liền nhỏ tiếng nói: “Ta tự khắc sẽ không tin lời của hắn ta, Vân Nhi, ngươi yên tâm, ta sẽ không theo hắn đi.”

Vân Nhi nghe thấy lời của Ưu Vô Song, vẫn có chút lo lắng hỏi: “Vậy chúng ta bây giờ phải làm sao? Thái tử gia hình như mang theo rất nhiều người.”

Tuy nhiên, lời của Vân Nhi còn chưa nói hết, chỉ nghe Lãnh Như Phong lạnh lùng nói: “Đại hoàng huynh, theo thần đệ biết, những ủy khuất mà Vô Song phải chịu, tất cả đều nhờ đại hoàng huynh ban cho, đại hoàng huynh hà tất giả làm người tốt? Sự xuất hiện của Liên Đường, không phải là màn kịch hay do đại hoàng huynh sắp xếp sao?”

Lãnh Như Băng lạnh lùng nhìn Lãnh Như Phong, cười lạnh nói: “Vậy thì đã sao? Bồn thái tử thừa nhận, sự xuất hiện của Liên Đường, đích thực là do một tay bồn thái tử an bài, nhưng mà, đây chỉ là việc Lãnh Như Tuyết căn bản không từ bỏ ả, nếu như hấn yêu Vô Song, sao lại nhẫn tâm để nàng chịu bất kỳ ủy khuất nào?”

Lời ở bên ngoài, khiến tim Ưu Vô Song thất lại.

Sự xuất hiện của Liên Đường, quả nhiên không phải là ngẫu nhiên, mà là có người cố ý an bài, nhưng những việc đó không còn quan trọng nữa, đúng như Lãnh Như Băng nói, bất kể Liên Đường có xuất hiện có phải là do người khác cố ý an bài hay không, mà là Lãnh Như Tuyết cuối cùng vẫn không từ bỏ ả.

Việc này chứng minh, trong lòng hấn, chỉ yêu có mình Liên Đường, chứ không phải Ưu Vô Song nàng, nếu như hấn yêu nàng, vậy thì, bất kể ai xuất hiện, hấn cũng đều tuyệt đối không để nàng chịu chút ủy khuất nào.

Nghĩ tới đây, lòng Ưu Vô Song lại nhói đau, nhưng mà ngoài cơn đau về con tim, nàng càng có nhiều phần nộ hơn, vì hành động của Lãnh Như Băng mà phần nộ!

Lãnh Như Tuyết có yêu nàng hay không, là việc giữa nàng và Lãnh Như Tuyết, không liên quan đến người khác, hành động bỉ ổi này của Lãnh Như Băng khiến nàng vô cùng phần nộ, những hảo cảm trước kia đối với Lãnh Như Băng, lúc này đã tiêu tan hết.

Lúc này, trong lòng nàng, đối với Lãnh Như Băng một chút cảm kích cũng không có, thứ duy nhất có chỉ là phần hận! Hấn ta cho rằng hấn ta là ai? Hấn ta cho rằng hấn ta là thái tử của Tây Diêm thì có thể tùy tiện xen vào việc của người khác sao?

Lãnh Như Băng ở bên ngoài thấy bên trong xe ngựa không có chút động tĩnh gì, trong lòng bất giác dâng lên hoài nghi, hấn ta không thèm quan tâm Lãnh Như Phong, bước xuống ngựa, định tiến về phía xe ngựa, tuy nhiên, thân ảnh Lãnh Như Phong thoáng chớp, ngăn hấn ta lại.

Lãnh Như Băng lạnh lùng nhìn Lãnh Như Phong đang ngăn hấn ta, sắc mặt âm trầm, lạnh giọng nói: “Sao? Lục hoàng đệ, đệ muốn ngăn cản bồn thái tử sao?”

Lãnh Như Phong cười nhẹ một tiếng, nói: “Đại hoàng huynh, huynh làm như vậy có từng hỏi qua Ưu Vô Song chưa? Nàng có nguyện ý cùng huynh trở về kinh thành? Với thân phận của đại hoàng huynh, nếu như ép buộc một nữ tử yếu đuối, không lẽ không sợ thiên hạ cười nhạo sao?”

Lời của Lãnh Như Phong, đâm vào chỗ đau của Lãnh Như Băng, sắc mặt hấn tái xanh, lạnh lùng nhìn Lãnh Như Phong, hàn giọng nói: “Tránh ra, nếu không, đừng trách bồn thái tử không niệm tình huynh đệ!”

Lãnh Như Phong bất động như sơn, lạnh lùng nhìn Lãnh Như Băng, nói: “Đại hoàng huynh, xem ra, hôm nay thần đệ phải làm trái ý huynh rồi!”

Ánh mắt Lãnh Như Băng thoáng qua tia sát ý, hấn ta hàn giọng nói: “nếu đã như vậy, vậy thì, ngươi đừng trách bồn thái tử!”

Dứt lời, hấn ta không đợi Lãnh Như Phong nói gì, đã tung một chưởng về phía Lãnh Như Phong với tốc độ nhanh chóng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 221: Đó là gì?

Trong phút giây hai huynh đệ họ động thủ, thừa lúc mọi người không chú ý, một roi quất thật mạnh lên người mã nhi, xe ngựa nhất thời tựa như mũi tên bay vút ra khỏi cung, bay nhảy về phía trước.

Nhìn thấy xe ngựa đột nhiên rời khỏi, Lãnh Như Băng không thèm quan tâm Lãnh Như Phong, hấn tung vội một chưởng, sau đó vội càng lui ra sau.

Nhanh chóng lên ngựa, lớn tiếng quát các thuộc hạ: “Đuổi theo cho bồn thái tử!”

Chớp mắt, Lãnh Như Băng dẫn theo nhân mã đuổi theo hướng xe ngựa biến mất.

Nhìn theo thân ảnh đám người của Lãnh Như Băng, ánh mắt Lãnh Như Phong thoáng qua tia lo lắng, hấn ta cũng không suy nghĩ nhiều, kéo lấy con ngựa bên cạnh, xoay người lên ngựa, thân ảnh phút chốc cũng biến mất trong đêm tối.

Còn bên này, bởi vì truy binh ở phía sau, Lạc Tranh đã đánh ngựa chạy với tốc độ nhanh nhất, bởi vì đường núi gấp ghe, đường không bằng phẳng, có nhiều này suýt nữa xe ngựa bị lật.

Việc này quả thật đã khổ cho Ưu Vô Song và Vân Nhi ngồi bên trong xe, hai người họ cứ như người chìm hụp trong nước, lúc thì vì xe ngựa nghiêng ngả mà va vào thành xe, thậm chí có vài lần suýt nữa bị văng ra ngoài xe ngựa.

Ưu Vô Song và Vân Nhi nắm chặt lấy thành xe ngựa, mặc cho cơ thể mình theo xe ngựa mà lắc lư, nếu như họ không cẩn trọng, e là sẽ bị văng ra ngoài xe ngựa.

Đường núi khó đi, xe ngựa cúi cúi cũng không nhanh bằng ngựa, thoáng nhìn đám người Lãnh Như Băng sắp đuổi đến gần, Lạc Tranh cắn răng, vội quay đầu xe ngựa qua, chạy về phía con đường nhỏ bên rừng.

Con đường nhỏ ấy không rộng, hơn nữa hai bên còn có cây cối che đậy, cơ hồ đưa tay không thấy năm ngón, tuy nhiên sau khi Lạc Tranh cho xe ngựa chạy vào đó không lâu, đột nhiên ngừng lại, âm thanh hiện rõ sự vội vã nói: “Ưu cô nương, người xuống ở đây, sau đó hãy trốn trong rừng, thuộc hạ sẽ dụ họ đi nơi khác!”

Ưu Vô Song bị xe ngựa xóc đến mắt mờ chóng mặt, nhưng nàng không chút do dự, nghe lời của Lạc Tranh, rất nhanh đưa Vân Nhi cùng xuống xe ngựa.

Tiếng vó ngựa sau lưng càng ngày càng truyền đến rõ ràng, trong lòng Lạc Tranh biết đám người Lãnh Như Băng đã sắp đuổi kịp, nhất thời không kịp nói nhiều, vội vàng nói với Ưu Vô Song: “Ưu cô nương, lục gia nhất định sẽ đuổi theo, người hãy ở đây đợi lục gia đi!”

Nói rồi, Lạc Tranh quát mạnh vào mã nhi, xe ngựa tựa như ánh chớp, biến mất trong đường núi âm u.

Theo sau sự biến mất của Lạc Tranh, tiếng vó ngựa phía sau càng truyền đến rõ ràng, Ưu Vô Song không kịp suy nghĩ, vội kéo Vân Nhi chui vào trong khu rừng, họ vừa mới vào khu rừng, đám người của Lãnh Như Băng đã chạy ngang qua nơi họ vừa xuống ngựa.

Tiếng vó ngựa xa dần, khu rừng lại hồi phục sự tĩnh lặng, trong khu rừng đưa tay không thấy năm ngón này, Ưu Vô Song nghe thấy rất rõ tiếng tim đập nhanh của mình và Vân Nhi.

Vân Nhi nắm chặt lấy tay Ưu Vô Song, tay nàng vì khăn trương mà đã chảy ra lớp mồ hôi mòng, thậm chí còn khẽ run lên.

Ưu Vô Song hít một hơi thật sâu, cố gấn bình tĩnh, nàng không thể nghe lời của Lạc Tranh, ở lại đây đợi Lãnh Như Phong, bởi vì, đám người của Lãnh Như Băng rất nhanh sẽ đuổi kịp Lạc Tranh, đợi khi họ thấy trong xe ngựa không có người, nhất định sẽ quay trở lại.

Đến khi ấy, nếu như ở lại đây bị bọn người Lãnh Như Băng phát hiện, vậy thì nàng chỉ có thể đưa tay chịu trời.

Còn có một việc nữa, đó là nàng thật sự không muốn vì việc của nàng mà liên lụy Lãnh Như Phong, nếu như không, lòng nàng sẽ rất bất an.

Cho nên, nếu như đã thế, vậy thì họ rời khỏi như vậy cũng tốt, tìm không được nàng, Lãnh Như Băng sẽ không đến nỗi làm khó Lãnh Như Phong, bởi vì dù gì họ cũng là huynh đệ.

Nghĩ tới đây, tay nắm lấy tay Vân Nhi sẽ siết chặt, nhỏ tiếng nói: “Vân Nhi, chúng ta đi!”

Vân Nhi có chút ngờ hoặc nói: “Tiểu thư, không phải Lạc Tranh bảo chúng ta ở đây đợi lục vương gia? Chúng ta định đi đâu?”

Ưu Vô Song nắm lấy tay Vân Nhi, hít một hơi thật sâu, nói: “Vân Nhi, chúng ta không thể liên lụy Lãnh Như Phong, hơn nữa, dù sao hần ta cũng là vương gia, ta không muốn vì ta mà huynh đệ họ trở mặt tàn sát nhau.”

Dứt lời, Ưu Vô Song không đợi Vân Nhi nói gì, trong bóng tối, kéo lấy Vân Nhi, mò mẫm đi về phía trước.

Trong khu rừng tối đến mức đưa tay không thấy năm ngón, hơn nữa mặt đất cao thấp không bằng phẳng, đi trong khu rừng tối như vậy, thật sự là rất nguy hiểm, nhưng Ưu Vô Song nào còn có thể lo nhiều như vậy, nàng không thể ở yên tại chỗ, nếu không nàng sẽ liên lụy Lãnh Như Phong, nàng không thể ích kỉ như vậy.

Không biết đi bao lâu, họ vẫn chưa đi ra được khỏi khu rừng, xung quanh đen ngòm, căn bản không phân biệt rõ phương hướng.

Hai người nữ tử từ thể lực yếu ớt, lúc này họ đã mệt mỏi vô cùng, dưới chân, truyền đến cảm giác đau đớn vô cùng, nghỉ lại thì chắc hẳn bàn chân đã bị xước.

Vân Nhi cảm thấy bước chân ngày càng nặng nề, nàng ta cuối cùng cũng dừng lại, thở dốc: “tiểu thư, nô tỳ đi không nổi nữa rồi!”

Ưu Vô Song kì thực cũng không khỏe hơn Vân Nhi là bao, nàng thở dốc một lúc, mới nói: “Chúng ta nghỉ một chút đi.”

Dứt lời, nàng kéo lấy Vân Nhi, dựa lưng vào gốc cây ngồi xuống nghỉ ngơi.

Không khí trong khu rừng tĩnh lặng, yên tĩnh đến có thể nghe thấy rõ tiếng thở của họ, tuy nhiên, tiếng gầm của động vật không biết tên đột nhiên truyền lại, khiến chủ tớ hai người kinh hãi.

Ưu Vô Song cảm thấy được Vân Nhi đang run, kì thực, bản thân nàng nào không sợ? Nhưng mà, nàng miễn cưỡng đè nén sự kinh sợ trong lòng.

Lúc này nhìn thấy Vân Nhi run rẩy vô cùng, nàng đang định mở miệng an ủi nàng ta, nhưng nàng còn chưa nói ra lời thì đã nghe thấy giọng nói run rẩy của Vân Nhi: “Tiểu thư, người nhìn xem.đó....đó.....là gì.....?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 222: Lâm vào nguy hiểm

Bởi vì màn đêm đen, Ưu Vô Song nhìn không thấy hướng Vân Nhi chỉ, nhưng nàng phát giác được sự sợ hãi trong lòng Vân Nhi, bắt giác quay đầu lại nhìn, cái quay đầu này khiến lòng người nàng dựng đứng cả lên!

Trong màn đêm, nơi cách nàng và Vân Nhi không xa, đang có vài đốm sáng xanh nhìn rất quỷ dị.

Nhìn thấy chấm sáng xanh ấy, Ưu Vô Song bắt giác cảm thấy cực kì sợ hãi, bởi vì, nàng biết những chấm sáng ấy đại diện cho gì!

Nếu như nàng không đoán nhầm thì, đó ác hẳn là mãnh thú, dù không phải là cọp hay sư tử thì cũng là loài sói dữ tợn.

Sói! Lòng Ưu Vô Song nhất thời cảnh giác xung quanh.

Lúc còn ở thế kỉ 21, có một lần, nàng và đồng nghiệp vì truy đuổi một trọng phạm, mà vô tình bước vào khu rừng nguyên sinh.

Ở trong ấy, họ đã gặp phải một bầy sói, khi đó là lần đầu tiên nàng biết được lũ sói đáng sợ như thế nào.

Nhưng dù sao đi nữa, khi ấy họ cũng có khoảng mười người, hơn nữa, trong tay còn có vũ khí, nhưng dù là vậy, vẫn có một đồng nghiệp hy sinh dưới nanh vuốt sắc nhọn của lũ sói.

Cảnh tượng đầy máu đáng sợ ấy, khiến nàng cả đời không thể quên.

Và bây giờ, trong khu rừng tối đen như mực này, nếu như nàng và Vân Nhi gặp phải sói, vậy thì, cách duy nhất có thể làm là chạy, nếu như chạy không khỏi, vậy thì, kết cục chỉ có chôn thân nơi bụng sói!

Nhìn những chấm xanh ấy lượn lờ trong đêm tối đang từ từ di chuyển đến gần nàng và Vân Nhi, trong đầu Ưu Vô Song trống không, nàng vô thức nắm lấy tay Vân Nhi, giọng run rẩy hét lên: “Mau chạy!”

Trong đêm tối, căn bản không nhìn thấy đường, Ưu Vô Song chỉ có thể theo bản năng, kéo lấy Vân Nhi chạy cắm cúi, tuy nhiên, những chấm sáng xanh ấy vẫn không ngừng đuổi theo.

Những loài cây cỏ vô danh không ngừng quệt qua làn da mềm mại của Ưu Vô Song và Vân Nhi, để lại một vết rồi lại một vết thương đỏ đau đớn vô cùng, nhưng Ưu Vô Song lúc này nào còn quan tâm việc ấy, nàng chỉ làm theo bản năng, kéo lấy Vân Nhi không ngừng chạy về phía trước.

Mặt đất gồ ghề không bằng phẳng, khiến cho nàng không biết bao lần suýt té, nhưng nàng không dám dừng lại, bởi vì, nàng biết, nếu như nàng dừng lại, thì sẽ bỏ mạng nơi rừng hoang vắng này.

Nhìn những chấm sáng xanh càng đuổi càng gần kia, trong lòng Ưu Vô Song lo sợ vô cùng, không lẽ, hôm nay nàng thật sự phải bỏ mạng trong khu rừng này sao?

Chính trong lúc này, Vân Nhi cơ hồ đã không còn chạy nổi nữa, chỉ là sự kinh hãi trong lòng khiến nàng ta cố gắng tiếp tục không dám dừng bước, chạy theo Ưu Vô Song, trong lòng nàng ta đã sợ hãi đến cực điểm.

Thân người Vân Nhi đột nhiên mềm hẳn, ngã mạnh xuống đất, thở dốc nói: “Tiểu thư.....nô tỳ.....nô tỳ thật sự chạy không nổi nữa rồi.....người đừng quan tâm nô tỳ nữa.....mau chạy đi.....”

Tuy biết rằng nếu như Vân Nhi lưu lại, những mãnh thú kia sẽ không đuổi theo mình nữa, nhưng nàng làm sao có thể bỏ Vân Nhi một mình làm mồi cho mãnh thú?

Nhìn những chấm sáng xanh không ngừng kia đuổi theo kia, Ưu Vô Song cắn chặt răng, kéo Vân Nhi từ dưới đất lên, vội vã nói: “Mười người nói vậy ư? Có chết chúng ta cùng chết, mau đứng dậy!”

Vân Nhi nghe thấy lời của Ưu Vô Song, không biết từ đâu lấy lại sức lực, một lần nữa đứng dậy chạy theo Ưu Vô Song.

Nhưng mà, hai người dù sao vẫn là hai nữ tử yếu ớt, trong khu rừng thưa tay không thấy năm ngón này, muốn chạy trốn nanh vuốt của những loài mãnh thú đó, căn bản là chuyện không thể, những động vật không biết tên bám theo nàng và Vân Nhi kia, phảng phất như đã biết được sự thật này, chỉ là không nhanh không chậm đuổi theo chủ tớ hai người, không ngừng chạy, phảng phất như đang chờ đợi họ tiêu hao hết thể lực.

Thời gian cứ trôi qua, Ưu Vô Song chỉ cảm thấy chân mình ngày càng nặng dần, tim đập ngày càng nhanh, còn Vân Nhi, nếu như không phải nàng dịu lấy nàng ta, thì e là nàng ta đã ngã xuống từ lâu rồi.

Nàng biết, sức lực của nàng, cũng đã sắp cạn kiệt, còn những mảnh thú kia, phảng phất như mất đi nhãn nại, đang áp sát nàng.

Cuối cùng, cơ thể Vân Nhi khụy ngã xuống đất, bị cơ thể Vân Nhi đụng phải, cơ thể Ưu Vô Song cũng mất đi thăng bằng, cùng ngã về trước, và chính trong lúc này, chân nàng đột nhiên hụt bước, cả người lảo đảo xuống đất.

Ưu Vô Song còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ cảm thấy đầu rất đau, một chất dịch ướt đang dọc theo khuôn mặt nàng mà chảy xuống, cô nàng chỉ cảm thấy trước mắt là một màn đen, rồi sau đó ngất đi.

Vân Nhi nghe thấy tiếng Ưu Vô Song ngã xuống đất, trong lòng kinh hãi, không quan tâm đến vết thương trên người, nhanh chóng bò từ dưới đất dậy, mò mẫn tìm Ưu Vô Song: “Tiểu thư.....tiểu thư.....”

Rất nhanh, trong màn đêm đen, Ưu Vô Song đang tìm được Ưu Vô Song, nhưng Ưu Vô Song lúc này đã ngất đi, nào còn nghe được tiếng kêu gào của Vân Nhi?

Phát hiện Ưu Vô Song không động đậy, lòng Vân Nhi sợ hãi đến cực độ, nàng ta không còn nhìn được sự kinh sợ trong lòng, trong màn đêm tối, ôm lấy người Ưu Vô Song, lớn tiếng khóc gào.

Còn những chấm sáng xanh ấy giờ đây đã áp gần, nhưng có lẽ là do tiếng khóc gào của Vân Nhi, chúng không lập tức xông tới, nhưng cũng không tình nguyện rời đi, mà chỉ vây thành vòng tròn, không ngừng xoay quanh Ưu Vô Song và Vân Nhi.

Qua một hồi lâu, cũng có lẽ là không còn nhẫn nại được nữa, những chấm sáng xanh ấy phát ra một tiếng gầm lớn, sau đó từng chút từng chút tiến gần Vân Nhi đang khóc kia, sau đó bỗng nhảy xổ vào.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 223: Tâm tư của Liên Đường

Thất vương phủ.

Liên Đường ngất đi kia sau khi được đại phu bắt mạch, đã hoàn toàn không còn trở ngại, chỉ là cơ thể suy nhược quá mức, cần tịnh dưỡng tốt.

Lãnh Như Tuyết lẳng lặng nhìn Liên Đường đang nằm trên giường, sau khi biết ả không sao, trong lòng cũng nhẹ nhõm, không biết tại sao, trong lòng hần đột nhiên có một tia bất an, hần đột nhiên rất muốn đến Vô Trần điện, đi gặp tiểu nữ nhân kia.

Ý nghĩ ngày càng mãnh liệt, tuy lần này hần cảm thấy tiểu nữ nhân ấy có phần quá đáng, không muốn đi gặp nàng nhanh như vậy, nhưng, trong lòng hần luôn bất giác nghĩ về nàng.

Đặc biệt là lúc hần ôm lấy Liên Đường rời khỏi, nhìn ánh mắt thất vọng và tuyệt vọng của nàng, lòng hần rất bất an.

Nay Liên Đường đã không sao nữa, vậy thì, hần thật sự không nhìn được đến Vô Trần điện, đi đến gặp tiểu nữ nhân.

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết giao phó nô tì chăm sóc Liên Đường, sau đó định rời khỏi, nhưng ả hoàn ả cắn chặt răng, có chút do dự nhìn Lãnh Như Tuyết rời đi, đột nhiên quỳ xuống, nói: “Vương gia!”

Lãnh Như Tuyết nhú mày, có chút không phục tức nói: “Có chuyện gì?”

Lúc này hần chỉ muốn nhìn thấy tiểu nữ nhân, đối với hành động đột ngột này của ả hoàn ả cảm thấy tức giận vô cùng.

Nô tì này không phải là hạ nhân của thất vương phủ, mà là ả hoàn thân cận của Liên Đường, ả hoàn ả nhìn thấy Lãnh Như Tuyết dừng lại, liền khóc nói: “Vương gia.....nô tì cầu xin người, hãy đợi tiểu thư tỉnh lại hãy rời khỏi, nếu như tiểu thư tỉnh lại không thấy vương gia, nhất định sẽ không chịu dùng cơm, những ngày này vương gia không đến, cơ thể tiểu thư ngày càng suy yếu.....đại phu nói, nếu như tiểu thư tiếp tục không chịu dùng cơm, e là.....e là cơ thể sẽ không chịu đựng nổi.....”

Nghe thấy lời của nô tì này, kiếm mi Lãnh Như Tuyết nhíu chặt, đối với sự bám riết những ngày này của Liên Đường, trong lòng hần đã chán ghét, nhưng, niệm tình trước kia, hần không thể bỏ mặc ả không lo.

Cho nên, hần trầm ngâm một lúc, cuối cùng vẫn lựa chọn ở lại, dù rằng, lòng hần lúc này đang rất nhớ tiểu nữ nhân quật cường kia.

Nhìn thấy Lãnh Như Tuyết cuối cùng cũng ở lại, nữ tử ấy thờ phào nhẹ nhõm, nữ tử ấy đứng dậy, cản trọng đứng một bên hầu hạ, không ra tiếng nào.

Qua một lúc sau, Liên Đường nằm trên giường kia cuối cùng cũng ngâm một tiếng, sau đó từ từ mở mắt ra, ả hoảng loạn liếc nhìn tầm thất, sau khi nhìn thấy Lãnh Như Tuyết vẫn còn ở trong tầm thất, mới nhẹ người.

Ánh mắt tựa thủy, tràn đầy luyện ái của ả nhìn chằm chằm Lãnh Như Tuyết, dùng âm thanh yếu đuối gọi: “Tuyết Nhi.ta bị sao vậy?”

Lãnh Như Tuyết thấy sắc mặt trắng bệch của ả, thậm chí là yếu đuối, nhìn bàn tay đưa đến trước mặt hân của ả, trong lòng vẫn không nhận được tiền lên trước, nắm lấy tay của ả, nói: “Liên Đường, nàng tỉnh rồi à?”

Liên Đường nhìn dung mạo tuấn mĩ của Lãnh Như Tuyết, mấy năm không gặp, hân đã từ một hài tử non trẻ trở thành một nam nhân thành thực có sức cuốn hút, và cũng khiến ả càng thêm quyết tâm, lưu lại bên cạnh hân.

Năm ấy, là ả sai, ả không nên buông tay, và nay, ả lại càng không thể buông tay, trong lòng hân có ả, ngoại trừ ả, hân không thể thích hay quan tâm bất kì nữ nhân nào!

Liên Đường nắm chặt lấy tay Lãnh Như Tuyết, ánh mắt ôn nhu tựa thủy nhìn Lãnh Như Tuyết: “Tuyết Nhi.hãy ở lại đây, đừng đi được không.?”

Lãnh Như Tuyết khẽ do dự, bởi vì, hân bây giờ thật sự rất muốn đi gặp Ưu Vô Song, hôm nay vì Liên Đường đột nhiên ngắt đi, hân đã ôm lấy Liên Đường rời khỏi, trong lòng nàng nhất định đã hiểu lắm.

Bởi vì nhìn thấy nàng đầy Liên Đường ngã, hân vốn dĩ định trừng phạt nàng một chút, những ngày nàng không đến gặp nàng, nhưng hân lại phát hiện, mới có hai canh giờ, hân đã muốn gặp nàng, hơn nữa, ý nghĩ ấy còn thập phần kịch liệt.

Bây giờ trong lòng hân có một xung động, đó chính là, hân muốn nói với nàng tất cả mọi việc liên quan đến mối quan hệ giữa hân và Liên Đường, bởi vì, hân không muốn nàng tiếp tục hiểu lầm nữa, không muốn nhìn thấy bộ dạng thương tâm của nàng.

Liên Đường thấy Lãnh Như Tuyết trầm mặc không nói gì, biết là hân nhất định đang nhớ đến Ưu Vô Song, ả mím môi, cố đè nén sự không vui trong lòng, nghẹn ngào nói: “Tuyết Nhi.có phải Tuyết Nhi không cần ta nữa không? Những năm nay, có phải Tuyết Nhi đã quên ta rồi? hay là Tuyết Nhi vẫn còn đề tâm việc năm ấy ta gả cho người khác?”

Lãnh Như Tuyết nhìn bộ dạng nước mắt đầy mặt của Liên Đường, lòng mềm hân, nhẫn nại nói: “Nàng đừng suy nghĩ lung tung, đại phu nói cơ thể nàng đang rất yếu, nàng vẫn là nghỉ ngơi cho tốt đi!”

Liên Đường nắm chặt lấy tay Lãnh Như Tuyết, dựa đầu vào lòng hân, khóc không thành tiếng nói: “Tuyết Nhi vẫn còn trách ta đúng không? Tuyết Nhi.năm ấy ta gả cho hân ta, thật ra là bị ép buộc a.hoàng thượng không đồng ý cho chúng ta ở cùng nhau, ta.ta là sợ liên lụy Tuyết Nhi vì ta mà chịu khổ.nên mới không thể không đồng ý.”

Nói tới đây, cả người Liên Đường run rẩy, hai tay ôm chặt lấy Lãnh Như Tuyết, khóc: “Tuyết Nhi.có biết không? Những năm nay, ta vẫn luôn không quên Tuyết Nhi.tim của ta.vẫn là của Tuyết Nhi.Tuyết Nhi.người ta yêu là Tuyết Nhi a.”

Lãnh Như Tuyết nhìn Liên Đường dựa trong lòng hân, khóc lóc thảm thương kia, cuối cùng vẫn không nhẫn tâm đẩy ả ra, qua một lúc sau, mới cay giọng nói: “Liên Đường, nếu như nàng không quên được ta, vậy thì, tại sao những năm nay nàng không đến tìm ta?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 224: Sự bất an của Lãnh Như Tuyết

Liên Đường nước mắt nhòe nhoẹt nhìn Lãnh Như Tuyết, nghẹn ngào nói: “Tuyết Nhi, trong lòng ta bất cứ lúc nào cũng có Tuyết Nhi, nhưng mà, lúc ấy hân ta vẫn chưa từ ta. Tuyết Nhi.Liên Đường sau này không còn rời xa Tuyết Nhi nữa.Tuyết Nhi.ta thật sự rất nhớ Tuyết Nhi.”

Nhìn Liên Đường vừa khóc vừa thổ lộ tình ý đối với hân, lòng Lãnh Như Tuyết thầm nhói đau, hân đã từng yêu qua Liên Đường, bởi vì ả là người nữ nhân đầu tiên hân yêu, tình yêu thuần khiết của hân, chính là đã cho ả.

Năm ấy, khi hân chính mắt nhìn thấy ả thành thân cùng người khác, lòng đau như cắt, hân khi ấy, đã ước ao biết bao nhiêu, ả có thể từ bỏ tất cả, cùng hân rời khỏi.

Nhưng, ả cuối cùng vẫn lựa chọn người khác, dù cho năm ấy ả có bị ép đi chăng nữa, nhưng mà, nếu như ả không yêu người nam nhân kia, hà tất trước đó không tìm đến hân? Nếu như ả đến tìm hân sớm hơn, vậy thì hân nhất định sẽ rất vui mừng, vì tình yêu của ả dành cho hân vẫn không thay đổi.

Nhưng, nay đã quá trễ, trong lòng hân đã có tiểu nữ nhân khác, những ngày tháng qua, hân đã biết được, hân không thể nào từ bỏ nàng, vì khi nhìn bộ

dạng tổn thương của nàng, lòng hần, đau.

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết khẽ thở dài, cay giọng nói: “Liên Đường, ta xin lỗi.”

Nghe thấy Lãnh Như Tuyết đột nhiên nói xin lỗi, cơ thể Liên Đường khẽ cứng đờ, nhưng mà, ả rất nhanh đã nở nụ cười gượng ép, nhìn Lãnh Như Tuyết, ngữ khí hoang mang nói: “Tuyết Nhi, đừng nói xin lỗi ta, Tuyết Nhi vẫn còn yêu ta phải không? Hãy nói với ta, Tuyết Nhi vẫn còn yêu ta.”

Đối mặt với sự truy hỏi cố chấp của Liên Đường, Lãnh Như Tuyết chỉ trầm mặc, hần không thể cho ả bất kì lời khẳng định nào.

Bởi vì, hần đã không còn yêu ả nữa, bây giờ, người chiếm giữ lòng hần là một tiểu nữ nhân khác, đối với Liên Đường, hần ngoài đồng tình với ả ra, đã không còn bất kì cảm giác nào nữa, tình yêu trước kia của hần đối với ả, theo năm tháng mà phai pha, bất tri bất giác, đã biến mất trong lòng hần.

Không có được câu trả lời của Lãnh Như Tuyết, lòng Liên Đường càng hoang mang, hai tay ả nắm chặt lấy gấu áo Lãnh Như Tuyết, khóc nói: “Tuyết Nhi. trả lời ta đi. Tuyết Nhi vẫn còn yêu ta mà. đúng không. đúng không.?”

Lãnh Như Tuyết nhẹ nhàng kéo tay ả ra, sau đó quay mặt đi, nói: “nàng mệt rồi, hãy nghỉ ngơi đi!”

Nhìn cảnh sắc bên ngoài, Lãnh Như Tuyết kinh ngạc cảm thấy sắc trời bất tri bất giác đã tối, nghĩ tới Ưu Vô Song, lòng hần khẽ có chút bất an, tiểu nữ nhân đó, hôm nay nhất định đang rất giận hần.

Sự bất an thoáng qua trên mặt Lãnh Như Tuyết, không thoát khỏi cặp mắt của Liên Đường, trong lòng ả đổ kị, đột nhiên hai tay ôm chặt lấy Lãnh Như Tuyết: “Tuyết Nhi. đừng đi.”

Trong lòng Lãnh Như Tuyết đang nhớ đến Ưu Vô Song, đối với sự bám víu không dứt của Liên Đường đã bức tức vô cùng, hần nhìn Liên Đường ôm chặt lấy hông hần, trầm giọng nói: “Liên Đường, đừng quấy nữa, ta còn có việc, cơ thể nàng không khỏe, hãy nghỉ ngơi sớm đi!”

Dứt lời, hần hất bỏ tay Liên Đường, không nhìn ả, không chút do dự quay người rời khỏi.

Nhìn Lãnh Như Tuyết vô tình rời đi, Liên Đường phút chốc ngã xuống giường, khóc thành tiếng.

Người nam nhân này từng yêu ả sâu nặng, nay đã yêu người khác, người hần nhớ nhưng bây giờ không còn là ả, mà là người nữ nhân đẹp nghiêng thành kia!

Ả không cam tâm, ả thật sự không cam tâm, năm ấy hần yêu ả biết bao, làm sao có thể yêu người nữ nhân khác?

Đối với người non nớt năm ấy, ả có thể buông tay, nhưng nay, đối diện với người tuấn mĩ thành thực như hần, ả thật sự không muốn buông tay! Không, ả không thể buông tay, hần là của ả, hần chỉ có thể yêu ả!

Lớn bước đi ra khỏi tâm thất của Liên Đường, Lãnh Như Tuyết nghe thấy tiếng khóc trong tâm thất truyền lại, hần tưởng rằng lòng hần sẽ đau, nhưng mà, hần phát hiện, lòng hần rất bình tĩnh, đối diện với tiếng khóc của ả, lòng hần thậm chí không có chút rung động.

Nghĩ tới Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết bất giác tăng nhanh bước chân, đi về phía Vô Trần điện, rất nhanh, đã bỏ lại tiếng khóc của Liên Đường sau lưng.

Tuy nhiên, khi hần bước vào Vô Trần điện, lòng bỗng nhiên bất an, bởi vì, hần nhìn thấy, Vô Trần điện, một mảng tối om, cư nhiên không thắp đèn.

Sự bất an trong lòng, khiến hần nhanh bước bước vào, hần quét diêm thắp sáng nền trong Vô Trần điện, nhưng lại phát hiện đại điện không có một bóng người.

Sự bất an trong lòng ngày càng mãnh liệt, trong đầu hần không ngừng thoáng qua cảnh trong vườn hôm nay, bộ dạng thương tâm tuyệt vọng của nàng, lòng hần, phút chốc thất lại, hần cơ hồ nghĩ cũng không nghĩ, đẩy cửa tâm thất ra.

Tuy nhiên, cảnh tượng phảng vào trong mắt hần, khiến hần cả người như rơi xuống vực băng, một cảm giác hoang mang trước nay chưa từng có, bỗng chốc dâng lên trong người hần!

Bên trong tâm thất rất sạch sẽ, nhưng hần lại cảm thấy dường như thiếu đi thứ gì đó!

Hần lớn bước đi ra ngoài Vô Trần điện, tức giận gọi: “Người đâu!”

Qua một lúc sau, một lính canh trực ca mới chạy đến, nhìn thấy Lãnh Như Tuyết nộ khí đầy mặt, bất giác hai gối mềm nhũn, quỳ mạnh xuống đất, run rẩy nói: “Nô. nô tài. tham kiến vương gia.”

Lãnh Như Tuyết trán nổi gân xanh, lạnh lùng nhìn tên lính canh, hàn giọng nói: “Vương phi đi đâu rồi?”

Tên lính canh ấy nghe lời của Lãnh Như Tuyết, trong lòng thoáng sợ, vội run rẩy đáp: “Hồi. hồi. vương gia. nô tài. nô tài không biết.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 225: Thư hàm của Lãnh Như Phong

Nghe thấy lời tên lính canh, Lãnh Như Tuyết đại nộ, hấn đá mạnh vào tên lính canh đang quỳ dưới đất, tức giận quát: “Tên nô tài người làm gì vậy? Ngay cả chủ tử đi đâu cũng không biết?”

Lính canh sợ đến mặt không còn sắc máu, run cầm cập nằm dưới đất, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, chỉ không ngừng cầu xin: “Vương gia tha mạng, vương gia tha mạng a.....”

Kì thực, việc này cũng không thể trách tên lính nhỏ này, hấn ta này là người trực ca Vô Trần điện lúc về đêm, ban ngày hấn ta nghỉ ngơi, căn bản không biết việc gì đã xảy ra, càng không biết vương phi vì sao đột nhiên biến mất, bay bị Lãnh Như Tuyết trút giận lên người, kì thực có chút oan uổng.

Nhưng mà, sau khi biết được Ưu Vô Song biến mất ở Vô Trần điện, Lãnh Như Tuyết đang lúc bạo nộ, nào có nghĩ kĩ điều này? Hấn lạnh lùng nhìn tên lính nhỏ, tức giận quát: “Người trực ca trong Vô Trần điện đâu? Toàn bộ gọi ra đây cho bốn vương! Hôm nay, nếu như không nói ra nơi của vương phi đang ở, các người hãy chờ mà rơi đầu!”

Tên lính canh bị dọa đến run rẩy, không dám chậm trễ nửa bước, nhanh chóng bò dậy, sau đó đi tìm người.

Qua một lúc sau, quản gia Lí ma ma vội vàng dẫn hạ nhân đến, nhìn thấy Lãnh Như Tuyết sắc mặt không tốt ngồi trong đại điện, vội lên trước hành lễ: “Vương gia, người đã đến rồi!”

Lãnh Như Tuyết không nhìn Lí ma ma, mà chỉ lạnh lùng hỏi: “Lí ma ma, người làm quản gia như thế nào vậy? Ngay cả vương phi ra phủ từ lúc nào cũng không biết?”

Trong lòng Lí ma ma thoáng sợ, nhưng mà, bà ta rất nhanh đã kiên định trả lời: “hồi vương gia, việc này là vương gia vu oan cho lão nô, sáng nay, vì Liên Đường cô nương không được khỏe mà ngắt đi, lão nô bận việc của Liên Đường cô nương, cho nên không hề biết vương phi rời phủ từ lúc nào!”

Nói rồi, Lí ma ma ngáp ngừng, sau đó quay đầu lại nhìn những hạ nhân quỳ dưới đất quát: “Các người là hạ nhân ở Vô Trần điện, thường ngày làm sao hầu hạ chủ tử? Ngay cả vương phi ra phủ, cũng không bẩm báo một tiếng?”

Những hạ nhân ấy nào có dám trả lời Lí ma ma? Kì thực, những hạ nhân này không ở Vô Trần điện, mà toàn bộ bị Lí ma ma cố ý điều đến nơi của Liên Đường, nhưng, họ không dám nói ra, bởi vì, họ đều sợ Lí ma ma báo thù.

Lãnh Như Tuyết không thèm quan tâm Lí ma ma, mà chỉ nhìn những hạ nhân quỳ dưới đất, tức giận nói: “Các người không ở Vô Trần điện sao? Sao ngay cả vương phi đi đâu cũng không biết?”

Hạ nhân bị dọa đến trắng cả mặt, một quản sự run rẩy nói: “Hồi.....hồi.....vương gia.....vương phi gần đây.....gần đây thường ra ngoàa.....chúng nô tài là hạ nhân cũng không tiện ngăn cản.....cho nên.....”

“Đủ rồi!” Lãnh Như Tuyết tức giận ngắt lời của người hạ nhân đó: “Các người đều cắt hết cho bốn vương, cắt!”

Bọn hạ nhân như thoát được đại nạn, vội vàng bò dậy, nhanh chóng đi ra ngoài.

Lí ma ma thấy Lãnh Như Tuyết mặt tái xanh, trong lòng thâm kêu không ổn, bà ta nhìn vương gia, cẩn trọng nói: “Vương gia bớt giận, hôm nay lão nô thấy lục vương gia, nếu như vương gia muốn biết nơi của vương phi, sao không đi tìm lục vương gia? Có lẽ, nói không chừng lục vương gia biết được nơi của vương phi đang ở.”

Lãnh Như Tuyết khề sừng sốt, nếu như Lí ma ma không nói, hấn cũng quên đi Lãnh Như Phong, nhưng hề nghĩ tới Ưu Vô Song đột nhiên rời khỏi, lòng hấn khề đau nhói, không lẽ nàng muốn rời khỏi hấn đến vậy sao? Tại sao ra phủ cũng không nói với hấn một tiếng? Hay là nàng vẫn còn giận hấn việc hấn thu giữ Liên Đường?

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết khề thở dài, xem ra, hấn phải đến lục vương phủ một chuyến!

Hề nghĩ tới Ưu Vô Song có thể ở chỗ Lãnh Như Phong, trong lòng Lãnh Như Tuyết bất giác có chút bức tức, nàng là vương phi sắp qua cửa của hấn, sao có thể đêm khuya lưu lại ở phủ của nam nhân khác? Dù đó là thân ca ca của hấn, nhưng cũng không hợp lễ nghĩa!

Nhưng mà, bây giờ không phải là lúc nghĩ những việc này, hấn bây giờ chỉ muốn gặp tiểu nữ nhân ấy, muốn ôm nàng thật chặt trong tay, sau đó trừng phạt nàng thật nặng vì dám không ngoan!

Nghĩ thế, Lãnh Như Tuyết không còn ngồi yên đó, hấn vội đứng dậy, đi nhanh ra ngoài điện, hấn bây giờ muốn gặp tiểu nữ nhân ngay lập tức, một khắc cũng không muốn chậm trễ!

Cả chính trong lúc Lãnh Như Tuyết chuẩn bị ra khỏi cửa, đột nhiên nhìn thấy một lính canh vội vàng chạy đến, giao một bức thư hàm cho Lãnh Như

Tuyết, nói: “Vương gia, lục vương gia phái người đưa thư hàm đến!”

Hai mi mày Lãnh Như Tuyết khẽ nhưn, nhận lấy bức thư hàm trong tay tên lính mở ra xem

Nội dung trong thư hàm, khiến sắc mặt Lãnh Như Tuyết phút chốc trở nên cực kì khó coi!

Đây là bút tích của Lãnh Như Phong, trong thứ hấn ta hỏi hấn, có còn yêu Liên Đường, nếu như có, hấn ta sẽ đưa Ưu Vô Song rời đi, nếu như trong lòng hấn còn có Vô Song, vậy thì, đêm nay hãy đến tiểu trấn cách kinh thành không xa, tên là Thanh Sơn để đón Vân Nhi về, đây là cơ hội duy nhất hấn ta cho hấn, cũng là cơ hội duy nhất để Vân Nhi lưu lại bên cạnh hấn.

Sắc mặt Lãnh Như Tuyết cực kì khó coi, hấn vò mạnh thư ham trong tay lại, sau đó tức giận quát tên lính vẫn đứng bên cạnh: “Mau đi chuẩn bị ngựa cho bốn vương!”

Lòng hấn đang vội như lửa đốt, hề nghĩ đến tiểu nữ nhân ấy sẽ rời bỏ hấn, lòng hấn ngoài đau đớn ra, còn có càng nhiều phần nộ và hoang mang!

Tên lính nhỏ chạy đi, Lãnh Như Tuyết siết chặt bức thư hàm trong tay, đang định bước khỏi, chính trong lúc này, độ nhiên nữ tì hầu hạ Liên Đường thần sắc hoang mang, vừa khóc vừa chạy đến, gọi: “Vương gia, người mau đi cứu tiểu thư, tiểu thư người.cất mạch rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 226: Sự hung nhớ trong lòng

Lãnh Như Tuyết thấy nữ tì ấy khóc lóc, trong lòng càng bức bối, hấn không nghe rõ lời của nữ tì, bước chân vẫn không chút dừng lại, vẫn lớn bước đi về trước.

Nữ tì ấy thấy Lãnh Như Tuyết không nghe không hỏi đối với lời ả ta nói, bất giác thảm hoảng loạn, ả ta khẽ do dự giây lát, sau đó vội chạy về trước, chặn Lãnh Như Tuyết lại, ‘độp’ một tiếng, quỳ xuống đất.

Lãnh Như Tuyết lúc này đang vì thư hàm của Lãnh Như Phong mà lòng vạn phần lo lắng, thấy nữ tì ấy to gan dám ngăn mình lại, bất giác tức giận quát: “Cút ra!”

Cơ thể nữ tì ấy tuy vì sợ hãi mà khẽ run lên, nhưng ả ta vẫn quỳ dưới đất không động dấy, khóc nói: “Cầu xin vương gia cứu lấy tiểu thư, nếu như vương gia không đến, tiểu thư.tiểu thư.người không sống nổi đâu.”

Lãnh Như Tuyết giờ mới nghe rõ lời nữ tì ấy nói, tuy lòng hấn lúc này vội vã vô cùng, nhưng nhìn thấy bộ dạng hoang mang của nữ tì ấy, bất giác nhú mày, nhần nại trầm giọng nói: “Phát sinh chuyện gì?”

Nữ tì ấy vẫn khóc nói: “Vương gia, tiểu thư người.nghĩ không thông, cất mạch máu.người không cho nô tì đi tìm đại phu.chỉ muốn gặp vương gia.vương gia.nô tì cầu xin người.xin người hãy cứu tiểu thư.”

Cất mạch máu? Mi mày Lãnh Như Tuyết nhú chặt, đối với những việc của Liên Đường làm hấn càng chán ghét vô cùng, hề nghĩ tới Ưu Vô Song bây giờ đang ở cùng Lãnh Như Phong, hấn đã hận là không thể ngay lập tức đến đó đón nàng từ bên người nam nhân khác trở về.

Nhưng mà, hấn cũng không thể bỏ mặc Liên Đường không lo, bởi vì, dù bây giờ hấn đã hiểu rõ, trong lòng hấn không yêu ả, nhưng bảo hấn nhìn ả chết, hấn vẫn không thể nào làm được!

Cho nên, dù cho lòng hấn đang nôn nóng như lửa đốt, nhưng hấn vẫn trầm mặt, quay người đi về phía tầm thất của Liên Đường. Chỉ là trán nổi gân xanh, hiển rõ sự phần nộ trong lòng hấn lúc này.

Đầy cửa tầm thất ra, một mùi máu tanh mãnh liệt truyền lại, Lãnh Như Tuyết sắc mặt âm trầm, bước vào.

Chỉ thấy Liên Đường sắc mặt trắng bệch, hơi thở yếu ớt nằm trên giường, còn cổ tay rũ xuống giường của ả, có một vết thương dài đáng sợ, máu tươi, lúc này đang dọc theo cổ tay trắng ngà của ả mà chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi xuống đất, còn mặt đất, đã đầy một vũng máu khiến người khác không khỏi kinh sợ.

Liên Đường nhìn thấy Lãnh Như Tuyết đến, sắc mặt trắng bệch lộ ra một tia cười yếu ớt, ả khẽ cử động, phảng phất muốn đưa tay về phía Lãnh Như Tuyết, nhưng tay lại không có sức, cuối cùng bất lực rũ xuống, một giọt nước mắt chảy từ khóe mắt ả xuống, âm thanh ả cực kì yếu ớt nói: “Tuyết Nhi.”

Lãnh Như Tuyết không hề nói gì, hấn sắc mặt tái xanh nhìn Liên Đường nằm trên giường một cái, sau đó quay đầu quát nữ tì theo sau lưng: “Còn không mau gọi đại phu đến?”

Nói rồi, hần đột nhiên xé mạnh một mảnh vải trên y phục, sau đó lớn bước đi đến trước giường, trầm mặt, băng bó vết thương lại cho Liên Đường.

Liên Đường không động đây, chỉ là ánh mắt mắt ôn nhu nhìn Lãnh Như Tuyết, roi lệ, nghẹn ngào: “Tuyết Nhi.đừng không quan tâm ta.nếu như không có Tuyết Nhi.ta.ta.ta thật sự không thể sống tiếp nữa.”

Lãnh Như Tuyết từ đầu đến cuối vẫn trầm mặt, không nói một lời.

Liên Đường thập phần nhu thuận, mặc cho hần băng bó cho ả, sắc mặt trắng bệch lộ ra một tia cười, nhu giọng nói: “Tuyết Nhi.còn nhớ không? Vào năm Tuyết Nhi mười bốn tuổi, chúng ta dạo chơi trong ngự hoa viên trong cung, ta không cẩn thận bị ngã, Tuyết Nhi cũng bao bó vết thương cho ta giống như vậy.năm ấy, Tuyết Nhi mới mười bốn tuổi, nhưng Tuyết Nhi vẫn kiên trì công ta về tâm thất.Tuyết Nhi.Tuyết Nhi có biết không? Lúc ấy.ta rất hạnh phúc.”

Nhìn sắc mặt trắng bệch của Liên Đường, lòng Lãnh Như Tuyết mềm lại, bất giác nhớ lại chuyện năm xưa.

Năm ấy, hần vẫn còn non trẻ, vẫn là một thiếu niên không biết thế sự, đối với việc nam nữ cũng ở giai đoạn mơ hồ, khi ấy, ngoài phụ hoàng ra, người duy nhất quan tâm hần, chăm sóc hần chính là Liên Đường lớn hơn hần năm tuổi này.

Còn phụ hoàng tuy sủng ái hần, nhưng mà, dù sao vẫn là nhất quốc chi quân, thời gian có thể bên cạnh hần ít đến đáng thương, và khi đó, Liên Đường luôn bên cạnh hần, và hơn nữa, hần khi ấy mới nếm trải mùi vị tình dục, đương nhiên đối với Liên Đường càng thêm khó dứt.

Bởi vì khi ấy, trong lòng hần, Liên Đường là người nữ nhân duy nhất trong đời này của hần, chiếm vị trí trong lòng cực kì quan trọng.

Nếu như, nếu như không phải phụ hoàng chia cắt hần và Liên Đường, vậy thì, có lẽ cả đời này hần sẽ yêu một mình ả.

Nhưng, tất cả mọi việc này không có nếu như, bởi vì, hần cuối cùng vẫn gặp được tiểu nữ nhân, trong bất tri bất giác, nàng đã chiếm trọn vị trí của Liên Đường trong tim hần!

Bởi vì, hần phát hiện, nhất cử nhất động của nàng, đều bất tri bất giác lay động trái tim hần, lúc nàng tức giận, hần sẽ cảm thấy hoang mang, còn khi nàng thương tâm rơi lệ, lòng hần sẽ đau.

Hần, đã không thể không có nàng nữa rồi.

Nhìn sắc mặt trắng bệch của Liên Đường, hần tuy đối với hành động của ả có phần cảm thấy phần nộ, nhưng lòng của hần đối với ả vẫn có một tia áy náy, bởi vì nếu như không vì hần, ả sẽ không bị tướng công mình từ chối phủ, ả vì hần, đích thực đã chịu không ít ủy khuất, còn hần lúc này, trong lòng đã không còn yêu ả nữa, người mà trong lòng hần nhớ nhưng bây giờ chính là tiểu nữ nhân vui giận đều có thể lay động đến hần kia.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 227: Oán hận và không cam

Liên Đường thấy thần sắc Lãnh Như Tuyết dần dần ôn nhu lại, tưởng rằng hần vì nhớ đến chuyện trước kia trong cung của hần và mình, nụ cười trên mặt bất giác càng thêm phần ôn nhu.

Ả không hề biết, đứa bé train am ấy nay đã lớn, người trong lòng hần nhưng nhớ bây giờ, đã là người nữ nhân khác, không còn là ả nữa.

Tim của Lãnh Như Tuyết, sớm đã bay đến nơi của Ưu Vô Song, hần lúc này, hận không thể ngay lập tức bay nhanh đến tiểu trấn tên là Thanh Sơn kia, nhưng, nay Liên Đường tìm đến cái chết, hần không thể bỏ mặc sự sống chết của ả, do đó, hần vẫn đành kiên nhẫn, lưu lại đây, đợi hạ nhân gọi đại phu đến.

Liên Đường vẫn ôn nhu kể lại chuyện trước kia, ả không hề phát giác sự thay đổi trong lòng Lãnh Như Tuyết.

Qua một lúc sau, đại phu cuối cùng cũng đến, nhìn thấy đại phu bước vào, Lãnh Như Tuyết liền đứng dậy, để đại phu chẩn trị cho Liên Đường.

Nhìn thấy Lãnh Như Tuyết đứng dậy, Liên Đường kinh hoàng nhìn Lãnh Như Tuyết, nhỏ tiếng gọi: “Tuyết Nhi.đừng đi.”

Trong lòng Lãnh Như Tuyết đang nhớ đến Ưu Vô Song, trong thư hàm của Lãnh Như Phong nói rất rõ, nếu như hôm nay hần không đi đón tiểu nữ nhân trở về, vậy thì, Lãnh Như Phong sẽ đưa nàng rời khỏi, nếu như vậy, hần muốn tìm nàng, e là không dễ, cho nên, hần tuyệt đối không thể vì việc của Liên Đường mà làm chậm trễ thời gian tìm người của hần!

Hơn nữa bây giờ, thời gian đã không còn sớm, hần biết tiểu trấn tên Thanh Sơn ấy, tuy cách kinh thành không xa, nhưng con đường đến đó cực kì gồ ghề, không hề dễ đi, cho nên, hần nhất định phải đến đó trước trong đêm nay, tiểu nữ nhân đó mới không có cơ hội chạy trốn khỏi hần.

Vết thương trên tay Liên Đường tuy cắt rất sâu, nhưng không hề cắt trúng nơi nguy hiểm, và hơn nữa, bây giờ đại phu đã đến, cơ thể ả tuy có chút yếu ớt vì mất máu, nhưng đã không còn gì đáng ngại.

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết quay đầu nhìn Liên Đường, lãnh đạm nói: “Liên Đường, đừng bướng bỉnh nữa, Như Phong đưa một bức thư hàm đến, có chút việc ta nhất định phải đi xử lý, nàng hãy nghỉ ngơi đi.”

Nói rồi Lãnh Như Tuyết quay người lớn bước đi ra ngoài cửa.

Và ngay trong lúc Lãnh Như Tuyết sắp bước ra khỏi tầm mắt, Liên Đường đột nhiên nghẹn ngào hỏi: “Tuyết Nhi. Tuyết Nhi từng nói qua, Tuyết Nhi sẽ mãi mãi không rời xa ta mà? Tuyết Nhi sẽ không bao giờ không cần ta đúng không?”

Cơ thể Lãnh Như Tuyết khẽ cứng đờ, hần không hề quay đầu lại, qua một lúc sau, mới từ từ nói: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, hãy nghỉ ngơi sớm đi!”

Dứt lời, bóng người đã biến mất nơi cửa tầm mắt.

Liên Đường nhìn theo nơi Lãnh Như Tuyết biến mất, nước mắt không nhận được chảy xuống, ả cắn chặt đôi môi trắng bệch không có chút sắc máu, ánh mắt thoáng qua tia oán hận và không cam.

Ả không tiếc tự tàn hại cơ thể, vẫn là không thể giữ hần lại sao? Hần làm sao có thể, làm sao có thể đối xử với ả như vậy? Không lẽ hần thật sự đã quên, năm ấy ở trong cung, họ đã yêu đôi phương biết bao nhiêu?

Ả thừa nhận, năm ấy là ả sai, ả không nên lựa chọn gã cho người nam nhân khác, nhưng nay ả đã trở về, tại sao hần vẫn không yêu ả như trước kia?

Năm ấy, hần tuổi còn nhỏ, tuy thân là hoàng tử, nhưng không quyền không thế, cho nên, ả không còn cách nào, mới gả cho người khác, nhưng nay, ả đã thật sự yêu hần a! hần sao có thể lạnh nhạt với ả như vậy? Sao hần có thể quên đi tình cảm trước kia của họ mà yêu người nữ nhân khác?

Nhìn vị đại phu đang chân trị cho ả, Liên Đường không nhận được, hét: “Cút! Cút đi cho ta!”

Nhìn Liên Đường bộ dạng yếu ớt đột nhiên nổi giận, lão đại phu giật nảy mình, nhưng mà, ông ta rất nhanh đã kiên định lại, nhìn sắc mặt trắng bệch vì phần nộ mà khê cau lại của Liên Đường, nói: “Cô nương, vết thương này của cô nương rất sâu, để lão phu xử lý vẫn tốt hơn!”

Trong lòng Liên Đường lúc này đã bị oán hận che mờ đi, ả nào có nghe lọt tai lời của đại phu? Chỉ thấy ả dùng cách tay không bị thương, giật mạnh lấy chiếc gối, ném mạnh về phía đại phu, thét: “Cút! Cút ra ngoài!”

Thấy Liên Đường không nói lý như vậy, sắc mặt lão đại phu trầm đi, chỉ là e ngại đây là thất vương phủ, nên mới nhìn không nổi giận.

Nữ tì đứng bên cạnh thấy đại phu sắc mặt không tốt, vội tiến lên trước, lấy từ trong áo ra một thỏi bạc nhét vào tay đại phu, cười nói: “Tiểu thư nhà ta lúc này đang bệnh, tính khí không tốt, mong đại phu có thể bao hàm!”

Lão đại phu nhận lấy thỏi bạc, sắc mặt có phần dịu đi, hừ một tiếng, sau đó tay chân nhanh nhẹn thu dọn rương thuốc, sau đó đầu cũng không quay lại đi ra ngoài.

Đội không sau khi đại phu rời khỏi, nữ tì ấy mới lo lắng nhìn vết thương vẫn chưa được băng bó của Liên Đường, nói: “Tiểu thư, vết thương vẫn còn chảy máu, sao người lại đuổi đại phu đi?”

Liên Đường không thèm quan tâm vết thương, ả đối với sự rời đi của Lãnh Như Tuyết, lòng cực kì oán giận, ả lạnh lùng nhìn nữ tì ấy một cái, nói: “Ta không chết đâu mà lo!”

Ả tự biết việc của bản thân mình, nhất dao này, là do chính tay ả tự cắt, căn bản không trúng nơi nguy hiểm, chỉ là sẽ chảy máu, ả làm như vậy, mục đích chỉ là muốn giữ Lãnh Như Tuyết lại.

Nhưng, ả làm sao cũng không ngờ, sao khi biết được ả cắt mạch máu tìm đến cái chết, Lãnh Như Tuyết chỉ đến nhìn một cái, sau đó gọi một đại phu đến cho ả, rồi liền đầu cũng không quay lại rời đi, đối với sự ai cầu của ả nghe như không thấy! Việc này thật sự khiến ả không thể chấp nhận được, cho nên ả mới không thể nhìn được trút giận lên người đại phu!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 228: Ngã quy

Đêm

Nửa vầng trăng sáng, treo giữa không trung, phát ra ánh sáng mờ ảo.

Trên đường núi hoang vắng, một con ngựa đen, nhanh như chớp thoáng qua đường núi.

Và người trên lưng ngựa, một thân bạch y tung bay trong gió, hẳn không phải là ai khác, mà chính là Lãnh Như Tuyết đang vội đến tiểu trấn Thanh Sơn.

Thời gian, từng chút từng chút qua đi, tuy con hắc mã hẳn đang cười là một con ngựa hiếm có, chạy tựa như chớp, nhưng lúc này, hẳn ngồi trên lưng ngựa, lòng nóng như lửa đốt, hẳn không thể một khắc sau là có thể đến tiểu trấn Thanh Sơn, để gặp tiểu nữ nhân mà lòng hẳn nhung nhớ.

Trong lúc này, trong lòng hẳn chỉ muốn gặp nàng, chỉ muốn ôm nàng vào lòng, nói với nàng, người hẳn yêu là nàng, người hẳn quan tâm là nàng.

Ngựa, tựa như con gió mà phi về trước, không biết qua bao lâu, tiểu trấn Thanh Sơn trong nơi hoang vắng, cuối cùng cũng từ từ lộ ra trước mặt Lãnh Như Tuyết.

Nhìn thấy những đóm lửa từ tiểu trấn truyền lại, Lãnh Như Tuyết hô nhẹ một tiếng, sau đó hai chân kẹp mạnh, hắc mã gầm lên một tiếng, một lần nữa tựa như ánh chớp, chạy về phía tiểu trấn.

Rất nhanh, hẳn đã đến con đường ngắn trong tiểu trấn, tiểu trấn không hề lớn, đã có vài gian tiệm đã đóng cửa, và trung tâm tiểu trấn, duy nhất chỉ có một khách điểm, dưới ánh trăng mờ ảo, vẫn hiện rõ ràng.

Lãnh Như Tuyết cơ hồ nghĩ cũng không nghĩ, vô thức cười ngựa tiến về phía khách điểm.

Tuy nhiên, trước cửa khách điểm, hẳn không hề gặp người nhân nhi mà hẳn nhớ nhung, mà chỉ thấy Lãnh Như Phong sắc mặt âm trầm.

Nhìn thấy sắc mặt Lãnh Như Phong cực kì khó coi, tim Lãnh Như Tuyết bỗng trầm xuống, một cảm giác bất an phút chốc tràn ngập lòng hẳn.

Hắn cố nhin nổi bất an trong lòng, nhảy từ ngựa xuống, nhìn Lãnh Như Phong, lạnh lùng nói: “Song Nhi đâu?”

Lãnh Như Phong trầm mặc không nói gì, hẳn ta đột nhiên quơ mạnh một cú đấm, đánh mạnh vào mặt Lãnh Như Tuyết, tức giận nói: “Người không xứng hỏi nàng ấy!”

Lãnh Như Tuyết không phòng bị, bị đánh một cú mạnh, trên mặt truyền lại một cơn đau rát, nhưng mà, hẳn không quan tâm, mà chỉ nhìn Lãnh Như Phong, vội và hỏi: “Nàng ấy ở đâu?”

Lãnh Như Phong hai tay siết chặt lại, ánh mắt thoáng qua tia bất an, qua một lúc sau, mới khàn giọng nói: “Ta cũng muốn biết nàng ấy đang ở đâu.”

Lời của Lãnh Như Phong còn chưa nói hết, cổ áo phút chốc đã bị Lãnh Như Tuyết túm lấy, Lãnh Như Tuyết phẫn nộ nhìn Lãnh Như Phong, tức giận nói: “Là huynh đưa nàng ấy rời khỏi, sao huynh có thể không biết nàng ấy đang ở đâu? Lãnh Như Phong, huynh.”

Tuy nhiên Lãnh Như Phong không đợi hẳn nói hết, đã đẩy mạnh hẳn ra, tức giận nói: “Người im miệng cho ta! Nếu như người không hiểu làm nàng ấy, làm cho lòng nàng ấy tổn thương, ta sao lại dẫn nàng ấy rời khỏi? Nếu như trong lòng người có nàng ấy, ta sớm đã đưa thư hàm đến cho người, sao người giờ mới đến? Lãnh Như Tuyết, người căn bản không có tư cách chỉ trích ta! Nếu như người không phải đệ đệ của ta, ta sớm đã đưa nàng ấy rời khỏi rồi!”

Lãnh Như Tuyết trán nổi gân xanh, hai tay nắm thành quyền, qua một lúc lâu, mới từ từ buông lỏng, đè nén cơn tức giận trong lòng, hỏi: “Nói cho đệ biết, nàng ấy đang ở đâu?”

Lãnh Như Phong hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng bản thân bình tĩnh, lạnh lùng nói: “Lãnh Như Tuyết, người đang sợ sao? Nếu như người đến sớm hơn, nàng ấy sao lại mất tích? Bây giờ người mới đến, đã quá trễ rồi!”

Sự bất an trong lòng ngày càng mãnh liệt, nổi bất an ấy, cơ hồ khiến Lãnh Như Tuyết sắp ngã quỵ, hẳn không nhin được nữa, tức giận rống lên: “Lãnh Như Phong, đừng phí lời nữa, đệ chỉ muốn biết, nàng ấy đang ở đâu! Không phải huynh ở cùng nàng ấy sao? Nàng ấy đâu? Nói đi!”

Lãnh Như Phong cắn răng, hai tay khẽ run rẩy, qua một hồi sau, mới cực kì đau khổ nói: “Không lâu trước, đại hoàng huynh có đến đây, vì không để Vô Song rơi vào tay đại hoàng huynh, ta đã bảo Lạc Tranh đánh xe đưa nàng rời khỏi trước, nhưng mà dựa vào sức một mình ta, căn bản không thể ngăn cản đại hoàng huynh, sau khi đại hoàng huynh đuổi theo, ta cũng đuổi theo.”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong ngập ngừng, trầm mặc một lúc lâu, mới đau khổ tiếp tục: “Đợi khi ta dọc theo đường họ đi đuổi theo, mới biết, có lẽ là do đêm tối, Lạc Tranh không nhìn rõ đường, xe ngựa đã rơi xuống vực sâu.”

Lời của Lãnh Như Phong còn chưa nói hết, mặt đã bị Lãnh Như Tuyết đấm mạnh một cú, hẳn ta chỉ cảm thấy mặt rất đau, một mùi máu tanh trào dâng trong miệng, nhưng, hẳn ta không cử động, ánh mắt lộ ra sự hối hận và đau khổ khôn cùng.

Lãnh Như Tuyết hai tay siết chặt, móng tay đâm sâu vào da thịt, nhưng hẳn cứ nhiên không cảm giác được, hẳn lúc này cứ như một con sư tử đã mất đi lí trí, đứng trên bờ vực ngã quỵ, hẳn căm hận nhìn Lãnh Như Phong, không dám tin lời hẳn ta nói là thật.

Qua một lúc sau, hẳn đột nhiên gầm lên một tiếng, đấm mạnh xuống đất, máu tươi, rất nhanh đã nhuộm đỏ tay hẳn, nhưng hẳn phảng phất như không cảm nhận được đau đớn, một lần nữa gơ tay, đấm mạnh xuống đất.

Sự hoang mang và sợ hãi trong thâm tâm khiến hẳn mất đi lí trí, cảm giác mất đi người mình yêu nhất đau đớn và tuyệt vọng tựa như tìm gan bị xe toạc ra

khiến hắn ngã quỵ.

Hắn chỉ không ngừng, từng cú từng cú đâm mạnh xuống nền đất cứng, mới có thể phát tiết sự đau khổ trong lòng hắn, sự đau đớn trên tay không bằng một phần mười sự đau đớn trong lòng hắn.

Nhìn vẻ mặt đau khổ và bàn tay đã chảy đầy máu của Lãnh Như Tuyết, lòng Lãnh Như Phong vẫn mềm lại, hắn ta đột nhiên đưa tay nắm lấy tay đầy máu của Lãnh Như Tuyết, tức giận nói: “Dừng tay! Ngươi đang làm gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 229: Nỗi đau khổ không thể chịu đựng

Máu tươi, từng giọt từng giọt rơi xuống đất, Lãnh Như Tuyết đã không biết làm thế nào để hình dung nỗi đau tựa như trong lòng mình, hắn cảm thấy trong lòng hắn trống không, thậm chí dường như ngay cả linh hồn cũng bị mất.

Lãnh Như Phong thấy bộ dạng đau khổ của Lãnh Như Tuyết, lòng hắn ta cũng đau như cắt.

Hắn ta men theo dấu vết của xe ngựa, một đường đuổi theo đến bên vực sâu, sau khi nhìn thấy trên vực, có dấu vết của xe ngựa rơi xuống, sự khó chịu trong lòng hắn tuyệt đối không thua gì Lãnh Như Tuyết.

Hề nghĩ tới Ưu Vô Song không rõ tung tích, và có thể đã chết, tim hắn ta cứ như đang rỉ máu, hắn ta hối hận vô cùng, hắn ta tự trách bản thân, hắn ta không nên đồng ý đưa nàng rời khỏi thất vương phủ, nếu như không phải hắn ta, nàng ấy bây giờ vẫn còn yên ổn ở trong thất vương phủ, là hắn ta, chính hắn ta đã hại chết nàng!

Hắn ta là đầu mối tai họa, nay lại có tư cách gì chỉ trích Lãnh Như Tuyết?

Sắc trời, đã bắt đầu hé sáng, huynh đệ hai người cứ giữ tư thế ngăn người ấy đứng trước gian khách điểm đơn sơ, nhưng lại nhìn có vẻ cực kì quý dị.

Không biết qua bao lâu, mãi cho đến khi tiểu trấn đã bắt đầu xuất hiện dòng người, Lãnh Như Tuyết mới từ từ đứng dậy, khàn giọng, mặt không biểu cảm nhìn Lãnh Như Phong nói: “Ồ đâu? Đưa ta đến đó.”

Lãnh Như Phong biết ý định trong lời nói của Lãnh Như Tuyết, hắn ta lẳng lặng gật đầu, sau đó quay người lên ngựa.

Trên đường đi đến vực sâu, vẫn còn lưu lại rõ rệt vết xe ngựa và vó ngựa từng đi qua.

Trên đường không ai nói gì, hai người cưỡi ngựa, đến nơi vực sâu xe ngựa rơi xuống, sắc trời lúc này đã sáng hẳn, dấu vết của xe ngựa, biến mất nơi vực sâu, hiện ra thật rõ ràng.

Bên trên vực thẳm, vẫn còn không ít vết vó ngựa.

Hai tay Lãnh Như Tuyết siết chặt lại, bàn tay bị thương, bị chạm đến vết thương, máu tươi lại một lần nữa nhỏ xuống.

Hắn xoay người xuống ngựa, dọc theo vết tích xe ngựa lưu lại, từng bước từng bước đi đến gần vực sâu, nhìn vực thẳm sâu không thấy đáy, hắn không nhận được tuyệt vọng găm to, sau đó quý mạnh xuống đất.

Một giọt nước mắt, xuất hiện ở khóe mắt của hắn, sau đó dọc theo khuôn mặt vì cực kì đau khổ mà khẽ nhăn lại của hắn rơi xuống vực sâu không đáy.

Lãnh Như Phong lẳng lặng đứng bên cạnh, hắn ta lần đầu tiên nhìn thấy người đệ đệ trước nay vốn bình tĩnh của mình kích động như vậy.

Hắn ta còn nhớ, mấy năm trước, vào ngày Liên Đường xuất giá, hắn cũng rất đau khổ, nhưng hắn lại không làm ra việc kích động như vậy.

Nhìn Lãnh Như Tuyết quỳ bên vực sâu, lòng Lãnh Như Phong đột nhiên có cảm giác, người quỳ bên bờ vực thẳm kia chỉ là một cái xác không, phảng phất như linh hồn của hắn đã rời đi.

Gió lạnh, nhẹ nhàng thổi qua, cây cối xung quanh phát ra âm thanh xào xạc, xung quanh yên tĩnh, yên tĩnh đến mức, thậm chí có thể nghe được tiếng tan vỡ của trái tim.

Không biết qua bao lâu, Lãnh Như Tuyết tê dại đứng dậy, phảng phất như hắn trong phút chốc đã tiêu tụy đi rất nhiều, hắn mặt không biểu cảm nhìn Lãnh Như Phong, sau đó quay người, động tác cứng đờ tiến về phía vực thẳm.

Lãnh Như Phong nhủ mảy, nhanh bước tiến lên trước, kéo lấy hắn: “Như Tuyết, ngươi định làm gì?”

Tuy nhiên, trả lời Lãnh Như Phong lại là một cú đấm mạnh của Lãnh Như Tuyết!

Đôi mâu thâm trầm của hắn đầy vẻ lạnh băng, lạnh lùng nhìn Lãnh Như Phong, trầm giọng nói: “huynh không có tư cách biết, là huynh, là huynh đã hại chết nàng, là huynh!”

Lời nói vừa dứt, Lãnh Như Tuyết một lần nữa đấm mạnh vào mặt Lãnh Như Phong.

Máu tươi, dọc theo khóe môi của Lãnh Như Phong chảy xuống, hắn ta lẳng lặng nhìn Lãnh Như Tuyết, không hề ra tay đánh trả, qua một lúc sau, mới thê thương cười một tiếng, lầm bầm “Người nói không sai, đều là ta, là ta, là ta đã hại chết nàng ấy! Ha ha.....”

Giọng cười thê lương của Lãnh Như Phong, vang vọng khắp sơn cốc, ngoài xa, cứ như đang hồi ứng, thắm vang lại âm thanh ấy, khiến người khác không khỏi sởn tóc gáy.

Qua một lúc lâu, Lãnh Như Phong ngừng cười, sau đó không chút lưu tình đánh thật mạnh vào mặt Lãnh Như Tuyết, tức giận nói: “Lãnh Như Tuyết, người không có tư cách chỉ trích ta nhất chính là ngươi! Nếu không phải là ngươi và Liên Đường tình cũ chưa dứt, nàng ấy sao lại thương tâm muốn ta đưa nàng ấy rời khỏi? Người thật sự hại chết nàng ấy, không phải ta, mà là ngươi! Là ngươi.....”

Không đợi Lãnh Như Phong nói hết, Lãnh Như Tuyết hai mắt đỏ ngầu, căm hận nhìn Lãnh Như Phong, tức giận nói: “Ta không hề tình cũ chưa dứt đối với Liên Đường! Nếu như là vậy, ta.....”

Lãnh Như Phong cắn răng ngắt lời Lãnh Như Tuyết, phần nộ nói: “Lãnh Như Tuyết, đừng để ta coi thường ngươi, nếu như ngươi là một nam nhân, thì đừng đổ sai lầm của mình lên đầu người khác! Không sai, nếu như ta không đưa nàng ấy rời khỏi, thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy, nhưng mà, ngươi đừng quên, ai mới là kẻ ép nàng ấy phải rời đi! Nếu như ngươi đã từ bỏ Liên Đường, tại sao không nói rõ với nàng ấy? Ngươi có từng nghĩ qua, ngươi đón Liên Đường vào thất vương phủ, nàng ấy sẽ thương tâm tuyệt vọng, đau khổ không bằng chết?”

Nói đến cuối cùng, Lãnh Như Phong cơ hồ gào lên thành tiếng.

Lãnh Như Tuyết sùng sờ, sắc mặt hắn trở nên cực kì khó coi, hai mắt đầy nỗi đau khổ nói không thành lời.

Thì ra, thì ra tất cả đều là lỗi của hắn, đây căn bản không thể trách Lãnh Như Phong, là hắn, là hắn không nói rõ với nàng quan hệ giữa hắn và Liên Đường, cho nên mới khiến nàng hiểu lầm, khiến nàng thương tâm.

Là lỗi của hắn, người thật sự hại chết nàng, thì ra chính là hắn, hắn mới chính là hung thủ hại chết nàng!

Nỗi đau khổ không thể chịu đựng, khiến Lãnh Như Tuyết phút chốc ngã quỵ, cơ thể cao to của hắn, một lần nữa quỵ sụp xuống đất, phát ra một tiếng gào tuyệt vọng đau đớn tựa dã thú.

Tuyệt vọng, thất chặt lấy tim hắn, khiến hắn cơ hồ không thở nổi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 230: Thoát hiểm

Trong một ngôi nhà gỗ đơn sơ, Ưu Vô Song lẳng lặng nằm trên giường, còn Vân Nhi lúc này đang lo âu nhìn nàng.

Trong nhà yên tĩnh, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng chim thánh thót từ bên ngoài truyền lại.

Đột nhiên, một trung niên phụ nhân nước da nâu đen, tay cầm một cái chén đi vào, phụ nhân cười với Vân Nhi, hỏi: “cô nương đừng lo lắng, tiểu thư nhà cô nương chỉ là không cẩn thận đập phải đầu, tạm thời hôn mê mà thôi, cô nương ấy rất nhanh sẽ tỉnh lại. Nào, ta vừa mới nấu một chút canh thị xương, cô nương hãy uống một chút đi.”

Vân Nhi vội đứng dậy, nhận lấy chén canh từ tay phụ nhân, cảm kích nói: “Cảm ơn Lưu đại mã. Làm phiền người à.”

Lưu đại mã cười hào sảng, nói: “Tiểu cô nương người thật là, khách khí gì chứ? Nơi sơn thôn hoang dã này của ta, hiếm khi có khách đến, thường ngày Lưu đại thúc người thường hay vào núi, một mình ta ở nhà rất chán, nay các người đến, cùng bầu bạn với ta, ta vui còn không kịp nữa là!”

Nói rồi, Lưu đại mã thấy Vân Nhi có chút ngại ngùng, ngập ngừng, lại cười nói: “Đói rồi phải không? Lưu đại thúc người cũng sắp về rồi, ta đi chuẩn bị chút thức ăn, một lát đợi tiểu thư người tỉnh lại cũng có chút đồ lót bụng.”

Dứt lời, Lưu đại mã quay người đi ra.

Vân Nhi nhìn chén canh xương nóng hổi trên tay, lòng đầy cảm kích.

Đêm hôm ấy, sau khi Ưu Vô Song hôn mê đi, nếu như không phải Lưu đại thúc nghe thấy tiếng khóc của nàng ta mà chạy đến, dạo mấy con sói đó chạy đi, thì bây giờ nàng ta và tiểu thư đã chôn thay nơi bụng sói rồi.

Dưới sự giúp đỡ của Lưu đại thúc, nàng ta mới có thể cứu được tiểu thư.

Đây là nhà Lưu đại thúc, Lưu đại thúc là một thợ săn trong núi, sống dưới chân núi, đây chính là nhà của họ, thường ngày, họ săn bắn, sau đó đem thú săn được xuống núi, đến tiểu trấn đổi đồ dùng cần cho gia đình.

Lưu đại thúc có đứa con trai, nhưng mà nay không có ở nhà, nghe nói là ra ngoài theo cao nhân học nghề, thường ngày rất ít khi về nhà.

Những điều này, Vân Nhi đều là biết được qua lời của Lưu đại má.

Lưu đại thúc người tuy tốt, nhưng tương đối trầm mặc, Lưu đại má thì ngược lại, là người rất nhiệt tình, việc này mới khiến Vân Nhi bớt lo lắng.

Nghĩ tới đây, Vân Nhi lại lo lắng nhìn Ưu Vô Song, tuy nhiên, chính trong lúc này, chỉ thấy lông mi dài của Ưu Vô Song khẽ động đậy, sau đó từ từ mở mắt ra.

Nhìn thấy Ưu Vô Song tỉnh lại, Vân Nhi bất giác kinh hỷ thất thanh nói: “tiểu thư, người tỉnh rồi? có cảm thấy không khỏe ở đâu không?”

Ánh mắt Ưu Vô Song có chút mơ màng, qua một lúc sau, nàng mới nhìn Vân Nhi, nhỏ tiếng hỏi: “Vân Nhi, chúng ta đang ở đâu vậy?”

Vân Nhi thấy Ưu Vô Song không sao, tảng đá trong lòng của được bỏ xuống, nàng ta kéo lấy tay Ưu Vô Song, nghẹn ngào nói: “Tiểu thư.....người không sao thật rồi tốt quá.....người có biết không, người dọa nô tì sợ lắm.....”

Ưu Vô Song từ giường ngồi dậy, xoa xoa đầu vẫn còn chút cảm giác đau, sau đó nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Vân Nhi, cười nói: “Người khóc gì, người nhìn ta không phải vẫn khỏe sao? Đừng khóc nữa.”

Vân Nhi thút thít một lúc, cuối cùng cũng ngừng khóc, nhìn Ưu Vô Song, nhỏ tiếng nói: “Còn không phải là vì tiểu thư người sao, hại nô tì lo lắng hết cả một ngày.....”

Ưu Vô Song thấy Vân Nhi không còn khóc nữa, liền đánh trống lảng, hỏi: “Vân Nhi, chúng ta sao lại ở đây? Đây là đâu?”

Vân Nhi thấy Ưu Vô Song hỏi, liền đem việc xảy ra hôm qua kể với Ưu Vô Song, rồi nói: “Tiểu thư, người có biết khi ấy nô tì sợ thế nào không, may nhờ có Lưu đại thúc đến kịp, nếu không, chúng ta đã.....”

Nói tới đây, Vân Nhi không nói tiếp nữa, chỉ thấy trên mặt vẫn còn vẻ kinh hãi.

Ưu Vô Song biết Vân Nhi thật sự rất sợ, cho nên, nàng đưa tay, nhẹ nhàng ôm lấy Vân Nhi: “Đừng sợ, chúng ta không phải đã không sao rồi sao? Đã qua rồi, đừng sợ nữa.”

Vân Nhi gật gật đầu, nàng ta đột nhiên nhìn Ưu Vô Song, nói: “Tiểu thư, chúng ta ở đây, lục vương gia không tìm thấy chúng ta, nhất định là rất lo lắng, vậy thì phải làm sao?”

Biểu tình trên sắc mặt Ưu Vô Song khẽ thay đổi, nàng trầm mặc một lúc, mới nhỏ tiếng nói: “tìm không được thì tìm không được, ta thiếu hần ta đã đủ nhiều rồi, như vậy cũng tốt, tìm không thấy chúng ta, hần ta có thể an tâm trở về kinh thành làm vương gia của hần ta.”

Vân Nhi có chút do dự, nàng ta đang định nói gì, đột nhiên Lưu đại má đi vào, nhìn thấy Ưu Vô Song ngồi dậy, liền cười nói: “Tiểu thư đã tỉnh rồi à? Đúng lúc lắm, đi rửa mặt ăn cơm nào.”

Ưu Vô Song liếc nhìn người phụ nhân nước da nâu đen, cực kì dễ gần này, biết bà ta chính là Lưu đại má mà Vân Nhi nói, cho nên mỉm cười hành lễ với Lưu đại má: “Cảm ơn Lưu đại má, ta không phải là tiểu thư gì, Lưu đại má cứ gọi ta là Song Nhi.”

Lưu đại má cũng không dây dưa, mà cười nói: “Được thôi, Vô Song, Lưu đại thúc đã trở về, các người hãy cùng ra ăn chút đồ đi! Đừng để bụng đói!”

Nói rồi, Lưu đại má không đợi Ưu Vô Song nói gì, liền như một con gió, quay người rời khỏi.

Ưu Vô Song nhìn theo bóng dáng của Lưu đại má, khúc môi khẽ nhún lên nụ cười, Lưu đại má này tính tình thẳng thắn, nàng rất thích.

Vân Nhi cầm lấy một chiếc áo ngoài nhẹ nhàng khoác lên cho Ưu Vô Song, nhìn thấy nàng nhìn phía ngoài cửa mà xuất thần, liền hỏi: “tiểu thư, người đang nghĩ gì vậy?”

Ưu Vô Song cười, đón lấy áo khoác từ tay Vân Nhi, mặc vào, nói: “Không có gì, Vân Nhi, Lưu đại má này thật sự là một người rất nhiệt tình.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 231: Lưu Hiên

Những ngày tháng sau đó yên bình như nước chảy, ở nơi yên tĩnh này, tâm trạng Ưu Vô Song đã yên bình đi nhiều.

Lưu đại thúc và Lưu đại má là người rất tốt, cho nên, nàng quyết định cùng Vân Nhi lưu lại nơi này.

Nơi dựa dẫm núi sông này, Ưu Vô Song cảm thấy tinh thần của mình đã tốt đi rất nhiều, hơn nữa, những ngày gần đây, tình trạng nôn nghén của nàng ngày càng kịch liệt, thật sự không thích hợp phiêu bạt.

Nàng mang thai đã ba tháng, tuy eo vẫn thon nhỏ, nhưng đây chính là lúc nôn nghén lợi hại nhất, lúc đầu, Lưu đại má và Vân Nhi vẫn không biết, nhưng sau khi nàng nôn nghén ngày càng lợi hại, cuối cùng cũng bị Lưu đại má phát hiện.

Sau khi biết được nàng mang thai, Lưu đại má không hề hỏi nhiều, cũng không khinh bỉ, mà ánh mắt nhìn Ưu Vô Song, lại thêm phần đau lòng.

Ánh mắt này, khiến Ưu Vô Song cảm thấy sống mũi cay cay.

Ngược lại là Vân Nhi, sau khi biết Ưu Vô Song mang thai, nàng ta rất kinh ngạc, nàng ta suýt nữa lỡ miệng, còn may là Ưu Vô Song kịp thời đánh trống lảng, nàng ta mới không để lộ thân phận của hai người.

Còn Lưu đại má có lẽ cũng biết nỗi khổ của hai người, cũng không hỏi Ưu Vô Song việc liên quan đến phụ thân của đứa bé, mà chỉ là càng thêm phần quan tâm Ưu Vô Song, thường nấu canh cho nàng.

Những ngày tháng như vậy trôi qua thật êm đềm, tựa như một gia đình, cực kì vui vẻ.

Lúc đêm khuya nhân tĩnh, Ưu Vô Song thỉnh thoảng lại nhớ đến Lãnh Như Tuyết, nhớ đến người nam nhân khiến lòng nàng tổn thương, khi nàng nhớ lại, lòng nàng vẫn đau, nhưng mà, nàng đã học cách che giấu đi cảm xúc của mình, dù cho tim đang rỉ máu, nhưng nhìn nàng vẫn cứ như không việc gì.

Nàng vốn dĩ không muốn giữ đứa con này lại, nhưng mỗi khi nàng đưa tay sờ nhẹ lên bụng thon nhỏ đó, cảm nhận nhịp đập khe khẽ trong ấy, thì nàng không nịn được thắm roi lệ.

Ở nơi núi rừng hoang vu này, nàng qua những ngày tháng cách biệt với thế giới bên ngoài, nàng hoàn toàn mất liên lạc với kinh thành, với hắc, đời này kiếp này, chắc sẽ không còn cơ hội gặp lại hắc?

Sau khi biết Ưu Vô Song quyết định ở lại đây, Lưu đại má cực kì vui mừng, còn con người Lưu đại thúc vốn dĩ trầm mặc ít nói, lần đầu tiên nở nụ cười với Ưu Vô Song.

Dưới sự giúp đỡ của Lưu đại thúc, bên cạnh ngôi nhà gỗ của Lưu đại thúc, một gian nhà nhỏ đơn giản được dựng lên, Ưu Vô Song và Vân Nhi, cứ như vậy mà định cư lại đó.

Khi rời khỏi xe ngựa, Vân Nhi có đem theo tay nải, lúc trốn khỏi bầy sói, đã đánh rớt trong rừng, về sau được Lưu đại thúc nhặt trở lại.

Đồ bên trong tay nải không nhiều, đó chính là những tấm ngân phiếu trước kia Ưu Vô Song tích góp cho mình, và hơn mười thỏi bạc, còn có một số trang sức ngọc bội thường ngày của Ưu Vô Song.

Ở đây, ngoài mua những thứ thường ngày cần dùng ra, căn bản không cần tiêu tiền, cho nên, tuy Ưu Vô Song mua thêm ít đồ, nhưng mà mười thỏi bạc ấy đã đủ dùng, căn bản không cần ngân phiếu.

Không phải lúc cần thiết, nàng cũng không muốn động đến ngân phiếu, bởi vì, trên ngân phiếu có kí tên của nàng, nếu như dựa vào mấy tấm ngân phiếu này đòi ngân lượng, nhất định sẽ khiến cho những người trong kinh thành chú ý.

Nàng bây giờ sống rất tốt, nàng không muốn bất kì người nào có liên quan đến kinh thành hay hắc làm phiền mình, làm phiền gia đình Lưu đại thúc.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi của Lưu đại má, Ưu Vô Song hồi thần lại từ trầm tư, vội bước ra, nói: “Lưu đại má, người gọi ta sao?”

Lưu đại má tươi cười, thân thiết đi qua nắm lấy tay Ưu Vô Song, nói: “Vô Song, hôm nay con trait a trở về, Lưu đại thúc có sẵn ít đồ, một lát nữa hãy cùng Vân Nhi qua ăn một ít, nhân tiện quen biết với con trait a.”

Ưu Vô Song nhìn gương mặt hạnh phúc khi nhắc đến con trai của Lưu đại má, bất giác cũng cười nói: “Được!”

Chính trong lúc này, trong vườn của Lưu đại má xuất hiện một thiếu niên thân hình cao to, thiếu niên dung mạo không tuấn mĩ, chỉ là nước da có chút rạm đen, khi ánh mắt của hắn ta rơi vào khuôn mặt của Ưu Vô Song, ánh mắt thoảng qua tia kinh ngạc, gương mặt rạm đen phảng phất khẽ đỏ ửng, sau đó đưa mắt nhìn Lưu đại má đang cười nói với Ưu Vô Song, nhỏ tiếng nói: “Nương, phụ thân bảo người đi giúp đỡ.”

Lưu đại má quay đầu sững nhìn con trai, sau đó nói với Ưu Vô Song: “Vô Song, hãy đợi một lúc, ta đi chút sẽ trở lại.”

Nói rồi, lại quở trách nhìn con trai, nói: “Luru Hiên, sao thấy người cũng không hỏi, thật là, con hãy trò chuyện cùng Vô Song, một lát nữa sẽ ăn cơm.”

Nói rồi, Luru đại mã lớn bước đi vào trong.

Vị thiếu niên ấy vốn dĩ muốn vào trong nhà, nhưng vì câu nói sau cùng của Luru đại mã, hắn ta sững sờ tại chỗ, đi cũng không đúng, ở lại cũng không phải, khuôn mặt trắng tú r ám đen đỏ ửng lên.

Ưu Vô Song thấy bộ dạng lúng túng một thiếu niên thân hình cao lớn, không nhịn được ‘phụt’ cười thành tiếng.

Vị thiếu niên ấy nghe thấy tiếng cười ngẩn đầu lên, nhìn thấy nụ cười khuyên quốc khuyên thành trên mặt Ưu Vô Song, ngăn người đi.

Ưu Vô Song thấy hắn ta sững sờ nhìn mình, cũng không để tâm, mà chỉ cười nói: “Người chính là con trai của Luru đại mã sao?”

Thiếu niên nghe thấy lời của Ưu Vô Song, lúc này mới hồi thần lại, mặt càng đỏ thêm, hắn ta cúi đầu, nói: “Ta là Luru Hiên. Để cô nương cười chê rồi.”

Ưu Vô Song thấy hắn ta có chút ngại ngùng, cũng không cười nữa, đi đến bên cạnh hắn, nói: “Luru Hiên, người không cần gọi ta là cô nương, người hãy gọi ta là Vô Song như Luru đại mã đi!”

Luru Hiên gật đầu, không nói gì nữa. Chỉ cúi gằm đầu, cơ thể có chút sững ra tại chỗ.

Luru Hiên không nói gì, và Ưu Vô Song cũng không biết nên nói gì mới tốt, không khí nhất thời trở nên gượng gạo, nhưng mà, rất may, vào chính lúc này, trong nhà truyền lại tiếng gọi của Luru đại mã, Ưu Vô Song mới thở phào, bước vào trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 232: Gây họa

Sau khi ăn cơm, Ưu Vô Song không cùng Vân Nhi về nhà, mà lưu lại ở nhà Luru đại mã trò chuyện cùng Luru đại mã.

Còn Luru Hiên không biết vì cảm thấy ngại hay sao, mà hắn ta sau khi dùng cơm xong, đã cùng Luru đại thúc lên núi.

Trò chuyện một lúc, Ưu Vô Song cảm thấy có chút mệt, đang định cáo biệt Luru đại mã, về nhà nghỉ ngơi thì đúng lúc này, Luru đại thúc vừa lên núi không lâu bỗng trầm mặt cúi đầu, cùng Luru Hiên có chút bất an đi vào nhà.

Luru đại mã thấy Luru đại thúc trở về, bất giác có chút ngờ hoặc nhìn Luru đại thúc hỏi: “Cha của con, không phải ông cùng Hiên Nhi vào núi rồi sao? Sao lại trở về?”

Luru đại thúc nghe thấy lời của Luru đại mã, tức giận trừng mắt nhìn Luru Hiên theo sau lưng ông ta, tức giận nói: “Bà hãy hỏi đứa khốn kiếp này đi!”

Luru đại mã nhìn Luru Hiên, hỏi: “Hiên Nhi, sao vậy? Sao con lại chọc giận cha con?”

Luru Hiên cắn môi, không nói gì.

Có lẽ là do bộ dạng trầm mặc của Luru Hiên khiến cho Luru đại thúc tính khí nóng nảy càng thêm tức giận, ông ta cũng không quan tâm chủ tớ Ưu Vô Song hai người vẫn còn ở đây, phẫn nộ nhìn Luru Hiên, tức giận mắng: “Tên khốn kiếp này, bây giờ không có gì để nói rồi sao? Ngày thường ta và nương người sao dạy người thế?”

Luru đại mã thấy Luru đại thúc nổi giận, còn con trai lại không chịu nhận sai, vì thương con, nên trừng mắt nhìn Luru đại thúc, nói: “Cha của con, Hiên Nhi khó khăn lắm mới trở về một chuyến, ông có việc gì mà không thể nói thẳng hoàng? Mà phải như vậy mới được? Cũng không sợ Vô Song cười sao.”

Luru đại thúc vẫn trong tức giận, nhưng ông ta nhìn Ưu Vô Song, rồi không mắng nữa, nhưng bộ dạng cực kì lo lắng.

Trong lòng Ưu Vô Song thầm biết chắc chắn đã xảy ra chuyện gì, nàng căn bản không muốn quản nhiều, nhưng Luru đại thúc có ơn cứu mạng đối với nàng và Vân Nhi, hơn nữa, Luru đại mã càng vạn phần chăm sóc nàng, cho nên, liền hỏi: “Luru đại thúc, đã xảy ra chuyện gì rồi? “

Luru đại thúc thở dài nặng nhọc, qua một lúc lâu, mới nói: “Vô Song cô nương, để cô nương cười chê rồi.”

Nói rồi, lại trừng mắt nhìn Luru Hiên, nói: “Đều là tên khốn kiếp này, hôm nay lúc lên núi, tên khốn kiếp này nói sao cũng đòi đi theo, giữa đường, gặp phải tên vô lại, một câu cũng không nói, liền ra tay đánh người, vốn dĩ, cũng không ai bị thương, chỉ là tên vô lại ấy không chịu thôi, nói không đền ngân lượng thì sẽ báo quan, nếu như số ngân lượng không nhiều cũng không sao, coi như là xua tà vận, nhưng tên vô lại ấy mở miệng thì là mười lượng bạc, cái này không phải là cướp giật sao?”

Nói tới đây, Lư đại thúc ngừng rồi lại nói: “Chúng ta là gia đình bình thường, quanh năm dựa vào săn bắt trong núi mà đổi lấy tiền mua chút đồ, một năm cũng không kiếm được mười lượng bạc, lấy đâu ra tiền? Nhưng mà tên khốn kiếp này đích thực ra tay đánh người, bản thân vô lý thì biết làm thế nào?”

Lư đại thúc tuy tức giận, nhưng thần sắc lại cực kỳ lo lắng, ắt hẳn, là bởi lo lắng cho con trai, cho nên mới tức giận như vậy.

Ưu Vô Song cũng biết, mười lượng bạc đối với quyền quý trong kinh thành mà nói, đó căn bản không tính là bao, nhưng đối với những gia đình nghèo khổ như Lư đại thúc mà nói, đó là số tiền dành dụm của cả một năm.

Còn ngày tháng nằng và gia đình Lư đại thúc tiếp xúc tuy chưa lâu, nhưng, có thể nhìn ra, gia đình Lư đại thúc cực kỳ bản hàn, mười lượng bạc này, đích thực không thể nào có được.

Ưu Vô Song trầm tư một lúc, liền nói với Lư đại thúc: “Lư đại thúc, người đừng lo lắng, Vô Song ở đây có chút ngân lượng, nếu cần, người hãy lấy đi đi.”

Lư đại thúc có chút ái ngại nhìn Ưu Vô Song, nói: “Vô Song cô nương, đại thúc biết chủ tớ hai người sống bên ngoài cũng không dễ dàng gì, việc này.....việc này sao có thể chứ?”

Lư Hiền vẫn luôn trầm mặc kia lúc này lại ngắt đầu nói: “Vốn dĩ là họ vô lý, họ muốn báo quan cứ để họ báo quan! Không lẽ chúng ta sợ sao?”

Lời của Lư Hiền vừa dứt, đã bị Lư đại thúc đánh mạnh vào đầu, tức giận nói: “Tên khốn nhà ngươi, cầm miệng cho ta! Ngươi cho rằng quan lão gia sẽ nghe ngươi nói lý sao? Nếu như ngươi không ra tay người, họ có dám cáo chúng ta? Ngươi đánh người là sự thật, cho dù trước kia ngươi có lý thì đến nha môn cũng thành không!”

Ưu Vô Song cũng biết Lư đại thúc nói là sự thật, đối với lão bách tính thông thường mà nói, trong thời đại phong kiến này, nói lý với nha môn và quan gia, căn bản là chuyện không thể, cho nên, vào đến nha môn, sự việc sẽ càng trở nên phiền phức hơn.”

Ưu Vô Song mỉm cười, nói với Vân Nhi: “Vân Nhi, ngươi hãy đi lấy ngân lượng đến cho Lư đại thúc.”

Vân Nhi ứng một tiếng, liền ngoan ngoãn đi ra ngoài, qua một lúc sau, Vân Nhi liền quay lại, trên tay cầm ngân lượng.

Ưu Vô Song nhận lấy ngân lượng từ tay Vân Nhi, đưa cho Lư đại thúc, nói: “Lư đại thúc, người hãy đem những ngân lượng này đi cho những người ấy đi, để sự việc sớm bình lặng.”

Lư đại thúc cầm giận trừng mắt nhìn Lư Hiền, sau đó mới nhận lấy ngân lượng từ tay Ưu Vô Song, đang định nói gì thì chính vào lúc này, ngoài cửa bỗng truyền đến một trận âm thanh ồn ào, một âm thanh nghe có vẻ huênh hoang quát: “Lư lão đầu, ngươi biết điều thì ngoan ngoãn giao ngân lượng ra đây, nếu không, ta sẽ đốt nhà của ngươi!”

Lư Hiền nghe thấy tiếng nói này, tuần nhan thoáng qua tia phẫn nộ, hẳn ta quay người muốn xông ra ngoài, nhưng lại bị Lư đại thúc kéo lại, tức giận nắn: “Tên khốn kiếp ngươi, ngươi còn cho rằng họa chưa đủ lớn sao? Ngoan ngoãn ở trong đây cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 233: Gây sự

Lư Hiền có chút không phục, nhưng cuối cùng cũng không dám cãi lời phụ thân, chỉ là cầm phận đứng tại đó, không nhúc nhích.

Chính trong giây phút trì hoãn ấy, người trong vườn đã không chịu được, bên ngoài bắt đầu truyền đến âm thanh đập vỡ đồ.

Con Vân Nhi càng bị dọa sợ hãi nhìn Ưu Vô Song.

Lư thở dài, sau đó quay người bước ra ngoài.

Ưu Vô Song nhìn Lư đại má sắc mặt lo âu, biết là bà ta đang lo lắng cho Lư đại thúc, liền an ủi: “Lư đại má, người đừng lo lắng, những người ấy lấy được tiền, sẽ không làm gì Lư đại thúc đâu.”

Lư đại má mi mảy vẫn khóa chặt, nói: “Vô Song, là con không biết thôi, tên đó là tên vô lại ở thôn dưới núi, hẳn ta ý nhà mình là thái bảo trong thôn, thường làm những việc ức hiếp nam nữ, nay Hiền Nhi đắc tội hẳn ta, e là hẳn ta không dễ dàng bỏ qua như vậy!”

Còn Lư Hiền sau khi nghe thấy lời của Lư đại má, không phục nói: “Nương, người sợ gì chứ? Dù hẳn ta là tên vô lại thì làm gì được chúng ta? Hai người cứ như vậy, mới bị họ ức hiếp! Đừng tưởng con không biết, đồ phụ thân săn bắt được, thường bị những người này giành mất, chính sự nhát gan sợ chuyện của hai người nên họ mới cứ ức hiếp hai người như vậy! Nếu như họ dám làm gì, thì con sẽ đánh chết họ.”

Lưu đại mã sau khi nghe hết lời của Lưu Hiền, bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, nói: “Tên khốn kiếp nguoi, nguoi muốn nương nguoi tức chết phải không? Giết nguoi đền mạng đây, nguoi không thể yên phận cho ta được sao?”

Ưu Vô Song sau khi nghe thấy lời của Lưu đại mã, nằng lại cảm thấy Lưu Hiền là người cương trực, tuy có chút mạnh động, nhưng hắn nói cũng có vài phần lí.

Khi nằng còn ở thế kỉ 21, là một cảnh sát, đối với một số tên lưu manh vô lại trong xã hội, cũng hiểu ít nhiều, ở thế kỉ 21 rất nhiều người dân thường vì không muốn sinh chuyện, đều chịu sự ức hiếp của những tên lưu manh vô lại, có một số người, thậm chí vì sợ bị báo thù, cho nên đứng ra làm chứng cho cảnh sát cũng không dám.

Suy nghĩ của Lưu đại mã và Lưu đại thúc, có lẽ cũng như vậy.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bắt gặp thăm thở dài, xem ra, bất kể ở đâu, người hiền lành luôn bị ác bá một phương ức hiếp, bởi vì họ luôn nhường nhịn, nhưng lại bị những tên không biết đủ ấy tiếp tục ức hiếp.

Tuy nhiên, chính trong lúc Ưu Vô Song đang trầm tư, bên ngoài vườn truyền đến tiếng của Lưu đại thúc: “Nhị Hồ, bây giờ ngân lượng nguoi cũng thu rồi, cũng nên đi rồi đấy?”

Tuy nhiên, lại nghe thấy tên gọi là Nhị Hồ kia cười lạnh: “Đi? Lưu lão đầu, nguoi nói dễ thật, tên tiểu tử nhà nguoi đánh ca ca ta, định đền mười lượng bạc mà coi như xong sao? Nhị Hồ ta nói cho nguoi biết, không có chuyện dễ dàng như vậy, Nhị Hồ ta có bao giờ mất mặt như vậy?”

Ưu Vô Song nghe thấy lời đối thoại bên ngoài, hai mày nhíu chặt, xem ra, việc này căn bản không phải là đền ngân lượng là có thể xong, tên Nhị Hồ kia rõ ràng là đến đây gây sự!

Tuy nhiên, lại nghe thấy Lưu đại thúc nhìn con giận nói: “Lưu Nhị Hồ, nguoi rút cuộc muốn thế nào?”

Lưu Nhị Hồ cười lạnh lùng: “Rất đơn giản, nể tình nguoi đã đền mười lượng bạc, gọi tiểu tử nhà nguoi ra đây, quỳ xuống xin lỗi huynh đệ bọn ta, việc này coi như xong, nếu không, Lưu Nhị Hồ ta hôm nay sẽ phóng hỏa đốt căn nhà này của nguoi!”

Chỉ nghe thấy Lưu đại thúc tức giận nói: “Các nguoi đừng có quá đáng.”

Tuy nhiên chính trong lúc này, Lưu Hiền đột nhiên quay người, bước ra ngoài, hành động của hắn ta rất nhanh, Lưu đại mã không kịp gọi hắn ta dừng lại, thì hắn đã ra khỏi nhà.

Nhìn thấy con trai ra ngoài, vì lo cho con nên Lưu đại mã không kịp suy nghĩ gì cũng nhanh chân bước ra.

Bên ngoài vườn truyền đến âm thanh tranh cãi, Vân Nhi lo lắng nhìn Ưu Vô Song, nói: “Tiểu thư, phải làm sao đây?”

Ưu Vô Song khẽ trầm tư một lúc: “Vân Nhi, chúng ta cũng ra ngoài, nếu không, lát nữa nếu như những người ấy phóng hỏa thật, đến lúc đó chúng ta muốn ra ngoài cũng khó.”

Vân Nhi có chút do dự: “Tiểu thư.....nô tì sợ.....”

Ưu Vô Song nhẹ nhàng vỗ vai Vân Nhi: “Đừng sợ, nguoi theo sau lưng ta được rồi, có xảy ra việc gì, nguoi cũng đừng lên tiếng.”

Nói rồi, Ưu Vô Song cũng không lưu lại, mà nắm tay Vân Nhi, cùng bước ra ngoài.

Ra đến ngoài vườn, chỉ thấy trong vườn có khoảng mười mấy người, đang tranh cãi gì đó cùng với phụ tử Lưu đại thúc, còn người đứng đầu là người nam nhân có tướng mạo cực kì gian manh.

Lưu Nhị Hồ vốn dĩ đang tranh cãi cùng Lưu đại thúc khi nhìn thấy sự xuất hiện của Ưu Vô Song và Vân Nhi, hai mắt nhìn thẳng, quên cả tranh cãi cùng Lưu đại thúc, hai mắt sắc mị mị nhìn chằm chằm Ưu Vô Song.

Lưu Nhị Hồ kia qua một lúc lâu, mới lau đi nước miếng chảy ròng kia, nhếch cười nói với Lưu đại thúc: “Thì ra ở đây có giấu một nữ nhân, thật không ngờ! Lưu lão đầu, muốn ta bỏ qua cho tiểu tử nhà nguoi cũng không phải không được, chỉ cần nữ nhân này ngoan ngoãn đi theo ta, ta không những không truy chuyện cứu tiểu tử nhà nguoi đắc tội huynh đệ bọn ta, mà còn trả mười lượng bạc này cho nguoi! Thế nào?”

Nói rồi, hai mắt lộ ra tia âm tà, không nhìn được lướt nhìn Ưu Vô Song và Vân Nhi.

Vân Nhi nào có gặp qua người vô lễ như vậy? Nhất thời sợ trắng mặt, trốn sau lưng Ưu Vô Song.

Lưu đại thúc còn chưa nói gì, Lưu Hiền đã nhanh bước đứng chắn trước mặt Ưu Vô Song, tức giận nói với Lưu Nhị Hồ: “Lưu Nhị Hồ, nguoi đi mà nằm mơ, nguoi cho rằng Lưu Hiền ta sợ nguoi sao?”

Lưu Nhị Hồ thấy Lưu Hiền dám trả treo lại lời hắn ta, nhất thời then quá hóa giận, căm giận trừng Lưu Hiền, nói: “Tiểu tử, nguoi đừng có rượu mồi không uống mà uống rượu phạt, biết đâu thì ngoan ngoãn giao nữ nhân ra đây, nếu không, đừng trách Lưu Nhị Hồ ta không khách khí với nguoi!”

Chương 234: Sự xuất hiện của Tiêu Tịch

Nghe thấy lời của Lưu Nhị Hồ, Lưu đại thúc định nói gì, nhưng Lưu Hiên đã tức giận nói: “Lưu Nhị Hồ, ngươi có bản lĩnh gì cứ giờ ra, đừng cho rằng Lưu Hiên ta sợ ngươi, nếu như ngươi dám động đến một cong lông của Ưu cô nương, Lưu Hiên ta sẽ liều mạng với ngươi!”

Đôi mắt Lưu Nhị Hồ thoáng tia sáng không thiện ý, nhìn Lưu Hiên, đột nhiên cười khan một tiếng, nói: “Ồ, thì ra ngươi thích tiểu nương tử này sao? Nếu như là vậy, ta cũng không làm khó ngươi, tiểu nương tử này tuy đẹp, nhưng người sau lưng nàng ta cũng không tệ, chỉ cần ngươi giao người ấy cho ta, tiểu nương tử này ta sẽ để lại cho ngươi, thế nào?”

Vân Nhi nghe thấy lời của Lưu Nhị Hồ, nhất thời sợ đến toàn thân phát run, hoa dung thất sắc, hai tay nàng ta nắm chặt lấy áo váy Ưu Vô Song, trốn sau lưng nàng, không dám động đậy.

Ưu Vô Song trở tay vỗ vai Vân Nhi, ám chỉ nàng ta không cần lo lắng, sau đó bình tĩnh nhìn những người trước mặt, hai mi bất giác nhíu chặt lại.

Kì thực, trong lòng Ưu Vô Song cũng rất lo lắng, Lưu Nhị Hồ bọn họ có hơn mười người, ai nấy đều cũng sức cường lực tráng, cũng là những tên khỏe mạnh trong thôn dưới núi, có lẽ họ không biết võ công, nhưng mà vì chiếm đa số, nên cũng không dễ đối phó.

Còn về bên mình, ngoài Lưu Hiên ra, Lưu đại thúc là một người già, còn Lưu đại má và Vân Nhi thì càng không cần nói.

Còn nàng, lúc còn ở thế kỉ 21, học qua Taikondo, những nam nhân thông thường, nàng sẽ không để trong mắt, nhưng nay xuyên không đến đây, cơ thể này đã không còn là cơ thể của nàng ở thế kỉ 21.

Cộng thêm nay nàng mang thai, thể lực càng giảm sút, đối phó những ác nô ở thất vương phủ còn được, nếu như muốn nàng đối phó những người trước mặt, nàng nhất định không được!

Chính trong lúc trong lòng Ưu Vô Song đang trầm tư, Lưu Hiên đã tiến lên trước một bước, phần nộ nhìn Lưu Nhị Hồ, tức giận nói: “Lưu Nhị Hồ, ngươi có thủ đoạn gì cứ giờ ra! Nếu như ta sợ ngươi thì ta không phải là Lưu Hiên!”

Thấy Lưu Hiên ba lần bốn lượt ngăn cản, Lưu Nhị Hồ cũng nổi giận, hắn ta cầm giận trừng mắt nhìn Lưu Hiên, nói: “Nếu như đã không biết điều như vậy thì đừng trách Lưu Nhị Hồ ta không nể tình! Huỳnh đệ đâu, lên cho ta!”

Dứt lời, hắn dẫn theo mọi người, xông về phía Lưu Hiên.

Và lúc này, Lưu đại thúc vì lo lắng cho con, cũng nhanh chóng lên trước ngăn cản, nhưng mà rất nhanh đã bị đối phương đẩy ngã.

Lưu đại má thấy Lưu đại thúc bị đẩy ngã, nhất thời sợ đến khóc xông và phía Lưu đại thúc, nhưng lại bị tên Lưu Nhị Hồ đá ngã xuống đất.

Còn Lưu Hiên nhìn thấy phụ mẫu bị đánh ngã, lòng rất lo lắng, nhưng lại bị mấy đại hán vây lấy, không tài nào thoát thân.

Lưu Nhị Hồ đắc ý liếc nhìn phụ phụ Lưu đại thúc bị đánh ngã dưới đất, sau đó lại liếc nhìn Lưu Hiên bị mấy đại hán vây quanh, sau đó ra hiệu bằng mắt cho Lưu Đại Hồ bên cạnh hắn, rồi cười thâm tà, hai huynh đệ cùng xông về phía chủ tử Ưu Vô Song.

Vân Nhi nhìn thấy Lưu Nhị Hồ đi đến, sợ đến toàn thân run rẩy, còn Ưu Vô Song lại mặt không biểu tình nhìn Lưu Nhị Hồ đang đi về phía nàng, nàng bảo vệ Vân Nhi sau người, lòng thầm cảnh giác.

Tuy nhiên, Lưu Nhị Hồ nhìn dung mạo nghiêng thành của Ưu Vô Song, sớm đã nổi sắc tâm, hắn vài bước đến trước mặt Ưu Vô Song, đưa tay, cơ hồ vội vàng sờ vào mặt Ưu Vô Song.

Chính vào lúc tay hắn ta sắp chạm vào mặt Ưu Vô Song, Ưu Vô Song đang định phản kích thì đột nhiên một tia sáng bạc nhanh tựa ánh chớp thoáng qua, Lưu Nhị Hồ vội rút nhanh tay lại, ôm lấy tay, phát ra tiếng gào như giết heo.

Một thân ảnh trắng xuất hiện ngoài vườn, một nam tử tựa như thần tiên, xuất hiện trước mặt mọi người.

Những đại hán đang đánh nhau cùng Lưu Hiên nhìn thấy đột nhiên xuất hiện một người, cùng đều dừng tay, nhìn Lưu Nhị Hồ ôm lấy tay không ngừng gào thảm thiết, đều sợ hãi nhìn bạch y nam tử tựa như thần tiên đang đứng giữa vườn.

Còn Ưu Vô Song thấy có người đột nhiên xuất hiện, cũng sửng sốt, nàng sững sờ nhìn y, nhất thời quên cả nói chuyện.

Trong khoảnh khắc, khu vườn vốn dĩ ồn ào này đột nhiên yên ắng, chỉ còn tiếng gào thảm không ngừng có Lưu Nhị Hồ.

Có lẽ vì bị bộ dạng đau đớn của huynh đệ mình dọa sợ, tên Lưu Đại Hồ kia qua một lúc sau, mới lấy dũng khí, nhìn bạch y nhân, lắp bắp nói: “Người.....người là người gì? Người.....người làm gì.....huynh đệ ta.....?”

Bạch y nam tử ấy chỉ lạnh lùng nhìn hắn ta, sau đó đi về phía Ưu Vô Song, dịu dàng hỏi: “Vô Song, nàng không sao chứ?”

Ưu Vô Song khẽ lắc đầu, nàng thật sự không dám tin đây là sự thật, Tiêu Tịch không phải ở Quân sơn xa xôi sao? Sao lại xuất hiện ở đây? Hơn nữa, còn vừa đúng lúc cứu họ?

Trên mặt Tiêu Tịch đầy vui mừng, y ôn nhu đưa tay vuốt lại các lọn tóc có chút rối của Ưu Vô Song, dịu dàng nói: “Nàng không sao là tốt.”

Đối diện với sự ôn nhu như trước kia của Tiêu Tịch, Ưu Vô Song đột nhiên phát hiện mình không biết nên nói gì mới tốt, chỉ lẳng lặng nhìn Tiêu Tịch, lòng thầm dâng con cay đắng mơ hồ.

Còn Lưu Đại Hồ kia cơ hồ nhìn ra Tiêu Tịch không phải là người dễ dây vào, đã chon y điều Lưu Nhị Hồ chuồn mất.

Khu vườn trở nên bình lặng, còn Lưu Hiên thì mặt mày bầm tím đại diu Lưu đại thúc dậy.

Nghe thấy tiếng ngâm đau đớn của Lưu đại má, Ưu Vô Song mới hồi thần, nàng vội đi lên trước, cùng Vân Nhi dìu Lưu đại má dậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 235: Sự ôn nhu của Tiêu Tịch

Nhìn bộ dạng đau đớn của Lưu đại má, Ưu Vô Song bất giác lo lắng hỏi: “Lưu đại má, người có phải ngã phải đâu không? Có nặng không?”

Cơ thể lực cường của Lưu đại má đang khẽ run rẩy, Lưu đại má đau đớn nhủ mày, nói: “Hình như ta bị trật lưng rồi, Vô Song, hãy mau dìu ta lên giường nằm một lúc.”

Ưu Vô Song không dám chậm trễ, vội cùng Vân Nhi dìu Lưu đại má vào nhà, còn Tiêu Tịch cũng theo sau đi vào, đợi khi Ưu Vô Song dìu Lưu đại má lên giường nằm nghỉ xong, Tiêu Tịch liền nói với Lưu đại má: “Đại má, tại hạ biết chút y thuật, nếu như đại má không chê thì hãy để tại hạ xem cho người, có được không?”

Lưu đại má tuy đối với sự xuất hiện đột ngột của Tiêu Tịch cảm thấy kì lạ, nhưng biết Tiêu Tịch và Ưu Vô Song quen biết, cho nên liền gật đầu: “Vậy thì phiền công tử.”

Thấy Tiêu Tịch chuẩn bị cho Lưu đại má, Ưu Vô Song nhỏ tiếng phân phó Vân Nhi đứng một bên giúp, rồi sau đó bước ra ngoài.

Lưu Hiên và Lưu đại thúc vẫn đang ở trong vườn, Ưu Vô Song bước ra, liếc nhìn Lưu đại thúc, nói: “Lưu đại thúc, người không sao chứ?”

Lưu đại thúc lắc đầu: “Vô Song cô nương, cô nương không cần lo lắng, ta không sao, chỉ là.....đại má thể nào rồi?”

Ưu Vô Song nhìn ánh mắt lo lắng kia của Lưu Hiên, cười nói: “Lưu đại thúc, người yên tâm, bằng hữu kia của Vô Song tinh thông y thuật, Lưu đại má sẽ không sao.”

Sau khi nghe thấy lời của Ưu Vô Song, Lưu đại thúc tựa như nhẹ nhõm hơn, nhưng vẫn nhíu chặt mi mày, phảng phất như có tâm sự gì.

Còn Lưu Hiên đột nhiên nhìn Ưu Vô Song, thần sắc có chút do dự nói: “Vô Song.....vị.....công tử đó là bằng hữu của cô nương sao?”

Ưu Vô Song khẽ gật đầu. Xem như trả lời Lưu Hiên.

Mặt Lưu Hiên đột nhiên ửng hồng, do dự một lúc, đang định nói gì, nhưng lại không nói ra.

Và lúc này, Tiêu Tịch đã đi từ trong nhà ra.

Ưu Vô Song thấy y bước ra, liền hỏi: “Tiêu Tịch, Lưu đại má không sao chứ?”

Tiêu Tịch mỉm cười, nói: “Nàng yên tâm, Lưu đại má không sao, chỉ là khi ngã xuống đất, không cẩn thận trật lưng, mỗi ngày thoa thuốc, nghỉ ngơi một thời gian, sẽ không có gì đáng ngại.”

Ưu Vô Song gật gù đầu, lại trầm mặc, kì thực, nàng có rất nhiều chuyện muốn hỏi Tiêu Tịch, nàng muốn hỏi y, tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây, nhưng trong nhất thời cái gì cũng nói không ra, phảng phất như tất cả các lời nói đều nghẹn trong cổ họng.

Tiêu Tịch tựa như nhìn ra tâm sự của Ưu Vô Song, khẽ mỉm cười, nói: “Vô Song, cùng ta ra ngoài đi dạo một lúc chứ?”

Ưu Vô Song khẽ do dự một hồi, sau đó gật đầu, cùng Tiêu Tịch, đi khỏi vườn.

Ra khỏi vườn, một cơn gió nhẹ thoảng qua, khiến lòng Ưu Vô Song bình lặng không ít, nàng đi đến bên dưới cái cây lớn cách đó không xa, dừng bước chân, nhìn Tiêu Tịch, hỏi: “Tiêu Tịch, huynh không phải ở Quần sơn sao? Sao huynh lại ở đây?”

Tiêu Tịch không lập tức trả lời Ưu Vô Song, mà chỉ chăm chú nhìn Ưu Vô Song, rồi mới nói: “Ta vốn dĩ đến kinh thành có chút việc, nghe tin nàng và thất vương gia chuẩn bị thành thân, cho nên liền đến thất vương phủ một chuyến, nhưng lại được biết, nàng đã rời khỏi thất vương phủ. Do đó, ta liền trên đường tìm kiếm, nhưng không ngờ lại tìm được nàng ở đây.”

Nghe thấy Tiêu Tịch nhắc đến Lãnh Như Tuyết, cơ thể Ưu Vô Song khẽ cứng đờ, nàng tuy đã quyết định rời khỏi hắn, rời khỏi kinh thành, không quay trở lại, nhưng mỗi khi nghe thấy việc có liên quan đến hắn, lòng nàng vẫn khẽ nhói đau.

Tiêu Tịch nhìn bộ dạng thoáng chút thương tâm của Ưu Vô Song, bất giác thở dài, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, dịu dàng nói: “Vô Song, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Nàng sao lại đột nhiên muốn rời khỏi? Có thể nói cho ta biết không?”

Nghe tiếng nói dịu dàng của Tiêu Tịch, Ưu Vô Song không còn kìm nén được cơn cay đắng trong lòng, mũi cay cay, nước mắt phút chốc trào dâng khỏi khóe mắt.

Ttt thấy Ưu Vô Song đột nhiên rơi lệ, lòng không nhẫn tâm, dịu dàng an ủi: “Đừng khóc, nếu như nàng không muốn nói thì không nói.”

Ưu Vô Song nước mắt mờ hồ nhìn Tiêu Tịch, và sự ôn nhu trong mắt y, không kìm nén được sự ủy khuất trong lòng, dựa vào bờ vai Tiêu Tịch lớn tiếng khóc.

Còn Tiêu Tịch thâm cảm nhận được sự đau khổ trong lòng Ưu Vô Song, cho nên, y không nói gì, mà chỉ ôn nhu ôm lấy nàng, lặng lẽ đứng yên.

Qua một hồi lâu, Ưu Vô Song mới từ từ dừng khóc, sau đó lau nước mắt trên mặt, nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay của Tiêu Tịch, nhìn vết đọng nước mắt trước ngực y, bất giác đỏ mặt, có chút ngại ngùng cúi thấp đầu, nói: “Xin lỗi, ta làm dơ y phục của huynh rồi..... Tiêu Tịch, ta.....”

Tiêu Tịch khẽ mỉm cười: “Không sao, Vô Song, nàng biết là ta không để tâm việc ấy.”

Nhìn đôi mắt đen sáng trong của Tiêu Tịch, lòng Ưu Vô Song càng cảm thấy chua chát, nước mắt khó khăn lắm mới dừng được kia lại từ từ lăn dài trên má, nàng nghẹn ngào nói: “Tiêu Tịch, cảm ơn huynh.....”

Tiêu Tịch nhìn bộ dạng thương tâm của Ưu Vô Song, lòng bất giác khẽ nhói đau, y khẽ thở dài, đưa tay lau đi nước mắt trên má Ưu Vô Song, nói: “Vô Song, nếu như trong lòng không thể từ bỏ thì hãy trở về đi, nàng hà tất phải hành hạ bản thân mình như vậy?”

Ưu Vô Song cắn chặt môi, quật cường lắc đầu, nói: “Nếu như ta đã rời khỏi thì sẽ không quay trở về, hơn nữa.....hắn.....hắn bây giờ có lẽ đã quên ta rồi.....”

Đôi mắt đen sáng trong của Tiêu Tịch thoáng qua tia do dự, phảng phất như muốn nói gì, nhưng nhìn gương mặt quật cường của Ưu Vô Song, cuối cùng cũng không nói ra, mà hóa thành một tiếng thở dài sâu lắng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 236: Tương lai mong lung

Nhìn thấy bộ dạng Tiêu Tịch mi mảy nhíu chặt, khiến cho Ưu Vô Song quên đi cảm giác bi sầu trong lòng, nàng chưa từng thấy qua bộ dạng này của Tiêu Tịch, trước kia, Tiêu Tịch luôn lãnh đạm, phảng phất như không quan tâm bất cứ thứ gì, thế nên nàng không nhận được hỏi: “Tiêu Tịch, có phải huynh biết việc gì à?”

Lời vừa nói ra, trong đầu Ưu Vô Song lập tức hiện lên cảnh thành thân của Lãnh Như Tuyết và Liên Đường, tim bỗng nhói lại, sẽ là cảnh đó sao?

Tiêu Tịch chỉ lặng lẽ nhìn Ưu Vô Song, phảng phất như đang xác định gì đó, một lúc sau, mới đáp: “Vô Song, nếu như, nếu như ta nói với nàng, tất cả những việc này đều là hiểu lầm, nàng có trở về không?”

Hiểu lầm? Vậy là ý gì? Vô Song đột nhiên cảm thấy tim mình khẽ đau nhói, là hiểu lầm sao? Không, hắn không tin tưởng nàng, nàng không tức giận vì sự xuất hiện đột ngột của Liên Đường, cũng bất kể âm mưu Liên Đường có âm mưu gì, bởi vì, thứ nàng để tâm không phải là Liên Đường, mà là thái độ của hắn, nếu như hắn thật sự yêu nàng, hà tất không chút tin tưởng nàng?

Giữa người yêu với nhau, vốn dĩ là cần tin tưởng lẫn nhau, nhưng, trong trò chơi do Liên Đường tự biên tự diễn này, hắn đối với nàng, từ đầu đến cuối

không chút tin tưởng, ánh mắt hoài nghi kia, khiến nàng đánh mất đi ý nghĩa khi tiếp tục ở lại bên cạnh hắn.

Là một linh hồn xuyên không từ thế kỉ 21, nàng không để tâm những trò của Liên Đường, nhưng sự không tin tưởng của hắn, khiến nàng phút chốc mất đi dũng khí tiếp tục đấu với Liên Đường.

Nàng không yếu đuối, nàng chỉ cảm thấy, tất cả đã mất đi ý nghĩa, bởi vì, những biểu hiện mà hắn lộ ra, đã để nàng thấy được vị trí của Liên Đường trong lòng hắn quan trọng biết dường nào.

Việc này, mới chính là nguyên nhân khi ấy nàng lựa chọn rời khỏi.

Nếu như ngay từ đầu, trong lòng nàng có từng oán qua Liên Đường và Lãnh Như Băng – người vạch ra kế này, nhưng nay nàng đã không còn oán hận họ nữa, nàng chỉ hận hắn, không thể nào tha thứ sự hoài nghi và không tin tưởng của hắn đối với mình.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song gạt bỏ con dao nhói trong lòng, miễn cưỡng nở nụ cười cực kì khó coi với Tiêu Tịch, nói: “Tiêu Tịch, bất kể có phải là hiểu lầm hay không, bây giờ nói những việc này không phải đã muộn rồi sao? Ta từng nói qua, nếu như ta đã lựa chọn rời khỏi, thì sẽ không trở về.”

Biểu tình của Tiêu Tịch hồi phục vẻ đạm nhiên thường ngày, y nhìn Ưu Vô Song, ánh mắt đạm bạc như nước, qua một lúc sau, mới nói: “Vô Song, sau này nàng có dự tính gì? Tiếp tục lưu lại đây sao?”

Nghe thấy lời Tiêu Tịch, Ưu Vô Song khẽ sững sờ, khi ấy nàng và Vân Nhi lưu lại đây, là vì thích hoàn cảnh yên tĩnh nơi này, và gia đình của Lưu đại thúc, nhưng sau khi trải qua việc hôm nay, nơi này sau này e là sẽ mất đi sự yên tĩnh vốn có, nàng có nên tiếp tục lưu lại không?

Nhưng mà xảy ra việc như vậy, nàng bây giờ quay lưng bỏ đi, cũng có chút có lỗi với gia đình Lưu đại thúc, tuy rằng sự việc không phải do nàng mà ra, nhưng những tên vô lại ấy suy cho cùng cũng vì thấy sắc dục ý, mới xảy ra cảnh xung đột như khi này.

Hơn nữa lần này may có Tiêu Tịch vô tình đi ngang, mới không gặp đại họa, nhưng Tiêu Tịch đâu thể mãi mãi ở lại đây?

Và lại, ngân phiếu tùy thân nàng mang theo không thể dùng, cho Lưu đại thúc mười lượng, số ngân lượng còn lại cũng không còn nhiều, nàng và Vân Nhi hai nữ tử tay yếu chân mềm, sau này phải làm sao?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác lộ ra nét mặt khó coi. Nàng do dự một lúc, mới đáp: “ta cũng không biết, bây giờ Lưu đại thúc và Lưu đại mã đều bị thương, ta không thể rời khỏi, còn nữa, ta rất lo những người ấy.....sẽ đến nữa.”

Tiêu Tịch tựa có suy nghĩ của mình gật gật đầu, đang định nói gì, đột nhiên truyền lại tiếng của Vân Nhi: “Tiểu thư.”

Ưu Vô Song và Tiêu Tịch nghe thấy tiếng gọi cùng quay đầu lại, chỉ thấy Vân Nhi đứng ngoài cửa lớn trong vườn, đang gọi về phía họ.

Ưu Vô Song và Tiêu Tịch cùng liếc nhìn nhau, sau đó đi về phía Vân Nhi: “Vân Nhi, sao vậy?”

Vân Nhi liếc nhìn Tiêu Tịch, sau đó mới nói với Ưu Vô Song: “tiểu thư, Lưu đại thúc mời người và Tiêu công tử vào trong nhà, nói là có lời muốn nói với hai người.”

Ưu Vô Song gật gật đầu, rồi cùng Tiêu Tịch bước vào trong vườn.

Vào trong nhà, chỉ thấy Lưu đại thúc đang ngồi bên giường của Lưu đại mã, còn Lưu Hiền đang đứng một bên, thấy Ưu Vô Song đi vào, Lưu đại thúc cười nói: “Vô Song cô nương, hôm nay cô nương và vị công tử này hãy rời khỏi đây đi.”

Nghe thấy lời của Lưu đại thúc, Ưu Vô Song sững sờ, qua một lúc, nàng mới nghẹn ngào nói: “Lưu đại thúc, người đang đuổi Vô Song đi sao?”

Lưu đại thúc là một người thôn dã hiền lành, nay đột nhiên bị Ưu Vô Song hỏi như vậy, bất giác lắp bắp nói: “Vô Song cô nương.....không phải, đại thúc không phải đuổi cô nương đi.....chỉ là.....chỉ là.....”

Thấy bộ dạng lắp bắp của Lưu đại thúc, Lưu đại mã nằm sau lưng ông ta không nhìn được đành ngắt lời, lớn tiếng nói: “Vô Song, không phải đại thúc muốn đuổi con đi, mà là con không thể tiếp tục ở lại đây! Đây đều là họa do Hiền Nhi gây ra, nay những tên vô lại ấy đã nhìn thấy con, không có được con họ chắc chắn sẽ không từ bỏ.”

Nói tới đây, Lưu đại mã ngập ngừng, thuận một hơi khí, lại dùng ánh mắt có lỗi nhìn Ưu Vô Song nói: “là Lưu đại mã Lưu đại thúc vô dụng, không thể giữ con lại nơi này, trong lòng con đừng oán đại mã, đại mã cũng không còn cách nào khác. Hơn nữa, đại mã nhìn ra được, vị Tiêu công tử này có thể chăm sóc con, có Tiêu công tử cùng con xuống núi, những tên vô lại kia cũng không dám làm gì con.”

Ưu Vô Song nhìn gò má rúm đen của Lưu đại mã, lòng thầm nói lại, dù sao đi nữa quen biết cũng đã một thời gian, đối với Lưu đại mã xem nàng như nữ nhi của mình mà yêu thương này, trong lòng nàng cũng có vài phần không nỡ, nhưng mà nàng biết, nàng và gia đình Lưu đại mã, phần li cũng là việc khó tránh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 237: Hồi hận và đau khổ

Thất vương phủ.

Trong Vô Trần điện, thỉnh thoảng truyền lại tiếng đập vỡ của đồ đạc.

Làm cho những hạ nhân đứng bên ngoài không khỏi sợ hãi, âm thanh, là truyền trong tầm thất ra, nhưng mà, không một hạ nhân nào dám vào trong xem rốt cuộc là việc gì, từ một tháng trước, vương gia đêm khuya rời phủ, sau khi về phủ, đã tự nhốt mình trong tầm thất của vương phi, sau đó trở thành bộ dạng như vậy.

Lúc bắt đầu, còn có vài người hạ nhân đi vào, nhưng sau khi bị vương gia ném ra ngoài thì không còn ai dám vào trong nữa.

Trong tầm thất, mặt đất nơi nơi đều là mảnh vỡ của vò rượu và vết nước, một mùi rượu nồng nặc đầy trong không gian không lớn này, xung quanh đều là một mảng thảm bại.

Thân hình cao lớn của Lãnh Như Tuyết lúc này đang nằm nghiêng trên chiếc ghế thái sư rộng lớn, tên tay vẫn còn cầm một vò rượu.

Chiếc áo bào trắng vốn dĩ trắng tinh trên người hắn, lúc này có nhiều mảng dơ, nhìn cực kì thảm hại, còn khuôn mặt tuấn mĩ của hắn đã không còn nhìn thấy được thần thái trước kia, chỉ còn sự tiêu tụy và vô vọng.

Đôi mắt hắn vô hồn nhìn về phía trước, màu đen thâm trầm chứa đựng sự đau đớn khôn tả, lúc này, hắn nhìn như một bức tượng điêu khắc đã mất đi linh hồn, chỉ là đôi môi hắn vẫn khẽ cử động. Nhẹ nhẹ, phảng phất như không có tri giác mà gọi: “Song Nhi.....”

Một tháng trước, hắn như điên cuồng, điên cuồng tìm kiếm Ưu Vô Song, nhưng khi hắn tìm hết khắp vực sâu, ngoài nhìn thấy tàn cốt của xe ngựa và ngựa ra, không có bất cứ gì.

Dưới vực sâu không có thi thể ba người, họ cứ như đột nhiên biến mất, thoáng chốc mất đi tất cả tung tích.

Hắn từng nghi ngờ là Lãnh Như Băng nhốt ba người họ lại, nhưng khi hắn thăm điều tra thì phát hiện, Ưu Vô Song không hề rơi vào tay Lãnh Như Băng.

Khi hắn tìm hết tất cả mọi nơi nên tìm, đều không tìm được nàng, thì hắn đã biết, nàng đã không còn thuộc về hắn, hắn đã vĩnh viễn mất đi nàng.

Và hắn cũng không thể chấp nhận sự thật này, nhưng cảm giác đau đớn tựa xuyên tâm kia bất cứ giờ nào khắc nào cũng đang nhắc nhở hắn, đây là sự thật, hắn đã thật sự mất đi nàng.

Bây giờ hắn mới biết, tình yêu của hắn đối với nàng sâu biết bao, nàng đối với hắn quan trọng biết bao, cảm giác đau đớn tận xương tủy ấy, khiến hắn ngã quỵ, không có nàng, thế giới của hắn cũng sụp đổ.

Hắn không thể nào chịu đựng cảm giác đau đớn và nhớ nhung điên cuồng trong lòng, cho nên, việc duy nhất hắn có thể làm là, làm cho bản thân tê dại, hắn tưởng rằng, khi hắn say rồi thì có thể quên đi nàng, nhưng hắn phát hiện hắn đã sai, hắn căn bản không thể quên, từng cái nhíu mày từng nụ cười của nàng, sớm đã in sâu trong đầu hắn, khiến hắn cơ hồ không cách nào quên lãng.

Sự kích thích của men rượu, làm cho nụ cười của nàng hiện lên càng rõ trong đầu hắn, nhưng điều càng làm hắn đau khổ lại là một việc khác.

Hắn vô tình trong tầm thất phát hiện được đơn thuốc an thai, nhìn thấy đơn thuốc ấy, cả người hắn phút chốc tựa như bị sét đánh phải, hồi hận, tựa như muốn đốt sống biển, ập vào hắn, khiến hắn thật sự đau đớn hơn chết.

Nàng mang thai rồi, nàng mang thai rồi, nàng mang thai cốt nhục của hắn, còn hắn, hắn đã làm những gì với nàng? Hắn không thể tha thứ cho bản thân, hắn thống hận bản thân, nhưng mà, những hồi hận này đều đã quá trễ, quá muộn rồi.

Song Nhi.....nàng đang ở đâu?

Một giọt nước mắt óng ánh, từ khuôn mặt sớm đã không có biểu tình của Lãnh Như Tuyết rơi xuống, mang theo đầy sự hồi hận và đau khổ của hắn, nhỏ xuống nền đất thảm bại.

Hắn đột nhiên ném mạnh vò rượu trong tay đi, vò rượu vỡ ra một vòng cung tuyệt mĩ trong không trung, sau đó va mạnh vào cửa, phát ra một tiếng vang lớn thanh thúy, rồi hóa thành vô số mảnh vỡ, rơi xuống đất.

Còn Lãnh Như Tuyết vẫn không nhúc nhích, phảng phất như không có bất cứ tri giác gì, màu đen thâm trầm vô hồn nhìn về phía trước, trong mơ hồ, hắn phảng phất như nhìn thấy gương mặt quen thuộc, dung mạo tuyệt mĩ kia, nàng đang cười, đang nhìn hắn, nhưng đôi môi thanh thúy của nàng chứa đầy sự bi thương, phảng phất như đang âm thầm chỉ trích hắn.

“Song Nhi.....xin lỗi.....tha thứ cho ta.....” Lãnh Như Tuyết nhìn về phía trước, lâm bầm, nói trong vô thức.

Một cảm giác đau đớn xé toạt tim không thể nào tả được, khiến hắn vô thức siết chặt tay, nhưng vẫn không cách nào giảm đi cảm giác đau đớn trong lòng hắn.

Một trận bước chân vang lên, cửa tấm thất bị người đẩy ra, Lãnh Như Phong trầm mặc bước vào, hắn ta nhíu mày, lướt nhìn xung quanh tấm thất, sau đó ánh mắt lạnh lùng rơi trên người Lãnh Như Tuyết.

Còn Lãnh Như Tuyết phảng phất như không nhìn thấy hắn ta, vẫn biểu tình tê dại nhìn về phía trước.

Ánh mắt Lãnh Như Phong thoáng tia tức giận, hắn ta đột nhiên bước về phía Lãnh Như Tuyết, túm hắn từ ghế dậy, tức giận nói: “Ngươi là tha gì? Hối hận sao? Bây giờ ngươi hối hận có ích gì?”

Tuy nhiên, Lãnh Như Tuyết lại không chút biểu cảm nhìn Lãnh Như Phong, đột nhiên đẩy mạnh Lãnh Như Phong ra, thần thái cuồng loạn hét: “Ra ngoài, cút ra ngoài!”

Nhìn Lãnh Như Tuyết điên cuồng, Lãnh Như Phong không còn nhịn được, đâm mạnh một đòn vào mạnh Lãnh Như Tuyết, tức giận nói: “Ngươi tỉnh lại cho ta!”

Lãnh Như Tuyết bây giờ không còn thần trí, công thêm nhiều ngày chìm ngập trong men rượu, cơ thể sớm đã không còn sức lực, bị Lãnh Như Phong bắt ngờ đánh một đòn, cả người đứng không vững, ngã mạnh xuống đất.

Nhìn khóe môi Lãnh Như Tuyết từ từ chảy ra máu tươi, Lãnh Như Phong không hề thương tiếc tóm lấy cổ áo hắn, một lần nữa túm dậy, sau đó lôi lấy cơ thể hắn, bước ra ngoài tấm thất.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 238: Ta tin nàng ấy vẫn còn sống

Nhìn thấy Lãnh Như Phong tóm lấy Lãnh Như Tuyết lôi từ trong tấm thất ra, hạ nhân hầu hạ trong đại đường đều trở mắt nhìn theo, nhìn chủ tử nhà mình bị Lãnh Như Phong lôi đi một cách thảm hại, có vài người hạ nhân định tiến lên trước hỏi, nhưng lại bị Ngao Phong ngăn lại.

Lãnh Như Phong lôi Lãnh Như Tuyết, đi mãi đến ngoài vườn Vô Trần điện, mới căm giận ném Lãnh Như Tuyết xuống đất, thần thái ấy, nhẹ nhàng như ném một con chó con mèo.

Lãnh Như Tuyết bị ném xuống đất va phải nền đất cứng phát ra âm thanh nặng nề, nhưng mà, cơ thể hắn chỉ khẽ cử động một lúc, ánh mắt vẫn vô thần nhìn lên trời, cứ như vậy nằm bất động dưới đất, bên trong máu đen thâm trầm, chứa đựng sự đau đớn nói không nên lời.

Ngao Phong theo sau nhìn thấy bộ dạng này của Lãnh Như Tuyết, bất giác thở dài, nhìn thấy chủ tử kiêu ngạo trước kia, nay vì vương phi mà trở thành bộ dạng như vậy, trong lòng Ngao Phong ngoài đồng tình ra, không còn tìm ra được cảm giác thứ hai.

Ngao Phong cũng rất hiểu tâm trạng của Lãnh Như Tuyết, bởi vì, dù sao đi nữa hắn ta cũng là thị vệ thân cận của hắn, khi ấy hắn ta đã từng khuyên qua Lãnh Như Tuyết đừng thu giữ Liên Đường trong phủ, bởi vì, hắn ta đối với việc Liên Đường đột nhiên xuất hiện trong lúc Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song chuẩn bị đại hôn luôn nghi ngờ sâu, hắn ta hoài nghi động cơ của Liên Đường không hề đơn thuần.

Nhưng mà, Lãnh Như Tuyết khi ấy vì niệm tình xưa, cuối cùng cũng giữ Liên Đường lại trong phủ, còn bức ép Ưu Vô Song rời khỏi phủ, trở thành cảnh không thể thu dọn như bây giờ.

Nay vương phi đã rời khỏi, hơn nữa còn không biết sống chết ra sao, bây giờ trong lòng vương gia có hối hận đi chăng nữa, thì cũng đã không còn ích gì.

Nghĩ tới đây Ngao Phong lại lần nữa thở dài, kì thực ngay hắn ta trong lòng cũng căm giận đến mức muốn đánh cho Lãnh Như Tuyết tỉnh lại, nhưng không có cách nào vì thân phận hắn ta là thuộc hạ, hắn ta không thể nào làm như vậy.

Lãnh Như Phong mặt không biểu tình nhìn Lãnh Như Tuyết thảm hại bất động nằm dưới đất, ngọn nộ hỏa trong mắt cháy càng lúc càng mãnh liệt, hắn ta đột nhiên quay đầu lạnh lùng nói với Ngao Phong: “Ngao Phong, đi lấy một thau nước lạnh lại đây, tạt tỉnh hắn cho ta!”

Ngao Phong khẽ trì trệ một lúc, có chút do dự nói: “Lục vương gia, việc này.....không tốt lắm đâu?”

Lãnh Như Phong không nhìn Ngao Phong, mà hai mắt căm giận nhìn chằm chằm Lãnh Như Tuyết, tức giận nói: “Bảo ngươi đi thì ngươi cứ đi, không lẽ ngươi muốn chủ tử nhà ngươi cứ tiếp tục như vậy sao?”

Ngao Phong hết cách, chỉ có thể quay người đi lấy nước, ai bảo mình là thuộc hạ chứ? Lãnh Như Phong tuy không phải là chủ tử của hắn ta, nhưng với thân phận của Lãnh Như Phong, vẫn đủ có thể ra lệnh cho hắn ta.

Hơn nữa, tuy rằng làm vậy có chút không tốt, nhưng lại là cách nhanh nhất giúp người ta tỉnh rượu.

Rất nhanh, Ngao Phong đã lấy đến một thau nước lạnh, sau đó theo sự phân phó của Lãnh Như Phong, không chút lưu tình tạt nước lạnh lên người Lãnh Như Tuyết.

Bị nước lạnh dội từ trên đầu xuống, thần trí của Lãnh Như Tuyết cuối cùng cũng dần dần tỉnh lại, chỉ thấy hân nhú mảy, gian nan đứng từ dưới đất dậy, nhìn Lãnh Như Phong, tức giận nói: “Lãnh Như Phong, huynh làm gì vậy?”

Lãnh Như Phong cười lạnh một tiếng, nhìn Lãnh Như Tuyết giễu cợt nói: “Người cuối cùng cũng chịu tỉnh rồi sao? Người hãy nhìn lại mình đi, bây giờ người giống gì? Nếu như muốn chết, thì nên sớm nói với phụ hoàng, cả ngày trốn trong phòng không dám gặp người, như vậy thì thế nào? Người cho rằng người như vậy Vô Song sẽ có thể trở về sao?”

Lãnh Như Tuyết lúc này toàn thân ướt sũng, áo bào vốn dĩ màu trắng bây giờ đã không còn phân biệt được màu sắc, còn mái tóc dài rồi bị nước tạt dính ấy, đang dính vào mặt hân, nhìn cực kì thảm bại.

Hân lão đảo lùi sau vài bước, đôi mâu đỏ ngầu đau khổ nhìn Lãnh Như Phong, tựa như đã thú bị nhốt trong lồng, tuyệt vọng thét lên: “Đừng nói nữa!”

Hân đau khổ hai tay ôm lấy đầu, trong đầu một lần nữa nhớ lại đêm tuyết ấy, thân ảnh nhỏ bé của nàng ngã dưới nền đất tuyết, nhưng vẫn quật cường nhìn hân, nói: Lãnh Như Tuyết, người đừng đắc ý! Sẽ có một ngày, Ưu Vô Song ta trả lại toàn bộ tất cả mọi thứ của hôm nay lại cho người!

Nàng đã làm được rồi, có gì đau khổ hơn là sau khi hân yêu nàng sâu sắc rồi lại mất đi?

Sự ra đi của nàng, là sự trừng phạt lớn nhất đối với hân! Đây là báo ứng sao? Là trời cao đang trừng phạt sự vô tình trước kia của hân, cho nên mới tàn nhẫn cướp lấy nàng từ bên cạnh hân đi như vậy sao?

Tuy hân không tìm được thi thể của nàng, nhưng nhìn vết máu lưu lại trên xe ngựa, hân biết, trên vực sâu cao như vậy rơi xuống, nàng đã lạnh ít dữ nhiều, tuy không tìm thấy thi thể, nhưng tìm vết chân lưu lại dưới đất có thể thấy được, có lẽ thi thể đã được người qua đường hảo tâm nào đó chôn hộ.

Sống không thấy người, chết không thấy xác, đây mới chính là cách hành hạ hân tàn nhẫn nhất, ngay đến cơ hội để hân gặp mặt nàng lần cuối cùng ông trời cũng tàn nhẫn cướp đi.

Nhìn bộ dạng đau khổ của Lãnh Như Tuyết, lòng Lãnh Như Phong khẽ mềm lại, ngữ khí của hân ta cũng dịu lại: “Như Tuyết, ta biết bây giờ đệ cái gì cũng không nghe lọt, ta cũng biết, trong lòng đệ rất khó chịu, nhưng đệ thật sự không thể tiếp tục như vậy!”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong ngập ngừng, rồi nói: “Tuy rằng chúng ta chỉ tìm thấy được tàn cốt của xe ngựa dưới đáy vực, nhưng không hề thấy thi thể của họ, có lẽ, sự việc không tệ như ta nghĩ, có lẽ Vô Song được người khác cứu đi? Có lẽ nàng ấy bây giờ đang ở nơi nào đó đợi đệ, nếu như đệ cứ tiếp tục buông thả bản thân như vậy, sau này đệ lấy đâu ra mặt mũi gặp nàng ấy?”

Lãnh Như Tuyết nở nụ cười tuyệt vọng, nhìn Lãnh Như Phong nói: “Vậy sao? Huynh cho rằng nàng vẫn còn sống sao? Huynh cảm thấy.....có thể sao?”

Lãnh Như Phong biểu tình nghiêm trọng nhìn Lãnh Như Tuyết: “Đúng, ta tin nàng ấy vẫn còn sống! Như Tuyết, đệ phải trấn tĩnh, nếu không, đệ sẽ mất đi nàng ấy! Hãy tin ta, dù nàng ấy đã không còn trên thế gian này, nàng ấy cũng không hy vọng nhìn thấy bộ dạng này của đệ!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 239: Tri vấn của Lãnh Như Phong

Nói rồi, Lãnh Như Phong liếc nhìn Lãnh Như Tuyết trong giây lát, sau đó đầu cũng không quay lại rời khỏi.

Hân ta biết, bây giờ Lãnh Như Tuyết cần thời gian bình tĩnh lại, còn hân ta, vẫn còn một việc rất quan trọng phải giải quyết. Hơn nữa, việc này, phải do hân ta đích thân giải quyết.

Đối với ả, Lãnh Như Tuyết có lẽ sẽ mềm lòng, nhưng hân ta không, nếu như mục đích của ả đơn thuần thì hân ta có lẽ sẽ niệm tình trong cung trước kia bỏ qua cho ả.

Nhưng mà ả đến vì có mục đích, ả, là một con cò mà đại hoàng huynh bố trí ở nơi này, có lẽ tâm lòng yêu Lãnh Như Tuyết của ả không phải là giả, nhưng, ả lại là một con cò cực kì ích kỉ chịu sự khống chế của đại hoàng huynh.

Người như ả, và những hành động gần đây của đại hoàng huynh, hân ta tuyệt đối không thể để ả tiếp tục lưu lại ở chỗ Lãnh Như Tuyết.

Liên viên? Lãnh Như Phong nhìn cái tên ưu nhĩ của tòa viện lạc, khóe môi cong lên nụ cười giễu cợt.

Nếu như hần ta nhớ không lầm thì việc lạc này trước kia là Yên Nhiên các do một người thị thiếp của Lãnh Như Tuyết – Liễu Yên Nhiên ở, và sau khi Liễu Yên Nhiên rời khỏi, cái tên này chưa từng đổi qua, nay lại bị ả tự ý đổi thành Liên viên.

Xem ra, ngay từ đầu, ả xuất hiện ở thất vương phủ đã có ý định không rời khỏi.

Một loạt tiếng mắng người chửi tai vang đến, theo sau đó là tiếng vỗ của đồ sừ roi xuống đất, Lãnh Như Phong đang trầm tư bất giác nhíu chặt mi mày.

Ánh mắt hần ta thoáng qua tia thâm tư, có lẽ, ả không yếu đuối như họ nhìn thấy, về ngoài ôn nhu mà ả biểu hiện, có lẽ chỉ là một thủ đoạn mị hoặc họ mà thôi.

Một nữ tì cúi đầu đi từ Liên viên ra, bởi vì không chú ý thấy Lãnh Như Phong đang đứng ngoài cửa, cho nên đâm phải người Lãnh Như Phong, khi ả nhìn thấy người mình đụng phải là Lãnh Như Phong, thì ánh mắt thoáng lên tia sợ hãi, hai đầu gối mềm nhũn, suýt nữa quỵ sụp xuống đất.

Lãnh Như Phong đưa tay ngăn nữ tì ấy lại, hần ta liếc nhìn dấu bạt tay rõ ràng in trên mặt nữ tì, sau đó ra hiệu cho nữ tì ấy lui xuống, rồi tự mình lớn bước đi vào trong.

Trong đại sảnh, Liên Đường đang tức giận nói với một nữ tì gì đó, ả lúc này, dung mạo chưa ngoa hà khác, nào có nửa phần yếu đuối thường ngày?

Liên Đường chính là đang mắng nữ tì đó, không hề chú ý thấy Lãnh Như Phong đến, mãi cho đến khi Lãnh Như Phong có ý buông nặng bước chân, đi vào đại sảnh, Liên Đường mới quay người lại.

Khi ả nhìn thấy người đến là Lãnh Như Phong, bất giác khẽ sửng sốt, trên mặt thoáng qua thần thái không tự nhiên, nhưng mà, ả rất nhanh tựa như thay đổi mặt, hồi phục bộ dạng yếu đuối, nhìn Lãnh Như Phong, nói: “Như Phong, huynh đến có việc gì?”

Lãnh Như Phong tựa cười phi cười nhìn Liên Đường, không hề bỏ qua bất kì hư tâm nào trong mắt ả, khẽ mỉm cười, hỏi ngược lại: “Sao? Ta không thể đến sao?”

Liên Đường cắn môi, không hề trả lời câu hỏi của Lãnh Như Phong, mà đột nhiên nói: “Tuyệt Nhi đâu? Sao không đến thăm ta?”

Lãnh Như Phong chăm chú nhìn Liên Đường, nếu như khi này hần ta không nhìn thấy bộ mặt hung dữ của ả, hần ta có lẽ sẽ như Lãnh Như Tuyết, bị khí chất yếu đuối mà ả lộ ra mê hoặc.

Bởi vì, người nữ nhân này không đẹp, nhưng, bộ dạng yếu đuối của ả, lại dễ dàng khơi dậy sự thương mến của nam nhân.

Nhưng mà, Lãnh Như Phong đã biết ả là người thế nào, tự khắc không hề có bất kì cảm giác thương mến nào đối với ả.

Khóe môi hần ta cong lên nụ cười khinh nhạo, nhìn Liên Đường, lãnh đạm nói: “Đệ ấy sẽ không đến.”

Sắc mặt Liên Đường phút chốc trở nên cực kì khó coi, ánh mắt thoáng qua tia oán hận, nhưng, rất nhanh đã hồi phục biểu tình vốn có, cắn chặt răng, nước mắt đầm đìa nhìn Lãnh Như Phong nói: “Tại sao? Tại sao Tuyệt Nhi không đến thăm ta?”

Biểu tình trên mặt Lãnh Như Phong vẫn không thay đổi, nhưng mâu đen phút chốc trở nên lạnh lẽo, hần ta lạnh lùng Liên Đường, trầm giọng nói: “Đủ rồi! Liên Đường, rốt cuộc ngươi muốn gì? Tim của thất hoàng đệ sao? Hay là muốn trở thành vương phi của thất vương phủ? Ta e là lựa chọn phía sau, mới là mục đích của ngươi đúng chứ?”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, sắc mặt Liên Đường bỗng chốc trở nên vô cùng khó coi.

Biểu tình trên mặt ả không còn là yếu đuối, mà trở nên cực kì chua ngoa: “Vậy thì đã sao? Khi ấy ta gả người, là bị ép, ngươi đừng quên, bây giờ ta đã lấy được hưu thư của nam nhân kia, ta và hần ta đã không còn quan hệ gì! Lãnh Như Phong, ta theo đuổi người mình thích có gì không đúng? Hơn nữa, trong lòng Tuyệt Nhi có ta, Tuyệt Nhi luôn không quên được ta, ta làm sao có thể nhìn hần lấy một người nữ nhân hần không yêu?”

“Ngươi câm miệng!” Lãnh Như Phong lạnh lùng nhìn Liên Đường, lạnh lùng nói: “Liên Đường, ngươi đừng tự lừa người lừa mình, trong lòng Như Tuyết có ai, ngươi ắt rõ nhất, ngươi dù có giờ bao nhiêu quý kẻ và thủ đoạn đi nữa cũng vô ích! Ngươi như vậy, đến cuối cùng, cũng sẽ không có được dù chỉ là đi một tia đồng tình của Như Tuyết!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 240: Mê muội không tỉnh

“Ngươi câm miệng!” dung mạo vốn dĩ thanh tú của Liên Đường lúc này vì phần nộ mà co rúm lại, hai mắt ả oán hận nhìn chằm chằm Lãnh Như Phong, thét lên: “Ngươi nói vậy, người Tuyệt Nhi thật sự yêu là ta! Trước nay chưa từng thay đổi, Tuyệt Nhi căn bản không yêu người nữ nhân kia!”

Đối diện với biểu hiện mặt bình tĩnh của Liên Đường, Lãnh Như Phong biểu tình bình tĩnh, hắn ta chỉ giều cợt nhìn dung mạo nhẵn nhụi của Liên Đường, lãnh đạm nói: “VẬY sao? Nếu như ngươi thật sự xác định người Như Tuyết yêu là ngươi, vậy ngươi hà tất tốn nhiều tâm tư về ra kế hoạch này? Liên Đường, ngươi cho rằng âm mưu của ngươi và đại hoàng huynh, bốn vương không thể nào tra ra sao?”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, Liên Đường bất ngờ không nổi giận, mà chỉ cười lạnh một tiếng, nói: “VẬY thì đã sao? Ta không hề đáp ứng Lãnh Như Băng làm chuyện gì, ta chỉ muốn trở về bên cạnh Tuyết Nhi, hắn ta đáp ứng ta, nếu như ta đuổi người nữ nhân ấy đi, hắn ta sẽ giúp ta cầu xin hoàng thượng, để hoàng thượng ban hôn cho ta và Tuyết Nhi!”

Lãnh Như Phong cười nhẹ một tiếng, khinh nhạo nói: “Ban hôn? Liên Đường, xem ra, qua nhiều năm như vậy, ngươi vẫn mê muội không tỉnh, năm ấy phụ hoàng không đồng ý chuyện ngươi ở cùng Như Tuyết, ngươi cho rằng bây giờ phụ hoàng sẽ đồng ý để một khi phụ trở thành con dâu của người sao? Ngươi quá xem thường phụ hoàng rồi!”

Hoàng đế là người như thế nào, Liên Đường tự khắc rõ hơn Lãnh Như Phong! Cho nên, ả đối với lời nói của Lãnh Như Băng, căn bản là không để tâm, bởi vì, ả chưa từng nghĩ qua hoàng đế sẽ ban hôn cho ả và Lãnh Như Tuyết, mục đích thật sự của ả cũng không phải là việc này, ả chỉ cần lưu lại thất vương phủ, lưu lại bên cạnh Lãnh Như Tuyết, bất kể hoàng đế có ban hôn hay không, ả cũng muốn thành người nữ nhân của Lãnh Như Tuyết!

Cho nên, ả lạnh lùng nhìn Lãnh Như Phong, nói: “Lãnh Như Phong, ngươi muốn thế nào? Ngươi đừng quên, đây là vương phủ của Tuyết Nhi, không phải lục vương phủ của ngươi!”

Lãnh Như Phong sắc mặt không biểu cảm nói: “Liên Đường, bốn vương niệm tình trước kia, bốn vương đã chuẩn bị một viện lạc ngoài kinh thành cho ngươi, nếu như ngươi muốn tiếp tục những ngày tháng an lạc, thì hãy ngoan ngoãn đến đó cho bốn vương, nếu không, ngươi đừng trách bốn vương không khách khí!”

Liên Đường hai tay siết chặt với nhau, móng tay nhọn đâm sâu vào thịt, ả đột nhiên phát ra tiếng cười lạnh lạnh, hét: “Lãnh Như Phong, ngươi cho rằng ngươi là ai? Ngươi đừng hòng chia cắt ta và Tuyết Nhi!”

Đối với biểu hiện của Liên Đường Lãnh Như Phong không hề cảm thấy ngạc nhiên, bởi vì, theo sự hiểu biết của hắn ta đối với Liên Đường, hắn ta biết rõ ả là một nữ nhân vì đạt được mục đích mà bất chấp thủ đoạn, do đó, ả khó khăn lắm mới vào được thất vương phủ, lại làm sao có thể dễ dàng rời khỏi như vậy?

Khóe môi Lãnh Như Phong cong lên nụ cười tàn nhẫn, hắn ta lạnh lùng nhìn Liên Đường, lạnh lùng nói: “Liên Đường, ngươi sẽ hối hận!”

Dứt lời, Lãnh Như Phong không thèm quan tâm Liên Đường, quay người lớn bước rời khỏi.

Hắn ta đã hết lời khuyên bảo, Liên Đường vẫn mê muội không tỉnh, vậy thì, hắn ta đã không cần phải nhiều lời với ả!

Kì thực, đối với Liên Đường, hắn ta tuy chán ghét tâm cơ thâm trầm của ả, nhưng dù sao đi nữa, ả và hắn ta còn có Lãnh Như Tuyết, cùng lớn lên trong cung, ít nhiều có chút tình cảm khi còn nhỏ, cho nên, hắn ta mới khuyên ả rời khỏi, để tránh cho ả khỏi rơi vào kết cục thê lương!

Nhưng nay Liên Đường mê muội không tỉnh, hoang tưởng trở thành chính phi của Lãnh Như Tuyết, căn bản không nghe lọt tai lời khuyên của hắn ta, vậy thì, chờ đợi ả, nhất định không phải là một kết cục tốt!

Phụ hoàng đã biết việc Vô Song vì Liên Đường mà rời khỏi vương phủ, mất đi tung tích, hơn nữa, Ưu thừa tướng cũng đã biết nữ nhi mình không rõ tung tích, bất kể là phụ hoàng hay Ưu Thành Minh, họ đều không dễ dàng bỏ qua cho Liên Đường!

Liên Đường tưởng rằng ả có đại hoàng huynh chống lưng, thì có thể tiếp tục ở lại thất vương phủ, ả thật sự quá ngây thơ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 241: Hồi ức của Liên Đường

Nhìn Cô Phong và những tiểu thiếp ấy không chút kiên ngại nằng nặc yêu trước mặt ả, ả đã hối hận, nhưng mà, dù cho ả có hối hận, thì đã không còn kịp nữa, vì địa vị chính thất của mình, cho nên, ả không thể không bắt đầu đối đầu với những tiểu thiếp ấy.

Ả lớn lên trong cung, cộng thêm ả vốn không phải là người lương thiện, cho nên những tiểu thiếp ấy nào phải đối thủ của ả? Theo từng bước từng bước hãm hại của ả, những tiểu thiếp cuối về, đến cuối cùng đều bị đuổi khỏi phủ.

Nhưng cho dù như vậy, ả vẫn không thể ngăn cản Cô Phong tiếp tục nạp thiếp, do đó, trong những năm nay, này tháng của ả chính là qua đi như vậy, lúc bắt đầu, Cô Phong còn e dè thân phận chính thất của ả, thỉnh thoảng ban đêm còn đến phòng của ả, nhưng thời gian qua đi, thị thiếp trong phủ ngày càng nhiều, từng người từng người một càng như hoa như ngọc, Cô Phong sớm đã bỏ quên người thê tử chính thất già nua này sau đầu.

À không cam tâm, oán hận, nhưng lại không thể làm gì, bởi vì, người đã hai mươi mấy tuổi hơn như ả, nào có thể nào sánh bằng những nữ tử mười mấy tuổi kia?

Trong những ngày tháng bị Cổ Phong lạnh nhạt, ả ngoài đầu đá với những tiểu thiếp kia ra, trong lòng càng nghĩ nhiều đến Lãnh Như Tuyết, thất vương gia mà năm ấy ả tốn bao công sức cầu dẫn.

Vô tình, ả nghe được tin hần thành thân từ bọn hạ nhân, trong lòng ả rất không thoải mái, nhưng mà về sau, khi ả nghe nói, hần không thật sự thích vương phi của hần, thậm chí đã từ vương phi ra khỏi phủ, lòng ả lúc ấy bắt đầu có cách nghĩ không ai biết.

À không yêu Cổ Phong, hôn sự của ả và Cổ Phong, vốn dĩ là do hoàng thượng đích thân ban hôn, Cổ Phong không thể tự ý từ ả, do đó ả một mực không thể rời khỏi.

Khi ả nghe nói, Lãnh Như Tuyết đích thân đến xin hoàng thượng ban chỉ, một lần nữa thành thân với người nữ tử bị hần từ ấy, ả ăn ngồi không yên, nhưng mà không thể làm gì hơn.

Cuối cùng, trong yến tiệc ở hoàng cung, ả gặp được đương kim thái tử phi, nghe nói, đó là muội muội của nữ tử ấy, nhưng mà lời của thái tử phi nói với ả, khiến ả rất kinh ngạc.

À ta biết việc trước kia của ả và Lãnh Như Tuyết, cho nên, muốn ả đi ly tán hôn sự của tí ti ả ta và Lãnh Như Tuyết.

Sự oán hận trong mắt thái tử phi khiến lòng ả vô cớ cảm thấy hoảng sợ, nhưng mà cuối cùng ả cũng đồng ý.

Và chiếu theo kế hoạch của ả ta nói mà hành sự.

À bắt đầu cố ý đi gây rắc rối với những tiểu thiếp mà Cổ Phong sủng ái, thậm chí còn cho người trừng phạt họ. Cố ý đánh đập một tiểu thiếp đã mang thai đến sảy thai.

Quả nhiên, việc này khiến Cổ Phong nổi giận, trong lúc phẫn nộ, không nê ả là người hoàng thượng ban hôn, đưa ả một tấm huy thư, và cho người đuổi ả khỏi phủ.

À cười lạnh rồi đi, vốn dĩ, ả là do hoàng thượng ban hôn, hoàng thượng cũng ban cho ả không ít giá trang, ả hoàn toàn có thể lấy lại giá trang của mình, nhưng mà, ả cái gì cũng không lấy, chỉ đưa ả hoàn bồi giá đi cùng ả!

Sau đó dưới sự sắp xếp của thái tử phi, ả cố ý đi tiếp cận Lãnh Như Tuyết, trong khi ả gặp lại hần lần nữa, tim của ả, đã phút chốc bị hần cướp đi, nếu như nói năm ấy Lãnh Như Tuyết chỉ là một đứa trẻ con, vậy thì nay, hần đã là một nam nhân đích thật, là một nam nhân đủ để ả dựa dẫm!

Cơ hồ nghĩ cũng không nghĩ, ngay giờ khắc ấy ả đã quyết định, bất kể phải trả giá bao nhiêu, ả cũng phải trở về bên cạnh người nam nhân ấy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 242: Sự xuất hiện của Lí ma ma

À tưởng rằng ả thắng rồi, giành lại được tim của hần, nhưng mà ả đã sai, hần tuy rằng bồi bên cạnh ả, nhưng tim hần vẫn luôn nghĩ đến người nữ nhân tên Ưu Vô Song ấy, theo thời gian từ từ trôi qua, hần bắt đầu cảm thấy chán ghét, đến cuối cùng vẫn là lựa chọn rời khỏi, nhìn hần đầu cũng không quay lại bước ra khỏi tầm mắt của ả, ả cơ hồ hận đến muốn giết người nữ nhân tên Ưu Vô Song kia!

À cho tì nữ thân cận của mình theo dõi hần, tuy nhiên, tì nữ trở về, nói với ả, hần thật sự đến Vô Trần điện, đến nơi của nữ nhân đó.

Tuy nhiên, ngoài ý muốn của ả là, người nữ nhân tên Ưu Vô Song ấy, vì khi nãy chịu sự oan khuất của hần, cư nhiên tự mình rời khỏi phủ, trong lòng ả vui mừng khôn xiết, chỉ cần người nữ nhân ấy rời khỏi, vậy thì, hần sẽ trở lại bên ả, không phải ả sẽ có thể khiến hần yêu ả sao?

Nhưng điều khiến ả phẫn nộ và không cam là, hần cư nhiên muốn đích thân đi tìm người nữ nhân ấy, ả làm sao có thể để hần đi tìm người nữ nhân đó? ả làm sao có thể để người nữ nhân đó có cơ hội bước chân vào vương phủ lần nữa?

Cho nên, ả đã bảo nữ tì đem đến một cây dao nhỏ bén, sau đó gọt một dao trên cổ tay mình!

Khi nhìn thấy màu đỏ tươi từ từ nhỏ từ cánh tay trắng bệch của ả xuống, ả không hề cảm thấy đau đớn, chỉ có sự vui mừng do thắng lợi trước mắt!

Hần đã đến, trong lòng hần ả quả nhiên quan trọng hơn nữ nhân kia, nghe thấy ả kinh sinh, hần cuối cùng vẫn không thể bỏ mặc ả không lo!

Trong lòng ả thâm vui mừng, nhưng mà khi ả đối diện với đôi mâu đen thâm trầm của hần thì, lòng ả bắt đầu trầm xuống dần dần.

À nhìn thấy trong mắt hắn không mấy may có chút thương tiếc, ánh mắt hắn đầy sự chán nản và lo âu, mi mày hắn đầy sự mệt chán, tuy rằng, hắn đích thân băng bó vết thương cho ả, nhưng ả nhìn ra hắn không có chút quan tâm nào đối với ả.

Khi đại phu đến, hắn cứ nhiên không chút quan tâm tâm trạng của ả, cứ như vậy mà rời đi, bảo ả sao cam tâm được?

Nghĩ đến cảnh Lãnh Như Tuyết vô tình rời đi, Liên Đường đến giờ vẫn cảm thấy không thể chấp nhận, trong lòng ả đối với người nữ nhân tên Ưu Vô Song kia, cơ hồ là hận đến tận xương tủy!

Nếu như không phải sự xuất hiện của người nữ nhân ấy, vậy thì, hắn vẫn là Tuyết Nhi của ả, bất kể xảy ra chuyện gì, hắn đều không bỏ mặc ả không lo!

Nhưng nay, vì người nữ nhân tên Ưu Vô Song kia, trái tim hắn đã không còn trên người ả, việc này bảo ả sao không hận được? Tất cả mọi thứ của hắn, bao gồm cả trái tim hắn, vốn dĩ là thuộc về ả, còn người nữ nhân tên Ưu Vô Song kia, nay đã đoạt đi tất cả những gì thuộc về ả!

Sau khi Lãnh Như Tuyết rời khỏi lần đó, cả nửa tháng không về phủ, tuy nhiên, khi hắn về phủ, cũng không đến thăm ả, đối với ả không nghe không hỏi, nhưng mà sự lạnh nhạt của hắn bấy giờ, ả tuy trong lòng oán hận, nhưng lại không để tâm!

Bởi vì, người nữ nhân tên Ưu Vô Song kia đã mất tích, sau này sẽ không còn trở về nữa, còn hắn, sớm muộn cũng sẽ là của ả, bấy giờ không phải chính là cơ hội tốt để ả giành lại tim hắn sao?

Lãnh Như Phong không niệm tình xưa, cứ nhiên hoang tưởng muốn đuổi ả ra khỏi phủ, muốn ả rời khỏi Lãnh Như Tuyết, ả làm sao có thể để hắn ta như ý? Nhưng mà tuy là như vậy, ả vẫn phải cảm tạ Lãnh Như Phong, nếu không có hắn ta, người nữ nhân đó sao lại mất tích?

Những ngày này, mỗi khi ả chủ động đến gặp hắn, đều bị hắn ngăn ở ngoài cửa, còn hôm nay, ả nhất định phải gặp hắn, chỉ cần nắm lấy trái tim hắn, ả mới có cơ hội lưu lại nơi này, mới có được tất cả những gì ả muốn!

Nghĩ tới đây, Liên Đường bất giác lộ ra nụ cười đắc ý, nói với nữ tì hầu hạ bên cạnh nói: “Hong Nhi, thay y phục cho ta, ta hôm nay muốn đi gặp Tuyết Nhi.”

Hong Nhi ngoan ngoãn đáp một tiếng, cười nói: “Tiểu thư hôm nay khí sắc tốt nhiều rồi, không bằng, hãy mặc bộ màu vàng hạc thế nào?”

Liên Đường đang muốn trả lời, cửa tẩm thất đột nhiên bị đẩy ra, quản gia Lí ma ma dẫn theo vài người hạ nhân đi vào.

Liên Đường nhìn mấy tên lính theo sau lưng Lí ma ma, bất giác không vui nói: “Lí quản gia, quản gia người làm thế nào vậy? Không lẽ già hồ đồ rồi, ngay cả quy tắc cũng không biết sao?”

Từ sau khi Liên Đường đến, Lí ma ma luôn một mực cung kính với ả, trước nay chưa từng có hành động gì bất kính, thậm chí giúp ả đối với người nữ nhân tên Ưu Vô Song.

Nhưng hôm nay, sắc mặt Lí ma ma lại không có sự cung kính như mọi hôm, bà ta gượng cười nhìn Liên Đường, nói: “Liên Đường cô nương, vương gia có lệnh, bảo cô nương thu dọn đồ, sau đó dọn đến biệt viện ngoại thành ở.”

“cái gì?” Liên Đường mở to hai mắt, không dám tin nhìn Lí ma ma, giọng nói bất giác lạnh lạnh.

Lí ma ma không chút cảm xúc, lạnh lùng nhìn Liên Đường, bà ta vốn dĩ còn cho rằng Liên Đường sẽ thay thế Ưu Vô Song, trở thành vương phi, cho nên mới trăm phần lấy lòng ả, nhưng cuối cùng người nữ nhân này vẫn bại dưới tay Ưu Vô Song, tuy Ưu Vô Song đã rời khỏi, nhưng mà ả lại bị vương gia hạ lệnh đuổi khỏi phủ!

Đối với người nữ nhân đã không còn giá trị lợi dụng này, Lí ma ma bà ta tự nhiên sẽ không ủy khuất bản thân nhìn ả, nhất thời liền cười lạnh, nói: “Liên Đường cô nương còn không mau nhanh lên, lão nô đã dặn dò xe ngựa đợi ngoài phủ rồi!”

Sắc mặt Liên Đường hết trắng rồi lại xanh, cắn hận nhìn Lí ma ma, trầm giọng nói: “Lí quản gia, người vậy là có ý gì? Người nói vương gia muốn đuổi ta ra khỏi phủ sao? Người thật là to gan!”

Đối diện với sự tri vãn của Liên Đường, Lí ma ma càng không kiên nhẫn, bà ta lạnh lùng nhìn Liên Đường, cười lạnh một tiếng nói: “nếu như Liên Đường cô nương đã không có ý động tay, vậy thì để lão nô giúp vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 243: Xua đuổi

Nói rồi, Lí ma ma quay đầu quát hai tên lính đứng sau lưng: “còn không mau thu dọn đồ thay cho Liên cô nương?”

Nghe lệnh của Lí ma ma, mấy lính canh đứng sau lưng bà ta liền tựa như sói như cọp lục tung cả tấm thất, không chút để Liên Đường trong mắt.

Liên Đường sắc mặt trắng bệch, ả cắn chặt đôi môi, cắn hận nhìn Lí ma ma, hét: “Hay cho mẹ yêu bà nguoi, nguoi muốn cùng Lãnh Như Phong đuổi ta ra khỏi phủ sao? Tuyệt Nhi tuyệt đối không để các nguoi làm như vậy, nguoi đợi đây, ta đi tìm Tuyệt Nhi!”

Nói rồi, Liên Đường lớn bước đi ra khỏi cửa tấm thất.

Còn Lí ma ma nhìn hành động của Liên Đường, cười lạnh lùng, nói: “Liên Đường cô nương, lão nô khuyên cô nương vẫn là đừng phí tâm cơ nữa, đây chính là lệnh của vương gia, không chút liên quan đến lục vương gia! Hơn nữa, bây giờ vương gia sẽ không gặp cô nương, cô nương hãy ngoan ngoãn thu dọn đồ, dọn đến biệt viện khác đi!”

Lời của Lí ma ma, khiến bước chân Liên Đường khẽ dừng lại, ả đột nhiên quay người, sau đó hươ tay tát mạnh Lí ma ma bạt tay, hét: “Nguoi cầm miệng, Tuyệt Nhi yêu ta như vậy, sao có thể đối xử với ta như thế? Nhất định là cậu-nô-tài các nguoi giở trò, nguoi hãy đợi đó, ta nhất định bảo Tuyệt Nhi đòi lại công đạo cho ta!”

Lí ma ma bị Liên Đường tát một bạt tay, thẹn quá hóa giận, chỉ thấy bà ta cắn hận tát mạnh lại Liên Đường bạt tay, cắn giận nói: “Tiện nhân nguoi, nguoi dám đánh ta? Nguoi tưởng rằng nếu không phải là ta, nguoi có thể dễ dàng đuổi Ưu Vô Song khỏi phủ vậy sao? Lão nô vốn dĩ còn tưởng nguoi lợi hại thế nào, hừ, ai ngờ tiện nhân nguoi đâu không thắng được cả một nguoi đã mất tích! Lão nô thật là có mắt như mù mà!”

Liên Đường bị Lí ma ma tát một bạt tay, vì không chịu được lực đánh của Lí ma ma, nguoi ngã mạnh xuống đất. Khóe miệng, còn từ từ chảy ra một tia máu.

Nhìn thấy Liên Đường ngã xuống đất, Hồng Nhi thét lên, vội vàng dìu Liên Đường dậy, tức giận nói với Lí ma ma: “Lí ma ma, nguoi dám đánh tiểu thư nhà ta? Không sợ vương gia trị tội nguoi sao?”

Lí ma ma cười lạnh một tiếng, nói: “nguoi tưởng tiểu thư nhà nguoi còn là báu vật trong lòng vương gia sao? Bây giờ, tiện nhân này không là cái gì trong mắt vương gia cả! Khi ấy, tiện nhân này cố ý tự mình té ngã, hãm hại Ưu Vô Song, có nguoi nhìn thấy rõ ràng, nếu như ta nói chuyện này ra, không biết vương gia sẽ đối xử thế nào với tiện nhân này?”

Gò má Liên Đường đỏ ửng, tóc rối tung, nhìn cực kì thảm bại, ả phẫn nộ nhìn Lí ma ma, hét: “Nguoi nói vậy! Nguoi dựa vào đâu nói ta hãm hại ả?”

Lí ma ma cười âm hiểm, nói: “Tiện nhân, nguoi tưởng rằng việc này nguoi làm mà không ai biết sao? Nguoi đừng quên, ở Vô Trần điện, có nguoi của Lí ma ma ta, hôm ấy, tất cả hạ nhân đều nhìn thấy nguoi tự mình ngã, nguoi cố ý ngã trước mặt vương gia, để vương gia tận mắt nhìn thấy cảnh giả Ưu Vô Song đẩy nguoi ngã, nguoi cho rằng nguoi gạt được vương gia thì có thể gạt được tất cả mọi nguoi sao? Lão nương nói cho nguoi biết, khi ấy lão nương không vạch trần nguoi, chỉ là vì muốn mượn tay nguoi đuổi Ưu Vô Song ra khỏi phủ, trong mắt lão nương, nguoi không là cái gì cả!”

Liên Đường nhìn nụ cười đắc ý trên mặt Lí ma ma, hận đến nghiến răng, ả tức quá hóa cười, hét: “Vậy thì đã sao? Dù nguoi biết ta cố ý hãm hại nữ nhân kia thì đã sao? Nguoi cho rằng Tuyệt Nhi sẽ tin lời một nô tài như nguoi sao?”

Nụ cười trên mặt Lí ma ma không thay đổi, âm hiểm nói: “Nguoi yên tâm, những việc này, ta tự khắc không nói với vương gia, nói cho cùng, Ưu Vô Song đã rời khỏi vương phủ, cho nên, ta khuyên nguoi đừng mơ tưởng trở thành vương phi, hoa tàn liễu bại như nguoi không xứng trở thành vương phi của vương gia ta!”

Nói rồi, Lí ma ma quay đầu quát những tên lính đã thu dọn không ít: “Thu dọn xong còn chờ gì nữa? Còn không mau đưa Liên Đường cô nương ra khỏi phủ?”

Liên Đường cắn hận nhìn Lí ma ma, hai tay siết chặt lại, hét lên: “Đám nô tài các nguoi, mau cút cho ta, ta không đi, ta sẽ không để các nguoi như ý.....”

Lí ma ma sắc trầm xa sầm, lạnh lùng nhìn Liên Đường quát: “Nguoi đâu, mau lui ả ra ngoài!”

Hai tên lính nghe thấy lời của Lí ma ma, liền đẩy Hồng Nhi ra, sau đó một trái một phải, kẹp lấy Liên Đường lôi ra ngoài tấm thất.

Liên Đường gào thét, cổ hết sức vùng vẫy, nhưng, cơ thể nữ tử yếu ớt của ả, nào có thể thoát khỏi vòng kim kẹp của lính canh cơ thể cường tráng?

Tuy nhiên, ra khỏi tấm thất, hai tên lính ấy bỗng bỏ ả ra, hai gối mềm nhũn, quỳ xuống đất.

Liên Đường nhìn thấy thân ảnh cao to đứng trong đại đình, bất chấp y phục không chỉnh tề, khóc lóc sa vào nguoi đó: “Tuyệt Nhi..... Tuyệt Nhi cuối cùng cũng đến rồi.....”

Lí ma ma theo sau bước khỏi tấm thất, sau khi nhìn thấy Lãnh Như Tuyết, sắc mặt phút chốc trắng bệch, nhưng mà, bà ta rất nhanh đã kiên định, hành lễ với Lãnh Như Tuyết: “Vương gia.”

Lí ma ma có chút thấp thỏm không yên nhìn Lãnh Như Tuyết, lòng trống đập không ngừng.

Kì thực, bà ta không phải sợ Lãnh Như Tuyết nhìn thấy bà ta đối xử với Liên Đường như vậy, mà là sợ Lãnh Như Tuyết nghe thấy ít nhiều những lời khi nãy của bà ta và Liên Đường, những ngày qua, bà ta đã biết được Ưu Vô Song có vị trí quan trọng thế nào trong lòng Lãnh Như Tuyết, nếu như hần biết được khi ấy bà ta biết mà không báo, mà giúp Liên Đường hãm hại Ưu Vô Song, vậy thì, dù cho Lãnh Như Tuyết không trừng phạt bà ta, nhưng cũng

nhất định đuổi bà ta ra khỏi phủ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 244: Liên Đường điên cuồng

Lãnh Như Tuyết sắc mặt đen sầm, trán nổi gân xanh, hai tay hấn siết chặt với nhau, biểu tình lạnh lùng âm hàn, nhìn rất đáng sợ.

Hắn biết được từ Lãnh Như Phong, sự xuất hiện của Liên Đường là do âm mưu cố ý sắp đặt của Lãnh Như Băng, chút ít sự đồng cảm của hắn đối với Liên Đường đã tan theo mây khói, niệm tình trước kia, hắn không muốn nhìn thấy ả bị phụ hoàng hạ chỉ nhốt lại, cho nên, hắn làm theo ý của Lãnh Như Phong, an bài một gian biệt viện khác, để ả có thể ở đó sống ngày tháng an định.

Hắn vốn dĩ không muốn nhìn thấy ả, cho nên mới hạ lệnh cho Lí ma ma, để Lí ma ma đưa ả ra khỏi phủ.

Hắn hiểu rõ Liên Đường, ả không gặp được hắn, tuyệt đối không dễ dàng rời khỏi, suy cho cùng, ả phí bao tâm tư mới vào được vương phủ, cho nên, cuối cùng hắn cũng phải đến, gấp mặt chấm dứt hẳn với Liên Đường!

Nhưng hắn không ngờ rằng, đúng lúc nghe được lời đối thoại của Lí ma ma và Liên Đường.

Thì ra, ngày hôm ấy, thật sự là oan cho Ưu Vô Song, oan cho người nữ nhân hắn yêu nhất, tất cả sự việc ngày hôm ấy, chẳng qua chỉ là một âm mưu của Liên Đường, là âm mưu mà ả dựng nên vì đuổi Ưu Vô Song ra khỏi phủ!

Còn hắn, không hỏi rõ trắng đen, đã tin tưởng Liên Đường, tàn nhẫn tổn hại nàng!

Tất cả đều là lỗi của hắn, tất cả mọi việc, đều là chính tay hắn gây nên, nếu như, nếu như hắn không tội nghiệp Liên Đường, sớm một chút tỏ lộ tâm sự với nàng, vậy thì, nàng không phải vẫn còn lưu lại bên cạnh hắn?

Nếu như khi ấy hắn hạ quyết tâm, đưa Liên Đường ra khỏi phủ, vậy thì, việc tiếp sau đó, có phải sẽ không xảy ra?

Đều là lỗi của hắn, hắn chỉ quan tâm sự áy náy của hắn đối với Liên Đường, mà quên đi cảm nhận trong lòng của nàng, nhìn hắn đón Liên Đường vào phủ, nhìn hắn ôm người hãm hại nàng rời khỏi, sự tuyệt vọng trên khuôn mặt nàng khi ấy, có phải là trái tim nàng đang rỉ máu?

Bởi vì hắn không tin tưởng, cho nên nàng mới thương tâm tuyệt vọng rời đi, bởi vì hắn do dự không dứt, mới khiến nàng lựa chọn chạy trốn thật xa.

Một cảm giác đau đớn không thể diễn tả đang tràn ngập trong lòng Lãnh Như Tuyết, khiến hắn đau khổ không bằng chết, cơ hồ ngã quỵ! Sự hối hận vô bờ, đang vùi lấp hắn, hắn chưa bao giờ thông hận bản thân mình như bây giờ!

Hắn hận mình sao lại dễ dàng để Liên Đường lừa như vậy, tại sao khi ấy không hỏi thêm vài người hạ nhân bên cạnh! Tại sao không sớm phát hiện Lí ma ma to gan như vậy!

Lãnh Như Phong nói không sai, tất cả đều là lỗi của hắn, là hắn gây ra, là hắn tổn hại nàng, hắn đáng chết, hắn thật sự đáng chết! Hắn sao có thể làm ra việc tổn hại nàng như vậy!

Lãnh Như Tuyết chỉ cảm thấy ‘bùng’ một tiếng, thế giới của hắn sụp đổ, hắn phát ra tiếng cười khô khốc, tiếng cười của hắn đầy điên cuồng và tuyệt vọng, biểu tình trên mặt hắn cực kì đáng sợ, phảng phất như ác ma đến từ địa ngục.

Nghe thấy tiếng cười tựa như ác ma của Lãnh Như Tuyết, nụ cười thấp thỏm không yên trên mặt Lí ma ma hóa thạch, hai gò má mềm nhũn, quỳ mạnh xuống đất, cơ thể mập mạp ấy không ngừng chế được run rẩy, gương mặt đầy nếp nhăn trở nên hoảng sợ.

Liên Đường vốn dĩ ôm lấy Lãnh Như Tuyết kia, sau khi nghe thấy tiếng cười của hắn, sợ đến vội buông hai tay ra, lùi về sau, hai mắt ả vẫn ướt đầm lệ, kinh hoàng nhìn Lãnh Như Tuyết đang cười điên cuồng.

Nhìn thấy Lãnh Như Tuyết như vậy, trong lòng Liên Đường dâng lên nỗi sợ hãi kịch liệt, ả sợ, ả sợ nhìn thấy Lãnh Như Tuyết như vậy.

Qua một hồi lâu, Lãnh Như Tuyết mới ngưng cười, màu đen sắc bén nhìn chằm chằm gương mặt hoang sợ của Liên Đường, giọng khàn đặc: “Ngươi hãy đi đi, ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa!”

Liên Đường sững sờ, nhìn sự căm hận và chán ghét không chút che giấu trong mắt Lãnh Như Tuyết, một cảm giác sợ hãi trước nay chưa từng có dâng lên trong thâm tâm ả, khiến ả thậm chí quên cả sợ, ả lập tức lắc đầu, lâm bẩm: “Không đâu, Tuyết Nhi sẽ không đối xử như vậy với ta, sẽ không đối xử như vậy với ta. Tuyết Nhi sẽ không đối xử như vậy với ta đúng không?”

Biểu tình Lãnh Như Tuyết lạnh băng, hắn nhìn Liên Đường bằng ánh mắt không chút tia ấm, lạnh lùng nói: “Niệm tình trước kia, ta sẽ không truy cứu việc

ngươi hãm hại Song Nhi, nhưng từ nay về sau, ta và ngươi không còn dính líu gì với nhau nữa!”

Liên Đường mở to hai mắt, nhìn Lãnh Như Tuyết, ả không cam tâm lắng đầu, ả không tin, ả không tin đây là sự thật, Tuyết Nhi không phải yêu ả nhất sao? Hân sao có thể nói những lời tàn nhẫn như vậy với ả? Không, đây không phải là sự thật, không phải là sự thật!

Biểu tình Liên Đường hoảng loạn, trong mắt ả lộ ra nỗi tuyệt vọng chưa từng có, biểu tình điên cuồng gào thét: “Đây không phải là thật, không phải là thật! Sao ngươi có thể đối xử với ta như vậy? Sao ngươi có thể đối xử với ta như vậy?”

Nhìn thần thái điên cuồng của Liên Đường, trong lòng Lãnh Như Tuyết không hề có chút dao động, nhưng khuôn mặt tuyệt vọng của Ưu Vô Song, lại khiến tim hân phút chốc tan thành mảnh vỡ!

Bây giờ hân mới hiểu, thì ra, người hân luôn yêu, chỉ có nàng, hân đối với Liên Đường, sớm đã không còn chút tình ý gì.

Nơi sâu thẳm trong thâm tâm bỗng nhói đau, khiến hân vô thức nắm chặt hai tay, tất cả mọi việc, hân hiểu rõ thì đã quá muộn rồi! Tất cả tổn hại đã gây ra, nàng đã rời khỏi hân, còn hân, đã hoàn toàn mất đi nàng!

Liên Đường nhìn khuôn mặt không chút biểu tình gì của Lãnh Như Tuyết, sự không cam và oán hận trong lòng phút chốc bộc phát, ả đột nhiên quay người, rút một ngọn đài nến, dùng mũi nhọn sắc bén nhắm thẳng Lãnh Như Tuyết mà xông vào, gào thét: “Lãnh Như Tuyết, tên phụ tình, hôm nay ta sẽ giết ngươi! Thứ ta không có được, ả dùng hồng có được.....”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 245: Kết cục thê lương

Nhìn mũi nhọn của đài nến nhắm về phía mình, Lãnh Như Tuyết không hề động đậy, hân lúc này, lòng đã chết, trong đầu chỉ toàn từng cái nhũm mày từng nụ cười của Ưu Vô Song, hân nhìn Liên Đường đang xông về phía hân, thậm chí còn nở nụ cười, trong lòng có một âm thanh khẽ vang vọng, có lẽ, cứ như vậy mà giải thoát cũng tốt, như vậy, có lẽ hân có thể gặp lại nàng lần nữa.....

Trong tiếng la hét, nhìn mũi nhọn sắp đâm vào ngực Lãnh Như Tuyết, tuy nhiên, chính trong lúc này, đột nhiên một tia sáng bạc thoáng qua, Liên Đường phát ra tiếng kêu thê lương, phút chốc ngã khụy xuống đất, ngọn đài nến trong tay phút chốc rơi xuống đất.

Một bóng người từ ngoài cửa thoáng vào, đó chính là thị vệ thân cận của Lãnh Như Tuyết, Ngao Phong, còn sau lưng hân ta, Lãnh Như Phong cũng đang từ từ đi vào.

Ánh mắt mọi người rơi vào người Liên Đường, chỉ thấy sắc mặt ả trắng bệch, dung mạo vốn dĩ kiều mĩ nay vì đau mà co rúm lại, thảm bại té ngã xuống đất, trên đầu gối ả, đang cắm một con dao nhỏ bạc, máu tươi, đang dọc theo đùi ả mà chảy xuống, nhuộm đỏ cả y phục vốn dĩ đậm sắc của ả.

Lãnh Như Phong không thèm quan tâm Lãnh Như Tuyết, mà chỉ lạnh lùng nhìn Liên Đường, tức giận nói: “Liên Đường, ngươi to gan lắm, cư nhiên dám hành thích thất vương gia?”

Liên Đường biểu tình đau khổ, mồ hôi nhễ nhãi, chảy từ trán trắng bệch của ả ra, hai mắt ả không cam nhìn Lãnh Như Phong, ánh mắt đầy oán hận và không cam, gào: “Là các ngươi ép ta, đều là các ngươi ép ta, tại sao? Tại sao các ngươi đều tuyệt tình như vậy? Tại sao?”

Lãnh Như Phong nhìn bộ dạng điên cuồng của Liên Đường, ánh mắt thoáng qua tia lạnh lùng, hân ta không phải là Lãnh Như Tuyết, Lãnh Như Tuyết đối với Liên Đường còn không nở ra tay, nhưng không có nghĩa là hân ta cũng không nở ra tay, hơn nữa, hân ta đối với hành vi của Liên Đường, trong lòng cực kì chán ghét, nếu như nói vốn dĩ hân ta còn niệm tình lúc nhỏ không muốn giao Liên Đường cho phụ hoàng, vậy thì nay sự đồng tình của hân ta đối với ả đã biến mất hoàn toàn khi ả hành thích Lãnh Như Tuyết.

Lãnh Như Phong cười lạnh một tiếng, nhìn Liên Đường lạnh lùng nói: “Liên Đường, ngươi biết tại sao Như Tuyết để ngươi rời khỏi thất vương phủ không? Đó là vì, để ả yên niệm tình trước kia, muốn bảo toàn cho ngươi, không để ngươi rơi vào tay phụ hoàng!”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong ngừng một lúc rồi lạnh lùng nói: “Còn ngươi, ngoài làm ra việc gây tổn hại cho đệ ấy, ngươi còn làm được gì? Ngươi thật là không thay đổi chút nào, trước kia cũng vậy, nay cũng thế, trong lòng ngươi, ngươi mãi mãi cũng chỉ có bản thân mình, trước nay chưa từng nghĩ qua cảm nhận của Lãnh Như Tuyết! Ngươi vì sự ích kỉ của bản thân, không tiếc cùng đại hoàng huynh hợp mưu mưu hại Ưu Vô Song rời khỏi phủ, ngươi cho rằng cứ như vậy ngươi có thể có được tất cả những gì ngươi muốn sao? Ngươi sai rồi, ngươi nói rằng ngươi yêu Như Tuyết, kì thật, ngươi căn bản không yêu đệ ấy, ngươi mà ngươi yêu, chỉ có chính bản thân ngươi, ngươi căn bản là một nữ nhân cực kì ích kỉ, ngươi căn bản không đáng để người khác yêu!”

Ánh mắt Liên Đường thoáng qua tia hoảng loạn, ả điên cuồng lắc đầu, hét: “Không, không! Ta yêu hân, ta yêu hân! Không phải vậy, không phải vậy!”

Nói rồi, ả đột nhiên căm hận nhìn chằm chằm Lãnh Như Phong, điên cuồng nói: “Đều là ngươi, đều là các ngươi, là các ngươi ép Tuyết Nhi không yêu ta, là các ngươi ép Tuyết Nhi rời khỏi ta! Còn nữa, còn có tiện nhân đó, ả dựa vào đâu mà tranh giành Tuyết Nhi với ta? Tuyết Nhi là của ta, là của ta!”

Liên Đường lúc này đã mất đi lí trí, cả người nhìn cực kì điên cuồng, ả phảng phất như vì để xác thực lời nói của mình, nhìn Lãnh Như Tuyết bằng ánh mắt cầu xin, nằn nì nói: “Tuyết Nhi, nói cho họ biết, người Tuyết Nhi yêu là ta, là ta, không phải là ả tiện nhân kia.....”

Tuần nhan của Lãnh Như Tuyết không chút biểu tình, hần nhìn Liên Đường đang nằn nì hần, từ từ bước về phía ả.

Nhìn thấy Lãnh Như Tuyết đi về phía mình, ánh mắt Liên Đường thoáng qua tia hy vọng, trên gương mặt điên cuồng của ả, thậm chí còn nở nụ cười gượng ép, tuy nhiên, ả còn chưa kịp nói gì, chỉ nghe ‘chát’ một tiếng vang lên, trên mặt ả bị tát mạnh một bạt tay.

Lãnh Như Tuyết lạnh lùng nhìn ả, từng câu từng chữ nói: “Ngươi không được phép nói nàng ấy là tiện nhân!”

Liên Đường sững người, ả ngăn người nhìn Lãnh Như Tuyết, thậm chí nụ cười gượng ép trên mặt còn chưa lui đi.

Nhưng mà, Lãnh Như Tuyết không thèm nhìn ả, quay người, lãnh mạc đi ra ngoài cửa.

Liên Đường ngăn người nhìn theo bóng lưng lãnh mạc của Lãnh Như Tuyết, nước mắt, từ khóe mắt vô thần của ả chảy ra, tuy nhiên, ả phảng phất như không có tri giác, chỉ ngăn người đứng đây nhìn theo bóng người đã đi xa.

Chính vào lúc này, một thị vệ đứng đầu dẫn theo hai thị vệ bước vào, hần ta hành lễ với Lãnh Như Phong, nói: “Lục vương gia, thời gian đã không còn sớm nữa, thuộc hạ còn phải về cung phục chỉ, người thấy có phải là.....?”

Nói tới đây, thị vệ ấy nhìn về phía Liên Đường.

Lãnh Như Phong biết ý của hần ta, gật gật đầu, nói: “Ngươi đưa người đi đi!”

Thị vệ ấy được sự đồng ý của Lãnh Như Phong, liền gật đầu, sau đó đưa tay, ra lệnh cho hai thị vệ sau lưng hần ta nhanh chóng kéo Liên Đường từ dưới đất dậy, sau đó áp giải ả đi ra ngoài.

Biểu tình Liên Đường ngán ngơ, không động đậy gì, không hề vùng vẫy, mặc cho hai thị vệ lôi ả đi.

Còn ti nữ thân cận của Liên Đường Hồng Nhi lại đi đến trước mặt Lãnh Như Phong, quỳ xuống khóc nói: “Lục vương gia, cầu xin người hãy cứu tiểu thư nhà nô tì, cầu xin người.....”

Lãnh Như Phong không vì thế mà động lòng, mà chỉ lạnh lùng nhìn Hồng Nhi, lạnh lùng nói: “Cho nàng ta năm mươi lượng bạc, đưa ra khỏi vương phủ!”

Dứt lời, Lãnh Như Phong đầu cũng không quay lại, rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 246: Ý ngoại trùng phùng

Năm năm sau.

Kinh thành.

Một chiếc xe ngựa hào hoa, từ từ đi trên con đường náo nhiệt, một góc của xe ngựa bị vén lên, một thiếu nữ mũ mào đang hưng phấn nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Đột nhiên, thiếu nữ quay đầu lại nói với người nam nhân tuần mã ngồi trong xe ngựa: “Tuyết, đây chính là kinh thành của các huynh sao? Phồn hoa so với Đại Mạc của muội nhiều!”

Nam nhân tuần mã mặt không biểu cảm, chỉ lãnh đạm ‘ừ’ một tiếng, sau đó trầm mặc không nói gì.

Năm năm rồi, một lần nữa trở về kinh thành, nghe âm thanh náo nhiệt bên ngoài, lòng hần thảm đau nhói.

Năm năm trước, trong lúc hần từ bỏ tất cả, xin ý chỉ phụ hoàng, cùng Lãnh Như Phong đích thân xuất binh tiến về biên cương, cùng Tử Việt quốc giao chiến, là vì muốn rời xa nơi này, rời xa nơi đau lòng này.

Một trận chiến kéo dài năm năm, trong năm năm này, hần cả ngày bận việc chiến sự, mai mốt bản thân, hần tưởng rằng, rời xa kinh thành, hần sẽ quên nàng, nhưng hần phát hiện, trong năm năm nay hần căn bản không thể nào quên nàng.

Bất kể chiến sự có khắt trương bao nhiêu, hần có bận bao nhiêu đi nữa, thì trong đêm khuya thanh vắng, hần đều bất giác nhớ đến nàng, cảm giác nhớ nhung mãnh liệt ấy, không giờ khắc nào không gặm nhấm trái tim hần.

Năm năm trước, hấn lấy lí do chiến sự, chạy trốn khỏi kinh thành, tuy thân hấn ở biên cương, nhưng chưa từng dứt tìm kiếm nàng, tuy nhiên, trong năm năm này, hấn lại không có được chút tin tức gì liên quan đến nàng.

Dần dần, lòng hấn đã chết, hấn cũng xác định, có lẽ trong lúc rơi xuống vực, nàng đã không may, nhưng tuy biết là thế, nhưng lòng hấn vẫn không thể nào từ bỏ, chỉ có trong chiến tranh tàn khốc, hấn mới có thể giảm bớt đi nỗi đau trong lòng mình.

Tuy nhiên, chiến sự, cũng có lúc phải kết thúc, sau khi chiến tranh kết thúc, hấn cũng bị phụ hoàng hạ một đạo thánh chỉ triệu về.

Xe ngựa bỗng dừng lại, ngắt đi mạch trầm tư của Lãnh Như Tuyết, hấn nhú mày, vén rèm xe ngựa lên, đang định hỏi có chuyện gì thì ánh mắt hấn đã rơi xuống một thân ảnh nho nhỏ trước xe ngựa.

Đó là một bé trai khoảng bốn năm tuổi, lúc này đang bò giữa đường khóc lớn.

Lãnh Như Tuyết vốn dĩ không quan chuyện người khác, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng sợ hãi bất lực của đứa bé ấy, hấn lại bước xuống ngựa, đi đến đó, nhẹ nhàng bế bé trai dậy.

Còn bé trai ấy sau khi được Lãnh Như Tuyết bế dậy thì không khóc nữa, nhìn Lãnh Như Tuyết nở nụ cười.

Thiếu nữ mũm mĩm kia cũng theo xuống xe ngựa, sau khi nàng ta nhìn rõ dung mạo của bé trai ấy, đột nhiên kinh hô một tiếng, nói: “Tuyết, huynh nhìn xem, đứa bé này rất giống huynh!”

Lãnh Như Tuyết không hề để tâm lời của thiếu nữ mũm mĩm, mà chỉ khẽ mỉm cười với bé trai, dịu dàng giọng nói: “sao người lại một mình chạy ra đây! Cha mẹ người đâu?”

Bé trai giờ bàn tay bụ bẫm chỉ vào một gian bố trang (cửa hàng bán vải) không xa đó, ni nô nói: “mami ở đó, cha cũng ở đó!”

Thuận theo hướng chỉ của bé trai, Lãnh Như Tuyết nhìn thấy mấy chữ Sương Vân bố trang.

Hấn nhú mày, bởi vì hấn không hiểu mami mà bé trai nói là gì, nhưng mà, nếu như bé trai nói cha ở đây, vậy thì, hấn sẽ đưa bé trai về đó.

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết thêm quan tâm tiếng hô của thiếu nữ mũm mĩm, ôm lấy bé trai, đi về phía gian bố trang ấy.

Tuy nhiên, chính vào lúc hấn sắp đi đến gian bố trang ấy, đột nhiên một nữ tử từ bên trong đi ra, lo lắng như đang tìm gì đó, miệng không ngừng gọi: “Niệm Nhi?”

Nghe thấy tiếng của nữ tử ấy, bé trai được Lãnh Như Tuyết ôm trong tay lại ni nô đáp: “Di Vân, cháu ở đây.”

Nghe thấy tiếng của bé trai, nữ tử ấy quay người lại, tuy nhiên, khi Lãnh Như Tuyết nhìn rõ dung mạo của nữ tử ấy, cả người như bị sét đánh phải, sững sờ.

Bởi vì nữ tử ấy không phải ai khác mà chính là a hoàn thân cận của Ưu Vô Song – Vân Nhi.

Còn lực chú ý của Vân Nhi bị bé trai trong lòng Lãnh Như Tuyết thu hút, không hề nhìn thấy Lãnh Như Tuyết, mà chỉ nhanh chân đi về phía Lãnh Như Tuyết, nhìn bé trai nói: “Niệm Nhi, sao cháu lại chạy ra đây? Cháu có biết, như vậy sẽ khiến tiểu thư.....”

Tuy nhiên lời của Vân Nhi còn chưa dứt, đã bị Lãnh Như Tuyết ngắt đi: “Vân Nhi?”

Vân Nhi giờ mới chú ý đến Lãnh Như Tuyết, khi nàng ta nhìn thấy Lãnh Như Tuyết, bất giác kinh ngạc mở to mắt, qua một lúc sau, mới lắp bắp: “Vương.....vương gia.....?”

Tâm trạng Lãnh Như Tuyết cực kì kích động, hấn nhìn Vân Nhi, mắt không chế hỏi: “Sao người lại ở đây? Tiểu thư nhà người đâu? Song Nhi đâu? Song Nhi ở đâu?”

Vân Nhi nhìn tâm trạng kích động của Lãnh Như Tuyết, ánh mắt thoáng qua tia hoang mang, lắp bắp nói: “Nô tì..... nô tì.....”

Tuy nhiên, lời Vân Nhi còn chưa nói hết, đã có một tiếng nói thanh thúy truyền đến: “Vân Nhi, Niệm Nhi đâu? Sao người đi lâu vậy? Người muốn ta bận chết sao?”

Vân Nhi nghe thấy tiếng nói ấy, nhất thời nhẹ nhõm hấn, nàng ta đưa tay ôm lấy Niệm Nhi từ vòng tay của Lãnh Như Tuyết, nói: “Tiểu thư, nô tì ở đây.”

Còn Lãnh Như Tuyết sau khi nghe thấy tiếng nói ấy, cả người sững tại chỗ, hấn không dám tin nhìn thân ảnh quen thuộc cách đó không xa, là nàng, tuy hấn không nhìn thấy dung mạo của nàng, nhưng thân ảnh nhỏ bé ấy, trong năm năm nay hấn không lúc nào quên được, hấn tuyệt đối không nhận nhầm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 247: Tiêu Tịch là cha

Ưu Vô Song nghe thấy tiếng Vân Nhi, quay người lại, khi nàng nhìn thấy Lãnh Như Tuyết, biểu tình khẽ sững sờ, nhưng mà nàng rất nhanh tựa như không có việc gì xảy ra nói với Vân Nhi: “Còn sững ra đó làm gì? Không mau về đây giúp?”

Nói rồi, nàng càng phảng phất như không nhìn thấy Lãnh Như Tuyết, quay người đi vào trong tiệm, tuy nhiên, Niệm Nhi được Vân Nhi ôm trong lòng đột nhiên đưa cánh tay bụ bẫm ra, níu nó nói: “Mami, bế bế.....”

Tiểu tử này, thật không coi tình hình bây giờ mà! Ưu Vô Song liếc mắt, tức giận nói: “Không có thời gian bế!”

Và kết cục của câu nói này, là tiếng khóc của Niệm Nhi.

Nếu như thường này, khi Niệm Nhi khóc, Ưu Vô Song tuyệt đối đau lòng vô cùng, vì dù sao đó cũng là bảo bối nàng cực khổ mang thai mười tháng mới sinh ra, nhưng bây giờ, nàng thật sự không có tâm trạng lo cho Niệm Nhi, ánh mắt dính người của Lãnh Như Tuyết khiến nàng mất đi kiên nhẫn. Chỉ muốn nhanh chóng trốn đi.

Ưu Vô Song quyết tâm đầu cũng không quay lại trở vào bố trang.

Vân Nhi cũng gượng gạo liếc nhìn Lãnh Như Tuyết, nhanh chóng đỡ Niệm Nhi, đi về phía bố trang.

Lãnh Như Tuyết ngăn người đứng trước của bố trang, không nhúc nhích.

Thiếu nữ mỹ mạo theo đến hiếu kì nhìn cảnh trước mắt, có chút ngờ hoặc hỏi: “Tuyết, họ là ai? Huynh quen biết họ sao?”

Sự kích động trên mặt Lãnh Như Tuyết dần dần bình tĩnh lại, hần liếc nhìn thiếu nữ mỹ mạo ấy, lãnh đạm nói: “Mạc Nhã, ngươi hãy về trước đi!”

Nói rồi, hần lớn bước đi về phía bố trang, năm năm không gặp, khó khăn lắm mới tìm được nàng, nàng giả vờ không quen biết hần sao? Được lắm! Xem ra, nàng đã quên hần rồi, nhưng mà không sao, hần sẽ khiến nàng nhớ lại thôi!

Nữ tử mỹ mạo tên Mạc Nhã ấy nhìn theo bóng người Lãnh Như Tuyết, bất mãn dậm chân, gọi: “Tuyết, sao huynh có thể bỏ muội một mình đi về? Muội mặc kệ, muội không về!”

Nói rồi, chạy bước nhỏ theo sau Lãnh Như Tuyết, đưa tay quàng lấy tay hần.

Lãnh Như Tuyết bất động thanh sắc rút tay mình lại, lãnh đạm nhìn Mạc Nhã, nói: “Tùy ngươi!”

Và cảnh này, đúng lúc rơi vào mắt của Ưu Vô Song đang ôm Niệm Nhi đứng ở quầy, trên mặt nàng không biểu tình gì, nhưng khi gặp lại Lãnh Như Tuyết lần nữa, lòng nàng lại không bình tĩnh như bề ngoài.

Năm ấy khi nàng đưa Vân Nhi cùng Tiêu Tịch rời khỏi nhà Lưu đại mã, liền được biết Lãnh Như Tuyết đang tìm nàng, nhưng mà khi ấy nàng đang nổi giận, nghĩ tới Liên Đường, liền hạ quyết tâm, cùng Tiêu Tịch trở về Quân sơn.

Tuy nhiên, người của Lãnh Như Băng lại truy đuổi đến Quân sơn, nàng bắt đắc dĩ, mới trở về kinh thành, tuy Lãnh Như Tuyết ở kinh thành, nhưng có một câu nói không sai, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, Lãnh Như Tuyết tìm kiếm nàng khắp thế giới, nhưng làm sao cũng không ngờ, nàng chính là ở kinh thành!

Quả nhiên, trong kinh thành, không gặp được người tìm kiếm nàng, còn nàng, sau khi hạ sinh Niệm Nhi, vì duy trì sinh kế, cùng Vân Nhi mở một nhà bố trang, trong năm năm này, ngày tháng nàng qua xem như bình lặng, và Tiêu Tịch cũng luôn bồi bên cạnh nàng.

Năm năm nay, nàng nghe được vô số tin tức liên quan đến hần, nàng biết hần đã đến biên giới, cũng biết hần không ở bên Liên Đường, sau khi Niệm Nhi ra đời, Tiêu Tịch cũng từng khuyên nàng, bảo nàng trở về, nhưng nàng không thể nào tha thứ cho sự không tin tưởng khi ấy của hần!

Lạnh lùng nhìn Lãnh Như Tuyết bước vào, Ưu Vô Song ôm lấy Niệm Nhi, gượng cười nói: “Nhị vị khách quan, xin hỏi các người là muốn mua vải? Hay là may y phục?”

Màu đen sắc bén của Lãnh Như Tuyết nhìn chằm chằm Ưu Vô Song, từng bước từng bước đến trước mặt nàng, cứ như vậy lặng lẽ nhìn nàng, qua một lúc sau, mới khàn giọng nói: “Song Nhi, Niệm Nhi là con của ta đúng không?”

Tìm Ưu Vô Song bỗng giật thót, biểu tình trên mặt không thay đổi mà cười nói: “Vị khách quan này, người nhận nhầm người rồi, còn nữa, nếu như người không mua đồ thì xin hãy rời khỏi, tiệm làm ăn nhỏ này không chịu được sự hành hạ của khách quan.”

Nhìn nụ cười giả tạo của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết thua cuộc siết chặt hai tay, trầm giọng nói: “Song Nhi, nàng vẫn còn giận ta sao?”

Tuy nhiên, Ưu Vô Song còn chưa trả lời, Niệm Nhi lại đột nhiên cười gọi: “Cha cha, cha cha bế.”

Lãnh Như Tuyết nhìn theo ánh mắt của Niệm Nhi, chỉ thấy Tiêu Tịch đứng sau lưng hắn, lòng hắn, bắt giác trầm xuống: “Tiêu Tịch?”

Tiêu Tịch chỉ khẽ gật đầu với hắn, sau đó nhìn Niệm Nhi được Ưu Vô Song ôm trong lòng, nở nụ cười sủng ái, sau đó đi đến bên cạnh Ưu Vô Song, ôm Niệm Nhi vào lòng.

Niệm Nhi nhìn thấy Tiêu Tịch hiển nhiên rất vui, cơ thể nhỏ chui rúc vào lòng Tiêu Tịch, không ngừng cười gọi: “Cha cha.....cha cha bé bé.....”

Nhìn Tiêu Tịch thân mật vô cùng với Niệm Nhi, còn có cảnh họ đứng cùng nhau, Lãnh Như Tuyết đột nhiên cảm thấy trong lòng không thoải mái, một cảm giác đau đớn vô cớ đột nhiên dần dần tràn ngập lòng hắn, hắn không cho rằng Niệm Nhi là con của Tiêu Tịch, nhưng mà nhìn thấy hài tử mình gọi người khác là cha trước mặt mình, cảm giác này thật sự là khiến hắn rất khó chịu!

Còn có một điều, khiến lòng hắn càng khó chịu hơn, Niệm Nhi cứ nhiên gọi Tiêu Tịch là cha, vậy thì, Song Nhi có phải đã thành thân với Tiêu Tịch?

Nghĩ tới đây, lòng Lãnh Như Tuyết bắt giác nhói đau, loạng choạng lùi sau vài bước, đau khổ nhìn Ưu Vô Song nói: “Song Nhi.....nàng và Tiêu Tịch.....có phải là.....?”

Ưu Vô Song không trả lời Lãnh Như Tuyết, mà chỉ ôn nhu nhìn Tiêu Tịch nói: “Phu quân, tiểu thư Trương gia đặt bộ y phục còn chưa làm xong, thiếp vào trong giúp Vân Nhi đây!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 248: Nàng đã gả cho người

Một câu phu quân, tựa như sét đánh ban ngày, đánh mạnh vào tim Lãnh Như Tuyết, cơ thể cao to của hắn, phảng phất như khó mà chịu đựng loạng choạng lùi sau vài bước.

Phu quân? Phu quân! Nàng đã gả cho người rồi sao? Nàng bây giờ đã là thê tử của Tiêu Tịch sao?

Nhìn cảnh hạnh phúc của một nhà ba người, bức tranh nhu hương ấy, làm tim hắn đau nhói.

Hắn muốn hỏi rõ, nàng có phải thật sự đã thành thân với Tiêu Tịch, nhưng hắn lại không thể nào thốt ra một câu, tim, rất đau rất đau, chỉ có thể đứng nhìn thân ảnh nhỏ bé của nàng biến mất sau cánh cửa.

Ánh mắt Tiêu Tịch thoáng qua tia phức tạp, y nhìn thiếu nữ mỹ mạo không ngừng ngắm nhìn vạt vóc sau lưng, trong lòng thầm thở dài.

Mạc Nhã không hề chú ý đến biểu tình của Lãnh Như Tuyết, nàng ta từ sau khi vào tiệm, ánh mắt đã bị những vạt vóc ngũ sắc làm cho hoa mắt, không hề phát giác được làn sóng ngầm trong tiệm nhỏ này.

Nàng ta đột nhiên kéo nhẹ tay áo Lãnh Như Tuyết, chỉ một khúc vải hồng nhạt cười nói: “Tuyết, huynh xem khúc vải này thế nào? Đẹp không? Muốn mua bộ y phục của nữ tử Tây Diễm các huynh.....”

Đang trong cao hứng, cuối cùng nàng ta cũng phát hiện sự bất thường của Lãnh Như Tuyết, bắt giác quay đầu lại nhìn Lãnh Như Tuyết, có chút ngờ hoặc hỏi: “Tuyết, huynh sao vậy?”

Còn Lãnh Như Tuyết lại ngẩn ngơ, trong đầu hắn không ngừng hiện ra cảnh khi nãy Ưu Vô Song ôn nhu gọi Tiêu Tịch là phu quân.

Cảnh tượng ấy, khiến hắn như bị kim đâm phải, hắn đột nhiên đẩy mạnh Mạc Nhã ra, sau đó lớn bước đi ra ngoài.

Mạc Nhã nhìn thấy Lãnh Như Tuyết đột nhiên rời khỏi, cũng hoang mang, nàng ta có chút không nỡ nhìn khúc vải màu hồng ấy, cắn môi, chỉ còn cách không vui dậm chân, quay người đuổi theo.

Ra khỏi gian bố trang nhỏ ấy, sắc mặt Lãnh Như Tuyết âm trầm trực tiếp lên chiếc xe ngựa đợi sẵn bên ngoài, hai tay hắn siết chặt, tiếng phu quân rõ ràng ấy, không ngừng hiện lên trong đầu hắn, và tim hắn lại đang rỉ máu!

Năm năm rồi, năm năm nay, hắn không ngừng phái người tìm nàng, nhưng mà một lần rồi lại một lần khiến hắn thất vọng, hắn cơ hồ đã hoàn toàn bỏ cuộc, vô hồn từ biên cương trở về thì lại phát hiện, thì ra nàng luôn ở trong kinh thành, ở dưới tầm mắt của hắn.

Gặp lại nàng, hắn tưởng rằng ông trời quyền uyên luyến hắn, nhưng mà chưa từng nghĩ qua, đây mới chính là sự trừng phạt lớn nhất mà ông trời dành cho hắn!

Hắn đã từng nghĩ qua, nếu như năm ấy nàng không chết, vậy thì, những năm này, nàng sống như thế nào? Nàng có tha thứ cho hắn, một ngày nào đó sẽ

trở về bên cạnh hắn? Bởi vì, nàng dù sao đi nữa cũng mang thai hài tử của hắn!

Nhưng hắn không ngờ, khi lòng hắn đau như cắt, vô hồn đánh giấc ở biên cương, nàng lại sớm tìm được hạnh phúc của nàng và Tiêu Tịch, thành thân cùng với người nam tử đã từng chiếm trọn trái tim nàng.

Từ nụ cười tươi của nàng, hắn có thể nhìn ra, những năm nay, nàng nhất định sống rất tốt, bởi vì, nàng đã xem hắn tựa như người xa lạ, Tiêu Tịch là một nam nhân ôn nhu, y sẽ âm thầm bảo vệ nàng, cho nên, nàng nhất định hạnh phúc!

Chỉ là, nhìn thấy những cảnh này, nhìn thấy hài tử mình gọi người nam nhân khác là cha, trong lòng hắn sao lại khó chịu như vậy? Khi nàng mỉm cười hạnh phúc, ôn nhu gọi người nam nhân khác là phu quân, tim hắn đau đớn tựa như bị kiếm bén đâm vào.

Nàng đã sớm quên hắn rồi, dưới sự tổn hại do hắn gây ra với nàng, nàng đã yêu người nam nhân khác, và thành thân cùng người nam nhân khác. Còn hắn, lại không thể quên được nàng, trong năm năm nay, hắn phát hiện, hắn căn bản chưa từng quên nàng!

Một lần nữa tương ngộ, là sự trừng phạt mà ông trời dành cho hắn, trừng phạt hắn vì từng làm tổn hại nàng!

Xe ngựa, dần dần rời khỏi, ánh mắt Lãnh Như Tuyết vẫn dán chặt gian bó trang không bắt mắt ấy, mím chặt đôi môi mỏng, nhướn nụ cười khổ.

Sương Vân bó trang? Nàng thật nhẫn tâm, ngay cả tên của mình cũng bỏ sao? Hay là nàng vì muốn quên hắn, mà ngay cả tên mình cũng không muốn nhắc đến?

Mạc Nhã nhìn theo ánh nhìn của Lãnh Như Tuyết, ánh mắt thoáng qua tia phức tạp, nàng ta đột nhiên nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “Tuyết, huynh quen biết người nữ tử đó sao? Nàng ta là ai vậy?”

Mãi cho đến khi không còn nhìn thấy gian bó trang ấy, Lãnh Như Tuyết mới thềm thu lại ánh nhìn, hắn nhìn Mạc Nhã, đáp: “Nàng ấy là.....”

Vừa nói ra, hắn lại phát hiện mình không biết phải nói tiếp thế nào, nàng là ai? Nàng là Ưu Vô Song, từng là vương phi của hắn, là người mà hắn yêu sâu đậm, là người nữ nhân khiến hắn đau khổ trong năm năm nay, nhưng lại chưa từng quên đi được, là mẫu thân của hài tử hắn, nhưng mà, nay nàng đã là thế tử của người khác, là người không có chút quan hệ gì với hắn.

Cảm giác đau nhói trong lòng, một lần nữa tràn ngập lòng hắn, sâu trong đáy mắt đen của hắn thoáng qua tia đau khổ, hai tay lần nữa vô thức nắm chặt thành quyền.

Hắn phát hiện, hắn ngay cả tư cách trách nàng, hận nàng cũng không có, bởi vì những việc này, đều là hắn tự làm tự chịu, là hắn đã gây ra, nếu như khi ấy, hắn không do dự không dứt, sớm chút hiểu rõ tình cảm của mình đối với Liên Đường, vậy thì nàng sẽ không bị tổn thương, càng không thương tâm tuyệt vọng rời hắn mà đi.

Tất cả những việc này, đều là hắn, là sai lầm của hắn, dù nàng mang thai hài tử của hắn thành thân cùng người khác, hắn cũng không thể trách nàng, bởi vì, đều là do hắn nàng mới như thế, hắn có tư cách gì trách nàng chứ? Những việc này, chẳng phải đều là lỗi của hắn sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 249: Bởi vì trong lòng nàng còn có hắn

Trong tấm thất, Ưu Vô Song sững sờ dựa vào giường, nhìn trướng màn nhạt màu của đầu giường mà ngẩn người.

Năm năm rồi, trong năm năm này, nàng tưởng rằng nàng đã quên, nhưng khi gặp lại hắn, lòng nàng sao vẫn nhói đau? Hắn không nên xuất hiện, hắn không phải đang ở biên cương sao? Sao lại về đây?

Cố ý quên lãng trong năm năm, nay lại thành uông công, lần nữa gặp nhau, hắn đã trở nên thành thực hơn nhiều, chỉ là, hắn vẫn tuấn mỹ, vẫn kiệt xuất như vậy, bên cạnh hắn mãi mãi không thiếu hồng nhan tri kỷ.

Người nữ tử bên cạnh hắn hôm nay có quan hệ không đơn giản với hắn chứ? Hành động thân mật của nữ tử ấy với hắn, không phải đã nói rõ rồi sao?

Trong năm năm nay, nàng tưởng rằng nàng đã quên được hắn, nhưng ngày này của năm năm sau, trong giây phút nhìn thấy hắn, nàng lại phát hiện sự nguy trang của nàng trong năm năm nay không chịu được một đòn, lòng nàng, vẫn vì hắn mà đau, khi nhìn thấy hắn tâm ý nàng vẫn bất giác loạn lên.

Cảm giác này, khiến nàng không biết phải làm thế nào, khiến nàng cảm thấy chán ghét bản thân, cho nên, nàng cố ý trước mặt hắn, ôn nhu gọi Tiêu Tịch là phu quân, đúng vậy, là nàng cố ý, khi nàng nhìn thấy sự không dám tin và đau khổ trong mắt hắn, lòng nàng cũng đang đau, nhưng mà, nụ cười của nàng lại ngọt ngào vô cùng.

Nàng là một nữ nhân nhẫn tâm sao? Không, đây là sự báo thù của nàng đối với sự không tin tưởng của hắn năm ấy.

Nhưng báo thù là con dao hai lưỡi, khi nàng đâm vào đối phương thì người bị thương nặng nhất vẫn là bản thân mình!

Đúng vậy, nàng hận hấn, không cách nào tha thứ sự tổn hại mà hấn từng đối xử với nàng, cho nên trong năm năm nay, nàng cố ý tránh né hấn.

Không phải bây giờ nàng sống rất tốt sao? Nàng không muốn vì sự xuất hiện của hấn mà quấy rầy đến cuộc sống của nàng!

Đúng vậy, bây giờ nàng rất ích kỉ, đó cũng là do bị ép buộc mà ra!

Năm ấy, nàng mang thai Niệm Nhi, cùng Tiêu Tịch phiêu bạt khắp nơi, trốn tránh sự truy đuổi của Lãnh Như Băng, trên đường đi nàng ném đủ đắng cay.

Khi nàng mang thai Niệm Nhi hơn sáu tháng, nàng cuối cùng cũng phát hiện sự đáng sợ của lời nói của con người, nàng tưởng rằng mình đủ kiên cường, nhưng đối mặt với sự chỉ trích bi ai khắp nơi, nàng mới cảm nhận sâu sắc được, trong thời đại phong kiến cổ xưa này, một nữ tử vị hôn mang thai là một việc đáng sợ như thế nào.

Và chính trong lúc này, Tiêu Tịch đã giúp đỡ người cực kì yếu đuối như nàng, y kiên quyết đứng bên cạnh nàng, lạnh lùng nói với những người chỉ chỉ trở nàng, nói, nàng là thê tử của y.

Có được sự che chở của Tiêu Tịch, nàng mới có thể không cần đối mặt với ánh mắt chế giễu và hiếu kì của những người đó, nàng mới có thể thuận lợi hạ sinh Niệm Nhi.

Ba năm trước, nàng và Tiêu Tịch dẫn Niệm Nhi đến kinh thành, mở một bố trang nho nhỏ, trong mắt người ngoài, nàng và Tiêu Tịch là phu phụ, còn nàng, cũng rất vừa ý cuộc sống như vậy, điều duy nhất nàng cảm thấy ray rứt chính là sự áy náy đối với Tiêu Tịch, bởi vì nàng, mà Tiêu Tịch đến nay vẫn chưa tìm được người mình thích.

Trong những năm nay, không phải không có người thích Tiêu Tịch, và ngược lại, bởi vì y quá xuất sắc, cho nên, nữ tử thích y cũng không ít, nhưng mà vì nàng, nên Tiêu Tịch mỗi lần đều lãnh đạm cự tuyệt những nữ tử có ý với y.

Nàng biết, những việc này đều do nàng, và Tiêu Tịch càng như vậy, nàng càng áy náy, nếu như, nàng không phải đã có Niệm Nhi, nàng thật sự đồng ý gả cho Tiêu Tịch, trở thành thê tử thật sự của y, nhưng mà nàng đã có Niệm Nhi, tuy Tiêu Tịch cực kì yêu thương Niệm Nhi, nhưng nàng vẫn không thể ích kỉ như vậy, vì trong mắt nàng, Tiêu Tịch là hoàn mỹ, y xứng đáng có người nữ tử tốt hơn, còn nàng, đã không xứng với y.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác thở dài, từ trước đến nay tuy Tiêu Tịch chưa từng nói qua lời thích nàng, nhưng dưới sự âm thầm, lặng lẽ bảo vệ và che chở của y, nàng sớm đã hiểu được tấm lòng của y.

Nàng biết, Tiêu Tịch là một người rộng lượng, y tuyệt đối không để tâm việc Niệm Nhi không phải là hài tử của y, mà người thật sự không thể từ bỏ, lại chính là nàng.

Cửa tấm thất bị người đẩy ra, Tiêu Tịch bước vào, đôi mâu đen trog vạt của y lặng lẽ nhìn nàng, qua một lúc sau, mới nhẹ nhàng nói: “Đang nghĩ gì vậy?”

Ưu Vô Song đối diện với ánh mắt thanh thúy của Tiêu Tịch, lòng bỗng chua xót, nước mắt phút chốc chảy đầy mặt, nàng ngồi dậy, đưa tay nắm lấy tay Tiêu Tịch, nghẹn ngào nói: “Tiêu Tịch, chúng ta thành thân thật có được không?”

Tiêu Tịch để mặc cho nàng nắm lấy tay y, trầm mặc một hồi lâu, mới khàn giọng nói: “Là vì hấn sao?”

Ưu Vô Song trầm mặc không nói gì, chỉ là nước mắt ưu thương trên mặt đã nói rõ tất cả, nàng không phủ nhận, nàng là một người nữ nhân ích kỉ, năm năm trước, nàng đã lợi dụng Tiêu Tịch để trốn tránh ánh mắt và lời đàm tiếu của người khác, ngày này của năm năm sau, nàng lại một lần nữa lợi dụng Tiêu Tịch để trốn tránh người nam nhân đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng mà nàng đã cố ý quên lãng năm năm.

Nhìn Ưu Vô Song mặt đầy nước mắt, Tiêu Tịch thở dài nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, nói: “Vô Song, nàng biết là, trong lòng ta chỉ luôn có nàng, ta không phủ nhận, ta thích nàng, yêu nàng, cũng yêu Niệm Nhi, ta rất hy vọng, có một ngày nàng có thể trở thành thê tử của ta, nhưng mà không phải bây giờ, ta không hy vọng sau này nàng sẽ hối hận, cho nên, ta không thể đồng ý với nàng!”

Ưu Vô Song tựa như một đứa trẻ bất lực, vùi đầu vào lòng Tiêu Tịch, nghẹn ngào nói: “Tại sao? Tiêu Tịch, nếu như huynh yêu ta, sao lại không đồng ý thành thân với ta?”

Đôi mâu đen thanh thúy của Tiêu Tịch thoáng qua tia đau khổ, đôi tay ôm lấy Ưu Vô Song của y khẽ siết chặt, trầm mặc một lúc, mới khàn giọng nói: “bởi vì trong lòng nàng còn có hấn!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 250: Buông tay

Nghe thấy lời của Tiêu Tịch, cơ thể Ưu Vô Song phút chốc cứng đờ, nằng cứ sững người như vậy trong vòng tay của Tiêu Tịch, nước mắt phút chốc phun trào như suối, ướt đi áo bào trước ngực Tiêu Tịch.

Tại sao? Năm năm rồi, có lúc, ngay cả nằng cũng cho rằng mình đã quên được hắn, nhưng tại sao Tiêu Tịch lại có thể dễ dàng nhìn ra, trong thâm tâm nằng vẫn còn hắn?

Tại sao năm năm rồi, lòng nằng vẫn vì hắn mà đau?

Không, đây không phải là điều nằng muốn, nằng không muốn yêu hắn nữa, yêu hắn, quá cay đắng, quá đau khổ, nằng thật sự không nguyện ý vì hắn mà rơi lệ.

Tiêu Tịch lặng lẽ ôm lấy Ưu Vô Song, không nói gì thêm nữa, chỉ là, trong đôi mắt đen thanh thúy của y, sự đau khổ vẫn hiện rõ vô cùng.

Và đồng thời y cũng hiểu rất rõ, cho dù năm năm qua đi, hắn vẫn chiếm trọn trái tim nằng.

Hoặc nên nói là, nằng căn bản không hề quên hắn, trong lòng nằng, Lãnh Như Tuyết từ đầu đến cuối đều chiếm một vị trí cực kì quan trọng, dù cho năm năm nay, người bên cạnh nằng là y, nhưng mà cuối cùng vẫn không thể thay thế vị trí của Lãnh Như Tuyết trong tim nằng.

Y yêu nằng, điểm này y không phủ nhận, cũng không muốn phủ nhận, y lặng lẽ bên cạnh nằng, kì thực luôn có mong ước riêng, hy vọng có một ngày, nằng có thể thật sự yêu y, vì y mà tươi cười, vì y mà nhủ mảy.

Nhưng mà năm năm rồi, y vẫn không thể chạm được đến trái tim của nằng, hỷ nộ ái ố của nằng, từ đầu chí cuối vẫn là vì Lãnh Như Tuyết.

Kì thực, nằng và y đều giống nhau, đều là đồ ngốc, biết rõ tình yêu có chấp kia sẽ khiến bản thân bị thương, nhưng lại bất chấp tất cả, và cũng không thể không chế được.

Hôm nay gặp lại Lãnh Như Tuyết, y nhìn thấy tình yêu mãnh liệt của hắn đối với nằng từ trong mắt hắn, cũng nhìn thấy sự tuyệt vọng và đau khổ của hắn, còn y vì xuất hiện của Lãnh Như Tuyết sẽ phải ném trái những gì?

Y luôn biết, hai người họ đều rất yêu đối phương, nếu như trong năm năm nay, trong lòng nằng có chút ít sự tồn tại của y, y cũng sẽ không dễ dàng buông tay.

Nhưng trong giây phút nước mắt nằng rơi xuống, y đã hiểu, người nữ tử mà y bảo bọc trong năm năm nay, trong lòng cuối cùng vẫn là yêu người nam nhân đã tổn hại nằng rất sâu kia.

Nếu như trong lòng nằng không có y, thay vì nhìn thấy nằng đau khổ, không bằng y lặng lẽ buông tay, hạnh phúc của nằng ở chỗ Lãnh Như Tuyết, còn y, chỉ cần nằng hạnh phúc là được, y vốn dĩ là người ngoài, vốn dĩ không nên yêu.

Y luôn hiểu rõ, nằng thuộc về Lãnh Như Tuyết, nhưng y lại cố chấp không muốn buông tay, luôn mang tia hy vọng, hy vọng có một ngày, nằng sẽ yêu hắn.

Nhưng nay, là lúc y nên buông tay rồi, dù cho nằng cố ý trốn tránh, nhưng ông trời cũng sẽ đưa nằng về bên cạnh Lãnh Như Tuyết, bởi vì, nằng được định sẵn là thuộc về hắn.

Y trước nay luôn đam mê, nhưng nay lần đầu tiên trong lòng y có dó kị, đúng vậy, y dó kị Lãnh Như Tuyết, dó kị hắn có thể dễ dàng có được tình yêu của nằng, cho dù trong mắt y có sự đau khổ, cũng đều là do dó kị.

Y đã từng ích kỉ nghĩ qua, hy vọng Lãnh Như Tuyết mãi mãi đừng xuất hiện, bởi vì, chỉ cần hắn không xuất hiện, y sẽ có thể lặng lẽ bên cạnh bảo vệ nằng, nhìn nằng, cảm nhận hỷ nộ ái ố của nằng, từng cái nhủ mảy từng nụ cười của nằng, y không mong muốn nhiều, y chỉ cần lặng lẽ bên cạnh nằng, chỉ như vậy thôi y đã mãn nguyện.

Nhưng mà ý trời không thể cãi, dù cho đó là hy vọng nhỏ nhoi của y, ông trời vẫn không thành toàn, bởi vì, nằng sớm đã định sẵn thuộc về Lãnh gia, sự xuất hiện của Lãnh Như Tuyết không phải là việc ngoài ý muốn, mà là sự sắp đặt của ông trời.

Còn y, mới là người ngoài ý muốn không giữ lấy trái tim mình, mọi thứ đều kết thúc rồi, y còn lại, chỉ là một cái vỏ mai mọt.

Tâm thất tĩnh lặng, không khí khiến người ta ngộp ngạt.

Qua một lúc lâu, Ưu Vô Song đột nhiên đẩy Tiêu Tịch ra, lấy tay lau đi nước mắt trên mặt, nhìn Tiêu Tịch, nói: “Tiêu Tịch, xin lỗi!”

Lòng Tiêu Tịch khẽ nhói đau, y thu lại sự đau khổ trong đáy mắt, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen óng của Ưu Vô Song, nở nụ cười ôn nhu, nói: “Vô Song, nằng không cần nói xin lỗi với ta, ta chỉ hy vọng, nằng có thể hiểu được lòng mình, có thể biết được mình muốn gì!”

Ưu Vô Song cắn chặt môi, cố gắng đè nén nước mắt sắp tuôn ra, nói: “Tiêu Tịch, cho ta chút thời gian có được không? Cho ta thời gian, để ta quên đi...”

Trong ánh mắt của Tiêu Tịch có sự ôn nhu và ưu thương nhàn nhạt, nụ cười ôn nhu trên mặt vẫn không thay đổi, lãnh đạm nói: “Được!”

Nhìn sự ưu thương trong mắt Tiêu Tịch, Ưu Vô Song chỉ cảm thấy lòng cay đắng, người nam nhân ôn nhu như ngọc này luôn lặng lẽ bên cạnh nằng, luôn lặng lẽ bảo vệ nằng, vì nằng mà bỏ ra tất cả, nhưng trong lòng nằng lại có người khác, lại nghĩ đến người nam nhân đã làm nằng tổn thương nặng

kia.

Ưu Vô Song thật sự có lỗi với Tiêu Tịch, có lỗi với người nam nhân tựa như thần tiên này, nàng nợ y, e rằng kiếp này khó mà trả hết được!

Ưu Vô Song ơi Ưu Vô Song, sao ngươi có thể nhẫn tâm gây tổn thương cho người nam nhân tốt như vậy? Sao ngươi có thể nhẫn tâm, làm theo ý mình, yên tâm như vậy mà đón nhận sự che chở và quan tâm của y?

Có lẽ, là lúc nàng nên quên rồi, thay vì tiếp tục đau khổ, sao nàng không lựa chọn buông tay? Nếu như khi ấy nàng lựa chọn chạy trốn, vậy thì, cứ để nàng tiếp tục con đường mình đã chọn đi!

Lãnh Như Tuyết, người nam nhân đã từng gây tổn thương nặng cho nàng này, người nam nhân mà nàng từng yêu sâu sắc này, có phải nàng nên mỉm cười nói lời tạm biệt với hắn?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 251: Lãnh Như Phong tên khôn kiếp người

Xe ngựa, dần dần đi trên đường phố trong kinh thành, Mạc Nhã nhìn sắc mặt âm u của Lãnh Như Tuyết, trong lòng đột nhiên không vui, nàng ta đột nhiên hỏi: “Tuyết, huynh có phải thích nữ tử đó không?”

Biểu tình Lãnh Như Tuyết bỗng cứng đờ, trầm mặc không nói gì, hắn sao có thể không thích được? Trong năm năm nay, hắn căn bản chưa từng quên nàng, nhưng còn nàng? Nay nàng đã trở thành thê tử của người khác rồi.

Mạc Nhã thấy Lãnh Như Tuyết không nói gì, đột nhiên đưa tay kéo lấy tay áo Lãnh Như Tuyết, nói: “Tuyết, Mạc Nhã thích huynh.”

Lãnh Như Tuyết nhẹ nhàng rút lại tay áo từ tay Mạc Nhã, lãnh đạm nhìn nàng ta, nói: “Người ngươi nên thích là lục hoàng huynh, chứ không phải ta!”

Mạc Nhã cố chấp nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Tuyết, huynh biết muội không thích hắn ta! Khi ấy, ta chỉ thích huynh!”

Gương mặt tuấn mỹ của Lãnh Như Tuyết không có biểu cảm gì, hắn chỉ lãnh đạm nhìn Mạc Nhã, nói: “Ta sẽ không lấy bất cứ người nào.”

Ngoại trừ nàng ra, nhưng nàng đã thành thân rồi, Song Nhi Song Nhi ta làm sao có thể quên được nàng?

Mạc Nhã nhú mày, có chút không cam tâm nói: “Tại sao? Nếu như là nữ tử khi nãy thì sao? Tuyết, huynh nói dối, huynh thích nàng ta!”

Lãnh Như Tuyết không nói gì, đối diện với sự tri vấn của Mạc Nhã, hắn đều im lặng.

Mạc Nhã là nữ nhi của một thủ lĩnh bộ lạc ở biên cương, khi hắn ở biên cương, từng có một lần, trúng phải quỷ kế của địch, cùng Lãnh Như Phong thân mang trọng thương, và cùng binh lính mất liên lạc, là phụ thân của Mạc Nhã đã cứu họ.

Sau khi vết thương họ lành lại đưa họ về với binh sĩ, và Mạc Nhã chính là quen biết hắn từ khi ấy, lần này về kinh thành, Mạc Nhã cũng theo đến, và phụ hoàng vì để ổn định biên cương, có lẽ cũng có ý định liên hôn, Lãnh Như Phong biết ý nghĩ trong lòng của ông ta, cho nên đã sớm một bước xin phụ hoàng ban hôn cho hắn ta và Mạc Nhã.

Nhưng mà Mạc Nhã đối với hành động của Lãnh Như Phong cực kỳ bất mãn, luôn thích bám riết lấy hắn, hôm nay, là nàng ta bám lấy hắn đến kinh thành, cho nên, hắn không còn cách nào đành cùng nàng ta ra đây, và lần ra ngoài này lại tình cờ gặp được người nam nhân mà hắn nhưng nhớ suốt năm năm nay, lại biết được nàng đã thành thân và hạ sinh hài tử của hắn.

Xe ngựa, dừng trước cửa thất vương phủ, Mạc Nhã cùng Lãnh Như Tuyết bước xuống xe ngựa, Lãnh Như Phong đã sớm một bước đợi trước cửa vương phủ.

Mạc Nhã nhìn thấy Lãnh Như Phong, mặt nhất thời xụ lại, không vui nói: “Ngươi lại đến đây làm gì? Ta không muốn gặp ngươi!”

Lãnh Như Phong cười nhạt, nhìn Mạc Nhã nói: “Kì thực ta cũng không muốn nhìn thấy nàng lắm, chỉ là, đừng quên, nàng bây giờ là vương phi sắp qua cửa của ta, vì Như Tuyết, ta không thể không đón nàng về!”

Liễu mi nhú lại, nói: “Ta sẽ không theo ngươi đi, người ta thích là Tuyết! Ngươi mau đi nói với hoàng đế các ngươi nói là không muốn lấy ta!”

Đối với sự tranh cãi của hai người, Lãnh Như Tuyết đã nhìn quen, hắn không thèm quan tâm Lãnh Như Phong, mà chỉ lẳng lặng đi vào vương phủ.

Mạc Nhã thấy Lãnh Như Tuyết rời khỏi, cũng theo đi, nhưng lại bị Lãnh Như Phong kéo lại, hỏi: “Hôm nay các người đi đâu?”

Mạc Nhã tức giận liếc nhìn Lãnh Như Phong, tức giận nói: “Buông tay!”

Lãnh Như Phong buông Mạc Nhã ra, nhún nhún vai, nói: “Được thôi, nhưng mà ta nói cho nàng biết, nếu như nàng thích Như Tuyết, vậy thì người sẽ uống công thôi, đệ ấy sẽ không thích nàng đâu! Đệ ấy đã có người mình thích rồi!”

Mạc Nhã nghe thấy lời Lãnh Như Phong, gương mặt kiêu diễm nhất thời trầm hẳn, hạ giọng nói: “ta biết, hôm nay ta thấy người nữ nhân đó, nàng ta đích thật rất đẹp, nhưng mà, nàng ta đã thành thân rồi, nàng ta gọi người khác là phu quân, Tuyết sao có thể thích nàng ta?”

Nghe thấy lời Mạc Nhã, lòng Lãnh Như Phong bỗng nhói lại, hần đột nhiên nắm lấy tay Mạc Nhã, thất thanh nói: “Cái gì? Hôm nay nàng nhìn thấy nàng ấy?”

Hành động đột ngột này của Lãnh Như Phong làm Mạc Nhã giật mình, nàng ta nhíu mày, không vui nói: “Buông tay! Liên quan gì tới người! Người làm ta đau!”

Lãnh Như Phong biết mình thất thái, vội buông tay Mạc Nhã ra, gấp rút hỏi: “Như Tuyết có gặp nàng ấy không? Nàng có biết nàng ấy tên là gì không?”

Mạc Nhã có chút ngờ hoặc nhìn Lãnh Như Phong, suy nghĩ một lúc, mới nói: “Ta nghe Tuyết gọi nàng ta là Song Nhi, tên nàng ta thế nào ta sao biết được?”

Song Nhi? tìm Lãnh Như Phong nhảy rộn lên, thật là nàng sao? Thì ra nàng còn sống? Đợi đã, Mạc Nhã nói là nàng đã thành thân, gọi người khác là phu quân, việc này là thế nào? Không lẽ Vô Song thật sự thành thân với người khác sao?

Đối diện với hành động thất thường của Lãnh Như Phong, Mạc Nhã lại cảm thấy đặc biệt hứng thú, nàng ta dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Lãnh Như Phong, đột nhiên hỏi: “Người lo lắng vậy làm gì? Không lẽ người cũng thích người nữ nhân đó?”

Lãnh Như Phong lãnh đạm liếc nhìn Mạc Nhã, nói: “Nàng đừng quên ta thích ai, nói tóm lại, hôn sự của nàng và ta đã định rồi! còn nữa, nàng tốt nhất đừng bám lấy Như Tuyết, ở đây không phải Đại Mạc của nàng, nếu không nàng sẽ bị gọi là nữ nhân lăng lảo!”

Nói rồi, Lãnh Như Phong không thèm quan tâm Mạc Nhã, quay người đi vào vương phủ.

Mạc Nhã mặt đỏ ửng, nàng ta căm hận trừng mắt nhìn bóng dáng của Lãnh Như Phong, dậm chân, tức giận hét: “Lãnh Như Phong! Tên khốn kiếp người, Mạc Nhã ta sẽ không thành thân với người! Tuyết đôi không!”

Lãnh Như Phong nghe thấy tiếng hét của nàng ta, đột nhiên dừng bước, quay đầu tựa cười phi cười liếc nhìn Mạc Nhã: “Phụ hoàng đã đồng ý hôn sự của chúng ta, qua mấy ngày nữa, người sẽ đến, dù nàng không muốn gả cho ta, cũng không thể gả cho Như Tuyết, ta khuyên nàng vẫn là ngoan ngoãn gả cho ta!”

Mạc Nhã cắn chặt môi, căm hận trừng Lãnh Như Phong, nếu như ánh mắt có thể giết người, vậy thì, Lãnh Như Phong sớm đã chết dưới ánh mắt của nàng ta rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 252: Quyết định của Lãnh Như Tuyết

Thất vương phủ.

Trong thư phòng.

“Như Tuyết, hôm nay đệ đã gặp nàng ấy?” Lãnh Như Phong từ bên ngoài đi vào, nhìn Lãnh Như Tuyết xoay lưng lại với hắn mà hỏi.

Lãnh Như Tuyết không nói gì, đôi mâu đen thâm trầm của hắn lẳng lặng nhìn cảnh sắc bên ngoài, không động đậy.

“Như Tuyết!” Lãnh Như Phong thấy Lãnh Như Tuyết trầm mặc, bất giác không nhẫn nại hỏi lần nữa: “Đệ có phải đã gặp nàng ấy? Nàng ấy có khỏe không?”

Lãnh Như Tuyết từ từ quay người lại, mâu đen thâm trầm chứa đầy đau khổ, lãnh đạm nói: “Nàng ấy thành thân rồi, nàng ấy.....”

Lời tiếp sau đó Lãnh Như Tuyết phát hiện mình không nói ra nổi, cả trái tim như bị người khác moi sống ra, cảm giác đau đớn ấy, khiến hắn không cách nào chấp nhận đó là sự thật.

“Thành thân?” trong lòng Lãnh Như Phong khẽ nhói đau, nhưng mà hắn ta rất nhanh đã kiên định lại, nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “Chính miệng nàng ấy nói với đệ sao? Nàng ấy nói với đệ, nàng ấy thành thân rồi?”

Lãnh Như Tuyết hít một hơi thật sâu, đè nén cảm giác đau đớn trong lòng, nhìn Lãnh Như Phong từ từ nói: “Bây giờ nàng ấy ở cùng với Tiêu Tịch, chính tai đệ nghe thấy nàng ấy gọi Tiêu Tịch là phu quân, còn Tiêu Tịch cũng không phủ nhận, ngay cả hài tử.....”

Nói tới đây, Lãnh Như Tuyết đột nhiên ngừng lại, ánh mắt chứa đầy đau khổ.

“Hài tử?” Lãnh Như Phong khẽ sùng sốt, nói: “Nàng ấy đã có hài tử?”

Lãnh Như Tuyết đột nhiên cười khô cay: “Là hài tử của đệ, bây giờ đã hơn bốn tuổi rồi và gọi Tiêu Tịch là cha.”

Lãnh Như Phong sùng người, hắn ta không ngờ, khi Ưu Vô Song rời khỏi kinh thành, đã mang thai cốt nhục của Lãnh Như Tuyết, nhưng sao khi ấy nàng lại không nói?

Có lẽ nhìn ra nghi hoặc của Lãnh Như Phong, Lãnh Như Tuyết từ từ lấy trong tay áo ra một đơn thuốc, cay đắng nói: “Khi ấy sau khi nàng ấy rời khỏi, đệ phát hiện ra đơn thuốc này trong tầm mắt nàng ấy, đây là đơn thuốc an thai, cho nên, ta mới biết được thì ra... thì ra nàng ấy đã mang thai hài tử của đệ.”

Lãnh Như Phong không ngờ sự việc lại trở nên không thể cứu chữa như vậy, trong năm năm nay, hắn ta và Lãnh Như Tuyết cứ cho rằng nàng đã không còn trên thế gian này, và trong năm năm này, hắn ta cũng rất rõ tình cảm của Lãnh Như Tuyết đối với nàng sâu nặng thế nào, vốn dĩ tưởng rằng mất đi nàng, Lãnh Như Tuyết sẽ sống cô độc cả đời, nhưng không ngờ, sau năm năm, nàng lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa đã thành thân.

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Phong bất giác khẽ thờ dài, nói: “Vậy đệ chuẩn bị làm gì? Cứ như vậy mà bỏ cuộc sao? Cho dù Vô Song có thành thân cùng người khác hay không, phụ hoàng mà biết được sự tồn tại của đứa bé, người cũng sẽ không để hoàng tôn của mình lưu lạc bên ngoài đâu.”

Lãnh Như Tuyết trầm mặc một lúc, đột nhiên nói: “Năm năm trước, đệ đã không thể khiến bản thân mình bỏ cuộc, nay đệ lại càng không! Hơn nữa, nàng đã hạ sinh hài tử của đệ!”

Lãnh Như Phong nhìn sự kiên định thoáng qua trong mắt Lãnh Như Tuyết, không nhịn được hỏi: “Đệ định làm thế nào?”

Khóe môi Lãnh Như Tuyết cong lên nụ cười kiên định, quay đầu nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, lãnh đạm nói: “Đệ biết đệ không có tư cách xin nàng tha thứ cho đệ, nhưng lần này, đệ tuyệt đối không buông tay, dù cho nàng ấy có hận đệ, đệ cũng đưa nàng ấy trở về bên cạnh mình!”

Lãnh Như Phong trầm mặc không nói gì, qua một lúc sau, đột nhiên nói: “Như Tuyết, gần đây sức khỏe phụ hoàn không tốt, đại hoàng huynh đã bắt đầu có dã tâm, đệ nên biết, nếu như đại hoàng huynh lên ngôi, người đầu tiên đại hoàng huynh đối phó sẽ là đệ!”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong ngừng lại, rồi tiếp: “Lần này, phụ hoàng đột nhiên triệu đệ từ biên cương về, trong lòng có lẽ sớm đã có ý muốn truyền hoàng vị cho đệ, còn đại hoàng huynh nhất định đã đoán được ý của phụ hoàng, nay trong tay đệ nắm giữ một nửa binh lực của Tây Diêm, còn đại hoàng huynh lại nắm giữ một nửa, hơn nữa hắn ta là thái tử, tình hình e là không có lợi đối với đệ.”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, Lãnh Như Tuyết chỉ lãnh đạm cười, nói: “Huynh biết đệ vốn không dễ tâm mà.”

Lãnh Như Phong nhủ mảy, nói: “Ta biết đệ vốn không dễ tâm, nhưng mà đệ nghĩ như vậy, đại hoàng huynh lại không nghĩ như thế, hơn nữa, đại hoàng huynh đối với Vô Song vẫn còn muốn có được. Trong lòng đệ biết rõ, nếu như đại hoàng huynh biết được Vô Song vẫn còn sống, hơn nữa lại ở trong kinh thành, đệ cho rằng đại hoàng huynh sẽ dễ dàng buông tay? Nếu như đại hoàng huynh đăng lên đế vị, đệ lấy gì bảo vệ Vô Song? E là đến lúc đó, đệ ngay cả thân mình còn khó bảo giữ nữa!”

Lãnh Như Tuyết trầm mặc, hắn biết những lời Lãnh Như Phong nói là sự thật, với dã tâm của Lãnh Như Băng, và truyền thuyết trăm năm trước, bất kể trong lòng hắn ta có yêu Ưu Vô Song hay không, chỉ cần hắn ta biết Ưu Vô Song vẫn còn sống, hắn ta sẽ không dễ dàng buông tay!

Đến lúc đó, hắn sao có thể mở to mắt nhìn nàng một lần nữa rời khỏi hắn? Không thể được! Hắn tuyệt đối không thể để nàng một lần nữa rời khỏi hắn! Năm năm rồi, trong năm năm nay, hắn cứ như cái xác không hồn, không có suy nghĩ, cái mà có chỉ là tê dại và giết chóc!

Những ngày tháng như vậy, hắn không muốn ném trái thêm lần nữa, một lần đã khiến hắn đau đớn không muốn sống, hắn tuyệt đối không thể tiếp tục chịu được những ngày tháng không có nàng ở bên cạnh!

Hắn kì thực không hề thích trở thành nhất quốc chi quân, nhưng mà, hắn cũng biết, lời Lãnh Như Phong nói là thật, hắn và Lãnh Như Băng trước nay luôn bất hòa, và Lãnh Như Băng đối với nàng luôn có ý muốn chiếm làm của mình, nếu như bị hắn ta biết được lúc này nàng đang ở kinh thành, e là hắn ta rất nhanh sẽ ra tay với nàng!

Hắn và Lãnh Như Băng xưa nay bất hòa, nếu như Lãnh Như Băng đăng lên đế vị, người đầu tiên đối phó, cũng nhất định là hắn!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 253: Song Nhi ta rất nhớ nàng

Vân Nhi ôm lấy khúc lụa màu hồng, nói với Ưu Vô Song đang đùa với Niệm Nhi: “Người ta bảo tiểu thư đi mới có thành ý.”

Ưu Vô Song đặt Niệm Nhi xuống, có chút ngờ hoặc nhìn Vân Nhi, nói: “Việc này trước nay không phải người đi sao?”

Vân Nhi cũng có chút ngờ hoặc nói: “Hộ này nô tì chưa đi qua, là hôm qua mới đến, mua được mấy khúc vải, hôm nay sai người đến, muốn tiểu thư đích thân đi may đo.”

Ưu Vô Song nhú nhui mày, nàng tuy không muốn đi, nhưng mà vì cửa tiệm, cũng không thể không đi, nhưng mà, yêu cầu giống như của hộ gia đình này cũng không phải là lần đầu tiên, trước kia, cũng từng có tiểu thư đại hộ tìm nàng, đó đều là những tiểu thư phú gia thường đến tiệm vải, có người là thật sự muốn may áo, nhưng có người lại vì Tiêu Tịch.”

Không lẽ, lần này tiểu thư hộ này thích Tiêu Tịch sao? Nhưng mà hộ ấy hôm qua mới đến, hôm qua Tiêu Tịch không ở đây, đáng lẽ không gặp Tiêu Tịch mới đúng a?

Nhưng mà Ưu Vô Song tuy lòng nghi ngờ, nhưng nàng vẫn nhận lấy khúc tơ lụa từ tay Vân Nhi, nói: “Người trông tiệm cho tốt, lát nữa Tiêu Tịch trở về, ta đi một lúc.”

Vân Nhi đưa vải lụa cho Ưu Vô Song, sau đó ôm Niệm Nhi dậy, nói: “Tiểu thư, hay là để nô tì đi thay?”

Ưu Vô Song ôm lấy vải lụa, lắc lắc đầu, nói: “Nếu như hộ ấy bảo ta đi một chuyến, vậy thì ta đi, người hãy ở lại trông tiệm.”

Nói rồi, Ưu Vô Song lại hỏi rõ đại chỉ của hộ ấy, sau đó ôm lấy vải, đi ra ngoài.

Bố trang nàng mở không lớn, vì không dễ phức tạp, cho nên cũng không mời thêm người, thường ngày việc lớn nhỏ trong bố trang đều là do chính tay nàng và Vân Nhi làm, nữ hồng nàng không giỏi, việc thủ công cơ hồ đều là Vân Nhi làm, nàng chỉ phụ trách cắt và thiết kế kiểu.

Cho nên, có khi đi đo may theo kích thước, Vân Nhi không có thời gian, nàng cũng thỉnh thoảng đi một lúc, còn Tiêu Tịch thỉnh thoảng cũng giúp đỡ.

Ra ngoài cửa tiệm, Ưu Vô Song đi theo hướng Vân Nhi nói, Tây thành, cách nơi của nàng một chặn đường, cần phải đi qua mấy con phố khá phồn hoa, cũng chính vì thế, thường ngày Ưu Vô Song rất ít đi Tây thành.

Mặt trời rất gắt, chiếu đến Ưu Vô Song đầu óc choáng váng, bước chân của nàng bắt gặp tầng nhanh.

Đi qua mấy con phố người qua kẻ lại, rẽ vào ngõ khá thanh tịnh, Ưu Vô Song cuối cùng cũng thở phào, nàng chiếu theo địa chỉ, tìm được hộ ấy, gõ nhẹ cửa.

Cửa rất nhanh đã mở ra, một lính canh mặc thanh mỳ tú đứng trước cửa, nhìn Ưu Vô Song, hỏi: “Có chuyện gì?”

Ưu Vô Song nhìn tên lính canh ấy, cười nói: “Ta là người của Sương Vân bố trang, không phải tiểu thư nhà người muốn may y phục sao?”

Lính canh ấy sau khi nghe thấy lời của Ưu Vô Song, ánh mắt thoáng qua tia sáng, sau đó lướt nhìn Ưu Vô Song một lúc, rồi nói: “Đi theo ta.”

Ưu Vô Song theo lính canh ấy vào trong vườn, phát hiện viện lạc từ ngoài nhìn không bắt mắt này, sau khi vào trong mới phát hiện hoàn toàn khác hẳn.

Viện lạc này đặc biệt rộng lớn, trong vườn có chiếc cầu nhỏ nước chảy qua, núi giả lầu các, vân vân, cư nhiên còn có một hồ sen không nhỏ, bây giờ trong hồ nở đầy hoa sen, khiến người khác không khỏi ngắm nhìn.

Nhưng mà trong thời cổ đại này, nhà của người có tiền có viện lạc như vậy là chuyện rất bình thường, Ưu Vô Song còn gặp qua viện lạc còn lớn hơn của hộ này, cho nên, cũng không cảm thấy lạ!

Dù sao, trong kinh thành, người có tiền nhiều vô số! Bây giờ hộ này, nhiều lắm cũng chỉ là một hộ tương đối giàu có trong kinh thành mà thôi!

Lính canh dẫn Ưu Vô Song rẽ qua mấy hành lang, sau đó dừng trước một gian nhà phòng, sau đó nói với Ưu Vô Song: “Chủ tử của ta ở trong ấy, người tự mình vào trong đi!”

Nghe thấy lời lính canh ấy, trong lòng Ưu Vô Song phút chốc thoáng qua tia cảm giác kì lạ, nhưng lại không nghĩ ra kì lạ ở đâu, chỉ còn cách nhìn hần ta một cái, sau đó đẩy cửa nhà phòng ra, bước vào trong.

Bên trong nhà phòng bày trí đơn giản, cũng rất trang nhã, nhưng mà lại khiến Ưu Vô Song cảm thấy kì quái, nàng không nói ra nơi đâu kì quái, chỉ là trong lòng cảm thấy gian nhà phòng này có gì đó không đúng.

Ưu Vô Song không hề nghĩ nhiều, nhìn trong phòng không có người, đang định lui ra ngoài, tìm người hỏi xem, vừa mới quay người, đã đâm phải một vòng ngực ấm áp.

“Song Nhi nàng đã đến rồi.”

Trong lòng Ưu Vô Song giật thót, ngẩn đầu, đối diện với đôi mắt đen thâm trầm, nhìn người quen thuộc trước mắt, nụ cười trên mặt nàng phút chốc sưng lại, khúc vai ôm trong tay cũng phút chốc rơi xuống đất.

Nhìn Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết không còn nhìn được nhưng nhớ trong lòng, vội ôm chặt lấy nàng vào lòng, đôi tay rắn chắc của hắn vòng lấy eo nàng, áp sát thân hình nhỏ nhắn của nàng sát vào người mình, phảng phất như sợ hề buông tay, nàng sẽ biến mất.

Ưu Vô Song bị Lãnh Như Tuyết ôm vào lòng, cảm nhận được hơi thở quen thuộc và nhịp tim mạnh mẽ của hắn, nhất thời quen cả vùng vẫy, cứ như vậy, lặng lẽ, bị hắn ôm chặt trong lòng.

Qua một lúc sau, nàng mới hồi thần, cắn chặt môi, hạ thấp giọng: “Người làm gì vậy? Mau buông ta ra!”

Nón tay mát rượi của Lãnh Như Tuyết nhẹ nhàng lướt qua gò má nàng, ánh mắt thâm trầm nhìn nàng, khàn giọng nói: “Song Nhi, ta thật sự rất nhớ nàng.”

Ưu Vô Song vùng vẫy dùng hai tay đẩy hắn, tức giận nói: “Lãnh Như Tuyết, người buông tay.....”

Tuy nhiên, khi nàng lần nữa đối diện với đôi mắt đen thâm trầm của hắn, những lời phía sau, phút chốc nghẹn lại trong cổ họng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 254: Rơi vào bẫy

Nhìn đôi mắt đen chứa đầy ưu thương và đau khổ, còn có một tia ai cầu, cứ như một đáy đầm sâu thẳm, thoáng chốc hút linh hồn nàng vào bên trong, một cảm giác cay đắng phút chốc dâng trào, khiến lớp vỏ ngọc trang của nàng phút chốc tan vỡ.

Nàng sững sờ nhìn hắn, nhìn sự ưu thương trong mắt hắn và kiếm mi nhú chặt kia, giữa mi mày hắn lộ ra sự ai cầu và thấp kém khiến lòng nàng thất chặt.

Hắn là Lãnh Như Tuyết sao? Là Lãnh Như Tuyết luôn kiêu ngạo, thần thái hơn người tựa như đứa con kiêu hãnh của ông trời đó sao?

Hắn đích thực là đứa con kiêu hãnh của ông trời, hắn là vương gia tuần mã nhất, cũng là vương gia được hoàng đế sủng ái nhất, nhưng nay, nhìn hắn, lại giống như một đứa bé cực kì yếu ớt.

Ưu Vô Song vô thức đưa tay, nhẹ nhàng sờ vào hai kiếm mi nhú chặt của hắn, trong nàng đột nhiên có một cảm giác mãnh liệt, đó chính là xoa bằng đi đôi kiếm mi nhú chặt kia của hắn, nhưng khi ngón tay nàng nhẹ nhàng chạm vào làn da ấm nóng của hắn, nàng mới giật nảy mình, vội rút tay lại.

Nàng đang làm gì vậy? Rõ ràng đã quyết định buông tay, sao khi nhìn thấy hắn như vậy, nàng lại mềm lòng?

Không, nàng không muốn cuộc sống bình yên của nàng bị hắn quấy rầy, nàng không muốn hắn một lần nữa ảnh hưởng đến cảm xúc của nàng, yêu hắn quá khổ, không phải là thứ nàng có thể chịu đựng được! Tiếp tục dây dưa như vậy, đến cuối cùng người bị tổn thương mãi mãi là nàng!

Nàng đột nhiên nhớ lại, năm năm trước, ở Vô Trần điện, hắn đã từng ôn nhu ôm lấy nàng, nói hắn yêu nàng, bảo nàng trở thành vương phi của hắn lần nữa, bảo nàng cho hắn cơ hội lần nữa, để hắn yêu nàng.

Nhưng khi nàng lòng đầy vui mừng tiếp nhận hắn, Liên Đường lại xuất hiện, sự không tin tưởng của hắn, một lần nữa tổn hại nàng sâu, và bây giờ, không lẽ nàng lại lần nữa sa vào vết xe đổ đó sao?

Không, nàng không muốn như vậy, bây giờ tuy không có Liên Đường, nhưng thiếu nữ mã mị bên cạnh hắn hôm ấy, nàng chưa từng quên, nàng làm sao có thể, dễ dàng bị hắn tổn hại lần nữa?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song trong phút chốc thanh tỉnh lại, nàng cắn lấy môi, hai tay tì trước vòm ngực rắn chắc của hắn, tức giận nói: “Lãnh Như Tuyết, người rốt cuộc muốn thế nào?”

Lãnh Như Tuyết mi mày nhú chặt, nhìn gương mặt đầy phẫn nộ và hoài nghi trước mắt, sự không tin trên gương mặt nàng làm lòng hắn đau nhói, khiến hắn nếm trải được cảm giác đau khổ mà khi ấy hắn gây ra cho nàng.

Hắn đau khổ nhìn nàng, biết rõ là nàng đang kháng cự sự động chạm của hắn, nhưng hắn lại không nguyện ý buông tay, trong đôi mắt đen thâm trầm của hắn, lúc này chỉ còn lại sự ai cầu và thấp hèn, hắn đặt nhẹ đầu trên đôi vai yếu ớt của nàng, khàn giọng nói: “Song Nhi.....xin lỗi.....trở về bên cạnh ta được không? Đừng rời khỏi ta.....”

Cảm giác cay đắng khó khăn lắm mới đè nén được, một lần nữa dâng lên trong thâm tâm Ưu Vô Song, cảm giác cay cay nơi khóe mắt, khiến nước mắt nàng nhẫn nhịn lâu kia không chịu sự khống chế mà tuôn trào, nàng cắn chặt môi, không để bản thân phát ra bất cứ âm thanh nào.

Nàng không muốn, không muốn trở về trước kia, nàng không muốn một lần nữa vì hấn mà rơi lệ, Ưu Vô Song, hãy dừng cảm lên, chỉ cần ngươi có thể từ bỏ, người nam nhân này sẽ không thể tổn hại ngươi!

“Đủ rồi!” Ưu Vô Song không còn nhìn được nữa, dùng hết sức lực toàn thân, đẩy mạnh Lãnh Như Tuyết ra, lúc này, gương mặt nàng sớm đã đầy lệ, nhưng đôi mắt ướt đầm lệ của nàng lại phần nộ nhìn người nam nhân đầy vẻ ưu thương trước mắt, tức giận nói: “Lãnh Như Tuyết, khi ấy là ngươi lựa chọn buông tay, ngươi dựa vào gì mà bây giờ yêu cầu ta tha thứ cho ngươi? Ngươi luôn một lần rồi lại một lần như vậy, năm năm trước cũng vậy, bây giờ cũng thế, rốt cuộc ngươi muốn thế nào mới chịu buông tha cho ta?”

Lãnh Như Tuyết sững người nhìn khuôn mặt đầy lệ của Ưu Vô Song, nước mắt và sự phần nộ chỉ trích của nàng, khiến lòng hấn nhói lại, hấn vô thức đưa tay, muốn lau đi nước mắt trên mặt nàng, nhưng lại bị nàng vô tình gạt bỏ.

“Song Nhi...” sự tuyệt quyết trên mặt nàng khiến hấn hoảng loạn, hấn không còn quan tâm sự vùng vẫy của nàng, ôm chặt nàng vào lòng, trầm giọng nói: “Song Nhi... đừng như vậy... nàng như vậy lòng ta rất đau...”

Dứt lời, hấn không đợi nàng có phản ứng gì, cúi đầu áp lên môi nàng.

Nụ hôn của hấn, rất ôn nhu, nhưng lại mang tia ưu thương, đây không phải là cảm giác nàng quen thuộc, nhưng lại khiến nước mắt nàng trào dâng như suối, bởi vì, lòng nàng, vẫn vì người nam nhân này mà đau, nàng thậm chí, vẫn còn nhớ nụ hôn và vòng tay của hấn.

Nước mắt cay đắng của nàng, bị hấn nhẹ nhàng hôn đi, hấn cảm nhận được sự phản kháng và đau khổ trong lòng nàng, hấn biết, là vì hấn, nàng mới thương tâm như vậy, mới đau khổ như vậy, hấn không nên lần nữa tổn thương nàng, nhưng hấn không thể nào thuyết phục bản thân buông tay, và không yêu nàng!

Dù bây giờ nàng đã trở thành thê tử của người khác, hấn cũng không nguyện ý buông tay, bởi vì, hấn không muốn bản thân hối hận lần nữa, hấn không muốn giống như năm năm trước, trở thành một cái xác biết đi không có linh hồn!

Năm năm nay, biết bao ngày đêm, hấn hồi ức lại sự âm áp của nàng trong đau khổ, nhưng trái tim lạnh giá ấy, vẫn luôn chìm ngập trong vực sâu của đau khổ, và lần này, hấn sẽ không để nàng rời khỏi hấn lần nữa, hấn sẽ không buông tay, tuyệt đối không buông tay!

Cơ thể Ưu Vô Song khẽ run rẩy, nàng chỉ cảm thấy sức lực toàn thân từng chút từng chút bị rút đi, nàng rất muốn đẩy hấn ra, nhưng nàng phát hiện, nàng một chút sức lực cũng không có, đầu nàng bắt đầu trở nên hỗn loạn, sau đó đầu óc trống không, mất đi tri giác trong vòng tay của Lãnh Như Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 255: Bầu không khí trước cơn mưa gió

Ôm lấy cơ thể mềm mại đã ngắt đi của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết lấy tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt nàng, động tác của hấn cực kì ôn nhu, phảng phất như đang nâng niu một món chân bảo vô cùng quý giá.

Hấn cúi đầu, một lần nữa nhẹ nhàng áp lên môi nàng một nụ hôn, khàn giọng nói: “Song Nhi, xin lỗi, ta cũng không muốn đối với nàng như vậy, nhưng mà, đây là cách duy nhất, khiến nàng trở về bên cạnh ta! Vì sự an toàn của nàng, ta cần phải giữ nàng bên cạnh ta, ta biết nàng nhất định sẽ trách ta, nhưng ta chỉ có thể làm vậy.....”

Hấn biết, nàng đối với việc của Liên Đường năm năm trước vẫn canh cánh trong lòng, trong lòng vẫn còn hận hấn, càng không dễ dàng cùng con trai trở về bên cạnh hấn, cho nên, hấn không thể không bày kế, dụ nàng ra, sau đó cưỡng ép nàng đưa về thất vương phủ.

Còn về phía cửa tiệm, hấn đã phái Ngao Phong đi nói chuyện với Tiêu Tích, tin rằng, bây giờ hài tử đã được Ngao Phong đưa về vương phủ.

Bây giờ sức khỏe của phụ hoàng đã một ngày không bằng một ngày, mâu thuẫn của hấn và Lãnh Như Băng đã ngày càng dâng cao, hấn tuy không có ý với hoàng vị, nhưng hấn cần phải lo cho an nguy của nàng, cho nên, trong thời khắc mẫn cảm này, hấn cần phải giữ nàng bên cạnh hấn mới có thể yên tâm.

Vì nàng, hấn đã chuẩn bị xong tất cả, hấn không tiếc đối đầu với Lãnh Như Băng, cùng hấn ta tranh đoạt hoàng vị mà trước nay hấn không có hứng thú kia, bởi vì, chỉ có thế, hấn mới có thể bảo vệ nàng, mới có thể để nàng tiếp tục lưu lại bên cạnh hấn.

Và lần này, hấn sẽ không cho phép bất cứ một ai gây tổn hại cho nàng, dù cho đó là Lãnh Như Băng cũng không thể, ai cũng không thể đoạt lấy nàng từ bên cạnh hấn đi được!

Lãnh Như Tuyết nhẹ nhàng bế Ưu Vô Song trong vòng tay, ánh mắt rơi vào chiếc lò hương nhỏ, tinh xảo không xa đó, trong ấy, khói nhạt đang bay ra, nhưng cả căn phòng, lại không ngửi được bất kì mùi hương nào.

Đó là hương trầm mà hấn sai người đốt, không màu không mùi, là vì để Ưu Vô Song ngắt đi, còn hấn, sớm đã uống thuốc giải.

Hắn biết, dùng thủ đoạn này nhốt nần bên cạnh hắn, nhưng vậy là rất bi ối, nhưng hắn không thể mạo hiểm, không thể để nàng chịu chút tổn thương nào, cho nên, hắn đường đường là một vương gia, mới bắt đầu đi phải dùng thủ đoạn bi ối này giữ nàng lại.

Việc này, nếu như bị lục hoàng huynh biết được, nhất định sẽ cười chê hắn? Nhưng mà, hắn đã không còn quan tâm nữa, chỉ cần nàng ở lại bên cạnh hắn là được!

Lãnh Như Tuyết ôm lấy Ưu Vô Song quay người đi ra, lính canh khi nãy dẫn Ưu Vô Song vào đã đứng trước cửa, nhìn thấy Lãnh Như Tuyết bước ra, liền khẽ cúi người nói: “Vương gia.”

Lãnh Như Tuyết khẽ gật đầu, trầm giọng nói: “Chuẩn bị xong chưa?”

Lính canh ấy cung kính đáp: “Hồi vương gia, mọi thứ đã chuẩn bị xong, xe ngựa đã đợi sẵn ở cửa sau.”

Nói rồi, hắn ta khẽ dừng lại, rồi nói: “Vương gia, Ngao thị vệ đã phái người đưa tin đến, nói rằng tiểu vương gia đã đưa về phủ an toàn.”

Khỏe môi Lãnh Như Tuyết lộ ra nụ cười, Ngao Phong không hề khiến hắn thất vọng, Tiêu Tịch, đích thực là một nam nhân tốt hiếm gặp, nhưng nàng là của hắn, hắn tuyệt đối không hai tay dâng cho bất cứ một ai!

Lính canh nhìn nụ cười của Lãnh Như Tuyết, cẩn thận nói: “Vương gia, thời gian đã không còn sớm, có phải nên về phủ trước không?”

Lãnh Như Tuyết khẽ lắc đầu, sau đó ôm lấy Ưu Vô Song, lớn bước đi về phía cửa sau.

Ra khỏi cửa, chỉ thấy một chiếc xe ngựa không bắt mắt đang lẳng lặng dừng tại đó, lính canh tiến nhanh về trước, vén rèm xe cho Lãnh Như Tuyết, đợi Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song lên xe, hắn ta mới nhảy lên xe ngựa, sau đó đánh xe đi về hướng thất vương phủ.

Viện tử này cách thất vương phủ không xa, xe ngựa rất nhanh đã đến thất vương phủ, chỉ là xe ngựa không dừng ở trước cửa thất vương phủ, mà là dừng ở cửa sau vương phủ.

Lãnh Như Tuyết bế Ưu Vô Song đi từ cửa sau vào trong vương phủ, sau đó đi về phía Vô Trần điện.

Đến Vô Trần điện, chỉ thấy Ngao Phong đã đứng chờ ở đấy, nhìn thấy Lãnh Như Tuyết đến, Ngao Phong hành lễ, nói: “Vương gia.”

Lãnh Như Tuyết chỉ khẽ gật đầu, sau đó trực tiếp bế Ưu Vô Song vào trong tắm thất, qua một lúc sau, hắn mới bước từ trong tắm thất ra, nhìn Ngao Phong nói: “Họ đang ở đâu?”

Ngao Phong đáp: “Thuộc hạ đã làm theo dặn dò của vương gia, đã an bài cho tiểu vương gia ở trong Lan các.”

Lãnh Như Tuyết khẽ gật đầu.

Lan các trước nay là viện lạc vắng vẻ trong thất vương phủ, cũng là nơi hui quanh nhất, hắn cố ý an bài Vân Nhi và Niệm Nhi ở đó, là vì không muốn để Ưu Vô Song biết được.

Ngao Phong thấy Lãnh Như Tuyết không lên tiếng, do dự một lúc, lại nói: “Vương gia, thái tử đến viếng, bây giờ lục vương gia đang bồi hắn ta ở tiền đường.”

Lãnh Như Tuyết khẽ nhún hai mày, tuần nhan phút chốc trầm hẳn, cười lạnh nói: “Hắn ta lại có ý định gì đây? Phụ hoàng long thể bất an, hắn ta đã đợi không kịp nữa rồi sao?”

Ngao Phong trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên nói: “Vương gia, thái tử là đến cùng thái tử phi, nói là thái tử phi nhớ vương gia, cho nên mới đến thăm.”

Nghe thấy lời của Ngao Phong, sắc mặt Lãnh Như Tuyết bỗng chốc tái xanh, năm năm trước, Ưu Vô Song đột nhiên mất tích, sau đó không tìm được tung tích, trong tình huống bất đắc dĩ, phụ hoàng vì thể diện của triều đình, miễn cưỡng dè ép tin này.

Cho nên, ngoài những người biết việc này ra, bách tính bên ngoài không hề biết việc này.

Phụ hoàng công bố với bên ngoài rằng, Ưu Vô Song vì thân mang bệnh nặng, cho nên hôn sự đình lại, sua đó thì yên hắn.

Và việc này, Lãnh Như Băng biết rõ hơn ai hết, bây giờ hắn ta đưa Ưu Lạc Nhận đến đây, lấy danh nghĩa là đến thăm tử ti bị bệnh đã lâu, thực tế, lại là vì nhắc lại chuyện cũ, lấy việc này mà kích hắn!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 256: Không có ý tốt

Ngao Phong liếc nhìn Lãnh Như Tuyết, trầm tư một lúc, lo lắng nói: “Vương gia, khi này lục vương gia nói rằng người đã vào cung, lần này thái tử đến không có ý tốt, chi bằng không gặp tốt hơn?”

Đôi môi mỏng của Lãnh Như Tuyết cong lên nụ cười lạnh: “Không gặp? Sao có thể không gặp? Hắn ta đã tìm đến tận cửa, ta sao có thể không gặp?”

Ngao Phong thần sắc lo lắng, hắn trì trệ một lúc, muốn nói gì, nhưng cuối cùng cũng không nói ra.

Lãnh Như Tuyết liếc nhìn Ngao Phong, trong lòng tự khắc biết Ngao Phong đang lo lắng gì, hắn bỗng cười một tiếng, nói: “Ngao Phong, mọi việc bốn vương tự có chủ kiến, người không cần lo lắng!”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết lớn bước rời khỏi.

Ngao Phong nhìn theo bóng dáng của Lãnh Như Tuyết, tuy hắn ta biết vương gia đã sớm có chuẩn bị, nhưng hắn ta vẫn không nhịn được lo lắng.

Bởi vì, bây giờ nhìn bề ngoài, thế lực giữa vương gia và thái tử ngang nhau, vương gia tuy thông minh hơn người, nhưng lại có một nhược điểm chí mạng, và vương phi chính là nhược điểm đó!

Con người thái tử trước nay lãnh khốc, hơn nữa dã tâm cực lớn, một khi đã lật mặt, hắn ta sẽ không cho phép bất cứ một ai ngăn cản hắn ta đăng lên ngôi vị hoàng đế, đến lúc đó, chuyện của vương phi tự khắc không thể giấu được hắn ta, chỉ e là, vương phi sẽ bị cuốn vào cuộc chiến tranh đoạt vương vị đầy phong ba này.

Hơn nữa trong lòng của vương gia, vương phi có vị trí cực kì quan trọng, đến khi ấy, tình hình e là không lạc quan, và việc này chính là điều hắn ta lo lắng.

Đại đường.

Trên gương mặt tuần mĩ của Lãnh Như Tuyết mang nụ cười giễu cợt, đôi mắt thâm trầm thoáng lộ tia băng lạnh, hắn đang nhìn Lãnh Như Băng lúc này đang ngồi trên chính vị, từng bước từng bước đi vào đại đường, cười nói: “Không biết đại hoàng huynh hôm nay đến thăm có việc gì? Thần đệ vừa mới vào cung thăm phụ hoàng, không thể kịp lúc ra nghênh đón đại hoàng huynh, mong đại hoàng huynh thứ tội.”

Lãnh Như Băng nhìn Lãnh Như Tuyết, ánh mắt thoáng qua tia lạnh lùng, nhưng trên mặt lại thoáng qua nụ cười vô hại, nói: “Thất hoàng đệ nói gì thế? Thất hoàng đệ chinh chiến năm năm, lần này khai hoàn trở về, tự khắc nên cùng phụ hoàng gặp mặt, việc này sao có tội được?”

Lãnh Như Tuyết mỉm cười, bất động thanh sắc nhìn Ưu Lạc Nhạn ngồi bên cạnh Lãnh Như Băng, nói: “Bây giờ phụ hoàng long thể bất an, đại hoàng huynh ngày bận ngàn việc, hôm nay sao lại có thời gian đến phủ của thần đệ?”

Thần sắc Lãnh Như Băng không đổi, hắn vờ ôn nhu nhìn Ưu Lạc Nhạn, cười nhẹ một tiếng, nói: “Lạc Nhạn đã nhiều năm nay không gặp Vô Song, trong lòng thương nhớ tí tì, cho nên, bốn thái tử đưa Lạc Nhạn đến thăm nàng ấy!”

Nói rồi, Lãnh Như Băng ngừng lại, rồi cười nói: “Không biết Vô Song gần đây sức khỏe có đỡ hơn chút nào không?”

Lãnh Như Phong nghe thấy lời của Lãnh Như Băng, hai mi nhíu chặt, hắn ta liếc nhìn Lãnh Như Tuyết thần sắc âm trầm kia, đột nhiên cười nói: “Đại hoàng huynh, việc ở Thanh Sơn trấn, sao đại hoàng huynh có thể quên được chứ? Vô Song có khỏe hay không, đại hoàng huynh không phải là người rõ nhất sao?”

Nói rồi, Lãnh Như Phong lạnh lùng nhìn Lãnh Như Băng, đối với việc năm năm trước, Lãnh Như Băng đêm khuya ngăn cản việc rời khỏi của hắn ta và Ưu Vô Song, hắn ta còn canh cánh trong lòng, nếu như không phải tại Lãnh Như Băng, Vô Song sẽ không mất tích năm năm, tuy bây giờ hắn ta đã từ bỏ tình cảm đối với Ưu Vô Song, nhưng không có nghĩa là hắn ta tha thứ cho hành động của Lãnh Như Băng!

Nghe thấy lời nói của Lãnh Như Phong, biểu tình luôn mai mịch của Ưu Lạc Nhạn bỗng khẽ run rẩy, nếu như nhìn kĩ, sẽ phát hiện à ta bây giờ hai tay siết chặt với nhau.

Đối diện với tri vấn của Lãnh Như Phong, Lãnh Như Băng chỉ cười nhẹ một tiếng, hỏi ngược lại: “Thanh Sơn trấn? Lục hoàng đệ nói lạ thật, bốn thái tử sao không nhớ là có từng đến qua Thanh Sơn trấn? Chuyện của năm năm trước, lục hoàng đệ sao nhớ rõ thế được? Nói không chừng lục hoàng đệ nhớ lầm chăng?”

Sắc mặt Lãnh Như Phong trầm lại, hai tay bỗng chốc siết thành quyền, hắn ta không ngờ, Lãnh Như Băng đường đường là một thái tử mà lại vô si như vậy, đối với việc mình từng làm, lại trực tiếp phủ nhận như thế!

Việc này rõ ràng đều là do hắn ta gây ra, nhưng nay hắn ta lại phủ nhận tất cả, việc này khiến Lãnh Như Phong vô cùng tức giận!

Lãnh Như Phong đang định cãi lại, đột nhiên Lãnh Như Tuyết cười nhẹ một tiếng, nói: “Lục hoàng huynh, chuyện trước kia không nhắc lại nữa, thái tử phi vì thăm Song Nhi mà đến đây, đây cũng là tấm lòng của đại hoàng huynh và thái tử phi.”

Nói tới đây, Lãnh Như Tuyết khẽ ngừng, rồi lại mỉm cười: “nhưng mà, sức khỏe của Song Nhi không tốt, lúc này không tiện gặp khách, việc này khiến thần đệ cảm thấy áy náy!”

Biểu tình trên mặt Lãnh Như Băng sững lại, hần ta đột nhiên ôn nhu nhìn Ưu Lạc Nhạn, dịu dàng nói: “Lạc Nhạn, nếu như thất vương phi đã không tiện gặp khách, vậy thì chúng ta hãy trở về phủ trước thôi!”

Nhưng đối diện với sự ôn nhu của hần ta, người của Ưu Lạc Nhạn lại khẽ run rẩy, ánh mắt ả ta thoáng qua sự sợ hãi, cắn chặt môi, đột nhiên ngẩn đầu nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “Như.....thất vương gia.....ta chỉ muốn gặp tí ti một lúc.....ta sẽ không làm phiền tí ấy.....”

Ngữ khí của ả ta ẩn chứa sự sợ hãi, ả ta nhìn Lãnh Như Tuyết, ánh mắt đầy ai cầu.

Tiếc là Lãnh Như Tuyết đã sớm nhìn rõ màn kịch của ả ta và Lãnh Như Băng, nhìn ánh mắt đầy ai cầu ấy, trong lòng hần không có một tia cảm giác nào, hần chỉ lãnh đạm cười: “Thái tử phi, Song Nhi bây giờ thực sự không tiện gặp khách, đợi khi sức khỏe Song Nhi đỡ hơn, ngày khác ta sẽ đích thân đưa nàng ấy đến thăm người!”

Thấy Lãnh Như Tuyết cự tuyệt cầu xin của mình, ánh mắt Ưu Lạc Nhạn thoáng lộ sự tuyệt vọng, ả ta sững người nhìn Lãnh Như Tuyết, không cử động, mãi cho đến khi bờ vai truyền đến một cảm giác đau đớn, ả ta mới hoảng loạn thu ánh nhìn lại, sợ hãi nhìn Lãnh Như Băng, sau đó cúi thấp đầu.

Lãnh Như Băng sắc mặt âm trầm liếc nhìn Ưu Lạc Nhạn, sau đó cười lạnh lùng nhìn Lãnh Như Tuyết: “Nếu đã như vậy, vậy thì bốn thái tử cũng không làm khó thất hoàng đệ nữa! Cáo từ!”

Dứt lời, kéo lấy Ưu Lạc Nhạn, cùng đứng dậy, lớn bước đi ra ngoài đại đường.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 257: Sự cố chấp của Mạc Nhã

Nhìn theo hình bóng rời đi của Lãnh Như Băng và Ưu Lạc Nhạn, Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong không hề tiễn.

Việc hôm nay, Lãnh Như Băng rõ ràng là không có ý tốt, tuy bề ngoài hần ta không hề lật mặt, nhưng khi hần ta bước ra khỏi cửa lớn của thất vương phủ, thì có nghĩa là hần ta và Lãnh Như Tuyết thuộc hai cực khác nhau.

Hơn nữa, lần này hần cự tuyệt hần ta thẳng thắn như vậy, với tính cách của Lãnh Như Băng, hần ta tự khắc sẽ ghi hận trong lòng, cộng thêm nay phụ hoàng bệnh nặng, hần ta càng xem hần là cái gai trong mắt.

Lãnh Như Phong từ từ thu lại ánh nhìn, nhìn sang Lãnh Như Tuyết, nói: “Như Tuyết, lần này hần ta trở về, e là sẽ không chịu thôi. việc của Vô Song có thể giấu được một lúc, không thể giấu được mãi mãi, bây giờ đệ đưa nàng ấy trở về hiển nhiên có lợi đối với việc đệ đoạt vị, nhưng cũng sẽ cuốn nàng ấy vào trong nguy hiểm!”

Lãnh Như Tuyết hai mi nhíu lại, mâu đen thâm trầm phát ra tia nhìn lạnh lùng, trầm giọng nói: “đệ sẽ không để nàng ấy chịu chút tổn thương nào! Tính cách của Lãnh Như Băng đệ rất rõ, bị hần ta biết được Song Nhi đang trong phủ của đệ, trong lúc này ngược lại hần không dám mạo muội ra tay với Song Nhi! bởi vì phụ hoàng tuy mang trọng bệnh, nhưng chưa đến mức không thể xử lý chính sự! Cho nên, hần vẫn còn kiên nệ phụ hoàng ba phần!”

Lãnh Như Phong khẽ trầm ngâm một lúc: “Như Tuyết, đệ có phát hiện thấy hôm nay Ưu Lạc Nhạn có chút khác lạ! Theo lí mà nói, Ưu Lạc Nhạn không phải là người thật sự quan tâm đến tình tứ muội, hơn nữa, trong lòng ả ta cực kì hận Vô Song, càng không thể đề ra yêu cầu đến đây thăm Vô Song, khi này lúc ả ta nói chuyện với đệ, thần sắc rất lạ, phảng phất như sợ gì đó, thậm chí không tiếc ai cầu đệ!”

Lãnh Như Tuyết cười lạnh một tiếng, nói: “à ta? ả ta bây giờ chẳng qua chỉ là hình nhân trong tay Lãnh Như Băng, Lãnh Như Băng trước nay chưa từng thật lòng đối xử với ả ta, ả ta cũng chẳng qua chỉ là một nữ nhân đáng thương đáng bi ai! Và nay, ả ta càng trở thành con cờ để Lãnh Như Băng lôi kéo Ưu Thành Minh!”

Lãnh Như Phong neho mày, nói: “Ưu Thành Minh đích thực là một thế lực ít có, năm năm trước, vì chuyện của Vô Song, Ưu Thành Minh trong lòng đã có thành kiến với đệ, lần này, ông ta vì Ưu Lạc Nhạn, e là sẽ thật sự đứng về phía Lãnh Như Băng.”

Lãnh Như Tuyết nhìn cảnh sắc ngoài cửa, trầm mặc không nói gì, qua một lúc lâu, mới nói: “Nếu như ông ta biết được Song Nhi lúc này đang ở trong phủ của đệ thì sao? Ông ta sẽ làm thế nào?”

Lãnh Như Phong kinh ngạc nhướn mày: “Đệ muốn nói với ông ta, việc Vô Song đã được đệ đón về phủ? Nếu như là vậy, e là sẽ không giấu được đại hoàng huynh!”

Lãnh Như Tuyết cười lạnh, nói: “ĐĐệ căn bản không có ý giấu Lãnh Như Băng, hần biết Song Nhi ở trong phủ của đệ thì đã sao? Hần ta tuy chưa từ bỏ ý đồ đối với Song Nhi, nhưng bây giờ hần ta không thể tùy tiện manh động, đến khi ấy, đệ đã chuẩn bị xong tất cả, hà tất phải sợ hần ta?”

Nghe thấy những lời của Lãnh Như Tuyết, ánh mắt Lãnh Như Phong thoáng qua tia lo lắng, hần ta do dự một lúc, đang định nói gì, đột nhiên một bóng

hồng nhạt bước vào.

Người đến chính là Mạc Nhã, chỉ thấy nàng ta tức giận nhìn Lãnh Như Tuyết: “Tuyết, sao huynh lại đón nữ nhân kia về đây? Nàng ta đã thành thân với người khác rồi, sao huynh có thể làm như vậy?”

Lãnh Như Tuyết chỉ lãnh đạm liếc nhìn Mạc Nhã, nói: “Nàng ấy không hề thành thân, nàng ấy vốn dĩ là vương phi của ta, Mạc Nhã, người người nên quan tâm là lục hoàng huynh chứ không phải là ta, người nên biết, người người sắp gả là lục hoàng huynh!”

Mạc Nhã nhìn thần sắc đạm nhiên của Lãnh Như Tuyết, khóe mắt đỏ lên, mặc cho Lãnh Như Phong còn ở đó, nói: “Tuyết, huynh biết là muội căn bản không thích hấn ta, người muội thích là huynh!”

Đối diện với nước mắt của Mạc Nhã, trên mặt Lãnh Như Tuyết không hề có chút biểu cảm gì, hấn chỉ lãnh đạm nói với Lãnh Như Phong: “Lục hoàng huynh, quản cho tốt vương phi sắp cưới của mình!”

Nhìn theo hình bóng vô tình của Lãnh Như Tuyết, trong lòng Mạc Nhã cực kì ủy khuất, nàng ta đang định đuổi theo, nhưng lại bị Lãnh Như Phong kéo lại.

Mạc Nhã phần nộ quay đầu lại nhìn Lãnh Như Phong, tức giận nói: “Buông tay!”

Sắc mặt Lãnh Như Phong không tốt lắm, tuy hấn ta không thích Mạc Nhã, đối với nàng ta càng không thể nói là yêu, nhưng bề ngoài, Mạc Nhã là vương phi sắp cưới của hấn ta, bị thế tử sắp cưới của mình trước mặt mình nói thích người nam nhân khác, sắc mặt hấn ta tự khắc không tốt đến đâu.

Cho nên, hấn ta không làm như Mạc Nhã nói buông nàng ta ra, mà dùng sức kéo nàng ta vào lòng, vây trước ngực, nói: “Mạc Nhã, nàng tốt nhất hãy biết ngừng đúng lúc! Đừng chọc giận ta!”

Mạc Nhã vùng vẫy, đưa tay đẩy Lãnh Như Phong ra, gương mặt nhỏ vì phần nộ mà đỏ ửng, nàng ta tức giận nói: “Lãnh Như Phong, tên khốn kiếp nguoi, nguoi mau buông ta ra, ta không muốn gả cho nguoi, không muốn!”

“Ta khốn kiếp?” đôi mắt Lãnh Như Phong bỗng chốc trở nên lạnh băng, hấn ta lạnh lùng nhìn Mạc Nhã, lạnh lùng nói: “Mạc Nhã, nàng có thích ta hay không không quan trọng, nếu nàng không nguyện ý gả cho ta, có thể trực tiếp đi nói với phụ hoàng ta, nhưng ta tuyệt đối không cho phép nàng bám lấy Như Tuyết, bởi vì đệ ấy không thuộc về nàng!”

Mạc Nhã cắn chặt răng, phần nộ nói: “Ta sao phải nghe nguoi? Ta thích Tuyết, ta muốn ở cùng huynh ấy!”

Mạc Nhã là nữ tử ngoại tộc, nữ nhi Đại Mạc họ, trước nay dám yêu dám hận, thích một người càng không cần lí do. Cho nên, nàng ta thích Lãnh Như Tuyết, trước giờ chưa từng che giấu tình cảm của mình đối với Lãnh Như Tuyết, cũng giống như nàng ta không thích, do đó trực tiếp cự tuyệt.

Nghe thấy lời của Mạc Nhã, Lãnh Như Phong chỉ cười giễu cợt, không thêm quan tâm, bởi vì, trong lòng Lãnh Như Tuyết ngoài Ưu Vô Song, đã không còn chứa được bất kì nữ tử nào nữa, dù cho Mạc Nhã có cố chấp đi nữa, cũng sẽ không có được một chút chút thương tiếc nào của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 257: Sự cố chấp của Mạc Nhã

Nhìn theo hình bóng rời đi của Lãnh Như Băng và Ưu Lạc Nhận, Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong không hề tiến.

Việc hôm nay, Lãnh Như Băng rõ ràng là không có ý tốt, tuy bề ngoài hấn ta không hề lật mặt, nhưng khi hấn ta bước ra khỏi cửa lớn của thất vương phủ, thì có nghĩa là hấn ta và Lãnh Như Tuyết thuộc hai cực khác nhau.

Hơn nữa, lần này hấn cự tuyệt hấn ta thẳng thắn như vậy, với tính cách của Lãnh Như Băng, hấn ta tự khắc sẽ ghi hận trong lòng, cộng thêm nay phụ hoàng bệnh nặng, hấn ta càng xem hấn là cái gai trong mắt.

Lãnh Như Phong từ từ thu lại ánh nhìn, nhìn sang Lãnh Như Tuyết, nói: “Như Tuyết, lần này hấn ta trở về, e là sẽ không chịu thôi. việc của Vô Song có thể giấu được một lúc, không thể giấu được mãi mãi, bây giờ đệ đưa nàng ấy trở về hiển nhiên có lợi đối với việc đệ đoạt vị, nhưng cũng sẽ cuốn nàng ấy vào trong nguy hiểm!”

Lãnh Như Tuyết hai mi nhíu lại, mâu đen thâm trầm phát ra tia nhìn lạnh lùng, trầm giọng nói: “đệ sẽ không để nàng ấy chịu chút tổn thương nào! Tính cách của Lãnh Như Băng đệ rất rõ, bị hấn ta biết được Song Nhi đang trong phủ của đệ, trong lúc này ngược lại hấn không dám mạo muội ra tay với Song Nhi! bởi vì phụ hoàng tuy mang trọng bệnh, nhưng chưa đến mức không thể xử lí chính sự! Cho nên, hấn vẫn còn kiên nệ phụ hoàng ba phần!”

Lãnh Như Phong khẽ trầm ngâm một lúc: “Như Tuyết, đệ có phát hiện thấy hôm nay Ưu Lạc Nhận có chút khác lạ! Theo lí mà nói, Ưu Lạc Nhận không phải là người thật sự quan tâm đến tình tứ muội, hơn nữa, trong lòng ả ta cực kì hận Vô Song, càng không thể đề ra yêu cầu đến đây thăm Vô Song, khi

nãy lúc ả ta nói chuyện với đệ, thần sắc rất lạ, phảng phất như sợ gì đó, thậm chí không tiếc ai cầu đệ!”

Lãnh Như Tuyết cười lạnh một tiếng, nói: “À ta? À ta bây giờ chẳng qua chỉ là hình nhân trong tay Lãnh Như Băng, Lãnh Như Băng trước nay chưa từng thật lòng đối xử với ả ta, ả ta cũng chẳng qua chỉ là một nữ nhân đáng thương đáng bi ai! Và nay, ả ta càng trở thành con cò để Lãnh Như Băng lôi kéo Ưu Thành Minh!”

Lãnh Như Phong neho mày, nói: “Ưu Thành Minh đích thực là một thế lực ít có, năm năm trước, vì chuyện của Vô Song, Ưu Thành Minh trong lòng đã có thành kiến với đệ, lần này, ông ta vì Ưu Lạc Nhạn, e là sẽ thật sự đứng về phía Lãnh Như Băng.”

Lãnh Như Tuyết nhìn cảnh sắc ngoài cửa, trầm mặc không nói gì, qua một lúc lâu, mới nói: “Nếu như ông ta biết được Song Nhi lúc này đang ở trong phủ của đệ thì sao? Ông ta sẽ làm thế nào?”

Lãnh Như Phong kinh ngạc nhướn mày: “Đệ muốn nói với ông ta, việc Vô Song đã được đệ đón về phủ? Nếu như là vậy, e là sẽ không giấu được đại hoàng huynh!”

Lãnh Như Tuyết cười lạnh, nói: “ĐĐệ căn bản không có ý giấu Lãnh Như Băng, hẳn biết Song Nhi ở trong phủ của đệ thì đã sao? Hẳn ta tuy chưa từ bỏ ý đồ đối với Song Nhi, nhưng bây giờ hẳn ta không thể tùy tiện manh động, đến khi ấy, đệ đã chuẩn bị xong tất cả, hà tất phải sợ hẳn ta?”

Nghe thấy những lời của Lãnh Như Tuyết, ánh mắt Lãnh Như Phong thoáng qua tia lo lắng, hẳn ta do dự một lúc, đang định nói gì, đột nhiên một bóng hồng nhật bước vào.

Người đến chính là Mạc Nhã, chỉ thấy nàng ta tức giận nhìn Lãnh Như Tuyết: “Tuyết, sao huynh lại đón nữ nhân kia về đây? Nàng ta đã thành thân với người khác rồi, sao huynh có thể làm như vậy?”

Lãnh Như Tuyết chỉ lãnh đạm liếc nhìn Mạc Nhã, nói: “Nàng ấy không hề thành thân, nàng ấy vốn dĩ là vương phi của ta, Mạc Nhã, người ngươi nên quan tâm là lục hoàng huynh chứ không phải là ta, ngươi nên biết, người ngươi sắp gả là lục hoàng huynh!”

Mạc Nhã nhìn thần sắc đạm nhiên của Lãnh Như Tuyết, khóe mắt đỏ lên, mặc cho Lãnh Như Phong còn ở đó, nói: “Tuyết, huynh biết là muội căn bản không thích hẳn ta, người muội thích là huynh!”

Đối diện với nước mắt của Mạc Nhã, trên mặt Lãnh Như Tuyết không hề có chút biểu cảm gì, hẳn chỉ lãnh đạm nói với Lãnh Như Phong: “Lục hoàng huynh, quân cho tốt vương phi sắp cưới của mình!”

Nhìn theo hình bóng vô tình của Lãnh Như Tuyết, trong lòng Mạc Nhã cực kì ủy khuất, nàng ta đang định đuổi theo, nhưng lại bị Lãnh Như Phong kéo lại.

Mạc Nhã phần nộ quay đầu lại nhìn Lãnh Như Phong, tức giận nói: “Buông tay!”

Sắc mặt Lãnh Như Phong không tốt lắm, tuy hẳn ta không thích Mạc Nhã, đối với nàng ta càng không thể nói là yêu, nhưng bề ngoài, Mạc Nhã là vương phi sắp cưới của hẳn ta, bị thế tử sắp cưới của mình trước mặt mình nói thích người nam nhân khác, sắc mặt hẳn ta tự khắc không tốt đến đâu.

Cho nên, hẳn ta không làm như Mạc Nhã nói buông nàng ta ra, mà dùng sức kéo nàng ta vào lòng, vây trước ngực, nói: “Mạc Nhã, nàng tốt nhất hãy biết ngừng đúng lúc! Đừng chọc giận ta!”

Mạc Nhã vùng vẫy, đưa tay đẩy Lãnh Như Phong ra, gương mặt nhỏ vì phần nộ mà đỏ ửng, nàng ta tức giận nói: “Lãnh Như Phong, tên khốn kiếp nguoi, nguoi mau buông ta ra, ta không muốn gả cho nguoi, không muốn!”

“Ta khốn kiếp?” đôi mắt Lãnh Như Phong bỗng chốc trở nên lạnh băng, hẳn ta lạnh lùng nhìn Mạc Nhã, lạnh lùng nói: “Mạc Nhã, nàng có thích ta hay không không quan trọng, nếu nàng không nguyện ý gả cho ta, có thể trực tiếp đi nói với phụ hoàng ta, nhưng ta tuyệt đối không cho phép nàng bám lấy Như Tuyết, bởi vì đệ ấy không thuộc về nàng!”

Mạc Nhã cắn chặt răng, phần nộ nói: “Ta sao phải nghe nguoi? Ta thích Tuyết, ta muốn ở cùng huynh ấy!”

Mạc Nhã là nữ tử ngoại tộc, nữ nhi Đại Mạc họ, trước nay dám yêu dám hận, thích một người càng không cần lí do. Cho nên, nàng ta thích Lãnh Như Tuyết, trước giờ chưa từng che giấu tình cảm của mình đối với Lãnh Như Tuyết, cũng giống như nàng ta không thích, do đó trực tiếp cự tuyệt.

Nghe thấy lời của Mạc Nhã, Lãnh Như Phong chỉ cười giễu cợt, không thêm quan tâm, bởi vì, trong lòng Lãnh Như Tuyết ngoài Ưu Vô Song, đã không còn chứa được bất kì nữ tử nào nữa, dù cho Mạc Nhã có cố chấp đi nữa, cũng sẽ không có được một chút chút thương tiếc nào của hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 258: Sự then thừng của Mạc Nhã

Mạc Nhã nhìn Lãnh Như Phong, có chút thẹn quá hóa giận nói: “Ngươi cười gì chứ?”

Lãnh Như Phong buông Mạc Nhã ra, sau đó kéo nàng ta ngồi xuống ghế, nói: “Nàng có muốn biết chuyện của Như Tuyết và Vô Song không? Kịp này, Như Tuyết ngoài Vô Song ra, e là sẽ không còn thích bất kì nữ nhân nào nữa!”

Mâu đen Lãnh Như Phong thâm trầm, thần sắc mang tia lạnh mạc nói không nên lời.

Mạc Nhã nhìn vẻ lạnh mạc của Lãnh Như Phong, trong lòng bỗng nhiên dao động, nàng ta trước nay chưa từng thấy bộ dạng này của hắn ta, hắn ta trước giờ luôn tươi cười, bất kể nàng ta có lớn tiếng cãi nhau với hắn ta, trên mặt hắn ta vẫn là nụ cười đùa cợt thể gian bất biến ấy.

Nhưng nay, trên mặt hắn ta lại xuất hiện vẻ mặt ưu thương, tại sao? Không lẽ, là vì người nữ nhân xinh đẹp đó sao? Nàng ta là ai? Có liên quan gì đến quá khứ của Tuyết và hắn ta?

Nàng ta tuy không muốn thừa nhận, nhưng nàng ta có thể nhìn ra được, Lãnh Như Tuyết rất quan tâm người nữ nhân tên Vô Song kia, còn Lãnh Như Phong? Không lẽ hắn ta cũng thích người nữ nhân đó?

Nghĩ tới đây, trong lòng Mạc Nhã bất giác có chút không vui, đồng thời cũng câu dẫn sự hiếu kì của nàng ta, nàng ta thậm chí còn quên cả tay mình vẫn còn bị Lãnh Như Phong nắm lấy, hiếu kì hỏi: “giữa họ đã xảy ra chuyện gì? Tuyết không phải thích nàng ta sao? Sao nàng ta lại gả cho người khác?”

Lãnh Như Phong cười khò, hắn lạnh đậm liếc nhìn Mạc Nhã, buông tay Mạc Nhã ra, nhìn ra cảnh sắc ngoài cửa, nói: “Đó đã là việc của năm năm trước.....”

Trong đại đường, cực kì yên tĩnh, chỉ có tiếng nói mang chút trống rỗng của Lãnh Như Phong khẽ vang lên, còn Mạc Nhã mở to hai mắt, nhìn Lãnh Như Phong, đôi mắt đẹp ấy đã tràn đầy nước mắt.

Nói xong chuyện xưa, Lãnh Như Phong liếc nhìn Mạc Nhã, hít một hơi sâu, nói: “Bây giờ nàng đã hiểu vì sao Như Tuyết không thích bất kì nữ nhân nào khác rồi chứ? Đó là bởi vì, trong năm năm trước, bất kể Vô Song sống hay chết, trong lòng đệ ấy, nàng ấy đã trở thành người duy nhất của đệ ấy, còn tình yêu của đệ ấy đối với Vô Song, người khác mãi mãi không thể nào hiểu được! Ngày này của năm năm sau, Vô Song lần nữa trở về bên cạnh đệ ấy, hơn nữa, họ đã có con trai, lần này, tình yêu của đệ ấy đối với Vô Song, chỉ sẽ càng kiên định hơn.”

Nước mắt kiềm chế đã lâu của Mạc Nhã cuối cùng cũng rơi xuống, nàng ta nghẹn ngào: “Nàng ta đáng thương thật, bị Tuyết hiểu lầm, một người nữ nhân sinh hài tử bên ngoài, nhất định rất đáng thương, khó trách nàng ta gả cho người khác.....”

Lãnh Như Phong nhìn những giọt nước mắt trên mặt Mạc Nhã, bất giác khẽ mỉm cười: “Ngốc à, khóc gì chứ? Bây giờ Vô Song đã trở về bên cạnh Như Tuyết rồi, sau này Như Tuyết sẽ không để nàng ấy chịu tổn thương nữa.”

Nói rồi, Lãnh Như Phong đưa tay, nhẹ nhàng lau đi nước mắt thay nàng ta. Nhưng lại không phát hiện hành động của họ cực kì thân mật.

Mạc Nhã vì sự ôn nhu đột ngột của Lãnh Như Phong làm cho đỏ mặt, nàng ta vội che giấu hất bỏ tay Lãnh Như Phong, hỏi: “Lãnh Như Phong, nếu sau này ngươi yêu một người, ngươi sẽ giống Tuyết hiểu lầm nàng ta?”

Lãnh Như Phong nghe thấy lời Mạc Nhã, thần sắc khẽ trầm, trầm mặc một hồi lâu, mới nói: “Không đâu.....nếu là người ta yêu, ta sẽ không để nàng ấy chịu một chút ủy khuất nào.”

Mạc Nhã nhìn thần sắc lạnh mạc của Lãnh Như Phong, và cả sự kiên định trong mắt hắn ta, trong lòng đột nhiên có cảm giác kì lạ, không biết là vì vẻ ưu thương trên mặt hắn ta hay vì ánh mắt kiên định của hắn ta.

Tóm lại, Lãnh Như Phong hôm nay, khiến nàng ta có cái nhìn khác, khiến lòng nàng ta có chút cảm giác nhói đau.

Nàng ta trầm mặc một lúc, cắn môi, nói: “Ta thật không hiểu, người Tây Diệm các người sao cứ hay vòng vo, thích thì thích, không thích thì không thích, tại sao phải vì người không liên can mà tổn hại người mình yêu chứ? Nếu như là ta, ta cũng sẽ không tha thứ cho những việc làm năm xưa của Tuyết!”

Lãnh Như Phong nghe thấy lời Mạc Nhã, miễn cưỡng nở nụ cười, lầm bầm nói: “Đúng a, chính vì năm ấy Như Tuyết quá mềm lòng, cho nên, họ mới xa cách năm năm, kì thực, trong năm năm nay, trong lòng Như Tuyết e là đã vô cùng hối hận về việc làm năm xưa của mình, chỉ là giai nhân đã rời khỏi, có hối hận thì đã sao chứ? Hy vọng lần này họ sẽ không còn phải xa nhau.....”

Mạc Nhã nhìn bộ dạng thất thần của Lãnh Như Phong, đột nhiên nói: “Lãnh Như Phong, kì thực ngươi cũng thích nữ tử đó đúng không?”

Lãnh Như Phong khẽ sùng sốt, hắn ta hồi thần, nhìn về phía Mạc Nhã, không hề trả lời nàng ta, trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên đưa tay ôm Mạc Nhã vào lòng, cúi đầu khẽ chạm nhẹ vào đôi môi mềm mại của nàng ta một nụ hôn, sau đó không đợi Mạc Nhã kịp phản ứng lại, đã bỏ nàng ta ra.

Mạc Nhã chỉ cảm thấy ‘Đùng’ một tiếng, đầu óc nhất thời trống không, qua một lúc sau, nàng ta mới hồi thần, phần nộ nhảy cẫng lên, nhìn Lãnh Như Phong tức giận nói: “Lãnh Như Phong, tên khốn kiếp! Sao ngươi có thể làm việc đó..... đối với ta.....”

Nhìn Mạc Nhã đỏ ửng mặt, Lãnh Như Phong hồi phục bộ dạng thường ngày, tựa cười phi cười mà nói: “Nàng ta vương phi sắp cưới của ta, cho ta hôn một cái thì có vấn đề gì?”

“Ngươi.....ngươi.....ngươi đi chết đi!” Mạc Nhã tức giận, nàng ta căm hận nhìn Lãnh Như Phong, tiếc là vẻ mặt đỏ ửng của nàng ta, khiến nàng ta nhìn

không có sức thuyết phục.

Lãnh Như Phong nhìn bộ dạng nhẩy căng lên vì giận của Mạc Nhã, không nhìn được cười thành tiếng, nói: “Ta mà chết rồi, nàng phải làm sao? Không lẽ, nàng muốn chừa qua cửa mà đã trở thành quả phụ?”

Mạc Nhã bị lời nói của hắn làm cho thẹn đến nỗi nói không thành lời, nàng ta cắn giận dậm chân, sau đó xông ra ngoài, sau lưng, là tiếng cười vui vẻ của Lãnh Như Phong.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 258: Sự thẹn thùng của Mạc Nhã

Mạc Nhã nhìn Lãnh Như Phong, có chút thẹn quá hóa giận nói: “Ngươi cười gì chứ?”

Lãnh Như Phong buông Mạc Nhã ra, sau đó kéo nàng ta ngồi xuống ghế, nói: “Nàng có muốn biết chuyện của Như Tuyết và Vô Song không? Kịp này, Như Tuyết ngoài Vô Song ra, e là sẽ không còn thích bất kì nữ nhân nào nữa!”

Mâu đen Lãnh Như Phong thâm trầm, thần sắc mang tia lạc mạc nói không nên lời.

Mạc Nhã nhìn vẻ lạc mạc của Lãnh Như Phong, trong lòng bỗng nhiên dao động, nàng ta trước nay chưa từng thấy bộ dạng này của hắn ta, hắn ta trước giờ luôn tươi cười, bất kể nàng ta có lớn tiếng cãi nhau với hắn ta, trên mặt hắn ta vẫn là nụ cười đùa cợt thể gian bất biến ấy.

Nhưng nay, trên mặt hắn ta lại xuất hiện vẻ mặt ưu thương, tại sao? Không lẽ, là vì người nữ nhân xinh đẹp đó sao? Nàng ta là ai? Có liên quan gì đến quá khứ của Tuyết và hắn ta?

Nàng ta tuy không muốn thừa nhận, nhưng nàng ta có thể nhìn ra được, Lãnh Như Tuyết rất quan tâm người nữ nhân tên Vô Song kia, còn Lãnh Như Phong? Không lẽ hắn ta cũng thích người nữ nhân đó?

Nghĩ tới đây, trong lòng Mạc Nhã bất giác có chút không vui, đồng thời cũng câu dẫn sự hiếu kì của nàng ta, nàng ta thậm chí còn quên cả tay mình vẫn còn bị Lãnh Như Phong nắm lấy, hiếu kì hỏi: “giữa họ đã xảy ra chuyện gì? Tuyết không phải thích nàng ta sao? Sao nàng ta lại gả cho người khác?”

Lãnh Như Phong cười khò, hắn lạnh đạm liếc nhìn Mạc Nhã, buông tay Mạc Nhã ra, nhìn ra cảnh sắc ngoài cửa, nói: “Đó đã là việc của năm năm trước.....”

Trong đại đường, cực kì yên tĩnh, chỉ có tiếng nói mang chút trống rỗng của Lãnh Như Phong khẽ vang lên, còn Mạc Nhã mờ ta hai mắt, nhìn Lãnh Như Phong, đôi mắt đẹp ấy đã tràn đầy nước mắt.

Nói xong chuyện xưa, Lãnh Như Phong liếc nhìn Mạc Nhã, hít một hơi sâu, nói: “Bây giờ nàng đã hiểu vì sao Như Tuyết không thích bất kì nữ nhân nào khác rồi chứ? Đó là bởi vì, trong năm năm trước, bất kể Vô Song sống hay chết, trong lòng đệ ấy, nàng ấy đã trở thành người duy nhất của đệ ấy, còn tình yêu của đệ ấy đối với Vô Song, người khác mãi mãi không thể nào hiểu được! Ngày này của năm năm sau, Vô Song lần nữa trở về bên cạnh đệ ấy, hơn nữa, họ đã có con trai, lần này, tình yêu của đệ ấy đối với Vô Song, chỉ sẽ càng kiên định hơn.”

Nước mắt kiềm chế đã lâu của Mạc Nhã cuối cùng cũng rơi xuống, nàng ta nghẹn ngào: “Nàng ta đáng thương thật, bị Tuyết hiểu lầm, một người nữ nhân sinh hài tử bên ngoài, nhất định rất đáng thương, khó trách nàng ta gả cho người khác.....”

Lãnh Như Phong nhìn những giọt nước mắt trên mặt Mạc Nhã, bất giác khẽ mỉm cười: “Ngốc à, khóc gì chứ? Bây giờ Vô Song đã trở về bên cạnh Như Tuyết rồi, sau này Như Tuyết sẽ không để nàng ấy chịu tổn thương nữa.”

Nói rồi, Lãnh Như Phong đưa tay, nhẹ nhàng lau đi nước mắt thay nàng ta. Nhưng lại không phát hiện hành động của họ cực kì thân mật.

Mạc Nhã vì sự ôn nhu đột ngột của Lãnh Như Phong làm cho đỏ mặt, nàng ta vội che giấu hất bỏ tay Lãnh Như Phong, hỏi: “Lãnh Như Phong, nếu sau này ngươi yêu một người, ngươi sẽ giống Tuyết hiểu lầm nàng ta?”

Lãnh Như Phong nghe thấy lời Mạc Nhã, thần sắc khẽ trầm, trầm mặc một hồi lâu, mới nói: “Không đâu.....nếu là người ta yêu, ta sẽ không để nàng ấy chịu một chút ủy khuất nào.”

Mạc Nhã nhìn thần sắc lạc mạc của Lãnh Như Phong, và cả sự kiên định trong mắt hắn ta, trong lòng đột nhiên có cảm giác kì lạ, không biết là vì vẻ ưu thương trên mặt hắn ta hay vì ánh mắt kiên định của hắn ta.

Tóm lại, Lãnh Như Phong hôm nay, khiến nàng ta có cái nhìn khác, khiến lòng nàng ta có chút cảm giác nhói đau.

Nàng ta trầm mặc một lúc, cắn môi, nói: “Ta thật không hiểu, người Tây Diêm các người sao cứ hay vòng vo, thích thì thích, không thích thì không thích,

tại sao phải vì người không liên can mà tổn hại người mình yêu chứ? Nếu như là ta, ta cũng sẽ không tha thứ cho những việc làm năm xưa của Tuyết!”

Lãnh Như Phong nghe thấy lời Mạc Nhã, miễn cưỡng nở nụ cười, lẩm bầm nói: “Đúng a, chính vì năm ấy Như Tuyết quá mềm lòng, cho nên, họ mới xa cách năm năm, kì thực, trong năm năm nay, trong lòng Như Tuyết e là đã vô cùng hối hận về việc làm năm xưa của mình, chỉ là giai nhân đã rời khỏi, có hối hận thì đã sao chứ? Hy vọng lần này họ sẽ không còn phải xa nhau.....”

Mạc Nhã nhìn bộ dạng thất thần của Lãnh Như Phong, đột nhiên nói: “Lãnh Như Phong, kì thực người cũng thích nữ tử đó đúng không?”

Lãnh Như Phong khẽ sùng sốt, hắn ta hồi thần, nhìn về phía Mạc Nhã, không hề trả lời nàng ta, trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên đưa tay ôm Mạc Nhã vào lòng, cúi đầu khẽ chạm nhẹ vào đôi môi mềm mại của nàng ta một nụ hôn, sau đó không đợi Mạc Nhã kịp phản ứng lại, đã bỏ nàng ta ra.

Mạc Nhã chỉ cảm thấy ‘Đùng’ một tiếng, đầu óc nhất thời trống không, qua một lúc sau, nàng ta mới hồi thần, phần nộ nhảy cẫng lên, nhìn Lãnh Như Phong tức giận nói: “Lãnh Như Phong, tên khốn kiếp! Sao người có thể làm việc đó..... đối với ta.....”

Nhìn Mạc Nhã đỏ ửng mặt, Lãnh Như Phong hồi phục bộ dạng thường ngày, tựa cười phi cười mà nói: “Nàng ta vương phi sắp cưới của ta, cho ta hôn một cái thì có vấn đề gì?”

“Người.....người.....người đi chết đi!” Mạc Nhã tức giận, nàng ta căm hận nhìn Lãnh Như Phong, tiếc là vẻ mặt đỏ ửng của nàng ta, khiến nàng ta nhìn không có sức thuyết phục.

Lãnh Như Phong nhìn bộ dạng nhảy cẫng lên vì giận của Mạc Nhã, không nhịn được cười thành tiếng, nói: “Ta mà chết rồi, nàng phải làm sao? Không lẽ, nàng muốn chưa qua cửa mà đã trở thành quả phụ?”

Mạc Nhã bị lời nói của hắn làm cho thẹn đến nỗi nói không thành lời, nàng ta căm giận dậm chân, sau đó xông ra ngoài, sau lưng, là tiếng cười vui vẻ của Lãnh Như Phong.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 259: Trở về bên cạnh ta được không?

Vô Trần điện.

Ưu Vô Song khẽ cử động người, sau đó dần dần mở mắt ra, đập vào mắt là trường màn vừa xa lạ nhưng lại vừa quen thuộc. Trong đầu nàng trống không, có chút bàng hoàng không biết mình đang ở đâu.

Đột nhiên một tiếng nói thanh thúy truyền đến: “Vương phi, người tỉnh rồi?”

Vương phi? Trong lòng Ưu Vô Song bỗng giật nảy, nàng đột nhiên quay đầu lại nhìn, thấy một thiếu nữ bộ dạng a hoàn đang mặt mày hớn hở nhìn nàng.

Ưu Vô Song vội ngồi từ trên giường dậy, biểu tình kinh hãi quan sát xung quanh, tất cả những thứ này, đối với nàng mà nói, xa lạ biết bao, nhưng cũng vừa thân thuộc biết bao, đây rõ ràng là Vô Trần điện!

Là nơi ở của nàng năm năm trước! Sao nàng lại ở đây?

Nàng đột nhiên nhớ lại, trước đó, nàng đưa vài đến hộ gia ở Tây thành, và ở đó, nàn gặp Lãnh Như Tuyết, còn bây giờ, sao nàng lại ở đây? Sao nàng lại đột nhiên ngất đi?

Nghĩ tới đây, trong lòng Ưu Vô Song bất giác phần nộ, người nam nhân chết tiết đó, cư nhiên bị ối như vậy, rõ ràng là hấn giằng sẵn bẫy, vì mục đích bắt nàng trở về thất vương phủ!

Nhìn thấy Ưu Vô Song thần không bất thiện, người nữ tử đó bất giác sợ giật mình. Nàng ta lùi sau một bước, nhìn Ưu Vô Song, nói: “Vương phi, người sao vậy?”

Ưu Vô Song trong lòng đang phần nộ, nghe thấy lời của nữ tử đó, bất giác tức giận nói: “Đừng gọi ta là vương phi, ta không phải là vương phi của các người!”

Người nữ tử ấy bị thái độ tức giận của Ưu Vô Song dọa sợ, chỉ thấy nàng ta hai gối mềm nhũn, quỳ xuống đất, run lấy bầy nói: “Vương phi bớt giận, có phải nô tì đã làm gì sai không?”

Ưu Vô Song thấy nữ tử ấy đột nhiên quỳ xuống, bất giác sùng sốt, cả người phút chốc bình tĩnh lại, nàng đang làm gì vậy? Hà tất giận dữ với hạ nhân? Người gây những việc này cho nàng là Lãnh Như Tuyết, người nữ tử này chẳng qua chỉ là một hạ nhân, nàng hà tất so đo với nàng ta?

Nghe tới đây, Ưu Vô Song liếc nhìn người nữ tử đó, nói: “Người đứng dậy đi, người không hề làm sai gì, người làm sai là tên khốn Lãnh Như Tuyết!”

Nữ tử ấy nghe thấy lời của Ưu Vô Song, trong lòng không nhịn được hít một hơi lạnh, nàng ta lần đầu tiên nghe thấy có người gọi vương phi là tên khốn, và người này lại chính là vương phi do vương gia đích thân đón về phủ.

Nhưng mà, nàng ta nhìn thấy Ưu Vô Song không hề có ý trách nàng ta, trong lòng cũng nhẹ nhõm, sau đó cẩn trọng đứng dậy.

Nàng ta cẩn thận liếc nhìn Ưu Vô Song, nhỏ tiếng nói: “Vương phi, vương gia phân phó thiện phòng nấu canh sâm cho người, nô tì bây giờ đi lấy đến cho người.”

Nói rồi, nàng ta không đợi Ưu Vô Song nói gì, đã vội quay người rời đi.

Ưu Vô Song vốn dĩ định nói không cần canh sâm gì, nhưng nhìn thấy bước chân như chạy thực mạng của nữ tử ấy, bất giác cười khổ, không nói gì thêm.

Xem ra, bộ dạng nổi điên khi này của nàng, thật sự là dọa cho nữ tử ấy sợ rồi.

Nàng quan sát xung quanh, sau đó tùy thân cầm lấy áo ngoài treo bên giường, đang định đi ra ngoài, chính lúc này, cửa tắm phòng bị người đẩy ra, Lãnh Như Tuyết từ ngoài bước vào, hần nhìn Ưu Vô Song, dịu dàng nói: “Song Nhi, nàng tỉnh rồi?”

Nhìn thấy Lãnh Như Tuyết, sắc mặt Ưu Vô Song bỗng chốc trầm xuống, nàng ta đi đến bên cạnh Lãnh Như Tuyết, đột nhiên giơ tay, tát mạnh Lãnh Như Tuyết một bạt tay!

Lãnh Như Tuyết sững người, qua một lúc lâu, hần mới sững sờ vào bên má bị tát: “Song Nhi!”

Ưu Vô Song phẫn nộ nhìn Lãnh Như Tuyết: “Đừng gọi ta! Lãnh Như Tuyết, tên tiểu nhân bỉ ổi nhà ngươi! Ngươi cú cho ta, ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa!”

Dứt lời, Ưu Vô Song liền đẩy Lãnh Như Tuyết ra, lớn bước đi ra ngoài.

Tuy nhiên, đúng lúc nàng sắp bước ra khỏi cửa thì đột nhiên bị Lãnh Như Tuyết ra sức kéo lại, và bị hần ôm chặt vào lòng.

Ưu Vô Song tức giận vùng vẫy, đâm mạnh Lãnh Như Tuyết, hét: “Chết tiệt, ngươi buông ta ra! Ngươi dựa vào đâu mà muốn nhốt ta ở đây? Lãnh Như Tuyết, tên nam nhân chết tiệt! Buông ta ra!”

Tuy nhiên, mặc cho Ưu Vô Song có vùng vẫy đánh đập thế nào, Lãnh Như Tuyết vẫn không hề nhúc nhích, ôm chặt lấy nàng.

Qua một lúc sau, mãi cho đến khi Ưu Vô Song mệt rồi, không còn vùng vẫy nữa, không còn ồn ào nữa, Lãnh Như Tuyết mới ôn nhu ôm nàng ngồi xuống giường, dịu dàng nói: “Song Nhi, nàng nghe ta nói được không?”

Biểu tình Ưu Vô Song hóa đá, quay mặt đi hướng khác, nàng không phải vì chuyện năm năm trước mà hận hần hay giận hần, nàng là giận hần căn bản không quan tâm ý nguyện của nàng, làm nàng ngất đi, bất cóc đến thất vương phủ.

Lãnh Như Tuyết nhìn thấy biểu tình lạnh lùng của Ưu Vô Song, bất giác thở dài, nói: “Song Nhi, ta biết nàng vẫn còn hận ta, chuyện năm ấy là ta đã sai, ta không nên tội nghiệp Liên Đường mà không quan tâm đến cảm nhận của nàng đón Liên Đường vào phủ, ta nên sớm nói với nàng, người trong lòng ta yêu là nàng! Điều ta lỗi của ta, Song Nhi, nàng rời khỏi ta năm năm, cũng trừng phạt ta hết năm năm, trong năm năm nay, ta chưa từng quên nàng, ta đã từng cho rằng nàng đã.....”

Nói tới đây, Lãnh Như Tuyết khẽ ngừng, ánh mắt lộ ra tia đau khổ, lại nói: “Năm năm trước, ta đêm khuya phi ngựa đến Thanh Sơn trấn, nhưng lại không gặp được nàng, sau đó, ta cùng lục hoàng huynh tìm được tàn cốt của xe ngựa dưới vực sâu, ta cứ ngỡ rằng nàng đã không còn sống trên đời, khi ấy ta đã đau khổ biết bao, ta cứ điên cuồng mà tìm kiếm nàng, nhưng có làm thế nào cũng không tìm được nàng, trong năm năm nay, ta tựa như cái xác biết đi, Song Nhi ta thật sự rất nhớ nàng, nàng đừng rời khỏi ta, ta thật sự không thể nào chịu được cảnh nàng rời khỏi ta lần nữa, tha thứ cho ta trở về bên cạnh ta được không?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 260: Hạnh phúc đến quá muộn

Nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, lòng Ưu Vô Song bỗng thất lại, nàng không hề biết việc năm năm trước đêm hôm đó Lãnh Như Tuyết đến Thanh Sơn trấn tìm nàng, còn nàng vì sự truy đuổi của Lãnh Như Băng mà đã xuống xe ngựa, sau đó, được Lưu đại thúc cứu, đợi khi nàng tỉnh lại, đã là chuyện ngày thứ hai rồi.

Và lúc ấy, Lãnh Như Tuyết kì thực cách nàng không xa, nhưng vì nàng có ý tránh né, cho nên nàng mới lỡ mất cơ hội đoàn tụ với hần.

Nếu như khi ấy vì sự xuất hiện của Liên Đường, và lòng không tin tưởng của Lãnh Như Tuyết khiến nàng đau nhói lòng, vậy thì bây giờ năm năm qua đi, nàng đã không còn hận Lãnh Như Tuyết, chỉ là trong năm năm này, những đau khổ và ủy khuất nàng chịu, không phải nói từ bỏ là từ bỏ đi được.

Tiêu Tịch vì nàng mà hy sinh biết bao nhiêu, nàng càng không thể cứ vậy mà rời khỏi y, nàng và Lãnh Như Tuyết dù sao cũng đã xa cách năm năm, tuy trong lòng nàng vẫn yêu hấn, nhưng trong năm năm nay, nàng đã thành thực rất nhiều, không còn mạnh động như năm xưa nữa.

Bây giờ, đối diện với ai cầu của Lãnh Như Tuyết, lòng nàng không hề có chút vui mừng vì trùng phùng, thứ có chỉ là sự nặng nề và áp lực, trong năm năm nay, nàng đã có quá nhiều thứ không thể buông xuôi, có quá nhiều tâm sự, trở về lại bên cạnh Lãnh Như Tuyết, đã không còn nhẹ nhõm như khi ấy nữa.

Nàng nợ Tiêu Tịch quá nhiều, không phải nói buông là buông được, nàng biết, Tiêu Tịch giúp nàng, y không hề mong nàng hồi đáp, nhưng càng như vậy, trong lòng nàng càng đau khổ.

Bây giờ Niệm Nhi đã hơn bốn tuổi, và luôn gọi Tiêu Tịch là cha, đó là bởi vì khi ấy để tránh ánh mắt và lời đàm tiếu của người khác, cho nên mới giả làm phu thê.

Bởi vì, ở thời phong kiến cổ đại, một nữ tử đơn thân mang thai, áp lực rất lớn, rất dễ bị người khác cười nhạo và tẩy chay.

Cho nên, bắt buộc đi, nàng chỉ còn cách chấp nhận lời đề nghị của Tiêu Tịch, cùng y giả làm một đôi phu thê.

Nàng biết Tiêu Tịch đối với nàng cực kì tốt, nhưng trong lòng nàng từ đầu đến cuối vẫn không thể quên Lãnh Như Tuyết, nàng đối với hấn đã yêu vào tận xương tủy, người khác khó mà thay thế. Đây cũng chính là lí do nàng đặt tên cho con trai là Niệm Nhi, kì thực, trong lòng nàng vẫn còn nhung nhớ người nam nhân đã từng tổn hại nàng.

Tuy nàng đã quyết định ép bản thân mình quên đi Lãnh Như Tuyết, nhưng hấn lại không nguyện ý cứ vậy mà bỏ qua cho nàng, hấn một lần nữa xuất hiện, và vẫn quấy rầy tâm tư vô dĩ đã bình lặng của nàng, khiến nàng căn bản không thể làm gì được.

Nàng biết, nàng như vậy rất có lỗi với Tiêu Tịch, nhưng mỗi tình khắc cốt ghi tâm này, làm sao có thể nói buông tay là buông tay được? Hơn nữa, bây giờ nàng đã có Niệm Nhi, với Lãnh Như Tuyết càng dây dưa không dứt!

Nàng có thể không trở bên cạnh Lãnh Như Tuyết, có thể lựa chọn ở cùng Tiêu Tịch, nhưng Niệm Nhi dù sao cũng là huyết mạch hoàng gia, của Lãnh Như Tuyết cũng được, của lão già hồ ly ấy cũng không sao, họ tuyệt đối không để nàng và Niệm Nhi lưu lạc bên ngoài.

Mất đi Niệm Nhi, hoặc là Niệm Nhi rời khỏi nàng, đây là việc nàng làm sao cũng không thể chấp nhận được!

Nếu như nàng vì Niệm Nhi mà chịu thỏa hiệp, trở về bên cạnh Lãnh Như Tuyết, vậy thì còn Tiêu Tịch? Nàng nên nói thế nào với Tiêu Tịch? Nàng làm sao có thể mở miệng được?

Tiêu Tịch vì nàng mà bỏ ra nhiều như vậy, còn nàng sau khi tìm được hạnh phúc thuộc về mình mà bỏ mặc y, việc như vậy, nàng sao có thể làm được! Nàng không thể ích kỉ như vậy, vô tình như vậy, bởi vì, Tiêu Tịch là vô tội, tình cảm của y đối với nàng, càng là không tự tự.

Chính vì thế, nàng mới dây dứ với vấn đề này, không biết mình nên lựa chọn thế nào, nên làm thế nào.

Tầm phòng tĩnh lặng, nhưng trong bất tri bất giác, Ưu Vô Song đã chảy đầy nước mắt, lúc này những ủy khuất và tổn hại nàng từng chịu cơ hồ đều hóa thành nước mắt mà tuôn trào.

Tìm nàng, càng như khúc gỗ bập bềnh giữa dòng nước, mãi mãi không có điểm dừng.

Nhìn sự đau khổ và nước mắt trong mắt nàng, lòng Lãnh Như Tuyết phút chốc thất lại, trong lòng hấn bỗng nhiên hoảng loạn, cảm giác hoảng loạn này khiến hấn không biết nên làm gì, khiến hấn sợ hãi, hấn đột nhiên rất sợ nghe thấy nàng cự tuyệt, sợ nàng sẽ cự tuyệt trở về bên cạnh hấn, sợ nàng sẽ như năm năm trước, một lần nữa cô chấp biến mất trong thế giới của hấn.

Một cái năm năm, hấn đã chịu đủ những ngày tháng không có nàng bên cạnh, hấn thật sự không muốn một lần nữa chịu cảm giác mất đi nàng!

Cánh tay ôm lấy nàng, bất giác thu chặt lại, ôm lấy cơ thể nhỏ bé ấy vào lòng hấn hơn, cảm nhận hơi thở quen thuộc trên người nàng, có vậy, hấn mới cảm giác được sự tồn tại của nàng.

Nhưng sự trầm mặc của nàng, khiến hấn hoang mang, tuần nhan của hấn vì đau khổ mà nhúu chặt lại, giọng hấn khàn đặc, lần nữa cân trọng ai cầu: “Song Nhi xin nàng đừng rời khỏi ta.”

Ưu Vô Song hít một hơi thật sâu, có lẽ nén cảm giác đau đớn và mềm lòng, nghẹn ngào nói: “Lãnh Như Tuyết, chúng ta đã không còn trở về được như trước, trong năm năm nay, ta đã có quá nhiều thứ không thể từ bỏ.”

“Không!” Lãnh Như Tuyết không đợi nàng nói hết, vội ôm chặt lấy nàng, lăm bầm: “Song Nhi đừng rời khỏi ta, đừng cự tuyệt ta.”

Nước mắt Ưu Vô Song dọc theo gò má mà lăn dài, năm năm rồi, mỗi tình này, hành hạ nàng và Lãnh Như Tuyết đã năm năm, nàng kì thực luôn đợi lời hứa của hấn, nhưng ngày nay của năm năm sau, nàng đã đợi được hấn, nhưng lại không thể chấp nhận hấn! Là cả hai hiểu ra quá muộn, hạnh phúc này vẫn là đến quá muộn sao?

Chương 260: Hạnh phúc đến quá muộn

Nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, lòng Ưu Vô Song bỗng thất lại, nàng không hề biết việc năm năm trước đêm hôm đó Lãnh Như Tuyết đến Thanh Sơn tìm nàng, còn nàng vì sự truy đuổi của Lãnh Như Băng mà đã xuống xe ngựa, sau đó, được Lưu đại thúc cứu, đợi khi nàng tỉnh lại, đã là chuyện ngày thứ hai rồi.

Và lúc ấy, Lãnh Như Tuyết kì thực cách nàng không xa, nhưng vì nàng có ý tránh né, cho nên nàng mới lỡ mất cơ hội đoàn tụ với hắn.

Nếu như khi ấy vì sự xuất hiện của Liên Đường, và lòng không tin tưởng của Lãnh Như Tuyết khiến nàng đau nhói lòng, vậy thì bây giờ năm năm qua đi, nàng đã không còn hận Lãnh Như Tuyết, chỉ là trong năm năm này, những đau khổ và ủy khuất nàng chịu, không phải nói từ bỏ là từ bỏ đi được.

Tiêu Tịch vì nàng mà hy sinh biết bao nhiêu, nàng càng không thể cứ vậy mà rời khỏi y, nàng và Lãnh Như Tuyết dù sao cũng đã xa cách năm năm, tuy trong lòng nàng vẫn yêu hắn, nhưng trong năm năm nay, nàng đã thành thực rất nhiều, không còn mạnh động như năm xưa nữa.

Bây giờ, đối diện với ai cầu của Lãnh Như Tuyết, lòng nàng không hề có chút vui mừng vì trùng phùng, thứ có chỉ là sự nặng nề và áp lực, trong năm năm nay, nàng đã có quá nhiều thứ không thể buông xuôi, có quá nhiều tâm sự, trở về lại bên cạnh Lãnh Như Tuyết, đã không còn nhẹ nhõm như khi ấy nữa.

Nàng nợ Tiêu Tịch quá nhiều, không phải nói buông là buông được, nàng biết, Tiêu Tịch giúp nàng, y không hề mong nàng hồi đáp, nhưng càng như vậy, trong lòng nàng càng đau khổ.

Bây giờ Niệm Nhi đã hơn bốn tuổi, và luôn gọi Tiêu Tịch là cha, đó là bởi vì khi ấy để tránh ánh mắt và lời đàm tiếu của người khác, cho nên mới giả làm phu thê.

Bởi vì, ở thời phong kiến cổ đại, một nữ tử đơn thân mang thai, áp lực rất lớn, rất dễ bị người khác cười nhạo và tẩy chay.

Cho nên, bắt đắc dĩ, nàng chỉ còn cách chấp nhận lời đề nghị của Tiêu Tịch, cùng y giả làm một đôi phu thê.

Nàng biết Tiêu Tịch đối với nàng cực kì tốt, nhưng trong lòng nàng từ đầu đến cuối vẫn không thể quên Lãnh Như Tuyết, nàng đối với hắn đã yêu vào tận xương tủy, người khác khó mà thay thế. Đây cũng chính là lí do nàng đặt tên cho con trai là Niệm Nhi, kì thực, trong lòng nàng vẫn còn nhung nhớ người nam nhân đã từng tổn hại nàng.

Tuy nàng đã quyết định ép bản thân mình quên đi Lãnh Như Tuyết, nhưng hán lại không nguyện ý cứ vậy mà bỏ qua cho nàng, hán một lần nữa xuất hiện, và vẫn quấy rầy tâm tư vô dĩ đã bình lặng của nàng, khiến nàng căn bản không thể làm gì được.

Nàng biết, nàng như vậy rất có lỗi với Tiêu Tịch, nhưng mỗi tình khắc cốt ghi tâm này, làm sao có thể nói buông tay là buông tay được? Hơn nữa, bây giờ nàng đã có Niệm Nhi, với Lãnh Như Tuyết càng dây dưa không dứt!

Nàng có thể không trở bên cạnh Lãnh Như Tuyết, có thể lựa chọn ở cùng Tiêu Tịch, nhưng Niệm Nhi dù sao cũng là huyết mạch hoàng gia, của Lãnh Như Tuyết cũng được, của lão già hồ ly ấy cũng không sao, họ tuyệt đối không để nàng và Niệm Nhi lưu lạc bên ngoài.

Mất đi Niệm Nhi, hoặc là Niệm Nhi rời khỏi nàng, đây là việc nàng làm sao cũng không thể chấp nhận được!

Nếu như nàng vì Niệm Nhi mà chịu thỏa hiệp, trở về bên cạnh Lãnh Như Tuyết, vậy thì còn Tiêu Tịch? Nàng nên nói thế nào với Tiêu Tịch? Nàng làm sao có thể mở miệng được?

Tiêu Tịch vì nàng mà bỏ ra nhiều như vậy, còn nàng sau khi tìm được hạnh phúc thuộc về mình mà bỏ mặc y, việc như vậy, nàng sao có thể làm được! Nàng không thể ích kỉ như vậy, vô tình như vậy, bởi vì, Tiêu Tịch là vô tội, tình cảm của y đối với nàng, càng là không tự tự.

Chính vì thế, nàng mới dây dưa với vấn đề này, không biết mình nên lựa chọn thế nào, nên làm thế nào.

Tả phòng tĩnh lặng, nhưng trong bất tri bất giác, Ưu Vô Song đã chảy đầy nước mắt, lúc này những ủy khuất và tổn hại nàng từng chịu cơ hồ đều hóa thành nước mắt mà tuôn trào.

Tìm nàng, càng như khúc gỗ bập bềnh giữa dòng nước, mãi mãi không có điểm dừng.

Nhìn sự đau khổ và nước mắt trong mắt nàng, lòng Lãnh Như Tuyết phút chốc thất lại, trong lòng hán bỗng nhiên hoảng loạn, cảm giác hoảng loạn này khiến hán không biết nên làm gì, khiến hán sợ hãi, hán đột nhiên rất sợ nghe thấy nàng cự tuyệt, sợ nàng sẽ cự tuyệt trở về bên cạnh hán, sợ nàng sẽ như năm năm trước, một lần nữa cố chấp biến mất trong thế giới của hán.

Một cái năm năm, hán đã chịu đủ những ngày tháng không có nàng bên cạnh, hán thật sự không muốn một lần nữa chịu cảm giác mất đi nàng!

Cánh tay ôm lấy nàng, bắt giác thu chặt lại, ôm lấy cơ thể nhỏ bé ấy vào lòng hán hơn, cảm nhận hơi thở quen thuộc trên người nàng, có vậy, hán mới cảm giác được sự tồn tại của nàng.

Nhưng sự trầm mặc của nàng, khiến hán hoang mang, tuần nhan của hán vì đau khổ mà nhúu chặt lại, giọng hán khản đặc, lần nữa cần trọng ai cầu: “Song Nhi xin nàng đừng rời khỏi ta.”

Ưu Vô Song hít một hơi thật sâu, có lẽ nên cảm giác đau đớn và mềm lòng, nghẹn ngào nói: “Lãnh Như Tuyết, chúng ta đã không còn trở về được như trước, trong năm năm nay, ta đã có quá nhiều thứ không thể từ bỏ.”

“Không!” Lãnh Như Tuyết không đợi nàng nói hết, vội ôm chặt lấy nàng, lăm bắm: “Song Nhi đừng rời khỏi ta, đừng cự tuyệt ta.”

Nước mắt Ưu Vô Song dọc theo gò má mà lăn dài, năm năm rồi, mỗi tình này, hành hạ nàng và Lãnh Như Tuyết đã năm năm, nàng kì thực luôn đợi lời hứa của hán, nhưng ngày này của năm năm sau, nàng đã đợi được hán, nhưng lại không thể chấp nhận hán! Là cả hai hiểu ra quá muộn, hạnh phúc này vẫn là đến quá muộn sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 261: Lời hứa của Lãnh Như Tuyết

Thất vương phủ, trong thư phòng.

Lãnh Như Tuyết lặng lẽ ngồi sau thư án, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Hán ép buộc nhốt nàng trong phủ, nhìn nàng nhớ Niệm Nhi mà đau lòng rơi lệ nhưng lại không thể làm gì, hán không thể để nàng rời khỏi, bởi vì, hán không thể để nàng một lần nữa rời khỏi hán, càng không thể để nàng bị tổn hại lần nữa!

Nhưng mà hán vẫn tổn hại nàng, nhìn nàng rơi lệ, lòng hán đau như cắt, nhưng hán không thể nói rõ chân tướng với nà, bởi vì hán biết, trong con phong ba sắp ập đến này, nàng là người vô tội nhất. Nhưng nàng lại là người quan trọng nhất trong cuộc chiến này, bất kể là đối với Lãnh Như Băng hay đối với hán mà nói, nàng đều là một người không thể thiếu.

Hán biết nàng nhớ con trai, nhưng rõ ràng con trai ở trong phủ, hán lại không thể để họ gặp mặt nhau, vì hán không muốn Lãnh Như Băng biết được sự tồn tại của Niệm Nhi!

Lần này, hán nhất quyết phải thành công, nếu không, hán sẽ mất đi tất cả, đồng thời cũng mất đi nàng và con trai.

Hán không thể mất nàng, không thể mất đi con trai, cho nên, hán dù có vô tâm đối với ngôi vị đế vương, nhưng vì nàng, vì con trai, hán cũng không thể không giành lấy!

Nhìn bề ngoài hán và Lãnh Như Băng, thế lực ngang nhau, không ai hơn ai, nhưng kì thực trong lòng hán hiểu rõ, bây giờ ngoài thị vệ thân cận của phụ hoàng ra, cả hoàng cung cơ hồ đều bị Lãnh Như Băng khống chế trong tay.

Và hán muốn đoạt ngôi vị từ tay Lãnh Như Băng, nhất định sẽ cực kì khó khăn!

Lãnh Như Băng không phải là người dễ đối phó, tâm cơ hán ta sâu khó lường, dã tâm cực lớn, đối với quyền lực càng có tham vọng chiếm hữu cuồng nhiệt, hơn nữa hán ta thân là thái tử nhiều năm, nhân mạch trong triều rộng lớn, đối phó hán ta, không phải là một chuyện dễ dàng!

Tuy trong tay hán nắm một nửa binh lực của Tây Diêm, nhưng nửa còn lại, một chút ít trong tay phụ hoàng, phần lớn đã bị Lãnh Như Băng khống chế, cho nên, hán cũng không chút đắc ý!

Trong lòng hán biết rất rõ, một khi Lãnh Như Băng ngồi lên hoàng vị, vậy thì, việc đầu tiên hán ta làm, e là sẽ là giết hán, dù cho hán ta không giết hán, cũng sẽ gián hán làm dân thường, đến lúc ấy, người mất đi tất cả như hán, sao có thể đối kháng với Lãnh Như Băng? Sao có thể bảo vệ an nguy cho nàng và con trai?

Hơn nữa Lãnh Như Băng đối với nàng luôn không có ý tốt, đến lúc ấy nàng sẽ bị Lãnh Như Băng nhốt trong hoàng cung, nửa bước cũng không thể ra khỏi cửa cung!

Cho nên, trận chiến này, hán tuyệt đối không thể thua, tuyệt đối không thể! Bởi vì hán mà thua, hán sẽ mất đi nàng, mất đi tất cả! Đến khi ấy, đến cả năng lực bảo vệ nàng hán cũng không có, thì càng không có tư cách giữ nàng và con trai ở bên cạnh!

Cửa thư phòng bị người đẩy ra, Lãnh Như Tuyết từ từ thu ánh nhìn lại, nhìn người đến, “là người?”

Người đến một thân bạch y, biểu tình đạm nhiên, đó chính là Tiêu Tịch, y lãnh đạm liếc nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Bây giờ Vô Song đã trở về thất vương phủ, Tiêu Tịch hôm nay đến đây, là nói lời cáo từ biệt với thất vương gia!”

Nghe thấy lời Tiêu Tịch, Lãnh Như Tuyết khẽ kinh ngạc, nói: “Ngươi muốn đi?”

Tiêu Tịch từ từ bước đến gần, gương mặt lãnh đạm nở nụ cười khổ, lãnh đạm nói: “Năm ấy Tiêu Tịch lựa chọn lưu lại bên cạnh nàng ấy, chỉ là vì nàng ấy cô độc không nơi nương tựa, cần Tiêu Tịch! Nhưng nay, tất cả mọi thứ của nàng ấy đã có vương gia lo liệu, và Tiêu Tịch cũng nhìn ra, vương gia là thật lòng yêu thương nàng ấy, cho nên Tiêu Tịch đã không còn lí do gì lưu lại nữa!”

Lãnh Như Tuyết lẳng lặng nhìn Tiêu Tịch, không nói gì, đột nhiên trong lòng hắn có tia kính trọng đối với người nam tử luôn lãnh đạm này.

Hắn nhìn ra được, tình yêu của người nam tử tên Tiêu Tịch này đối với nàng, không hề thua hắn.

Năm năm qua, hắn không ở bên cạnh nàng, người luôn chăm sóc cho nàng chính là y, người nam tử nhìn có vẻ vân đạm phong thanh, tựa như thần tiên này, đối với nàng, kì thực luôn có một trái tim cực kì nồng nhiệt.

Trước mặt y, người vương gia như hắn, tự cảm thấy hổ thẹn không sánh bằng.

Nếu nói trước kia, hắn đã từng vì nàng mà đố kị với y thì nay, hắn đối với Tiêu Tịch, chỉ có kính phục và tiếc thay.

Tiêu Tịch lấy từ trong người ra một bức thư hàm, nhẹ nhàng đặt trên thư án: “Hôm nay Tiêu Tịch sẽ rời khỏi kinh thành, trở về Quân sơn, bức thư này nhờ vương gia đưa cho nàng ấy!”

Lãnh Như Tuyết liếc nhìn bức thư hàm trên thư án, sau đó ánh mắt rơi trên người Tiêu Tịch: “Ngươi không đi gặp nàng ấy? Ngươi rời khỏi, thì nên đi gặp nàng, người nàng muốn gặp nhất bây giờ có lẽ là ngươi!”

Tiêu Tịch không nói gì, qua một lúc lâu, mới lãnh đạm nói: “Không cần đâu, bây giờ nàng ấy rất tốt, có vương gia ở đây, ta rất yên tâm.”

Lãnh Như Tuyết từ sau thư án đứng dậy, hắn đi đến bên cạnh Tiêu Tịch, lẳng lẽ nhìn y, ánh mắt thoáng qua tia kiên định, nói: “ngươi yên tâm, ta tuyệt đối không để nàng ấy chịu một chút tổn hại nào!”

Khóe môi Tiêu Tịch lộ ra nụ cười mỉm, nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Ta tin vương gia!”

Nói rồi, ánh mắt y đột nhiên thoáng qua biểu tình kì lạ, ngập ngừng, lại nói: “Vương gia, đây đều là ý trời, nếu như có một ngày, người đăng lên địa vị chí cao vô thượng, ta hy vọng người đối với nàng ấy, vẫn có thể yêu thương bảo bọc! Bởi vì, số mệnh của hai người, là dính chặt với nhau.”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy những lời này của Tiêu Tịch, khẽ sững sờ, hắn trầm ngâm một lúc, nói: “Bất kể thế nào, nàng mãi mãi là người duy nhất của ta!”

Đây là lời hứa của hắn đối với Tiêu Tịch, và cũng là đối với nàng.

Đôi mắt đen thanh thúy của Tiêu Tịch thoáng qua tia ưu thương và yên tâm, cười nhạt, sau đó quay người rời khỏi thư phòng, hình bóng của y lộ ra một vẻ cô độc và kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 261: Lời hứa của Lãnh Như Tuyết

Thất vương phủ, trong thư phòng.

Lãnh Như Tuyết lẳng lẽ ngồi sau thư án, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Hắn ép buộc nhốt nàng trong phủ, nhìn nàng nhớ Niệm Nhi mà đau lòng rơi lệ nhưng lại không thể làm gì, hắn không thể để nàng rời khỏi, bởi vì, hắn không thể để nàng một lần nữa rời khỏi hắn, càng không thể để nàng bị tổn hại lần nữa!

Nhưng mà hắn vẫn tổn hại nàng, nhìn nàng rơi lệ, lòng hắn đau như cắt, nhưng hắn không thể nói rõ chân tướng với nàng, bởi vì hắn biết, trong con phong ba sắp ập đến này, nàng là người vô tội nhất. Nhưng nàng lại là người quan trọng nhất trong cuộc chiến này, bất kể là đối với Lãnh Như Băng hay đối với hắn mà nói, nàng đều là một người không thể thiếu.

Hắn biết nàng nhớ con trai, nhưng rõ ràng con trai ở trong phủ, hắn lại không thể để họ gặp mặt nhau, vì hắn không muốn Lãnh Như Băng biết được sự tồn tại của Niệm Nhi!

Lần này, hấn nhất quyết phải thành công, nếu không, hấn sẽ mất đi tất cả, đồng thời cũng mất đi nàng và con trai.

Hấn không thể mất nàng, không thể mất đi con trai, cho nên, hấn dù có vô tâm đối với ngôi vị đế vương, nhưng vì nàng, vì con trai, hấn cũng không thể không giành lấy!

Nhìn bề ngoài hấn và Lãnh Như Băng, thế lực ngang nhau, không ai hơn ai, nhưng kì thực trong lòng hấn hiểu rõ, bây giờ ngoài thị vệ thân cận của phụ hoàng ra, cả hoàng cung cơ hồ đều bị Lãnh Như Băng khống chế trong tay.

Và hấn muốn đoạt ngôi vị từ tay Lãnh Như Băng, nhất định sẽ cực kì khó khăn!

Lãnh Như Băng không phải là người dễ đối phó, tâm cơ hấn ta sâu khó lường, đã tâm cực lớn, đối với quyền lực càng có tham vọng chiếm hữu cuồng nhiệt, hơn nữa hấn ta thân là thái tử nhiều năm, nhân mạch trong triều rộng lớn, đối phó hấn ta, không phải là một chuyện dễ dàng!

Tuy trong tay hấn nắm một nửa binh lực của Tây Diêm, nhưng nửa còn lại, một chút ít trong tay phụ hoàng, phần lớn đã bị Lãnh Như Băng khống chế, cho nên, hấn cũng không chút đắc ý!

Trong lòng hấn biết rất rõ, một khi Lãnh Như Băng ngồi lên hoàng vị, vậy thì, việc đầu tiên hấn ta làm, e là sẽ là giết hấn, dù cho hấn ta không giết hấn, cũng sẽ gián hấn làm dân thường, đến lúc ấy, người mất đi tất cả như hấn, sao có thể đối kháng với Lãnh Như Băng? Sao có thể bảo vệ an nguy cho nàng và con trai?

Hơn nữa Lãnh Như Băng đối với nàng luôn không có ý tốt, đến lúc ấy nàng sẽ bị Lãnh Như Băng nhốt trong hoàng cung, nửa bước cũng không thể ra khỏi cửa cung!

Cho nên, trận chiến này, hấn tuyệt đối không thể thua, tuyệt đối không thể! Bởi vì hấn mà thua, hấn sẽ mất đi nàng, mất đi tất cả! Đến khi ấy, đến cả năng lực bảo vệ nàng hấn cũng không có, thì càng không có tư cách giữ nàng và con trai ở bên cạnh!

Cửa thư phòng bị người đẩy ra, Lãnh Như Tuyết từ từ thu ánh nhìn lại, nhìn người đến, “là người?”

Người đến một thân bạch y, biểu tình đạm nhiên, đó chính là Tiêu Tịch, y lãnh đạm liếc nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Bây giờ Vô Song đã trở về thất vương phủ, Tiêu Tịch hôm nay đến đây, là nói lời cáo từ biệt với thất vương gia!”

Nghe thấy lời Tiêu Tịch, Lãnh Như Tuyết khẽ kinh ngạc, nói: “Người muốn đi?”

Tiêu Tịch từ từ bước đến gần, gương mặt lãnh đạm nở nụ cười khổ, lãnh đạm nói: “Năm ấy Tiêu Tịch lựa chọn lưu lại bên cạnh nàng ấy, chỉ là vì nàng ấy cô độc không nơi nương tựa, cần Tiêu Tịch! Nhưng nay, tất cả mọi thứ của nàng ấy đã có vương gia lo liệu, và Tiêu Tịch cũng nhìn ra, vương gia là thật lòng yêu thương nàng ấy, cho nên Tiêu Tịch đã không còn lí do gì lưu lại nữa!”

Lãnh Như Tuyết lẳng lẳng nhìn Tiêu Tịch, không nói gì, đột nhiên trong lòng hấn có tia kính trọng đối với người nam tử luôn lãnh đạm này.

Hấn nhìn ra được, tình yêu của người nam tử tên Tiêu Tịch này đối với nàng, không hề thua hấn.

Năm năm qua, hấn không ở bên cạnh nàng, người luôn chăm sóc cho nàng chính là y, người nam tử nhìn có vẻ vân đạm phong thanh, tựa như thần tiên này, đối với nàng, kì thực luôn có một trái tim cực kì nồng nhiệt.

Trước mặt y, người vương gia như hấn, tự cảm thấy hổ thẹn không sánh bằng.

Nếu nói trước kia, hấn đã từng vì nàng mà đồ kị với y thì nay, hấn đối với Tiêu Tịch, chỉ có kính phục và tiếc thay.

Tiêu Tịch lấy từ trong người ra một bức thư hàm, nhẹ nhàng đặt trên thư án: “Hôm nay Tiêu Tịch sẽ rời khỏi kinh thành, trở về Quân sơn, bức thư này nhờ vương gia đưa cho nàng ấy!”

Lãnh Như Tuyết liếc nhìn bức thư hàm trên thư án, sau đó ánh mắt rơi trên người Tiêu Tịch: “Người không đi gặp nàng ấy? Người rời khỏi, thì nên đi gặp nàng, người nàng muốn gặp nhất bây giờ có lẽ là người!”

Tiêu Tịch không nói gì, qua một lúc lâu, mới lãnh đạm nói: “Không cần đâu, bây giờ nàng ấy rất tốt, có vương gia ở đây, ta rất yên tâm.”

Lãnh Như Tuyết từ sau thư án đứng dậy, hấn đi đến bên cạnh Tiêu Tịch, lẳng lẳng nhìn y, ánh mắt thoáng qua tia kiên định, nói: “Người yên tâm, ta tuyệt đối không để nàng ấy chịu một chút tổn hại nào!”

Khóe môi Tiêu Tịch lộ ra nụ cười mỉm, nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Ta tin vương gia!”

Nói rồi, ánh mắt y đột nhiên thoáng qua biểu tình kì lạ, ngập ngừng, lại nói: “Vương gia, đây đều là ý trời, nếu như có một ngày, người đăng lên địa vị chí cao vô thượng, ta hy vọng người đối với nàng ấy, vẫn có thể yêu thương bảo bọc! Bởi vì, số mệnh của hai người, là dính chặt với nhau.”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy những lời này của Tiêu Tịch, khẽ sững sờ, hấn trầm ngâm một lúc, nói: “Bất kể thế nào, nàng mãi mãi là người duy nhất của ta!”

Đây là lời hứa của hân đối với Tiêu Tịch, và cũng là đối với nàng.

Đôi mắt đen thanh thúy của Tiêu Tịch thoáng qua tia ưu thương và yên tâm, cười nhạt, sau đó quay người rời khỏi thư phòng, hình bóng của y lộ ra một vẻ cô độc và kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 262: Niệm Nhi không phải là con trai của người

Ưu Vô Song không biết việc Tiêu Tịch rời khỏi, nàng vì bị Lãnh Như Tuyết bắt nhốt trong Vô Trần điện, trong lòng nhớ con trai, tâm trạng cực kì nóng giận, từ ngày bắt đầu ở đây, nàng đã bắt đầu chiến tranh lạnh với Lãnh Như Tuyết.

Nàng nhìn thấy trong mắt Lãnh Như Tuyết, nhìn thấy sự hối hận và tình yêu của hân đối với nàng, biết hân yêu nàng thật lòng, nhưng mà như vậy không có nghĩa nàng có thể tha thứ cho việc hân bắt ép nàng và con trai xa cách!

Nàng giận hân nhốt sự tự do của nàng, giận hân nhốt nàng ở đây, cho tuy mỗi ngày Lãnh Như Tuyết đều đến thăm nàng, nhưng nàng lại không để hân thấy sắc mặt tốt, thậm chí một câu cũng không nói!

Không sai, nàng chính là giận hân, cộng thêm nàng thật sự nhớ con trai, cho nên, nàng càng không đối tốt với hân.

Từ khi con trai ra đời đến nay, một ngày cũng chưa từng xa nàng, trong thế giới này, người duy nhất có quan hệ huyết thống với nàng chỉ có con trai, bây giờ người nam nhân chết tiết này nhốt nàng ở đây, không để nàng gặp mặt con trai, nàng tự khắc không cho hân sắc mặt dễ coi! Dù cho trong lòng nàng thật sự yêu người nam nhân này, nhưng nàng vẫn là rất giận.

Nàng có từng thử qua tự mình đi ra ngoài, nhưng tên nam nhân chết tiết kia cư nhiên phái Ngao Phong đứng canh ngoài cửa, chỉ cần nàng bước ra khỏi Vô Trần điện, Ngao Phong sẽ thước bước không rời đi theo nàng, thậm chí không để nàng đi xa.

Nàng cũng thử qua nổi giận với Ngao Phong, nhưng Ngao Phong cứ như khúc gỗ không có biểu cảm, mặc cho nàng có mắng chửi nổi giận thế nào, hân ta cũng không để tâm, vẫn cứ thước bước không rời đi theo nàng!

Hễ nghĩ tới đây, Ưu Vô Song đã giận vô cùng, nhưng lại không có cách nào, trừ phi Lãnh Như Tuyết tự nguyện cho nàng rời khỏi, nếu không, nàng chỉ có thể tiếp tục bị hân nhốt ở đây.

Nàng bị Lãnh Như Tuyết nhốt ở đây đã ba ngày rồi, Tiêu Tịch không tìm được nàng, nhất định sẽ rất lo lắng, còn có con trai, không gặp được nàng, Niệm Nhi có không lúc, có không chịu ngủ không chịu ăn cơm không?

Nhốt ở đây, Ưu Vô Song cảm thấy nàng sắp điên lên, nàng thật sự sắp điên rồi, nàng nhớ con trai, rất nhớ, nhưng mà không thể ra ngoài, cảm giác nàng, khiến nàng nổi điên!

Cửa tấm thất, bị đẩy ra, Ưu Vô Song nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp tóm lấy chiếc gối trên giường ném qua!

Mấy ngày này, những gì trong tấm thất có thể đập nàng đều đập hết, có thể ném cũng ném hết, mỗi ngày, nàng đều làm cho tấm thất bừa bộn, nhưng Lãnh Như Tuyết thấy nàng như vậy, cái gì cũng không nói, chỉ sai người tiếp tục thu dọn tấm thất.

Vì nàng như vậy, hạ nhân trong Vô Trần điện đều thấy nàng là sợ hãi.

Lãnh Như Tuyết liền đưa tay đón lấy chiếc gối bay đến, ánh mắt thoáng qua tia âm nhiên, hân lẳng lẳng đi đến bên cạnh Ưu Vô Song, sau đó đặt chiếc gối về giường, nhìn nàng, trầm mặc một lúc, nói: “Song Nhi, nàng vẫn còn giận ta sao?”

Ưu Vô Song cười lạnh một tiếng, nhìn hân giễu cợt nói: “Giận người? Ưu Vô Song ta là ai chứ? Sao dám giận vương gia người?”

Lãnh Như Tuyết hai mi nhú chặt, mắt đen thâm trầm của hân thoáng qua tia vô nại, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể nhỏ bé của nàng, nói: “Song Nhi, ta biết nàng nhớ con trai, nhưng mà nàng yên tâm, ta đảm bảo, qua một thời gian nữa, ta sẽ đón con trai về! Hãy tin ta có được không?”

Ưu Vô Song phẫn nộ đẩy hân ra, tức giận nói: “Lãnh Như Tuyết, rốt cuộc người muốn gì? Ta đã nói rồi, giữa chúng ta đã không thể nào nữa! Tại sao người cứ bám lấy ta?”

Nói rồi, Ưu Vô Song tức giận chưa tan, lại phẫn nộ nói: “Lãnh Như Tuyết, ta cảnh cáo người, con trai là của ta, người đừng hòng giành con trai với ta, nếu không ta tuyệt đối không tha thứ cho người!”

Lãnh Như Tuyết lặng lẽ nhìn dung mạo tức giận của Ưu Vô Song, qua một lúc lâu, mới nói: “Song Nhi, Niệm Nhi là con trai của ta, ta cũng như nàng, đều sẽ rất yêu thương Niệm Nhi, ta sẽ không làm ra bất kì chuyện gì tổn hại đến nàng!”

Ưu Vô Song căn bản không tin những lời của hắn, hoặc nên nói là, nàng bị hắn giam lỏng ở đây đã sắp bị ép đến điên, nên cười lạnh một tiếng, tức giận nói không lựa lời: “Lãnh Như Tuyết, người im miệng cho ta! Niệm Nhi không phải là con trai người, người không có tư cách làm phụ thân của Niệm Nhi!”

Nhìn ánh mắt chỉ trích của Ưu Vô Song, lòng Lãnh Như Tuyết đang rỉ máu, nàng hận hắn vậy sao? Ngay cả con trai cũng không nguyện ý thừa nhận là của hắn? Không lẽ, nàng thật sự muốn đưa Niệm Nhi lưu lạc bên ngoài sao?

Không, hắn tuyệt đối không cho phép nàng làm như vậy, con trai rõ ràng là của hắn, hơn nữa giống y như lúc hắn còn nhỏ, nàng nói như vậy, chỉ là vẫn còn giận hắn, đang giận đối với hắn thôi!

Đối với nàng, đối với con trai, hắn cả đời này, tuyệt đối không buông tay!

Nghĩ tới đây, đôi tay Lãnh Như Tuyết đặt trên vai Ưu Vô Song, miễn cưỡng nàng nhìn mình, nói: “Song Nhi, nàng đừng ngang bướng! Bất kể nàng có thừa nhận hay không, Niệm Nhi đều là con trai của ta, điểm này, dù nàng gạt được người khác, cũng không thể gạt được chính bản thân mình.”

Nói tới đây, Lãnh Như Tuyết ngập ngừng, lại nói: “năm năm trước, lúc nàng rời khỏi, nàng đã mang thai, bây giờ Niệm Nhi đã bốn tuổi hơn, không lẽ, nàng không muốn Niệm Nhi nhận lại thân sinh phụ thân của mình sao? Không lẽ, nàng muốn Niệm Nhi cả đời này gọi Tiêu Tịch là cha?”

Trong lòng Ưu Vô Song khẽ phân vân, trong lòng nàng, đã vì lời nói của Lãnh Như Tuyết mà khẽ dao động, nhưng nàng vẫn giận đối nói: “Ta và Tiêu Tịch đã thành thân, gọi Tiêu Tịch là cha có gì không đúng? Ta nói cho người biết, Tiêu Tịch có tư cách làm phụ thân của con trai ta hơn người!”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời nói giận đối của Ưu Vô Song, tuy biết rõ nàng đang chọc giận hắn, nhưng lòng hắn vẫn vì lời nói của nàng mà khẽ đau nhói! Năm ấy để nàng mang thai hài tử rời khỏi, là sự hối hận cả đời của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 268: Thánh chỉ đến từ trong cung

Lãnh Như Phong chìm vào trầm tư, qua một lúc sau, thần sắc hắn ta trầm trọng ngẩng đầu nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “Như Tuyết, đệ xác định phụ hoàng có dụng ý khác? Nay cả hoàng cung cơ hồ đều đã bị hoàng hậu khống chế, phụ hoàng dù có tâm bảo vệ đệ, e là cũng bất lực chẳng?”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong ngập ngừng, lại từ từ nói: “Đệ và ta hai huynh đệ từ nhỏ cùng lớn lên trong cung, đối với con người của hoàng hậu, ta không nói tin rằng trong lòng đệ cũng hiểu rất rõ, bà ta là mẫu phi của đại hoàng huynh, tính tình của đại hoàng huynh hoàn toàn giống hệt bà ta, hơn nữa trước kia, nếu như không phải là do phụ hoàng, hai huynh đệ ta sớm đã chết trong tay bà ta! Thủ đoạn người nữ nhân đó ác độc thế nào, trong lòng đệ tự khắc hiểu rõ, bà ta thân là hoàng hậu bao năm, tay nhuộm máu biết bao nhiêu mạng người? Nay phụ hoàng bệnh nặng, bà ta tuy không kinh suất ra tay với phụ hoàng, nhưng nếu như sự việc dính líu đến việc đăng cơ của đại hoàng huynh, e là bà ta sẽ hạ độc thủ với phụ hoàng!”

Lãnh Như Tuyết trầm mặc không nói gì, lời mà Lãnh Như Phong nói, hắn sao không biết chứ? Kì thực, trong lòng hắn đang lo lắng cũng chính là điều này.

Năm năm trước, hắn bồi Ưu Vô Song đến Quân sơn tìm kho báu, sau khi về cung, phụ hoàng đã thầm có ý thô lộ muốn lập hắn làm vua, nhưng vì khi ấy hắn không có ý với đệ vị, cho nên cũng không đề tâm.

Sau đó, lại vì sự xuất hiện của Liên Đường, dẫn đến việc Ưu Vô Song rời khỏi, cho nên hắn càng vô tâm với việc chính sự.

Và việc này, cũng vì thế mà trì trệ lại, trong năm năm, phụ hoàng luôn tìm cơ hội phế ngôi vị thái tử của Lãnh Như Băng, nhưng vì hoàng hậu trăm phần ngàn cản, nên không thành công.

Năm năm trước Lãnh Như Băng đã nhìn ra tâm tư của phụ hoàng, nên mới hao phí tâm tư diệt trừ hắn.

Và Ưu Vô Song vì vào truyền thuyết trăm năm trước nên thân phận đặc biệt, tuy nói nàng đã là người của hắn, nhưng hoàng hậu và Lãnh Như Băng vì vào truyền thuyết ấy, sẽ không đề tâm.

Sau khi Ưu Vô Song tìm được kho báu cho Tây Diễm, họ đã hoàn toàn tin vào truyền thuyết ấy, cho nên mục đích của họ là giành lấy Ưu Vô Song từ hắn.

Có được Ưu Vô Song, sẽ có được thiên hạ, điểm này, hoàng hậu và Lãnh Như Băng hoàn toàn tin tưởng.

Tuy nhiên, năm năm trước, khi Ưu Vô Song mất tích, hắn đã tìm khắp nơi nhưng không tìm thấy, phụ hoàng vì giảm nhẹ áp lực cho hắn, liền cử hắn đến biên cương, và cũng đúng ý hắn, cho nên hắn rời khỏi, đúng lúc tránh được xung đột chính diện với Lãnh Như Băng.

Và năm năm sau, hắn bị phụ hoàng triệu vào cung, lúc này đúng là thời khắc nấn cảm việc của việc kế tục hoàng vị, cho nên mâu thuẫn giữa hắn và Lãnh

Như Băng khó mà tránh khỏi lần nữa, và đã công khai đối lập nhau.

Vội thế cục trước mắt, hẳn thật sự không có nắm chắc trong việc tranh đoạt hoàng vị với Lãnh Như Băng.

Hy vọng duy nhất của hắn, chính là tâm tư của phụ hoàng đúng như hắn đoán, nhưng mà hoàng hậu là người độc ác, nếu như bị bà ta biết được kế hoạch của phụ hoàng, vậy thì bà ta có thể thật sự ra tay với phụ hoàng!

Hơn nữa, còn có một điểm, hắn cần phải rất cẩn thận là sự an toàn của Ưu Vô Song và con trai!

Hắn tin rằng với thế lực của Lãnh Như Băng bây giờ, hẳn ta nhất định đã biết Ưu Vô Song nay đã được hắn đón về vương phủ, nếu như hắn ta đã biết, vậy thì tiếp theo nhất định sẽ có hành động, đây mới chính là điều khiến hắn lo lắng nhất!

Nhưng mà với thế cục trước mắt, hẳn ngoài yên lặng chờ đợi thì đã không còn lựa chọn nào khác, tiến triển của sự việc đã không cho phép hắn được lựa chọn nữa!

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết khẽ thở dài, nói: “Lục hoàng huynh, điều huynh nói, đệ đều biết, nhưng mà chúng ta bây giờ ngoài chờ đợi ra, thì đã không còn cách nào khác, trước mắt phụ hoàng vẫn an toàn, bởi vì, nhìn bề ngoài hoàng hậu không chế cả hoàng cung, nhưng nếu như phụ hoàng như suy đoán của chúng ta thì phụ hoàng đã sớm an bài tất cả ổn thỏa, cho nên huynh không cần lo lắng! Điều đệ lo lắng bây giờ là không biết bao giờ họ mới ra tay với Song Nhi!”

Lãnh Như Phong nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, sắc mặt khẽ trầm xuống.

Trầm mặc một lúc, hắn ta mới từ từ nói: “Hoàng hậu trước nay đều là người có không được thì hủy, nay bà ta có ý đối với Vô Song, nếu như Vô Song không đồng ý, vậy thì bà ta tuyệt đối sẽ không để Vô Song sống! Bởi vì, đối với bà ta, Vô Song không đồng ý với bà ta, thì chính là kẻ địch của bà ta, bà ta tuyệt đối không giữ kẻ địch lại đối đầu với bà ta!”

Lãnh Như Tuyết gật gật đầu, đang định nói gì thì đột nhiên cửa thư phòng bị đẩy ra, quản gia Trương ma ma vội vàng đi vào, hạ thấp giọng nói với Lãnh Như Tuyết: “Vương gia, trong cung cho người đưa thánh chỉ đến, nói là bảo vương phi dẫn tiểu vương gia vào cung diện thánh!”

Trương ma ma là lão nô trong thất vương phủ, năm năm trước, sau khi Lãnh Như Tuyết đuổi quản gia Lí ma ma ra khỏi phủ, Trương ma ma đã thay thế vị trí của Lí ma ma, trở thành quản gia ma ma của vương phủ.

Con người bà ta chính trực, một lòng trung thành với Lãnh Như Tuyết, cho nên trong năm năm Lãnh Như Tuyết không ở vương phủ, mọi việc trong phủ đều do bà ta lo liệu, hơn nữa, bà ta đối với Ưu Vô Song, người vương phi này cực kì tôn kính.

Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong nghe thấy lời của Trương ma ma, sắc mặt đều thay đổi, Lãnh Như Tuyết càng mặt không chế đứng nhanh từ ghế dậy, thất thanh nói: “Cái gì?”

Trương ma ma thấy Lãnh Như Tuyết khẩn trương như vậy, nhất thời không dám chậm trễ, vội vàng lập lại một lần nữa, rồi hỏi: “Vương gia, có cần lão nô đuổi người ấy về không?”

Đối diện với đề nghị của Trương ma ma, Lãnh Như Tuyết không biết nên cười hay nên khóc, người trong cung, thánh chỉ do hoàng thượng hạ, đâu phải là một quản gia nhỏ nhỏ trong vương phủ có thể đuổi đi?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 269: Âm mưu đằng sau thánh chỉ

Lời đề nghị của Trương ma ma tuy có phần không hợp lí, nhưng Lãnh Như Tuyết cũng biết, bà ta là vì lo lắng cho Ưu Vô Song, nên nhất thời cảm kích người nữ nhân này.

Nhưng sự việc rõ ràng như ý Lãnh Như Băng và hoàng hậu, một Trương ma ma quản gia của một vương phủ nào có thể giải quyết ổn thỏa việc này?

Họ rõ ràng là nhằm Ưu Vô Song mà đến, nếu như tùy tiện cự tuyệt, e là họ sẽ gán lên đầu Ưu Vô Song tội kháng chỉ.

Không thể không nói, kế này của Lãnh Như Băng rất hiểm độc, khiến một người thông minh như hắn cũng có chút lúng túng không biết làm thế nào.

Hắn trầm ngâm một lúc, sau đó nói với Trương ma ma: “Trương ma ma, người hãy ra ngoài trước, giữ người đó lại, lát nữa bốn vương sẽ đến.”

Ánh mắt Trương ma ma có phần lo âu, bà ta là hạ nô bậc lâu năm trong vương phủ, năm xưa làm việc trong cung nên cũng biết rõ quy tắc trong cung.

Nhưng gần đây thế cục dao động, bà ta cũng biết ít nhiều, do đó lần này đột ngột có thánh chỉ từ trong cung đến, bà ta cũng biết không phải là việc tốt gì.

Nhưng mà, dù sao một hạ nhân không có địa vị như bà ta dù có lo lắng cũng chỉ có thể chiếu theo lời phân phó của Lãnh Như Tuyết mà làm.

Bà ta không nói gì nữa, mà chỉ hành lễ với Lãnh Như Tuyết, cúi người, sau đó đi ra ngoài.

Sau khi Trương ma ma rời khỏi, Lãnh Như Phong đi lại, hắn ta lo lắng nhìn Lãnh Như Tuyết: “Như Tuyết, lần này đại hoàng huynh và hoàng hậu đến không có ý tốt gì, đệ định làm thế nào? Họ rõ ràng là đã biết việc Ưu Vô Song về vương phủ, nếu không, sẽ không lấy danh nghĩa thánh chỉ ép Ưu Vô Song và Niệm Nhi vào cung.”

Lòng Lãnh Như Tuyết thực ra nóng như lửa đốt, hắn tự khắc biết ngu ý thánh chỉ của hoàng hậu, nhưng dù gì cũng là thánh chỉ, nếu như hấn kháng chỉ, vậy thì hoàng hậu sẽ lấy danh nghĩa kháng chỉ mà bắt đầu đối phó với thất vương phủ.

Nếu như để Ưu Vô Song dẫn Niệm Nhi vào cung, như vậy hấn vạn phần không đồng ý, bởi tất cả những gì bây giờ hấn làm đều là vì nàng, hoàng hậu và Lãnh Như Băng cũng biết điều này.

Cho nên một khi Ưu Vô Song vào cung sẽ rơi vào tay hoàng hậu, đến lúc ấy, khó đảm bảo hoàng hậu độc ác kia không hạ độc thủ với Ưu Vô Song!

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết càng lo lắng, hấn trầm mặc một lúc, nói: “Lục hoàng huynh, xem ra đã không đợi kịp kế hoạch của phụ hoàng rồi, Song Nhi không thể vào cung, nếu như để nàng ấy rơi vào tay hoàng hậu, chúng ta càng khó đối kháng với họ! Hơn nữa, bây giờ Niệm Nhi đã bốn tuổi, Niệm Nhi là con trai của đệ, hoàng hậu nhất định hận Niệm Nhi thấu xương, làm sao có thể để Niệm Nhi được sống?”

Lãnh Như Phong khẽ gật đầu, hấn ta cũng đồng ý với lời của Lãnh Như Tuyết, bất kể thế nào, Niệm Nhi vào Ưu Vô Song không được rơi vào tay hoàng hậu và Lãnh Như Băng.

Nếu không đến cuối cùng họ nhất định lấy tính mạng của Ưu Vô Song và Niệm Nhi mà ép Lãnh Như Tuyết dâng binh quyền trong tay, đến khi ấy, tất cả mọi người đều rơi vào vạn kiếp bất phục!

Nhưng nếu như bây giờ kháng chỉ trong thời kì mẫn cảm này, đối với Lãnh Như Tuyết cực kì bất lợi, bây giờ trở mặt, chỉ sẽ tăng nhanh âm mưu của hoàng hậu và Lãnh Như Băng!

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Phong cũng cảm thấy khó xử, kế này của hoàng hậu thật hiểm độc, phút chốc khiến họ bối rối!

Lãnh Như Phong thở dài một tiếng, sau đó nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “Như Tuyết, lần này hoàng hậu rõ ràng là quyết tâm muốn Vô Song vào cung, bà ta lấy danh nghĩa thánh chỉ thúc ép, rõ ràng là để đệ không còn lựa chọn nào khác, bất kể đệ có để Vô Song vào cung hay không, đều bất lợi với đệ! Nếu như Vô Song vào cung, ngày sau nhất định sẽ bị hoàng hậu không chể, nay nếu Vô Song không vào cung, hoàng hậu và đại hoàng huynh sẽ lấy cớ diệt trừ thế lực của đệ!”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong ngập ngừng, rồi lại nói: “Nếu như con đường trước, họ có lẽ sẽ vì giá trị của Vô Song mà trước mắt không làm hại Vô Song, nhưng nếu như Vô Song trong tay họ, đệ sẽ lấy gì mà tranh đoạt hoàng vị với họ? Nếu như con đường sau, hậu quả càng nghiêm trọng, hoàng hậu và đại hoàng huynh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội lần này diệt trừ đệ, việc kháng chỉ có thể lớn có thể nhỏ, nay phụ hoàng bệnh nằm liệt giường, mọi việc trong cung đều bị hoàng hậu không chể, e là bà ta sẽ lập tức phái người đến lật vương phủ, trị tội tội kháng chỉ, đến khi ấy, đệ nếu như phản kháng là có mưu đồ đoạt vị, là phản nghịch của Tây Diêm! Nếu như đệ không phản kháng, cả thất vương phủ trên dưới mất trăm mạng người sẽ vì vậy mà mất mạng!”

Lãnh Như Tuyết hai tay siết chặt, hấn biết, lời Lãnh Như Phong nói là sự thật, nhưng mà hấn tuyệt đối sẽ không để Ưu Vô Song chịu thêm chút tổn hại nào!

Lần này, hoàng hậu muốn lấy thánh chỉ ép hấn, khiến hấn hai tay dâng Ưu Vô Song lên, vậy thì bà ta đã sai rồi! hấn thà hy sinh tất cả những gì hấn có, cũng không nguyện ý để nàng và con trai vì hấn mà chịu một chút tổn hại nào! Cho nên, hấn tuyệt đối không để Ưu Vô Song và con trai rời khỏi hấn lần nữa, dù cho có phải cược hết tính mạng của mọi người trong vương phủ, hấn cũng không tiếc!

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết trầm mặt, nhìn Lãnh Như Phong, nói: “Lục hoàng huynh, nếu như sự việc đến nước cả hai phía đều khó, vậy thì đệ thà đưa Song Nhi và con trai rời khỏi kinh thành đến biên cương!”

Dứt lời, hấn cười lạnh một tiếng: “Lão yêu bà ấy đã tính xong chủ ý, nhưng tiếc là bà ta đã sai, dù cho mất đi tất cả, Lãnh Như Tuyết ta cũng tuyệt đối không hai tay dâng người nữ nhân mình yêu lên!”

Lãnh Như Phong nhìn tuấn nhan kiên định của Lãnh Như Tuyết, thất thanh hét: “Như Tuyết, đệ điên rồi sao? Nếu như đệ đưa Vô Song rời khỏi, vậy thì những người khác trong vương phủ sẽ thế nào? Được, dù đệ bất kể sự sống chết của người khác, vậy còn phụ hoàng? Ngay cả phụ hoàng đệ cũng không lo sao? Còn nữa, đệ xác định năm vạn binh lực trong tay đệ bây giờ có thể hộ tống đệ vào Vô Song đến biên cương?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 270: Không nguyện rời khỏi

Lãnh Như Tuyết sắc mặt tái xanh, hẳn cũng biết, muốn không quản tất cả mọi việc là rất khó, và lời của Lãnh Như Phong cũng là sự thật.

Dù cho hẳn bất chấp tất cả, từ bỏ tất cả mọi thứ trong kinh thành, dẫn theo Ưu Vô Song và con trai đến biên cương, nhưng mà chỉ với năm vạn binh lực bây giờ của hẳn, muốn họ tổng Ưu Vô Song và con trai an toàn đến biên cương rất là khó.

Lãnh Như Băng không phải là tên ngốc, hẳn ta và hoàng hậu định ra độc kế này, nhất định đã chuẩn bị sẵn, hẳn ta nào có dễ dàng buông tha cho họ?

Nhưng mà tuy nói là vậy, nhưng muốn hẳn đưa Ưu Vô Song vào miệng cọp, hẳn không thể nào làm được, trong lòng hẳn đã không có thứ gì quan trọng hơn nàng và con trai.

Vì họ, hẳn nguyện từ nay mất đi tất cả, chỉ cần giản dị bồi cạnh nàng, nhìn con trai họ từ từ trưởng thành, chỉ như vậy là đủ!

Nghĩ tới đây, lòng vốn dĩ đã nôn nóng của Lãnh Như Tuyết lại như xuất hiện kì tích từ từ bình tĩnh lại, hẳn nhìn Lãnh Như Phong, từng câu từng chữ nói: “Vị nàng ấy, đệ nguyện làm bất cứ việc gì, trên đường rời khỏi lằn này nhất định không thái bình, nhưng mà bất luận thế nào, đệ tuyệt đối không để Song Nhi rơi vào tay họ! Bất kể kết quả thế nào, đệ tuyệt đối không hối hận!”

Lãnh Như Phong lặng lẽ nhìn hẳn, hẳn ta lần đầu tiên phát hiện, người đệ đệ này của hẳn ta đã trưởng thành, cách xử sự của Lãnh Như Tuyết càng trầm lặng hơn trước, điều quan trọng hơn là, hẳn đã hiểu rõ thứ hẳn muốn là gì!

Kì thực, hẳn ta cũng không tán thành việc đưa Ưu Vô Song vào tay hoàng hậu, nhưng mà so với Lãnh Như Tuyết, trong lòng hẳn lại lấy đại cuộc làm trọng.

Lãnh Như Tuyết quyết định đưa Ưu Vô Song rời khỏi, cách làm như vậy, tuy cũng là lựa chọn cuối cùng, nhưng hẳn ta vẫn không tán thành.

Bởi vì Lãnh Như Tuyết quyết định như vậy, có lẽ có thể bảo toàn cho Ưu Vô Song, nhưng mấy trăm mạng người trong thất vương phủ sẽ vì thế mà mất mạng.

Hơn nữa, trên đường đến biên cương xa xôi, trên đường đi, Lãnh Như Tuyết làm sao có thể đảm bảo hẳn có thể đưa Ưu Vô Song thuận lợi đến biên cương mà không chút tổn thất?

Hơn nữa, dù cho hẳn có thuận lợi đến biên cương thì sao? Một khi Lãnh Như Băng ngồi lên hoàng vị, không đầy ba năm, hẳn ta nhất định xuất binh thảo phạt, đến khi đó, Lãnh Như Tuyết lấy gì để đối chọi với hẳn ta?

Càng hơn nữa, con người Lãnh Như Băng đã tâm cực lớn, trong mắt không cho phép có nửa hạt cát nào, hẳn ta tuyệt đối không để người uy hiếp hẳn tồn tại!

Nghĩ tới đây, lòng Lãnh Như Phong càng nôn nóng, nhưng mà hẳn ta biết, Lãnh Như Tuyết khi đã quyết định hẳn ta có khuyên nữa cũng vô ích, đã không còn tác dụng nữa rồi!

Và Lãnh Như Tuyết lòng đã có quyết định, nên bình tĩnh rất nhiều, hẳn nhìn Lãnh Như Phong, nói: “Lục hoàng huynh, đêm nay đệ dẫn Song Nhi rời khỏi, còn huynh, sẽ rời khỏi cùng chứ?”

Tuy nhiên, Lãnh Như Phong còn chưa trả lời, một tiếng nói thanh thúy đã đáp: “Hẳn ta sẽ không rời khỏi, ta cũng không rời khỏi, Lãnh Như Tuyết, sao người có thể nhẫn tâm như vậy, không lo cho mọi người trong cả vương phủ?”

Biểu tình Ưu Vô Song bình tĩnh, từ từ đi từ ngoài vào, mâu đen sáng trong, lặng lẽ rơi trên khuôn mặt tuấn mĩ của Lãnh Như Tuyết.

Lãnh Như Tuyết lặng lẽ nhìn Ưu Vô Song, mâu đen sáng trong của nàng khiến hẳn có một cảm giác hổ thẹn khi nhìn vào, hẳn miễn cưỡng cười: “Song Nhi, sao nàng lại đến đây?”

Ưu Vô Song lặng lẽ nhìn Lãnh Như Tuyết, những lời khi nãy của họ, nàng đều nghe thấy rõ, lúc này, nàng nhìn nụ cười miễn cưỡng trên mặt hẳn, lòng bất giác ảm áp hẳn.

Nàng nhẹ nhàng đi qua, bàn tay mềm mại sờ vào khuôn mặt của hẳn, thở dài: “Lãnh Như Tuyết, người nghe ta nói, chạy trốn, không giải quyết được vấn đề!”

Nói rồi, Ưu Vô Song ngáp ngừng, rồi nói: “Lục hoàng huynh người nói không sai, với binh lực bây giờ của người, có thể đưa ta rời khỏi hay không, còn là một vấn đề. Huống chi, tính mạng của mấy trăm mạng người trong vương phủ đối lấy tính mạng của ta và Niệm Nhi, nhưng vậy ta sống còn có ý nghĩa gì? Không lẽ, người muốn ta cả đời đều sống trong ân hận và áy náy? Nhưng vậy dù chúng ta có sống cùng nhau cũng không hạnh phúc!”

Lãnh Như Phong nghe thấy lời của Ưu Vô Song, trong lòng thở phào, hẳn ta biết, với tính cách cố chấp của Lãnh Như Tuyết, có lẽ chỉ có Ưu Vô Song với có thể khuyên hẳn thay đổi chủ ý!

Cho nên, hẳn ta không làm phiền hai người, mà chỉ lặng lẽ đi ra ngoài.

Lãnh Như Tuyết nhìn Ưu Vô Song, nhìn khuôn mặt từng khiến hắn mơ cũng tìm kiếm kia, đột nhiên dang tay ôm nàng vào lòng, khàn giọng nói: “Song Nhi, ta nên làm thế nào đây? Nếu như mở to mắt nhìn nàng rơi vào tay họ, ta làm không được, ta thật sự không làm được! Chúng ta đã bỏ lỡ năm năm, bây giờ làm sao ta có thể chịu đựng được mất đi nàng lần nữa?”

Trong lòng Ưu Vô Song khẽ cay đắng, nàng hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng ngấn đầu, hai mắt chăm chú nhìn Lãnh Như Tuyết.

Giọng cay cay: “Như Tuyết, ngươi thân là vương gia, trong vương phủ này, mỗi người đều xem ngươi là trời, ngươi sao có thể bỏ mặc họ không lo? Ta biết, ngươi làm như vậy là vì không còn lựa chọn nào, cũng là vì ta, vì Niệm Nhi. nhưng ngươi không thể làm như vậy, ta không thể để ngươi vì ta và Niệm Nhi mà làm như vậy, ngươi có hiểu không?”

Hai tay Lãnh Như Tuyết ôm chặt bờ vai yếu ớt của Ưu Vô Song, thăm bái thăm gào: “Ta nên làm thế nào? Nàng muốn ta mở to mắt nhìn nàng rơi vào tay họ sao? Ta không làm được, ta cần bản không làm được! Song Nhi, nàng đừng ngang bướng, lần này hãy nghe ta có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 271: Níu kéo đau khổ trong lòng

Lòng Ưu Vô Song cay đắng, nhìn Lãnh Như Tuyết mất đi sự điềm tĩnh thường ngày, lòng nàng khẽ nhói đau.

Kì thực, sao nàng không muốn cùng hắn cứ như thế mà rời khỏi, rời khỏi cái kinh thành đầy âm mưu và phân tranh này?

Nhưng mà nếu như vì hạnh phúc của bản thân mà dùng tính mạng của trên dưới mấy trăm mạng người trong thất vương phủ mà đổi lấy, vậy thì, nàng không làm được!

Nàng luôn khát vọng, mong muốn mình và Lãnh Như Tuyết có thể như những lão bách tính bình thường, bình lặng sống cùng nhau, không có phân tranh, không có quyền lực và âm mưu, cứ như vậy mà sống bình lặng nhưng lại có mối tình thuần khiết nhất!

Nếu như có thể lựa chọn, nàng cũng không nguyện ý lưu lại đây, cũng không nguyện ý con trai nàng sau này giống như phụ thân, bị cuốn vào dòng phân tranh của triều đình, học biết cách tranh đoạt quyền lợi.

Nhưng mà nàng không còn lựa chọn nào khác, Lãnh Như Tuyết là vương gia, nàng không thể ích kỉ, vì hạnh phúc của mình mà nhìn Lãnh Như Tuyết đi vào con đường hồi hận, vạn kiếp bất phục!

Có lẽ, trong thời cổ đại này, trong thời đại tàn nhẫn chuyên chế quân vương này, mấy trăm mạng người trong vương phủ toàn bộ hy sinh không chừa một người, thì trong mắt Lãnh Như Tuyết cũng không là gì, trong mắt những người tranh đoạt quyền lực thì chẳng qua cũng chỉ là chuyện hết sức bình thường!

Nhưng nàng khác với họ, nàng tuy thể xác là cỏ nhân, nhưng linh hồn nàng lại là cảnh sát của thế kỉ 21! Trong mắt nàng, con người là không phân biệt tôn ti, càng không có phân biệt quý tiện*! (*tôn ti: người có địa vị cao với người thấp hèn; quý tiện: người giàu và người nghèo)

Mạng của nàng và Niệm Nhi không hề quý hơn mạng của những hạ nhân này, nếu như vì bảo vệ nàng và con trai mà hy sinh tính mạng của những người vô tội trong cả vương phủ, nàng không làm được! Nàng cũng không cho phép Lãnh Như Tuyết làm vậy, nếu không cả đời nàng sẽ không tha thứ cho bản thân, sẽ không tha thứ cho Lãnh Như Tuyết. Nếu vậy cả đời nàng sống trong ân hận và áy náy, như thế thì có gì là hạnh phúc?

Cho nên, dù nàng biết hậu quả của không rời khỏi là vào cung, trúng quỷ kế của Lãnh Như Băng, nhưng nàng vẫn không thể rời khỏi, nàng không thể để Lãnh Như Tuyết làm việc khiến nàng hối hận cả đời!

Nghĩ tới đây, ánh mắt Ưu Vô Song nhìn Lãnh Như Tuyết càng trở nên kiên định, nàng dùng ngữ khí cực kì bình tĩnh nói: “Lãnh Như Tuyết, ngươi nghe ta nói. Chúng ta không thể vì bản thân mà hy sinh những hạ nhân vô tội trong vương phủ, bởi vì chúng ta không có quyền làm như vậy!”

Nói rồi, nàng trầm mặc một lúc, nhẹ nhàng nắm lấy tay Lãnh Như Tuyết, đặt trước ngực, lại nói: “Ngươi biết không, Lãnh Như Băng làm như vậy, là vì diệt trừ ngươi – cái chương ngại ngấn hắn ta dâng lên hoàng vị, cũng là người vương gia duy nhất có thể đối kháng với hắn ta, nếu như ngươi làm như vậy, chính là trúng kế của hắn ta! Nếu vậy, chỉ bằng ta đồng ý vào cung.”

Tuy nhiên, lời của Ưu Vô Song còn chưa dứt, Lãnh Như Tuyết đột nhiên ôm chặt nàng vào lòng: “Không! Song Nhi, ta không thể để nàng vào cung! Ngoài điểm này ra, ta có thể đáp ứng bất cứ việc gì! Nàng biết không? Năm năm rồi, nàng khổ khăn lắm mới trở về bên ta, ta làm sao có thể chịu được cảnh nàng rời khỏi ta lần nữa?”

Ưu Vô Song hít một hơi sâu, cực kì kiên định đẩy Lãnh Như Tuyết ra.

Kiên nhẫn khuyên: “Lãnh Như Tuyết, ngươi hãy nghe ta nói trước, kì thực, nếu như có thể lựa chọn, ta tuyệt đối không nguyện ý vào cung! Nhưng mà, không phải chúng ta đã không còn lựa chọn nào khác sao?”

Lãnh Như Tuyết không nói gì, sắc mặt hần âm trầm, ánh mắt chứa đầy đau khổ, hai tay hần siết chặt thành nắm đấm, lòng đầy phẫn nộ nhưng lại không thể làm gì.

Ưu Vô Song nhìn hần đã bình tĩnh không ít, liền nói: “Lãnh Như Tuyết, kì thực hãy nghĩ xem, đây sao không phải là cách tốt nhất chứ? Thay vì chúng ta chạy trốn từ nay lưu lạc chân trời góc bể, không bằng bây giờ lấy dũng khí, có lẽ, sự việc không tệ như chúng ta tưởng tượng?”

Nói tới đây, Ưu Vô Song ngập ngừng, lại nói tiếp: “Người biết vì cái truyền thuyết trăm nay kia, Lãnh Như Băng quyết tâm có được ta, nếu đã như vậy, hần ta tạm thời sẽ không làm hại ta, chỉ ít, trước khi hần ta đăng cơ, hần ta sẽ không làm gì ta! Như vậy, không phải sau này người có nhiều cơ hội cứu ta từ trong cung ra? Hơn nữa, trong cung còn có hoàng thượng, hoàng thượng không phải là một người dễ dàng bị người khác khống chế, ta tin rằng, ông ta làm như vậy, nhất định có mục đích của ông ta, cho nên, người cũng không cần lo lắng cho an nguy của ta!”

Lãnh Như Tuyết trầm mặc không nói gì, chỉ là ánh đôi mắt đen đầy đau khổ và giành xé.

Trong lòng hần biết rõ việc Ưu Vô Song nói là thật, và cũng là lựa chọn cuối cùng, nhưng muốn hần mở to mắt nhìn nàng rời khỏi, như vậy, lòng hần khó mà chấp nhận!

Tuy rằng làm như vậy là vì đại cuộc, nhưng nàng là người nữ nhân hần yêu nhất, là mẫu thân của con trai hần, là người hần muốn dành thời gian cả đời đi yêu, hần làm sao có thể để nàng vì hần mà lâm vào nguy hiểm? Hần làm sao có thể đưa nàng vào trong hoàn cảnh nguy hiểm?

Không sai, Lãnh Như Băng là vì cái truyền thuyết ấy, có lẽ hần ta sẽ không làm hại nàng, nhưng hần không quên, trong cung còn có hoàng hậu!

Người nữ nhân độc ác ấy, lòng dạ hẹp hòi, trong mắt không chứa một hạt cát nào! Với sự hiểu biết của hần về bà ta, bà ta tuyệt đối không cho phép một người nữ nhân sinh qua con trở thành hoàng hậu của đứa con sắp đăng cơ của bà ta!

Nếu như nói bà ta vì cái truyền thuyết ấy mà không giết Ưu Vô Song, nhưng bà ta cũng tuyệt đối không để nàng sống yên!

Hơn thế nữa, Ưu Vô Song đã hạ sinh con trai hần, còn hoàng hậu, trước nay luôn coi hần là cái định trong mắt, Ưu Vô Song rơi vào tay bà ta, sao có thể có ngày tháng yên ổn?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 272: Hồ giả hồ uy

Ưu Vô Song nhìn bộ dạng do dự không quyết của Lãnh Như Tuyết, trong lòng biết hần khó mà quyết định, đồng thời cũng cảm nhận thấy lòng mình ấm áp, dù sao đi nữa, từ điểm này nàng có thể thấy rõ, bây giờ Lãnh Như Tuyết thật sự rất xem trọng nàng và con trai.

Nhưng mà chủ ý nàng đã quyết, liền tiếp tục khuyên: “Lãnh Như Tuyết, bây giờ hoàng hậu phái người đến chính là đợi ta tiếp chỉ, thời gian đã qua không ít rồi, còn tiếp tục kéo dài nữa là bất kính, người yên tâm, ta sẽ bảo vệ bản thân mình thật tốt, không phải vì ta mà là vì người và con trai!”

Lãnh Như Tuyết nhìn sự kiên định trong ánh mắt Ưu Vô Song, lòng bỗng nhói đau, hần đưa tay, ôm chặt Ưu Vô Song vào lòng, sau đó hôn nàng.

Nụ hôn của hần, mang chút không nữ, phảng phất như trừng phạt, cũng phảng phất như kinh đoạt, không có sự ôn nhu thường ngày, chỉ có sự đau lòng và cuồng quét điên cuồng!

Ưu Vô Song rất yên lặng, nàng không vùng vẫy, mà mãnh liệt đáp lại hần, hai tay nàng khoác lấy bờ vai rộng của hần, hai mắt khẽ nhắm lại, năm năm sau ngày hôm nay, lần đầu tiên nàng tiếp nhận nụ hôn của hần một cách thần nhiên như vậy.

Hai người yêu nhau, cứ như vậy mà quấn quýt lấy nhau, hôn lấy đôi phương, cảm nhau hơi thở quen thuộc của đôi phương.

Hồi lâu, Lãnh Như Tuyết mới từ từ buông Ưu Vô Song ra, hần nhìn đôi môi kiều diễm đỏ mọng của nàng, nhẹ nhàng tỉa trên trán nàng, giọng trầm khàn, nói: “Song Nhi, hứa với ta, bất luận xảy ra việc gì, đều không được bỏ ta lại, đều không được rời khỏi ta! Hoàng hậu không phải là người dễ đối phó, đối với bà ta, nàng phải hết sức cẩn thận, đợi qua ít ngày nữa, khi ta chuẩn bị xong tất cả, ta sẽ đón nàng trở về!”

Ưu Vô Song nhướn nụ cười, nói: “Người yên tâm, ta sẽ bảo vệ bản thân thật tốt, còn nữa, lần này ta vào cung, không thể đưa Niệm Nhi theo, người hãy cẩn thận bảo vệ con trai thật tốt!”

Đôi tay ôm lấy nàng của Lãnh Như Tuyết, khẽ thu chặt lại: “Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ chăm sóc con trai thật tốt đợi nàng trở về.”

Thời gian không còn nhiều, Ưu Vô Song khẽ thoát khỏi vòng tay của Lãnh Như Tuyết, nhỏ tiếng nói: “Lãnh Như Tuyết, chúng ta ra ngoài thôi! Nếu như đã quyết định, thì đừng để người khác đợi lâu!”

Lãnh Như Tuyết luyến tiếc nhìn Ưu Vô Song, ánh mắt đầy đau khổ và vô nại, hần mặc cho Ưu Vô Song nắm lấy tay hần, từng bước từng bước đi ra

ngoài thư phòng, mỗi bước đi, hẳn đều cảm thấy thật khó khăn, bước chân phẳng phất như nặng ngàn cân.

Trong lòng hẳn có ý nghĩ mãnh liệt muốn kéo Ưu Vô Song trở lại, nhưng hẳn lại không thể, cứ như vậy, người hóa thạch, từng bước từng bước cùng nàng đi ra ngoài, đi về hướng của thời khắc phân li.

Trong đại đường.

Thái giám đến tuyên thánh chỉ là tâm phúc của đương kim hoàng hậu, sớm đã đợi đến mất kiên nhẫn, nếu như không phải đây không phải là hoàng cung mà là thất vương phủ của Lãnh Như Tuyết, tên này sớm đã bộc phát rồi!

Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song cùng đến đại đường, Trương ma ma đứng đợi một bên thấy hai người đến, liền vội vàng lên trước hành lễ.

Còn tên thái giám đến tuyên chỉ vì thân phận của Lãnh Như Tuyết, cũng không dám quá xác xược, nhìn thấy Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song bước vào, trên mặt nở nụ cười giả tạo, cao giọng nói: “Nô tài tham kiến thất vương gia, vì nô tài mang thánh chỉ trong người không tiện hành lễ, mong thất vương gia và vương phi kiến lượng!”

Lãnh Như Tuyết liếc nhìn tên thái giám, hẳn biết tên này, tên này chính là đại thái giám tâm phúc bên cạnh đương kim hoàng hậu được sủng ái nhất, lần này hoàng hậu đề tên này đến tuyên thánh chỉ, có thể thấy quyết tâm có được Ưu Vô Song của bà ta.

Nghĩ tới đây, khoe môi Lãnh Như Tuyết cong lên nụ cười lạnh, hẳn khẽ gật đầu, nói: “Trần công công không cần khách khí, mọi việc cứ làm theo quy tắc trong cung, bôn vương tự khắc sẽ không trách người!”

Trần công công cười giả tạo quan sát Ưu Vô Song, sau đó cao giọng nói: “Khó có được thất vương gia hiểu cho nô tài như vậy, nô tài cảm thấy thật là hổ thẹn!”

Nói rồi, tên ấy không đợi Lãnh Như Tuyết trả lời, đã nhìn Ưu Vô Song: “Thất vương phi tiếp chỉ!”

Ưu Vô Song liếc nhìn Lãnh Như Tuyết, rồi lại nhìn Trần công công về mặt đắc ý kia, rất không tình nguyện bước lên trước, từ từ quỳ xuống.

Nàng tự nguyện vào cung là một chuyện, việc quỳ xuống này lại là một chuyện khác, bởi vì, nàng dù sao cũng là người của thế kỉ 21, trong quan niệm của nàng, trên quỹ trời đất, dưới quỹ cha mẹ, đây là việc thiên kinh địa nghĩa, và trong lòng nàng căn bản không có phân biệt giữa tôn ti, nay muốn nàng quỳ trước tên nam nhân giả giả hồ uy này, lòng nàng thật sự rất không nguyện ý!

Nhưng mà, tình thế này, dù nàng có không phục, có ủy khuất, cũng không thể không quỳ, cho nên, nàng chỉ có thể chửi thầm hoàng hậu kia và tên nam nhân giả này một trận!

Nhìn Ưu Vô Song hạ mi quỳ xuống, ánh mắt Trần công công thoáng qua tia đắc ý, sau đó nâng cao giọng nói lạnh lạnh, lớn tiếng nói: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: nay tuyên thất vương phi và tiểu vương gia vào cung diện thánh!”

Dứt lời, Trần công công đưa thánh chỉ cho Ưu Vô Song, cười giả tạo nói: “Thất vương phi, tiểu vương gia đâu? Hoàng thượng muốn thất vương phi đưa tiểu vương gia cùng vào cung, thất vương phi nghe rõ rồi chứ?”

Lãnh Như Tuyết thấy thái độ của Trần công công không chút kính trọng Ưu Vô Song, sắc mặt bất giác trầm xuống, hai tay vô thức siết chặt lại.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 273: Thánh chỉ thật giả

Và Ưu Vô Song cảm nhận được hàn ý phát ra từ người Lãnh Như Tuyết, đột nhiên đưa tay, nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn, sau đó cười với Trần công công nói: “Công công, thực sự ngại quá, bởi vì con trai trong người không được khỏe, bây giờ thật sự không thích hợp vào cung, còn mong công công kiến lượng! Còn về chỗ hoàng thượng, ta sẽ không làm khó công công, tự ta sẽ nói rõ với hoàng thượng.”

Ánh mắt Trần công công thoáng qua tia không hài, tên ấy liếc nhìn Ưu Vô Song, làm bộ khó xử nói: “Thất vương phi, khi này người nghe thấy rồi đấy, trong thánh chỉ hoàng thượng ghi rõ ràng, bảo thất vương phi đưa tiểu vương gia cùng vào cung diện thánh. Việc này thật sự khiến nô tài khó xử a!”

Ưu Vô Song thấy Trần công công có ý làm khó, trong lòng biết tên này ắt được hoàng hậu giao phó, cố ý ép nàng đưa con trai vào cung, nhưng nàng vào cung là do không còn cách nào, nàng sao có thể đưa con trai vào miệng cọp được?

Tuy rằng bây giờ trở mặt với tên nô tài này không phải là một việc tốt, nhưng nếu như tên này không biết tốt xấu, ép nàng đưa con trai vào cung, vì con trai, nàng cũng không thể lo nhiều đến vậy!

Ưu Vô Song phát giác được nộ khí của Lãnh Như Tuyết, nàng thậm chí véo tay Lãnh Như Tuyết, mặt khẽ trầm xuống, lạnh lùng nhìn Trần công công nói:

“Công công, nay hoàng thượng long thể bất an, việc này người cũng biết, giờ đây hài tử đang bệnh nằm trên giường, sao thích hợp kiến giá? Còn nữa, Trần công công, người đừng quên điều này, trên thánh chỉ ghi là thất vương phi cùng tiểu vương gia cùng vào cung kiến giá, nhưng mà ta tuy từng là thất vương phi do hoàng thượng ban hôn, nhưng lại không thành thân với thất vương gia, điều này, ta tin Trần công công không phải không biết chứ?”

Trần công công nghe thấy lời của Ưu Vô Song, khẽ sững sốt, tên này không ngờ Ưu Vô Song dám thừa nhận nàng và Lãnh Như Tuyết chưa thành thân trước mặt nhiều người như vậy.

Trong thời cổ đại phong kiến này, không có ai dám nhận mình chưa cưới đã có mang, hơn nữa còn là chưa cưới đã sinh con! Bởi vì trong xã hội phong kiến này, trong sạch của một nữ tử là rất quan trọng!

Ưu Vô Song đã hạ sinh một đứa hài tử của Lãnh Như Tuyết, nàng cũng từng là vương phi do hoàng thượng đích thân ban hôn, hơn nữa nay sống trong thất vương phủ, vì những lí do này, mỗi người đối với thân phận vương phi của Ưu Vô Song đều thầm mặc nhận, nhưng nay, Ưu Vô Song trước mặt nhiều người phủ nhận mối quan hệ phi thê với Lãnh Như Tuyết, đây là ý gì, Trần công công không phải không hiểu!

Tuy Trần công công trong lòng rất hiểu ý của lời nói của Ưu Vô Song, nhưng tên này lại không nói ra được nửa lời đáp trả, tên này chỉ liếc nhìn, miễn cưỡng nói: “Vương phi đã nhận thánh chỉ, tự khắc thừa nhận thân phận của mình, vẫn mong vương phi đừng làm khó nô tài!”

Hay cho một điều nô! Trong lòng Ưu Vô Song phẫn nộ, nàng đã nói rõ như vậy rồi, tên nô tài này vẫn bám lấy không buông, thực sự khiến người khác chán ghét mà!

Miễn bảo nàng đừng làm khó tên này, nhưng tên này lại làm khó nàng! Đây là thất vương phủ mà còn làm như vậy, thật khiến người khác không nhịn được!

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nhìn Trần công công dứt khoát nói rõ: “Lời của công công thật nực cười, ta tiếp thánh chỉ, chẳng qua là vì ta từng là thất vương phi do hoàng thượng đích thân ban hôn, nhưng mà ta và vương gia chưa thành thân là sự thật, con trai ta sao có thể gọi là tiểu vương gia? Ta có thể theo công công vào cung diện thánh, nhưng mà con trai ta chưa hẳn cần theo ta cùng đi đúng không?”

Sắc mặt Trần công công thay đổi, ánh mắt tên này thoáng qua tia không phục, nhưng cũng chỉ có thể nhịn, cắn răng nói: “Nếu như thất vương phi đã nói rõ như vậy, vậy nô tài tự khắc không còn gì để nói, chỉ là đến chỗ hoàng thượng, e là vương phi phải tự mình nói rõ rồi!”

Ưu Vô Song cười nhẹ một tiếng, không thèm quan tâm Trần công công, mà quay đầu nói với Lãnh Như Tuyết: “Như Tuyết, ta theo công công vào cung một chuyến, người không cần lo lắng!”

Lãnh Như Tuyết khẽ gật đầu, đôi mắt đen thâm trầm của hần chăm chú nhìn Ưu Vô Song, trong ánh mắt có muôn ngàn lời không nói, tất cả những điều này, lại chỉ lộ ra trong lặng lẽ.

Trần công công thấy không đạt được mục đích, trong lòng đã không muốn ở lại lâu, liền mặt không biểu cảm nói với Ưu Vô Song: “Thời gian đã không còn sớm nữa, thất vương phi, mời!”

Nói rồi, cũng không cáo từ Lãnh Như Tuyết, tự đi ra ngoài đại đường.

Ưu Vô Song bỏ tay Lãnh Như Tuyết ra, cho hần một nụ cười an ủi, đang định cáo biệt Lãnh Như Tuyết, nhưng ánh mắt Lãnh Như Tuyết nhìn theo bóng người Trần công công, đột nhiên lạnh lùng hỏi: “Trần công công, nếu như giả truyền thánh chỉ, sẽ có kết cục như thế nào?”

Người Trần công công khẽ chao đảo, sau đó vội dừng bước chân, sắc mặt tên này bỗng chốc trở nên trắng bệch, qua một lúc sau, mới từ từ quay người lại, trên mặt cố gượng nụ cười khó coi, nói: “Thất vương gia sao lại nói vậy? Không lẽ thất vương gia cho rằng thánh chỉ của nô tài là giả sao?”

Biểu tình Lãnh Như Tuyết lạnh lùng, hần cười lạnh một tiếng, nhìn Trần công công nói: “Bốn vương sao dám suy đoán lung tung chứ? Nhưng mà, Trần công công hầu hạ trong cung nhiều năm, tự khắc biết rõ hơn bốn vương kết cục của tội danh giả truyền thánh chỉ! Điều này, tin rằng không cần bốn vương nói, trong lòng Trần công công cũng rõ!”

Nói tới đây, Lãnh Như Tuyết dừng lại, sắc mặt cực kì khó coi nhìn Trần công công, đột nhiên lại cười, nói: “Sao sắc mặt Trần công công khó coi thế? Không lẽ là trong người không khỏe sao? Công công trước nay được hoàng hậu nương nương trọng dụng, phải bảo trọng a!”

Sắc mặt Trần công công hết xanh rồi lại trắng, qua một lúc, mới miễn cưỡng nở nụ cười, nghiêng răng nói: “Đa tạ thất vương gia quan tâm! Hảo ý của thất vương gia nô tài xin nhận! Cáo từ!”

Dứt lời, tên này cũng không hành lễ với Lãnh Như Tuyết, tự mình lớn bước bước ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 274: Cảnh ngộ của Ưu Lạc Nhạn

Phủ thái tử.

Ưu Vô Song biểu tình mai mộc ngồi trong tấm thất, hai mắt vô thần nhìn Lãnh Như Băng lạnh lùng đứng trước mặt ả ta, nếu như nhìn kĩ, sẽ phát hiện ả mắt ả ta đầy e dè và sợ hãi.

Lãnh Như Băng dung mạo tuấn mĩ lúc này thậm chí còn có vẻ hung tợn, hần ta đưa tay, không chút thương hương tiếc ngọc siết lấy cằm Ưu Lạc Nhạn, lạnh lùng nói: “Ưu Lạc Nhạn, trong lòng ngươi rất hận đúng không? Hoặc là, trong lòng ngươi nay đang hối hận? Hối hận khi ấy hao phí tâm tư gả cho bốn thái tử?”

Một giọt lệ bị từ lăn từ khóe mắt Ưu Lạc Nhạn ra, ả ta đột nhiên đứng dậy, quỳ mạnh trước Lãnh Như Băng, khóc: “Lãnh Như Băng, ta sai rồi, ta biết ta sai rồi, ngươi hãy tha cho ta, tha cho ta.”

Ưu Lạc Nhạn quỳ dưới đất nhìn rất thảm bại, ả ta tóc dài rối bời, y phục không chỉnh tề, mặt đầy nước mắt, sớm đã mất đi vẻ cao ngạo và nữ lệ thường ngày.

Ả ta bây giờ nhìn giống như một khí phụ sắp ngã quỵ, sắc mặt ả ta trắng bệch tiều tụy, đã hoàn toàn mất đi vẻ nữ lệ thường ngày.

Đối diện với sự ai cầu của Ưu Lạc Nhạn, Lãnh Như Băng không chút động đậy, hần ta cười lạnh, lạnh lùng nói: “Tha cho ngươi? Khi ấy ngươi phản bội ta, sao không nghĩ đến ngày hôm nay? Ưu Lạc Nhạn, ngươi thật là một tiện nhân mặt dày! Ngươi cho rằng bốn thái tử quan tâm ngươi sao? Người nữ nhân như ngươi, bốn thái tử sẽ không chút mềm lòng!”

Sắc mặt Ưu Lạc Nhạn xám xịt, sau khi nghe thấy lời Lãnh Như Băng, cả người phút chốc mềm nhũn, tiếng khóc đáng thương của ả ta trong tai Lãnh Như Băng đã không còn cảm giác gì, Lãnh Như Băng bây giờ đối với ả ta, chỉ có chán ghét!

Năm năm trước, chính trong đêm Lãnh Như Băng bỏ mặc ả ta không quan tâm, đến Thanh Sơn trấn tìm Ưu Vô Song, trong lúc ả ta đồ kị điên cuồng, đã mua một tên sát thủ, nhưng tên sát thủ ấy lại là tên háo sắc, thấy ả ta xinh đẹp, liền lấy việc này ép ả ta, muốn có được người của ả ta.

Và trong lúc ấy, ả ta đã bị Lãnh Như Băng lạnh nhạt một khoảng thời gian, cộng thêm bị sát thủ ép, trong lúc căm hận đồ kị, cũng mạnh động nhận lời yêu cầu của tên sát thủ, cùng tên sát thủ ấy có tư tình!

Và tiếp sau đó, Lãnh Như Băng tuy không tìm được Ưu Vô Song, Ưu Vô Song cũng từ ấy biến mất, nhưng Lãnh Như Băng vẫn tiếp tục lạnh nhạt ả ta, thậm chí thà ở cùng các thị nhân khác, cũng không nguyện ý ở cùng ả ta!

Ả ta sớm đã bị đồ kị và căm hận làm cho u mê, trên bờ vực của cô đơn, ả ta không khống chế được mình, lần nữa đi tìm tên sát thủ ấy! Từ đó về sau, ả ta tiếp tục dây dưa với tên sát thủ ấy.

Có thể có được một đại nữ nhân và còn là đường kim thái tử phi cam tâm tình nguyện nằm dưới người thừa hoan, tên sát thủ ấy đương nhiên không bỏ qua cơ hội, cho nên, số lần u hội của họ ngày càng nhiều, thậm chí, có lúc trong lúc đêm khuya vắng lặng, tên sát thủ ấy vẫn lên vào phủ thái tử u hội cùng ả ta!

Kì thực trong lòng ả ta rất sợ, nhưng mà khi chịu cảnh lạnh nhạt cô độc, những cảm giác ấy lại khiến ả mê luyến không thể dứt khỏi!

Hơn nữa, tên sát thủ ấy cũng nhìn ra điểm này, mỗi khi ả ta vì trong lòng sợ hãi mà muốn kết thúc mối quan hệ này thì tên sát thủ liền lấy lí do đó mà uy hiếp ả ta, khiến ả ta không thể không khuất phục trước dâm uy.

Trên đời không có tường nào không thông gió, cuối cùng, vào một đêm tối, đúng lúc ả ta và tên sát thủ đang quấn lấy nhau thì bị Lãnh Như Băng bắt gặp!

Tên sát thủ ấy lập tức bị Lãnh Như Băng chém thành thịt tương, còn ả ta, Lãnh Như Băng không giết ả ta, cũng không từ ả ta ra khỏi phủ, chỉ ép ả ta uống một viên độc dược, sau đó mặt không biểu cảm rời khỏi.

Tuy nhiên, cũng chính vì thế, từ đó ả ta rơi vào hoàn cảnh đáng sợ như địa ngục!

Viên độc dược ấy, cứ cách mỗi nửa tháng phát tác một lần, mỗi lần phát tác khiến ả ta đau không muốn sống, cơ hồ muốn tự kết liễu đời mình, nhưng mà người nam nhân tựa ác ma Lãnh Như Băng lại không để ả ta chết!

Mỗi khi ả ta độc phát tác, hần ta đều ngồi một bên nhìn ả ta đau rên rĩ, cực khổ ai cầu, mãi cho đến khi ả ta không còn nhìn được nữa, lăn lộn dưới đất, muốn tự sát thì hần ta mới cho ả ta thuốc giải.

Còn ả ta, trước mặt hần ta, thậm chí cả phủ thái tử, đã không còn chút địa vị nào, ả ta bây giờ chỉ là một người tạm thời lên sống mà thôi, kiêu ngạo của ả ta, tôn nghiêm của ả ta, sớm đã biến mất không còn hình bóng trong những cơn hành hạ đau khổ này!

Việc duy nhất ả ta có thể làm bây giờ chính là hy vọng Lãnh Như Băng có thể bỏ qua cho ả ta, cho ả ta thuốc giải, dù cho hần ta có từ ả ta, đem chuyện xấu của ả ta công bố thiên hạ, ả ta cũng mặc!

Ả ta đã không còn sức lực đồ kị căm giận bất cứ một ai, ả ta bây giờ chỉ hoài niệm những đôi tốt của Lãnh Như Tuyết khi xưa, đúng vậy, ả ta hối hận rồi, ả ta hối hận khi ấy không nên hao phí tâm tư đề lên nhâm kiêu hoa, ả ta không nên tham địa vị thái tử phi này mà cố chấp gả cho Lãnh Như Băng!

Bởi vì, hần ta không phải là người, hần ta là một ác ma lãnh khốc vô tình! Bởi vì hần ta, ả ta bây giờ mới rơi vào cảnh này!

Đồng thời, trong lòng ả càng hận người tử tử cùng cha khác mẹ Ưu Vô Song tận xương tủy! Nếu như không phải nàng, Lãnh Như Băng dù không yêu ả ta, cũng tuyệt đối không lạnh nhạt ả ta, nếu như không phải Ưu Vô Song, ả ta sẽ không bị đồ kị làm cho mù quáng mà đồng ý yêu cầu của tên sát thủ!

Tất cả đều do nàng hại ả ta, ả ta hận nàng, rất hận nàng!

Ả ta từ nhỏ cái gì cũng ưu tú hơn nàng, dựa vào đâu mà ả ta phải chịu hành hạ, còn ả ta có được hạnh phúc? Dựa vào cái gì mà nàng hơn ả ta? Ả ta không cam tâm, ả ta muốn trở lại bên cạnh Lãnh Như Tuyết, muốn giành lại hạnh phúc vốn dĩ thuộc về ả ta!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 275: Hành hạ tàn nhẫn

Ả ta phải báo thù, nhưng mà trước đó ả ta cần có được thuốc giải của Lãnh Như Băng, nếu không dù ả ta có rời khỏi thái tử phủ, cũng chỉ có con đường chết!

Ưu Lạc Nhạn nằm bò dưới chân Lãnh Như Băng khóc lóc, ả ta lúc này nhìn không có tôn nghiêm gì, trên người ả không nhìn ra khí độ và tôn quý của một thái tử phi, ả ta bây giờ như một người tuyệt vọng, trong bể khổ ai cầu tia sáng sót. Nhìn rất thấp kém!

Nhưng tiếc là, ánh mắt lạnh băng của Lãnh Như Băng không thấy được một tia thương tiếc, đối diện với ai cầu của Ưu Lạc Nhạn, hắn ta không động đậy đứng dậy, phảng phất như một sư tử lãnh khốc vô tình, cúi nhìn mồi săn của mình!

Hắn ta là một nam nhân, càng là một nam nhân kiêu ngạo, hắn ta tuy không yêu Ưu Lạc Nhạn, nhưng Ưu Lạc Nhạn dù sao cũng là thái tử phi của hắn ta, hắn ta sao có thể nhẫn nhịn được bị thái tử phi trên danh nghĩa của mình phân bội?

Hắn ta sẽ không bỏ qua cho ả ta dễ dàng, hắn ta không giết Ưu Lạc Nhạn ngoài e ngại thân phận ả ta là thái tử phi ra, chính là vì phụ thân của Ưu Lạc Nhạn là Ưu Thành Minh đương kim thừa tướng có quyền lực nhất trong triều, cho nên hắn ta mới không giết Ưu Lạc Nhạn!

Bởi vì thứ hắn ta cần nhất bây giờ, chính là thế lực trong triều của Ưu Thành Minh, dù cho vì quan hệ của Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song, Ưu Thành Minh không biểu hiện rõ giúp hắn ta, nhưng giữ mạng Ưu Lạc Nhạn lại, có thể lôi kéo Ưu Thành Minh không theo phe Lãnh Như Tuyết!

Đây, mới chính là nguyên nhân hắn ta không giết Ưu Lạc Nhạn!

Nhưng mà, không giết ả ta, không có nghĩa là hắn ta sẽ bỏ qua cho ả ta như vậy! Tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó thoát! Đối với người nữ nhân phản bội hắn ta này, hắn ta tuyệt đối không mềm lòng nhẹ tay!

Chính trong lúc Lãnh Như Băng phớt lờ ai cầu khổ cực của Ưu Lạc Nhạn, Ưu Lạc Nhạn đột nhiên hét thảm lên một tiếng, tiếp đó, tứ chi co giật, bò lăn dưới đất.

Độc trên người ả ta phát tác, toàn thân đau như kim châm phải khiến cho ả ta điên cuồng lăn dưới đất, y phục và đầu tóc rối lại với nhau, trên trán lấm tấm mồ hôi vì đau, ướt đầm cả tóc của ả ta, khiến ả ta trông rất đáng sợ.

Ý chí sinh tồn mạnh mẽ khiến ả ta cố nhẫn nhịn được đau đớn, miễn cưỡng bò đến trước mặt Lãnh Như Băng, khóc nói: “Như Băng cứu ta cứu ta ta khó chịu quá đau quá.....”

Khóe môi Lãnh Như Băng cong lên nụ cười tàn nhẫn, hắn ta đột nhiên đưa tay, nắm mạnh tóc Ưu Lạc Nhạn không chút lưu tình kéo ả ta từ dưới đất dậy, lạnh lùng nói: “Khó chịu sao? Ưu Lạc Nhạn, ngươi vốn dĩ có thể làm thái tử phi của người, nhưng tiếc là ngươi bây giờ không xứng làm thái tử phi của bọn thái tử! Bọn thái tử muốn ngươi sống không bằng chết!”

Đau đớn từ trên da đầu truyền lại khiến Ưu Lạc Nhạn phát ra tiếng hét thảm thiết, hai tay ả ta ôm lấy đầu, gào khóc: “Như Băng, tha cho ta, tha cho ta, ngươi muốn ta làm gì ta cũng đồng ý, cho ta thuốc giải tha cho ta.....”

Nghe thấy lời của Ưu Lạc Nhạn, Lãnh Như Băng lộ ra nụ cười bi ai, hắn ta nắm mạnh Ưu Lạc Nhạn xuống đất, phớt lờ tiếng hét của ả ta, sau đó thân hình cao to khụy xuống, dùng tay siết lấy cằm Ưu Lạc Nhạn, cười lạnh nói: “nào nào, ngươi xem ngươi, sớm nói những lời thông minh như vậy thì đã ít chịu khổ rồi?”

Vì cơ thể phát độc, cơn đau ấy đã hành hạ Ưu Lạc Nhạn đến hấp hối, chỉ thấy sắc mặt ả ta trắng bệch, không chút sức lực nhìn Lãnh Như Băng, miệng thì thào: “Tha cho ta, cho ta thuốc giải, tha cho ta.....”

Nhìn Ưu Lạc Nhạn thảm bại vô cùng, ánh mắt Lãnh Như Băng thoáng qua tia chán ghét, hắn ta lấy từ trong người ra một chiếc bình sứ trắng, đổ từ trong đó ra một viên thuốc màu đen, ném cho Ưu Lạc Nhạn.

Viên thuốc ấy lăn dưới đất dơ, nhưng khi Ưu Lạc Nhận nhìn thấy viên thuốc ấy, lại như sỏi sỏi nhìn thấy thức ăn, đôi mắt vốn dĩ vô thần, đột nhiên phát ra tia sáng, ả ta rất nhanh bò đến phía viên thuốc, nhặt lên, không quản viên thuốc đã bị dơ, ngửi cũng không ngửi, nuốt lấy.

Ưu Lạc Nhận sau khi uống thuốc giải, sức lực toàn thân phảng phất như bị người ta rút đi hết, cả người bỗng chốc mềm nhũn.

Ả ta nằm bò dưới đất, không ngừng thở dốc, theo sau tác dụng của viên thuốc, cơn đau trong người cũng từ từ tan đi.

Chỉ là, bởi vì bị cơn đau kịch liệt khi nãy hành hạ, sắc mặt ả ta lúc này trông trắng bệch.

Lãnh Như Băng nhìn Ưu Lạc Nhận nằm thở dốc dưới đất, lạnh lùng nói: “Ưu Lạc Nhận, nếu như ngươi muốn sống, cũng không phải không được, chỉ cần ngươi đi câu dẫn Lãnh Như Tuyết lên giường của ngươi, bốn thái tử tự khắc sẽ cho ngươi thuốc giải thật sự! Đến lúc ấy, ngươi không cần phải chịu khổ như vậy nữa!”

Ưu Lạc Nhận không dám tin mở to mắt nhìn Lãnh Như Băng, ả ta không dám tin, cứ nhiên chính miệng Lãnh Như Băng nói ra, bảo ả ta đi câu dẫn người nam nhân khác lên giường! Ả ta biết hẳn ta không yêu ả ta, nhưng khi nghe câu này, ả ta vẫn không chịu được, gào thét: “Ta là thái tử phi của ngươi, sao ngươi có thể.....”

Tuy nhiên, không đợi ả ta nói hết, Lãnh Như Băng đã lạnh lùng ngắt lời ả ta, hàn giọng nói: “đây là cơ hội sống duy nhất của ngươi! Ưu Lạc Nhận, ngươi không cần giả vờ trinh khiết trước mặt bốn thái tử! Ngươi vốn dĩ là một dam phụ không hơn không kém! Nếu như ngươi có thể đề tên sát thủ hạ cấp kia lên giường ngươi, vậy thì, đổi thành Lãnh Như Tuyết, tình nhân cũ của ngươi, ngươi đáng ra không nên cự tuyệt chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 276: Không từ thủ đoạn chỉ vì nàng

Ưu Lạc Nhận bây giờ đã hoàn toàn từ bỏ Lãnh Như Băng, đối diện với kiến nghị của Lãnh Như Băng, ả ta tự khắc sẽ không cự tuyệt, không những không cự tuyệt, mà còn thập phần vui mừng, nhưng suy cho cùng Lãnh Như Băng vẫn là phu quân của ả ta, bị phu quân mình bảo mình đi câu dẫn một nam nhân khác lên giường, cảm giác này thật sự không dễ chịu!

Hơn nữa, ả ta tuy nay thể diện đã mất, nhưng trong cốt cách của ả ta vẫn là Ưu Lạc Nhận kiêu ngạo, bây giờ bị Lãnh Như Băng bỏ mặc như cỏ rác, trong lòng tự khắc cực kì không cam!

Thấy Ưu Lạc Nhận không nói gì, Lãnh Như Băng cười lạnh một tiếng, lại nói: “Ưu Lạc Nhận, ngươi hà tất giả vờ trinh tiết trước mặt bốn thái tử? Trong lòng ngươi, không phải sớm đã có ý niệm muốn trở về bên cạnh Lãnh Như Tuyết sao? Nay bốn thái tử cho ngươi cơ hội, nếu như ngươi bỏ lỡ thì đừng hối hận!”

Ưu Lạc Nhận không hề bỏ lỡ sự chế giễu và cười nhạo trong mắt Lãnh Như Băng, kì thực, trong lòng ả ta muốn trở về bên cạnh Lãnh Như Tuyết, một lần nữa trở thành nữ nhân của Lãnh Như Tuyết, bởi vì, sự lãnh khốc vô tình của Lãnh Như Băng đối với ả ta khiến ả ta nhớ lại sự ôn nhu mà Lãnh Như Tuyết từng đối xử với ả ta!

Nghĩ tới đây, ả ta cắn lấy răng, hỏi: “Có phải ta trở về bên cạnh Lãnh Như Tuyết, ngươi có thể cho ta thuốc giải thật sự và bỏ qua cho ta?”

Lãnh Như Băng cười nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói: “Ngươi có trở về bên cạnh hẳn được không, bốn thái tử không hề quan tâm, điều bốn thái tử cần, là ngươi làm sao câu dẫn hẳn lên giường! Hơn nữa, cần phải nói với bốn thái tử thời gian và địa điểm, để bốn thái tử đến đấy! Ưu Lạc Nhận, ngươi có muốn sống hay không, còn chờ xem biểu hiện của ngươi! Nhưng mà, e là bây giờ trong lòng Lãnh Như Tuyết sớm đã không còn ngươi, ngươi hãy tự mà lo liệu!”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Băng, Ưu Lạc Nhận tức đến mặt trắng bệch, cơ thể khẽ run lên, ả ta nhìn nụ cười nhạo ở khóe môi Lãnh Như Băng, không nhịn được hét lên: “Lãnh Như Băng, ngươi đừng quá đáng! Ngươi bảo ta làm vậy, chỉ bằng để ta chết đi còn tốt hơn!”

Tính cách Ưu Lạc Nhận vốn cực kì cao ngạo, ả ta bây giờ rơi vào hoàn cảnh này, toàn là do ý niệm nhất thời khi xưa, nhưng mà dù có như vậy, muốn ả ta làm ra việc mất mặt, tổn hại danh tiết như vậy, ả ta vẫn không làm được!

Bởi vì, đối với ả ta mà nói, danh tiếng đồng nghĩa với tính mạng của ả ta!

Muốn ả ta đi câu dẫn Lãnh Như Tuyết, cùng Lãnh Như Tuyết lên giường, ả ta có thể chấp nhận, nhưng mà nếu như việc này bị Lãnh Như Băng dẫn người đến bắt gian tại trận, vậy thì, đợi chờ ả ta, tuyệt đối không có kết cục tốt gì, kết quả như vậy, ả ta không chịu được, hơn nữa, ả ta tuyệt đối sống không bằng chết!

Đối với phản ứng của Ưu Lạc Nhận, Lãnh Như Băng sớm đã dự liệu được, hẳn ta biết, Ưu Lạc Nhận tuyệt đối không ngoan ngoãn nghe theo sắp xếp của hẳn ta mà làm, cho nên, hẳn ta cười lạnh một tiếng, nói: “Ưu Lạc Nhận, ngươi nghĩ kĩ chưa? Nếu như ngươi không đồng ý, bốn thái tử sẽ không miễn cưỡng ngươi! Nhưng mà bốn thái tử nói cho ngươi biết, nếu như ngươi không đi, từ nay về sau, bốn thái tử tuyệt đối sẽ không cho ngươi bất kì thuốc giải,

ngươi hãy đợi mà phát độc, chịu đựng hành hạ, sau đó từ từ mà chết! Đến khi ấy bốn thái tử có thể sẽ cho ngươi một lễ an táng phong phong quang quang!”

“Ngươi!” hai mắt Ưu Lạc Nhận đầy sợ hãi, ả ta không muốn chết, ả ta thật sự không muốn chết!

Ả ta từ trước đến nay không sợ chết, nhưng mà mấy năm trước, lúc ả ta bị Lãnh Như Băng bắt gặp gian tình của ả ta và tên sát thủ, ả ta bị Lãnh Như Băng không chút lưu tình siết cổ, cảm giác nghẹt thở cận kề cái chết khi ấy, khiến lòng ả ta sợ hãi vô cùng, trong phút chốc, ả ta rất sợ, thật sự rất sợ!

Ả ta sợ chết, ả ta không muốn chết, cho nên, sau khi ả ta trúng độc, trong những năm nay, chịu đựng hết tất cả hành hạ của Lãnh Như Băng, ả ta vẫn ngoan cố sống, ả ta không có dũng khí đối diện với cái chết!

Lãnh Như Băng chỉ lạnh lùng nhìn Ưu Lạc Nhận, nhìn ánh mắt đầy phân vân và do dự của ả ta, tia cười nhạt trong mắt đen sâu không thể lường lại càng nồng!

Phu thê nhiều năm, hắn ta tuy không yêu Ưu Lạc Nhận, nhưng mà hắn ta lại cực kì hiểu ả ta, hắn ta biết điểm yếu của ả ta, biết ả ta là một người tham sống sợ chết, càng biết ả ta là người ích kỉ, chỉ vì bản thân mình, không tiếc hy sinh bất cứ người nào!

Hắn ta đang đợi, đợi Ưu Lạc Nhận đáp ứng yêu cầu của hắn ta, bởi vì hắn ta biết, Ưu Lạc Nhận sẽ đồng ý, bởi vì, ả ta là Ưu Lạc Nhận, ả ta tham sống sợ chết!

Nghĩ tới đây, trong đầu Lãnh Như Băng bắt gặp hiện ra dung mạo quật cường kia, có lẽ, chỉ có nàng mới có sự quật cường ấy?

Năm năm rồi, năm năm trước, hắn ta bày hết mọi kế, chỉ vì để có được nàng, nhưng đến cuối cùng hắn ta vẫn tính sai, xe ngựa từ trước tầm mắt của hắn ta, rơi xuống vực sâu!

Trong năm năm nay, hắn ta không ngừng phái người đi tìm nàng, nhưng nàng phảng phất như bốc hơi trong không khí, trong năm năm không có tin tức gì liên quan đến nàng!

Hắn ta biết Lãnh Như Tuyết cũng luôn tìm nàng, có lẽ cũng như hắn ta! Và hắn ta không thể nào ngờ, chuyện cách nay đã năm năm, nàng lại lần nữa xuất hiện, hơn nữa, còn được Lãnh Như Tuyết đón về thất vương phủ!

Hắn ta phái người đi dò la, được biết nàng đã vì Lãnh Như Tuyết mà hạ sinh một hài tử!

Tin này khiến hắn ta phẫn nộ! Khiến hắn ta không cam! Nàng là thuộc về hắn ta, nàng chỉ có thể vì hắn ta hạ sinh hài tử!

Dù cho nàng không còn thuần khiết như giấy, thậm chí đã vì người khác hạ sinh hài tử, nhưng hắn ta vẫn muốn có được nàng, không tiếc dùng mọi thủ đoạn để có được nàng!

Bởi vì, người duy nhất hắn ta muốn có được, chỉ có nàng!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 277: Giam lỏng

Hoàng cung.

Ưu Vô Song lặng lẽ đứng trong biên điện, nhìn cảnh sắc tú lệ bên ngoài.

Vào cung đã ba ngày rồi, trong ba ngày này, nàng không cần nói thánh chỉ, ngay cả một người quan trọng nàng cũng không gặp được!

Vào cung, nàng bắt đầu bị giam lỏng trong căn điện hẻo lánh này, Trần công công kia cười giả tạo nói với nàng, bệnh tình hoàng thượng đột nhiên thêm nặng, cho nên không thể gặp nàng, bảo nàng ở đây đợi!

Và việc đợi này là ba ngày, trong ba ngày này, đừng nói là hoàng thượng, ngoài cung nữ đưa cơm ra, nàng không gặp được bất cứ ai.

Và những người cung nữ đưa cơm hiển nhiên là người bên cạnh hoàng hậu, đối với câu hỏi mà nàng hỏi, luôn không thèm để tâm, chỉ trầm mặc!

Ưu Vô Song biết, Trần công công nói hoàng đế bệnh nặng là giả, chẳng qua là lời đẩy đưa hồ đồ mà thôi! Thánh chỉ kia, căn bản không phải là do hoàng đế đích thân hạ, thì lấy đâu ra việc diện thánh?

Mục đích của họ, chỉ là lừa nàng vào cung, sau đó giam lỏng!

Nhưng mà, nàng và Lãnh Như Tuyết biết đây là âm mưu của hoàng hậu, nhưng lại không thể không nhảy vào! Có thể nói, kế này của hoàng hậu rất độc, thậm chí rất hiểm!

Nhưng mà, nói là vậy, nhưng vẫn làm khác, đây chính là tính cách của Ưu Vô Song, nàng biết, lúc này nàng cần phải nhịn, nếu không, nàng phá rồi thì chỉ thêm phiền phức cho Lãnh Như Tuyết!

Tên thành phủ cao thâm khó lường Lãnh Như Băng và mẫu thân hoàng hậu của hần ta, tuy nàng chưa gặp qua hoàng hậu, nhưng mà người có thể nghĩ ra độc kế như vậy, tuyệt đối không phải là người dễ đối phó!

Cho nên, điều duy nhất àng có thể giúp Lãnh Như Tuyết, là cố nhịn, trước tiên hãy xem rõ mục đích của hoàng hậu, sau đó mới ứng đối!

Trong ba ngày này, người nàng nghĩ đến nhiều nhất là con trai và Lãnh Như Tuyết, bây giờ nàng mới phát hiện, một khi đã bỏ qua ân oán trước kia, trong lòng nàng vẫn là nhớ hần, đặc biệt là bị hoàng hậu giam lỏng ở đây, nàng càng nhớ hần!

Nàng nhớ hần điên cuồng, nhớ vòng tay ấm áp khiến nàng an tâm, nhớ nụ hôn ôn nhu triền miên của hần, nhớ ánh mắt ôn nhu trìu mến nhìn nàng của hần!

Nàng yêu hần, năm năm qua, nàng vì oán hần nên ép mình không nhớ hần, nhưng ngày này của năm năm sau, khi nàng bỏ đi tồn tại trước kia, sự nhớ nhung ấy lại trào đến như biển, khiến nàng khó mà kháng cự!

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song khẽ thở dài, nàng biết, bây giờ không phải là lúc nói chuyện nhi nữ thường tình, vì bây giờ tính mạng của nàng và Lãnh Như Tuyết và con trai đang xích chặt lại với nhau, không thể có nửa chút sai sót, nay dã tâm của Lãnh Như Băng đã hoàn toàn lộ rõ, một khi hần ta ngồi lên hoàng vị, hậu quả sẽ khôn lường!

Dù cho Lãnh Như Băng đối với nàng vẫn có vài phần tình cũ, nhưng hần ta đối với Lãnh Như Tuyết và con trai, tuyệt đối không nương tay, và nếu mất đi bất cứ ai trong họ, Ưu Vô Song đều không muốn sống nữa!

Nghĩ tới khả năng này, Ưu Vô Song càng lo lắng, bây giờ nàng bị giam lỏng trong hoàng cung, con đường phía trước càng mờ hồ.

Một trận bước chân truyền lại, Ưu Vô Song tưởng là cung nữ đến đưa cơm, cũng không để tâm, tiếp tục nhìn cảnh sắc bên ngoài mà ngẩn người.

Tuy nhiên, khi nàng bị một người lạ ôm vào lòng, nàng mới giật mình kinh giác, nàng nghĩ cũng không nghĩ, đưa tay đẩy vòng tay ấy ra.

Ưu Vô Song còn chưa hoàn hồn, một tiếng nói trầm thấp đã truyền lại từ trên đỉnh đầu nàng: “Nàng chán ghét bản thái tử động đến nàng thế sao?”

Ưu Vô Song vội ngăn đầu, tuần nhan âm trầm của Lãnh Như Băng xuất hiện trước mặt nàng, nàng trước tiên là khẽ sững sốt, nhưng mà rất nhanh đã bình tĩnh lại, nhìn Lãnh Như Băng mỉm cười, nói: “Thái tử gia, lâu quá không gặp!”

Lãnh Như Băng nhìn nụ cười nghiêng thành trên mặt Ưu Vô Song, phút chốc bất giác thất thần, qua một lúc sau, hần ta mới khẽ nhướn nụ cười: “Song Nhi, nàng vẫn đẹp như vậy……”

Ưu Vô Song đối với lời khen của Lãnh Như Băng không hề để tâm, nàng xuyên không đến đây đã được mấy năm, nàng tự khắc biết cơ thể này của nàng đẹp thế nào, cho nên nàng không để tâm mỉm cười, nhìn Lãnh Như Băng, ngữ khí mang chút cười nhạo nói: “Lãnh Như Băng, người khen ta như vậy, e là thái tử phi sẽ không vui! Chắc người không muốn hậu viện nhà mình bốc cháy chứ?”

Lãnh Như Băng không hề để tâm những lời cười nhạo của Ưu Vô Song, hần ta tiến lên trước một bước, đôi mâu chăm chú nhìn Ưu Vô Song, giọng khàn đặc nói: “Song Nhi, nàng biết không, trong lòng ta chỉ có nàng, năm năm trước, tại sao nàng lại rời khỏi? Không lẽ, trong lòng nàng, dù chỉ một chút, cũng không có ta sao?”

Ưu Vô Song không nhìn thẳng vào hần ta, mà chỉ lãnh đạm quay đầu đi, nói: “Lãnh Như Băng, bất kể lời của người có thật lòng hay không, lúc này vẫn còn diễn kịch, nhưng mà, ta có thể nói rõ cho người biết một điều, tình yêu của người, ta không dám nhận, người người nên yêu, nên là Ưu Lạc Nạp chứ không phải là ta, năm năm trước, người dùng hết mọi kế, cũng chỉ đem đến phiền muộn cho ta, còn ta đối với những gì người làm, ngoài chán ghét ra đã không còn cảm giác gì khác nữa!”

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, sắc mặt Lãnh Như Băng bỗng chốc trầm xuống, hần ta đột nhiên đưa tay, gượng kéo Ưu Vô Song vào lòng, tức giận nói: “Nếu như ta đối với nàng có nửa phần giả dối, ta lại hà tất lãng phí nhiều tâm tư như vậy trên người nàng? Ưu Vô Song, bất kể trong lòng nàng đối với ta như thế nào, năm năm trước, trong đêm tuyết ấy, ta đã nói qua, đối với nàng, ta tuyệt đối không buông tay, còn nàng, chỉ thuộc về ta, chứ không phải Lãnh Như Tuyết!”

Đối với vòng tay của Lãnh Như Băng, trong lòng Ưu Vô Song chỉ có kháng cự, phản ứng đầu tiên của nàng là vùng vẫy, đẩy Lãnh Như Băng ra, và tức giận nói: “Lãnh Như Băng, người làm gì vậy? Mau buông ta ra!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 278: Phẫn thẹn

Tuy nhiên, thái độ Lãnh Như Băng cực kì cứng rắn, đôi tay hấn ta ôm chặt Ưu Vô Song, khiến nàng có vùng vẫy thế nào cũng vô ích.

Ưu Vô Song bị hấn ôm chặt trong lòng, trong lòng biết dù có vùng vẫy cũng vô ích, nhưng mà vẫn ra sức vùng vẫy, trong lòng nàng, đối với vòng tay của Lãnh Như Băng thậm chí có cảm giác chán ghét.

Đối với Lãnh Như Băng, sự vùng vẫy của Ưu Vô Song, càng khiến cơ thể hấn ta có phản ứng, một cảm giác chiếm hữu mãnh liệt phút chốc tràn ngập cơ thể hấn ta, máu đen sâu khôn lường của hấn ta bỗng chốc nhuộm tia nguy hiểm, cảm nhận sự mềm mại trong lòng, tay hấn ta vô thức siết chặt thêm.

Hấn ta cơ hồ vô thức giữ chặt lấy Ưu Vô Song, sau đó cúi đầu hôn nàng.

Ưu Vô Song không có phòng bị, nhất thời bị hấn ta hôn phải, khi đôi môi ấm nóng của hấn ta hôn lên môi nàng, phản ứng đầu tiên của nàng là ghê tởm!

Trong lòng nàng sùng sốt, vùng vẫy tránh khỏi nụ hôn của Lãnh Như Băng, nhưng lại bị hấn ta ôm chặt trong lòng, căn bản không thể vùng vẫy khỏi, trong tình thế cấp bách, nàng không nghĩ nhiều, vội mở miệng ra sức cắn, phút chốc, một mùi máu tanh tràn ngập trong miệng nàng.

Còn Lãnh Như Băng không ngờ nàng lại làm vậy, trên môi truyền lại cảm giác đau đớn, khiến sắc mặt hấn ta khẽ ngẩn ra, nhưng bỗng chốc làm cho dục-vọng của hấn ta càng trở dậy!

Chỉ thấy hai mắt hấn ta đỏ ngầu, ánh mắt trở nên thâm sâu, bên trong phát ra một tia dục vọng!

Nhìn bộ dạng này của hấn ta, trong lòng Ưu Vô Song bỗng vang lên cảnh báo, tuy nhiên, không đợi nàng nghĩ nhiều, nàng đã cảm thấy cơ thể bỗng nhẹ hẫng, sau đó cả người đã lơ lửng, khiến nàng sợ hết toáng lên, hai tay nàng nắm mạnh vào Lãnh Như Băng, kinh hoàng hét: “Lãnh Như Băng, ngươi làm gì vậy? Mau buông ta ra! Buông ta ra!”

Tuy nhiên, sự phảng kháng và vùng vẫy của Ưu Vô Song, Lãnh Như Băng tựa như không nghe, hấn ta ôm lấy cơ thể nhỏ bé của Ưu Vô Song, từng bước từng bước đi đến chiếc giường rộng lớn.

Ưu Vô Song lúc này đã hoàn toàn mất đi bình tĩnh, nàng rất rõ thú tính của nam nhân, Lãnh Như Băng luôn muốn có được nàng, hành động hôm nay hiển nhiên là hấn ta đã hạ quyết tâm, chiếm hữu nàng.

Có được ý nghĩ này, lòng Ưu Vô Song càng nóng như lửa đốt, nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối trời gà không chặt, nàng muốn thoát khỏi vòng tay của Lãnh Như Băng, thật sự khó như lên trời, nhìn chiếc giường ngày càng gần kia, lòng nàng càng hoảng loạn, nàng miễn cưỡng đè nén cảm giác kinh hoàng trong đầu, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, nhưng mà lại không nghĩ được bất kì cách nào.

Chính trong lúc nàng không nghĩ được cách gì, nàng chỉ cảm thấy cơ thể bỗng trầm, đã bị Lãnh Như Băng đè trên giường.

Đè cơ thể mềm mại ấy dưới người, ngửi hương nhan nhật thuộc về nàng, lí trí của Lãnh Như Băng phút chốc đổ vỡ, chỉ thấy hấn ta thắm gầm một tiếng, cúi đầu hôn lấy nàng, và dọc theo chiếc cổ thon trắng của nàng mà đi xuống.

Bàn tay to của hấn ta sờ vào hốn viên của nàng, tiếp đó, chỉ nghe một tiếng ‘soạt’, mông lớn y phục trong tay hấn ta trở thành mảnh vụn.

Ưu Vô Song bị hấn ta đè dưới người, không thể cử động, nàng chỉ cảm thấy trước ngực bỗng lạnh, y phục trên người đã bị Lãnh Như Băng xé rách, nụ hôn của hấn ta, khiến nàng ghê tởm, một cảm giác hổ thẹn bỗng chốc xuyên thấu tim nàng, trong tình cảnh không thể vùng vẫy, nàng rơi giọt lệ phẫn thẹn.

Nàng đã hoàn toàn dừng hành động vùng vẫy vô ích kia, phảng phất như một búp bê vải mất đi linh hồn, nằm ở đấy không cử động, giọt lệ phẫn thẹn không ngừng tuôn ra từ mắt nàng ra, sau đó dọc theo khuôn mặt nàng, thấm ướt cả khăn gối.

Tuy nhiên, Lãnh Như Băng giờ đây đã bị tình-dục làm cho mất lí trí, ý nghĩ duy nhất trong lòng hấn ta bây giờ chính là chiếm hữu cơ thể nhỏ bé dưới người này, hấn ta lần nữa hôn lên mặt nàng, y phục nửa người trên của nàng cơ hồ đã bị hấn ta hoàn toàn xé nát, ẩn hiện hốn viên cùng với chiếc yếm màu hồng.

Tay hấn ta cơ hồ vội vàng không ngần ngại chui vào trong y phục nàng, áp lên làn da ấm nóng mịn màng của nàng, tuy nhiên, trong giây phút môi hấn ta hôn lên gò má nàng, hành động đột nhiên dừng lại.

Nhìn lệ châu tựa như châu ngọc không ngừng tuôn rơi trên mặt nàng, cả người hấn ta phảng phất như bị dội từ trên đầu xuống thau nước lạnh, tình-dục phút chốc lui đi, lí trí cũng dần dần hồi phục.

Không biết tại sao, nhìn bộ dạng thương tâm tuyệt vọng rơi lệ của nàng, tim hấn ta thảm nhói đau, hành động của hấn ta trở nên chậm chạp, cuối cùng, hấn ta thu lại bàn tay chui vào trong y phục của nàng, thay thành nhẹ nhàng chạm vào mặt khuôn nàng, hành động cực kì ôn nhu lau đi nước mắt trên mặt nàng, dịu dàng nói: “Song Nhi đừng khóc”

Cơn sợ trong lòng Ưu Vô Song còn chưa tan đi, nàng vội tránh né bàn tay của hấn ta, còn trong lòng lại vì lời của hấn ta mà dâng lên nỗi cay đắng, nước mắt càng tuôn ra như suối.

“Song Nhi đừng khóc” câu nói này nàng rất quen thuộc, đã từng có lần, Lãnh Như Tuyết cũng ôn nhu như vậy nhìn nàng, lau đi nước mắt cho nàng, cũng dịu dàng dỗ nàng như vậy!

Tiếc là, hần ta là Lãnh Như Băng, không phải là Lãnh Như Tuyết, nàng đột nhiên phát giác, nàng thật sự rất nhớ hần, rất nhớ sự ôn nhu thương yêu mà Lãnh Như Tuyết đối với nàng.

Những gì Lãnh Như Băng làm với nàng hôm nay, khiến nàng vô cùng phẫn thẹn, nhưng lại càng khiến nàng khẳng định mình yêu Lãnh Như Tuyết! Khiến cho nàng biết được, thì ra, xảy ra việc này cùng với người mình không yêu, thật sự khiến nàng sống không bằng chết!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 279: Tuyệt đối không buông tay

Nhìn Ưu Vô Song không ngừng rơi lệ, còn có đôi mắt mờ hồ trống không, lòng Lãnh Như Băng khẽ nhói đau, hần ta trầm mặc một lúc, đột nhiên khẽ thở dài, sau đó lẳng lặng đứng dậy, bước xuống giường, từ bên giường lấy một chiếc áo khoác nhẹ nhàng choàng cho Ưu Vô Song, dịu dàng nói: “Song Nhi, xin lỗi”

Ưu Vô Song hai tay giữ chặt lấy chiếc áo khoác, nhưng lại không nhìn hần ta, trong ánh mắt vẫn đầy kinh hoàng.

Tuy nhiên, kì thực trong lòng nàng đã thờ phào.

Nàng biết, nguy hiểm lần này đã qua, nàng cũng biết tạm thời mình giữ được thanh bạch, chỉ là, bị Lãnh Như Băng giam lỏng ở đây, nguy hiểm này bao giờ mới có thể qua đi?

Lúc nào thì nàng mới có thể trở về bên cạnh con trai và Lãnh Như Tuyết?

Việc xảy ra hôm nay khiến nguyện vọng muốn trở về bên cạnh hần của nàng ngày càng mãnh liệt, sự uy hiếp đến từ Lãnh Như Băng, khiến lòng nàng bắt đầu khản trương, nàng không thể tiếp tục lặng lẽ quan sát nữa!

Hôm nay Lãnh Như Băng bỏ qua cho nàng, thì không có nghĩa ngày mai hần ta sẽ vì việc nàng khóc mà bỏ qua cho nàng, con người Lãnh Như Băng, thành phủ sâu không thể lường, hần ta đối với thứ mình muốn có được, trước nay đều bất chấp thủ đoạn, điểm này, năm năm trước nàng đã được lĩnh hội!

Hơn nữa, một khi hần ta mất đi khiên nhẫn, vậy thì, hần ta sẽ bất chấp tất cả, chiếm hữu nàng!

Đây, mới chính là điều nàng quan tâm! Nàng không có tình tiết xử nữ, nhưng mà nàng lại không thích người nam nhân khác ngoài người nam nhân mình thích ra chạm vào nàng, cảm giác khi này Lãnh Như Băng hôn nàng, chạm vào làn da nàng, khiến nàng ghê tởm muốn nôn, phẫn thẹn vô cùng.

Cảm giác này, cả đời nàng không muốn thử lần thứ hai!

Cho nên, sớm ngày rời khỏi nơi này, rời khỏi ma chướng của Lãnh Như Băng, nàng cần phải tự cứu lấy mình!

Thế lực Lãnh Như Tuyết bây giờ ở ngoài cung, không thể giúp nàng, nhưng nay cả hoàng cung đã bị hoàng hậu và Lãnh Như Băng khống chế, người duy nhất có thể giúp nàng chỉ có lão hoàng đế hồ ly bệnh nằm liệt giường kia!

Lão hồ ly ấy giáo hoạt khác thường, nàng tuyệt đối không tin ông ta bệnh nặng hôn dung đến mức bị hoàng hậu khống chế, cho nên, những gì trước mắt bây giờ chỉ có thể nói rõ một điều, đó chính là, lão hoàng đế hồ ly kia có ý, ông ta làm như vậy, trong lòng chắc hẳn là đang có chủ ý quý quái gì, Ưu Vô Song không cần nghĩ cũng biết!

Từ xưa đến nay, có mấy người hoàng đế trong lúc bệnh nặng, chọn người kế thực hoàng vị mà không giả hồ đồ?

Tuy nhiên, kì thực trong lòng họ, ai sẽ là người kế vị, họ nhất định đã định!

Ưu Vô Song biết lão hoàng đế hồ ly ấy bây giờ tuyệt đối không bệnh đến mức hồ đồ, nhưng nàng không đoán được, mục đích làm vậy của lão hồ ly ấy, rốt cuộc là giúp Lãnh Như Băng, hay là diệt trừ Lãnh Như Băng!

Bây giờ ông ta buông tay không lo, người duy nhất có thể đối kháng chỉ có Lãnh Như Tuyết, nhưng mà với tình hình trước mắt, lại chỉ có Lãnh Như Băng có lợi!

Chính trong lúc Ưu Vô Song trầm tư, Lãnh Như Băng cứ như vậy lặng lẽ đứng trước giường nhìn nàng, hần ta không bỏ lỡ sự hãi trong mắt nàng, hần ta biết, hành động khi nãy của hần ta đã dọa phải nàng, nhưng khi nãy hần ta thật sự không thể khống chế được mình.

Hần ta luôn cho rằng, hần ta đối với nàng, chẳng qua chỉ là một loại hứng thú mà thôi, nàng trong lòng hần ta, không khác gì những nữ tử khác!

Nhưng mà, hần ta đã sai, hần ta phát hiện, theo thời gian trôi đi, hứng thú của hần ta đối với nàng không những không giảm, ngược lại cảm giác muốn có

được nàng càng ngày càng mãnh liệt!

Trong bất tri bất giác, nàng ở trong lòng hắn ta đã chiếm một vị trí cực kì quan trọng.

Cảm giác này, không phải vì nàng là người định mệnh trong truyền thuyết trăm năm trước, cũng không phải vì nàng là con tin có thể uy hiếp Lãnh Như Tuyết, mà đơn thuần là vì nàng là nàng, nàng là Ưu Vô Song, là người nữ nhân độc nhất vô nhị trong lòng hắn ta!

Cách biệt năm năm, ý niệm muốn có được nàng càng ngày càng mãnh liệt, cho nên, khi này hắn ta mới không không chế được mình, muốn cường hành có được nàng!

Nhưng mà, khi nhìn bộ dạng thương tâm rơi lệ của nàng, và ánh mắt vô hồn ấy, lòng hắn ta phảng phất như bị thứ gì đó đâm phải, hắn ta phảng phất phát hiện, bản thân căn bản không thể ra tay với nàng, khiến nàng thương tâm, là việc hắn ta không nguyện ý làm nhất bây giờ!

Hắn ta biết, nếu như bắt ép giam lỏng nàng trong cung, nàng sẽ thương tâm, sẽ khó chịu, nhưng cứ vậy để nàng rời khỏi, để nàng trở về bên cạnh Lãnh Như Tuyết, hắn ta không làm được!

Hắn ta là một nam nhân có tính chiếm hữu cực cao, cũng là một nam nhân cao ngạo không ai sánh bằng, hắn ta không thể chịu đựng được cảnh nàng mỉm cười hạnh phúc trong lòng người nam nhân khác, nếu như là vậy, hắn ta tình nguyện cùng nàng cùng xuống địa ngục!

Nhìn gương mặt vẫn còn lệ của nàng, đôi mắt đen thâm trầm của hắn ta thoáng qua tia quyến luyến, hai tay hắn ta vô thức siết chặt, một âm thanh không ngừng vang lên trong đầu: nàng là của hắn ta, bất kể thế nào, hắn ta tuyệt đối không buông tay!

Ưu Vô Song cẩn thận tránh khỏi ánh mắt của Lãnh Như Băng, mặc áo ngoài vào, và gói bản thân thật chặt, sau đó mới từ từ bước xuống giường, nhìn Lãnh Như Băng, trong ánh mắt nàng có phần thẹn, có sợ hãi, có chỉ trích. Lời nói ra, ngữ khí lại cực kì bình tĩnh: “Lãnh Như Băng, ta không yêu ngươi, thả ta đi, có được không?”

Lãnh Như Băng giật mình lùi một bước, một cú đấm đánh mạnh vào bàn trà bằng gỗ đậm tím, gào lên: “Không thể nào! Song Nhi, ta đã nói rồi, đối với nàng, ta tuyệt đối không buông tay lần nữa!”

Ánh mắt Ưu Vô Song mang sự khẩn cầu, Lãnh Như Băng quay mặt đi, không nhìn nàng, hắn ta đang sợ, sợ nhìn thấy ánh mắt của nàng, sợ hắn ta sẽ mềm lòng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 280: Hạ mình như rắn

Đối diện với phản ứng của Lãnh Như Băng, Ưu Vô Song sớm đã liệu được, sợ dĩ nàng nói như vậy, chỉ vì để không khí không gượng gạo như khi này.

Nàng không muốn lần nữa kích nộ Lãnh Như Băng, liền thờ dài, bộ dạng khó xử nói: “Lãnh Như Băng, ngươi hà tất như vậy? Ta không đáng để ngươi vì ta mà làm vậy, ngươi nên biết, ta đã hạ sinh hài tử của Lãnh Như Tuyết, ta đã là người nữ nhân không trinh khiết, ta như vậy, sao xứng với ngươi?”

Nghe thấy những lời này của Ưu Vô Song, Lãnh Như Băng vội quay đầu lại, hai mắt lạnh lẽo nhìn Ưu Vô Song, bên trong ánh mắt thoát ẩn sự vui mừng, nói: “Song Nhi, nàng là vì điều này mới cự tuyệt ta sao?”

Ưu Vô Song sợ hắn ta kích động lại làm ra việc gì với mình, nàng bắt giác lùi lại vài bước, giữ khoảng cách với Lãnh Như Băng.

Cúi đầu, bộ dạng bi thương nói: “Lãnh Như Băng, nếu như ta nói ta yêu ngươi, ngươi nhất định không tin! Không sai, người ta yêu là Lãnh Như Tuyết, nhưng mà hắn lại từng tổn hại ta rất sâu, trong lúc ta đã từ bỏ hắn, hắn lại ép ta trở về thất vương phủ! Lãnh Như Băng, nếu như có lựa chọn, ta sẽ không trở về, ngươi cũng biết, ta cư nhiên khi ấy lựa chọn rời khỏi, thì đã hạ quyết tâm một đao cắt lăm hai với hắn! Lần này, ta bị ép trở về thất vương phủ, thực sự không phải là do ta muốn, nhưng mà, suy cho cùng ta là người của hắn, và cũng có hài tử, đối diện một vương gia như hắn, ta có thể làm được gì?”

Nói rồi, Ưu Vô Song từ từ ngẩng đầu, hai dòng lệ, từ từ lăn dài trên má.

Nhìn bộ dạng bi thiết của Ưu Vô Song, lòng Lãnh Như Băng bỗng thất lại, hắn ta vội nói: “Song Nhi, nàng biết là ta vốn không để tâm những điều này! Chỉ cần nàng nguyện ý rời khỏi Lãnh Như Tuyết, trở về bên cạnh ta, ta đồng ý với nàng, sau này ta nhất định sẽ yêu thương nàng!”

Ưu Vô Song cười thê lương, liếc mắt nhìn xung quanh, u u nói: “Lãnh Như Băng, ngươi giam lỏng ta ở đây gọi là yêu ta sao? Ta không muốn ở cùng ngươi, cả đời sống cuộc sống không dám gặp ngươi, những thứ ấy, không phải là điều ta muốn, ngươi có biết không?”

Lãnh Như Băng thấy Ưu Vô Song không tin lời hắn ta, bắt giác trong lòng nóng vội, nói: “Song Nhi, nàng hãy tin ta, giam lỏng nàng ở đây, là ý của mẫu hậu ta, ta không hề muốn như vậy, chỉ là bây giờ, tạm thời phải vậy, đợi khi đại cuộc đã định, nàng sẽ trở thành hoàng hậu của ta!”

Ưu Vô Song trong lòng cười lạnh, biểu tình lại cực kì ai oán, nàng cúi đầu, u u nói: “Lãnh Như Băng, ngươi đừng quên, ta đã là người không trinh bạch, mẫu hậu ngươi tuyệt đối không đồng ý ngươi làm như vậy!”

Dứt lời, Ưu Vô Song lại thở dài, ngữ khí vô cùng u oán nói: “Mẫu hậu ngươi sao đồng ý cho ngươi lập một người nữ nhân không trinh bạch từng sinh hài tử trở thành hoàng hậu một nước? Đừng nói hoàng hậu, có lẽ, ta ngay cả làm thị nhân của ngươi, trong mắt mẫu hậu ngươi, cũng không đủ tư cách!”

Hai mi Lãnh Như Băng khẽ chau lại, ánh mắt hắt ta nhìn chằm chằm Ưu Vô Song, trong mắt thoáng tia nhiệt thiết, nói: “Song Nhi, nàng yên tâm, ta tự có cách để mẫu hậu ta đồng ý, chỉ là, những ngày này, tạm thời ủy khuất nàng rồi!”

Ánh mắt Ưu Vô Song thoáng qua tia thất vọng, nàng vốn dĩ muốn Lãnh Như Băng trực tiếp đưa nàng về phủ thái tử, nhưng Lãnh Như Băng lại không làm vậy, thật là khiến nàng thất vọng.

Nhưng nàng cũng không dám biểu hiện quá rõ ràng, sợ Lãnh Như Băng hoài nghi, chỉ còn cách nói: “Lãnh Như Băng, ta một mình bị nhốt trong này thật sự rất buồn, lúc ngươi không ở đây, ta có thể ra ngoài đi dạo trong cung cho khuây khỏa được không?”

Nói rồi, Ưu Vô Song dùng ánh mắt đáng thương nhìn Lãnh Như Băng, trong ánh mắt mang sự ai oán và khẩn cầu.

Lãnh Như Băng nhìn nàng, lòng khẽ do dự.

Hắn ta trì trệ một lúc, phát hiện bản thân thật sự không thể cự tuyệt yêu cầu của nàng, lại nghĩ tới nay cả hoàng cung đều đã bị hắn ta và mẫu hậu khống chế trong tay, nhất thời liền đáp: “Được, nhưng mà bây giờ trong cung thập phần không thái bình, nàng cần phải ra ngoài cùng người hầu hạ nàng trong cung, không được đơn độc ra ngoài, biết chưa?”

Nghe thấy Lãnh Như Băng đáp ứng yêu cầu của mình, trong lòng Ưu Vô Song vui mừng, trên mặt nàng nở nụ cười mừng rỡ: “Cảm ơn ngươi, Lãnh Như Băng!”

Lãnh Như Băng nhìn nụ cười tươi sáng trên mặt nàng mà ngẩn ra, trong lòng đột nhiên vô có ảm áp.

Hắn ta phát hiện, hắn ta rất thích nhìn thấy nụ cười vui vẻ của nàng, nhìn nụ cười tươi sáng của nàng, khiến con tim ưu muộn của hắn ta cũng trở nên vui vẻ hẳn.

Hắn ta bất giác đưa tay, chạm vào khuôn mặt Ưu Vô Song.

Hành động đột ngột này của hắn ta, khiến lòng Ưu Vô Song kinh hãi, nụ cười trên mặt vì thế mà sững lại.

Lãnh Như Băng tự khắc phát giác sự lạ thường của nàng, nhìn sự sợ hãi thoáng qua trong mắt nàng, lòng hắn ta bất giác trầm xuống.

Nàng đang sợ hắn ta, là vì hành động khi nãy của hắn ta đối với nàng khiến lòng nàng sợ hãi, hay là trong lòng nàng, căn bản không nguyện ý bị hắn ta chạm vào?

Hay hoặc là, những gì khi nãy nàng nói với hắn ta, toàn bộ đều là giả, trong lòng nàng, vẫn không từ bỏ Lãnh Như Tuyết, chỉ là lừa hắn ta?

Nghĩ tới đây, tuần nhan vốn đã trở nên ôn nhu kia, phút chốc khẽ trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 281: Duyên phận bỏ lỡ năm năm trước

Ưu Vô Song nhìn thấy sắc mặt Lãnh Như Băng phút chốc trầm xuống, bất giác thềm hét lên tiếng không ổn, nhưng biểu tình khi nãy của nàng quá rõ ràng, nhất thời không thay đổi kịp, chỉ có thể sững người ở đấy, gượng gạo nhìn Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng sắc mặt ngày càng thay đổi, qua một lúc lâu, sắc mặt mới dần dần dịu xuống, hắn ta nhìn Ưu Vô Song, thở dài một tiếng, nói: “Song Nhi, ta biết nàng nhất thời khó mà chấp nhận ta, nhưng mà ta sẽ đợi, đợi đến ngày nàng chấp nhận ta!”

Nói rồi, hắn ta lấy từ trong người ra một mảnh vải nhỏ, sau đó nhẹ nhàng đặt xuống chiếc bàn gỗ đệm tím bên cạnh, lại nói: “Song Nhi, nàng còn nhớ mảnh vải này không? Vào đêm tuyết đó, trong con hôn mê, nàng kéo ta lại, không để ta rời khỏi, khi ấy, ta đã quyết định nhất định phải đoạt lại nàng từ trong tay Lãnh Như Tuyết, nhưng điều ta không ngờ là sau này nàng cư nhiên yêu Lãnh Như Tuyết!”

Dứt lời, đôi mâu đen thâm trầm của Lãnh Như Băng thoáng qua tia đau khổ, hắn ta không nhìn Ưu Vô Song, mà chỉ quỳn luyến vuốt ve mảnh vải trên bàn, thềm nói: “Nàng sao có thể yêu Lãnh Như Tuyết? Sao nàng có thể quên lời hứa trong đêm tuyết ấy của chúng ta? Song Nhi, ta thật sự rất hối hận, rất hối hận, nàng biết không? Nếu như khi ấy trong lúc thành thân, ta vạch trần âm mưu của Ưu Lạc Nhận, vậy thì nàng đã sớm là người của ta rồi”

Ưu Vô Song nhìn mảnh vải trên bàn, tâm tư cũng bay về năm năm trước.

Nàng đột nhiên phát hiện, kì thật vận mệnh thật sự rất bi đát trên đầu người, năm năm trước trong cái đêm tuyết ấy, nàng chịu mọi hành hạ và nhục mạ của Lãnh Như Tuyết, khi ấy trong lòng nàng đối với Lãnh Như Tuyết là hận thấu xương.

Trong đêm tuyết ấy, nếu như không phải Lãnh Như Băng, có lẽ nàng sẽ bị lạnh cóng mà chết, tuy là nàng không biết vì sao Lãnh Như Băng lại xuất hiện ở thất vương phủ, việc Lãnh Như Băng đã cứu nàng một mạng là sự thật.

Và nay vận mệnh trên đầu người, đối với người có ơn cứu mạng như Lãnh Như Băng, nàng lại không có chút cảm giác, thậm chí cảm thấy hắn ta đang diễn kịch, hơn nữa nàng căn bản là hận Lãnh Như Tuyết thấu xương như về sau lại yêu hắn!

Nhìn vẻ mặt đau khổ và hối hận của Lãnh Như Băng, trong lòng nàng đột nhiên thở dài, có lẽ, nàng và Lãnh Như Băng định sẵn là hữu duyên vô phận, việc gặp gỡ Lãnh Như Băng trong đêm tuyết ấy, nàng đều trong con hôn mê, nàng không hề hứa bất cứ điều gì với hắn ta, nhưng mà lại vì lần gặp gỡ ấy mà dẫn đến sự dây dưa không dứt của hôm nay!

Nàng không biết nên nói Lãnh Như Băng cô chấp, hay nên nói hắn ta quá đa tình, từ khi bắt đầu, hắn ta đã biết nàng là người của thất vương phủ, còn duyên phận của nàng và hắn ta, cũng vì thế mà chấm dứt.

Nàng không cảm thấy nàng nợ Lãnh Như Băng điều gì, đối với đau khổ của hắn ta, cô chấp của hắn ta, nàng cũng không làm được gì, nàng thừa nhận nàng ích kỉ, bởi vì, nàng chỉ muốn cùng người mình yêu và con trai của mình sống cùng nhau.

Trong phòng chìm vào tĩnh lặng, không khí cực kì nặng nề, nhìn Ưu Vô Song trầm mặc không nói gì, Lãnh Như Băng cuối cùng thất vọng cười, sau đó thu lại bàn tay vuốt ve mảnh vải, quay người từ từ đi ra ngoài cửa.

Ưu Vô Song nhìn theo bóng lưng cô độc của hắn ta, sau đó khẽ thở dài, ánh mắt rơi xuống mảnh vải trên bàn.

Nàng bước sang đây, nhẹ nhàng mở mảnh vải ra, những nét chữ từng quen thuộc với nàng hiện ra trước mặt nàng.

Nàng còn nhớ, sau khi nàng tỉnh lại, đã từng thuận tay ném mảnh vải này ra ngoài cửa sổ, còn mảnh vải này rơi vào tay Lãnh Như Băng lúc nào, nàng không biết!

Nhìn mảnh vải không nên xuất hiện lại này, Ưu Vô Song đột nhiên nở nụ cười cay đắng.

Nếu như năm năm trước, trong đêm tuyết ấy, Lãnh Như Băng đợi nàng tỉnh lại mới rời khỏi, vậy thì mọi việc có phải sẽ khác đi? Hoặc là, trong năm năm trước, Lãnh Như Băng sớm biểu lộ tâm tích với nàng, nàng hoặc là sẽ chấp nhận hắn ta?

Nhưng mà, dù sao thì những việc này cũng đã qua đi, nàng đã yêu Lãnh Như Tuyết, mọi thứ đã không còn có thể bắt đầu lại nữa, kì thực yêu một người không khó, khó là sau khi yêu, rồi quên đi!

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Ưu Vô Song bất động thanh sắc giấu mảnh vải đi, sau đó quay người nhìn ra ngoài cửa.

Chỉ thấy một lão ma ma dẫn theo hai cung nữ bước vào, lão ma ma ấy thái độ ngạo mạn liếc nhìn Ưu Vô Song, mặt không cảm xúc nói: “là thất vương phi phải không? Hoàng hậu nương nương gọi người đến Đông cung hỏi chuyện!”

Ưu Vô Song nhìn ba người thần sắc bất thiện trước mắt, lòng trầm xuống, thứ nên đến cuối cùng cũng đến, hoàng hậu kia, sau khi Lãnh Như Băng đến gặp nàng, cuối cùng cũng không nhìn được, đây có phải có nghĩa là ngày tháng trong cung của nàng bắt đầu trở nên nguy hiểm?

Thấy Ưu Vô Song không nói gì, ánh mắt lão ma ma thoáng qua tia không vui, không kiên nhẫn lại nói: “Thất vương phi, hoàng hậu nương nương đợi người đến hỏi chuyện đây, người đừng lề mề nữa! Mau theo lão nô đi thôi!”

Nói rồi, không kiên nhẫn quay người đi.

Ưu Vô Song hít một hơi sâu, để tâm trạng thấp thỏm không yên của mình bình tĩnh lại, sau đó mới dang bước chân nặng nề, theo sau lưng lão ma ma đó đi ra ngoài!

Kì thực, đối với hoàng cung này, Ưu Vô Song không hề xa lạ, bởi vì, năm năm trước, nàng đã từng vào cung sống qua.

Nhưng mà, đối với hoàng hậu trong lời đồn kia, nàng chưa từng gặp qua, Đông cung mà hoàng hậu ấy ở, nàng cũng chưa đến qua.

Người trong cung đều biết rõ đạo lí giữ mình, nhìn Ưu Vô Song theo sau lưng lão ma ma đi ra ngoài, không hề có ai đến hỏi chuyện.

Có thể thấy, địa vị trong cung của lão ma ma này cũng không tầm thường, thậm chí, bà ta có thể là hồng nhân bên cạnh hoàng hậu!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 281: Duyên phận bỏ lỡ năm năm trước

Ưu Vô Song nhìn thấy sắc mặt Lãnh Như Băng phút chốc trầm xuống, bất giác thầm hét lên tiếng không ổn, nhưng biểu tình khi nãy của nàng quá rõ ràng, nhất thời không thay đổi kịp, chỉ có thể sững người ở đấy, gương gao nhìn Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng sắc mặt ngày càng thay đổi, qua một lúc lâu, sắc mặt mới dần dần dịu xuống, hắn ta nhìn Ưu Vô Song, thở dài một tiếng, nói: “Song Nhi, ta biết nàng nhất thời khó mà chấp nhận ta, nhưng mà ta sẽ đợi, đợi đến ngày nàng chấp nhận ta!”

Nói rồi, hắn ta lấy từ trong người ra một mảnh vải nhỏ, sau đó nhẹ nhàng đặt xuống chiếc bàn gỗ đệm tím bên cạnh, lại nói: “Song Nhi, nàng còn nhớ mảnh vải này không? Vào đêm tuyết đó, trong con hôn mê, nàng kéo ta lại, không để ta rời khỏi, khi ấy, ta đã quyết định nhất định phải đoạt lại nàng từ trong tay Lãnh Như Tuyết, nhưng điều ta không ngờ là sau này nàng cư nhiên yêu Lãnh Như Tuyết!”

Dứt lời, đôi mắt đen thâm trầm của Lãnh Như Băng thoáng qua tia đau khổ, hắn ta không nhìn Ưu Vô Song, mà chỉ quyen luyến vuốt ve mảnh vải trên bàn, thầm nói: “Nàng sao có thể yêu Lãnh Như Tuyết? Sao nàng có thể quên lời hứa trong đêm tuyết ấy của chúng ta? Song Nhi, ta thật sự rất hối hận, rất hối hận, nàng biết không? Nếu như khi ấy trong lúc thành thân, ta vạch trần âm mưu của Ưu Lạc Nhạn, vậy thì nàng đã sớm là người của ta rồi”

Ưu Vô Song nhìn mảnh vải trên bàn, tâm tư cũng bay về năm năm trước.

Nàng đột nhiên phát hiện, kì thật vận mệnh thật sự rất biết trêu đùa người, năm năm trước trong cái đêm tuyết ấy, nàng chịu mọi hành hạ và nhục mạ của Lãnh Như Tuyết, khi ấy trong lòng nàng đối với Lãnh Như Tuyết là hận thấu xương.

Trong đêm tuyết ấy, nếu như không phải Lãnh Như Băng, có lẽ nàng sẽ bị lạnh cóng mà chết, tuy là nàng không biết vì sao Lãnh Như Băng lại xuất hiện ở thất vương phủ, việc Lãnh Như Băng đã cứu nàng một mạng là sự thật.

Và nay vận mệnh trêu người, đối với người có ơn cứu mạng như Lãnh Như Băng, nàng lại không có chút cảm giác, thậm chí cảm thấy hắn ta đang diễn kịch, hơn nữa nàng căn bản là hận Lãnh Như Tuyết thấu xương như về sau lại yêu hắn!

Nhìn vẻ mặt đau khổ và hối hận của Lãnh Như Băng, trong lòng nàng đột nhiên thở dài, có lẽ, nàng và Lãnh Như Băng định sẵn là hữu duyên vô phận, việc gặp gỡ Lãnh Như Băng trong đêm tuyết ấy, nàng đều trong con hôn mê, nàng không hề hứa bất cứ điều gì với hắn ta, nhưng mà lại vì lần gặp gỡ ấy mà dẫn đến sự dây dưa không dứt của hôm nay!

Nàng không biết nên nói Lãnh Như Băng cố chấp, hay nên nói hắn ta quá đa tình, từ khi bắt đầu, hắn ta đã biết nàng là người của thất vương phủ, còn duyên phận của nàng và hắn ta, cũng vì thế mà chấm dứt.

Nàng không cảm thấy nàng nợ Lãnh Như Băng điều gì, đối với đau khổ của hắn ta, cố chấp của hắn ta, nàng cũng không làm được gì, nàng thừa nhận nàng ích kỉ, bởi vì, nàng chỉ muốn cùng người mình yêu và con trai của mình sống cùng nhau.

Trong phòng chìm vào tĩnh lặng, không khí cực kì nặng nề, nhìn Ưu Vô Song trầm mặc không nói gì, Lãnh Như Băng cuối cùng thất vọng cười, sau đó thu lại bàn tay vuốt ve mảnh vải, quay người từ từ đi ra ngoài cửa.

Ưu Vô Song nhìn theo bóng lưng cô độc của hắn ta, sau đó khẽ thở dài, ánh mắt rơi xuống mảnh vải trên bàn.

Nàng bước sang đấy, nhẹ nhàng mở mảnh vải ra, những nét chữ từng quen thuộc với nàng hiện ra trước mặt nàng.

Nàng còn nhớ, sau khi nàng tỉnh lại, đã từng thuận tay ném mảnh vải này ra ngoài cửa sổ, còn mảnh vải này rơi vào tay Lãnh Như Băng lúc nào, nàng không biết!

Nhìn mảnh vải không nên xuất hiện lại này, Ưu Vô Song đột nhiên nở nụ cười cay đắng.

Nếu như năm năm trước, trong đêm tuyết ấy, Lãnh Như Băng đợi nàng tỉnh lại mới rời khỏi, vậy thì mọi việc có phải sẽ khác đi? Hoặc là, trong năm năm trước, Lãnh Như Băng sớm biểu lộ tâm tích với nàng, nàng hoặc là sẽ chấp nhận hắn ta?

Nhưng mà, dù sao thì những việc này cũng đã qua đi, nàng đã yêu Lãnh Như Tuyết, mọi thứ đã không còn có thể bắt đầu lại nữa, kì thực yêu một người không khó, khó là sau khi yêu, rồi quên đi!

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Ưu Vô Song bất động thanh sắc giấu mảnh vải đi, sau đó quay người nhìn ra ngoài cửa.

Chỉ thấy một lão ma ma dẫn theo hai cung nữ bước vào, lão ma ma ấy thái độ ngạo mạn liếc nhìn Ưu Vô Song, mặt không cảm xúc nói: “là thất vương phi phải không? Hoàng hậu nương nương gọi người đến Đông cung hỏi chuyện!”

Ưu Vô Song nhìn ba người thần sắc bất thiện trước mắt, lòng trầm xuống, thứ nên đến cuối cùng cũng đến, hoàng hậu kia, sau khi Lãnh Như Băng đến gặp nàng, cuối cùng cũng không nhìn được, đây có phải có nghĩa là ngày tháng trong cung của nàng bắt đầu trở nên nguy hiểm?

Thấy Ưu Vô Song không nói gì, ánh mắt lão ma ma thoáng qua tia không vui, không kiên nhẫn lại nói: “Thất vương phi, hoàng hậu nương nương đợi người đến hỏi chuyện đấy, người đừng lè mề nữa! Mau theo lão nô đi thôi!”

Nói rồi, không kiên nhẫn quay người đi.

Ưu Vô Song hít một hơi sâu, để tâm trạng thấp thỏm không yên của mình bình tĩnh lại, sau đó mới dang bước chân nặng nề, theo sau lưng lão ma ma đó đi ra ngoài!

Kì thực, đối với hoàng cung này, Ưu Vô Song không hề xa lạ, bởi vì, năm năm trước, nàng đã từng vào cung sống qua.

Nhưng mà, đối với hoàng hậu trong lời đồn kia, nàng chưa từng gặp qua, Đông cung mà hoàng hậu ấy ở, nàng cũng chưa đến qua.

Người trong cung đều biết rõ đạo lí giữ mình, nhìn Ưu Vô Song theo sau lưng lão ma ma đi ra ngoài, không hề có ai đến hỏi chuyện.

Có thể thấy, địa vị trong cung của lão ma ma này cũng không tầm thường, thậm chí, bà ta có thể là hồng nhân bên cạnh hoàng hậu!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 282: Bố trí

Thất vương phủ.

Lãnh Như Tuyết chau hai mày, nhìn Ngao Phong đứng cạnh hần, trầm giọng hỏi: “Ngao Phong, việc đã ổn thỏa chưa?”

Ngao Phong khẽ gật đầu, nói: “Vương gia yên tâm, thư hàm đã gửi đi cả ngày lẫn đêm, rất nhanh Lí tướng quân sẽ nhận được!”

Lãnh Như Tuyết khẽ gật đầu, hần ta trầm ngâm một lúc, quay đầu sang phía Lãnh Như Phong hỏi: “Lục hoàng huynh, hôn sự của huynh và Mạc Nhã chuẩn bị thế nào rồi?”

Lãnh Như Phong có chút đau đầu sờ trán, đau khổ nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Như Tuyết, nếu như có được lựa chọn, ta thật sự không muốn thành thân cùng người nữ nhân hung dữ ấy! Nhìn bộ dạng nàng ta, có chỗ nàng giống một vương phi?”

Ánh mắt Lãnh Như Tuyết thoáng qua tia khác lạ, đột nhiên cười nhẹ một tiếng, nói: “lục hoàng huynh, kì thực bây giờ Mạc Nhã không phải không phản đối thành thân với huynh sao? Nếu như đã vậy, huynh có gì phải phiền não? Không lẽ, trong lòng huynh còn nhớ nhung Song Nhi?”

Lãnh Như Phong trừng mắt tức giận nhìn Lãnh Như Tuyết, tức giận nói: “Như Tuyết, đệ đang nói chuyện quái quỷ gì vậy? Ta đối với Vô Song, bây giờ chỉ có tình huynh muội, không hề, ngay cả đệ cũng không tin ta sao?”

Lời của Lãnh Như Tuyết thật sự khiến hần ta phẫn nộ, hần ta không phủ nhận, năm năm trước, hần ta thật sự rất yêu Ưu Vô Song, nhưng mà đó đã là chuyện năm năm trước, lần này, Ưu Vô Song lần nữa xuất hiện, hơn nữa còn hạ sinh con trai của đệ đệ mình, cho nên hần ta đã hoàn toàn từ bỏ Ưu Vô Song.

Nhưng bây giờ, bị thân đệ đệ của mình hoài nghi, hần ta thật sự rất phẫn nộ.

Lãnh Như Tuyết khẽ mỉm cười, nói: “lục hoàng huynh không cần tức giận, đệ sao lại không tin lục hoàng huynh? Kì thực, điều Như Tuyết muốn nói là, Mạc Nhã là một nữ nhân tốt hiếm có, khó khăn lắm nàng ta đã thay đổi thái độ đối với lục hoàng huynh, lục hoàng huynh không thể bỏ lỡ đâu!”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, thái độ trên mặt Lãnh Như Phong trở nên cúi đầu than thở, hần ta liếc nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Nàng ta tốt? Nàng ta bây giờ thật sự không phản đối việc thành thân với ta, nhưng nàng ta lại đuổi hết tất cả nữ nhân trong phủ của ta! Nàng ta như vậy mà gọi là tốt sao?”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, Lãnh Như Tuyết không nhịn được khẽ cười thành tiếng, nói: “Không lẽ lục hoàng huynh không nỡ bỏ nữ nhân trong phủ?”

Lãnh Như Phong trầm mặc không nói gì, nhưng mà sự tức giận trong ánh mắt lại vô cùng rõ ràng, những nữ nhân ấy là bao nhiêu năm qua hần ta tốn hết tâm tư mới thu thập được, cứ như vậy bị Mạc Nhã đuổi khỏi phủ, trong lòng hần ta đương nhiên không nỡ.

Nhưng mà nếu như không tặng hết những nữ nhân ấy đi, thì Mạc Nhã người nữ nhân bướng bỉnh này lại muốn gây sự với hần ta, hể nghĩ tới người nữ nhân chưa ngoa ấy, đầu hần ta lại đau, tính khí của người nữ nhân đó không phải người thường có thể chịu được, nàng ta đến phủ hần ta ở mấy ngày, thì đã làm cho cả lục vương phủ hần ta gà bay chó chạy, ngày ngày có nữ nhân đến tìm hần ta kể khổ.

Cho nên, hần ta mới không thể không chạy đến chỗ Lãnh Như Tuyết trốn nạn!

Hần ta nghĩ sao cũng không hiểu, khi ấy Mạc Nhã thích Lãnh Như Tuyết, là ở trong thất vương phủ, nàng ta khi đó sao nghe lời thế? Bây giờ đòi lại là hần ta, thì thành bộ dạng chưa ngoa, thực là khiến hần ta vừa đau đầu vừa không hiểu!

Lãnh Như Tuyết không hề bỏ lỡ biểu tình nào của Lãnh Như Phong, hần khẽ mỉm cười, sau đó nghiêm mặt, lại nói: “Lục hoàng huynh, dù cho huynh có không nỡ các mỹ nhân đó, cũng phải đuổi họ ra khỏi phủ thành thân cùng Mạc Nhã! Huynh biết bây giờ Song Nhi bị hoàng hậu và Lãnh Như Băng giam lỏng trong cung, huynh và Mạc Nhã thành thân, là cơ hội duy nhất chúng ta gặp được phụ hoàng!”

Lãnh Như Phong trầm mặc không nói gì, hần ta tuy cực kì không nỡ đối với các mỹ nhân trong phủ, nhưng hần ta suy cho cùng cũng là người phân rõ được đại cục, hần ta cũng biết tính nghiêm trọng của sự việc, nếu như không phải vì lo nghĩ cho đại cục, hần ta kì thực không muốn cưới Mạc Nhã người nữ nhân chua ngoa ấy về phủ, bởi vì, những việc nàg ta làm thật sự khiến hần ta đau đầu!

Nhưng bây giờ thế cục đã không cho phép hần ta suy nghĩ những việc này nữa, bởi vì hần ta cần phải giúp Lãnh Như Tuyết, cứu Ưu Vô Song từ trong cung ra, nếu không, kế hoạch sau này, sẽ vì việc Ưu Vô Song rơi vào tay Lãnh Như Băng mà gặp trở ngại!

Thấy thái độ nghiêm trọng của Lãnh Như Tuyết, Lãnh Như Phong cũng nghiêm mặt lại, nói: “Điểm này đệ có thể yên tâm, hôn sự của ta và Mạc Nhã, sẽ chiếu theo kế hoạch mà tiến hành, còn có vài ngày nữa người thân của Mạc Nhã sẽ đến kinh thành, đến khi đó, chúng ta có thể nhân cơ hội này tiến cung gặp phụ hoàng!”

Lãnh Như Tuyết khẽ gật đầu, sau đó quay đầu nói với Ngạo Phong: “Ngạo Phong, ngươi hãy đi chuẩn bị mọi thứ, đón đầu cùng Lí tướng quân, hãy nhớ, việc Lí tướng quân trở về kinh thành, nhất thiết không được để lộ! Nếu không, Lãnh Như Băng có sự chuẩn bị, mọi việc chúng ta làm sẽ uổng công!”

Biểu tình Ngạo Phong nghiêm trọng gật gật đầu, sau đó quay người bước ra ngoài.

Đợi sau khi Ngạo Phong rời khỏi, Lãnh Như Tuyết khẽ thở dài, mâu đen thâm trầm nhuộm một lớp lo âu.

Ưu Vô Song vào cung đã mấy ngày rồi, bây giờ cả hoàng cung bị hoàng hậu khống chế trong tay, hần một chút cũng không dò la được tin tức của nàng, điều này thật sự khiến hần rất lo.

Lãnh Như Phong thấy sắc mặt Lãnh Như Tuyết lo âu, biết là hần đang lo lắng cho Ưu Vô Song, liền nói: “Như Tuyết, đệ yên tâm, Lãnh Như Băng bây giờ sẽ không làm hại Vô Song, dù sao Vô Song đối với họ mà nói, là một con cờ không thể có! Dù sao đi nữa với bản tính như ý của họ mà xem thì không phải họ còn lợi dụng Vô Song để ép đệ sao?”

Lãnh Như Tuyết tự khắc biết Lãnh Như Băng và hoàng hậu tạm thời sẽ không gây ra bất cứ tổn hại cho Ưu Vô Song, nhưng người yêu rơi vào tay người khác, sao hần có thể không lo lắng được?

Hơn nữa, nếu như bị Lãnh Như Băng biết được, hần đã lên điều binh lực ở biên cương về, vậy thì tình cảnh của Ưu Vô Song sẽ nguy hiểm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 283: Sự ai cầu của Ưu Lạc Nhạn

Nhìn hai mày Lãnh Như Tuyết neho chặt, trong lòng Lãnh Như Phong thâm thở dài, yêu một người, chính là như vậy, bây giờ bất kể xảy ra chuyện gì, điều Như Tuyết nghĩ đến đầu tiên, chắc là sự an nguy của Ưu Vô Song?

Lãnh Như Phong hiểu rõ Lãnh Như Tuyết lo lắng cho Ưu Vô Song, nhưng bây giờ còn có chuyện quan trọng hơn đợi Lãnh Như Tuyết làm, bởi vì, chỉ khi hần bình tĩnh, mới có thể cứu Ưu Vô Song bình an vô sự trở ra.

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Phong không nhịn được nhắc nhở Lãnh Như Tuyết, nói: “Như Tuyết, bây giờ Vô Song đã rơi vào tay Lãnh Như Băng, giờ đệ có lo lắng cũng không có ích gì, đệ cần phải bình tĩnh lại, chiếu theo kế hoạch của chúng ta mà hành sự, như vậy mới có thể cứu Ưu Vô Song bình an trở ra!”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, Lãnh Như Tuyết khẽ sững sờ, vội gạt mình tỉnh ngộ.

Lãnh Như Phong nói không sai, Ưu Vô Song bây giờ rơi vào tay Lãnh Như Băng là sự thật, trong lòng hần dù có lo lắng đi nữa, cũng không có ích gì, hần cần phải nhanh chóng chiếu theo kế hoạch mà hành sự, bỏ trí xong tất cả, mới có thể thật sự cứu nàng ra.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Lãnh Như Tuyết trở nên trầm trọng, đang định nói gì với Lãnh Như Phong, và chính trong lúc này, ngoài cửa truyền đến trận bước chân, Trương ma ma bước vào, nói với Lãnh Như Tuyết: “Vương gia, thái tử phi đến thăm, bây giờ lão nô đang an trí thái tử phi ở ngoài đại đường, thái tử phi nói muốn gặp vương gia.”

Nghe thấy lời của Trương ma ma, Lãnh Như Tuyết bất giác khẽ nhíu mày, nói: “À ta bây giờ đến đây làm gì?”

Ánh mắt Trương ma ma mang thần sắc phức tạp, bà ta do dự một lúc, nói: “Vương gia, thái tử phi hôm nay xem ra cực kì không ổn, hơn nữa chỉ một mình đến đây, nếu như vương gia không tiện gặp, lão nô sẽ đuổi đi.”

Lãnh Như Tuyết thần sắc nghiêm trọng nhìn Lãnh Như Phong, trong ánh mắt nhìn đối phương của họ nhìn thấy được nghi hoặc, bởi vì, hẳn thật sự nghĩ không thông, lúc này Ưu Lạc Nhạn sao đột nhiên đơn độc đến thất vương phủ, còn yêu cầu gặp hắn!

Còn Lãnh Như Phong nhớ lại lần trước, sắc mặt Ưu Lạc Nhạn không bình thường, lòng bất giác khẽ trầm xuống, nói với Lãnh Như Tuyết: “Như Tuyết, lần này à ta đến đây, e là có dụng tâm, đệ nên cẩn thận!”

Nói rồi, hắn ta trầm ngâm một lúc, lại nói: “Ưu Lạc Nhạn đột nhiên đến thăm, sự việc tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài, nói không chừng là âm mưu của Lãnh Như Băng!”

Lãnh Như Tuyết gật gật đầu, hắn cũng cho rằng Lãnh Như Phong nói có lý, bởi vì, việc của hắn và Ưu Lạc Nhạn, sớm đã kết thúc vào năm năm trước rồi, còn Ưu Lạc Nhạn đã là thái tử phi của Lãnh Như Băng nhiều năm, hắn không cho rằng, trong thời khắc thể cục khản trương này, Ưu Lạc Nhạn thân là thái tử phi lại không thể không có mục đích gì mà xuất hiện ở đây!

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết nói với Lãnh Như Phong: “Lục hoàng huynh, chúng ta hãy cùng nhau đi gặp thái tử phi này!”

Nói rồi, hắn ta không đợi Lãnh Như Phong đáp ứng, đã lớn bước bước ra ngoài.

Đến đại đường, chỉ thấy Ưu Lạc Nhạn thần sắc lạc mạc ngồi trong đại đường, à ta nhìn tiêu tụy đi nhiều, cũng ốm đi không ít, sắc mặt trắng bệch hai mắt vô thần, khác biệt một trời một vực với thần sắc phi dương năm năm trước.

Nghe thấy tiếng bước chân, ánh mắt Ưu Lạc Nhạn thoáng qua tia vui mừng, à ta ngẩn đầu, nhìn thấy người đến là Lãnh Như Tuyết, tia vui mừng trong mắt càng nồng, à ta vội đứng dậy, không chút quan tâm đến thân phận sà vào lòng Lãnh Như Tuyết, nói: “Như Tuyết, chàng cuối cùng cũng đến rồi!”

Cơ thể cao lớn của Lãnh Như Tuyết khẽ sững, hai mi không vui nhú lại, lãnh đạm đẩy Ưu Lạc Nhạn ra, lãnh đạm nói: “Thái tử phi, người như vậy là không hợp lễ nghĩa!”

Nghe thấy lời nói của Lãnh Như Tuyết, Ưu Lạc Nhạn phảng phất như bị sét đánh phải, cơ thể à ta cứng đờ, đứng yên tại chỗ, thậm chí tay còn sững trong không trung, nhìn thấp phần buồn cười.

Qua hồi lâu, à ta mới hồi thần lại, nước mắt từ gò má à ta lăn xuống, à ta oán hận nhìn Lãnh Như Tuyết, ghen ngào nói: “Như Tuyết, chàng thay đổi rồi, trước kia chàng chưa bao giờ đối với ta như vậy.”

Đối diện với dung mạo hoa lệ mang vũ của Ưu Lạc Nhạn, trong lòng Lãnh Như Tuyết không chút cảm giác, hắn chỉ thái độ lãnh đạm nhìn à ta, lạnh lùng nói: “Thái tử phi xin hãy tự trọng, dù sao bây giờ chúng ta thân phận khác nhau, bị đại hoàng huynh biết được, ắt sẽ hiểu lầm!”

Ưu Lạc Nhạn nghe thấy lời nói của Lãnh Như Tuyết, sắc mặt càng trắng bệch, cơ thể à ta khẽ run rẩy, cắn chặt đôi môi, qua một lúc sau, mới giọng run rẩy nói: “Như Tuyết, chàng cứu ta, hãy cứu ta, ta không cầu xin chàng yêu ta như trước kia, ta chỉ xin chàng niệm tình trước kia của chúng ta, hãy cứu ta, cứu ta từ chỗ Lãnh Như Băng ra”

Lời của Ưu Lạc Nhạn khiến Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong đồng thời sững sốt, bởi vì, Ưu Lạc Nhạn nói ra những lời này, thật sự là ngoài sự tưởng tượng của họ!

Lãnh Như Phong thấy Lãnh Như Tuyết hai mi nhíu chặt, sợ là hắn nhất thời mềm lòng đáp ứng yêu cầu của Ưu Lạc Nhạn, liền cười một tiếng, nói: “Lời của thái tử phi làm Lãnh Như Phong không hiểu, theo Như Phong biết thì đại hoàng huynh trước nay luôn sùng ái có thừa đối với thái tử phi, thái tử phi hà tất nói ra những lời này? Không lẽ không sợ đại hoàng huynh biết được sẽ thương tâm sao?”

Ưu Lạc Nhạn phảng phất như không nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, à ta đột nhiên quỳ mạnh trước mặt Lãnh Như Tuyết, hai tay giữ chặt lấy hai chân Lãnh Như Tuyết, khóc lóc nói: “Như Tuyết, chàng nhất định phải cứu ta, hắn ta không phải là người, hắn ta là ác ma, hắn ta muốn giết ta, hắn ta muốn giết ta cuời tí ti làm phi, Như Tuyết, ta rất sợ ta thật sự rất sợ....”

Lãnh Như Phong bị hành động đột ngột của Ưu Lạc Nhạn dọa giật nảy mình, nhưng hắn ta nhìn thấy được sự sợ hãi thật sự trong mắt Ưu Lạc Nhạn, sự sợ hãi trong mắt à ta không phải là đang diễn kịch, điều này khiến Lãnh Như Phong trong lòng hoài nghi không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 284: Hành động điên cuồng

Không những Lãnh Như Phong, Lãnh Như Tuyết cũng nhìn ra sự sợ hãi của Ưu Lạc Nhạn không phải là giả, nhưng những gì Ưu Lạc Nhạn làm với Ưu Vô Song trước kia, lại khiến lòng hắn không có tia đồng tình nào với à ta, hơn thế nữa, Ưu Lạc Nhạn bây giờ thân phận vẫn là thái tử phi của Lãnh Như Băng, chỉ dựa vào thân phận bây giờ của à ta, cũng khiến hắn không thể không cẩn thận.

Cho nên, đối với ai cầu của Ưu Lạc Nhạn, Lãnh Như Tuyết chỉ bất động thanh sắc liếc nhìn à ta, sau đó lãnh đạm nói: “Thái tử phi, người bệnh rồi!”

Nói rồi, Lãnh Như Tuyết liền quay đầu sang phía cửa lớn tiếng gọi: “Người đâu, tiễn thái tử phi về phủ!”

Trương ma ma sớm đã đợi sẵn bên đại đường nghe thấy phân phó của Lãnh Như Tuyết, liền bước vào.

Còn Ưu Lạc Nhạn khi nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, giật mình ngừng ai cầu, không dám tin nhìn Lãnh Như Tuyết, sao hắn có thể tuyệt tình như vậy? Không lẽ, hẳn thật sự một chút tình cũ cũng không niệm, đối với ả ta thấy chết không cứu sao?

Nghĩ tới vẻ mặt hung dữ của Lãnh Như Tuyết, cơ thể Ưu Lạc Nhạn bất giác khẽ run rẩy, ánh mắt thậm chí còn sợ hãi hơn, nếu như, nếu như Lãnh Như Tuyết cứ như vậy mà đuổi ả ta ra khỏi phủ, vậy thì, Lãnh Như Băng tuyệt đối không bỏ qua cho ả ta, ả ta không thể rời khỏi như vậy!

Trương ma ma thấy Ưu Lạc Nhạn ngăn người nhìn Lãnh Như Tuyết, liền tinh ý đi đến bên cạnh Ưu Lạc Nhạn, lễ phép nói: “Thái tử phi, mời!”

Ưu Lạc Nhạn không thèm quan tâm Trương ma ma, mà tuyệt vọng nhìn Lãnh Như Tuyết, qua một lúc, đột nhiên đẩy Trương ma ma ra, bất kể thân phận, vội vã về phía Lãnh Như Tuyết, hai tay ôm chặt lấy Lãnh Như Tuyết, kinh hoàng bất lực nói: “Như Tuyết, xin hãy đừng đuổi ta đi, xin chàng hãy cứu ta”

Đột nhiên bị Ưu Lạc Nhạn ôm chặt, Lãnh Như Tuyết không vui nheo hai mi, hắn ta lạnh lùng đẩy Ưu Lạc Nhạn ra dưới sự giúp đỡ của Trương ma ma, trầm giọng nói: “Thái tử phi! Xin người hãy tự trọng!”

Ưu Lạc Nhạn bị hắn đẩy mạnh ra, lảo đảo vài bước, nếu như không phải Trương ma ma đứng phía sau ả ta, dúi ả ta, ả ta thật sự sẽ ngã dưới đất. Nhưng dù cho là vậy, cơ thể nhợt yếu đuối không chịu được gió của ả ta vẫn khẽ run rẩy, gương mặt lộ ra thần sắc tuyệt vọng, nước mắt, không ngừng chảy ra từ khóe mắt.

Nhưng ánh mắt nhìn ả ta của Lãnh Như Tuyết lại không mang chút thương tiếc, hắn lạnh lùng nhìn ả ta, ánh mắt không chút nhiệt độ, lạnh lùng nói: “Thái tử phi, người đừng quên thân phận bây giờ của mình, người là phi tử của đại hoàng huynh, sao có thể làm ra chuyện không hợp với thân phận như vậy? Chuyện hôm nay, ta có thể xem như chưa hề xảy ra, người hãy về phủ thái tử đi, tránh để đại hoàng huynh không tìm thấy mà lo lắng!”

Lời của Lãnh Như Tuyết khiến Ưu Lạc Nhạn không còn đất dung thân, lòng vốn đầy hy vọng của ả ta, phút chốc rơi xuống đáy vực, cơ thể run rẩy như lá rơi trước gió.

Lãnh Như Tuyết, cộng cả cứu mạng duy nhất lúc này của ả ta, nay đã hoàn toàn không còn hy vọng, nếu như ả ta bị đưa về phủ thái tử, chờ đợi ả ta, sẽ chỉ là địa ngục vạn kiếp bất phục!

Ả ta không thể trở về, ả ta không muốn không muốn trở về, nhưng ả ta phải làm sao mới có thể thoát ra khỏi lòng bàn tay của Lãnh Như Băng?

Ả ta không cam tâm, thật sự không cam tâm

Ưu Lạc Nhạn tuyệt vọng nhìn Lãnh Như Tuyết, trong lòng đột nhiên dâng lên cơn oán hận, ả ta mặt đầy nước mắt gào thét: “Như Tuyết, sao chàng có thể tuyệt tình đối với ta như vậy? Sao chàng có thể thấy ta chết mà không cứu? Sao chàng có thể?”

Đối diện với tri vấn có chút mất bình tĩnh của Ưu Lạc Nhạn, Lãnh Như Tuyết chỉ lãnh đạm quay mặt đi, trầm mặc không nói gì.

Cơn oán hận mãnh liệt đang gặm nhấm con tim Ưu Lạc Nhạn, cơn không cam trong lòng ngày càng mãnh liệt! ả ta cắn chặt môi, đột nhiên phát ra tiếng cười lạnh lạnh, rút nhanh chiếc trâm vàng trên tóc xuống, về mặt cực kì điên cuồng nhìn Lãnh Như Tuyết, hét: “Được, Lãnh Như Tuyết, người thấy chết không cứu phải không? Vậy thì ta sẽ chết cho người xem!”

Nói rồi, ả ta đưa cao tay cầm chiếc trâm, đâm mạnh vào ngực mình.

Lãnh Như Phong đứng bên cạnh nhìn thấy sự việc không ổn, tiến về trước một bước, nắm lấy tay Ưu Lạc Nhạn, nói: “Thái tử phi, người không cần kích động như vậy!”

Lãnh Như Tuyết đối với hành động của Ưu Lạc Nhạn phảng phất như không nhìn thấy, vẫn lãnh đạm nhìn ra phía ngoài cửa.

Ưu Lạc Nhạn bị thái độ của Lãnh Như Tuyết tức đến hồ đồ, không biết ả ta lấy đâu ra sức lực vùng khỏi tay Lãnh Như Phong, sau đó đâm mạnh trâm vào ngực mình, và hét: “Lãnh Như Tuyết, nếu như người đã vô tình như vậy, vậy thì hôm nay ta sẽ chết cho người xem!”

Khi chiếc trâm nhọn sắp đâm vào ngực của Ưu Lạc Nhạn, bị Lãnh Như Phong một chưởng đánh bay, nhưng đầu nhọn của chiếc trâm vẫn quệt ra một vết thương sâu trước ngực Ưu Lạc Nhạn.

Máu tươi, bỗng chốc nhuộm đỏ cả y phục của ả ta, Ưu Lạc Nhạn hét lên một tiếng, sau đó ngất đi.

Nhìn Ưu Lạc Nhạn ngất đi, Lãnh Như Phong mới bình tĩnh lại, hắn ta liếc nhìn Lãnh Như Tuyết, hỏi: “Như Tuyết, ả ta tính sao đây?”

Lãnh Như Tuyết sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nhìn Lãnh Như Phong, hàn giọng nói: “Nếu như ả ta muốn chết, thì cứ để ả ta chết!”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết quay ra phía cửa, lớn tiếng gọi: “Ngao Phong!”

Ngao Phong từ bên ngoài bước vào, liếc nhìn Ưu Lạc Nhạn ngất lịm dưới đất, sau đó hành lễ với Lãnh Như Tuyết: “Vương gia!”

Sắc mặt Lãnh Như Tuyết cực kì khó coi, màu đen thâm trầm lạnh băng, lạnh lùng phản phó Ngao Phong: “Ngao Phong, ngươi lập tức đi thông báo Ưu thừa tướng, nói là nữ nhi ông ta ở đây, bảo ông ta lập tức đến đây một chuyến! Mau đi đi, bất kể ngươi dùng thủ đoạn gì, nhất định phải đưa Ưu Thành Minh đến đây! Không được chậm trễ!”

“Vâng!” lời của Ngao Phong vừa dứt, người cũng đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 285: Âm mưu của hoàng đế

Đồng cung.

Ưu Vô Song theo sau lão ma ma ấy lẳng lặng bước đi, nhưng trong lòng càng ngày càng cảm thấy kì lạ, Đồng cung là tẩm cung của hoàng hậu, cung nhân hầu hạ ở đây dù cho không nhiều, cũng nên không ít mới đúng, nhưng sau khi nàng vào đây, lại không nhìn thấy bóng dáng của một cung nhân nào, chỉ thấy thị vệ canh giữ ngoài cửa và hai thái giám.

Nhưng mà dù cho trong lòng Ưu Vô Song cảm thấy kì lạ, nhưng nàng vẫn biết điều không hỏi, mà chỉ lẳng lẽ theo sau lưng lão ma ma ấy mà đi.

Cuối cùng, bước chân của lão ma ma ấy dừng trước một gian nhà phòng cực kì hào hoa, sau đó mặt không biểu cảm liếc nhìn Ưu Vô Song, nói: “Hoàng hậu nương nương ở trong ấy, người tự vào trong đi!”

Dứt lời, bà ta nhìn cũng không nhìn Ưu Vô Song, lẳng lẽ rời khỏi.

Ưu Vô Song nhìn theo bóng người của lão ma ma ấy, đột nhiên dâng lên cảm giác kì lạ, nàng đột nhiên cảm thấy, lão ma ma ấy tuy nhìn có vẻ già nua, nhưng bước chân lại cực kì nhẹ nhàng, không lẽ, bà ta là người có võ công, cao thủ thâm tàng bất lộ?

Ưu Vô Song lắc lắc đầu, vứt bỏ cách nghĩ kì lạ trong đầu, tự cười nhạo, đã lúc nào rồi, nàng còn có tâm trạng chú ý một hạ nhân, nàng thật là hết thuốc chữa mà!

Nàng bình tâm lại, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa nhà phòng ra, bước vào.

Bên trong nhà phòng tĩnh lặng, trướng màn màu hồng lẳng lặng rủ xuống, trong phòng thoang thoang mùi oải hương.

Đột nhiên, hai mắt Ưu Vô Song kinh hoàng mở to, bởi vì, nàng nhìn thấy một người nữ nhân một thân y phục hoa lệ lẳng lặng nằm dưới đất.

Kính hãi này khiến nàng lùi lại mấy bước, nàng đang định quay người lui ra ngoài, tuy nhiên chính trong lúc này, cánh cửa sau lưng bỗng nhiên đóng lại.

Tất cả những quỷ dị này, khiến Ưu Vô Song sợ đến hồn bay phách tán, cơ thể nàng sững tại chỗ, cách nghĩ duy nhất trong đầu chính là, đây là một âm mưu!

Tuy nhiên, chính vào lúc này, bỗng nhiên truyền đến một tiếng nói mang chút giọng cười: “Vô Song, lâu quá không gặp, sao gan của ngươi ngày càng nhỏ vậy?”

Ưu Vô Song quay đầu lại nhìn, chỉ thấy đằng sau tầng tầng lớp lớp trướng màn, từ từ bước ra một người một thân long bào màu vàng, và người đó, đáng ra là hoàng đế đang bệnh nằm liệt giường!

Hoàng đế lúc này đang mỉm cười, nhìn nàng.

Nhìn thấy hoàng đế đột nhiên xuất hiện, trong lòng Ưu Vô Song thật sự vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, nàng tiến lên trước, vui mừng nói: “Hoàng thượng? Sao lại là người? Đây là việc thế nào?”

Nhìn hành động thất lễ của Ưu Vô Song, hoàng đế không hề để tâm, ông ta cười nhẹ một tiếng, nhìn người nữ nhân nằm dưới đất nói: “Bà ta là hoàng hậu, hôm nay trầm có lời muốn nói với ngươi, cho nên để bà ta ngủ một chút.”

Ưu Vô Song kinh ngạc ngẩn người, nàng bây giờ thật sự khó mà hình dung tâm trạng của mình, sự ngạc nhiên và vui mừng này, thực sự là đến quá đột ngột.

Ngược lại hoàng đế lại không bận tâm đến thái độ thất lễ của Ưu Vô Song, ông ta đi đến chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, sau đó sắc mặt vui vẻ nói với Ưu Vô Song: “Vô Song, ở đây chỉ có trầm và ngươi, cho nên không cần câu nệ, ngồi đi!”

Ưu Vô Song giờ mới giật mình hồi thần lại, sau đó nhanh chóng đi đến bên cạnh hoàng đế ngồi xuống, hỏi: “Hoàng thượng, đây là việc gì? Không phải

hoàng hậu nương nương gọi Vô Song đến sao?”

Hoàng đế mỉm cười, nói: “Nếu như hoàng hậu gọi người đến, người cho rằng bây giờ người có thể nhìn thấy trăm sao? Tất cả những việc này, đều là trăm an bài!”

Ưu Vô Song nghe thấy lời của hoàng đế, bất giác khẽ sững sốt: “Hoàng thượng, sao người lại làm như vậy?”

Hoàng đế nghe thấy lời của Ưu Vô Song trầm mặc không nói gì, qua một lúc sau, mới thờ dãi nói: “Bởi vì, Tuyết Nhi mới là người kế vị của trăm, cho nên trăm không thể không làm như vậy!”

Dứt lời, hoàng đế liếc nhìn Ưu Vô Song, ngập ngừng, lại nói: “Năm ấy dưới sức ép của hoàng hậu, trăm không thể không lập Băng Nhi làm thái tử, vốn dĩ, Băng Nhi đích thực thích hợp làm vua của một nước hơn Tuyết Nhi, nhưng sau này vì sự xuất hiện của người, nên đã làm thay đổi tất cả, theo truyền thuyết trăm năm trước, người chính là người định mệnh của Tây Diệm, người sẽ trở thành hoàng hậu của Tây Diệm ta, ý trời không thể trái, cho nên, trăm không thể không bỏ đi tất cả những việc này, chỉ vì để Tuyết Nhi có thể thuận lợi kế thừa hoàng vị của trăm.”

Ưu Vô Song đối với lời nói của hoàng đế có chút ngờ hoặc không hiểu, nàng sững sốt một lúc, mới nói: “Hoàng thượng, nếu như vậy người hà tất giả bệnh? Người trực tiếp phế ngôi vị thái tử của Lãnh Như Băng lập Lãnh Như Tuyết không phải là được rồi?”

Đối với lời nói vô lễ của Ưu Vô Song, hoàng đế chỉ mỉm cười, nói: “Nếu như việc đơn giản như thế, thì trăm đã không cần khổ tâm phí sức như vậy!”

Nói rồi, ông ta không đợi Ưu Vô Song nói gì, lại tiếp tục nói: “Băng Nhi thân là thái tử nhiều năm, thế lực trong triều không thể xem thường, nay cộng thêm hoàng hậu, như vậy, dù trăm muốn phế ngôi vị thái tử của Băng Nhi, cũng không phải nói phế là phế được! Hơn nữa, Băng Nhi là trưởng tử, nếu như trăm nhất quyết phế Băng Nhi, lập Tuyết Nhi lên làm thái tử, e là quần thần trong triều sẽ không sinh tâm bất phục đối với Tuyết Nhi.”

Ưu Vô Song nghe thấy những lời này của hoàng đế, mới hiểu rõ tất cả, nàng đã biết mà, lão hoàng đế hồ ly này sao bệnh hồ đồ được? Thì ra tất cả đều là quỷ kế của ông ta, chỉ vì để Lãnh Như Băng vội vàng đoạt vị, để danh chính ngôn thuận phế đi ngôi vị thái tử của Lãnh Như Băng.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác cảm thấy bị ai thay cho Lãnh Như Băng vì có người phụ thân như vậy, nếu như hẳn ta biết được tất cả những việc này đều là âm mưu do phụ thân hẳn ta đích thân bày kế, chỉ vì để phế đi ngôi vị thái tử của hẳn ta, không biết trong lòng hẳn ta sẽ nghĩ thế nào? Chắc hẳn nhất định sẽ rất buồn?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 286: Xuất cung

Hoàng đế nhìn Ưu Vô Song trầm mặc không nói gì, phảng phất như biết được trong lòng nàng đang nghĩ gì, thờ dãi một tiếng, nói: “Vô Song, người là một nữ nhân thông tuệ, người nên biết, sinh ra trong hoàng gia, nhiều lúc có rất nhiều việc đều vô nại.”

Lúc nói những lời này, ánh mắt hoàng đế thoáng qua tia bất lực sâu sắc.

Ưu Vô Song vẫn trầm mặc không nói gì, nhưng lòng từng chút từng chút trầm xuống, nàng không muốn con trai của mình sau này cũng như vậy, vì quyền lực mà đầu đá với thân nhân.

Sắc mặt hoàng đế trầm trọng, đột nhiên như nhớ ra gì đó, đột nhiên nhìn Ưu Vô Song hỏi: “cháu của trăm đã bao lớn rồi?”

“Hả?” Ưu Vô Song đột ngột bị hỏi, nhất thời không kịp phản ứng, chỉ ngờ hoặc nhìn hoàng đế.

Hoàng đế mỉm cười, hỏi lại lần nữa: “Hoàng tôn của trăm, năm nay chắc đã hơn bốn tuổi rồi nhỉ? Đợi khi việc này qua đi, người hãy đưa hoàng tôn của ta vào cung bồi trăm.”

Ưu Vô Song miễn cưỡng cười khô một tiếng, nói: “Vâng.”

Bên ngoài dạ dạ văng vẳng, nhưng trong lòng nàng lại mắng chửi lão hoàng đế hồ ly, Niệm Nhi còn nhỏ như vậy, để Niệm Nhi vào cung, vậy thì không phải lấy mạng nàng sao?

Nhưng mà lần này, hoàng đế lại không ngờ trong lòng Ưu Vô Song mắng ông ta, ông ta vừa ý gật gật đầu, lấy từ trong người ra một tấm kim bài, đưa cho Ưu Vô Song, nói: “Vô Song, bây giờ đã không còn sớm nữa, tấm kim bài này, là binh phù có thể điều động binh lực trong kinh thành, người hãy giữ cẩn thận, đem ra cung cho Tuyết Nhi, trăm tin là Tuyết Nhi sẽ biết nên làm thế nào.”

Ưu Vô Song hai tay đón lấy lệnh bài, nhẵn mặt nói: “Hoàng thượng, người cho Vô Song cũng không có ích gì, Vô Song bây giờ bị nhốt ở đây, làm sao có thể ra ngoài?”

Hoàng đế cười nhẹ một tiếng, đứng dậy, nói: “Trẫm tự sẽ cho người đưa người ra cung, người sợ gì chứ? Được rồi, đã không còn sớm nữa, một lúc nữa hoàng hậu sẽ tỉnh lại, trẫm còn có việc, người hãy rời khỏi đi!”

Dứt lời, hoàng đế không đợi Ưu Vô Song nói gì, vỗ nhẹ tay, theo sau tiếng vỗ tay của hoàng đế, trong nhà đột nhiên xuất hiện một người, người đó che mặt, một thân hắc y, nhìn không rõ dung mạo của hắn ta.

Chỉ thấy hắn ta hành lễ với hoàng đế, sau đó đứng im tại đó.

Hoàng đế không để tâm ánh mắt ngờ hoặc kinh ngạc của Ưu Vô Song, trầm giọng nói với hắc y nhân: “Vô Ảnh, người hãy đưa thất vương phi an toàn về thất vương phủ, không được có nửa chút sơ sẩy, biết chưa?”

Hắc y nhân ấy khẽ cúi đầu, đáp: “Vâng!”

Hoàng đế lúc này mới quay đầu nói với Ưu Vô Song: “Được rồi, Vô Song, người hãy theo Vô Ảnh đi đi! Hắn ta sẽ đưa người an toàn ra cung.”

Dứt lời, hoàng đế không quan tâm Ưu Vô Song, quay người đi vào trong trường màn.

Ưu Vô Song còn chưa kịp cáo từ với hoàng đế, hắc y nhân kia tựa như quỷ mị, nhấc lấy cổ áo Ưu Vô Song, nhấc nàng dậy, và lạnh lùng nói: “Thất vương phi, đặc tội rồi!”

Nói rồi, thuận tay điểm một điểm trên người Ưu Vô Song, sau đó không chút tiếng động đưa nàng nhảy lên mái nhà.

Ưu Vô Song sợ đến hết thất thanh, nhưng nàng đột nhiên phát hiện mình không phát ra được tiếng nào. Lúc này nàng mới hồi thần, tên hắc y nhân chết tiệt này đã điểm huyệt cấm của nàng.

Hết cách, Ưu Vô Song chỉ còn cách tròng mắt lườm tên hắc y nhân, sau đó nhắm nghiền hai mắt.

Qua một lúc sau, Ưu Vô Song mới cảm thấy được hai chân mình chạm đất, nàng mở hai mắt ra, chỉ thấy mình đứng trước một cửa sổ đóng kín, xung quanh căn nhà đen ngòm.

Còn hắc y nhân sau khi xuất hiện ở cửa động, không nói một lời, nhấc lấy Ưu Vô Song thoáng vào.

Trong động, đen đến mức đưa tay không thấy năm ngón, Ưu Vô Song chỉ cảm thấy gió không ngừng thổi bên tai, còn bản thân cứ như một búp bê rách, bị tên hắc y nhân ấy nhấc lên, bay về trước với tốc độ nhanh nhất.

Không sai, chính là bay! Bởi vì, lúc này nàng hoàn toàn bị tên hắc y nhân gọi là Vô Ảnh nhấc trên tay, hai chân căn bản không chạm đất.

Nhưng mà trong lòng Ưu Vô Song đã hoàn toàn bình tĩnh lại, nàng biết, lối đi bí mật này, chắc là đường thông ra ngoài hoàng cung, chỉ cần ra ngoài cung, nàng có thể trở về bên cạnh Lãnh Như Tuyết, có thể gặp lại con trai.

Lối đi bí mật này cực kì dài, không biết đi bao lâu, Ưu Vô Song chỉ cảm thấy tứ chi mình đều cứng đờ, họ vẫn không ngừng đi trong lối đi bí mật.

Trong tình trạng buồn ngủ và tứ chi đau nhức, Ưu Vô Song không còn chống cự được nữa, chìm vào giấc ngủ.

Không biết qua bao lâu, Ưu Vô Song bị người ta vỗ dậy, nàng mở hai mắt, có chút bàng hoàng nhìn người toàn thân hắc y trước mắt, nói: “Đến rồi sao?”

Hắc y nhân khẽ gật đầu, giọng nói vẫn lạnh lùng: “Thất vương phi, chúng ta đã ra khỏi hoàng cung, tiếp theo đây hắn ta sẽ đưa người về thất vương phi.”

Ưu Vô Song giờ mới phát hiện, trước mặt bản thân có thêm một thiếu niên không bắt mắt. Hơn nữa, nơi họ đang đứng, lại là trong một khu rừng.

Cách nơi của họ không xa, có một chiếc xe ngựa cũ rách.

Ưu Vô Song khẽ gật đầu với Vô Ảnh, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn người, Vô Ảnh!”

Vô Ảnh không để tâm đến Ưu Vô Song, chỉ thấy bóng hắn ta thoáng chớp, tựa như quỷ mị, phút chốc biến mất vào trong khu rừng.

Còn vị thiếu niên nhìn không bắt mắt kia mặt tươi cười bước đến, nói với Ưu Vô Song: “Thất vương phi, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi!”

Ưu Vô Song liếc nhìn vị thiếu niên ấy, sau đó lẳng lặng bước lên xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 287: Gió mưa ập đến 1

Thất vương phủ.

Trong đại đường, không khí trầm lắng.

Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong thần sắc nghiêm trọng, trầm mặc không nói gì.

Ưu Lạc Nhan ngất đi nay đã được người diu ngồi trên ghế, vết thương trước ngực đã không còn chảy máu, chỉ là y phục màu hồng đã nhuộm vết máu đỏ tươi, nhìn khiến người ta kinh hãi.

Ngạo Phong đi đã hơn nửa canh giờ, nhưng vẫn chưa có chút tin tức gì, thật là khiến họ không thể không lo lắng.

Chính trong khi áp ngày càng nặng nề này, ngoài đại đường truyền đến một trận bước chân, Trương ma ma bước vào trong, nhìn Ưu Lạc Nhan vẫn còn hôn mê, hạ thấp giọng nói với Lãnh Như Tuyết: “Vương gia đại hỷ, vương phi đã trở về!”

Cơ thể cao to của Lãnh Như Tuyết khẽ giật chân động, hai mắt nhìn chăm chăm Trương ma ma, trầm giọng nói: “Trương ma ma, người nói gì?”

Trương ma ma khẽ mỉm cười, nói lần nữa: “vương gia, vương phi đã trở về, bây giờ vương phi đang ở thư phòng đợi người!”

Lãnh Như Tuyết không dám tin nhưm nhưm mảy, hần quay đầu nhìn Lãnh Như Phong, nói: “Lục hoàng huynh, đệ đi một lúc, Song Nhi trở về rồi! lát nữa Ngạo Phong về, huynh hãy cho người báo với đệ!”

Nói rồi, Lãnh Như Tuyết không đợi Lãnh Như Phong đồng ý, lớn bước bước ra ngoài.

Trong thư phòng.

Ưu Vô Song yên lặng ngồi trên ghế, hai tay siết chặt tấm kim bài, cuối cùng cũng an toàn trở về thất vương phủ rồi, nhưng mà không biết tại sao, trong lòng nàng có cảm giác bất an mãnh liệt.

Nàng gặp được Trương ma ma, từ phía bà ta biết được việc của Ưu Lạc Nhan, biết được Ưu Lạc Nhan lúc này đến thất vương phủ, khiến lòng đang vui mừng của nàng phút chốc rơi xuống đáy vực.

Nàng không phải vì sợ Ưu Lạc Nhan tình cũ chưa dứt với Lãnh Như Tuyết, điều nàng sợ là, không biết Lãnh Như Băng đang đánh chủ ý gì.

Thư phòng tĩnh lặng, Lãnh Như Tuyết còn chưa đến, lòng nàng càng thấp thỏm không yên! Nàng không còn kiên nhẫn nữa, đứng từ ghế dậy, xông ra ngoài thư phòng!

Tuy nhiên, chính vào lúc này, cửa thư phòng bất ngờ bị đẩy ra, nàng không kịp thu thế, đâm vào người đến, và nàng rất nhanh đã bị đôi tay rắn chắc ôm chặt, bên tai truyền đến tiếng nói trầm thấp đầy vui mừng của Lãnh Như Tuyết: “Song Nhi?”

Ưu Vô Song ngẩn đầu, nhìn thấy người đến là Lãnh Như Tuyết, lòng cuối cùng cũng nhẹ nhõm, tuy chỉ cách mấy ngày không gặp, nhưng ngửi mùi hương quen thuộc của hần, tâm trạng khẩn trương của Ưu Vô Song bỗng chốc bình tĩnh lại.

Nàng nhẹ nhàng dựa đầu vào lòng Lãnh Như Tuyết, cảm nhận ấm áp đến từ cơ thể hần, nhẹ nhàng nói: “Lãnh Như Tuyết, ta trở về rồi!”

Lãnh Như Tuyết lúc này lòng đầy vui mừng, hần không nói gì, chỉ lẳng lẳng ôm chặt nàng vào lòng, nàng cuối cùng cũng trở về, những ngày tháng lòng thấp thỏm không yên đó, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Trong giây phút gặp được nàng, hần mới biết bản thân lo lắng cho nàng biết bao, nhớ nàng biết bao, lúc này nếu như không phải nàng thật sự trong vòng tay của hần, hần cơ hồ không dám tin, nàng lần nữa trở về bên cạnh hần.

Hai người cứ như vậy yên lặng ôm lấy nhau, không ai nói gì, giờ khắc này, thứ họ cần là yên tĩnh.

Cứ như vậy, qua một lúc lâu, Lãnh Như Tuyết mới nhẹ nhàng buông Ưu Vô Song ra, nhìn dung mạo của nàng, khàn giọng hỏi: “Song Nhi, sao nàng ra cung rồi?”

Ưu Vô Song cũng lẳng lẳng nhìn hần: “Lãnh Như Tuyết, người ốm rồi!”

Nói rồi, nàng không đợi hần nói gì, lại đưa tấm kim bài trong tay cho Lãnh Như Tuyết, nói: “đây là hoàng thượng bảo ta giao cho người, là hoàng thượng phái người đưa ta về, Lãnh Như Tuyết, ta có một dự cảm bất an, Niệm Nhi đâu? Niệm Nhi bây giờ ở đâu? Ta muốn gặp Niệm Nhi.”

Lãnh Như Tuyết nhìn bộ dạng lo lắng của nàng, lấy tay nhẹ nhàng vỗ vai nàng, an ủi: “Song Nhi, đừng lo lắng, Niệm Nhi bây giờ rất tốt, ta đã an bài Niệm Nhi và Vân Nhi đến một nơi an toàn, nàng đừng lo lắng!”

Nói rồi, ngáp ngừng, lại nhìn tấm kim bài trong tay, hỏi: “Song Nhi, đây là phụ hoàng bảo nàng giao cho ta? Phụ hoàng bây giờ thế nào? Người không sao chứ?”

Ưu Vô Song hít một hơi sâu, sau đó kể hết những việc xảy ra trong cung với Lãnh Như Tuyết, sau khi hết, mới nói: “ngươi yên tâm, hoàng thượng không sao, tất cả những việc này, là do hoàng thượng an bài.”

Dứt lời, ngáp ngừng, Ưu Vô Song lại lo lắng liếc nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Lãnh Như Tuyết, Ưu Lạc Nhạn bây giờ ở trong phủ sao? Ngươi định làm thế nào? E rằng đây là âm mưu của Lãnh Như Băng!”

Lãnh Như Tuyết khẽ gật đầu, trầm giọng nói: “Ưu Lạc Nhạn đích thực ở trong phủ, Song Nhi, trong phủ đêm nay e là không yên bình, lát nữa đợi khi Ngao Phong trở về, ta bảo Ngao Phong đưa nàng đến chỗ Niệm Nhi.”

Ưu Vô Song biết việc này tuyệt đối nghiêm trọng, nếu không, Lãnh Như Tuyết tuyệt đối không nói với nàng những lời này, bây giờ cả thất vương phủ sắp gặp nạn, nàng lại sao có thể một mình rời khỏi?

Nhất thời khẽ lắc đầu, nói: “Lãnh Như Tuyết, ta không đi, ta muốn ở lại đây.”

Ưu Vô Song hai mi khẽ nheo, nói: “Song Nhi, đừng ngang bướng, nàng nên biết, nếu như Ưu Lạc Nhạn đến đây là do Lãnh Như Băng có ý sắp đặt, vậy thì cả thất vương phủ đêm nay sẽ không yên, ta cần phải đưa nàng rời khỏi đây mới có thể yên tâm xử lý việc này.”

“Không! Ta không đi!” Ưu Vô Song ngẩng cao đầu, gương mặt kiêu mã đầy cô chấp, nàng cố chấp nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Ngươi bảo ta đi, ta đi mà không yên tâm, ta sẽ lên trở về! Lãnh Như Tuyết, nếu như trong lòng ngươi thật sự có ta, thì đừng bảo ta đi lúc này! Nếu không, ta sẽ hận ngươi, cả đời sẽ không tha thứ cho ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 288: mưa gió ập đến 2

Lãnh Như Tuyết nhìn gương mặt nhỏ cô chấp kia, trong lòng đầy ám áp, nhưng hấn không thể để nàng ngang bướng, nếu như việc đêm xảy đúng như hấn đoán thì hấn tuyệt đối không thể để nàng ở lại, bởi vì nếu như hấn đoán không lầm thì, thất vương phủ đêm nay sẽ có một cơn gió tanh mưa máu.

Hai mi hấn nhú chặt, đang định khuyên Ưu Vô Song, đột nhiên ngoài cửa truyền đến trận bước chân vội vã, cửa thư phòng bỗng chốc bị đẩy ra, Trương ma ma thần sắc cực kì vội vã bước vào, nói với Lãnh Như Tuyết: “Vương gia, không hay rồi, thái tử đem theo quan binh bao vây cả thất vương phủ, nói là đến chỗ vương gia đòi người.”

Nghe thấy lời của Trương ma ma, lòng Lãnh Như Tuyết trầm hấn xuống, hấn nhìn Ưu Vô Song, trầm ngâm một lúc, sau đó nói: “Song Nhi, nàng ở lại đây, đừng ra ngoài, ta ra chút sẽ vào!”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết lớn bước ra ngoài.

Đại đường.

Sắc mặt Lãnh Như Băng âm trầm nhìn người ngăn hấn ta – Lãnh Như Phong, đối với Ưu Lạc Nhạn ngắt đi kia nhìn cũng không nhìn, lạnh lùng nói: “Lục hoàng đệ, đệ định ngăn bốn thái tử sao? Lãnh Như Tuyết đang ở đâu? Bảo hấn ra đây gặp bốn thái tử!”

Lãnh Như Phong lạnh lùng nhìn Lãnh Như Băng, cũng lạnh lùng nói: “Đại hoàng huynh nói vậy là ý gì? Dù cho đại hoàng huynh có việc muốn tìm Như Tuyết, cũng không cần đàn trận như vậy chứ? Đây là thất vương phủ của Như Tuyết, không phải là phủ thái tử của đại hoàng huynh!”

Lãnh Như Băng nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, lạnh lùng cười một tiếng, lớn tiếng nói: “Lãnh Như Tuyết to gan không những dám câu dẫn hoàng tẩu làm ra chuyện vô sỉ như vậy, hơn nữa làm thái tử phi của bốn thái tử bị thương, bốn thái tử đến tìm hấn đòi công đạo, không lẽ không đúng sao? Lãnh Như Phong, việc này không liên quan đến ngươi, ta khuyên ngươi đừng nhún tay vào! Nếu không hừ!”

Lời của Lãnh Như Băng đầy uy hiếp, Lãnh Như Phong sao lại không hiểu? Chỉ thấy hấn ta cười nhẹ một tiếng, nói: “Đại hoàng huynh, huynh nói vậy là không đúng rồi, lúc này Như Tuyết luôn ở cùng đệ, khi nào đi câu dẫn thái tử phi? Thái tử phi hôm nay đột nhiên đến thăm, hạ nhân của thất vương phủ có thể làm chứng! Huynh nói Như Tuyết làm thái tử phi bị thương, đó càng là một chuyện nhục cười, thái tử phi đúng là bị thương, nhưng mà đó là do thái tử phi tự gây ra, không liên quan đến Như Tuyết!”

Lãnh Như Băng nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, mặt phút chốc trầm xuống, lạnh lùng nói: “Lục hoàng đệ, đệ đang bảo vệ Lãnh Như Tuyết sao? Nếu như là vậy, đừng trách người làm hoàng huynh ta đây không nói tình nghĩa!”

Lãnh Như Phong mặt không biến sắc nhìn Lãnh Như Băng nói: “Như Phong không hề muốn bảo vệ Như Tuyết, Như Phong chỉ nói sự thật, nếu như đại hoàng huynh không thể chấp nhận được, vậy thì Như Phong cũng không có gì để nói! Chỉ là, đại hoàng huynh đừng quên, bất luận chuyện đúng hay sai, đại hoàng huynh không nên tự ý dẫn binh lính xông vào thất vương phủ!”

Lãnh Như Băng nghe lời của Lãnh Như Phong, đột nhiên cười lớn tiếng, nói: “thất vương phủ? Thái tử phi của bốn thái tử bị thương ở thất vương phủ này, bây giờ hôn mê bất tỉnh, không lẽ bốn thái tử không thể đến tìm Lãnh Như Tuyết hỏi tội? Lãnh Như Phong, ngươi trăm chiều bảo vệ Lãnh Như Tuyết, đừng trách bốn thái tử không nói tình nghĩa!”

Nói rồi, Lãnh Như Băng không đợi Lãnh Như Phong nói gì, quay đầu quát lớn: “Bắt lấy Lãnh Như Phong cho bốn thái tử!”

Quan binh đứng sau lưng Lãnh Như Băng nghe thấy lời phân phó của Lãnh Như Băng, phút chốc xông về phía Lãnh Như Phong.

Lãnh Như Phong nào có cam tâm chịu trói? Ánh mắt hắn ta thoáng qua tia sát ý, thoáng thấy một trận huyết chiến sắp diễn ra. Tuy nhiên chính vào lúc này, đột nhiên truyền đến tiếng quát lớn: “Dừng tay!”

Đám người định thần quay đầu lại, chỉ thấy Lãnh Như Tuyết xuất hiện ở cửa đại đường.

Chỉ thấy Lãnh Như Tuyết xuất hiện, ánh mắt Lãnh Như Băng thoáng qua tia lạnh, hắn ta vỗ nhẹ tay một cái, cười lạnh nói: “Lãnh Như Tuyết, ngươi cuối cùng cũng chịu ra đây rồi sao?”

Sắc mặt Lãnh Như Tuyết âm trầm, lạnh lùng đi đến trước mặt Lãnh Như Băng, lạnh lùng nói: “Đại hoàng huynh, huynh như vậy là ý gì?”

Lãnh Như Băng cười nhẹ một tiếng, nói: “Lãnh Như Tuyết, ý của bốn thái tử, trong lòng ngươi rất rõ! Lại hà tất cần bốn thái tử nói ra?”

Lãnh Như Tuyết cười lạnh lùng, nói: “Thần đệ không hiểu ý đại hoàng huynh, nếu như đại hoàng huynh đến đón thái tử phi về phủ, vậy thì dàn bày vậy cũng hơi lớn đấy chứ?”

Sắc mặt Lãnh Như Băng trầm xuống, đột nhiên nghiêm giọng quát: “Lãnh Như Tuyết, ngươi câu dẫn hoàng tẩu vốn là tử tội, không lẽ bây giờ ngươi còn muốn xảo biện sao? Nay nếu như ngươi giao binh quyền trong tay ra, bốn thái tử sẽ tha chết cho ngươi! Nếu không, ngươi đừng trách bốn thái tử san bằng thất vương phủ của ngươi!”

Mâu đen thâm trầm của Lãnh Như Tuyết thoáng qua tia phẫn nộ, gương mặt sắc lạnh không chút biểu cảm, hắn cười lạnh một tiếng, hàn giọng nói: “Vậy sao? đại hoàng huynh muốn san bằng thất vương phủ của thần đệ vậy thì phải xem đại hoàng huynh có cái bản lĩnh đó không!”

Nói rồi, Lãnh Như Tuyết vỗ tay một cái, bỗng chốc, trong đại đường xuất hiện nhiều hắc y nhân, đối diện với người mà Lãnh Như Băng dẫn đến.

Không khí trong đại đường bỗng chốc trở nên khàn trương, cả đại đường bay đầy sát khí.

Lãnh Như Băng nhìn hắc y nhân đột nhiên xuất hiện ở đại đường, cười lạnh một tiếng, kinh miệt nói: “Lãnh Như Tuyết, ngươi cho rằng với mấy ám vệ này của ngươi, thì có thể ngăn được bốn thái tử sao? Ngươi thật là xem thường bốn thái tử rồi!”

Lãnh Như Tuyết cười lạnh một tiếng, đáp: “Có ngăn được hay không, đại hoàng huynh rất nhanh sẽ biết! Đại hoàng huynh tự ý đưa lính xông vào đây, chắc là cũng có chuẩn bị, chỉ là, đại hoàng huynh đừng quên, đưa lính tự ý xông vào vương phủ của bốn vương, dù cho đại hoàng huynh là thái tử, cũng là tử tội!”

Lãnh Như Băng cười khiêu khích, đột nhiên lấy từ trong người ra một cuộn thánh chỉ, cười lạnh nói: “Nếu như bốn thái tử không có thánh chỉ, sao dám đến đây bắt người? Lãnh Như Tuyết, bốn thái tử khuyên ngươi hãy ngoan ngoãn bó tay chịu trói, tội danh kháng chỉ, ngươi không gánh nổi đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 289: Mưa gió ập đến 3

Nhìn thấy Lãnh Như Băng lấy thánh chỉ ra, biểu tình của Lãnh Như Tuyết không đổi, hắn lạnh lùng nhìn Lãnh Như Băng, cười lạnh nói: “Vậy sao? Nếu như là vậy, thần đệ cũng xin khuyên đại hoàng huynh một câu, dù cho đại hoàng huynh là đương kim thái tử, nhưng mà nếu như giả truyền thánh chỉ, cũng là tử tội! Đại hoàng huynh thân là thái tử nhiều năm, luật pháp của Tây Diêm, chắc không cần thần đệ nói nhiều chứ?”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, sắc mặt Lãnh Như Băng bỗng chốc trở nên cực kỳ khó coi, sát ý trong mắt hắn ta càng tăng kịch liệt, đột nhiên ném mạnh thánh chỉ trong tay xuống đất, thần thái cực kỳ cuồng ngạo nói: “Vậy thì đã sao? Không lẽ ngươi cho rằng ngươi có cơ hội gặp được phụ hoàng sao? Lãnh Như Tuyết, nếu như ngươi đủ thông minh thì hãy ngoan ngoãn giao binh quyền trong tay ra, nếu không, hôm nay ở đây sẽ là đất chôn thân của huynh đệ hai ngươi!”

Dứt lời, vẫy tay, quan binh sau lưng hắn tựa như nước tràn xông về phía Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong.

Ám vệ hộ trước Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong cũng tiến lên, chớp mắt đại đường đao quang kiếm ảnh, hỗn chiến diễn ra.

Binh lính Lãnh Như Băng dẫn đến nhiều như nước tràn, ám vệ của Lãnh Như Tuyết tuy võ công cao cường, nhưng lại vì nhân số ít mà rơi vào thế hạ

phong, theo sau binh lính không ngừng ngã xuống, những ám vệ ấy cũng dần dần bắt đầu không trụ được mà bị thương.

Nhưng dù cho như vậy, họ vẫn ngoan cường ngăn trước Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong.

Nhìn Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong bị nhốt ở giữa, khước môi Lãnh Như Băng cong lên nụ cười lãnh khốc.

Theo sau những ám vệ không ngừng bị thương, đã bắt đầu có một số ám vệ bị thương nặng ngã xuống, Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong cũng không thể không gia nhập vào trận chiến.

Hai mi Lãnh Như Tuyết nhú chặt, hần quan sát xung quanh, sau đó thuận tay một chưởng đánh bay một tên quan binh xông đến, sau đó bay lên một chưởng đánh nát một cánh cửa, nhảy ra ngoài, lớn tiếng nói với Lãnh Như Phong: “Lục hoàng huynh, ra đây!”

Lãnh Như Phong phút chốc hiểu ý Lãnh Như Tuyết, thân hình nhẹ bay, chớp mắt cũng nhảy ra ngoài.

Nhìn thấy Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong ra khỏi đại đường, sắc mặt Lãnh Như Băng bỗng chốc trầm xuống, thân ảnh hần ta khẽ cử động, đuổi theo ra ngoài trước, quan binh sau lưng cũng lũ lượt theo hần ta đuổi theo ra ngoài.

Tuy ra khỏi đại đường, đến vườn ngoài rộng lớn, nhưng Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong vẫn trong tình thế ác liệt, họ vẫn bị những quan binh đuổi theo vây ở giữa.

Lãnh Như Băng thấy quan binh nhất thời không bắt được Lãnh Như Tuyết hai người, cười lạnh một tiếng, thuận tay rút thanh kiếm của thị vệ sau lưng hần ta, thân ảnh thoáng bay, nhanh tựa chớp điện đâm về phía Lãnh Như Tuyết.

Chớp mắt, cùng Lãnh Như Tuyết đấu với nhau.

Thời gian qua đi, ám vệ của Lãnh Như Tuyết ngã xuống ngày càng nhiều, những binh lính ấy vẫn xông đến như nước tràn, Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong bắt đầu cảm thấy khó chống chọi.

Rất nhanh, trên mình hai người đã tăng thêm màu sắc, áo bào vốn dĩ màu trắng của Lãnh Như Tuyết đã nhuộm chấm chấm đỏ tươi, nhìn rất chói mắt.

Hần và Lãnh Như Băng võ công vốn dĩ không phân cao thấp, nhưng cộng thêm những binh lính không ngừng xông đến, Lãnh Như Tuyết dần dần rơi thế hạ phong, bất cẩn bị một kiếm của Lãnh Như Băng quét qua, nhất thời ở bụng rách ra một vết thương, máu tươi phút chốc trào ra, nhuộm đỏ cả một mảng áo bào của hần.

Ưu Vô Song trốn ở chỗ tối nhìn thấy Lãnh Như Tuyết bị thương, trong lòng thầm lo lắng, nàng cơ hồ không khống chế được mình, muốn xông ra ngoài, nhưng thân ảnh nàng vừa mới cử động, đã bị người kéo lại, tiếng nói kinh hoàng của Trương ma ma vang lên bên tai: “vương phi, đừng!”

Ưu Vô Song trong lòng lo lắng, nhưng Trương ma ma tuy nhìn có vẻ tuổi cao, nhưng sức lực ở tay lại lớn kinh người, nàng vùng vẫy không thoát, lòng càng nóng như lửa đốt.

Mất thấy tình cảnh trước mắt ngày càng nguy kịch, vòng vây bị bao vây ngày càng nhỏ, trong lúc Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong sắp không trụ được, đột nhiên ngoài cửa thất vương phủ tràn vào lượng lớn quan binh, người dẫn đầu lớn tiếng quát: “Dừng tay!”

Nhìn thấy người đến là ai, Ưu Vô Song mới thở phào, bởi vì người đến không phải ai khác mà chính là thị vệ thân cận của Lãnh Như Tuyết, Ngao Phong.

Người theo sau lưng Ngao Phong cơ hồ đứng đầy cả vườn, khống chế toàn bộ người Lãnh Như Băng đưa đến.

Lãnh Như Băng nhìn thấy sự xuất hiện của Ngao Phong, sắc mặt bỗng chốc tái xanh, hần ta thuận tay hươ ra một kiếm, sau đó nhảy ra ngoài, hai mắt nhìn chăm chăm lão thái giám đứng bên cạnh Ngao Phong, hần giọng nói: “Diệp công công, ngươi vậy là có ý gì?”

Thái giám gọi là Diệp công công kia hiển nhiên cũng biết Lãnh Như Băng, chỉ thấy ông ta không nóng không lạnh mỉm cười, nói: “Lão nô tham kiến thái tử gia và các vương gia!”

Dứt lời, cười với Lãnh Như Băng nói: “Thái tử gia không cần tức giận, nô tài là phụng ý chỉ của hoàng thượng đến đây tuyên chỉ!”

Nói rồi, ông ta mặc kệ sắc mặt khó coi đỏ của Lãnh Như Băng, thân thái tử tự nhiên mở thánh chỉ trong tay ra, cao giọng nói: “Lãnh Như Băng tiếp chỉ!”

Ánh mắt Lãnh Như Băng thoáng qua tia tức giận, nhưng dưới con mắt nhiều người, hần ta không thể không quỳ xuống.

Nhìn thấy Lãnh Như Băng quỳ xuống tiếp chỉ, Diệp công công mới tiếp tục tuyên: “phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Đương kim thái tử Lãnh Như Băng tự ý điều binh mã vào kinh thành, có tâm đoạt quyền mưu vị, vì vậy nên truất phế ngôi vị thái tử, giao trả binh quyền trong tay, khâm thủ!”

Tuyên xong, Diệp công công mỉm cười nói: “Lãnh Như Băng, tiếp chỉ đi!”

Tuy nhiên sắc mặt Lãnh Như Băng tái xanh, hai tay siết chặt với nhau, trán nổi gân xanh, hần ta không nhận thánh chỉ trên tay Diệp công công mà ánh mắt phóng ra tia sát khí, đột nhiên ra tay nhanh như điện chớp, một chưởng vỗ về phía Diệp công công trước mặt hần ta.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 290: Sự tuyệt vọng của Lãnh Như Băng

Diệp công công không phòng bị, bị Lãnh Như Băng một chưởng đánh trúng, nhất thời bị đánh bay đi, sau đó ngã mạnh xuống đất, miệng phun máu tươi, sắc mặt trắng như giấy, nhìn không sống nổi.

Mọi người không ngờ Lãnh Như Băng dám trước mặt nhiều người hạ độc thủ với Diệp công công, bất giác toàn bộ sống sót, nhưng mà rất nhanh đã nhanh chóng vây quanh Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Tuyết thân mang trọng thương, dùng thanh kiếm trong tay trụ dưới đất, miễn cưỡng đứng dậy, nhưng sắc mặt trắng bệch của hắn đã bán đứng hắn, hiển nhiên hắn vì mất nhiều máu nên cơ thể đã bắt đầu yếu đi.

Thấy Ngao Phong đến, tình thế được xoay chuyển, Ưu Vô Song cũng không quan tâm gì nữa, ra sức vùng khỏi tay Trương ma ma, nhanh chóng chạy về phía Lãnh Như Tuyết, gọi: “Lãnh Như Tuyết, người sao rồi?”

Xung quanh đứng đầy binh lính, Ưu Vô Song một nữ tử đột nhiên chạy ra, nhìn rất chói mắt, ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người nàng.

Tuy nhiên, Ưu Vô Song hoàn toàn không để tâm, nàng nhanh chóng đi về phía Lãnh Như Tuyết, hai tay đỡ hắn, lo lắng hỏi: “Người không sao chứ?”

Lãnh Như Tuyết thấy Ưu Vô Song đột nhiên chạy ra, ánh mắt thoáng qua tia vô nại, nói: “Song Nhi, nàng mau trở về đi, đừng ra đây!”

Ưu Vô Song đối với lời của hắn tựa như không nghe thấy, chỉ thấy nàng dùng sức xé rách váy của mình, sau đó tay chân nhanh nhẹn băng bó vết thương cho Lãnh Như Tuyết, nhưng vết thương ở bụng Lãnh Như Tuyết thật sự quá sâu, nàng mới băng vào, máu đã thấm qua.

Điều này càng khiến Ưu Vô Song lo lắng, chỉ thấy vết thương vẫn không ngừng chảy máu, nàng bất giác lo lắng nói: “Làm sao đây? Lãnh Như Tuyết, máu không ngừng được.”

Và chính trong lúc Ưu Vô Song vì vết thương không ngừng được máu của Lãnh Như Tuyết mà lo lắng, thì lại không nhìn thấy, khi Lãnh Như Băng nhìn thấy nàng xuất hiện, sự tuyệt vọng lộ ra trong ánh mắt, và sự tuyệt vọng ấy khi nhìn thấy nàng băng bó vết thương cho Lãnh Như Tuyết, dần dần đã biến thành điên cuồng.

Và thần sắc của hắn ta, lại hoàn toàn rơi vào ánh mắt của Lãnh Như Phong, Lãnh Như Phong dùng ánh mắt có chút lo lắng nhìn Ưu Vô Song đang cúi đầu băng bó cho Lãnh Như Tuyết, sau đó nhanh chân nhảy sang phía Diệp công công ngã dưới đất nằm bất động.

Hắn ta khụy xuống, đưa tay lên mũi dò thử hơi thở của Diệp công công, sau đó từ từ đứng dậy, lạnh lùng nhìn Lãnh Như Băng, lớn tiếng quát: “Lãnh Như Băng, ngươi dám giết người truyền thánh chỉ trước mặt nhiều người?”

Ánh mắt Lãnh Như Băng đầy sát ý nồng nặc, hắn ta lạnh lùng nhìn xung quanh, sau đó cười lớn mấy tiếng, nhìn Lãnh Như Tuyết căm hận nói: “Hay cho một điệu kẻ, hay cho thủ đoạn cay độc! Lãnh Như Tuyết, bọn thái tử thật là đánh giá thấp người!”

Dứt lời, hắn ta lạnh lùng cười vài tiếng, tiếng nói đột nhiên chuyển qua lạnh lùng: “Lãnh Như Tuyết, người cho rằng tên cầu nô tài tới giả truyền thánh chỉ là có thể bắt được ta sao?”

Sắc mặt Lãnh Như Tuyết trắng bệch, người vẫn đứng thẳng, hắn nhìn Lãnh Như Băng mặt đầy sát khí, lạnh lùng nói: “Lãnh Như Băng, đây là thánh chỉ thật hay giả, trong lòng người tự biết! Người cho rằng người gạt được tất cả mọi người đem binh lực trong tay toàn bộ thăm dò vào kinh thành thì phụ hoàng không biết sao? Nếu như là vậy, phụ hoàng sao lại giao binh phù cho ta?”

Nói rồi, Lãnh Như Tuyết từ từ lấy từ trong người ra miếng kim bài Ưu Vô Song đưa cho hắn.

Nhìn miếng kim bài trong tay Lãnh Như Tuyết, ánh mắt Lãnh Như Băng chứa sự không dám tin, qua một lúc lâu, hắn ta đột nhiên điên cuồng cười lớn tiếng, hai mắt hắn ta đỏ ngầu, căm hận trừng Lãnh Như Tuyết, dung mạo vốn dĩ tuấn mỹ phút chốc trở nên nhăn nhó đáng sợ.

Cười điên cuồng một lúc, mới lạnh lùng nói: “Thì ra là vậy, ha ha phụ hoàng quả nhiên là điệu kẻ!”

Lãnh Như Phong thấy thần sắc điên cuồng của Lãnh Như Băng, trong lòng nhất thời bất an, bất giác lớn tiếng quát: “Bắt lấy!”

Thị vệ nghe thấy phân phó của Lãnh Như Phong, bỗng chốc xông về phía Lãnh Như Băng.

Còn thị vệ bên cạnh Lãnh Như Băng đa phần đã bị quan binh Ngao Phong đưa đến khống chế, chỉ còn vài người, cũng bị thương không nhẹ, nhưng dù là như vậy, họ vẫn ngăn trước mặt Lãnh Như Tuyết. Đánh nhau với thị vệ định bắt lấy Lãnh Như Băng.

Còn Lãnh Như Băng tựa như không nhìn thấy những thị vệ không ngừng xông về phía hắn ta ấy, chỉ thấy hắn ta hai mắt nhìn chăm chăm Ưu Vô Song, đột

nhiền cực kì thê lương gọi: “Ưu Vô Song, trong lòng nàng từng có ta không? Tất cả những gì trong đêm tuyết năm năm trước là cái gì chứ?”

Tiếng gọi của hắn ta nghe cực kì thê lương, thậm chí mang tuyệt vọng tột đỉnh, hai mắt nhìn chăm chăm Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song nghe thấy câu này của hắn ta, người khẽ sững sờ, nàng ngừng hành động, quay đầu nhìn Lãnh Như Băng bị đám người vây ở giữa, gấp phải ánh mắt đầy tuyệt vọng của hắn ta, lòng nàng cứ nhiên khẽ chua xót.

Một cơn cay cay, cứ nhiên phút chốc trào dâng ra khóe mắt.

Lãnh Như Băng, người nam nhân cao ngạo, mỗi lần hắn ta xuất hiện trước mặt nàng đều là thần thái phi dương, lúc này nhìn hắn cứ nhiên khiến người khác chua xót đến vậy.

Nhìn sự tuyệt vọng trong mắt hắn ta, còn có chút tia hy vọng ấy, Ưu Vô Song đột nhiên cảm thấy lòng phảng phất như bị gì đó đè phải, cùng hắn nhìn nhau một lúc lâu, mới nghẹn ngào nói: “Lãnh Như Băng, người hà tất như vậy? Ưu Vô Song chỉ là một tặc nhân, không đáng để người đối đãi như vậy! Đêm tuyết năm năm trước ấy, Ưu Vô Song sớm đã quên rồi, người hà tất phải canh cánh trong lòng như vậy?”

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, tia sáng trong mắt Lãnh Như Băng từng chút từng chút tối dần, bỗng chốc phảng phất như mất đi linh hồn, dung mạo tuấn nữ của hắn ta u tối, một luồng tuyệt vọng nồng nặc phảng phất như phút chốc ập xuống bao vây lấy hắn ta, khiến hắn nhìn rất tuyệt vọng, khiến người khác chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 291: Sống chết không rõ

Trong lòng Ưu Vô Song dâng lên cơn áy náy, nhưng cũng không nhìn được nhìn Lãnh Như Băng, tuy nàng không yêu hắn ta, nhưng dù sao hắn ta cũng chưa từng làm hại nàng, thậm chí còn có ơn cứu mạng đối với nàng.

Nhưng nay nhìn thấy hắn ta bị quan binh bao vây, nàng lại không thể cứu hắn ta, hắn ta làm Lãnh Như Tuyết bị thương, năm năm trước lại bày kế hại nàng và Lãnh Như Tuyết cách biệt năm năm, khiến nàng ở bên ngoài chịu đủ khổ cực, nên đành ra nên hận hắn ta, nhưng giờ đây trong lòng nàng không có hận, một chút hận cũng không có, nhìn người nam nhân từng thần thái cao ngạo giờ đây như vậy, trong lòng nàng chợt có cơn cay đắng.

Cánh tay diu lấy Lãnh Như Tuyết bỗng nhiên trĩu nặng, kéo thần trí của Ưu Vô Song trở lại, nàng quay đầu sang nhìn Lãnh Như Tuyết, phát hiện Lãnh Như Tuyết được nàng diu giờ đây sắc mặt trắng đến đáng sợ, cả người chao đảo, cơ hồ sắp đứng không vững.

Còn bụng của hắn, đã bị máu tươi nhuộm đỏ, bởi vì cơ thể hắn dựa vào nàng, nên thậm chí ngay cả y phục trên người nàng cũng nhuộm vết máu lớn, và máu tươi ấy, vẫn không ngừng chảy ra từ vết thương, khiến người khác kinh tâm động phách.

Trong lòng Ưu Vô Song giật nảy, cũng không kịp nói gì với Lãnh Như Băng, diu lấy Lãnh Như Tuyết nhanh chóng tiến về trước, chỉ muốn nhanh chóng diu hắn vào trong nhà, cầm máu cho vết thương của hắn.

Theo sau những thị vệ bảo vệ Lãnh Như Băng từng người từng người ngã xuống, những người muốn bắt lấy Lãnh Như Băng đã dần dần áp gần.

Nhưng suy cho cùng những thị vệ ấy vẫn e ngại thân phận của hắn ta, không dám ra tay giết hắn ta.

Còn Lãnh Như Băng, đối với những thị vệ dần dần áp gần ấy tựa như không thấy, hai mắt hắn ta nhìn chăm chăm theo hình bóng của Ưu Vô Song và Lãnh Như Tuyết, sự tuyệt vọng trong mắt dần dần biến thành điên cuồng, hắn ta đột nhiên ra tay nhanh như chớp, nhanh chóng đánh ngã mấy tên thị vệ đến gần hắn ta, cơ thể cao lớn của hắn ta bỗng chốc nhảy lên cao, nhảy ra khỏi vòng vây của đám quan binh.

Hắn ta chân rơi đất một điểm, nhân cơ hội đoạt lấy kiếm trong tay một tên thị vệ bên cạnh, động tác cứ nhiên nhanh như chớp, không có chút ngừng lại, cả người lần nữa nhảy cao lên, thân ảnh một lượn, nhanh chóng giơ cao thanh kiếm trong tay, nhắm lưng Lãnh Như Tuyết mà đâm vào.

Lãnh Như Phong nhìn thấy hành động của Lãnh Như Băng, định ngăn hắn ta lại, nhưng đã không còn kịp, trong tình thế cấp bách, chỉ kịp hô lên: “Cẩn thận!”

Ưu Vô Song vốn dĩ diu Lãnh Như Tuyết từ từ đi về trước, nghe thấy tiếng hô kinh hoàng của Lãnh Như Phong, lòng nàng đột ngột trầm xuống, nhanh chóng quay đầu lại.

Và lúc nàng quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy Lãnh Như Băng giơ cao thanh kiếm trong tay, thân ảnh hung tợn nhắm lưng Lãnh Như Tuyết mà đâm, động tác nhanh như chớp.

Đầu nàng trống rỗng, cơ thể lại phản ứng cực nhanh đẩy ngã Lãnh Như Tuyết, còn người nàng vừa đứng quay về phía lưng Lãnh Như Tuyết.

Nàng chỉ cảm thấy một con đau ở ngực, một thanh kiếm sáng lóa, đâm xuyên từ ngực nàng, ra ngoài. Tiếp sau đó, toàn thân nàng không còn sức lực ngã dưới đất.

Máu tươi, bỗng chốc tuôn ra như suối, từ trong cơ thể nàng điên cuồng trào ra, phút chốc nhuộm đỏ cả y phục của nàng.

Lãnh Như Băng nhìn Ưu Vô Song ngã dưới đất, toàn thân đầy máu, cả người bỗng chốc sững sờ, hần ta phảng phất như ngẩn đi, thanh kiếm nắm chặt trong tay, cư nhiên bất tri bất giác, buông lỏng ra, chỉ thấy hần ta ngẩn người nhìn Ưu Vô Song mình đầy máu tươi.

Máu đen vốn dĩ điên cuồng kia, nay lại như hai dòng nước chết, tràn đầy đau khổ, không hiểu, và đau lòng.

Còn Lãnh Như Tuyết, vì bị mất máu quá nhiều, cơ thể vốn đã suy yếu, nhưng thần trí hần lại rất thanh tỉnh, khi hần nhìn thấy Ưu Vô Song ngã trong vũng máu, đầu hần bỗng dung ‘đùng’ một tiếng, một mảng trống không, tiếp đó, phát ra tiếng gào xé toát tâm phé: “Không.”

Một ngụm máu tươi, cũng theo tiếng gào của hần mà phun ra, còn người hần cũng ngã mạnh xuống đất.

Lãnh Như Băng sững sờ nhìn nhân nhi ngã trong vũng máu, lẩm bầm: “Tại sao? Song Nhi, tại sao? Tại sao????”

Ưu Vô Song hơi thở yếu ớt, sắc mặt trắng như giấy, vẫn cố gắng gượng, mở đôi mắt vô thần cố nhìn Lãnh Như Băng, khóe môi như nụ cười khó khăn, đứt đứt đoạn đoạn nói: “Lãnh Như Băng. năm năm. trước. trong đêm tuyết đó. người đã. cứu ta. nay. nay. người đâm ta một kiếm. ơn cứu mạng này. ta không còn nợ người. người nữa.”

Nói rồi, Ưu Vô Song phảng phất như đã dùng hết sức lực toàn thân, nàng từ từ nhắm hai mắt lại, trên gương mặt trắng bệch vẫn ẩn hiện nụ cười.

Lãnh Như Băng hai mắt vô thần, hần ta chao đảo vài bước, đột nhiên ngẩn cao đầu, lớn tiếng gào lên một tiếng, sau đó quỵ mạnh xuống đất.

Những thị vệ kia dưới sự chỉ thị của Lãnh Như Phong, xông lên, tóm lấy hần ta.

Còn Lãnh Như Băng lại không hề cử động, mặc cho những thị vệ ấy áp chế hần ta, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm Ưu Vô Song nằm trong vũng máu, một giọt nước mắt, từ khóe mắt hần ta lăn xuống, sau đó rơi xuống đất.

Nhìn Lãnh Như Băng bị thị vệ áp chế, Lãnh Như Phong mới thở phào, cho người đưa Lãnh Như Tuyết vào trong nhà, còn hần ta lại đích thân đến cận thận bế Ưu Vô Song dậy, vội vàng bước vào trong nhà.

Ưu Vô Song vốn dĩ đã hôn mê, nhưng bị Lãnh Như Phong bế, động đến vết thương trước ngực, một con đau kiệt liệt, lại khiến nàng tỉnh lại, nàng hít thở khó khăn, cảm giác ngực như bị một núi đá lớn đè phải, mỗi hơi thở, đều rất khó khăn, phảng phất như dùng hết sức lực toàn thân, vẫn không thể thở bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 292: Thế kỉ 21

Áp lực và đau đớn trước ngực ngày càng kịch liệt, đầu ngày càng nặng nề, nhưng Ưu Vô Song vẫn gắng gượng một hơi thở, hai tay nắm chặt lấy áo trước ngực Lãnh Như Phong, cơ hồ dùng hết sức lực toàn thân nói: “Lãnh Như Phong. nếu như ta. ta chết. hãy nói với. Lãnh. Như Tuyết. bảo hần. chăm sóc tốt. Niệm Nhi. đừng. nhớ. ta.”

Tuy nhiên, lời còn chưa dứt, Ưu Vô Song đã phun một ngụm máu tươi, sau đó đầu nghiêng sang một bên, cả người lảo nhủo ngã lịm đi.

Lãnh Như Phong hai mi nhú chặt, hai tay ôm chặt Ưu Vô Song, lớn tiếng nói: “Vô Song, nàng hãy nghe rõ cho ta, nàng nhất định phải tỉnh lại, biết không? Sao nàng có thể như vậy mà phụ Như Tuyết? Nếu như không có nàng, đệ ấy phải làm sao? Vô Song! Nàng hãy tỉnh lại cho ta.”

Lời của Lãnh Như Phong về sau cơ hồ là mất không chế mà gào lên, nhưng nhân nhi trong lòng vẫn không có chút phản ứng, vẫn nhắm nghiền hai mắt, không cử động, phảng phất như đã ngủ say.

Chỉ là, dung mạo vốn dĩ nghiêng thành ấy lúc này nhìn trắng bệch như giấy, không chút sinh khí.

Tiếng gào thét của Lãnh Như Phong không ngừng vang vọng bên tai Ưu Vô Song, nhưng nàng cảm thấy sức lực toàn thân phảng phất như bị rút cạn đi, nàng muốn trả lời Lãnh Như Phong, nhưng lại không có sức.

Chỉ có thể mặc cho bản thân chìm vào bóng tối, dần dần rời xa tiếng gọi của Lãnh Như Phong.

Không biết qua bao lâu, Ưu Vô Song chỉ cảm thấy áp lực trước ngực biến mất, cơ thể nàng phảng phất như có lại sức, nàng từ từ mở hai mắt ra, hiện ra trước mắt là một mảng trắng tuyết, nàng bàng hoàng quan sát xung quanh, chỉ thấy mọi thứ xung quanh đều thân thuộc biết bao, cũng xa lạ biết bao.

Điện tâm đồ từng chớp từng chớp, phát ra âm thanh tí tí, còn có ánh đèn phát ra tia sáng chói mắt, hoa tươi còn đọng giọt nước ở đầu giường, mùi thuốc sát trùng xốc kia.

Tất cả những thứ này, đều là của thế kỉ 21!

Ưu Vô Song chỉ cảm thấy trong đầu ‘đùng’ một tiếng, cả người bỗng chốc giật mình tỉnh giấc!

Nàng vội vàng ngồi dậy, mở to đôi mắt kinh hoàng, nhìn mọi thứ xung quanh, không sai, đây là thế kỉ 21, đây là bệnh viện, nàng trở về rồi sao? Nàng về tới thế kỉ 21 rồi?

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, tiếp đó, cửa bị đẩy ra, sau đó truyền lại tiếng hét, không đợi Ưu Vô Song nhìn rõ người đến là ai, người đó đã chạy ra.

Qua một lúc sau, ngoài cửa lần nữa truyền đến trận bước chân vội vã, tiếp theo đó, cửa phòng bệnh lần nữa bị đẩy ra, một đám người mặc áo khoác trắng bước vào.

Vị nam nhân tuấn mĩ mặc áo khoác trắng dẫn đầu dùng ánh mắt kì lạ quan sát Ưu Vô Song, sau đó nhanh chóng bước đến, đưa tay sờ trán Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song phản xạ tránh né, sau đó lùi một chút, hai tay chống giường, nhảy xuống giường bệnh, tuy nhiên hai chân nàng vừa mới chạm đất, đã mềm nhũn, nếu như không phải vị nam nhân tuấn mĩ ấy lấy tay đỡ nàng, nàng nhất định đã ngã.

Được người nam nhân tuấn mĩ ấy đỡ dậy, Ưu Vô Song lúc này mới phát hiện cơ thể của mình yếu thế nào, nàng khẽ lùi sau một chút, sau đó bất lực ngồi trở về giường bệnh.

Vị nam nhân tuấn mĩ ấy nhìn Ưu Vô Song, khẽ mỉm cười, dịu dàng nói: “Ưu cảnh quan, cô đã hôn mê hôn năm tháng rồi, cơ thể vì lâu không vận động nên đã rất yếu, đợi qua vài ngày nữa sẽ hồi phục, cô không cần lo lắng.”

Ưu Vô Song giờ mới chú ý đến người nam nhân tuấn mĩ trước mặt, khi ánh mắt nàng rơi vào khuôn mặt người nam nhân này, nhất thời không nhận được kinh ngạc gọi: “Tiêu Tịch? Sao huynh lại ở đây? Không lẽ huynh cũng xuyên.”

Nói tới đây, Ưu Vô Song mới vội dừng lại, đây là thế kỉ 21, Tiêu Tịch ở thời cổ đại sống yên ổn, sao lại ở đây?

Người nam nhân tuấn mĩ kia dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn nàng, cười nhẹ, nói: “Ưu cảnh quan, chắc cô nhận nhầm người rồi? Tôi tuy cũng họ Tiêu, nhưng không phải tên Tiêu Tịch, tôi là Tiêu Hạng.”

Lòng Ưu Vô Song bỗng buồn rầu, nàng cúi hai mắt, đúng a, đây là thế kỉ 21, hán ta sao lại là Tiêu Tịch? Chẳng qua hán ta trùng hợp giống như Tiêu Tịch mà thôi!

Nghĩ tới Tiêu Tịch, Ưu Vô Song không nhận được nhớ đến con trai và Lãnh Như Tuyết, ở bên đó nàng đã chết rồi sao? Nàng chết rồi, linh hồn lại xuyên về thế kỉ 21, bây giờ Lãnh Như Tuyết sao rồi? còn có con trai, Niệm Nhi mới hơn bốn tuổi, còn chưa năm tuổi đã không có mẹ, Niệm Nhi có nhớ nàng không?

Sau này Lãnh Như Tuyết cưới người nữ nhân khác sẽ đối tốt với Niệm Nhi chứ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Ưu Vô Song bất giác buồn bã, không nhận được nằm trên giường đau lòng lớn tiếng khóc.

Tiêu Hạng nhìn thấy Ưu Vô Song đột nhiên đau lòng khóc lóc, bất giác khẽ sững sờ, hán ta phẩy phẩy tay với các y tá cùng với với hán ta, ý bảo họ ra ngoài trước, sau đó mới nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Ưu Vô Song, nhẹ nhàng vỗ vai Ưu Vô Song, dịu dàng hỏi: “Ưu cảnh quan, cô có phải xảy ra chuyện gì rồi không? Có thể nói với Tiêu Hạng không?”

Trong lòng Ưu Vô Song cực kì đau khổ, nhớ nhung của nàng đối với Lãnh Như Tuyết và con trai khiến nàng đau không thiết sống, nàng muốn trở về, nhưng đây là thế kỉ 21, nàng phải làm sao để trở về? Nếu như nàng nói những việc này với người nam nhân trước mắt, liệu hán ta có tin lời nàng?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 293: Con tim đau đớn

Nghĩ tới đây, trong lòng Ưu Vô Song ôm tia hy vọng, ngừng khóc lại, mắt đầy lệ nhìn người nam nhân khốc như Tiêu Tịch, nhỏ tiếng nói: “Nếu như, nếu như tôi nói với anh là trong lúc hôn mê, linh hồn tôi đến một nơi khác, liệu anh có tin tôi không? Có tin không?”

Tiêu Hạng khẽ sững sờ, nhưng rất nhanh đã cười, nói: “Ưu cảnh quan, cô đang nói lời trong mơ sao? Trong thời gian cô hôn mê, bất kể cô mơ thấy gì, đều

chẳng qua là một giấc mơ mà thôi! được rồi, giờ cô mới tỉnh lại, hãy nghỉ ngơi đi.”

Nói rồi, Tiêu Hạng vỗ nhẹ vai Ưu Vô Song, sau đó đứng dậy, quay người rời khỏi.

Ưu Vô Song sững người nhìn theo bóng lưng hắn ta, mãi cho đến khi cửa phòng bệnh đóng lại trong lặng lẽ.

Là giấc mơ sao? Chỉ là một giấc mơ mà thôi? Ưu Vô Song hai tay vô thức siết chặt khăn trải giường, cơ thể bất lực ngã xuống, trên gương mặt bỗng chốc lấm nhả tràn lệ.

Là giấc mơ sao? Không, tuyệt đối không phải giấc mơ, sao có thể là giấc mơ?

Trong lòng nàng, sự đau đớn ấy chân thật biết bao, những gì đã trải qua, đều hiện rõ ràng trong đầu nàng biết bao, đó sao có thể là mơ được? Sao có thể?

Quả nhiên không ai tin, sẽ không ai tin những gì nàng đã trải qua, nàng nên làm sao đây? Nàng phải làm thế nào đây?

Một cảm giác đau nhói, tràn ngập trong lồng ngực nàng, nàng nhắm chặt hai mắt, mặc cho nước mắt đau khổ tuôn rơi, miệng lẩm bầm, một lần rồi một lần gọi: “Lãnh Như Tuyết...Lãnh Như Tuyết.....”

Tiếng nàng không lớn, nhưng lại đầy thê lương bi khổ và tuyệt vọng, đôi mắt khóc như Tiêu Tịch giờ đang lặng lẽ đứng sau cửa phòng kia, đang lấp lánh tia quý dị.

Một trận bước chân truyền đến, sau lưng hắn ta xuất hiện một tiếng nói thô kệch: “Bác sĩ Tiêu, sao anh lại đứng ở trước cửa?”

Tiêu Hạng quay người lại, nhìn thấy người đi đến, bất giác khẽ mỉm cười, nói: “Đội trưởng Lâm, sao hôm nay ông có thời gian rảnh đến đây? Ông đến đúng lúc lắm, Ưu cảnh quan vừa mới tỉnh lại rồi!”

Gương mặt đen đen của đội trưởng Lâm kia khẽ hiện tia mừng rỡ, nói: “Cô ấy tỉnh lại rồi? chuyện xảy ra khi nào vậy?”

Tiêu Hạng không hề trả lời lời của ông ta, mà chỉ mỉm cười nói: “Cô ấy bây giờ tinh thần rất tốt, đội trưởng Lâm có thể vào trò chuyện cùng cô ấy, Tiêu Hạng còn phải đi tuần phòng, không thể bồi đội trưởng Lâm!”

Đội trưởng Lâm phẩy phẩy tay, nói: “Anh đi bận đi.”

Nụ cười trên mặt Tiêu Hạng không đổi, có ý vị khác lần nữa liếc nhìn về phía cửa phòng bệnh, sau đó quay người rời khỏi.

Nghe thấy tiếng bước chân, Ưu Vô Song nhanh chóng lau đi nước mắt trên mặt, quay đầu lại, nhìn thấy người đến, bất giác gọi: “Đội trưởng?”

đội trưởng Lâm nhìn thấy Ưu Vô Song đã tỉnh lại, rất vui mừng, ông ta nhìn Ưu Vô Song cười nói: “Hay cho Ưu Vô Song cô, cô cuối cùng cũng biết tỉnh lại rồi à? Hai người trong đội cảnh sát lo lắng hết mấy tháng, cô thì hay rồi, một chút chuyện cũng không có, ngủ hết cả năm tháng!”

Năm tháng? Ưu Vô Song khẽ sửng sốt, sao lại xuất hiện năm tháng chứ? Rõ ràng nàng ở cô đại đã hơn năm năm rồi mà! Sao có thể chứ?

Không lẽ, mọi thứ, đều như lời Tiêu Hạng nói, thật sự chỉ là một giấc mơ sao?

Nhìn Ưu Vô Song vẻ mặt buồn rười, đội trưởng Lâm lại cười nói: “Cô đang lo lắng tiền lương và tiền thưởng đúng không? Cô yên tâm, tiền công bị thương của cô, tiền lương và tiền lương trong năm tháng này một cái cũng không thiếu của cô đâu.”

Nói rồi, ông ta đột nhiên mở to hai mắt, nói: “Nhưng mà, cô lĩnh không năm tháng lương, nếu như bây giờ đã tỉnh lại rồi thì hay mau chóng hồi phục cho tôi, sớm ngày trở về đội cảnh sát!”

Ưu Vô Song miễn cưỡng nở nụ cười khó coi, đang định nói gì với đội trưởng Lâm, nhưng lại phát hiện cổ họng cứ như bị thứ gì đó nghẹn phải, một câu cũng nói không ra!

Đúng vậy, nàng muốn trở về, nhưng không phải về đội cảnh sát, mà là về bên cạnh người nam nhân của mình và con trai mình.

Nàng không biết, những thứ đó, có phải thật sự như Tiêu Hạng nói không, đó chẳng qua chỉ là một giấc mơ, nhưng cảm giác tuyệt vọng và đau đớn trong lòng mãnh liệt biết bao, nếu như đó là một giấc mơ, vậy thì, nàng sao lại đau lòng như vậy?

Nếu như đó không phải là giấc mơ, thì nàng bây giờ là thế nào? Đây là thế kỉ 21, là một thời đại tin tưởng khoa học, không có thần lực quý quái, không mọi thứ xảy ra trên người nàng quý dị biết bao, khiến nàng căn bản không có cách nào tin rằng đó chỉ là một giấc mơ!

Bởi vì, mỗi việc xảy ra trong ấy, dung mạo của mỗi người, nàng đều nhớ rõ trong đầu, nàng chưa từng quên, sự dịu dàng của hắn, cũng chưa từng quên, gương mặt đáng yêu khi cười của con trai.

Bởi vì, những điều ấy, chân thật biết bao, chân thật đến nỗi phảng phất như việc mới xảy ra ngày hôm qua!

Nhìn sắc mặt cực kì không tốt của Ưu Vô Song, đội trưởng Lâm tưởng rằng là do nàng mới tỉnh lại, cơ thể vẫn còn yếu, cũng không để tâm, chỉ quan tâm

nói: “cô yên tâm, người đội trưởng như tôi cũng không đến nỗi không nói tình nghĩa đến thế, cô mới tỉnh lại, hãy nghỉ ngơi vài ngày đi, đến khi cô hồi phục rồi mới trở lại đội cảnh sát.”

Ưu Vô Song không khăng chế được nước mắt lần nữa trào ra, đúng vậy, đây là đội trưởng Lâm, người có tiếng nghiêm nghị nhưng lại rất có tình người trong đội cảnh sát của họ — đội trưởng hắc bao tử, đây là thế kỉ 21!

Nàng mắt đầy lệ nhìn gương mặt quen thuộc của đội trưởng Lâm, trong lòng càng đau đớn, nàng không thể trở về rồi sao? Ông trời sao lại đối xử với nàng như vậy? Tại sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 294: Thân tình lãnh đạm

Trong bệnh viện, Ưu Vô Song mơ mơ hồ hồ trải qua ba ngày, sau khi Tiêu Hạng xác định nàng đã hoàn toàn hồi phục, nàng bị người bạn trong đội cảnh sát đưa về căn nhà chỉ thuộc về một mình nàng.

Tất cả, lại hồi phục bình lặng như trước, nàng về đến thế kỉ 21 quen thuộc, đây là nơi nàng lớn lên từ nhỏ, nhưng lại lần nữa trở về nơi thanh lạnh, căn nhà không có bất kì người thân nào!

Nghe bạn trong đội nàng nói, trong lúc nàng hôn mê, mẹ nàng và ba nàng có đến thăm nàng một lần, sau đó giao cho bạn trong đội nàng một bức thư, về sau không xuất hiện nữa.

Nàng nghe bạn trong đội nàng nói, trong lòng không có chút cảm giác bi thương nào, bởi vì, từ nhỏ ba mẹ nàng đối với nàng đều lãnh đạm, nếu như không phải trên khai sinh ghi tên ba và mẹ nàng, ngay cả nàng cũng tưởng mình là một cô nhi.

Sắc trời đã tối, người bạn trong đội đưa nàng về nhà, cũng đã về, giờ đây trong cả căn nhà lạnh tanh, chỉ có một mình Ưu Vô Song.

Lúc này, người ngồi trên sofa, nhìn bầu trời đã tối ngoài ban công, trong tay cầm bức thư mà bạn trong đội đưa cho nàng.

Qua một lúc sau, nàng mới từ từ thở dài, sau đó thuận tay mở thư ra.

Đây là một bức thư rất bình thường, nội dung trong thư cũng cực kì bình thường, chỉ đơn giản hỏi thăm mấy câu, mà điều thật sự khiến Ưu Vô Song sững sốt là câu nói đằng sau bức thư: Tiêu Song, đừng trách ba và mẹ nhẫn tâm, vì giảm nhẹ nỗi đau trong lòng, ba và mẹ không thể không lạnh nhạt với con từ khi con mới sinh ra, như vậy, con mới có thể ít đi một phần nỗi kéo. Còn mẹ con, cũng sẽ không vì mất đi con mà đau thương tuyệt vọng! Tiêu Song, đối với con như vậy là không công bằng, nhưng Tiêu Song hãy tin ba mẹ, hãy tin ba, ba mẹ đều rất yêu con, thật sự rất yêu con.

Xem hết câu này, nước mắt Ưu Vô Song bỗng chốc chảy như mưa, yêu nàng, nhưng lại lạnh nhạt với nàng bao nhiêu năm, ba, mẹ, không lẽ đây chính là tình yêu mà các người nói đó sao?

Nàng luôn không hiểu, ba và mẹ sao lại lạnh nhạt với nàng như vậy, nhưng nay khi nhìn thấy đoạn nói này, trong lòng nàng mới thấm hiểu, ba và mẹ tại sao lại đối xử với nàng như vậy.

Là sợ mất đi sao? Sao ba không nói rõ? Mất đi? Không lẽ?

Lòng Ưu Vô Song kích động, vội đứng nhanh từ sofa dậy, bức thư đặt trên đầu gối nàng rơi xuống đất, còn mặt nàng lại đỏ ửng, về mặt kích động, ba biết gì đó sao? Ba và mẹ đã biết, nhất định là vậy!

Vậy thì, nàng chỉ cần tìm ba nàng hỏi rõ, có lẽ có thể tìm được cách trở về nơi đó?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song một khắc cũng ngồi không yên, nàng thuận tay khoác một chiếc áo khoác, lấy chìa khóa xe, bay nhanh ra khỏi cửa.

Trên đường phóng điên cuồng, xe của Ưu Vô Song rất nhanh đã ngừng ở một con hẻm sâu tối.

Nàng bước xuống xe, nhanh chân chạy vào trong hẻm, vội dừng chân lại tại một căn nhà không bắt mắt, mang phong cách cổ xưa, bởi vì, nàng nhìn thấy một người không nên xuất hiện ở đây, người nam nhân trong bệnh viện tuần mĩ khóc như Tiêu Tịch, Tiêu Hạng.

Tiêu Hạng không nhìn thấy nàng, lúc này hắn ta đang quay lưng lại với nàng, tuy đã không còn trong bệnh viện, nhưng hắn ta vẫn một thân áo trắng quần trắng nhàn nhã, khí chất phiêu dật như tiên, không khác gì với Tiêu Tịch, thậm chí ngay cả bóng lưng cũng khiến người khác kinh ngạc.

Ưu Vô Song hít một hơi sâu, từ từ bước qua ấy, lãnh đạm hỏi: “bác sĩ Tiêu, sao anh lại ở đây?”

Tiêu Hạng từ từ quay người lại, trên gương mặt tuần mĩ vẫn là nụ cười nhàn nhạt giống hệt Tiêu Tịch, nhưng lại không phải, rốt cuộc là kì lạ ở đâu, nàng

nói không ra.

Lúc này, cửa đột nhiên mở ra, một người trung niên tóc hơi điểm hoa, nhìn cực kì nho nhã bước ra, mỉm cười với Tiêu Hạng, sau đó ánh mắt rơi vào người Ưu Vô Song, qua một lúc sau, mới lạnh nhạt nói: “Tiểu Song.”

Ưu Vô Song nhìn người trung niên, sống mũi cay cay, một lúc lâu, mới nghẹn ngào gọi: “Ba.”

Lời nàng vừa mới nói ra, cả người đã sà vào lòng người trung niên, vùi đầu vào lòng người trung niên khóc nức nở.

Còn Tiêu Hạng chỉ yên lặng đứng nhìn, ánh mắt không có chút tia kinh ngạc, qua một lúc lâu, mới từ từ ngẩng đầu, nhìn sắc trời, sau đó lạnh nhạt nói với người trung niên: “Giáo sư Ưu, thời gian sắp đến rồi.”

Ánh mắt giáo sư Ưu thoáng qua tia đau thương, ông ta từ từ đẩy Ưu Vô Song ra, lạnh nhạt nói: “Tiểu Song, nếu như con đã đến thì hãy vào đi, mẹ con đang đợi con!”

Ưu Vô Song nhìn nụ cười lạnh nhạt như thường ngày của ba, lòng như bị thứ gì đó nghẹn phải, rất khó chịu, đây rõ ràng là ba ruột của mình, nhưng ánh mắt ông ta nhìn mình, cứ như người xa lạ, cảm giác này khiến lòng nàng cực kì bi ai.

Nàng vốn muốn hỏi ba nàng sao lại quen biết Tiêu Hạng, nhưng nhìn thái độ xa cách của ba nàng, nàng không nói được lời nào.

Nàng ngừng một lúc, nhìn ba nàng không có gì muốn nói với nàng, chỉ còn cách đè nén sự chua xót trong lòng, sau đó lẳng lặng bước vào trong nhà.

Nhưng Ưu Vô Song không biết rằng, sau lưng nàng, có hai ánh mắt quan tâm, đang lẳng lặng nhìn theo bóng người nàng, trong ánh mắt của giáo sư Ưu, thậm chí có thể nhìn thấy được ánh sáng của nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 295: Bức tranh cổ khiến người khác chấn động

Đi vào trong nhà, Ưu Vô Song không nhìn thấy mẹ nàng.

Mọi thứ trong nhà, đều không hề thay đổi, vẫn giống như trong kí ức của nàng.

Từ sau khi nàng tròn mười tám tuổi, nàng đã dọn ra khỏi đây, và cũng từ năm ấy bắt đầu, mẹ nàng đã không chịu gặp nàng, nàng cũng chưa từng trở lại đây.

Lúc nàng học đại học, ba mỗi tháng đều gửi cho nàng một khoảng tiền sinh hoạt, mãi cho đến khi nàng có công việc.

Còn đối với mẹ, nàng đã có mấy năm không gặp, chỉ là, trong căn nhà này, vẫn đầy ắp hơi thở quen thuộc của mẹ.

Trên chiếc kệ trong phòng khác, đang lẳng lặng đặt một tấm hình của cả nhà, nàng trong tấm hình ấy, mới có năm tuổi, đang được người mẹ xinh đẹp ôm trong lòng, cười tươi, còn bên cạnh mẹ, là người ba đẹp trai nho nhã.

Ưu Vô Song bước qua đấy, hai tay nhẹ nhàng sờ vào tấm hình chụp cả nhà, tấm hình ấy đã hơi vàng ố, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ, lúc ấy, cả gia đình họ, rất hạnh phúc.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, Ưu Vô Song vội quay đầu lại, chỉ thấy dưới ánh đèn màu vàng, một phụ nữ trung niên mặc bộ quần áo màu nhạt đang đứng cách nàng không xa, lúc này đang lặng lẽ nhìn nàng.

Đối diện người mẹ nhiều năm không gặp, trong lòng Ưu Vô Song có ngàn vạn lời nói nhưng đã ngăn sâu sự xa lạ trong lòng nàng, khiến nàng phút chốc không biết nói từ đâu, điều nàng duy nhất có thể làm, chính là đứng yên tại chỗ, không cử động, lặng lẽ với mẹ nhìn nhau.

Ánh mắt người phụ nữ trung niên rơi vào tấm hình chụp cả nhà trong tay Ưu Vô Song. Ánh mắt từ lạnh nhạt của bà ta, từ từ trở nên dịu dàng, bà ta từ từ bước qua, đón lấy khung hình trong tay Ưu Vô Song, sau đó lấy tấm hình chụp cả nhà từ khung hình ra, sau đó đặt vào tay Ưu Vô Song, dịu dàng nói: “Tiểu Song, tấm hình này, con hãy đem đi đi, sau này mẹ không ở bên cạnh con, con nhất định phải sống hạnh phúc.”

Ưu Vô Song đối với lời mẹ nửa hiểu nửa không, nhưng bây giờ nàng đã không còn tâm trạng đi mài mò ý lời nói của mẹ, đối với sự quan tâm của người mẹ lạnh nhạt với mình nhiều năm qua, nàng chỉ cảm thấy sống mũi cay cay, có cảm giác muốn lớn tiếng khóc.

Nhưng nàng đã không, nàng chỉ sững người, không động đậy nhìn mẹ, nàng không hiểu, bà ta đã nhiều năm không quan tâm nàng, tại sao bây giờ đột nhiên quan tâm nàng như vậy.

Người phụ nữ trung niên như nhìn ra cách nghĩ trong lòng Ưu Vô Song, ánh mắt bà ta thoáng qua tia áy náy và hối hận, bà ta nhẹ nhàng kéo lấy Ưu Vô Song, đi đến sofa bên cạnh ngồi xuống, dịu dàng nói: “Tiểu Song, xin lỗi, là lỗi của mẹ, mẹ cứ tưởng, không muốn gặp con, con sẽ không đau lòng, nhưng Tiểu Song, con hãy nói cho mẹ biết, con có hận ba con và mẹ không?”

Hai tay Ưu Vô Song từ từ quần lên vai mẹ, dựa đầu vào lòng mẹ, nước mắt từ từ lăn dài trên má nàng, qua một lúc sau, nàng mới nghẹn ngào nói: “Mẹ, nói cho con biết, đây rốt cuộc là việc gì? Hãy nói cho con biết...”

Về mặt người phụ nữ trung niên đây về bị thông, bà ta dùng tay nhẹ nhàng vuốt những lọn tóc rơi trên gương mặt Ưu Vô Song ra, âm thanh có chút phiêu dật nhỏ tiếng nói: “Tiểu Song, con vẫn muốn trở về đúng không? Con muốn trở về bên cạnh cậu ta, cậu ta có phải đối xử với con rất tốt?”

Ưu Vô Song nghe thấy lời của mẹ, lòng gật nảy, nàng vội ngăn đầu, kinh ngạc nhìn mẹ, qua một lúc lâu, mới vội nín lấy áo mẹ, giọng run rẩy hỏi: “Mẹ, mẹ vừa nói gì?”

Người phụ nữ trung niên khẽ thở dài, bà ta đột nhiên đẩy Ưu Vô Song ra, sau đó đi đến chiếc tủ cạnh tường lấy ra một cuộn tranh hơi ố vàng, sau đó đi trở lại.

Bà ta đưa cuộn tranh trong tay cho Ưu Vô Song, ánh mắt chứa đựng một nỗi không nói nên lời, nói: “Tiểu Song, con hãy tự xem rồi sẽ hiểu.”

Ưu Vô Song không hiểu đón lấy cuộn tranh trong tay mẹ, sau đó từ từ mở ra.

Khi ánh mắt nàng rơi vào bức tranh, nàng suýt chút nữa hét lên, cả người cứ như ngơ ngẩn, nhìn chằm chằm bức tranh.

Bức tranh ấy, tuy được giữ rất kỹ, nhưng vẫn có thể nhìn ra, đây là một bức tranh đã lâu năm, bức tranh cực kỳ cổ xưa, ngay cả giấy dùng để vẽ, cũng là cổ xưa, là loại giấy hơi thô cứng mà người xưa đã từng dùng.

Và đây, vốn không phải là điều khiến Ưu Vô Song kinh ngạc, mà điều khiến nàng kinh ngạc chính là, người trong bức tranh.

Đây là một bức tranh vẽ cả gia đình bình thường.

Trong tranh, một nam tử tuấn mĩ thân mặc long bào màu vàng không phải là ai khác, mà chính là Lãnh Như Tuyết, còn bên cạnh hắn, nữ tử mặc y phục màu tím nhạt chính là nàng, còn có, một đứa bé khoảng bảy tám tuổi được nàng ôm trong lòng, đó chính là con trai nàng, Niệm Nhi.

Sao có thể? Ưu Vô Song chỉ cảm thấy tim mình đang đập rất nhanh, sao nàng lại có ở trong tranh? Sao có thể?

Nàng còn nhớ, khi nàng xuyên không, là linh hồn nàng nhập vào Ưu Vô Song kia, dung mạo của nàng ta và dung mạo của nàng ở thế kỉ 21 một chút cũng không giống nhau, nhưng nay, người trong bức tranh này rõ ràng là bộ dạng ở thế kỉ 21 của nàng, việc này là sao?

Ưu Vô Song không dám tin, nếu như không phải nàng nhìn thấy dung mạo quen thuộc của Lãnh Như Tuyết và con trai, nàng cơ hồ còn tưởng mẹ đang đùa với nàng!

Nhưng, nàng biết là không phải, nàng biết đây là sự thật! Lòng nàng chấn động, nhưng một dự cảm vui mừng lại phất phơ dâng lên trong lòng, nếu như đã có bức tranh này, vậy thì việc này có nghĩa là nàng vẫn còn có thể trở về? Trở về bên cạnh Lãnh Như Tuyết và con trai.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 296: Áy náy

Qua một lúc lâu, Ưu Vô Song mới đè nén sự vui mừng trong lòng, miễn cưỡng bình tĩnh lại, nhìn mẹ hỏi: “Mẹ, sao trong bức tranh này lại có con? Có phải là?”

Người phụ nữ trung niên khẽ thở dài, bà ta dùng tay nhẹ nhàng sờ vào khuôn mặt vì vui mừng mà mang đầy tươi cười của Ưu Vô Song, nhẹ nhàng nói: “Mẹ cũng không biết đây có phải là con không, nhưng mà người trong tranh này giống hệt Tiểu Song con, con có thể nói với mẹ, anh ta đối xử với con có tốt không?”

Ưu Vô Song không hề phát hiện ra nỗi ưu thương nhạt nhòa trong mắt mẹ, hai mắt nàng lóe sáng, nhìn dung mạo tuấn mĩ trong tranh của Lãnh Như Tuyết, nói: “Mẹ, mẹ yên tâm, anh ấy đối xử với con rất tốt, anh ấy cũng rất yêu con, con cũng rất yêu anh ấy và còn Niệm Nhi.....”

Nói tới đây, ánh mắt Ưu Vô Song rơi vào khuôn mặt của người phụ nữ trung niên, vội vã hỏi: “mẹ, con còn có thể trở về được sao? Con còn có thể trở về bên cạnh anh ấy được đúng không?”

Người phụ nữ trung niên không trả lời Ưu Vô Song, chỉ lặng lẽ nhìn Ưu Vô Song, ánh mắt đầy từ ái.

Không nghe mẹ trả lời, Ưu Vô Song bắt giác lo lắng, nàng đang định tiếp tục truy hỏi, đột nhiên bên tai truyền đến tiếng nói lãnh đạm của Tiêu Hạo: “Ưu cảnh quan, cô thật sự muốn trở về sao?”

Ưu Vô Song đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy Tiêu Hạo một thân áo trắng, đang đứng sau lưng nàng, nhìn nàng, nụ cười nhàn nhạt trên mặt không khác gì Tiêu Tịch.

Tuy nàng đã biết hắn ta tuyệt đối không phải Tiêu Tịch mà nàng quen biết, nhưng mỗi khi nhìn thấy hắn ta, Ưu Vô Song đều bắt giác có cảm giác hắn ta chính là Tiêu Tịch.

Nhìn nụ cười nhàn nhạt trên gương mặt hắn ta, một lúc lâu sau, Ưu Vô Song mới hồi thần, có chút kinh ngạc nói: “Anh cũng biết?”

Trên gương mặt Tiêu Hạo vẫn là nụ cười lãnh đạm ấy, ánh mắt hắn ta rơi vào bức tranh bị Ưu Vô Song mở ra sau lưng, sau khi ánh mắt hắn ta chạm vào bức tranh, gọn sóng không kinh ngạc khẽ gọn trong màu đen, một thần sắc phức tạp phức tạp không nói nên lời khẽ thoáng qua, qua một lúc lâu sau, mới thu lại ánh mắt, sau đó cười nói với Ưu Vô Song: “Ưu cảnh quan, bức tranh này, không lẽ cô không nhận ra sao?”

Hắn ta hỏi như vậy, Ưu Vô Song ngược lại sững sốt, ánh mắt nàng lần nữa rơi vào bức tranh, nhưng nàng không thể không thừa nhận, nàng chưa từng vẽ qua tranh, nàng căn bản không biết trong tay mẹ nàng có bức tranh như vậy, sao nàng nhận ra được?

Hơn nữa, bức tranh này nhìn vào là biết là tranh cô không biết từ niên đại nào, nếu như không phải người trong tranh là Lãnh Như Tuyết con trai và nàng, vậy thì nàng căn bản không nghĩ đến bức tranh cổ lâu đời này có quan hệ gì với mình.

Nhìn bức tranh cả nửa ngày, Ưu Vô Song vẫn là khẽ lắc đầu, nói: “Tôi không biết bức tranh này, nhưng người trong tranh, tôi quen biết, bác sĩ Tiêu, câu này của anh có ý gì?”

Nụ cười trên mặt Tiêu Hạo vẫn không thay đổi, dịu dàng nói: “Sau này Ưu cảnh quan sẽ hiểu, bởi vì, bức tranh này, chính là có nguồn gốc từ chính tay Ưu cảnh quan.”

Có nguồn gốc từ chính tay nàng? Điều này nói lên gì chứ? Không lẽ, đây là bức tranh do nàng vẽ?

Ưu Vô Song bị lời nói của Tiêu Hạo làm cho hồ đồ, nàng có chút không hiểu quay đầu sang nhìn mẹ, hỏi: “mẹ, đây là chuyện gì? Không lẽ bức tranh là do chính con vẽ sao?”

Người phụ nữ trung niên chỉ khẽ mỉm cười, bà ta yêu thương nhìn Ưu Vô Song, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Song, vấn đề này, mẹ không thể trả lời con được, bởi vì mẹ cũng không biết, nhưng mà mẹ biết, mẹ rất yêu con, nếu như thật sự có thể, mẹ thật sự không muốn rời xa con.”

Nói rồi, trong mắt người phụ nữ trung niên đã lấp lánh nước mắt, vẻ mặt bà ta không giấu được sự ai sầu nùng nặc.

Nhìn mẹ như vậy, Ưu Vô Song chỉ cảm thấy trong lòng ‘thịch’ một tiếng, một cảm giác áy náy dâng trào trong lòng nàng, hai tay nàng càng không tự chủ siết chặt lại.

Bởi vì từ nhỏ ba mẹ cố ý xa lánh nàng, sau khi nàng xuyên không, rất ít khi nhớ đến cha và mẹ ở đây, trong lòng nàng luôn cho rằng cha nàng và mẹ nàng không hề quan tâm nàng, cho nên, sau khi xuyên qua, lòng nàng bắt giác đã quên đi tất cả những gì ở thế kỉ 21 này.

Sau khi trở lại đây, lòng nàng cũng chưa từng vì ba nàng mẹ nàng mà nghĩ qua, nàng ích kỉ muốn nhanh chóng trở về, trở về bên cạnh người mình yêu, nhưng lại chưa từng nghĩ qua, nếu như nàng xuyên qua lần nữa, cha mẹ nàng sẽ vì không còn gặp được nàng mà thương tâm, càng không nghĩ qua, không có nàng, cha mẹ nàng sẽ ra sao.

Ánh mắt Ưu Vô Song áy náy nhìn mẹ, dưới ánh đèn vàng, mẹ nàng vẫn xinh đẹp như vậy, chỉ là, dung mạo xinh đẹp nay nhìn có vẻ mệt mỏi và già đi, mấy năm nay không gặp, nàng phát hiện, mẹ nàng đã già đi rất nhiều, thậm chí, hai bên tóc đã xuất hiện vài lọn tóc bạc.

Nhìn khuôn mặt từ ái của mẹ, Ưu Vô Song bắt giác nhớ lại lúc còn nhỏ.

Lúc còn nhỏ, nàng luôn sà vào lòng mẹ làm nũng, còn mẹ, luôn không ngừng dỗ nàng, lúc còn nhỏ, tình yêu của mẹ nàng đối với nàng là không che giấu, mãi cho đến khi nàng dần dần lớn lên, mẹ nàng mới từ từ bắt đầu xa lánh nàng.

Lúc ấy, nàng không hiểu tại sao mẹ nàng lại đột nhiên trở nên lạnh nhạt như vậy, nhưng bây giờ nàng lại đột nhiên hiểu tấm lòng của mẹ, trong lòng mẹ, có phải cho rằng chỉ cần xa lánh nàng, thì trong thời khắc chia xa mới không đau khổ như vậy? Đây là nỗi khổ của cha mẹ nàng sao?

Có phải họ sớm đã biết họ sẽ mất đi nàng, cho nên mới cố ý lạnh nhạt với nàng, xa lánh mỗi thân tình này với nàng?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 297: Ly biệt

Nghĩ tới đây, sống mũi Ưu Vô Song bắt giác cay cay, nhẹ nhàng đặt bức tranh trong tay xuống, ôm lấy mẹ, nghẹn ngào nói: “Mẹ, xin lỗi.”

Còn người phụ nữ trung niên hai tay cũng ôm chặt Ưu Vô Song, nước mắt trên mặt sớm đã như mưa, con gái của bà ta, con gái bà ta yêu nhất, đêm hôm nay, sẽ mãi mãi rời xa bà ta.

Còn Tiêu Hận nhìn hai mẹ con ôm chặt lấy nhau, ánh mắt thoáng qua tia động dung, hẳn ta định nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng hóa thành tiếng thờ dài không thể phát giác.

Chính trong lúc này, giáo sư Ưu cũng bước đến, nhìn hai người ôm lấy nhau, ánh mắt chứa đầy sự ai sầu nùng nặc, do dự một lúc, cuối cùng cũng mở miệng nói: “Lệ Thục, không phải đã nói là không để Tiêu Song đau lòng sao? Sao em lại ài.....”

Người phụ nữ trung niên ôm lấy Ưu Vô Song, nghẹn ngào nói: “Mạc Hiên, nó là con gái em a con gái em sao ông trời lại tàn nhẫn như vậy?”

Nói rồi, bà ta cứ nhiên lớn tiếng khóc.

Trong lòng Ưu Vô Song cay cay, nước mắt cũng lặng lẽ tuôn như suối, nàng ôm chặt lấy mẹ, lòng cũng một mảng bi ai.

Giáo sư Ưu lặng lẽ nhìn hai mẹ con ôm nhau òa khóc, mắt cũng lấp láy nước mắt, qua một lúc sau, ông ta mới nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, sau đó cùng với Tiêu Hận nhìn nhau, sau đó mới bước lên trước tách hai mẹ con ra, ôm người vợ khóc nức nở vào lòng, sau đó nói với Ưu Vô Song: “Tiêu Song, con theo bác sĩ Tiêu vào trong phòng đi, anh ta có chuyện muốn nói với con.”

Dứt lời, ông ta hạ quyết tâm, không nhìn về mặt không nở của Ưu Vô Song, ôm lấy vợ, vào trong phòng.

Ưu Vô Song nhìn theo hình bóng của ba và mẹ, không biết từ lúc nào, người ba vốn trẻ trung đẹp trai và người mẹ xinh đẹp dịu dàng đã già như vậy rồi?

Nước mắt nàng không khống chế được tuôn rơi, nàng không phải là đứa con gái hiếu thảo, nàng rất ích kỉ, ích kỉ chỉ lo cho bản thân mình mà trước nay chưa từng quan tâm qua cảm nhận của ba mẹ.

Tiêu Hận lặng lẽ nhìn Ưu Vô Song, qua một lúc lâu, mới vỗ nhẹ vai Ưu Vô Song, nói: “Ưu cảnh quan, đi theo tôi.”

Nói rồi, hẳn ta không đợi Ưu Vô Song nói gì, đã quay người đi vào căn phòng vốn dĩ thuộc về Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song lần nữa nhìn cánh cửa phòng đóng chặt của ba mẹ, sau đó lau đi nước mắt trên mặt, cẩn thận cuộn bức tranh đó lại, sau đó cắn môi, bước vào trong phòng.

Căn phòng này, vốn dĩ là lúc nhỏ Ưu Vô Song sống, mãi cho đến khi mười tám tuổi, nàng mới dọn ra ngoài.

Nay đã qua nhiều nay, nhưng bài trí trong căn phòng này vẫn không có chút gì thay đổi, tất cả mọi thứ, vẫn ngăn nắp để yên tại vị trí của nó, căn phòng không nhiễm chút bụi, phẳng phất như nàng vẫn còn sống ở đây.

Điều duy nhất không giống là, căn phòng này bây giờ không mở đèn, mà chỉ đốt vô số cây nến, những ngọn nến ấy, khiến bóng người mờ ảo, ẩn hiện lộ ra tia thần bí.

Tiêu Hận đứng quay lưng với nàng, lặng lẽ đứng giữa căn phòng.

Nhìn mọi thứ ở đây, Ưu Vô Song bắt giác có chút ngờ hoặc hỏi: “Bác sĩ Tiêu, đây là?”

Mâu đen của Tiêu Hận dưới ánh nến mờ ảo ấy phát ra tia sáng quỷ dị, hẳn ta không quay đầu lại, mà quay lưng lại với Ưu Vô Song, lãnh đạm nói: “Ưu cảnh quan, cô hãy nằm lên giường đi.”

Ưu Vô Song nghe thấy lời của Tiêu Hận, khẽ sửng sốt, nàng mở miệng, muốn hỏi gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra, mà chỉ có chút do dự, làm theo lời dặn của Tiêu Hận, người và quần áo cùng nằm lên giường.

Và đúng vào lúc này, bên ngoài cửa sổ mờ lớn, một vầng trăng sáng đến có chút chói mắt lúc này đang lặng lẽ treo ngoài cửa sổ, ánh sáng mà nó phát ra, chiếu đúng lên người Ưu Vô Song.

Sau khi Ưu Vô Song nằm lên giường, vốn dĩ muốn hỏi Tiêu Hận, những việc này là sao, nhưng nàng lại đột nhiên cảm thấy rất buồn ngủ, người nằm trên giường, hai mắt cơ hồ nặng đến nỗi không thể mở ra.

Và chính vào lúc này, Tiêu Hận đứng quay lưng lại với nàng bỗng nhiên quay người lại, dưới ánh sáng mờ ảo của ánh nến, mâu đen của hẳn ta phát ra tia sáng quỷ dị, hẳn ta nhìn chằm chằm Ưu Vô Song hai mắt nhắm nghiền, nằm trên giường, dịu dàng nói: “Ưu cảnh quan, cái gì cũng đừng nghĩ, mệt rồi thì ngủ đi, ngủ say rồi, cô sẽ trở về bên cạnh anh ta, anh ta cần cô.....”

Hai mắt nhắm chặt của Ưu Vô Song khẽ cử động, nhưng nàng lại không mở ra, nàng bất an cử động, khó khăn nói: “Ba mẹ con xin lỗi.”

Một giọt nước mắt, lăn dài trên má nàng, còn nàng, đã ngủ say đi, dưới ánh trăng sáng quý dị đến mức hơi quá đáng kia.

Cơ hồ cùng lúc, ngoài cửa truyền đến tiếng khóc đê nén của mẹ Ưu Vô Song, còn với tiếng thở nặng nề của giáo sư Ưu.

Và cũng trong lúc này, theo sau Ưu Vô Song ngủ say đi, việc quý dị cũng xảy ra, bức trong Ưu Vô Song ôm trong lòng, phút chốc hóa thành tro tàn, biến mất không còn hình bóng.

Tiêu Hận nhìn dung mạo đã ngủ say đi của Ưu Vô Song, khẽ thở dài, hần ta từ từ quay người lại, lấy từ trên bàn ra một bức tranh từ từ mở ra, và trong bức tranh ấy, cư nhiên có người giống hệt như hần ta, điều duy nhất không giống là, người trong tranh để tóc dài, một thân bạch bào bay bay, là cách ăn mặc của cô nhân.

Và ở một góc của bức tranh, có dòng chữ nhỏ: Tây Diêm hoàng triều, năm 36, Tiêu Tịch lưu vu Quân sơn.

Ánh mắt Tiêu Hận thâm trầm, phảng phất như nhập định, và người nam tử trong tranh giống hệt như hần ta, lại phảng phất như mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 298: Lãnh Như Tuyết ta yêu chàng

Mệt quá.

Ưu Vô Song phảng phất như đã mơ một giấc mơ rất dài, trong giấc mơ, toàn thân nàng nhẹ bay, ở một nơi toàn là khói sương trắng, cái gì cũng không nhìn thấy, xung quanh đều là màu trắng, nàng không ngừng thử đi ra khỏi đó, nhưng bất kể nàng đi thế nào, cũng không thể đi ra khỏi đám mây trắng ấy.

Không biết qua bao lâu, nàng đột nhiên cảm thấy cơ thể mình bỗng nặng, đám mây trắng ấy biến mất, theo sau đó là cơ thể không còn nhẹ như bay nữa, mà trở nên nặng nề.

Cả người nàng phút chốc đau như bị kim đâm phải, khiến Ưu Vô Song không nhịn được rên lên thành tiếng.

Cái rên này, khiến nàng phút chốc sững sờ, bởi vì, nàng nghe được tiếng của mình.

Tiếp theo đó là tiếng bước chân hỗn loạn, bên tai truyền đến âm thanh lo lắng của Vân Nhi: “Tiểu thư? Tiểu thư người tỉnh rồi à?”

Ưu Vô Song từ từ mở mắt ra, đập vào mắt là gương mặt nhỏ lo lắng của Vân Nhi. nhìn thấy Vân Nhi, trong lòng nàng mới nhẹ nhõm, nàng đã trở về rồi, đúng không?

Vân Nhi nhìn Ưu Vô Song lẳng lặng nhìn mình, không dám xác thực nhỏ tiếng gọi lần nữa: “tiểu thư?”

Ưu Vô Song đang định nói gì, nhưng mới mở miệng, lại phát hiện cổ họng mình đang nóng như lửa, vừa khô vừa rát, cư nhiên nói không ra lời, nàng chỉ có thể khẽ gật đầu, đang định gọi Vân Nhi đổ cho nàng ly nước, nhưng Vân Nhi vẻ mặt vui mừng quay người chạy ra ngoài.

Nhìn theo bóng dáng Vân Nhi, Ưu Vô Song bắt gặp lộ ra nụ cười khô, nàng từ từ lắc đầu, ánh mắt rơi vào trường màn quen thuộc trên mái giường.

Nàng quay lại rồi, nàng cuối cùng cũng quay lại rồi, nhìn mọi thứ quen thuộc xung quanh, trong lòng Ưu Vô Song ngoài cảm giác vui mừng, một cảm giác mất đi cũng từ từ dâng lên trong thâm tâm.

Nàng còn nhớ nước mắt trên mặt mẹ, và nỗi không nở trong mắt mẹ, Ưu Vô Song hít một hơi thật sâu, dùng tiếng nói cơ hồ nhỏ không nghe thấy lắm bẩm: “ba mẹ con xin lỗi, con gái bất hiếu, nếu như có kiếp sau con gái nhất định sẽ ở bên cạnh hai người tận hiếu.”

Một trận bước chân hỗn loạn truyền đến, Ưu Vô Song còn chưa nhìn rõ người đến, đã rơi vào một vòng tay ấm áp, bên tai truyền đến tiếng nói khàn đặc của Lãnh Như Tuyết: “Song Nhi nàng cuối cùng cũng tỉnh rồi.....”

Ngửi hơi thở quen thuộc ấy, trên mặt Ưu Vô Song lộ ra nụ cười, nàng từ từ ngẩng đầu, nhìn tuần nhan quen thuộc trước mắt: “Lãnh Như Tuyết, ta quay lại rồi.....”

Hai tay Lãnh Như Tuyết ôm chặt lấy vòng eo mảnh mai của nàng, áp sát nàng vào cơ thể cao to của mình, hần đã kích động đến mức không nói nên lời, mầu đen thâm trầm đầy vui mừng, tay hần, khẽ run rẩy, nhẹ nhàng sờ vào khuôn mặt hơi trắng bệch của Ưu Vô Song, một lần rồi lại một lần, phảng phất như đang xác định sự tồn tại của nàng.

Trên mặt Ưu Vô Song mang nụ cười, hai tay nàng khẽ ôm lấy hần, đầu nhẹ nhàng dựa vào lòng hần, tham luyến hơi thở thuộc về hần.

Cứ như vậy lặng lẽ ôm nhau qua một lúc lâu, Lãnh Như Tuyết mới từ từ in lên trán Ưu Vô Song một nụ hôn, sau đó mới thả lỏng nàng ra, vẫn ôm lấy eo

Ưu Vô Song, khàn giọng nói: “Song Nhi, nàng đã hôn mê hơn năm tháng rồi, ta còn tưởng nàng sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa...”

Hơn năm tháng? Ưu Vô Song nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết bất giác sửng sốt, nàng ở thế kỉ 21 mới có bốn ngày, sao ở đây đã hơn năm tháng?

Đột nhiên, nàng nhớ lại bức tranh cổ mà mẹ nàng đưa nàng xem ở thế kỉ 21, trong lòng bất giác kích động, nàng vội đẩy Lãnh Như Tuyết ra, nói: “Lãnh Như Tuyết, mau đưa ta gương, đưa ta gương, mau.”

Đối diện với hành động đột ngột của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết bất giác sửng sốt, nhưng mà hần không nói gì, lẳng lặng đi đến bàn trang điểm, lấy một chiếc gương đồng, đưa cho Ưu Vô Song, sau đó có chút ngờ hoặc nhìn nàng.

Tay Ưu Vô Song khẽ run rẩy, đón lấy gương đồng, sau đó hít một hơi thật sâu, mới nhìn vào trong gương, sau khi nàng nhìn rõ dung mạo trong gương, bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Đây là dung mạo thuộc về Ưu Vô Song kia, nàng trở lại rồi, vẫn như lần trước, là linh hồn trở lại, cơ thể không hề xuyên qua.

Nhìn dung mạo nghiêng thành trong gương, Ưu Vô Song không biết mình nên cảm thấy nên vui hay nên bi ai, thất vọng là không thể tránh, nhưng trong lòng vẫn thở phào nhẹ nhõm.

Trong giờ khắc này, trong lòng ngoài sự thất vọng nhạt nhòa kia, nàng càng cảm kích ông trời nhiều hơn, bởi vì, nếu như cơ thể nàng xuyên qua, nàng thật sự không dám đảm bảo, Lãnh Như Tuyết sẽ nhận ra nàng, vì dù sao, xuyên không, bất kể là ở đâu, đều là một việc khó tin.

Ngoài bản thân nàng từng trải nghiệm qua những việc này, người chưa từng trải qua đều sẽ không tin những việc này là thật!

Nhưng điều này đã không còn quan trọng, điều quan trọng là, nàng đã trở lại, nàng lần nữa trở lại nơi có hần và con trai, nàng sẽ không rời khỏi, nàng muốn mãi mãi ở lại nơi này, bên cạnh hần và con trai, bởi vì, cả đời này, họ là người nàng yêu nhất.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song nở nụ cười hạnh phúc, nàng tiện tay bỏ chiếc gương trong tay xuống, lần nữa sà cơ thể nhỏ bé vào vòng tay ấm áp của Lãnh Như Tuyết, chủ động dâng lên nụ hôn, nhẹ nhàng hôn lên bờ môi mát rượi của hần, nhẹ nhàng nói: “Lãnh Như Tuyết, ta yêu chàng”

Cơ thể co lón của Lãnh Như Tuyết vì hành động đột ngột của nàng mà khẽ sửng sờ trong giây lát, nhưng rất nhanh, ánh mắt hần thoáng qua tia mừng rỡ, sau đó ôm chặt lấy nàng, cúi đầu hôn lên bờ môi mê người kia.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 299: Nơi rất lâu về sau

Bốn năm sau.

Hoàng đế Tây Diệm băng hà, thất vương gia nhỏ nhất được lập làm thái tử, kế thừa hoàng vị.

Còn thất vương phi đầy ắp sắc màu kì tích trong mắt bách tính, cũng trở thành hoàng hậu duy nhất của Tây Diệm quốc kể từ khi khai quốc đến nay, không có tam cung lục viện, không có hậu cung phi tần, chỉ có một vị hoàng hậu, tập trung ba ngàn sủng ái tại một thân, vị hoàng hậu duy nhất.

Sự sủng ái độc nhất vô nhị này của hoàng đế, cũng lần nữa thêm một bút sắc màu truyền kì vào cuộc đời đầy truyền kì của nàng.

Hậu cung, cả nhà hoàng đế đang dạo chơi hoa viên nở rộ trăm hoa, Lãnh Niệm đã hơn tám tuổi đang dắt muội muội Lãnh Nhượng Song, hưng phấn chạy ở phía trước.

Còn sau lưng họ, là Ưu Vô Song vẻ mặt giận dữ đang nghehnh cái bụng to, còn Lãnh Như Tuyết thì vẻ mặt cẩn trọng, bồi cười.

Lãnh Nhượng Song mới hơn ba tuổi, bàn tay nhỏ bị ca ca kéo, miệng hồng chu nói: “ca ca, tại sao chúng ta phải chạy? Nhượng Nhượng không muốn chạy, Nhượng Nhượng muốn mami bế.”

Lãnh Niệm ra sức kéo cơ thể nhỏ nhỏ của Lãnh Nhượng Song đi thêm mấy bước nữa, bộ dạng nít quẻ nói: “Muội không nhìn thấy mami bây giờ đang nổi điên lên sao? Nếu như chúng ta quay trở về, nhất định sẽ trở thành thùng trút giận của mami”

Lãnh Nhượng Song chớp chớp đôi mắt to, hỏi: “Ca ca, thùng trút giận là gì?”

Lãnh Niệm nói: “Chính là giống như phụ hoàng đấy, bị mami chửi đến không dám lên tiếng, còn phải bồi cười...”

Nói rồi, Lãnh Niệm đột nhiên quay đầu chỉ về phía Lãnh Như Tuyết, tiếp tục nói: “muội xem, bộ dạng bây giờ của phụ hoàng có phải rất khó coi không?”

Lãnh Nhực Song quay đầu lại, chăm chú liếc nhìn Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song, sau đó về mặt nghiêm túc quay lại nói với Lãnh Niệm: “Đúng a, mami thật đáng sợ, phụ hoàng thật đáng thương.”

Tiếng nói mà hai đứa bé cho là rất nhỏ, nhưng kì thực, tiếng nói lại rõ mồn một truyền đến tai Ưu Vô Song và Lãnh Như Tuyết.

Lãnh Như Tuyết không biết nên khóc hay nên cười nhìn con trai bảo bối và con gái bảo bối của mình, còn Ưu Vô Song lại tức đen mặt mắng hai đứa bé nắm tay nhau ở phía trước: “Lãnh Niệm, Lãnh Nhực Song, da hai đứa ngứa rồi à...”

Nghe thấy mẫu thân nổi điên, Lãnh Niệm kéo tay muội muội chạy không thấy bóng dáng, chỉ để lại Ưu Vô Song nghênh cái bụng to, giấy chân không có nơi phát tiết.

Lãnh Như Tuyết thấy Ưu Vô Song nổi giận, vội cẩn thận dịu dàng, an ủi nói: “Song Nhi, đừng giận, đừng tức giận làm hại cơ thể, cơ thể nàng bây giờ không chịu được sơ suất.”

Ưu Vô Song không vui lườm Lãnh Như Tuyết, không chút nể tình rút tay lại, tức giận nói: “Đều là tại chàng! Ta đã nói rồi, ta không muốn sinh, không muốn sinh! Lãnh Như Tuyết, nếu như lần sau chàng còn làm vậy, cả đời này đừng hòng động đến ta!”

Đối diện với con nổi điên của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết chỉ bồi cười, trong lòng tự an ủi, gần đây Song Nhi mang thai, tính khí tự khắc có chút nóng nảy, nhìn là được.

Kì thực, người thật sự khóc không ra nước mắt là Ưu Vô Song, bởi vì Lãnh Như Tuyết vì nàng mà giải tán tất cả các phi tử và tú nữ trong cả hậu cung, nhưng sau đó lại cả ngày dán lấy nàng, trong thời cổ đại này, ngoài những thảo dược khó mà nuốt kia ra, thì không có phương pháp tránh thai nào.

Còn Lãnh Như Tuyết lại không cho phép nàng uống những thuốc đó, hại nàng trong bốn năm ngắn ngủi, sau khi sinh Lãnh Nhực Song, lại lần nữa mang thai!

Nàng thật sự không muốn sinh nữa, nàng không muốn thanh xuân của nàng đều lãng phí trong việc sinh hài tử này, nàng muốn xuất cung, đi xông pha giang hồ đi xem nữ nam đi làm những việc mà một người xuyên không cần phải làm.

Nhưng Ưu Vô Song cúi đầu, nhìn cái bụng căng tròn của mình, không nhìn được trong lòng nổi điên!

Và may trong lúc này, không xa truyền đến tiếng gọi của Lãnh Niệm: “Mami, người mau lại đây”

Lãnh Như Tuyết liếc nhìn Ưu Vô Song sắc mặt không tốt, vội nói: “Song Nhi, Niệm Nhi đang gọi nàng kia, có lẽ Niệm Nhi phát hiện được hoa gì đẹp đây.”

Ưu Vô Song lần nữa lườm Lãnh Như Tuyết, sau đó đi về phía Lãnh Niệm.

Lãnh Như Tuyết cười trừ, vội vàng lên trước dịu dàng, hỏi: “Song Nhi, tại sao nàng lại dạy Niệm Nhi và Nhực Nhi gọi nàng là mami, chứ không phải mẫu thân?”

Nghe thấy lời Lãnh Như Tuyết, bước chân Ưu Vô Song khẽ ngừng, trên mặt đột nhiên lộ ra nụ cười quý dị, nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “Lãnh Như Tuyết, nếu như ta nói, ta vốn dĩ không phải là người thuộc về nơi này, mà là một linh hồn bay đến từ một nơi rất xa, chàng có tin không?”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời của Ưu Vô Song, khẽ sửng sốt, nhưng rất nhanh đã lộ ra nụ cười sùng nịnh, nói: “Ta tin! Bởi vì, Song Nhi của ta đặc biệt như vậy, chỉ là, Song Nhi, nàng không nói đùa với ta chứ?”

Ưu Vô Song không nhìn Lãnh Như Tuyết nữa, mà nhìn về phía bầu trời trong xanh, khẽ thở dài một tiếng, trên mặt lộ ra thần sắc hoài niệm trước kia, từ từ nói: “Lãnh Như Tuyết, ta không hề nói đùa, bất kể chàng có tin hay không, điều ta nói đều là sự thật, ta từ một nơi rất lâu về sau đến đây, ở nơi đó, có cha mẹ thương yêu ta, ở nơi đó của ta, có rất nhiều thứ nơi này các người không có, còn nữa, trẻ con ở nơi đó, đều gọi cha mẹ là daddy và mami, ý cũng chính là phụ thân và mẫu thân.”

Lãnh Như Tuyết nhìn về mặt thất vọng của nàng, không giống như đang đùa với hân, trong lòng bất giác ngờ hoặc, không nhìn được hỏi: “Song Nhi, nhưng nàng rõ ràng là nữ nhi của Ưu thừa tướng, sao lại đến từ nơi khác được?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 300: Bức họa của Tiêu Tịch

Ưu Vô Song quay đầu lại cười, nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Lãnh Như Tuyết, nếu như ta nói linh hồn ta không phải của thể xác này thì sao? Chàng có tin không?”

Nhìn nụ cười tươi như hoa của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết bắt gặp cảm thấy chuyện khó có thể tin, nhưng lại không biết tại sao, vô thức gật gật đầu, có lẽ, trong thâm tâm hẳn, cũng cảm thấy, người nữ tử thông minh khả ái như Ưu Vô Song, có lẽ thật sự không thuộc về nơi này chăng?

Ưu Vô Song thấy Lãnh Như Tuyết tin lời nàng, nụ cười trên mặt càng tươi, nàng đưa tay, nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay Lãnh Như Tuyết, cười nói: “Lãnh Như Tuyết, chàng muốn biết bộ dạng vốn dĩ của ta không?”

Lãnh Như Tuyết từ từ gật đầu, nhưng trong phút chốc, lại lắc đầu, đột nhiên dang tay, ôm chặt lấy Ưu Vô Song, ngữ khí có chút hoang mang nói: “Song Nhi, chỉ cần nàng ở bên cạnh ta là được, đừng đi...”

Trong lòng Ưu Vô Song bỗng ấm áp, nhẹ nhàng dựa đầu lên vai Lãnh Như Tuyết, nhìn đám mây trắng trên bầu trời, dịu dàng nói: “Ngốc, ta đã trở về, cả đời này cũng sẽ bên cạnh chàng, ta sẽ không rời khỏi. Ta chỉ là muốn, muốn để chàng biết hình dáng thật sự của ta, Như Tuyết, không lẽ chàng không muốn biết sao?”

Lãnh Như Tuyết đang định trả lời, nhưng đúng vào lúc này, tiếng gọi kinh ngạc của Lãnh Niệm lần nữa truyền đến: “Phụ thân?”

Ưu Vô Song và Lãnh Như Tuyết nghe thấy tiếng gọi cùng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy nơi cách họ không xa, Tiêu Tịch một thân bạch y bay phất phới, lúc này đang đứng giữa rừng hoa, trên dung nhan tuấn mĩ vẫn là nụ cười nhàn nhạt ấy, còn trong vòng tay y, lúc này đang bế Lãnh Như Song.

Ưu Vô Song nhìn thấy Tiêu Tịch, vẻ mặt bắt gặp vui mừng, nhanh chân đi về phía y, mừng rỡ nói: “Tiêu Tịch, sao huynh lại đến đây?”

Tuấn nhan của Lãnh Như Tuyết trầm hẳn, nhanh chân lên trước, lần nữa kéo Ưu Vô Song vào lòng, nói: “Song Nhi, cẩn thận, đừng quên đứa bé trong bụng nàng.”

Ưu Vô Song vô nại lườm Lãnh Như Tuyết, đưa tay đẩy nhẹ hấn một cái, thấy đẩy không ra, cũng thôi, quay đầu mỉm cười với Tiêu Tịch oán trách nói: “Tiêu Tịch, sao mấy năm nay huynh không đến thăm ta?”

Tiêu Tịch mỉm cười, gật đầu với Lãnh Như Tuyết: “thảo dân Tiêu Tịch, tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương!”

Ưu Vô Song khẽ sững sốt, rất nhanh đã cười thành tiếng, nói: “Tiêu Tịch, ở đây chỉ có chúng ta, huynh hà tất đa lễ? Trước kia, đâu thấy huynh đa lễ như vậy, không lẽ qua mấy năm, huynh cũng thay đổi rồi?”

Đối diện với lời cười nhạo của Ưu Vô Song, Tiêu Tịch chỉ cười mà không nói gì, y nhẹ nhàng xoa xoa đầu Lãnh Như Song, qua một lúc, mới nói với Ưu Vô Song: “Nương nương, phía trước họa sư trong cung đang họa tranh, hôm nay Tiêu Tịch đúng lúc đến đây, chỉ bằng vẽ cho hoàng thượng và nương nương một bức?”

Ưu Vô Song nghe thấy lời Tiêu Tịch, lòng khẽ sững sốt, nàng bắt gặp nhớ lại lúc ở thế kỉ 21, bức tranh khi ấy nhìn thấy, nghe Tiêu Hạo nói là có nguồn gốc từ chính tay nàng, không lẽ, đây là sự thật?

Chính trong lúc Ưu Vô Song trầm tư, lại nghe tiếng cười của Lãnh Như Tuyết nói: “Sớm đã nghe Tiêu Tịch văn võ y thuật rất giỏi, nhưng lại không biết người cũng tinh thông họa ý, nếu đã như vậy, trầm lại muốn xem xem, họa công của người thế nào?”

Nói rồi, Lãnh Như Tuyết đã cao giọng phân phó cung nhân chuẩn bị bút mực, cùng tất cả họa cụ.

Và mọi thứ rất nhanh đã được chuẩn bị xong, Lãnh Như Tuyết ôm Ưu Vô Song vào lòng, sau đó cười nói với nữ nhi cách đó không xa: “Niệm Nhi, Như Song Nhi, mau lại đây.”

Niệm Nhi rất nhanh đã chạy bước nhỏ đến, chui vào lòng Ưu Vô Song, còn Lãnh Như Song lúc này tuy đã được Tiêu Tịch từ trong vòng tay đặt xuống đất, nhưng vẫn bám lấy Tiêu Tịch, chu chiếc miệng nhỏ, nói với Lãnh Như Tuyết: “Phụ hoàng, Như Song Nhi không qua, không qua đâu!”

Lãnh Như Tuyết cũng không miễn cưỡng, hấn cười nhẹ một tiếng, cười nói với Ưu Vô Song: “Song Nhi, xem ra Như Song Nhi bảo bối của trẫm rất thích Tiêu Tịch.”

Trong lòng Ưu Vô Song kích động, bởi vì, nàng biết, trong bức họa ở thế kỉ 21, không hề thấy nữ nhi, trên bức họa ấy, chỉ có nàng và Lãnh Như Tuyết, còn có con trai.

Còn con trai, cũng giống như lúc này, chui trong lòng nàng, và nàng hôm nay, cũng đúng lúc mặc bộ y phục màu tím nhạt, sau lưng, là chiếc ghế do cung nhân lan lợi mang đến, nếu như lúc này, nàng và Lãnh Như Tuyết ngồi lên chiếc ghế, vậy thì, không khác gì cảnh trong bức tranh ấy.

Không lẽ, bức tranh ấy, chính là vẽ ở đây sao? Người vẽ cho họ, chính là Tiêu Tịch? Nhưng mà, bộ dạng trong tranh của nàng rõ ràng là của thế kỉ 21, đây lại là việc gì?

Trong lúc Ưu Vô Song trầm tư không hiểu, Lãnh Như Tuyết đã kéo nàng ngồi lên ghế, còn Niệm Nhi, cũng rất nhanh chui vào lòng nàng.

Tiêu Tịch ở đối diện cũng đã bắt đầu vẽ, Lãnh Như Song bám lấy y không buông cũng ngoan ngoãn đứng bên cạnh y, một đôi mắt to nhỏ, tròn to nhìn theo, nhìn Tiêu Tịch đang chăm chú vẽ.

Đại khái qua thời gian một tách trà, Tiêu Tịch nhẹ nhàng đặt bút mực trong tay xuống, cười nói: “xong rồi.”

Còn Lãnh Nhực Song lúc này đột nhiên chỉ vào bức họa bằng giọng trẻ con nói: “Mami không có mặt, mami không có mặt.”

Nghe thấy lời của Lãnh Nhực Song, Lãnh Như Tuyết nhanh chóng bước qua đấy, khi ánh mắt hần chạm vào bức tranh, tuấn nhan bắt giắc trầm xuống, nhìn Tiêu Tịch nói: “Đây là việc thế nào?”

Tiêu Tịch chỉ mỉm cười một cái, thuận tay bế Lãnh Nhực Song lên, nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “Hoàng thượng không cần lo lắng, bức họa này, cần phải do hoàng hậu đích thân hoàn thành.”

Ưu Vô Song khẽ sững sốt, nhưng trong phút chốc bỗng hiểu ra ý Tiêu Tịch, trên mặt nàng nhưn nụ cười, đi nhanh về trước, cầm lấy cây viết lông Tiêu Tịch vừa đặt xuống, sau đó chăm chú khôi sắc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 301: Kết thúc hạnh phúc

Khi Lee Sung Min còn học đại học ở thế kỉ 21, vì hứng thú, đã từng đi học quốc họa, cho nên, những thứ này không thể làm khó cậu.

Và cậu bây giờ, cuối cùng cũng hiểu, bức tranh ở thế kỉ 21 là sao rồi.

Họa công của cậu so với Lee Teuk, tự nhiên không thể sánh bằng, nhưng nếu như bảo cậu vẽ gương mặt đã nhìn hết hai mươi mấy năm của mình ở thế kỉ 21, cậu vẫn có thể không phí chút sức lực, vẽ ra được.

Rất nhanh, dưới ánh mắt kinh ngạc của Jo Kyu Hyun, Lee Sung Min đã hoàn thành nét vẽ cuối cùng, sau đó hít một hơi sâu, đặt cây bút trong tay xuống, đứng dậy.

Jo Kyu Hyun nhìn người trong tranh, ánh mắt chứa đựng sự kinh ngạc và không dám tin, qua một lúc lâu, mới nhìn Lee Sung Min, hỏi: “Minnie, đây là việc gì? Cậu ta....cậu ta là ai?”

Lee Sung Min mỉm cười, vui nhẹ vào lòng Jo Kyu Hyun, cười nói: “Kyu Hyun, đây chính là bộ dạng của ta ở nơi đó, đây là hình dạng thật sự của ta, sao? Có phải là rất xấu?”

Nói rồi ánh mắt Lee Sung Min rơi vào bức tranh của mình, trong bức tranh này, cậu đã mã hóa mình không ít, nếu như Jo Kyu Hyun dám nói xấu, cậu nhất định sẽ siết chết hắn!

Jo Kyu Hyun sững người nhìn người nhân nhĩ xa lạ trong tranh, nhưng cuối cùng hắn vẫn có thể từ trong mắt cậu ta, nhìn thấy ánh mắt quen thuộc của Lee Sung Min, không lẽ, những gì Minnie nói là thật sao? Cậu thật sự đến từ một nơi kì lạ? Đây mới chính là hình dạng thật sự của cậu?

Chính trong lúc Jo Kyu Hyun nhìn bức tranh mà xuất thần, Lee Teuk lại nhìn bức tranh nói với Lee Sung Min: “Hoàng hậu nương nương đẹp là tại thân, chứ không tại dung mạo, cho nên, hoàng hậu nương nương không cần quá để tâm.”

Lời nói của Lee Teuk, cũng khiến Jo Kyu Hyun hồi thần, hắn nhẹ nhàng ôm Lee Sung Min vào lòng, nhẹ nhàng nói: “Bất kể thế nào, chỉ cần em là Minnie là được, Minnie, hứa với ta, sau này không được rời ta”

Lee Sung Min chỉ cảm thấy trong lòng mình có một đóa hoa đang dần dần nở rộ, cả người phút chốc thở phào nhẹ nhõm, cậu nhẹ nhàng ôm lấy Jo Kyu Hyun, nhỏ tiếng thì thầm: “Ta nói rồi, sau này ta sẽ không rời xa chàng.”

Lee Teuk lẳng lặng nhìn hai người ôm lấy nhau, khóe môi cong lên nụ cười yên tâm nhưng thất vọng, y bước lên trước, nhẹ nhàng cuộn bức tranh lại, sau đó nói với Jo Kyu Hyun: “Hoàng thượng, bức họa này, có thể ban cho Lee Teuk không?”

Jo Kyu Hyun khẽ sững người, đang định nói, nhưng lại nghe tiếng nói nhỏ của Lee Sung Min: “Cho huynh ấy đi.”

Jo Kyu Hyun tuy không biết Lee Sung Min sao lại bảo hắn ban bức tranh cho Lee Teuk, nhưng mà vẫn là gật đầu.

Lee Teuk khẽ mỉm cười, ánh mắt có chút phức tạp nhìn Lee Sung Min, cẩn thận thu bức tranh lại, sau đó nhẹ nhàng xoa xoa Jo Hyun Min ngoan ngoãn chui trong lòng y, nói: “Hoàng hậu nương nương, Lee Teuk còn có một yêu cầu mạo muội, có thể để Lee Teuk dẫn tiểu công chúa rời khỏi hoàng cung?”

Nhìn con gái bầu bình của mình, ánh mắt Lee Sung Min chứa đựng không nổi, nhưng cậu lại nhìn thấy ý bị thâm trùng trong mắt Lee Teuk, dù lòng cậu cực kì không nổi, nhưng giờ cũng đã hiểu, tất cả đều là ý trời, không phải điều cậu có thể ngăn cản được, cho nên, cậu vẫn cố nhịn đau gật gật đầu.

Sau đó ánh mắt rơi vào khuôn mặt ngây thơ của nữ nhi, nhẹ nhàng hỏi: “Hyun Min, để còn cùng Lee thúc thúc rời xa mami và phụ hoàng, con có đồng ý không?”

Cái đầu nhỏ của Jo Hyun Min chăm chú suy nghĩ, đột nhiên dang cánh tay nhỏ nhỏ vùi lấy Lee Teuk, bằng giọng trẻ con nói: “Mami, Hyun Min thích y, Hyun Min muốn ở cùng y.”

Lee Sung Min không nói được gì, xem ra, tất cả đều là ý trời, nữ nhi mới ba tuổi, lần đầu gặp Lee Teuk, lại nguyện ý rời xa cha mẹ mình, cùng y rời khỏi. Tất cả, không lẽ sớm đã định sẵn trong âm thầm?

Jo Kyu Hyun lại không tán thành liếc nhìn Lee Sung Min, khẽ chau mày nói: “Minnie, Hyun Min còn nhỏ, sao em có thể để Hyun Min rời cùng?”

Lee Sung Min cười khò, nhìn nữ nhi, nhẹ nhàng nói: “Kyu Hyun, không phải chính bản thân Hyun Min đồng ý sao?”

Jo Kyu Hyun muốn nói lời ngăn cản, nhưng lại nghẹn trong cổ họng, một câu cũng không nói ra được, tất cả mọi thứ hôm nay, đều rất quý dị, tuy hẳn luyện tiếu nữ nhi, nhưng theo hẳn biết thì Lee Teuk không phải là người sẽ làm ra chuyện làm khó người khác, y làm như vậy, nhất định có đạo lý của y.

Hon nữa, hẳn phát hiện, nữ nhi mình, cứ như trời sinh có nhiều hơn một phần gần gũi với Lee Teuk, từ khi Lee Teuk xuất hiện, Hyun Min đã ở cạnh Lee Teuk không chịu rời khỏi.

Lee Sung Min lần nữa liếc nhìn con gái, sau đó ánh mắt rơi lên gương mặt Lee Teuk, nhìn y, nhẹ nhàng nói: “Lee đại ca, sau này Hyun Min nhờ cả vào huynh! Nếu như sau này có thời gian, huynh nhất định phải đưa Hyun Min về cùng...”

Lee Teuk khẽ gật đầu, đôi tay bế Jo Hyun Min khẽ siết chặt, sau đó khẽ gật đầu với Jo Kyu Hyun như lời chào, liền quay người lớn bước rời khỏi, thân ảnh cao to ấy, từ từ biến mất trong rừng hoa, sau đó trở nên mơ hồ.

Lee Sung Min chỉ cảm thấy sống mũi cay cay, một giọt nước mắt từ từ lăn dài trên má, còn điều lộ ra trên mặt, lại là nụ cười hạnh phúc như có như không.

Có lẽ, đây chính là hạnh phúc thuộc về nữ nhi? Tất cả, trong âm thầm sớm đã định sẵn, không phải sao? Cậu tin rằng nữ nhi sau này sẽ hạnh phúc, nhất định.

Dưới ánh sáng mặt trời, trong rừng hoa, Lee Sung Min nhẹ nhàng dựa vào vai Jo Kyu Hyun, lặng lẽ nhìn theo hướng khuất xa của Lee Teuk, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy con trai ở trước người, trên mặt cuối cùng nở nụ cười yên tâm.

End chương 301.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 302: Phiên ngoại của Tiêu Tịch – kết thúc của sứ mệnh 1

Quân sơn.

Trước ngôi nhà trúc giản dị, Tiêu Tịch một thân bạch y, đang đứng trước gió, nhìn tịch dương đằng xa, gương mặt tuấn mỹ đẹp tựa điêu khắc.

Ánh mắt y lãnh đạm, nhưng lại mang một tia quyến luyến và thất vọng nói không nên lời.

Y, đã hoàn thành sứ mệnh cuối cùng của y, đưa nữ nhi của nàng ra khỏi hoàng cung, lưu lại bên mình học nghệ, còn y, cũng bắt đầu từ thời khắc ấy, đã xa rời cuộc sống của nàng, biến mất bên cạnh nàng.

Chiều theo di ngôn của sư phụ để lại, y đã hoàn thành việc mà sư phụ và tổ sư gia chưa hoàn thành. Tiếp sau đây, y chỉ cần ở lại Quân sơn, nuôi dưỡng nữ nhi của nàng lớn nên người là được.

Còn đối với việc tổ sư gia tại sao từ trăm năm trước lại biết nàng có một nữ nhi, tại sao muốn y làm như vậy, điểm này, đã không còn quan trọng nữa, điều quan trọng là, y cuối cùng đã có thể buông xuôi tất cả, buông xuôi trái tim yêu nàng mà lặng lẽ hoàn thành di ngôn của tổ sư gia.

Nhớ lại lần đầu gặp mặt nàng, nàng thân mặc nam trang, nhưng lại đẹp kinh người, có lẽ, chính vào lúc ấy, trái tim luôn đậm bạc của y, đã vì nàng mà rung động chẳng?

Về sau đến Lăng Phong huyện, y biết y không thể yêu nàng, nhưng vẫn không thể khống chế được trái tim của mình mà cố chấp yêu nàng.

Những ngày tháng ở Lăng Phong huyện, y đối với thái độ thi thoảng lộ ra vẻ kiêu sa của nàng, bắt gặp rung động, thậm chí trái tim luôn không biết tình là gì cũng vì từng cái liếc mắt từng nụ cười của nàng mà dao động.

Mãi cho đến khi Lãnh Như Tuyết xuất hiện, y mới tựa như bị sét đánh tỉnh, sự xuất hiện của Lãnh Như Tuyết, đã nhắc nhở y một sự thật, nàng, cuối cùng cũng chỉ thuộc về Lãnh Như Tuyết, người nam nhân xuất thân cao quý, tuấn mỹ đến mức khiến người ta ganh tị.

Nếu như Lãnh Như Tuyết đã đuổi theo đến Lăng Phong huyện, vậy thì, chính là lúc y rời khỏi, nhưng khi y nghe thấy tiếng tranh cãi trong phòng của nàng với Lãnh Như Tuyết, y cuối cùng vẫn không không chế được bản thân, cố ý bước vào.

Nhưng trong giây phút bước chân vào gian phòng ấy, y đã hối hận, bởi vì, những gì y nhìn thấy, cứ như là hai phu thê đang đấu khẩu, đúng vậy, họ vốn dĩ là phu thê, dù cho nàng đã bị Lãnh Như Tuyết từ, nhưng sau này, nàng vẫn định sẵn là thê tử của hắn là vương phi của hắn!

Cho nên, y lảng lạng lui đi.

Nhưng, dù cho như vậy, khi đứng ngoài cửa y nghe thấy nàng tức giận nói nàng thích y, trái tim của y, vẫn không thể không chế mà rung động kịch liệt.

Y không còn không chế được mình, lần nữa bắt chập tất cả bước vào trong.

Khi nhìn thấy vết bật tay đỏ sừng trên mặt nàng, lòng y cư nhiên có con phần nộ không thể hình dung, y cơ hồ suýt nữa không không chế được mình, ra tay với Lãnh Như Tuyết.

Và rất nhanh, nộ khí của y lại vì hành động đột nhiên của nàng mà biến mất, y không ngờ, nàng lại sà vào lòng y trước mặt Lãnh Như Tuyết.

Cảm nhận được cơ thể nhỏ bé của nàng bắt lực khẽ run rẩy, y biết nàng đang khóc, y rất muốn dịu dàng ôm lấy nàng, lau đi nước mắt trên mặt nàng, an ủi nàng, nhưng y miễn cưỡng nhẫn nhịn.

Y cố ý để bản thân mình tỏ ra rất bình tĩnh, nhưng trái tim vì nàng mà kích động kịch liệt, đã bán đứng y.

Hành động của y đã chọc giận Lãnh Như Tuyết, y không nên như vậy, y không nên xuất hiện, nhưng y vẫn làm như vậy, y không đẩy nàng ra, bởi vì, trong lòng y không nỡ.

Biết mình làm như vậy sẽ khiến hiểu lầm giữa nàng và Lãnh Như Tuyết càng thêm sâu, nhưng y vẫn ích kỉ mà làm thế.

Cuối cùng, Lãnh Như Tuyết tức giận mà rời khỏi, nhưng trong ánh mắt nàng lại hiện rõ sự thất vọng.

Trong lòng nàng cuối cùng vẫn yêu Lãnh Như Tuyết, chỉ là, có lẽ ngay cả nàng cũng không biết mà thôi.

Sự thất vọng trong mắt nàng, khiến y đau lòng, y muốn an ủi nàng, nhưng cuối cùng vẫn chỉ có thể lặng lẽ rời khỏi nàng, bởi vì, y biết, nàng cuối cùng vẫn không thuộc về y.

Y tưởng rằng, sau khi xa cách ở Lăng Phong huyện, trái tim của y sẽ có thể dần dần quên đi nàng, nhưng, y đã sai, y thông minh một đời, vạn sự có thể đoán trước được, nhưng duy chỉ không thể nhìn rõ được vận mệnh của nàng, cũng không thể thấy được của chính mình.

Và sợi tơ tình đối với nàng, cũng bắt đầu quấn chặt tim y, y càng muốn quên, lại càng quấn chặt hơn.

Lần nữa gặp mặt ở Quân sơn, người hộ tống nàng đến chính là Lãnh Như Tuyết, nhưng, lúc ấy, nàng và hắn hiển nhiên là yêu thương nhau, y chỉ có thể lảng lạng dõi theo nàng, và lặng lẽ để nên mối tình đối với nàng ở sâu trong đáy lòng.

Y biết, y và nàng sẽ còn tiếp tục gặp mặt, mãi cho đến khi nàng thật sự trở về bên cạnh Lãnh Như Tuyết, trở thành hoàng hậu của hắn, sứ mệnh của y mới kết thúc.

Dù cho y biết người nàng yêu không phải là y, nhưng y vẫn không hối hận, trong năm năm và nàng nương tựa lẫn nhau, là khoảng thời gian hạnh phúc nhất đời này của y.

Y biết sẽ có một ngày, nàng sẽ theo con đường mà vận mệnh an bài trở về bên cạnh Lãnh Như Tuyết, trở thành hoàng hậu của hắn, nhưng y có thể lảng lạng bên cạnh nàng năm năm, y đã mãn nguyện rồi.

Ngày đó, cuối cùng vẫn đến, khi Lãnh Như Tuyết tìm đến y, y đã hiểu, là thời khắc nàng trở về bên cạnh hắn, cho nên, y đã lựa chọn lảng lạng rời khỏi, trong thời khắc rời khỏi, y đã rơi giọt lệ đau khổ duy nhất đời này.

Khi giọt lệ ấy rơi trên bàn tay y, y mới phát hiện, nàng đã hoàn toàn đi ra khỏi cuộc sống của y, trở về vòng tay thật sự thuộc về nàng.

Nàng không còn cần sự bảo bọc của y, bởi vì, y có người nàng yêu che chở cho nàng, nàng sẽ không còn chịu bất kì một chút ủy khuất nào.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 303: Phiên ngoại của Tiêu Tịch – kết thúc của sứ mệnh 2

Tịch dương từ từ xuống núi, ở không trung phía tây, chứa đầy ánh hoàng hôn sáng chói, ánh sáng bảy sắc ấy, soi vào cơ thể cao lớn của Tiêu Tịch, mờ lờ chói mắt tựa như tình yêu của y đối với nàng, nhưng lại như sao băng thoáng qua trong phút chốc.

Còn lại, chỉ là hồi ức từng đẹp đẽ trong tâm trí y.

Nhìn ánh hoàng hôn đỏ rực như lửa ở chân trời, khóe môi Tiêu Tịch nở một nụ cười lãnh đạm.

Sau lưng truyền lại tiếng bước chân nhẹ, một cơ thể nhỏ nhỏ, mềm mại sà vào lòng y.

Tiêu Tịch nhẹ nhàng bế tiểu nhân nhi dậy, dịu dàng xoa xoa mái tóc mềm mại của tiểu nhân nhi, dịu dàng nói: “Nhược Nhi, sao con dậy sao?”

Lãnh Nhược Song ngẩng gương mặt nhỏ lên, ngược mắt vừa tỉnh giấc nhìn Tiêu Tịch, bằng giọng trẻ con hỏi: “Sư phụ, người đang nghĩ gì vậy? Là đang nhớ Nhược Nhi sao?”

Tiêu Tịch cười, y nhẹ nhàng xoa mái tóc Lãnh Nhược Song, cười nói: “Sư phụ đang nghĩ một số việc.”

Lãnh Nhược Song nghiêng cái đầu nhỏ, lộ ra biểu hiện nửa hiểu nửa không, sau đó quay đầu nhìn về phía xa, đưa tay nhỏ chỉ về phía hoàng hôn sáng rực như lửa, lớn tiếng nói: “Sư phụ, người nhìn kia, đẹp quá! Đó là gì? Là mây sao?”

Tuần nhan của Tiêu Tịch nhướn lên một nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Nhược Nhi, đó là hoàng hôn.”

Nhìn gương mặt nhỏ của Lãnh Nhược Song bị hoàng hôn nhuộm đỏ, trong lòng Tiêu Tịch bỗng vui vẻ, Lãnh Nhược Song không giống mẫu thân, ngược lại giống Lãnh Như Tuyết hơn, điểm duy giống Ưu Vô Song chính là đôi mắt, trong đôi mắt to chứa sự linh động giống hệt mẫu thân.

Có lẽ, lúc Ưu Vô Song còn nhỏ, cũng đáng yêu như Lãnh Nhược Song chăng?

Kì thực, đối với Lãnh Nhược Song, Tiêu Tịch luôn có một chút không hiểu, y đưa Lãnh Nhược Song rời khỏi là chỉ thị của tổ sư gia để lại, nhưng dù sao, Lãnh Nhược Song mới chỉ là một đứa bé chưa đầy bốn tuổi, lúc đầu y còn lo lắng, rời xa phụ thân mẫu thân mình, Lãnh Nhược Song sẽ khóc lóc.

Nhưng khi rời khỏi kinh thành, trên đường về Quân sơn, trên đường này, Lãnh Nhược Song cư nhiên rất ngoan, không khóc không náo, biểu hiện duy nhất giống một đứa bé chính là thích bám lấy y không buông, bất kể ở đâu, bất kể y đang làm gì, chỉ cần Lãnh Nhược Song dậy, sẽ bám lấy y.

Hơn nữa, trên đường đi, Lãnh Nhược Song rất ít nhắc đến phụ mẫu mình, càng không vì không gặp được phụ mẫu mà khóc náo.

Lãnh Nhược Song rất yên lặng và ngoan ngoãn, thực sự không giống như một đứa bé chưa đầy bốn tuổi, nhưng Lãnh Nhược Song thật sự lại là một đứa bé chưa đầy bốn tuổi.

Còn có một điểm, khiến y rất ngờ hoặc là, Lãnh Nhược Song trước nay không gọi y là thúc thúc (chỗ này chương trước ta xưng hô nhầm để Nhược Nhi gọi Tiêu Tịch là thúc thúc), trước khi y chưa thu nhận Lãnh Nhược Song làm đồ đệ, khi nói chuyện với hắn, Lãnh Nhược Song đều dùng người để xưng hô, mãi cho đến khi y nhận Lãnh Nhược Song làm đồ đệ, Lãnh Nhược Song mới đổi gọi y là sư phụ.

Nghĩ tới đây, Tiêu Tịch đột nhiên tự cười nhạo mình, y đang nghĩ gì vậy? Nhược Nhi tuy hành động khác với những đứa trẻ khác, nhưng lại không có nghĩa Lãnh Nhược Song không phải đứa bé, bất kể thế nào, Lãnh Nhược Song suy cho cùng cũng chỉ là một đứa bé chưa đầy bốn tuổi mà thôi.

Tịch dương rơi xuống dư quang cuối cùng, sau đó cũng lặn xuống núi, hoàng hôn giữa không trung cũng từ từ tan biến, sắc trời cũng dần dần tối đi.

Tiêu Tịch bế Lãnh Nhược Song, quay người, từ từ vào trong nhà.

Còn Lãnh Nhược Song nằm trong vòng tay y, sớm đã nhắm nghiền hai mắt, ngủ thiếp đi, đôi tay nhỏ của Lãnh Nhược Song, vẫn níu chặt lấy áo trước ngực Tiêu Tịch, trên gương mặt nhỏ, lộ tia ngọt lịm, hiển nhiên lúc này đang có giấc mơ ngọt ngào thuộc về một đứa bé.

Nhìn nụ cười ngọt trên gương mặt nhỏ của Lãnh Nhược Song, màu đen đậm bạc của Tiêu Tịch lộ ra tia cười ôn nhu, tuần nhan góc cạnh phản minh của y, từ từ lộ ra nụ cười nhạt.

Y nhẹ nhàng kéo bàn tay níu lấy áo y của Lãnh Nhược Song ra, sau đó động tác cực kì nhẹ nhàng đặt Lãnh Nhược Song về giường, sau đó đắp chăn dày cho Lãnh Nhược Song.

Trong rừng núi hoang dã, dù cho bây giờ đã là đầu hạ, nhưng mỗi khi vào đêm, nhiệt độ vốn dĩ ảm áp sẽ từ từ hạ thấp, nhiệt độ cũng trở nên cực kì thấp, Lãnh Nhược Song còn là một đứa bé, cho nên, Tiêu Tịch không thể không chuẩn bị một giường chăn cho Lãnh Nhược Song.

Khi tia hoàng hôn cuối cùng ở chân trời tan đi, cả sơn cốc phút chốc chìm vào u tối, Tiêu Tịch nóm đèn dầu, sau đó lẳng lặng ngồi trên ghế, nhìn ánh đèn ảm tối, nhìn gương mặt ngủ say ngọt của Lãnh Nhược Song.

Trong phút chốc, trong lòng y đột nhiên cảm thấy bình tĩnh vô cùng. Những việc trước kia, tựa như một giấc mơ, tuy vẫn rõ ràng trong kí ức của y, nhưng lại không thể khuấy nhiễu tâm thần y.

Những thứ ấy, đã qua đi rồi, những việc đó, tựa như khói mây thoáng qua, bao gồm cả, tình cảm của y đối với nàng, trong giây phút lựa chọn hoàn toàn buông tay, lòng y, đã vì nàng mà đau, nhưng nay, còn lại chỉ là sự bình tĩnh.

Có lẽ, đời người là như vậy, quá cố chấp, tất cả sẽ trở nên xấu xa, tựa như Lãnh Như Băng và Ưu Lạc Nhận u mê không tỉnh.

Và có lúc, buông tay, không phải lại có thể đổi lại bình lặng và hạnh phúc sao?

Giờ đây, Tiêu Tịch đột nhiên hiểu rõ, năm đó tại sao sư phụ thả ở lại sơn dã cô tịch, đến chết cũng không nguyện ý rời khỏi, trên đời nhiều phân ưu, khó được sư phụ nhìn thấu tất cả, cho nên dù ở thời khắc rời đi cũng bình tĩnh như vậy.

Nghĩ tới đây, lòng Tiêu Tịch bỗng sáng trong, thì ra, có thể yên tĩnh, lãnh đạm mà sống, cũng là một loại hạnh phúc.

Ở nơi sơn dã này, thoát ly tất cả tục thế, rời xa tất cả phân ưu ở đời, không có tình yêu oanh liệt, nhưng lại không có tất cả những phiền não của tục thế, ai lại có thể nói, đây không phải là một loại hạnh phúc?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 304: Phiên ngoại của Lãnh Như Băng – độc bạch 1

Ta là đại hoàng tử của Tây Diêm, cũng là đương kim thái tử.

Mẫu phi của ta chính là đương kim hoàng hậu, cũng là người nữ nhân có quyền thế nhất hậu cung, nhưng mẫu phi lại không phải là người nữ nhân mà phụ hoàng yêu nhất.

Khi ta còn nhỏ, ta đã biết, phụ hoàng không yêu ta, người không yêu thương ta, đối với ta chỉ có nghiêm nghị, không có sủng ái.

Người trước nay chưa từng bế ta, nhưng luôn bế người đệ đệ nhỏ hơn ta ba tuổi Lãnh Như Tuyết.

Bởi vì, mẫu phi của Lãnh Như Tuyết, là phi tử người yêu nhất, dù cho người nữ nhân đó đã chết, người vẫn yêu hài tử mà bà ta sinh ra.

Nghe nói, khi ta còn rất nhỏ, phụ hoàng từng bế qua ta, bởi vì, ta là đứa con trai đầu tiên của người, nhưng nghe mẫu hậu nói, từ khi người nữ nhân ấy vào cung, người đã bắt đầu lạnh nhạt với mẫu hậu.

Mẫu hậu hận người nữ nhân ấy, khi ấy, ta còn rất nhỏ, không biết mẫu hậu tại sao hận bà ta, nhưng sau này, khi ta từ từ lớn lên, ta mới biết, mẫu hậu hận bà ta là vì phụ hoàng yêu bà ta.

Lúc Lãnh Như Tuyết còn rất nhỏ, người nữ nhân ấy đã chết, là mẫu hậu hại chết bà ta, ta tin rằng điểm này, phụ hoàng biết rõ, nhưng người không hề làm gì mẫu hậu, ngược lại vào năm ấy, lập ta làm thái tử.

Nhưng đối với hai đứa con trai của người nữ nhân ấy lại cực kì yêu thương, yêu thương có thừa, thậm chí, không cho phép mẫu hậu và ta đến gần họ nửa bước.

Sau khi ta từ từ lớn lên, ta bắt đầu hiểu ra, kì thực, phụ hoàng tuy không làm gì mẫu hậu, nhưng trong lòng người lại rất hận mẫu hậu, từ sau khi người nữ nhân ấy chết, người chưa từng đến thăm cung của mẫu hậu.

Người không hề làm gì mẫu hậu chẳng qua là vì nhà mẫu thân của mẫu hậu có thể lực không nhỏ trong triều. Người là hoàng đế, cho nên người không thể vì người nữ nhân mà mình yêu thương bị mẫu hậu hại chết mà phế đi ngôi vị hoàng hậu của mẫu hậu, nhưng người lại có thể lạnh nhạt với mẫu hậu, trong cung, một người nữ nhân bị trượng phu của mình lạnh nhạt mới là điều đáng thương nhất.

Ta không hận phụ hoàng đối xử với mẫu hậu như vậy, nhưng ta lại hận Lãnh Như Tuyết đoạt đi sự yêu thương của phụ hoàng mà vốn dĩ thuộc về ta, bởi vì hắn, phụ hoàng không còn sủng ái ta, bởi vì hắn, phụ hoàng mới lạnh nhạt với ta như vậy, nếu như không có hắn, ta có phải vẫn được sự chú ý của phụ hoàng?

Điều này, ta không biết, điều duy nhất ta biết chính là, ta hận hắn. Cho nên, ta luôn ngầm phá hoại những gì hắn có được.

Một lần vô ý biết được, hắn và cung nữ thân cận có tư tình, cơ hội như vậy, ta sao có thể bỏ lỡ được?

Ta có ý đưa thái giám thân cận phụ hoàng đến đó trong lúc hắn và người cung nữ đó đang quấn quýt lấy nhau, quả nhiên, tên thái giám ấy đã bẩm báo với phụ hoàng những gì hắn ta nhìn thấy, phụ hoàng đại nộ, trong lòng ta thầm vui mừng, tưởng rằng từ nay về sau, phụ hoàng sẽ đối xử với ta như trước kia, lạnh nhạt với hắn, không còn sủng ái hắn nữa.

Nhưng ta đã sai, sau khi phụ hoàng biết được tư tình của hắn với người cung nữ, chỉ vội vàng chỉ hôn người cung nữ đưa khỏi cung, đối với hắn, vẫn sủng ái có thừa như trước.

Trong lòng ta không cam tâm, nhưng cũng không thể làm gì.

Ta từ từ lớn lên, ta đã trở nên trầm tĩnh đi rất nhiều, ta bắt đầu biết, những hành động nhỏ trước kia của mình, là không thể làm gì hắn, hơn nữa, bởi vì chuyện lần ấy, không những không đã kích được hắn, ngược lại còn khiến hắn phảng phất như thay đổi thành một con người khác, bắt đầu đối chọi với ta ở trong triều đình.

Ta và hắn, quan hệ cũng trở thành lửa với nước theo thời gian, và đại thần trong triều, trở thành công cụ lôi kéo của bọn ta.

Hắn luôn gần gũi với Ưu Lạc Nhận nữ nhi của thừa tướng Ưu Thành Minh, có tin tức truyền ra, hắn đã đến phủ thừa tướng đề thân.

Ta đương nhiên không chịu thua kém, Ưu Thành Minh thân là thừa tướng, thế lực trong triều không thể xem thường, ta nào có thể bỏ qua cơ hội lôi kéo ông ta? Hắn đến phủ thừa tướng đề thân sao? Vậy thì, ta cũng đi, ta muốn xem xem, Ưu Thành Minh lão hồ ly ấy làm sao cự tuyệt ta?

Hơn nữa, chính trong lúc này, một thiếu niên thần bí xuất hiện, dung mạo của y cực kì bình thường, nhưng trên người lại phát ra khí chất tựa như thần tiên.

Y nói với ta, muốn ta cưới đại nữ nhi từ nhỏ gốc nghiệt của Ưu Thành Minh làm thái tử phi, bởi vì, con ngốc đó chính là người định mệnh trong truyền thuyết.

Ta nghe lời nói của y, trong lòng bất giác cười lạnh, ta căn bản không tin y, ta hoài nghi y là người Lãnh Như Tuyết phái đến, hắn có ý muốn ta cưới một con ngốc làm phi, để thái tử ta trở thành trò cười của thiên hạ, ta sao có thể để hắn vừa ý?

Cho nên, trước khi thành thân, ta cho người đến thăm mua chuộc mẫu thân Ưu Lạc Nhận, bảo bà ta khuyên nữ nhi bà ta.

Quả nhiên, người nữ nhân đó vì tham vinh hoa phú quý, mẫu nữ hai người vì sau này có thể trèo lên địa vị càng cao quý hơn, trong ngày đại hôn, cố ý tự biên tự diễn một màn kịch hay lên nhằm kiêu hoa.

Ta đúng như ý nguyện cưới Ưu Lạc Nhận làm thái tử phi, còn Lãnh Như Tuyết cũng vì hôn sự này mà mất thể diện. Đây vốn dĩ là kết cục tốt đẹp nhất.

Nhưng, sự việc xảy ra sau đó, sự việc này, lại là việc làm mà cả đời này ta hối hận nhất.

Nếu như biết được, con ngốc khi ấy là nàng, vậy thì, ta tuyệt đối không làm như vậy, nhưng mọi việc hối hận đã muộn, là chính tay ta đẩy nàng vào tay Lãnh Như Tuyết.

Bởi vì hiếu kì, ta đêm khuya lẻn vào thất vương phủ, và vô tình gặp được nàng, nàng khi ấy đang hôn mê, ta không hề biết thân phận của nàng, bởi vì, nàng bị Lãnh Như Tuyết giam cầm hoàn toàn, còn ta, cũng chẳng qua cho rằng nàng chỉ là một a hoàn không quan trọng trong thất vương phủ.

Nhìn vẻ yếu ớt của nàng dưới ánh trăng, dung mạo xinh đẹp nghiêng thành ấy, khiến cho người luôn lãnh mạc như ta, thần sai quỷ khiến mà cứu nàng, đồng thời, càng tùy ý để lại một mảnh vải trên ngực nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 305: Phiên ngoại của Lãnh Như Băng – độc bạch 2

Vốn dĩ, chỉ là hành động nhằm chán nhất thời, thuận tay để lại mảnh vải, chỉ là hứng thú nhất thời của ta, rất nhanh ta đã quên người a hoàn hôn mê trong thất vương phủ kia, vì dù sao, đó cũng chỉ là một a hoàn, dù cho nàng được thị vệ tâm phúc của Lãnh Như Tuyết — Ngạo Phong đích thân đưa về phòng, cũng chẳng qua là một a hoàn, đối với đại kế của ta, cũng không có ảnh hưởng gì, càng không có giá trị lợi dụng gì!

Vốn dĩ tưởng rằng việc này sẽ qua đi như vậy, nhưng mấy ngày sau, ta lại nhận được mệnh lệnh của phụ hoàng, bảo ta đi tìm Lãnh Như Phong cự hôn kia về cung.

Ta biết, Lãnh Như Phong lúc này đang trốn trong thất vương phủ, còn ta, trong ngày đại hôn đã chiếu tướng Lãnh Như Tuyết một bàn, còn chưa đi xem kịch hay, cơ hội như vậy, ta sao có thể bỏ qua?

Cho nên, sau khi ta nhận được mệnh lệnh của phụ hoàng, rất nhanh đã đưa thị vệ đến thất vương phủ.

Nếu như ta biết được, lần đi thất vương phủ này sẽ gặp nàng, sẽ khiến bản thân ta hối hận cả đời, vậy thì ta sẽ tuyệt đối không đi.

Nhưng trên đời này không có thuốc hối hận, lần ấy ta đến đó, và gặp được nàng, người a hoàn trong đêm tuyết ta tùy ý cứu không lâu trước, quả gặp mặt của nàng rất đặc biệt, đặc biệt đến nỗi, lần nữa gặp lại ta, cả người vô ý sà vào lòng ta.

Nếu như không phải nhìn thấy mấy con chó to hăm hăm sau lưng nàng, ta còn tưởng rằng đây là một màn mỹ nhân kế do chính tay Lãnh Như Tuyết bày bố.

Nhưng, đây không phải, bởi vì, ta nghe thấy Lãnh Như Tuyết trầm mặc gọi ra tên nàng, nàng không phải a hoàn, nàng chính là đại nữ nhi từ nhỏ gốc gác của Ưu Lạc Minh, vương phi của Lãnh Như Tuyết.

Nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, ta giật nảy mình, cả kinh thành này ai cũng biết, đại nữ nhi của Ưu Lạc Minh không những từ nhỏ gốc gác, càng xấu xí như ác quỷ, người nữ tử đẹp linh động, đẹp đến nghiêng thành này chính là con gái trong miệng mọi người?

Không những ta, ngay cả Lãnh Như Phong bên cạnh cũng hiển nhiên cực kì kinh ngạc, và không biết tại sao, khi ta nhìn thấy nàng hạ giọng cúi người, trong lòng rõ ràng là cực kì hồ thẹn nhưng vẫn tỏ ra như không có gì, lúc nàng cãi nhau với Lãnh Như Tuyết, trái tim lạnh băng của ta, phút chốc dịu lại hẳn.

Ta có hứng thú rất lớn đối với nàng, trong phút chốc, ta tự nhiên có ý niệm hoang đường muốn ** (bị mất hai chữ này) cùng Lãnh Như Tuyết.

Nhìn vẻ mặt của Lãnh Như Tuyết, hẳn hiển nhiên đối với nàng không tốt, nhưng người phát hiện cái đẹp của nàng, lại không phải chỉ có ta, tên Lãnh Như Phong kia, ánh mắt nhìn nàng cũng thoáng tia sáng ám muội, hẳn ta muốn làm gì? Không lẽ hẳn ta cũng thích đệ muội của mình sao?

Trong lòng ta cười lạnh, một màn kịch hay, không phải sắp bắt đầu rồi sao?

Trở về phủ thái tử, trong lòng ta tự nhiên nhớ nhung không nguôi đối với tiểu nữ nhân kia, thậm chí, rất muốn gặp lại nàng lần nữa!

Do đó, ta mượn cơ sinh thần của Ưu Lạc Nhận bày tiệc, nhân cơ hội mời Lãnh Như Tuyết và nàng cùng đến, cơ của ta rất tuyệt diệu, là dùng thân phận ti muội của Ưu Lạc Nhận và nàng mời nàng.

Ta biết, như vậy thì Lãnh Như Tuyết sẽ không cự tuyệt, bởi vì, hẳn luôn không cam tâm Ưu Lạc Nhận gả cho ta, một mực luôn canh cánh trong lòng việc lên nhằm kiểu hoa hôn đại hôn.

Bất kể hẳn thật sự yêu Ưu Lạc Nhận, hay chỉ là để lấy lại thể diện, hẳn đều sẽ không cự tuyệt lời mời của ta.

Ngày hôm đó, cuối cùng cũng đến, ta lần nữa gặp được nàng, nhưng khác với lần trước, khi ánh mắt đầu tiên ta nhìn thấy nàng, nàng tự nhiên chui rúc trong lòng Lãnh Như Tuyết, nhìn hai người thân mật ôm lấy nhau, trong phút chốc, trong lòng ta bỗng nhiên có sự đố kỵ mãnh liệt!

Sự đố kỵ đó mãnh liệt biết bao, mãnh liệt đến mức ta cơ hồ suýt nữa mất khống chế tiến lên trước tách họ ra, ta kinh ngạc sức ảnh hưởng của nàng trong lòng ta, đồng thời lại càng kiên định quyết tâm muốn có được nàng.

Có lẽ là do sự xuất hiện của Ưu Lạc Nhận, Lãnh Như Tuyết cuối cùng cũng buông nàng ra, nhưng nàng, lại dường như không để tâm sự ám muội giữa Lãnh Như Tuyết và Ưu Lạc Nhận, ngược lại đôi mắt to linh động, phảng phất như đang bày tính gì đó, về mặt ấy thật khiến người ta rất yêu thích.

Và tiếp sau đó, nụ cười thoải mái đó của nàng, cùng với ứng đối hợp lý, nào có nửa chút giống bộ dạng điên cuồng?

Trong yến tiệc, nàng định trước mặt mọi người nói ra chân tướng thật sự trong đêm đại hôn, đây vừa đúng ý ta, nếu như việc Ưu Lạc Nhận cố ý lên nhằm kiểu hoa bị mọi người biết được, vậy thì, ta có phải càng có lí do, để nàng trở về bên cạnh ta?

Hơn nữa, dù cho không thể cưới nàng về, nhưng lại có thể đả kích Lãnh Như Tuyết một cú.

Nếu như hẳn biết, Ưu Lạc Nhận luôn nói yêu hẳn, trong ngày đại hôn, bản thân cố ý lên nhằm kiểu hoa, vậy thì hẳn sẽ thế nào? Người kiêu ngạo như hẳn, nhất định sẽ tức chết chăng?

Trong lòng ta đang tính toán, nhưng Lãnh Như Tuyết lại đột nhiên thay đổi chủ ý, hẳn bỗng ngăn nàng lại, hẳn là vì Ưu Lạc Nhận sao? Ta cười lạnh một tiếng, Lãnh Như Tuyết, người thật sự là mù mà, bên cạnh người có bảo bối, người lại không biết trân trọng, mà đi yêu một người nữ nhân tham vinh hoa phú quý như vậy?

Có lẽ là sợ nàng nói ra chân tướng, Ưu Lạc Nhận đã mượn cơ ti muội tương tự, cùng nàng rời khỏi khi yến tiệc còn chưa kết thúc.

Trong lòng ta tự khắc biết Ưu Lạc Nhận đang định làm gì, nhưng ta không hề ngăn cản, bởi vì, chỉ có như vậy, mới có thể thuận lợi cho ta đả kích Lãnh Như Tuyết và có được nàng!

Tiếp theo đó, Lãnh Như Tuyết rất nhanh đã mượn cơ rời khỏi, ta biết, hẳn kì thực muốn đi xem Ưu Lạc Nhận, ta cũng không ngăn cản, ngược lại còn mời Lãnh Như Phong theo sau rời khỏi yến tiệc. Bởi vì, ta muốn tận mắt xem màn kịch sắp diễn ra kia!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 306: Phiên ngoại của Lãnh Như Băng – độc bạch 3

Kịch, cũng có thể tính là đặc sắc, nhưng khi ta nhìn thấy nàng toàn thân đầy máu, nằm ở dưới đất, lòng ta bỗng chốc nhói đau, nộ khí và không nỡ trong lòng ta phút chốc khiến ta không nghĩ nhiều, vạch trần âm mưu của Ưu Lạc Nhạn trước mặt Lãnh Như Tuyết.

Về mặt của Lãnh Như Tuyết rất đặc sắc, nhưng ta đã không có thời gian xem, điều duy nhất trong lòng ta muốn làm chính là, muốn cứu nàng, không thể để nàng có chuyện, nếu không, ta hối hận cũng không kịp.

Ta cũng thật sự làm như vậy, ta trước mặt Lãnh Như Tuyết, ôm vương phi của hân trong tay rời khỏi.

Ta không biết giờ khắc ấy trong lòng Lãnh Như Tuyết nghĩ gì, nhưng ta lại biết, nếu như không nhanh chóng cứu nàng, nàng sẽ vì mất quá nhiều máu mà chết đi. Ta không thể để nàng chết.

Ta lần nữa đã cứu nàng, nhưng cũng lần nữa mở mắt nhìn nàng rời khỏi, trở về bên cạnh Lãnh Như Tuyết.

Ta nhìn nàng bị Lãnh Như Tuyết đưa đi, trong lòng hối hận khi ấy không nên vạch trần bộ mặt thật của Ưu Lạc Nhạn trước mặt Lãnh Như Tuyết sớm như vậy.

Nếu như hân không biết chân tướng, phải chăng hân vẫn còn thương tiếc Ưu Lạc Nhạn? Phải chăng vẫn ghét nàng như trước kia?

Ta không biết, nhưng việc đã đến nước này, không phải ta có thể không chế được.

Phụ hoàng bí mật triệu kiến nàng, và đưa ra một quyết định ngoài dự đoán, để nàng đến Lăng Phong huyện trị thủy.

Ta không biết được hay không, bởi vì, ta căn bản không tin, một nữ tử yếu đuối nhỏ nhắn như nàng biết trị thủy, còn ta càng không tin, nàng là người định mệnh gì đó, nếu như là vậy, khi còn nhỏ nàng hà tất giả điên ngốc ngếch?

Trong thất vương phủ truyền ra tin tức, nói là Lãnh Như Tuyết từng vì nàng mà chịu một đao của thích khách, sau khi vết thương khỏi, còn đuổi theo đến Lăng Phong huyện.

Trong lòng ta cười lạnh, Lãnh Như Tuyết, quả nhiên bắt đầu chú ý đến nàng rồi sao?

Trong lòng ta tuy chua chua, rất không dễ chịu, nhưng ta lại không như Lãnh Như Tuyết, vứt bỏ tất cả, chạy đến Lăng Phong huyện chỉ vì để gặp nàng.

Ta là thái tử, ta có thứ ta phải có được, cũng có nguyên tắc của ta, tuy ta đối với nàng luôn vô cớ mềm lòng, luôn thường không tự chủ nghĩ đến nàng, nhưng ta sẽ không vì nàng mà bỏ tất cả những gì thuộc về ta.

Tiếp sau đó, ta cả ngày bận bịu chính sự, ta cố ý phái người phát tán tin tức, nói Lãnh Như Tuyết là vương phi xuất sắc nhất Tây Diêm ta, ta muốn công chúa đến hòa thân của Tử Việt quốc làm cho Lãnh Như Tuyết trở tay không kịp.

Kế hoạch của ta đã thành công, công chúa Tử Việt quốc, quả nhiên chọn Lãnh Như Tuyết, và, Lãnh Như Tuyết cũng bất ngờ từ nàng.

Nhưng, điều khiến ta ngờ hoặc là, Lãnh Như Tuyết cư nhiên cự tuyệt thành thân với công chúa Tử Việt quốc, và bị phụ hoàng đánh vào địa lao.

Nhưng mà, điều này đối với ta mà nói, thật sự là một điều đáng mừng.

Tuy nhiên, trong lúc ta còn chưa kịp ăn mừng, một tin tức kinh người đã truyền đến, Lãnh Như Tuyết cư nhiên được cứu ra, và người cứu hân, không phải là ai khác, mà chính là nàng.

Hơn nữa, họ bây giờ đã được phụ hoàng đưa rời khỏi kinh thành đi tìm bảo tàng trăm năm trong truyền thuyết.

Có thể để phụ hoàng không tiếc mạo hiểm rạn nứt với Tử Việt quốc mà làm như vậy, không lẽ, nàng chính là người định mệnh mở ra bảo tàng trăm năm trong truyền thuyết đó?

Trong lòng ta bắt đầu thấp thỏm không yên, bởi vì, ta đã từng trong thư phòng của phụ hoàng xem qua truyền thuyết trăm năm, trong truyền thuyết nói, chỉ cần được người định mệnh tương trợ, vậy thì Tây Diêm sẽ qua được kiếp nạn trăm năm, còn người nữ tử định mệnh sau này sẽ là hoàng hậu tôn quý nhất của Tây Diêm.

Nếu như nàng định sẵn là hoàng hậu, vậy thì, nàng nhất định không thể thành thân với Lãnh Như Tuyết! Không thể trở về bên cạnh Lãnh Như Tuyết.

Họ lúc này đang ở Quân sơn xa xôi, ta không thể làm gì họ, nhưng ta nhớ lại người cung nữ Liên Đường từng có tư tình với Lãnh Như Tuyết, Liên Đường đó đã bị phụ hoàng chi hôn, nhưng trong lòng ả vẫn nhớ nhung không nguôi đối với Lãnh Như Tuyết.

Lại một kế hoạch hình thành trong lòng ta, ta lợi dụng tâm thái muốn báo thù của Ưu Lạc Nhạn, để ả ta có ý tiếp cận Liên Đường, và bắt đầu chuẩn bị tất cả kế hoạch.

Liên Đường quả nhiên còn chưa quên tình cũ với Lãnh Như Tuyết, cộng thêm ả ở nhà chồng sống không được tốt, cho nên, ả rất nhanh đã đồng ý. Chỉ cần ta có thể giúp ả trở về bên cạnh Lãnh Như Tuyết, ả nguyện ý tất cả đều nghe theo lời ta phân phó.

Kế hoạch thuận lợi như vậy, sau khi Lãnh Như Tuyết và nàng tìm bảo tàng trở về, một cái an bài cố ý, hân cuối cùng gặp lại Liên Đường.

Nói lại càng đáng cười hơn, ngày họ gặp lại nhau, chính là ngày phụ hoàng đem hôn sự của họ chiếu cáo toàn thiên hạ.

Liên Đường quả nhiên không phụ kì vọng của ta, ả rất nhanh đã vào ở trong thất vương phủ, và sự quật cường của nàng cũng nằm trong dự đoán của ta, kiên quyết không chấp nhận sự tồn tại của Liên Đường, cư nhiên không tiếc mụ tay Lãnh Như Phong, chạy khỏi thất vương phủ.

Và điều này, đúng như kế hoạch của ta, chỉ cần nàng rời khỏi thất vương phủ, ta sẽ có thể quang minh chính đại đón nàng về bên cạnh mình, chỉ cần nàng ở lại bên cạnh ta, những thứ khác đã không còn quan trọng nữa, đúng không?

Nhưng, việc sau đó, lại khiến ta trở tay không kịp, bởi vì sự cố ý ngăn cản của Lãnh Như Phong, nàng cư nhiên ngồi xe ngựa, đêm khuya chạy khỏi, và lúc ta đuổi kịp, chiếc xe ngựa ấy lại ngay dưới ánh mắt của ta, rơi xuống vực núi, tan thành mảnh vụn.

Vào ngày thứ hai ta tìm được tàn cốt của xe ngựa, trong tàn cốt của xe ngựa, chỉ thấy mấy vết động của máu, không thấy bóng dáng người đâu.

Nhìn vết máu trong hài cốt xe ngựa, giây phút ấy, lòng ta bỗng đau như cắt, đau không muốn sống.

Ta không từ bỏ, phái người cơ hồ tìm khắp Tây Diêm, nhưng cuối cùng vẫn không thấy bóng dáng của nàng, cứ như vậy, tiêu tan không thấy tung tích.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 307: Phiên ngoại của Lãnh Như Băng – độc bạch 4

Sau khi ta từ từ chấp nhận sự thật mất đi nàng, ngày này của năm năm sau, nàng lại đột nhiên xuất hiện, nàng khiến ta tìm mãi không thấy, thì ra là luôn ở kinh thành.

Sau khi biết được tin tức nàng vẫn còn sống, ta rất vui mừng, nhưng kèm theo một tin khác, lại khiến ta phút chốc rơi xuống đáy vực.

Nàng cư nhiên đã sinh hài tử, đã sinh hài tử của Lãnh Như Tuyết! Việc này, khiến ta thật sự khó mà chấp nhận, ta không thể tưởng tượng, người nữ tử đáng yêu lạnh lợi như nàng, cư nhiên trở thành mẫu thân của đứa bé hơn bốn tuổi.

Còn phụ thân của đứa trẻ này càng là người ta hận tận xương cốt, sao nàng có thể, sao có thể sinh hạ hài tử của hắn?

Ta không thể chấp nhận sự thật này, lúc ta biết được nơi ở của nàng trong kinh thành và định ra tay, thì Lãnh Như Tuyết đã giành trước một bước đón nàng về thất vương phủ!

Trong lòng ta đồ kị, sự đồ kị mạnh liệt ấy, đang găm nhăm tim ta, cách biệt năm năm, tại sao nàng vẫn muốn sà vào vòng tay Lãnh Như Tuyết? Ta không cho phép, ta tuyệt đối không cho phép, nàng chỉ có thể là của ta, nàng là của ta!

Mang ý hận mãnh liệt trong lòng, ta bước vào tầm thất đã năm năm không đặt chân vào của Ưu Lạc Nhạn, nhìn người nữ nhân tóc dài xõa ra, vẻ mặt tiêu tụy trước mắt, lòng ta có sự chán ghét nói không nên lời.

Người năm năm trước dung mạo như hoa là nữ nhân đệ nhất kinh thành, trong năm năm nay, đã bị ta hành hạ không ra hình người, nhưng mà dù cho như vậy, ta vẫn không có chút lòng thương tiếc, chỉ có sự căm hận và chán ghét.

Bởi vì, ả ta đã phản bội ta, ả ta thân là thái tử phi của ta, nhưng lại cùng một tên sát thủ hạ đẳng có quan hệ câu hợp, ả ta căn bản không xứng trở thành thái tử phi của ta, ả ta không xứng.

Người ta muốn không phải là ả ta, ta không yêu ả ta, nhưng ta lại không thể bỏ qua cho ả ta như vậy, ta cho ả ta uống độc dược có độc tính mạnh nhất, ta muốn nhìn ả ta chịu đủ hành hạ, sau đó từ từ chết đi.

Từ khi bắt đầu, ta đã không có ý định bỏ qua cho ả ta, bởi vì, đây chính là cái giá ả ta phản bội ta!

Vì để đến thất vương phủ thám thính hư thực, vì để có thể gặp được nàng, ta lần nữa lợi dụng Ưu Lạc Nhạn, người nữ nhân ngốc nghếch này, tưởng rằng ta sẽ bỏ qua cho ả ta, cư nhiên ngoan ngoan theo ta đi.

Có lẽ, ả ta không ngại bị ta lợi dụng, ả ta đồng ý cùng ta đến thất vương phủ, có lẽ là vì ả có thể gặp được Lãnh Như Tuyết, vì dù sao trong những năm này, ả ta ở trong phủ thái tử chịu đủ hành hạ, còn Lãnh Như Tuyết lại là người tình cũ của ả ta, ả ta là hy vọng Lãnh Như Tuyết có thể cứu ả ta sao?

Nhưng mà những điều này ta không quan tâm, ả ta bám víu lấy Lãnh Như Tuyết, đúng để ta lợi dụng, điều này sao mà không được?

Còn Lãnh Như Tuyết chắc đã sớm đôi với ta có phòng bị, lần này ta đi công không trở về, nhưng không sao, bởi vì, ta đã biết nàng ở thất vương phủ rồi!

Phụ hoàng trọng bệnh, bây giờ tất cả mọi việc trong cung, đều nằm trong tay mẫu hậu, ta cần có một tờ thánh chỉ triệu nàng vào cung có gì khó chứ?

Tình hình trong triều, càng ngày càng khản trương, ta gia tăng bố trí, ta muốn lúc này cho Lãnh Như Tuyết một đòn chí mạng. Khiến hần không thể trở mình.

Cách biệt năm năm, ta cuối cùng trong hoàng cung gặp được nàng, nàng vẫn xinh đẹp như vậy, đáng yêu linh động như vậy, trên người nàng, không có chút gì nhìn giống là mẫu thân của người khác.

Nhìn dung mạo nghiêng thành của nàng, trong lòng ta mơ hồ, cư nhiên có cảm giác trở lại năm năm trước.

Ta cảm nhận được hành động chỉ để ứng đối của nàng đối với ta, trong lòng ta tức giận, ta bắt ép làm ra một số cử động thân mật với nàng, ta bị ngọn lửa đổ kị làm cho mù quáng, giây phút ấy, ta chỉ muốn nàng trở thành nữ nhân của ta!

Nhưng khi ta nhìn thấy mặt nàng đầy nước mắt, bộ dạng bất lực và sợ hãi, ta bỗng chốc mềm lòng, đối diện với nàng, ta cư nhiên không thể xuống tay!

Mãi đến lúc này, ta mới hiểu, thì ra ta sớm đã chìm đắm sâu, vị trí của nàng trong lòng ta, đã vượt qua sự tưởng tượng của ta.

Trong cuộc đối thoại sau đó, ta biết nàng vẫn chỉ là ứng đối với ta, nàng căn bản không yêu ta, người nàng yêu là Lãnh Như Tuyết, nhưng ta lại cam tâm tình nguyện bị nàng lừa, biết rõ là lời nàng nói toàn là lừa gạt ta, nhưng ta thả tin đó là thật!

Ta không thể tổn hại nàng, nhưng không có nghĩa là bỏ qua Lãnh Như Tuyết, sau khi tỉ mỉ bày kế hoạch, ta dẫn binh trực tiếp vào thất vương phủ, vốn dĩ mọi thứ cực kì thuận lợi, nhưng, ta lại sai rồi, ta sai quá lớn.

Thì ra, tất cả chẳng qua là âm mưu của phụ hoàng, và âm mưu của người chính là trừ đi ta.

Trong lúc tức giận, ta giết người đến tuyên chỉ, chuẩn bị xong cả chết lưới rách.

Tuy nhiên, chính trong lúc này, nàng lại xuất hiện, nàng vội vã đi về phía Lãnh Như Tuyết, và tỉ mỉ băng bó vết thương cho hần, và đối với người đứng đối diện như ta, nhìn như không thấy.

Trong lòng đau đớn, đây là tại sao? Tại sao? Nàng tại sao lại xuất hiện ở đây? Nàng không phải ở hoàng cung sao?

Sự lãnh khốc vô tình của phụ hoàng, cùng với việc nhìn như không thấy của nàng, khiến lòng ta chịu đả kích lớn, ta ôm tia hy vọng cuối cùng, hỏi nàng trong lòng có ta hay không.

Nhưng, câu trả lời của nàng, lại đánh ta xuống vực sâu của địa ngục, thì ra, từ trước đến nay đều là ta tự mình đa tình, trong lòng nàng, căn bản không có ta, thậm chí ngay cả một chút vị trí cũng không có!

Ta tuyệt vọng rồi, ta mất đi tất cả, cũng mất đi nàng, ta không cam tâm, ta thật sự không cam tâm!

Nhìn bóng dáng nàng đi Lãnh Như Tuyết rời khỏi, ta đã bị sự tuyệt vọng và đố kị căm hận trong lòng ép đến mất lý trí, trong giờ khắc đó, điều duy nhất ta nghĩ trong lòng, cư nhiên là muốn Lãnh Như Tuyết chết, chỉ cần hần chết nàng sẽ trở về bên cạnh ta, chỉ cần hần chết, ta mới có thể đoạt lại tất cả những gì thuộc về ta.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 308: Phiên ngoại của Lãnh Như Băng – độc bạch 5

Trong giây phút ấy, ta bắt chấp tất cả xông về phía Lãnh Như Tuyết, mũi kiếm sắc nhọn cắm hận đâm về phía hần, không có chút do dự và trì trệ, trong giây phút ấy, ta biết, ta thật sự muốn hần chết, dù cho có cùng nhau chết, ta cũng không tiếc.

Nhưng, nhưng tại sao, tại sao nàng lại không màng thân mình chắn mũi kiếm cho hần? Khi ta không thu được thể, mũi kiếm nhọn đâm sâu vào ngực nàng, trong giây phút ấy, tim ta phảng phất như bị thứ gì đó xé toạt ra.

Đau, con đau trước nay chưa từng có, tràn ngập lòng ta, giây phút ấy, ta cơ hồ đau đến mất tri giác, ta cứ như vậy mở to mắt nhìn nàng ngã trong vũng máu, cả người ta phảng phất như mất đi linh hồn.

Ta lạc lõng nhìn nàng, máu tươi đó, không ngừng trào ra từ trong người nàng, sắc mặt nàng trắng như giấy, nhưng vẫn nở nụ cười, nàng đang cười? Không lẽ, nàng yêu Lãnh Như Tuyết đến mức cam tâm vì hần mà chết sao?

Không, ta không tin, ta không tin nhìn nàng, hỏi nàng, tại sao như vậy?

Nàng đã cười, tuy trong giây phút đó, nàng nằm trong vũng máu, nhưng nàng đã cười, thật sự đã cười, lần đầu tiên ta phát hiện, nụ cười của nàng đẹp đến như vậy, thuần khiết đến như vậy, nàng nói, nàng không nợ ta nữa, khi ấy ta cứu nàng, và nay mũi kiếm này, đã trả hết sạch.

Thật sự trả sạch rồi sao? Ta không biết.

Ta chỉ biết, trái tim ta, đã bị nàng mang đi, nàng để lại cho ta, chỉ có nỗi đau bất tận, trong bất tri bất giác, nàng đã cướp đi trái tim ta, đúng vậy, nàng trả sạch tất cả rồi, nhưng, chỉ duy nhất không trả trái tim lại cho ta.

Nơi tim ta, chỉ có một vết lũng đang rỉ máu, nơi đó, rất đau, rất đau.

Đau đến mức ta đứng không vững, khụy mạnh xuống đất.

Ta nghe thấy tiếng gào xé toát tâm phế của Lãnh Như Tuyết, về mặt ta bàng hoàng, ta chỉ lẳng lặng, không cử động, bởi vì, bây giờ ta chỉ còn lại một cái vỏ trống không, một cái vỏ không có linh hồn. Còn thứ gì đang chờ đợi ta ở phía trước, ta đã không còn đề tâm nữa.

Ta cuối cùng vẫn tồn tại, chính tay làm cho nàng bị thương như vậy, nhưng mà không sao, ta rất nhanh sẽ đi bỏ nàng, ở kiếp sau, ta nhất định không buông tay lần nữa.

Sau đó, ta cuối cùng từ phụ hoàng biết được, nàng chưa chết, khi biết được tin này, ta nhẹ cả người, đồng thời, trong lòng vô cớ có một cảm giác thất vọng.

Ta vốn dĩ đã chuẩn bị sẵn, nếu như nàng chết rồi, ta tuyệt đối không sống đơn độc, nhưng cuối cùng ta và nàng cũng không có duyên phận, ông trời, thậm chí ngay cả cơ hội để ta chết cùng nàng cũng không cho ta.

Tuy nhiên, trong lặng lẽ, ta cuối cùng cũng tin vào vận mệnh, trong cái truyền thuyết trăm năm ấy, nàng là hoàng hậu, nàng định sẵn là hoàng hậu của Tây Diêm, nhưng lại không phải là hoàng hậu của ta, nàng thuộc về Lãnh Như Tuyết, thuộc về người nam nhân từ nhỏ đã cướp đi tất cả những gì thuộc về ta.

Ta vốn cho rằng phụ hoàng và Lãnh Như Tuyết sẽ giết ta, ta cũng còn không quan tâm.

Nhưng, phụ hoàng không làm như vậy, người nhốt ta trong lao, mấy tháng sau, đột nhiên hạ thánh chỉ, cho ta rời khỏi kinh thành, đến một nơi cách kinh thành xa xôi nhất, ở nơi đó, ta là vương gia của một lãnh địa.

Nhưng ta lại bị gián khỏi kinh thành, không có chỉ ý, mãi mãi không được bước chân vào kinh thành một bước, là vương gia mang tội trên người.

Ta biết, đây là ý của phụ hoàng, bởi vì, suy cho cùng người cũng không nhẫn tâm giết ta.

Ngày nhận được thánh chỉ bị đưa đến lãnh địa đó, ta đã cười. Cười cực kì giấu cợt.

Ta vốn là thái tử, ta vốn luôn cho rằng người đăng lên hoàng vị sẽ là ta, nhưng trong mấy ngày ngắn ngủi này, ta từ một thái tử gia cao cao tại thượng, rớt xuống thành một tội phạm, một tội phạm mãi mãi không được trở về kinh.

Ông trời ngay cả cơ hội để ta nhìn thấy nàng một lần cũng không cho, nhưng mà ngày ta rời khỏi kinh thành, ta đã gặp một người, người đó không phải là ai khác, mà chính là Ưu Lạc Nhận.

À ta đã điên, không ngừng sợ hãi nói với mọi người, à ta đã trúng độc.

Ngày gặp được à ta, trời mưa nhỏ, mát rượi khiến người ta có chút lạnh, à ta được Ưu Thành Minh dẫn đến.

Còn Ưu Thành Minh làm như vậy là vì, chỉ do à ta muốn thuốc giải.

Ta nhìn Ưu Lạc Nhận tóc xỏa dài, vẻ mặt ngốc nghếch, đột nhiên cảm thấy ông trời thật biết trêu đùa người, người vốn dĩ ngốc nghếch, nay thân phận đã cao quý không thể trào bồng, còn thái tử phi cao cao tại thượng nay lại rơi vào hoàn cảnh như vậy.

Ta không làm khó à ta nữa, bởi vì, ta không yêu à ta, à ta không xem là phản bội ta, à ta bây giờ, chẳng qua chỉ là một người điên đáng thương mà thôi, có lẽ, điên đại như vậy mà sống, đối với à ta, cũng là một hạnh phúc.

Sau khi ta nói với Ưu Thành Minh cách điều chế thuốc giải, Ưu Thành Minh đã đưa cho ta một thứ.

Đó là một mảnh vải, trên mảnh vải có ghi lời mà khi ấy ta để lại cho nàng ở thất vương phủ.

Nhìn bóng lưng rời khỏi của Ưu Thành Minh và Ưu Lạc Nhận, ta nở nụ cười, nụ cười cay đắng biết bao.

Ta tùy tay hát lên, trong phút chốc, mảnh vải ấy hóa thành mảnh vụn bay đầy trời, giống như trái tim ta, theo cơn gió lạnh băng, hoàn toàn tan biến.

Từ nay, những gì trước kia của ta và nàng, đều sẽ theo gió bay đi, nàng là hoàng hậu không lâu sau nữa, còn ta, đời này kiếp này, chỉ là một vương gia mang tội mãi mãi không được đặt chân vào kinh thành một bước.

Ta quay đầu, chăm chú nhìn tòa hoàng cung ta từng quen thuộc vô cùng, sau đó đầu cũng không quay lại lên xe ngựa. Sau lưng ta, vẫn là cơn mưa ngẫu nhiên xạt lạnh băng kia.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 309: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong – gặp nhau vốn dĩ là sai lầm 1

Ta tên Lãnh Như Phong, là lục hoàng tử của Tây Diêm hoàng triều. Cũng chính là người phụ hoàng luôn phớt lờ.

Lúc ta còn rất nhỏ, mẫu hậu đã qua đời, ta từ nhỏ lớn lên ở trong hoàng cung đầy mưu mô, nhìn thấy giữa các bính phi câu tâm đấu giác và giở thủ đoạn, trong lòng sớm đã chán nản.

Vì đề rời xa tất cả thị phi trong cung, ta bắt đầu cố ý biểu hiện vẻ ăn chơi trước mặt phụ hoàng.

Ta thích mê nữ, thích thu thập mê nữ, đối với ăn uống nữ nhân bài bạc không gì không làm. Ta biết, những biểu hiện này của ta, sẽ khiến phụ hoàng càng thêm chán ghét ta, nhưng ta lại vì thế mà rất vui, bởi vì, thứ ta cần, chính là những thứ này.

Như Tuyết là đệ đệ ta, là người đệ đệ cùng một mẫu thân, bởi vì từ nhỏ trong nường tựa với nhau trong cung, tình cảm giữa huynh đệ bọn ta cực kì tốt, và có lẽ cũng vì đệ ấy khá giống mẫu phi, cộng thêm từ nhỏ đã thông minh hơn người, cho nên, đệ ấy rất được phụ hoàng sung ái.

Nhưng ta trước nay không ngưỡng mộ đệ ấy, bởi vì, theo ta thấy, bị phụ hoàng tán thưởng, không phải là một việc tốt. Như vậy có nghĩa là ngày tháng sau này của đệ ấy sẽ rất khó trải qua.

Ta biết tâm tư của Như Tuyết, bởi vì trong lòng đệ ấy luôn có một người nữ tử, và người nữ tử đó chính là cung nữ Liên Đường cùng lớn lên với đệ ấy khi còn nhỏ.

Khi phụ hoàng biết được Như Tuyết và Liên Đường có dây dưa, liền chỉ hôn cho Liên Đường, gả ra khỏi hoàng cung, nhưng ta biết, Như Tuyết không hề vì Liên Đường đã trở thành thê tử của người khác mà quên Liên Đường.

Đệ ấy vốn dĩ không mấy quan tâm chính sự trong triều, nhưng từ sau khi Liên Đường gả người, đệ ấy rất hứng thú đối với việc trong triều.

Và việc đệ ấy cố ý tham gia chính sự, càng khiến cho đại hoàng huynh luôn đối đầu với đệ ấy, càng như nước với lửa.

Ta không có cách gì, vì tình huynh đệ, ta chỉ có thể cố hết sức xoay chuyển giữa hai người họ.

Bởi vì, ta hiểu đại hoàng huynh, hẳn tâm cơ âm trầm, thành phủ cực sâu, tính cách hoàn toàn giống hết mẫu hậu của hắn, không phải là một người dễ gần gũi, ta lo lắng hắn sẽ hạ độc thủ với Như Tuyết.

Nhưng ta chỉ là một vương gia trát tán, không hề có thể lực gì trong triều, dù cho ta muốn giúp Như Tuyết, cũng không có sức lực, ta chỉ có thể thăm bảo vệ đệ ấy.

Bởi vì nhiều năm gặp tai họa, Tây Diêm đã dần dần suy yếu, các quốc gia xung quanh luôn hăm hăm dòm ngó, chỉ còn dùng cách liên hôn mới cố định được địa vị của Tây Diêm so với các quốc gia xung quanh.

Có lẽ vì nhiều nguyên do, có lẽ là vì trong các hoàng tử, chỉ có ta chưa cưới chính phi, cho nên, phụ hoàng mới chỉ định gả công chúa Tử Việt quốc cho ta.

Ta sao có thể chấp nhận? Ta vốn không muốn quan tâm việc trong triều, khó khăn lắm mới tạo ra được hình tượng giả, tiêu điều bao nhiêu năm nay, nay muốn ta cưới một công chúa chưa ngoa làm phi, ta tự nhiên không đồng ý.

Cho nên, để tránh bị phụ hoàng ép, ta chạy trốn khỏi phủ đệ của mình, trốn trong thất vương phủ của Như Tuyết.

Như Tuyết biết rõ tính ta, biết ta không có mê nhân thì không vui, cho nên lúc trước bảo sẽ tặng ta một mê nhân, đây là đệ ấy nợ ta. Bây giờ ta bị phụ hoàng ép đến buồn bực, đúng lúc đến chỗ đệ ấy đòi mê nhân.

Hôm ấy trời rất lạnh, Như Tuyết cũng không mấy quan tâm ta, nghe nói, vương phi ngốc nghếch mà đệ ấy mới cưới về lại gây ra chuyện gì đó. Đệ ấy không có thời gian lo đến ta.

Ta cũng không quan tâm, nói chung, thất vương phủ này ta còn biết rõ hơn phủ đệ của mình, hạ nhân ở đây cũng biết, nên cũng tùy ta muốn làm gì thì làm.

Ta chán nản ở hoa viên nhìn cảnh tuyết, sau đó chọc ghẹo vài a hoàn trong phủ một lúc, sắc trời đã tối, ta cảm thấy vô vị, phân phó hạ nhân chuẩn bị nước nóng, trong thời tiết lạnh như vậy, có thể tắm nước nóng, quả là một việc cực kì thoải mái.

Nhưng ta làm sao cũng không nghĩ tới, khi ta vừa mới tắm xong, còn chưa kịp mặc y phục, lúc này một nữ tử mặc y phục a hoàn vội vàng vàng xông vào.

Và điều khiến ta ngỡ người chính là, người nữ tử này nhìn thấy ta y phục không chỉnh tề, không những không lộ ra chút e thẹn, mà ngược lại còn hiên ngang xông lên trước, kéo lấy áo bào đã mặc một nửa của ta, quần lấy cơ thể mình, miệng không ngừng lẩm bẩm câu từ.

Cơ thể nhỏ bé của nàng có chút lạnh, lại áp sát ta, ta thậm chí còn ngửi được mùi hương nhàn nhạt trên người nàng truyền lại, đó là mùi hương của nữ tử.

Ta rất nhanh đã phản ứng lại, người nữ tử thú vị như vậy, không lẽ chính là món quà mà Như Tuyết nói muốn tặng ta?

Nếu như là vậy, ở đây có người nữ tử như vậy bầu bạn, là một chuyện hay không dễ có.

Do đó, ta dang hai tay, ôm lấy nàng, cười hỏi, nàng là món quà mà thất hoàng đệ tặng ta?

Ta rất muốn biết phản ứng của nàng.

Nhưng, phản ứng của nàng lại ngoài dự đoán của ta, có thể nói nàng căn bản không có phản ứng đối với lời nói của ta, nàng chỉ ngẩn đầu, sững sờ nhìn ta, mắt mở to, môi hồng khẽ mở, bộ dạng đó cứ nhiên khả ái nói không nên lời.

Nhìn bộ dạng đó của nàng, cơ thể ta cứ nhiên có phản ứng không nên có, ta cười, như đang che giấu, hỏi lại nàng lần nữa.

Tuy nhiên, phản ứng tiếp theo đó của nàng, lại khiến ta rất ngoài dự đoán, nàng cứ nhiên không biết ta là ai!

Ở thất vương phủ này, tuy không phải là phủ đệ của bản thân ta, nhưng có ai nói không biết lục vương gia ta? Còn người nữ tử này cứ nhiên không biết ta? Nàng là ai? Thật sự là a hoàn trong thất vương phủ sao?

Nhìn bộ dạng phòng bị của nàng, hiển nhiên đã xem ta là người xấu, trong lòng ta vừa giận lại vừa buồn cười, chỉ còn cách hảo tâm nhắc nhở nàng, nàng chưa gặp qua ta, nhưng chắc cũng nghe nói qua chứ?

Nhưng, lời nàng lại buộc miệng nói ra, suýt chút nữa khiến ta *** (khúc này bị mất vài chữ), nàng cho rằng ta là đệ đệ của Như Tuyết? Thật là một người nữ nhân thú vị, cả Tây Diễm này, ai lại không biết Như Tuyết là vương gia nhỏ nhất?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 310: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong – gặp nhau vốn dĩ là sai lầm 2

Trong lòng ta cảm thấy buồn cười, bất giác chăm chú nhìn nàng, và lại phát hiện, nàng cứ nhiên đẹp kinh người, ở chỗ của Như Tuyết từ lúc nào có một a hoàn mỹ mạo như vậy? Tại sao ta trước nay chưa từng gặp qua?

Nàng biết thân phận của ta, nhưng vẫn dám vô lễ với ta, trong giây phút đó, tim ta, bất giác có hứng thú với người nữ tử này, ta đột nhiên rất muốn đem nàng về phủ đệ của mình.

Nhưng, khi ta nói ra điều ta nghĩ, nàng lại không chút khách khí cự tuyệt ta, nàng cự tuyệt ta, lần đầu tiên, có một nữ tử cự tuyệt yêu cầu của ta một cách dứt khoát như vậy.

Sự cự tuyệt của nàng, khiến trong lòng ta có chút bất mãn, ta không nhịn được hỏi nàng, nhưng câu trả lời của nàng thật hùng hồn biết bao, nàng nói, nàng không muốn làm thị nhân của ta, vậy nàng muốn làm gì? Không lẽ một a hoàn nhỏ nhỏ như nàng, còn muốn làm vương phi của ta sao?

Lòng ta thầm chế giễu nàng tham lam và vô tri, đang định giễu cợt nàng mấy câu, nhưng ta còn chưa kịp nói gì, nàng đã xông ra ngoài.

Tuy nhiên trong lúc ta buồn bực vô cùng, nàng lại đột nhiên từ bên ngoài xông vào.

Nhìn thấy nàng đi rồi quay lại, trong lòng ta bỗng nhiên có tia vui mừng, không lẽ nàng thay đổi chủ ý rồi?

Nhưng mà, lời nói và hành động to gan của nàng khiến ta kinh ngạc, nàng cứ nhiên muốn ta cởi y phục.

Tiêu nữ nhân này, không lẽ nàng vội vàng đến vậy sao? Nàng có biết, nếu như vậy, ta sẽ không nhịn được.

Nhưng điểm này ta không ngại, nếu như người nữ tử này tự nguyện, ta lại hà tất quá thương hương tiếc ngọc? Ta không ngại thân mật với nàng ở trong thất vương phủ của Như Tuyết, suy cho cùng bây giờ ta đang có hứng thú với nàng.

Ta không chút để tâm cời y phục ra, đang rộng đôi tay về phía nàng.

Tuy nhiên, sự thật chứng minh, Lãnh Như Phong ta thông minh một đời, lần này lại làm một việc ngu ngốc nhất.

Người tiểu nữ nhân đó cứ nhiên lướm lấy áo bào của ta từ dưới đất lên với tốc độ nhanh chóng, quần lấy cơ thể nhỏ đó, còn không bỏ lỡ cơ hội cười nhạo ta một phen, cứ nhiên cứ như thế mà chuồn đi trước mắt ta.

Đội ta hồi thần lại, nàng đã biến mất trong đêm đen, trong lòng ta cơ hồ tức đến muốn giết người, người nữ nhân này ở đâu chạy ra vậy? Nàng ngốc thật hay ngốc giả vậy?

Một a hoàn nhỏ như nàng cứ nhiên dám trêu đùa ta như vậy, không lẽ, nàng không sợ vương gia ta tìm nàng báo thù?

Ta tức đến cả đêm không ngủ, hơn nữa, ta không thể nguôi giận, ta muốn tìm Như Tuyết, đem a đầu không biết trời cao đất dày kia về phủ, để xem nàng còn dám huênh hoang trước mặt ta nữa không?

Sau một ngày buồn bực, ta cuối cùng không chịu được đích thân đi tìm Như Tuyết, sau khi ta mở miệng hỏi Như Tuyết lễ vật của ta, câu trả lời của Như Tuyết lại khiến ta ngờ hoặc không thôi, đệ ấy nói đệ ấy không tặng mỹ nhân gì cho ta, vậy thì nàng là ai? Không lẽ nàng thật sự chỉ là một a hoàn bình thường?

Không, ta không tin, nàng nếu như là a hoàn, nàng lấy đâu ra gan to như vậy?

Nhưng bất kể nàng có phải là a hoàn hay không, nàng, ta lấy chắc rồi! nếu như là một a hoàn, Như Tuyết chắc sẽ không cự tuyệt ta chứ?

Nghĩ tới đây, ta một khắc cũng không chậm trễ nói với Như Tuyết ý của ta.

Và phản ứng của Như Tuyết, lại ngoài dự liệu của ta, lời của ta vừa mới nói ra, sắc mặt đệ ấy phút chốc đã biến sắc, đây rốt cuộc là việc gì? Không lẽ a hoàn đó còn có lai lịch gì khác sao?

Ta không cam tâm như vậy mà thôi, lần nữa đề ra nghi hoặc trong lòng mình với Như Tuyết, nhưng Như Tuyết lại trầm mặt, bảo ta đừng nhắc nữa.

Tình cảm huynh đệ bọn ta trước nay rất tốt, trước kia, chỉ cần ta ưng ý bất cứ a hoàn nào trong phủ, Như Tuyết đều không chút do dự tặng cho ta, nhưng nay phản ứng của Như Tuyết, kì thật khiến ta cảm thấy kì lạ.

Trong lòng ta hiểu kì, ta muốn biết, a hoàn đó rốt cuộc là ai, cho nên, đề ra yêu cầu muốn gặp nàng một lần với Như Tuyết.

Như Tuyết cứ nhiên ngoài dự liệu cự tuyệt ta, ta không từ bỏ, đang muốn hỏi rõ ràng, và đúng vào lúc này, đại hoàng huynh đã đến, bởi vì đại hoàng huynh đột ngột đến đây, không khí bắt đầu trở nên nặng nề, chính trong lúc Như Tuyết và đại hoàng huynh đang đấu đá với nhau, lúc này, nàng lại xuất hiện.

Sự xuất hiện của nàng đột ngột và thảm bại biết bao, nàng cứ nhiên trước mặt ta và Như Tuyết, sà vào lòng đại hoàng huynh, và điều khiến ta kinh ngạc là, người trước nay luôn không quan tâm nữ sắc như đại hoàng huynh, cứ nhiên không đẩy nàng ra.

Về mặt của nàng cực kì buồn cười, hành động của nàng càng kinh thế hãi tục, nếu như không phải cảm thấy nàng ở trong vòng tay của đại hoàng huynh rất gai mắt, ra cơ hồ đã thất thanh mà cười.

Và điều khiến ta cảm thấy kì lạ là, sau khi nàng xuất hiện, Như Tuyết trở nên cực kì nóng nảy, sắc mặt đệ ấy tái xanh, nhìn cơ hồ như muốn giết người.

Và biểu hiện tiếp theo của Như Tuyết, càng khiến ta ngẩn người, đệ ấy gọi lại người đang chuồn đi là nàng, phẫn nộ tri vấn nàng, về mặt ấy, phảng phất như người phu quân ghen tuông bắt được thê tử mình vụng tình với người khác.

Đây là việc gì? Không lẽ Như Tuyết với người a hoàn này thật sự có việc không thể nói với người khác? Không lẽ đệ ấy thích a đầu này?

Trong lòng ta đang ngờ hoặc không hiểu, và đại hoàng huynh cũng thay ta hỏi ra ngờ hoặc trong lòng ta.

Câu trả lời của Như Tuyết khiến tim ta phút chốc rơi xuống đáy vực, nàng chính là Ưu Vô Song từ nhỏ ngốc nghếch trong lời đồn đại đó, bây giờ là thất vương phi của Như Tuyết!

Nhìn bộ dạng của nàng, có chỗ nào giống ngu ngốc? Nàng không những không ngốc, hơn nữa cực kì thông minh mới đúng, đối diện với nộ khí của Như Tuyết mà mặt không biến sắc, trên đời này có mấy người nữ tử dám to gan như vậy?

Ta đè nén cơn đau trong lòng, bất chợt liếc nhìn đại hoàng huynh, cái liếc nhìn bất chợt này, khiến ta giật nảy mình, đó chính là, đại hoàng huynh dường như cũng có hứng thú với nàng, thậm chí, không chỉ một chút hứng thú, bởi vì, ta nhìn thấy trong mắt hắn dự vọng chiếm hữu mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 311: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong – gặp nhau vốn dĩ là sai lầm 3

Sự phát hiện này khiến tim ta bất giác giật nảy, đợi khi ta nhìn chăm chú lại, lại phát hiện dục vọng chiếm hữu trong mắt đại hoàng huynh biến mất sạch, phẳng phất như dục vọng chiếm hữu khi này chưa từng xuất hiện.

Là ta nhìn lầm sao? Ta hy vọng ta nhìn lầm, bởi vì, nếu như đại hoàng huynh thật sự có hứng thú với a đầu này, vậy thì đó không phải là một việc tốt.

Ta không có thời gian nghĩ nhiều, nhưng hành động khi này của đại hoàng huynh khiến lòng ta rất ngờ hoặc.

Như Tuyết và đại hoàng huynh không hợp nhau, ta sợ Như Tuyết không trảm được khí xung đột với đại hoàng huynh, vội đòi chủ đề.

Tuy nhiên, ta không ngờ rằng, đại hoàng huynh đến thất vương phủ này lại là phụng chỉ ý của phụ oàng, đến áp giải ta vào cung gặp phụ hoàng.

Ta không biết phụ hoàng tại sao lại chọn đúng ta và công chúa Tử Việt quốc liên hôn, nhưng ta thật sự không muốn cưới công chúa gì đó! Nếu như thật sự ta cưới rồi, vậy thì cuộc sống tự do của ta cũng sẽ kết thúc.

Khó khăn lắm mới có thể qua ngày tháng tiêu điều như vậy, ta sao cam tâm trở thành công cụ để phụ hoàng lôi kéo các nước khác cho Tây Diệm?

Trong lúc ta khổ não, nhìn thần sắc vui mừng vì người khác gặp họa trong mắt Như Tuyết, liên động lòng, sau khi Liên Đường thành thân, Như Tuyết luôn cố ý lôi kéo thế lực trong triều, nếu như lần này đệ ấy có thể thành thân với công chúa Tử Việt quốc, vậy thì sẽ rất giúp ích đối với thế lực trong triều của đệ ấy, như vậy đối với ta mà nói, chẳng phải là một chuyện tốt nhất cử lưỡng tiện?

Nghĩ tới đây, ta không suy nghĩ thêm đã nói ra ý nghĩ trong lòng với Như Tuyết.

Nhưng Như Tuyết lại không chút do dự cự tuyệt, thậm chí, ánh mắt còn mang vài phần phẫn nộ!

Ta hết cách, tia hy vọng cuối cùng đã tắt, ta chỉ còn cách theo đại hoàng huynh rời khỏi, nhưng thái độ của Như Tuyết đối với nàng, lại khiến ta rất hiếu kì.

Sau khi về đến cung, ta cứ nhiên nghĩ đến nàng nhiều nhất, mỗi khi nghĩ đến đêm tuyết gặp được nàng, trong lòng ta lại ngọt ngào, vui không nói nên lời.

Không ngờ, sau hôm ấy không lâu, ta lần nữa gặp được nàng trong phủ thái tử.

Lần này, nàng trang điểm xinh đẹp, với thân phận là thất vương phi bởi Như Tuyết đến tham gia yến tiệc sinh thần của thái tử phi Ưu Lạc Nhận.

Nàng trang điểm chỉnh trang, cứ nhiên đẹp đến mức ta không thể di chuyển ánh mắt.

Ta trước nay thích nữ nhân, nhưng trước kia, dù cho Ưu Lạc Nhận nữ nhân đệ nhất kinh thành cũng không khiến ta kinh diễm như vậy, nàng rất đẹp, đẹp đến mức khiến người ta kinh hô, so với nàng, ta đột nhiên cảm thấy nữ nhân mà ta giữ trong phủ vô vị biết bao, phẳng phất trong chốc lát ta đã mất đi hứng thú với bất kì nữ nhân nào.

Ta ngăn người nhìn nàng, còn Như Tuyết có lẽ cũng nhìn thấy bộ dạng này của ta, cứ nhiên lần đầu tiên lạnh lùng nói chuyện với ta, đệ ấy phẳng phất như đang tuyên bố, tuyên bố với ta rằng, nàng là vương phi của đệ ấy, ta cứ nhiên trong phút chốc bị nàng mê hoặc ngẩn cả người.

Mãi cho đến khi Như Tuyết không chút lưu tình đánh tay ta ra, kéo nàng vào lòng trước mặt ta, ta mới hồi thần lại, nhìn nét mặt cười vui vẻ của nàng trong lòng Như Tuyết, lòng ta khẽ nhói đau, một vị chua ghen tị cứ nhiên bỗng chốc tràn ngập lòng ngực.

Ta không còn nhìn tiếp được nữa, ta không chịu được nụ cười dụ hoặc xinh đẹp của nàng, nàng thâm bại quay người qua, tìm lí do, phẳng phất như chạy trốn mà rời khỏi nơi đó.

Tâm trạng ta, mãi cho đến khi khai tiệc, mới dần dần bình tĩnh lại, nhưng nhìn cử chỉ thân mật giữa nàng và Như Tuyết, người nữ tử tên Ưu Vô Song này, lại khiến ta không cách nào làm ngơ, ta chỉ gặp nàng có hai lần, nhưng nàng lại có thể dễ dàng lay động tâm trạng của ta, đây là điều trước nay ta chưa từng nghĩ qua.

Nàng và Ưu Lạc Nhận là tể muội, khi nàng cùng Ưu Lạc Nhận rời khỏi yến tiệc, ta không hề có ý kiến, ta hoàn toàn chú ý nhất cử nhất động của Như Tuyết và đại hoàng huynh.

Bởi vì, Như Tuyết và đại hoàng huynh bây giờ tuy nhìn bề ngoài không hề có gì bất ổn, nhưng trên thực tế, trong lòng ta rất rõ, Như Tuyết và đại hoàng huynh sớm đã thủy hỏa bất dung.

Và lần này đại hoàng huynh bất ngờ mời Như Tuyết đến tham gia yến tiệc, khó đảm bảo không có âm mưu gì.

Nhưng có lẽ là do ta lo nghĩ nhiều, yến tiệc, rất bình lặng, ngược lại là Như Tuyết, sau khi nàng và Ưu Lạc Nhận rời khỏi, luôn hôn không ở xác, đệ ấy rốt cuộc là đang nhớ ai? Là đang nhớ nàng, hay là đang nhớ Ưu Lạc Nhận?

Đối với việc của Như Tuyết và Ưu Lạc Nhận, ta cũng có nghe ít nhiều, trong lòng ta luôn ngờ hoặc đối với việc Ưu Lạc Nhận đột nhiên trở thành thái tử phi của đại hoàng huynh.

Bởi vì, trước kia Như Tuyết và Ưu Lạc Nhận trong mắt người ngoài, là hai người yêu thương nhau, tuy ta biết rằng, Như Tuyết thân cận như vậy với Ưu Lạc Nhận, chẳng qua chỉ là vì Ưu Lạc Nhận và Liên Đường có vài phần giống nhau mà thôi!

Ta không biết vì nguyên do gì mà Ưu Lạc Nhận đột nhiên trở thành thái tử phi của đại hoàng huynh, nhưng trong lòng ta lại thầm mừng thay cho Như Tuyết, người linh động xinh đẹp như nàng, so với Ưu Lạc Nhận nhìn thoải mái hơn nhiều!

Tuy Ưu Lạc Nhận là mỹ nhân nổi tiếng nhất kinh thành, nhưng nếu như so với nàng, thì hiển nhiên không sáng chói bằng, hơn nữa Ưu Lạc Nhận tuy mĩ mạo, nhưng không biết tại sao, ta không có hảo cảm đối với Ưu Lạc Nhận, luôn cảm thấy người nữ nhân nhìn có vẻ ôn nhu hiền huệ này không phải là một người đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 312: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong – gặp nhau vốn dĩ là sai lầm 4

Tuy ta đã sớm dự liệu được, lần này đến tham gia yến tiệc ở phủ thái tử sẽ không vui vẻ, nhưng sự việc xảy ra sau đó, vẫn khiến ta rất ngạc nhiên.

Yến tiệc mới được một nửa, Như Tuyết tâm thần bất ninh rời khỏi đại đường, và tiếp sau đó, đại hoàng huynh cư nhiên bắt kẻ hai hàng ghế đầy khách, tùy ý mời ta ra ngoài đi dạo.

Nụ cười của đại hoàng huynh rất quý dị, trong lòng ta bắt đầu thấp thỏm không yên, phảng phất như sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Theo đại hoàng huynh đi đến hoa viên cảnh sắc mê người, ta không có chút tâm tư thưởng thức cảnh tuyết, chỉ thầm lo Như Tuyết và Ưu Lạc Nhận sẽ làm ra chuyện gì, trong giây phút ấy, trong lòng ta chỉ muốn nhanh chóng gặp được Như Tuyết.

Và khi ta nhìn thấy ba người bên cạnh giả sơn, ta mới phát hiện, sự lo lắng của ta đối với Như Tuyết là dư thừa, bởi vì, người thật sự cần phải lo không phải là đệ ấy.

Khi ta nhìn thấy đệ ấy, trong lòng đệ ấy đang ôm Ưu Lạc Nhận, còn nàng, người đẹp đến lóa mắt trong yến tiệc khi nãy, nay lại ngã dưới đất tuyết.

Lòng ta trầm thối lại, mặc kệ sự có mặt của đại hoàng huynh, liền xông ngay đến bên cạnh nàng, ta muốn dìu nàng từ dưới đất lên, nhưng khi ánh mắt ta rơi ào máu tươi đang chảy trên mặt nàng, thì lại sững sờ.

Ta không kịp suy nghĩ nhiều, đưa tay, ôm nàng từ dưới đất dậy, nhưng khi cơ thể mềm mại của nàng nằm trong lòng ta, máu tươi ấy, vẫn không ngừng chảy xuống, trong lòng ta đột nhiên lo sợ, ta sợ nàng cứ như vậy mà ngủ say đi, không tỉnh lại nữa.

Lần đầu tiên ta có cảm thấy mình lúng túng không biết làm gì, ta mặc kệ sự đối đầu của đại hoàng huynh và Như Tuyết lúc này, lần đầu tiên mở miệng cầu cứu đại hoàng huynh.

Ta không gọi Như Tuyết, bởi vì ta biết rõ, đây là phủ thái tử của đại hoàng huynh, người duy nhất có thể cứu nàng, chỉ có đại hoàng huynh, còn Như Tuyết, lúc này, trong lòng ta đối với đệ ấy đang có sự phẫn nộ trước nay chưa từng có.

Khi nãy đệ ấy ôm lấy Ưu Lạc Nhận, ta nhìn thấy rất rõ, tuy ta không biết người nữ nhân Ưu Lạc Nhận này đang giở trò gì, nhưng ta lại biết, nàng bây giờ bị trọng thương như vậy, nhất định không khỏi có dính dáng đến Như Tuyết và Ưu Lạc Nhận.

Ta biết đại hoàng huynh tuyệt đối không để nàng có chuyện gì, bởi vì, ta nhìn thấy trong mắt đại hoàng huynh thoáng qua tia kinh hoàng.

Nhưng mà lúc này ta đại hoàn toàn mặc kệ cách nghĩ trong lòng đại hoàng huynh và Như Tuyết, ta chiếu theo lời phân phó của đại hoàng huynh, nhanh chóng quay người chạy đi tìm ngự y.

Ta thân là con trai của đương kim thiên tử, tuy không phải rất được phụ hoàng sủng ái, nhưng cũng từ nhỏ cảm y ngọc thực, trước nay chưa từng làm qua những việc chạy đi chạy lại của hạ nhân, nhưng trong thời khắc này, ta lại vì nàng mà không chút do dự đi làm.

Lòng ta, cuối cùng cũng hồi phục bình tĩnh khi ngự y nói nàng đã không có gì đáng ngại.

Nhưng thái độ của đại hoàng huynh đối với nàng lại khiến ta càng bất an, bộ dạng yếu ớt của nàng, khiến ta đau lòng, ta thậm hạ quyết tâm, không thể để người vô tội như nàng bị cuốn vào âm mưu của đại hoàng huynh, không thể để nàng trở thành con cờ tranh quyền đoạt lợi của đại hoàng huynh.

Còn đối với Như Tuyết, ta vốn dĩ không có lập trường nói để ấy hay trách để ấy, bởi vì, suy cho cùng nàng vẫn là vương phi do Như Tuyết cưới hỏi, nhưng bây giờ ta lại vì nàng là vương phi của Như Tuyết mà đau lòng thay cho nàng.

Người nữ tử như nàng, vốn dĩ đáng được bảo vệ trong tay, nhưng Như Tuyết lại vì Ưu Lạc Nhận người nữ nhân tâm thường này mà tổn hại nàng, Như Tuyết, nếu như để không biết được điểm tốt của nàng, thì ta nhất định không thể giao nàng cho để, dù cho để có là đệ đệ của ta, thân đệ đệ của ta.

Và khi ta và đại hoàng huynh đang đối đầu, Như Tuyết lại mặt không biểu cảm lãnh mạc đi vào, để ấy nói, nàng là vương phi của để ấy.

Đối diện với đề nghị hoàng đường muốn dùng Ưu Lạc Nhận để đổi lấy nàng của đại hoàng huynh, ngoài dự đoán là Như Tuyết đã cự tuyệt đại hoàng huynh, Như Tuyết, trong lòng để ấy đang nghĩ gì? Để ấy cư nhiên bỏ lỡ cơ hội có được Ưu Lạc Nhận, chỉ vì nàng?

Hay là, để ấy đã biết chân tướng lên nhằm kiêu hoa khi ấy, cho nên mới thay đổi chủ ý?

Hai tay ta thậm siết chặt, nàng là vương phi của Như Tuyết, đây là sự thật ta không thể thay đổi, nhưng mà nếu như Như Tuyết không trân trọng nàng, ta sẽ bất chấp tất cả đưa nàng rời khỏi.

Chính vào lúc này, nàng tỉnh lại, ta khẩn trương nhìn nàng, nhưng ánh mắt nàng lại nhìn về phía Như Tuyết, lòng ta khẽ nhói đau, Như Tuyết tổn thương nàng như vậy, không lẽ, trong lòng nàng vẫn nhớ nhung Như Tuyết?

Tuy nhiên, những lời tiếp sau đó của nàng, lại khiến ta giật nảy mình.

Ta cuối cùng cũng hiểu, tại sao biểu hiện của nàng và Như Tuyết trong yến tiệc lại kì lạ như vậy, đó là bởi vì, nàng và Như Tuyết đã có ước định từ trước, chỉ cần nàng nói ra chân tướng, Như Tuyết sẽ hưu nàng, cho nàng hưu thư, để nàng rời khỏi.

Nếu như là trước kia, ta khẳng định sẽ lo lắng cho Như Tuyết, bởi vì, dù sao nàng là thất vương phi do phụ hoàng nhận định, Như Tuyết không thể dễ dàng hưu nàng, nhưng nay, ta nghe thấy lời của nàng, trong lòng lại thậm hy vọng và vui mừng.

Trong thâm tâm ta, cư nhiên hy vọng nàng rời khỏi Như Tuyết, sao ta lại có cách nghĩ này? Không lẽ, ta đồng tình nàng, sợ Như Tuyết sẽ tổn hại nàng lần nữa, cho nên mới có cách nghĩ như vậy?

Cơ thể nàng suy cho cùng vẫn còn rất yếu, nàng nói với Như Tuyết vài câu, và lại lần nữa ngắt đi, dù cho ta giống như đại hoàng huynh, trong lòng đều không nguyện ý để nàng trở về bên cạnh Như Tuyết, nhưng ta và đại hoàng huynh cũng chỉ có thể mở to mắt nhìn nàng bị Như Tuyết ôm trong lòng rời khỏi.

Nhìn theo bóng lưng Như Tuyết ôm nàng rời khỏi, trong lòng ta thậm hạ quyết tâm, nếu như nàng ở thất vương phủ còn chịu thêm bất kì chút ủy khuất nào, ta sẽ giúp nàng rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 313: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong – gặp nhau vốn dĩ là sai lầm 5

Ngày tháng tiếp theo đó, ta luôn chú ý đến nhất cử nhất động của nàng trong thất vương phủ, tâm trạng ta rất mâu thuẫn, bởi vì, trong lòng ta, ta cảm thấy có lỗi với Như Tuyết, vì dù sao đi nữa, nàng là vương phi của Như Tuyết.

Ta biết, nàng là thê tử của đệ đệ ta, ta không nên có ý nghĩ khác với nàng, ta có thể thích bất kì nữ tử nào, nhưng duy chỉ nàng là không thể, bởi vì, nàng là thê tử của thân đệ đệ duy nhất của ta.

Nhưng, ta lại không khống chế được bản thân, ta không khống chế được bản thân nghĩ đến nàng, từng cái nheo mắt từng nụ cười của nàng, cơ hồ mỗi ngày đều xoay chuyển trong đầu ta.

Cuối cùng, ta không còn nhẫn nhịn được sự hành hạ trong nội tâm, khi nghe thấy bị Liễu Yên Nhiên hãm hại, ta không còn nhịn được len lén đến thất vương phủ gặp nàng.

Nàng rất tốt, nhìn thấy ta, nàng hiển nhiên có chút kinh ngạc, khi ta nói với nàng ý của ta, ánh mắt nàng hiển nhiên thoáng qua tia ngờ hoặc.

Nhìn sự ngờ hoặc trong mắt nàng, lòng ta bỗng chua chát, mỗi ngày ta đều nhớ đến nàng, nhưng nàng dường như sớm đã quên người như ta rồi chẳng?

Tuy nhiên, chính trong lúc ta cho rằng nàng sẽ cự tuyệt ta, biểu hiện của nàng lại lần ngoài dự liệu của ta, nàng ngờ hoặc trong giây lát, rồi lại nở nụ cười thuần khiết với ta, nàng thậm chí còn có tâm trạng nói đùa cùng ta.

Ta nhìn nụ cười thuần khiết trên mặt nàng, lòng vạn phần khúc mắc, ta hít một hơi sâu, đè nén cảm sự do dự trong lòng, khó khăn hỏi nàng có phải thích Như Tuyết không.

Nhưng nàng rất nhanh đã trả lời ta, lúc trả lời ta, trên mặt thậm chí còn nở nụ cười giấu cợt, nàng nói, nàng không yêu bất kì người nam nhân nào mà yêu người nữ nhân khác.

Và lúc nàng nói ra câu này, vẻ mặt rất bình thản, hiển nhiên, đây là lời thật lòng của nàng, và nàng không biết rằng, đáp án này của nàng, khiến tim ta bỗng chốc nhảy thót, cực kì vui mừng, cơ hồ phút chốc ngập tràn ta, ta kích động đến mức tay cơ hồ đang khẽ run rẩy.

Qua một lúc lâu, ta mới miễn cưỡng đè nén tâm trạng kích động của mình, hỏi nàng có phải muốn rời khỏi Như Tuyết.

Ánh mắt nàng mang hoài nghi, nàng nhìn ta, phảng phất như ta đang nói dối, nàng vẻ mặt phòng bị hỏi ta, tại sao lại muốn giúp nàng, làm sao giúp nàng.

Kì thực, ta giúp nàng là xuất phát từ lòng ích kỉ của ta, bởi vì ta thích nàng, ta muốn bảo vệ nàng thật tốt, không để nàng chịu chút ủy khuất nào.

Nhưng những điều này, ta không nói ra, ta có chút thăm bại tìm ra một lí do có vẻ rất hợp lí cho bản thân.

Tuy nhiên, nàng tính bộc trực thẳng thắn tin lí do của ta, trên mặt nàng nở nụ cười nghiêng thành, nàng đồng ý chấp nhận sự giúp đỡ của ta, ta đã hạ quyết tâm không tiếc cái giá thành thân với công chúa Từ Việt quốc, cũng muốn giúp nàng rời khỏi.

Lúc rời khỏi, nàng đột nhiên nói với ta một câu, nàng nói, Lãnh Như Phong, cảm ơn ngươi, sau này chúng ta vẫn còn là bằng hữu không?

Câu nói này rất đơn giản, nhưng lại cuốn lên cơn sóng trong lòng ta, ta miễn cưỡng dùng ngữ khí còn có thể xem là bình tĩnh nói với nàng, nếu như nàng không ghét ta, ta sẽ mãi mãi là bằng hữu của nàng.

Đúng vậy, bằng hữu, không có gì khác, chỉ cần là nàng, dù cho đơn thuần là bằng hữu, ta cũng cam tâm tình nguyện.

Dù cho đã hạ quyết tâm, ta không còn trì trệ, ta rất nhanh đã nói ra yêu cầu của ta với phụ hoàng, còn phụ hoàng khi nghe thấy yêu cầu ta đề ra, hiển nhiên rất kinh ngạc và không hiểu, người không hiểu ta tại sao lại đề ra điều kiện như vậy, thậm chí không tiếc đồng ý thành thân với công chúa Từ Việt quốc.

Ta đương nhiên không thể nói với người mục đích ta làm như vậy, ta chỉ cần phụ hoàng hạ chỉ, bảo Như Tuyết hưu nàng là được.

Tuy nhiên, phụ hoàng không lập tức đồng ý với ta, mà là tuyên Như Tuyết và Ưu Thành Minh vào cung, hành động này của phụ hoàng, khiến lòng ta rất bất an.

Nếu như trước kia, trong lòng ta có thể khẳng định, Như Tuyết tuyệt đối sẽ không cự tuyệt hưu nàng, nhưng nay, ta lại không thể xác định được, bởi vì, từ sau hôm đệ ấy rời khỏi phủ thái tử, thái độ Như Tuyết đối với nàng rất hiển nhiên đã có sự thay đổi.

Trong lòng ta bắt đầu thấp thỏm bất an, nếu như lần này ta không thể giúp nàng rời khỏi, vậy nàng có trách ta không? Sẽ vì ta không làm được mà thất vọng, sau này không còn để tâm đến ta?

Sự bất an trong lòng ta càng ngày càng mãnh liệt, tuy nhiên, Như Tuyết quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, cự tuyệt yêu cầu của ta đề ra với phụ hoàng.

Khi phụ hoàng đối với việc này ngờ hoặc không hiểu, Như Tuyết lại nói ra một câu khiến ta kinh ngạc, đệ ấy nói, đệ ấy yêu nàng!

Khi lời của đệ ấy vừa ra, ta đã biết, ta không thể giúp nàng, ta thất bại rồi. Như Tuyết chính miệng biểu hiện rõ thái độ của đệ ấy với phụ hoàng, vậy tức là, đệ ấy không nguyện ý hưu phi!

Và phụ hoàng trước nay đối với Như Tuyết sủng ái có thừa, càng sẽ không vì ta mà ép Như Tuyết làm cái việc hưu phi, bởi vì, như vậy không hợp với thường tình.

Ta biết sự việc đã không thể cứu vãn, nhưng dù cho ta không thể giúp nàng, nhưng ta tuyệt đối không thể thật sự thành thân với công chúa Từ Việt quốc kia, cho nên, ta chỉ còn cách nói với phụ hoàng, hy vọng hôn sự của ta và công chúa Từ Việt quốc có thể hoãn lại.

Phụ hoàng hiển nhiên không muốn hoãn, ta cần rằng, liếc nhìn Như Tuyết vẻ mặt không cảm xúc đứng một bên, trong lòng thoáng qua một ý nghĩ, nhanh chóng tìm được một lí do cự hôn.

Lí do này của ta, cực kì ích kỉ, nhưng ta bây giờ đã không còn đường lui, ta thật sự không muốn thành thân với công chúa Từ Việt quốc kia, đặc biệt là sau khi gặp được nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 314: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong – Gặp nhau vốn dĩ là sai lầm 6

Có lẽ là phụ hoàng phát giác gì đó, người rất nhanh hạ thánh chỉ, đề nài đến Lăng Phong huyện trị thủy, ta vốn dĩ cho rằng Như Tuyết sẽ bồi nài cùng đi, nhưng tin tức truyền đến, Như Tuyết cự nhiên vì nài mà bị thương.

Việc này chỉ có ta và Như Tuyết biết, và không dám tiết lộ ra ngoài, càng không dám đề phụ hoàng biết được.

Chỉ giấu phụ hoàng nói là không cẩn thận bị thích khách làm bị thương, may là phụ hoàng không hề hoài nghi, nếu không ta thật sự sợ, với mức độ sùng ái Như Tuyết của phụ hoàng, không biết sẽ trút giận thế nào với nài.

Như Tuyết sau khi vết thương lành, cự nhiên thật sự xin thánh chỉ đến Lăng Phong huyện, phụ hoàng cũng thất thường, cứ như đối với việc Như Tuyết bị thương không truy cứu, rất nhanh đã chuẩn.

Trong lòng ta rất ngờ hoặc, nhưng vẫn không đoán được tâm tư của phụ hoàng, chỉ là lúc này, ta đã không còn tâm trạng đi đoán ý nghĩ trong của phụ hoàng nữa, sau khi lần trước Như Tuyết từ chối hưu phi, đã xa cách với ta rất nhiều, hiển nhiên trong lòng đệ ấy đang trách ta.

Trong lòng ta có chút buồn, dù sao đi nữa, hai huynh đệ bọn ta cũng sống dựa dẫm vào nhau mười mấy năm, nay vì nài, tình cảm thân thiết của ta và Như Tuyết đã một đi không trở lại.

Nhưng ta không hối hận, bởi vì, công chúa đến liên hôn của Tử Việt quốc sắp đến đây, ta cần phải ở lại kinh thành, dù cho trong lòng ta rất không tình nguyện, nhưng cũng không thể không ở lại.

Tuy nhiên, chính trong lúc ta vắt cạn trí óc nghĩ cách thoát khỏi vận mệnh bị phụ hoàng ép hôn, Như Tuyết vốn dĩ nên ở Lăng Phong huyện lại trở về, tuy ta biết ta không có tư cách hỏi đệ ấy nguyên nhân, nhưng ta lại không nhịn được dò thăm đệ ấy.

Nhưng Như Tuyết cái gì cũng không chịu nói, có thể thấy, trong lòng đệ ấy thấp phần phần nộ, bộ dạng đố kỵ của đệ ấy rất rõ ràng, không lẽ, đệ ấy thật sự yêu nài rồi sao?

Trong lòng ta trầm xuống, ta biết mà, với cái tốt của nài, Như Tuyết sớm muộn sẽ phát hiện, và nay, Như Tuyết về mặt đố kỵ, không phải là minh chứng tốt nhất sao?

Ta không biết Như Tuyết và nài ở Lăng Phong huyện đã xảy ra chuyện gì, nhưng ta lại biết, Như Tuyết vốn dĩ lòng đầy kì vọng đến đó, nhưng lại phần nộ quay về kinh, hơn nữa, hề nhắc đến nài, hiển nhiên trong mắt đệ ấy ngoài giận ta a, cự nhiên còn nồng nặc sự đố kỵ.

Ta đột nhiên cảm thấy trong lòng thấp thỏm không yên, nhưng ta lại không có tâm trạng suy nghĩ việc của Như Tuyết và nài, bởi vì công chúa Tử Việt quốc đã đến, dưới sự an bài cố ý của phụ hoàng, ta cần phải bồi nài ta.

Công chúa Tử Việt quốc là một người bướm bình, ta rất không thích người nữ tử như vậy, chua ngoa hà khắc không nói gì, còn tâm địa tàn độc, không lẽ ta thật sự phải cùng người nữ tử như vậy bầu bạn cả đời sao? Không, nếu như là vậy, ta nghĩ ta sẽ không nhịn được giết nài ta.

Nhưng mà sự việc xảy ra tiếp đó, hiển rõ sự lo lắng của ta là sự thừa, bởi vì công chúa Tử Việt quốc kia căn bản không chăm ta, sau khi lần đầu tiên trong ngự hoa viên gặp được Như Tuyết, cự nhiên chủ động nói với phụ hoàng, nài ta muốn thành thân cùng Như Tuyết.

Nghe thấy tin tức này, phút chốc ta thở phào nhẹ người, nếu như nài ta đã tự mình đề ra, vậy thì biểu hiện rõ, nài ta tuyệt đối không thành thân với ta, nhưng trong lúc ta thở phào nhẹ người, ta cũng không thể không lo lắng cho Như Tuyết và nài.

Như Tuyết rõ ràng đã yêu nài, công chúa Tử Việt quốc xen vào, không biết Như Tuyết sẽ thế nào?

May là, phụ hoàng không lập tức đồng ý điều kiện của công chúa Tử Việt quốc, mà cho người đi tuyên nài từ Lăng Phong huyện trở về.

Khi nghe thấy tin nài hồi cung, trong lòng ta phảng phất như có thứ gì đó đâm phải, biết được Như Tuyết muốn cưới vương phi khác, trong lòng nài sẽ nghĩ thế nào? Nài sẽ buồn chăng?

Ta mượn cơ bồi công chúa Tử Việt quốc, lần nữa đến thất vương phủ, nhưng không ngờ, ta lần nữa gặp được nài nài vẫn xinh đẹp như vậy, đẹp đến khiến lòng người rung đến, những ngày tháng gian khổ đến Lăng Phong huyện trị thủy, không hề mang đi chút nữ lệ nào của nài.

Có lẽ cũng xuất phát từ đố kỵ, công chúa Tử Việt quốc đột nhiên ra lời làm khó, nhưng về mặt trên mặt nài từ đầu đến cuối vẫn lãnh đạm, nài thật sự không đề tâm sao? Nài thật sự không động lòng với Như Tuyết? Tại sao nhìn thấy Như Tuyết và công chúa Tử Việt quốc thân mật như vậy, nài vẫn không có chút cảm xúc?

Nghĩ tới đây, trong lòng ta cứ nhiên thầm vui mừng, nhưng trong giây phút nàng quay lưng rời khỏi, ta lại nhìn thấy rõ sự thất vọng trong đáy mắt nàng, trong phút chốc, lòng đã trầm xuống.

Thì ra, trong lòng nàng không hề không có chút tình cảm với Như Tuyết như vẻ ngoài của nàng, kì thực, nàng đã yêu Như Tuyết, chỉ là nàng không để mình lộ ra mà thôi!

Về mặt này, ta đã thấy qua không ít, bởi vì ta từng hoa tâm bên ngoài, trong phủ cũng có không ít mỹ nhân và thị nhân, những nữ tử đó, tuy vẻ ngoài tỏ ra bình thường, nhưng khi bị ta lạnh nhạt thì sẽ lộ ra vẻ thất vọng như vậy, ánh mắt u oán.

Ta quay đầu nhìn về phía Như Tuyết, ta phát hiện ánh mắt đệ ấy thoáng qua tia đau khổ và không nở, hai người này, thật là cố chấp a, rõ ràng là cùng thích nhau, lại hà tất phải hành hạ lẫn nhau như vậy?

Ta cũng không còn tâm trạng ở lại thất vương phủ, trong giờ khắc ấy, ta chỉ muốn rời khỏi, rời khỏi cái nơi khiến ta thất vọng vô cùng này, lẳng lẽ rời khỏi cái nơi vạn phần buồn lòng này.

Ta không biết Như Tuyết nghĩ thế nào, ta cũng từng thử hỏi qua đệ ấy, hỏi đệ ấy có phải muốn lấy công chúa Từ Việt quốc, nhưng câu trả lời của Như Tuyết, lại khiến ta giật mình.

Trước nay ta đều không biết, sau lưng vẻ lãnh đạm của Như Tuyết, lại có một trái tim bảo bọc nàng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 315: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong – Gặp nhau vốn dĩ là sai lầm 7

Và quyết định của Như Tuyết, càng ngoài dự đoán của ta, vì không để nàng chịu một chút tổn hại nào, đệ ấy cứ nhiên quyết định hưu nàng ra khỏi phủ.

Quyết định này, khiến lòng ta thầm thở dài, Như Tuyết rõ ràng là yêu nàng, nhưng đệ ấy làm như vậy, có lẽ nàng sẽ hiểu lầm mà hận Như Tuyết chăng?

Ta rất lo cho Như Tuyết, nhưng đồng thời trong lòng cũng rất không thoải mái, là vì nguyên do ta cũng thích nàng sao?

Sự việc quả như lời Như Tuyết nói, khi Như Tuyết biểu lộ rõ với công chúa Từ Việt quốc sẽ không thành thân cùng nàng ta, công chúa Từ Việt quốc đại nộ, cứ nhiên không tiếc lấy có xuất binh, uy hiếp phụ hoàng, vì Tây Diêm, dù cho phụ hoàng đối với Như Tuyết vạn phần sủng ái, cũng không thể không nhìn đau nhót Như Tuyết vào trong lao.

Như Tuyết bị nhốt, lòng ta nóng như lửa đốt, trong lúc hết cách, ta chỉ còn cách đi tìm nàng, bởi vì, Như Tuyết có thể nói là vì nàng mới bị phụ hoàng nhốt lại, cho nên, ta cần phải nói với nàng chân tướng, có lẽ với thân phận đặc biệt của nàng, hoặc giả cũng nói không chừng có thể cứu được Như Tuyết ra.

Và dự liệu của ta không sai, sau khi nàng biết được tất cả những gì Như Tuyết làm đều là vì nàng, ta nhìn thấy được sự đau lòng trong mắt nàng, nàng suy cho cùng cũng vẫn quan tâm Như Tuyết, bởi vì, có lẽ ngay cả nàng cũng không biết, kì thực trong lòng nàng, sớm đã có Như Tuyết rồi.

Ta và nàng cùng vạch kế hoạch, sau đó mới đưa nàng vào cung gặp phụ hoàng.

Ta sờ dĩ làm như vậy là vì ta biết, trong lòng phụ hoàng, đã khẳng định nàng là người định mệnh trong truyền thuyết trăm năm đó, vì để tìm được bảo tàng thất lạc trăm năm trước của Tây Diêm, vì để có thể thuận lợi vượt qua đại nạn trăm năm của Tây Diêm, ta tin, phụ hoàng nhất định đồng ý thả Như Tuyết, dù cho có cùng Từ Việt quốc ác giao cũng không tiếc.

Sự việc rất thuận lợi, phụ hoàng quả nhiên đồng ý yêu cầu của nàng, thả Như Tuyết từ trong lao ra, hơn nữa, với tốc độ nhanh nhất, đưa nàng và Như Tuyết rời khỏi kinh thành.

Sau khi biết được tin này, trái tim vốn dĩ pháp phòng của ta, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nhưng trong lòng khẽ lại sự thất vọng không tài nào xua đi được.

Khi ấy, ta biết nàng không yêu Như Tuyết, cho nên, ta mới có cách nghĩ không hợp lẽ với nàng, nhưng nay, hai người họ đã thương yêu nhau, ta có phải là nên buông tay rồi?

Trong lòng ta rất rõ, giữa nàng và Như Tuyết, đã không còn vị trí của ta, nhưng ta lại không thể thuyết phục mình không nghĩ đến nàng, từng cái nheo mắt từng nụ cười của nàng, luôn xoay chuyển trong đầu ta.

Chiếc áo bào nàng mặc qua kia, bị ta len lén phai người lấy lại, mỗi khi đêm khuya thanh vắng, ta sẽ lẳng lặng sờ chiếc áo bào ấy mà chìm vào giấc ngủ.

Trên chiếc áo bào ấy, sớm đã không còn u hương nhàn nhạt của nàng, nhưng trong lòng ta, hơi ấm của nàng, phảng phất vẫn còn lưu lại trên áo bào.

Chiếc áo bào này, trở thành một loại kí gởi tư niệm của ta đối với nàng.

Bây giờ ta mới biết, nàng khác với những mỹ nhân ta từng thích, tình yêu của ta đối với nàng, cơ hồ xuất phát từ sâu trong thâm tâm ta.

Và yêu một người, là việc bỗng chốc, nhưng sau khi yêu, muốn quên đi, lại là việc thời gian cả đời cũng khó làm được.

Ta biết, nàng và ta, có lẽ đời này kiếp này không thể, nhưng ta vẫn không cách nào quên, từng chút gần gũi với nàng, mãi mãi là việc vô cùng ngọt ngào lại đầy đau khổ trong lòng ta.

Ta tự dặt cho bản thân mình một cái lồng của tình yêu, trong cái lồng này, người bị khóa chặt trong ấy chỉ có mình ta, mà không có nàng.

Một tháng sau, họ trở về kinh thành, nàng quả nhiên không phụ hậu vọng của phụ hoàng, tìm được bảo tàng đã thất lạc trăm năm.

Và Như Tuyết, gương mặt luôn hiện vẻ âm trầm, lần đầu tiên xuất hiện nụ cười hạnh phúc ngọt ngào, đó đều là vì nàng sao?

Như Tuyết xin ý chỉ của phụ hoàng, hy vọng có thể cho nàng một hôn lễ trọng đại.

Và phụ hoàng càng vui mừng, lập tức hạ chỉ chiếu cáo thiên hạ, và đã chọn xong hôn sự một tháng sau cử hành.

Lòng ta thăm thẳm đau, nhưng ta vẫn cười, chúc phúc nàng và Như Tuyết, bởi vì ta nhìn ra được, Như Tuyết thật sự yêu nàng. Chỉ cần nàng sống hạnh phúc, ta đã mãn nguyện.

Tất cả sẽ trở về điểm khởi đầu, ta bắt đầu cố gắng gượng ép bản thân không nghĩ đến nàng, ta bắt đầu một lần nữa lưu luyến rừng hoa, lần nữa hồi phục ngày tháng tiêu điều trước kia của ta, nhưng ta biết, tim của ta, đã không còn tự tại như trước nữa, trái tim ta đã trao cho nàng.

Nếu như hôn sự của họ có thể thuận lợi cử hành, có lẽ, ta sẽ hoàn toàn từ bỏ, nhưng trong một buổi sớm, khi sáng sớm ta vội thượng triều, lại nhìn thấy nàng nằm hôn mê dưới đất.

Sao nàng lại ở đây lúc này? Nàng lúc này không phải nên ở thất vương phủ sao? Trong lòng ta ngờ hoặc, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của nàng, ta không nghĩ nhiều, trực tiếp đưa nàng vào cung.

Đôi khi ta hạ triều, nàng đã tỉnh lại, nàng nhìn ta, và nói ra một cái tên ta không ngờ đến. Nàng hỏi ta có phải quen biết Liên Đường.

Liên Đường, ta đương nhiên là quen biết, nhưng sao nàng lại nhắc đến Liên Đường?

Mấy năm trước, Liên Đường bị phụ hoàng chỉ hôn ra khỏi cung, tên Liên Đường đã trở thành điều cấm kị trong cung, trong cung, cách lão cung nhân, không ai không biết đến việc của Liên Đường và Như Tuyết, nhưng lại vì nguyên do của phụ hoàng, không ai dám nhắc đến.

Còn nàng sao lại biết Liên Đường? Nhìn sự tổn thương và thất vọng lộ ra trong mắt nàng, lòng ta đang thăm thẳm đau, không lẽ, nàng là vì việc trước kia của Liên Đường và Như Tuyết nên mới thương tâm như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 316: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong – Gặp nhau vốn dĩ là sai lầm 8

Ta nhìn ánh mắt trống không của nàng, không nhận được hỏi nàng sao biết được Liên Đường, và câu trả lời của nàng, lại khiến ta giật mình, nàng nói, Liên Đường đang ở thất vương phủ!

Sao có thể, nếu như không phải chính miệng nàng nói ra, ta cơ hồ không dám tin, Liên Đường không phải đã gả người rồi sao? Sao ả lại ở thất vương phủ? Sao ả vào được thất vương phủ? Không lẽ Như Tuyết từ đầu đến cuối vẫn tình cũ chưa dứt với Liên Đường?

Ta nghĩ đến một khả năng, vì ta nghĩ đến Ưu Lạc Nhạn, Như Tuyết từng tiếp cận Ưu Lạc Nhạn, là vì dung mạo của ả ta và Liên Đường có vài phần giống nhau, không lẽ, vạn phần bảo bọc và yêu thương trước kia của Như Tuyết đối với nàng, cũng là xem nàng như vật thay thế Liên Đường sao?

Nghĩ tới đây, lòng ta bất giác trầm xuống, hai tay vô thức siết chặt lại, trong giây phút này, trong lòng ta cư nhiên đầy giận dữ đối với Như Tuyết, nếu như đệ ấy như vậy, ta tuyệt đối sẽ không nhận được đánh đệ ấy một trận!

Sao đệ ấy có thể như thế? Sao đệ ấy có thể đối với nàng như vậy? Nàng không giống với Ưu Lạc Nhạn, nàng là một nữ tử tốt không dễ có, không nên

gặp phải đối đãi không công bằng như vậy!

Nàng không phát giác được sự phẫn nộ và thương tiếc của ta, nàng ngẩn đầu nhìn ta, ánh mắt đầy cố chấp, nàng nói, ta muốn biết tất cả.

Nhìn nước mắt dần lăn dài trên gương mặt trắng bệch của nàng, lòng ta đau đớn, trong phút chốc, ta cơ hồ suýt nữa không khống chế được ôm nàng vào lòng.

Ta miễn cưỡng đè nén bản thân, nhưng ta lại không thể cự tuyệt thỉnh cầu của nàng, nàng không nên bị giấu việc này, vì nàng rất nhanh sẽ trở thành thê tử của Như Tuyết.

Ta nói với nàng tất cả, nhìn sự đau khổ và tuyệt vọng trong mắt nàng, ta không còn nhìn được tư niệm điên cuồng, đưa tay, ôm nàng vào lòng.

Trong giờ khắc ấy, lòng ta cứ nhiên không khống chế được run rẩy, ta nhẹ nhàng, rất cẩn thận ôm lấy nàng, mỗi động tác của ta đều cẩn trọng biết bao, ta sợ kinh động đến nàng, ta sợ nàng sẽ không chút do dự đẩy ta ra.

Ngửi mùi u hương từ trên người nàng truyền lại, trong thoáng chốc, ta phảng phất như cảm thấy thời gian cách lần trước đã qua cả một kiếp.

Trong lòng ta thầm cầu mong, hy vọng ông trời có thể để ta lắng lặng ôm nàng như vậy, hy vọng thời gian sẽ không trôi đi.

Nhưng, giấc mơ dù có đẹp, cũng sẽ có lúc tỉnh lại, thời gian ôm lấy nàng, mới ngắn ngủi có vài phút, nàng đã rời khỏi vòng tay của ta, trong giây phút nàng rời khỏi, lòng ta thất vọng nặng nề!

Trong mắt nàng có sự tuyệt quyết, nàng cố chấp nhìn ta, bảo ta đưa nàng đến gặp phụ hoàng.

Ta không biết nàng muốn làm gì, nhưng ta biết, đối với tất cả yêu cầu của nàng, ta đều không thể cự tuyệt, ta cũng không cự tuyệt được!

Tuy nhiên, không ngoài dự liệu, nàng cứ nhiên thật sự đều ra thoái hôn với phụ hoàng, và phụ hoàng phẫn nộ, lập tức cự tuyệt nàng, ta nhìn bộ dạng khó xử của nàng, tuy biết phụ hoàng tuyệt đối không đồng ý cho nàng thoái hôn cùng Như Tuyết, nhưng ta vẫn không nhìn được mở miệng thay nàng nói.

Dù cho ta biết, việc này sẽ khiến phụ hoàng đại nộ, nhưng ta vẫn không nhìn được đem chuyện Liên Đường đang ở thất vương phủ nói với phụ hoàng.

Ta biết, dù cho phụ hoàng biết được việc của Liên Đường, vậy cũng không có nghĩa phụ hoàng sẽ đồng ý cho nàng và Như Tuyết thoái hôn, bởi vì ta biết, năm ấy sau khi phụ hoàng chỉ hôn Liên Đường ra khỏi cung, trong lòng luôn cảm thấy có lỗi với Như Tuyết.

Và năm ấy phụ hoàng không đồng ý cho Như Tuyết ở cùng với Liên Đường, chẳng qua chỉ vì Liên Đường là một cô nhi, Liên Đường không thể trở thành chính phi của Như Tuyết, đây chính là một nguyên nhân, còn có một nguyên nhân nữa là, khi ấy Như Tuyết còn nhỏ, cho nên phụ hoàng mới đưa ra quyết định này, thậm chí không để Liên Đường trở thành thị nhân của Như Tuyết.

Quả nhiên, quyết định của phụ hoàng vẫn không thay đổi, người thậm chí không nói làm sao xử lý Liên Đường, người chỉ lãnh đạm bảo nàng đợi, đợi một tháng.

Và ta biết, đây chẳng qua chỉ là cái cớ phụ hoàng tạm thời an ủi nàng mà thôi! Thân phận của nàng khác với người thường, nàng là người định mệnh trong truyền thuyết trăm năm, phụ hoàng sao có thể đồng ý cho nàng và Như Tuyết thoái hôn?

Ta không cách nào an ủi nàng, chỉ có thể lắng lặng tiễn nàng về thất vương phủ, nhìn đôi mắt không động của nàng, lòng ta nhói đau, nhưng ta lại không thể làm gì, bởi vì, ta chỉ là một người ngoài, ta không có tư cách an ủi nàng.

Điều duy nhất ta có thể làm, chính là trong lòng thầm hy vọng, Như Tuyết đừng bị tình cũ ngày trước làm mờ đôi mắt, nhìn không thấy vẻ đẹp của nàng, ta không thể cho nàng hạnh phúc, nhưng ta hy vọng Như Tuyết có thể, ta hy vọng Như Tuyết có thể thay ta chăm sóc tốt cho nàng, không để nàng chịu một chút tổn hại nào!

Tuy nhiên đối với sự xuất hiện của Liên Đường, trong lòng ta có cảm giác ngờ hoặc, luôn cảm thấy sự xuất hiện của ả không đơn giản, ta cần phải điều tra rõ ràng, sau lưng sự xuất hiện của ả, rốt cuộc là có âm mưu gì.

Liên Đường, có thể nói từ nhỏ cùng lớn lên với ta và Như Tuyết, ả vốn không xinh đẹp, dung mạo chỉ có thể xem là thanh tú, nhưng ả lại có sự yếu đuối khiến người khác không nhìn được trời lòng thương tiếc.

Ấn tượng của ả đối với ta, luôn là một vẻ cúi mi thuận nhãn, bộ dạng cực kì ôn nhu yếu đuối, nhưng không biết tại sao, trong thâm tâm ta lại có sự phòng bị đối với ả.

Có lẽ là do từng có một lần, ả xem như vô ý xông vào lòng ta chẳng? Ta không biết có phải là vì nguyên nhân này không, nhưng ta luôn cảm thấy, con người Liên Đường không đơn giản!

Nghĩ tới đây, ta một khắc cũng không chậm trễ, về đến phủ, đã phái người đi điều tra mọi việc của Liên Đường.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 317: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong – Gặp nhau vốn dĩ là sai lầm

Rất nhanh, ta đã điều tra được mọi việc của Liên Đường, và biết được trước khi ả bị phu gia bỏ, có qua lại mật thiết với thái tử phi Ưu Lạc Nhạn.

Điều này thật sự khiến sự hoài nghi trong lòng ta càng gia tăng, ả nếu như có quan hệ mật thiết với thái tử phi Ưu Lạc Nhạn, phu gia ả sao lại không biết? Hơn nữa, chỉ dựa vào điểm này, phu gia ả càng không dám tùy tiện hãm ả, năm ấy, ả thành thân, là do phụ hoàng đích thân chỉ hôn!

Hơn nữa lần này, Liên Đường đột nhiên bị tử, đến sống ở thất vương phủ, một loạt sự việc này thật sự quá quỷ dị.

Ta hạ quyết tâm điều tra rõ ràng, bởi vì, ta không biết Liên Đường rốt cuộc thế nào, sau lưng ả, còn có âm mưu gì!

Dưới sự điều tra tỉ mỉ của ta, chân tướng rất nhanh nổi lên mặt nước, thì ra, tất cả mọi việc này, đều là do đại hoàng huynh giở trò, bắt kẻ Ưu Lạc Nhạn, hay Liên Đường, chẳng qua đều chỉ là con cờ bị đại hoàng huynh lợi dụng mà thôi!

Sau khi ta biết được chân tướng, trong lòng ta càng lo lắng, lòng ta từ đầu đến cuối vẫn nhớ đến nàng, trong cơn thấp thỏm không yên, ta vội vàng đến thất vương phủ, và ta không ngờ rằng, quyết định này, khiến ta hối hận vô cùng.

Khi ta vội vàng đến thất vương phủ, đến Vô Trần điện nơi nàng ở, đúng lúc nhìn thấy màn Như Tuyết ôm Liên Đường, còn nàng, lại tuyệt vọng nhìn Như Tuyết.

Ta không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn bộ dạng của Liên Đường, trong lòng ta đã thầm có đáp án.

Đúng lúc ta muốn vạch trần âm mưu của Liên Đường, và chính vào lúc này, Liên Đường đột nhiên ngất đi, là thật sự ngất đi sao? Ta không biết. Có lẽ là do ta cảm giác sai, khi Như Tuyết ôm Liên Đường rời khỏi, ta cứ nhiên nhìn thấy khóe môi ả lộ ra nụ cười đắc chí.

Ánh mắt ta rơi vào gương mặt trắng bệch của nàng, ánh mắt nàng nồng nặc đau đớn, khiến ta vô thức muốn an ủi nàng, nhưng ta phát hiện, ta cái gì cũng không nói ra được, ta chỉ có thể bất lực giải thích cho hành động khi nãy của Như Tuyết.

Nhưng nhìn nước mắt trên mặt nàng, ta phát hiện, ta không còn nói tiếp được nữa.

Nàng nhìn ta, ánh mắt đầy tuyệt vọng, nàng nói với ta, bảo ta đưa nàng rời khỏi thất vương phủ.

Hai tay nàng nắm lấy tay áo ta, trong giờ khắc ấy, nàng nhìn cứ như đứa bé yếu đuối bất lực, càng khiến lòng ta nhói từng cơn đau.

Ta không cách nào cự tuyệt nàng, ta không muốn làm trái tâm ý của mình, ta ôm nàng vào lòng, phảng phất như muốn xác định hỏi nàng, nàng có biết bản thân đang làm gì không?

Nàng không trả lời, nàng chỉ nước mắt đầy mặt nhìn ta kiên quyết gật đầu, lòng ta, trong giây phút ấy cơ hồ đồng thời run rẩy kịch liệt, phảng phất như có thứ gì đó đang trào dâng trong máu ta, ta nắm lấy tay nàng, ngón tay run rẩy nói với nàng, ta đưa nàng rời khỏi!

Trong giây phút đó, ta cơ hồ ngay cả một tia do dự của không, có lẽ, đây là điều ta luôn muốn làm, nhưng lại luôn bị ta đè nén trong đáy lòng không dám thực hiện.

Và lúc ấy, ta căn bản không nghĩ đến Như Tuyết, ta chỉ có một ý nghĩ, đó là đưa nàng rời khỏi!

Nếu như đã có quyết định, ta sẽ không còn do dự nữa, ta rất nhanh đã bố trí xong tất cả, đưa nàng rời khỏi, một khắc cũng không chậm trễ rời khỏi thất vương phủ.

Trên đường đi, cực kì thuận lợi, đợi khi xe ngựa đến một nơi gọi là Thanh Sơn trấn, bọn ta mới dừng lại.

Ta sắp xếp cho nàng và Vân Nhi ở trong khách điểm, bởi vì ta còn có một số việc chưa giải quyết xong, cho nên, ta cần phải về kinh thành một chuyến.

Ta để Lạc Tranh ở lại bảo vệ họ, sau đó cưỡi ngựa nhanh chóng trở về kinh thành.

Ta cuối cùng vẫn cảm thấy có lỗi với Như Tuyết, tuy nhiên, đệ ấy đã tổn hại nàng, nhưng ta vẫn muốn cho đệ ấy một cơ hội, nếu như đệ ấy thật sự yêu nàng, ta sẽ tuyệt đối không cứ như vậy mà đưa nàng rời khỏi, nếu như đệ ấy không yêu nàng, vậy thì, ta sẽ có thể không còn lo lắng chuyện gì, đưa nàng rời xa nơi này.

Ta đã viết một bức thư hàm, sau đó sai người đưa đến cho Như Tuyết, sau đó quay lại Thanh Sơn trấn.

Trở lại Thanh Sơn trấn, đã rất khuya, trong lòng ta có chút mơ hồ, dưới ánh đèn, ta và nàng lặng lẽ ngồi cùng nhau, điều này, cứ như một giấc mơ, một

giấc mơ luôn giấu trong thâm tâm ta.

Nhưng, giấc mơ này, rất nhanh đã bị người phá vỡ, người đến không phải là Như Tuyết như trong dự liệu của ta, mà là đại hoàng huynh!

Trong giờ khắc này, ta đột nhiên hiểu rõ âm mưu của đại hoàng huynh, ta cư nhiên bất tri bất giác rơi vào âm mưu của đại hoàng huynh.

Vì dễ dàng không rơi vào tay đại hoàng huynh, ta vội vàng đưa nàng rời khỏi khách điểm, lên đường trong đêm, nhưng bọn ta cuối cùng vẫn chậm một bước, bọn ta bị đại hoàng huynh ngăn lại.

Bất đắc dĩ, ta chỉ còn cách phân phó Lạc Tranh đưa nàng đi trước.

Và quyết định này, khiến những ngày tháng sau này của ta, luôn hối hận vô cùng, nếu như ta sớm biết được, nàng sẽ gặp nguy hiểm, ta thà rằng khi ấy nàng bị đại hoàng huynh đưa đi, cũng không để nàng rời khỏi.

Tuy nhiên, mọi việc sớm đã định sẵn, khi ta đến đấy, dưới đáy vực chỉ còn tàn cốt xe ngựa, và một vũng máu lớn, trong giây phút đó tìm ta cơ hồ vỡ vụn! Nàng ở đâu? Nàng có bị thương không?

Ta không biết, đầu óc ta trống không, ta mai mò tìm hết cả đáy vực, nhưng đến cuối cùng vẫn không tìm được hình bóng của nàng.

Nàng rốt cuộc ở đâu? Không lẽ nàng rơi vào tay đại hoàng huynh sao? Nếu như không phải rơi vào tay đại hoàng huynh, vậy thì bây giờ nàng ở đâu? Nàng sao rồi? trong giây phút đó, ta cơ hồ không dám tưởng tượng, ta đang sợ, thật sự sợ.

Ta không biết mình làm sao về đến khách điểm, nhưng ta lại gặp được Như Tuyết vội vàng chạy đến, nhìn thấy đệ ấy, trong lòng ta dâng con phần nộ, lần đầu tiên trong đời, ta ra tay với đệ ấy, ta đánh đệ ấy một quyền! Điều là tại đệ ấy, nếu như không phải đệ ấy làm cho trái tim nàng tổn thương, nàng bây giờ sao lại rơi xuống đáy vực, đến nay sống chết không rõ?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 318: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong – Gặp nhau vốn dĩ là sai lầm 10

Từ sau khi ở Thanh Sơn trấn trở về kinh thành, nhìn gương mặt Như Tuyết ngày càng tiều tụy, ta mới phát hiện, thì ra, đệ ấy lún sâu hơn ta, dù cho nàng đã mất tích, nhưng ta và Như Tuyết vẫn không bỏ cuộc, cơ hồ phái người tìm khắp cả Tây Diêm.

Nhưng, bất kể phái bao nhiêu người đi tìm, nàng vẫn như viên đá chìm vào đại dương, một chút tin tức cũng không có.

Như Tuyết đã thay đổi, đệ ấy trở nên trầm mặc hơn trước, đau thương vẫn xoay chuyển trong đôi mắt đen thâm trầm của đệ ấy, ta biết, lòng đệ ấy, đã theo nàng mà đi, đời này kiếp này, ngoài nàng ra, đã không còn ai có thể chạm vào trái tim của đệ ấy.

Còn ta, lại có gì khác? Nhưng, ta suy cho cùng vẫn không khó chịu như đệ ấy, bởi vì, nàng từ đầu đến cuối đều không thuộc về ta, tình yêu của ta đối với nàng, dù cho có thêm sâu, lòng có thêm đau, cũng không thể tuyên tiết ra như Như Tuyết.

Chiến sự ở biên cương căng thẳng, Như Tuyết xin ý chỉ phụ hoàng, đích thân xuất trận đánh địch, ta vì không yên tâm đệ ấy, cũng theo đệ ấy đi.

Và khi bọn ta đi, không ngờ tới, chuyến đi này một đi, là năm năm.

Trong năm năm này, ta ở cùng đệ ấy, trên chiến trường không biết trải qua bao nhiêu trận chiến sinh tử, nhưng đến cuối cùng, bọn ta đều bình yên vô sự mà sống sót.

Trong năm năm này, chiến sự ở biên cương cuối cùng cũng tuyên đoạn kết, và kết thúc chiến trận là đại bại của Tử Việt quốc. Và biên cương, cuối cùng cũng hồi phục yên bình.

Nhưng mà Như Tuyết vẫn không nguyện ý trở về kinh thành, ta biết, ở kinh thành, có vết thương mà đệ ấy không nguyện ý chạm đến, nhưng chiến sự đã bình định, ta và đệ ấy cuối cùng vẫn phải trở về kinh thành.

Một tờ thánh chỉ của phụ hoàng, khiến ta và đệ ấy, không thể không trở về kinh thành, rời khỏi cái nơi đã rời khỏi năm năm.

Tất cả mọi thứ, đều không có gì thay đổi, kinh thành ở Tây Diêm, vẫn phồn hoa vô cùng.

Mạc Nhã, là nữ tử của dị tộc ở biên cương, phụ thân của nàng ta, là thủ lĩnh một bộ lạc ở biên cương, trong một trận chiến, đã cứu ta và Như Tuyết.

Nàng ta thích Như Tuyết, nhưng lại đính thân với ta, nhưng nàng ta hiển nhiên không có hứng thú với ta, mà ngược lại cả ngày bám lấy Như Tuyết.

Còn ta, lại nhẹ nhõm, ta không yêu nàng ta, ta và nàng ta đính thân, chẳng qua là vì không để Như Tuyết khó xử.

Đây là điều ta nợ Như Tuyết, bởi vì, nếu như năm ấy ta không đưa nàng rời khỏi thất vương phủ, thì sẽ không rơi vào âm mưu của đại hoàng huynh, còn Như Tuyết cũng sẽ không mất đi nàng.

Tuy nhiên, bọn ta ai cũng không ngờ, cách biệt năm năm, khi bọn ta trở về kinh thành, Như Tuyết lại lần nữa gặp được nàng. Hơn nữa, nàng còn có một đứa con.

Đó là con của Như Tuyết, có thể thấy, nàng nuôi dưỡng đứa bé rất tốt.

Lần nữa gặp được nàng, ta phát hiện, lòng ta cứ nhiên rất bình lặng, nhìn nụ cười mỉm trên mặt nàng, trong lòng ta đột nhiên cảm thấy như có gì đó, phụt chốc hiểu ra, như có một cảm giác trút được gánh nặng.

Ta đột nhiên phát hiện, có lẽ, tình cảm của ta đối với nàng, vốn không sâu đậm như ta tưởng, và ta còn canh cánh không quên việc khi ấy nhiều năm như vậy, chẳng qua là vì trong lòng ta cảm thấy có lỗi với Như Tuyết mà thôi, có lẽ, khi ấy ta và nàng gặp nhau, chính là một sai lầm.

Nay, nàng trở về bên cạnh Như Tuyết, lòng ta cũng có thể từ bỏ.

Có lẽ, là do sự xuất hiện của nàng, Mạc Nhã luôn chua ngoa bực tức không còn bám lấy Như Tuyết nữa, mà ngược lại thường đến than oán với ta, đấu khẩu, cơ hồ trở thành việc mỗi ngày ta và Mạc Nhã cần phải làm.

Dần dần, ta phát hiện, kì thực, Mạc Nhã tuy có lúc không nói lí lẽ, cũng rất chua ngoa, nhưng nàng ta vẫn rất khả ái, tâm tư nàng ta đơn thuần, không có tâm cơ gì, người nữ tử như vậy, có lẽ thật sự thích hợp trở thành vương phi của ta.

Trong lòng ta, cũng dần dần chấp nhận Mạc Nhã. Mạc Nhã cũng phẳng phất dần dần quên đi Như Tuyết, thậm chí còn chủ động đều ra, muốn dọn đến phủ của ta ở.

Ta đã dần dần quên nàng, ta không còn thường xuyên nghĩ đến nàng, còn Mạc Nhã, ta tuy không thể nói là yêu nàng ta, nhưng nàng ta suy cho cùng vẫn hợp với ta nhất.

Có lẽ, kết cục này, là tốt nhất, không phải sao?

Ta cuối cùng cũng từ bỏ mối tình không thuộc về ta, không còn vì việc năm năm trước mà cảm thấy áy náy.

Dưới kế hoạch của phụ hoàng, đại hoàng huynh bị phế đi ngôi vị thái tử, phối đi nơi cách kinh thành xa nhất, còn Như Tuyết, cuối cùng cũng trở thành thái tử, nàng, cuối cùng trở về bên cạnh Như Tuyết, tìm được hạnh phúc thuộc về nàng.

Còn ta, sai khi Như Tuyết được lập làm thái tử, cũng thành thân với Mạc Nhã, chỉ là, ngày tháng của ta không hạnh phúc như Như Tuyết, đó là vì, Mạc Nhã cực kì ghen tuông, trước ngày đại hôn với ta, cứ nhiên tự ra chủ trương, đưa hết các nữ nhân trong phủ của ta từng người từng người một ra khỏi phủ.

Nhìn những nữ nhân ấy đi xa, lòng ta đang rỉ máu, vạn phần không nỡ, những nữ nhân ôn nhu đó ta không còn có thể chạm vào được nữa, từ nay trong phủ của ta chỉ có một vương phi hung dữ, nàng ta, chính là Mạc Nhã.

Nhưng có một điểm, khiến lòng ta cảm thấy có chút cân bằng, đó là Như Tuyết đáng thương, kết cục của đệ ấy cũng như ta, sau khi đệ ấy đăng cơ, cứ nhiên không thể có tam cung lục viện, sau khi biết được tin này, lòng ta cuối cùng cũng cảm thấy cân bằng.

Nhìn nụ cười tươi của Mạc Nhã, ta đột nhiên cảm thấy, kì thực, cả đời này bồi cạnh người nữ nhân nhìn có vẻ hung dữ, nhưng thật chất đơn thuần như giấy này cũng không tệ, nhưng vậy, cũng là một loại hạnh phúc, đúng không?

Còn Như Tuyết, e là trong lòng đệ ấy cũng có cách nghĩ như ta chăng? Đệ ấy yêu nàng, cho nên, mọi việc mới chịu nàng, và bảo bọc nàng cả đời, là điều đệ ấy muốn làm nhất.

Giống như ta, hôm nay sau khi gió mưa qua đi, ta cuối cùng cũng tìm được hạnh phúc của ta —— Mạc Nhã, vương phi của ta.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 319: Phiên ngoại của Ưu Lạc Nhạn – nhân sinh ngắn ngủi 1

Lúc ta còn rất nhỏ, ta đã biết, ta có sắc đẹp và gia thế mà người khác không có.

Phụ thân ta là đương kim thừa tướng, ông không có con trai, chỉ có hai người nữ nhi.

Ngoài ta ra, ta còn có một người tỉ tỉ, một người tỉ tỉ ngốc mà ta chưa từng coi là tỉ tỉ.

Mẫu thân ta không phải là chính thất của phụ thân, mà chính thất của phụ thân, là mẫu thân của con ngốc kia, khi ta hiểu việc, bà ta đã chết.

Ta từ nhỏ thông minh lanh lợi, luôn có được sự sủng ái của mẫu thân và phụ thân, nhưng phụ thân vẫn không mấy thân thiết với ta, không biết có phải là cảm giác của ta sai không, ta cảm thấy phụ thân yêu thương con ngốc kia hơn.

Và trái ngược với phụ thân, mẫu thân đối với con ngốc đó, hận thấu xương, khi ta còn nhỏ, ta thường chính mắt thấy mẫu thân cố ý làm khó ả, thậm chí, sai khiến hạ nhân ngược đãi ả, để ả ăn cơm nguội và thức ăn thiu.

Nhưng bất kể mẫu thân ngược đãi ả thế nào, có đối xử không tốt với ả ra sao, ả đều toét miệng cười, cười ngu dại, ả vốn không biết, ả cái gì cũng không biết.

Dưới sự ảnh hưởng của mẫu thân, ta dần dần lớn lên, ta trước nay chưa từng gọi ả, và trước mặt hạ nhân trong phủ, ta giống như mẫu thân của ta, gọi ả là con ngốc.

Nhưng điều ta không ngờ tới là, một con ngốc cả ngày dơ bẩn, cư nhiên có một dung mạo còn đẹp hơn ta mấy phần.

Lần đó, ta vô tình đi ngang qua khu vườn ả sống, nhìn thấy khuôn mặt rửa sạch sẽ của ả, trong giờ khắc nhìn thấy khuôn mặt ả, trong lòng ta cư nhiên có một luồng đồ kị.

Ta luôn biết bản thân rất đẹp, được người xưng là mỹ nhân đệ nhất kinh thành, nhưng con ngốc này, lại còn đẹp hơn ta mấy phần.

Trong giây phút đó, ta cơ hồ đồ kị đến mức hận không thể xông lên trước, hủy đi khuôn mặt đó của ả.

Nhưng cuối cùng ta cũng không làm vậy, bởi vì, ta là một đại gia khuê tú ôn nhu hiền thực, ta sao có thể làm việc như vậy? Hơn nữa, con ngốc này, còn có phụ thân bảo vệ, nếu như ta động đến ả, phụ thân không phải sẽ trách ta?

Ả chẳng qua chỉ là một con ngốc, việc trong phủ bây giờ là do mẫu thân ta quản, không lẽ ta còn sợ không trị được ả sao?

Ta bắt đầu cố ý tiếp cận ả, bởi vì, ta muốn làm cho ả trở nên xấu xí, ta muốn người trong cả kinh thành đều biết ả là một người xấu xí.

Ta không thể hủy đi dung mạo của ả, bởi vì, như vậy sẽ kinh động đến phụ thân, nhưng ta có cách của ta, ta cố ý dụ ả, nói giúp ả trở nên đẹp hơn, dùng son phấn bịt vẽ mi biến khuôn mặt vốn dĩ rất xinh đẹp của ả trở nên xấu xí tựa ác quỷ địa ngục!

Còn ả, lại ngốc nghếch cười, còn rất vui mừng, tưởng rằng bản thân thật sự trở nên đẹp hơn.

Ta bắt đầu cố ý dẫn ả đi lại trong phủ, đặc biệt là lúc trong phủ bày yến tiệc, quả nhiên, rất nhanh, cả kinh thành đều biết ả là một người xấu xí.

Còn ta lại là người đẹp nhất trong kinh thành, người người đều biết đến, trong phủ thừa tướng có hai tỉ muội, tỉ tỉ là một con ngốc, hơn nữa rất xấu, còn người muội muội ta, lại là mỹ nhân đệ nhất kinh thành điểm danh vang xa.

Và chính trong lúc này, ta quen được thất vương gia Lãnh Như Tuyết người được hoàng đế sủng ái nhất triều, hần rất tuấn mỹ, khi ta và hần gặp mặt lần đầu tiên, hần cư nhiên ngăn người nhìn ta, ánh mắt chứa tia sáng kì quặc.

Ánh mắt như vậy, ta gặp nhiều rồi, mỗi khi ta ra phủ, thường gặp được ánh mắt si mê như vậy. Nhưng những người đó, làm sao có thể so sánh với Lãnh Như Tuyết?

Lãnh Như Tuyết, cao lớn tuấn mỹ, lại có thân phận hiển hách, hần, mới là mục tiêu của ta.....

Đối diện với dụ hoặc cố ý của ta, Lãnh Như Tuyết phảng phất như thật sự đã bị mỹ sắc của ta mê hoặc, hần bắt đầu thường xuyên đến phủ thừa tướng, ánh mắt hần nhìn ta rất lạ, phảng phất như có sự yêu thương và sự si mê nói không nên lời.

Được một nam nhân kiệt xuất như vậy yêu, trong lòng ta vạn phần vui mừng, ta thầm hạ quyết tâm, muốn hần cưới ta làm vương phi.

Và chính trong lúc ta thầm vui mừng, Lãnh Như Tuyết đề thân với phụ thân ta, hần thật sự muốn cưới ta làm phi.

Và chính vào lúc này, đã xảy ra một việc khiến ta vạn phần ngoài ý muốn của ta, đó chính là, không lâu sau khi Lãnh Như Tuyết đến phủ thừa tướng đề thân, thái tử đương triều Lãnh Như Băng cũng đến chỗ phụ thân ta đề thân.

Đối với Lãnh Như Băng, trong yến tiệc ở hoàng cung, ta có gặp qua hần ta một lần, hần ta không tuấn mỹ như Lãnh Như Tuyết, nhưng so với Lãnh Như Tuyết hần ta lại hấp dẫn ta hơn, bởi vì, hần ta là thái tử!

Đối với việc làm một vương phi bình thường mà nói, vị trí thái tử phi, càng có sức hấp dẫn với ta.

Nhưng mà tuy là như vậy, dù sao đi nữa Lãnh Như Tuyết cũng yêu ta, còn Lãnh Như Băng, ta lại không hiểu hần ta, chỉ là nghe nói, hần ta là một người tính tình tương đối ôn nhu, khác hẳn với tính cách của Lãnh Như Tuyết.

Và chính trong lúc ta do dự, mẫu thân lại nói với ta một việc, việc này, là có liên quan đến Lãnh Như Tuyết, có liên quan đến mối quan hệ từng có của hần và một cung nữ tên Liên Đường.

Và ta sau khi nghe hết vói của mẫu thân, mới biết được, tại sao ánh mắt Lãnh Như Tuyết nhìn ta lại kì lạ như vậy, còn có lúc hần ôm ta, tại sao vô cớ gọi tên người nữ tử tên Liên Đường!

Thì ra, hần không yêu ta, hần tiếp cận ta, chẳng qua chỉ vì, ta có vài phần giống với người nữ tử tên Liên Đường đó mà thôi!

Sự thật này, khiến ta vạn phần phần nộ, ta trước nay luôn tâm cao khí ngạo, ta sao có thể chấp nhận bản thân trở thành thể thân của người khác?

Và vào lúc này, ta cũng đồng thời biết được, phụ thân đã quyết định gả con ngốc kia vào phủ thái tử! Ta không thể chấp nhận, sao ta có thể chấp nhận một con ngốc địa vị còn tôn quý hơn ta? À chỉ là một con ngốc, dựa vào đâu mà trở thành thái tử phi tôn quý?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 320: Phiên ngoại của Ưu Lạc Nhạn – nhân sinh ngặt nghèo 2

Mẫu thân hiển nhiên có cách nghĩ như ta, trở thành thất vương phi có gì tốt? Làm sao tôn quý bằng thái tử phi?

Ta biết cách nghĩ trong lòng mẫu thân, mẫu thân hy vọng ta gả vào phủ thái tử, trở thành thái tử phi, bởi vì mong muốn, sau này ta sẽ trở thành hoàng hậu vô cùng tôn quý!

Mẫu thân tuy gả cho phụ thân, nhưng ta biết, trong lòng phụ thân luôn chỉ yêu mẫu thân của con ngốc kia, còn mẫu thân có tốt hơn nữa, suy cho cùng cũng chỉ là thiếp!

Cho nên, trong bao nhiêu năm qua, trong lòng mẫu thân mới không cam tâm.

Hiểu được những việc này, ta đồng ý yêu cầu của mẫu thân, sau khi cùng mẫu thân thương lượng, bọn ta quyết định trong ngày đại hôn, đánh ngất con ngốc đó, sau đó thay ả lên kiệu hoa của Lãnh Như Băng.

Mọi việc đều rất thuận lợi, ta được Lãnh Như Băng đón đến phủ thái tử, còn con ngốc đó, lại bị đưa đến thất vương phủ.

Trong tân phòng, Lãnh Như Băng nhìn thấy ta, không hề kinh ngạc, trong ánh mắt của hần ta, thậm chí có kinh diễm, hần ta cái gì cũng không hỏi, bởi vì hần ta không biết, tân nương phụ thân vốn dĩ chuẩn bị gả cho hần ta không phải là ta.

Nhìn ánh mắt ôn nhu của hần ta, trong lòng ta thập phần vui mừng, ta vui mừng ta lựa chọn gả cho hần ta, trở thành thái tử phi của hần ta.

Tính cách hần ta khác hoàn toàn với Lãnh Như Tuyết, so với Lãnh Như Tuyết hần ta biết lấy lòng ta hơn, so với hần ta, Lãnh Như Tuyết cư như một đứa bé chưa trưởng thành!

Dưới sự ôn nhu của hần ta, trái tim ta, cơ hồ trong phút chốc đã bị hần hút mất, ta thích người nam nhân này, bởi vì hần ta có mị lực ta không thể kháng cự.

Khi ta nằm dưới người hần ta, ta đã sớm quên đi Lãnh Như Tuyết, trong giây phút đó, trái tim ta, đã hoàn toàn thuộc về Lãnh Như Băng, người nam nhân nhìn không phải thập phần tuấn mĩ nhưng lại đầy mị lực.

Thân là thái tử phi, địa vị trong cung tự nhiên khác hẳn, ta có thể tự do ra vào hoàng cung, bởi vì ta là thái tử phi, là hoàng hậu tương lai.

Lãnh Như Tuyết, cuối cùng vẫn đến tìm ta, nhìn bộ dạng phần nộ của hần, ta đột nhiên cảm thấy hần rất ấu trĩ, ta phát hiện, kì thực, ta một chút cũng không thích hần, bởi vì, hần không có bất kì điều kiện nào thu hút ta.

Nhưng ta không thể trở mặt với hần, bởi vì, ta phải lợi dụng hần, để hành hạ con ngốc kia, sao ta có thể để con ngốc đó sống tốt chứ?

Ta đem việc lên nhậm kiệu hoa, toàn bộ đổ lên người con ngốc đó, hần cư nhiên tin, nhìn ánh mắt không nở của hần đối với ta, trong lòng ta cười lạnh lùng.

Con ngọc đó đều là cái gai trong mắt ta và mấu thân, dù cho bây giờ ả đã rời khỏi phủ thừa tướng, ta cũng không để ả sống yên ổn!

Ta lên kế hoạch mọi việc, nhưng ta không ngờ, trong sinh thần của ta, Lãnh Như Băng lại mời ả đến, trong giây phút đó, lòng ta có chút hoang mang, ta không muốn mất đi người nam nhân này, bởi vì, ta sợ hấn ta biết được việc của ta và Lãnh Như Tuyết, càng sợ hấn ta biết được chân tướng lên nhằm kiểu hoa hơn.

Nhưng, ta lại không thể ngăn hấn ta, chỉ còn cách thăm lo lắng.

Nhưng ta lại nghĩ, đó chẳng qua chỉ là một con ngọc ngay cả nói chuyện cũng không rõ ràng, ta có gì phải sợ? Chỉ cần Lãnh Như Tuyết không nói gì, con ngọc đó, không đáng phải lo.

Lòng của ta bình tĩnh lại, trong ngày sinh thần, ta gặp lại con ngọc đó, và ả, cứ nhiên cứ như vậy cùng Lãnh Như Tuyết ôm lấy nhau như bên cạnh không có ai!

Nhìn thấy cảnh đó, lòng ta cứ nhiên đổ kị, dù cho ta không thích Lãnh Như Tuyết, nhưng ta cũng tuyệt đối không cho phép con ngọc đó có được tình yêu của hấn!

Bởi vì, ta hận ả, ta ghét ả, ả chẳng qua chỉ là một con ngọc không biết gì, sao xứng có được hạnh phúc?

Tuy nhiên, điều khiến ta không ngờ tới là, con ngọc đó cứ nhiên không ngọc, ả đối với lời cười nhạo của ta, cứ nhiên học biết cách đánh trả!

Trong lòng ta vừa hận vừa sợ, sao ả lại đột nhiên khỏi, không lẽ, bao nhiêu năm qua, ả luôn giả vờ sao? Ta thật là quá xem thường ả rồi!

Ta hận đến cắn răng, sao ả có thể, sao có như vậy trước mặt ta? Ta không cam tâm, ta thật sự không cam tâm!

Ta có ý lấy cớ dẫn ả rời khỏi, bởi vì, ta không thể để ả nói ra chân tướng ngày đại hôn.

Ta muốn ả xuống địa ngục lần nữa.

Sau khi nhìn thấy thân ảnh của Lãnh Như Tuyết xuất hiện ở xa, ta có ý té ngã, bởi vì ta biết, dưới góc độ của Lãnh Như Tuyết mà nhìn là ta bị ả đẩy ngã.

Quả nhiên, kế hoạch của ta thành công, Lãnh Như Tuyết chạy đến, bế ta từ dưới đất dậy, sau đó cắn giận đẩy ả ra.

Nhìn ả té ngã dưới đất, máu tươi phun trào từ trán ra, trong giây phút đó, lòng ta đầy khoái cảm của báo thù.

Dù cho ả bây giờ đã hồi phục thần trí, nhưng ả chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhân ngọc, ả dựa vào đâu mà đấu cùng ta?

Dù cho ta chỉ là một thể thân trong lòng Lãnh Như Tuyết, nhưng suy cho cùng hấn vẫn không quên mối tình với ta, nhìn cả người ả đầy máu nằm dưới đất, hấn cứ nhiên ngay cả nhìn cũng không.

Trong lòng ta thầm cười, dù cho là một thể thân thì sao? Chỉ cần trong lòng Lãnh Như Tuyết có ta, người nữ nhân điên này sẽ không sống yên!

Tuy nhiên, sau khi Lãnh Như Băng đến, ta không ngờ, hấn không phải ở yên tiệc sao? Sao lại xuất hiện ở đây? Thời khắc này, trong lòng ta cứ nhiên vô cùng bất an và hoang mang.

Tuy nhiên, bất an của ta rất nhanh đã trở thành sự thật, Lãnh Như Tuyết cứ nhiên mở miệng đòi lấy ta từ Lãnh Như Băng, không, người ta yêu là Lãnh Như Băng, ta sao có thể theo Lãnh Như Tuyết đi? Lãnh Như Tuyết chỉ là lợi dụng hấn, ta không hề yêu hấn, cho nên, ta không thể đi cùng hấn, bởi vì, ta không thể mất đi địa vị thái tử phi của ta.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 321: Phiên ngoại của Ưu Lạc Nhạn – nhân sinh ngặt nghèo 1

Vì Lãnh Như Băng, lúc này ta đã không còn quan tâm đến Lãnh Như Tuyết, ta vội vàng đẩy Lãnh Như Tuyết ra, sà vào lòng Lãnh Như Băng, ta không muốn mất đi hấn ta, cho nên, ta chỉ có thể nói với Lãnh Như Tuyết, ta không yêu hấn.

Nhưng, ta không hề ngờ tới, Lãnh Như Băng lại nói ra chân tướng của ngày đại hôn trước mặt Lãnh Như Tuyết. Càng quá đáng hơn là hấn ta cứ nhiên bế người nữ nhân điên đó rời khỏi trước mặt ta!

Tại sao? Tại sao lại như vậy? Không lẽ, Lãnh Như Băng cũng động lòng với người nữ nhân điên đó? Ta không cho phép, ta không cho phép!

Hắn ta thuộc về ta, ai cũng không thể giành, người nữ nhân điên đó càng không thể!

Nhìn thân ảnh Lãnh Như Băng bế người nữ nhân điên đó rời khỏi, trong lòng ta lần đầu tiên có sát ý với ả, ả chỉ là một kẻ điên, ả dựa vào đâu mà có thể có được sự quan tâm của Lãnh Như Băng?

Sau khi được biết Lãnh Như Băng giữ ả lại tịnh đường ở phủ thái tử, ta tức giận vô cùng, đã đi tìm Lãnh Như Băng gây một trận.

Nhưng, thái độ của Lãnh Như Băng đối với ta đã thay đổi, khiến lòng ta phút chốc rơi xuống hầm băng.

Thái độ của hắn ta đối với ta cực kì lạnh nhạt, thậm chí có một tia không vui, sao hắn ta có thể đối với ta như vậy? Sao hắn ta có thể? Sự ôn nhu của hắn ta đâu? Không phải hắn ta nói yêu ta sao? Tại sao?

Sao hắn có thể vì người nữ nhân điên đó mà đối với ta như vậy?

Trong lòng ta rất hận, rất hận!

Rõ ràng từ nhỏ ta cái gì cũng xuất sắc hơn ả, thông minh hơn ả, tại sao, tại sao ả xuất hiện, Lãnh Như Băng lại đối với ta như vậy? Điều là lỗi của ả, đều là ả!

Nếu như không có ả, Lãnh Như Băng sẽ không đối với ta như vậy, nếu như không có ả, mọi việc sẽ không như thế này, Ưu Vô Song, sớm biết người sẽ hồi phục thần trí, khi đó trong ngày đại hôn, thì ta đã nên giết ả rồi!

Trong lòng ta vừa hối hận vừa căm hận, nhưng, bây giờ ta hối hận đã không còn ích gì, ta cần phải trừ đi người nữ nhân điên đó, ta cần phải làm cho ả biến mất. Ta phải đoạt lại tình yêu của Lãnh Như Băng.

Nhưng, ta nghĩ quá ngây thơ, tiếp theo đó, Lãnh Như Băng phảng phất như đã phát giác được tâm tư của ta. Hắn ta thậm chí còn cảnh cáo ta, không cho phép ta động đến một cọng lông của người nữ nhân điên đó!

Và hắn ta không biết là, hắn ta càng như vậy, trong lòng ta càng hận hơn, ta đối với người nữ nhân điên đó càng hận thêm một phần!

Việc đến nước này, dù cho ta có ngu ngốc, ta cũng biết được Lãnh Như Băng yêu người nữ nhân đó!

Bởi vì, dù cho hắn ta cùng ta làm chuyện thân mật nhất, cũng bắt giặc gọi ra tên người nữ nhân đó.

Sự đố kỵ điên cuồng trong lòng, cơ hồ muốn dìm ngập ta, mỗi ngày tìm ta đều bị con đố kỵ nồng nặc ấy găm nhăm, một khắc cũng không yên ổn, ta hận, con hận trong lòng cơ hồ muốn ép ta điên lên!

Ta bắt đầu trở nên gắt gỏng, ta điên cuồng đố kỵ tất cả, bởi vì ta không chịu đựng được con hận trong lòng, thậm chí động thô với hạ nhân trong phủ thái tử.

Nhưng ta càng như vậy, Lãnh Như Băng sẽ càng lạnh nhạt với ta, sau đó, hắn ta cơ hồ không đến thăm thất của ta, thậm chí thà ở cùng những thị nhân, cũng không nguyện ý động đến ta.

Nhìn thấy ta bị lạnh nhạt, hạ nhân trong phủ thái tử của bắt đầu xa cách với ta, những nô tài chó cạy thế người, cư nhiên công khai làm trái mệnh lệnh của ta, việc này làm sao ta không hận cho được?

Và ta rơi và bước đường này tất cả đều là nhờ người nữ nhân ấy ban cho, ta không thể bỏ qua cho ả, ta tuyệt đối không thể bỏ qua cho ả!

Sau khi được biết ả bị Lãnh Như Tuyết hưu khỏi phủ, ta cơ hồ không dám tin, nhưng một tin tức khác, lại khiến tim ta phút chốc trầm xuống lần nữa.

Ả cư nhiên có được phủ đệ do hoàng thượng đích thân ban, bị hưu khỏi thất vương phủ, ả cư nhiên còn có thể có được sự chiếu cố của hoàng thượng, việc này là tại sao? Tại sao?

Ta không thể chịu được, ta thật sự không thể chịu được việc này, ta muốn ả chết!

Ta lên lợi dụng thân phận thái tử phi của ta sau lưng Lãnh Như Băng, lén lén mua chuộc một hạ nhân, ta muốn ả bắt nạt, chết đi!

Như vậy, mới có thể giải được con hận trong lòng ta!

Khi lòng ta đầy hy vọng đợi chờ nghe được tin ả chết đi, tuy nhiên, sự việc tiếp sau đó, lại khiến ta cực kì thất vọng, ả không chết, không những không chết, hơn nữa, hoàng đế còn lần nữa ban hôn cho ả và Lãnh Như Tuyết.

Sao lại như vậy? Sao ả chưa chết?

Khi ta bụng đầy con giận không có nơi phát tiết, lúc này Lãnh Như Băng lại đến tìm ta.

Hắn ta nói, người nữ nhân Lãnh Như Tuyết yêu tên là Liên Đường, chỉ cần ta nghĩ cách gọi người nữ nhân tên Liên Đường đó đến trước mặt Lãnh Như

Tuyệt, vậy thì, hôn sự của hân và người nữ nhân diện đó sẽ bị hủy!

Trong lòng ta cười lạnh, tuy ta đúng là hận người nữ nhân diện đó, nhưng ta không ngờ đến mức này.

Lãnh Như Băng không phải vô duyên vô cớ đến tìm ta, hân đến tìm ta, vẫn là vì người nữ nhân diện đó? Ta chia rẽ người nữ nhân diện đó và Lãnh Như Tuyết, để hân ta nhân cơ hội chen vào sao?

Thay vì để người nữ nhân diện đó bước vào phủ thái tử, ta thà để ả thành thân với Lãnh Như Tuyết! Như vậy, tuy trong lòng ta không vui, nhưng không đến nỗi ả đoạt đi tất cả mọi thứ của ta.

Tuy nhiên, Lãnh Như Băng bất ngờ nói với ta, nếu như ta chịu giúp hân chia rẽ Lãnh Như Tuyết và người nữ nhân diện đó, vậy thì, sau này hân ta đăng cơ, ngôi vị hoàng hậu sẽ là của ta!

Điều kiện này đối với ta cực kì hấp dẫn, ta đã mất đi tình yêu của Lãnh Như Băng, bây giờ, quyền lực mới chính là thứ ta muốn có nhất!

Nếu như sau này có thể trở thành hoàng hậu, vậy thì, người nữ nhân diện đó tuyệt đối không chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta!

Nghĩ tới đây, ta đồng ý với yêu cầu của Lãnh Như Băng, nói chung, việc như vậy, đối với ta mà nói không hề khó, và điều trong lòng ta muốn, cũng chính là người nữ nhân đó đau đớn không thiết sống!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 322: Kết thúc phiên ngoại

Ta đồng ý với yêu cầu của Lãnh Như Băng, lợi dụng cơ hội yến tiệc trong cung, tiếp cận người nữ nhân tên Liên Đường, và thuận lợi sắp xếp cho ả gặp Lãnh Như Tuyết.

Người nữ nhân đó, người nữ nhân tên Liên Đường đó, ả ta có dã tâm y như ta, Lãnh Như Tuyết có phải yêu ả ta hay không, ta không biết, nhưng ta lại biết, thứ Liên Đường muốn có, không chỉ là một phần yêu thương, ả ta muốn có được nhiều hơn, ả muốn vị trí thất vương phi, ả muốn có được địa vị tôn quý hơn.

Nhìn bộ dạng yếu đuối của ả ta, trong lòng ta cười lạnh, có lẽ, đưa người nữ nhân lợi hại như vậy đến bên cạnh Lãnh Như Tuyết, thật sự là một lựa chọn tốt!

Ta hoàn thành nhiệm vụ Lãnh Như Băng giao cho ta, ta trở về phủ thái tử, yên lặng đợi chờ tin tức tốt truyền đến.

Ta đã rất lâu không hưng phấn như vậy, ta hận không thể nhận được tin người nữ nhân diện đó bị đuổi khỏi thất vương phủ.

Tuy nhiên, ta đã không đợi được tin ta muốn, mà ngược lại vô tình nghe được lời của Lãnh Như Băng.

Hân ta cư nhiên muốn đón người nữ nhân diện đó về phủ thái tử!

Không, ta sao có thể chấp nhận người nữ nhân diện đó đến đây?

Ta không thể chấp nhận được, ta xông vào, gây với Lãnh Như Băng.

Nhưng, suy cho cùng ta vẫn không thể thay đổi tâm ý của hân ta, hân ta cố chấp đón người nữ nhân diện đó về phủ, ta nhìn bóng lưng xa dần của hân ta, thù hận trong lòng ta, phút chốc bộc phát.

Ta bất chấp tất cả, nhân lúc Lãnh Như Băng không có ở trong phủ, ta đi tìm sát thủ, ta muốn trước khi Lãnh Như Băng đón được người nữ nhân diện đó, giết người nữ nhân diện đó đi!

Và hành động điên cuồng này của ta, lại khiến ta hối hận cả đời!

Ta tìm được sát thủ, khi ánh mắt sắc mị mị của hân ta nhìn ta, trong lòng ta bất giác ghê rợn, ta lạnh lùng nói với hân ta, muốn hân ta đi giết người nữ nhân diện đó, hỏi hân ta, muốn bao nhiêu ngân lượng.

Ta là thái tử phi, bất kể hân ta muốn giá bao nhiêu, ta tin ta đều có thể trả nổi, mục đích của ta rất đơn giản, ta chỉ cần hân ta giúp ta giết người nữ nhân diện đó đi!

Tuy nhiên, tên nam nhân thấp hèn, thân phận tiện đó không muốn ngân lượng, hân ta muốn có được ta.

Lúc ta nghe thấy yêu cầu của hắn ta, ta cơ hồ muốn giết hắn ta, nhưng, ta không thể, bởi vì, hắn lợi dụng việc ta muốn giết người nữ nhân điên đó uy hiếp ta, hơn nữa lúc ra khỏi phủ, ta vì không kinh động bất cứ ai, ta chỉ ta ngoài một mình, chỉ dựa vào mình ta làm sao có thể giết được hắn ta?

Nhưng, hề nghĩ đến ta bị người nam nhân ti tiện này đè dưới người, trong lòng ta dâng lên cảm giác ghê tởm.

Thấy ta trì trệ không đáp, người nam nhân đó cứ nhiên bắt đầu động tay động chân với ta, không biết có phải do ta bị Lãnh Như Băng lạnh nhạt đã lâu, dưới sự căm dỗ hạ lưu của tên nam nhân, ta cứ nhiên có cảm giác.

Dục vọng* trong người cơ hồ phút chốc bùng nổ, thần sai quỷ khiến, nửa đẩy nửa ung, ta cứ nhiên đồng ý yêu cầu của tên nam nhân hạ tiện này.

Tuy nhiên, có lẽ vì trước nay chưa từng trải qua việc như vậy, ta cứ nhiên có được miễn nguyện trước nay chưa từng có dưới người tên nam nhân hạ tiện này.

Có được thứ hắn ta muốn, hắn ta đồng ý với ta đi giết người nữ nhân điên đó.

Nhìn bóng người đi xa của hắn ta, ta phát tiếng cười lớn điên cuồng, ta đã điên, ta đã hoàn toàn trầm luân, ta cứ nhiên có quan hệ câu hợp cùng một tên nam nhân hạ lưu ti tiện!

Về mặt ta mai mốt trở về phủ thái tử, đến ngày thứ hai, Lãnh Như Băng trở về, hắn ta không đón được người nữ nhân điên đó, trong lòng ta thậm chí phả nhẹ người!

Người nữ nhân điên đó chết rồi sao? Nhất định là vậy, ả chết rồi, ả chết rồi, ha ha!

Người nữ nhân điên đó hoàn toàn biến mất, ta tưởng rằng ác mộng của ta đã qua đi, nhưng ta không hề ngờ rằng, ác mộng của ta mới chỉ bắt đầu.

Tên nam nhân ti tiện kia, cứ nhiên biết được thân phận của ta, và đêm khuya lên vào phủ thái tử, lấy chuyện lần trước ép ta, để ta tiếp tục làm chuyện câu hợp với hắn ta.

Trong lòng ta vạn lần không nguyện ý, nhưng, lần trước, lúc ở cùng với hắn ta, cảm giác tiêu hồn tận xương ấy, lại khiến ta nhớ mãi không quên.

Dưới sự căm dỗ của hắn ta, dục vọng* trong cơ thể ta lần nữa không khống chế được, trong lòng ta có cảm giác cực kì ghê tởm, nhưng cơ thể ta lại có sự hưng phấn trước nay chưa từng có.

Lần nữa, ta lần nữa vì dục vọng* trong người mình mà khuất phục.

Kì thực ta biết, ta không nên như vậy, nhưng mỗi lần ta đều khó mà cự tuyệt, là bởi vì Lãnh Như Băng lạnh nhạt ta quá lâu, cho nên ta mới như vậy sao?

Trong lòng ta rất sợ, ta cũng biết, nếu việc này bị Lãnh Như Băng biết được, vậy thì, kết cục chờ đợi ta sẽ là gì.

Nhưng mà ta không khống chế được bản thân, dù cho mỗi lần sau khi hoan hảo cùng người nam nhân đó, ta đều cầm khăn lau rửa cơ thể mình, mãi cho đến khi da bị lau đến đỏ lên, nhói đau mới thôi.

Nhưng mà, mỗi khi hắn ta đến tìm ta, ta vẫn không nhịn được nằm dưới người hắn ta thừa hoan.

Trên đời này không có bức tường nào không thấu gió, sau khi ta qua lại cùng người nam nhân đó hơn một năm, việc này, cuối cùng bị Lãnh Như Băng biết được, hắn ta giết chết người nam nhân đó ngay lập tức, ta nhìn người nam nhân đó toàn thân đầy máu nằm dưới đất, giây phút đó, lòng ta cứ nhiên có cảm giác giải thoát.

Ta biết, Lãnh Như Băng sẽ không bỏ qua cho ta, bây giờ ta đã không quan tâm gì nữa, những ngày tháng bị độc dược hành hạ sau đó, ta đột nhiên phát hiện, kì thực, từ trước đến nay, người thật sự tốt với ta, chỉ có Lãnh Như Tuyết.

Dù cho trong lòng hắn luôn xem ta là Liên Đường, nhưng, sự ôn nhu của hắn, không phải là giả.

Trong đầu ta nghĩ quá nhiều thứ, ta thật sự cần nghỉ ngơi, con hận trong lòng ta, vẫn không thay đổi, trong giấc mơ của ta, ánh mắt ôn nhu và nụ cười ôn hòa của Lãnh Như Tuyết, vẫn tiếp tục bồi cạnh ta.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.